

Tình Yêu Đang Bận Xin Gọi Lại Sau

Contents

Tình Yêu Đang Bận Xin Gọi Lại Sau	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	73
24. Chương 24	78
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	91
29. Chương 29	97
30. Chương 30	102
31. Chương 31	107
32. Chương 32	111
33. Chương 33	116
34. Chương 34	120
35. Chương 35	124
36. Chương 36	127
37. Chương 37	132
38. Chương 38	136
39. Chương 39	141
40. Chương 40	145
41. Chương 41	149

42. Chương 42	154
43. Chương 43	158
44. Chương 44	163
45. Chương 45	167
46. Chương 46	172
47. Chương 47	178
48. Chương 48	182
49. Chương 49	186
50. Chương 50	189
51. Chương 51	193
52. Chương 52	197
53. Chương 53	200
54. Chương 54	204
55. Chương 55	208
56. Chương 56	212
57. Chương 57	215
58. Chương 58	218
59. Chương 59	222
60. Chương 60	228
61. Chương 61	233
62. Chương 62	236
63. Chương 63	240
64. Chương 64	243
65. Chương 65: Vì Thanh	246
66. Chương 66: Phiên Ngoại	248

Tình Yêu Đang Bận Xin Gọi Lại Sau

Giới thiệu

Đây là chuyện tình yêu, hài hước có, nhưng cũng khiến người người phải nao lòng suy nghĩ, liệu tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-dang-ban-xin-goi-lai-sau>

1. Chương 1

Ngày đó, Mộc Lan xoay người lại, nói với tôi: “Lỗ Tây, tớ chết đây!”

Tôi trừng mắt nhìn cô ấy một cái, nói: “Cũng được, vậy cậu đem cái máy nghe nhạc MP4 mới kia tặng lại cho tớ đi” Vừa nói chuyện, ánh mắt vô cùng không nhân hậu mà quét qua chiếc MP4 mới của cô ấy.

Cô ấy liền nhào vào đánh tôi, đánh được hai cái, thấy tôi không phản ứng, liền ngồi xuống đối diện với tôi, tay nâng cái má, chống lên khuôn mặt, từ từ mà nói: “Lỗ Tây, xế chiều hôm nay, tớ nhìn thấy một người đàn ông vô cùng vô cùng đẹp trai a!”

“Vậy cho nên.....” Tôi hỏi cô ấy, hết sức chờ đợi bộ dạng say mê trai đẹp của cô ấy

“Tớ, muốn, đuối, theo, hần.....” Cô ấy nói nói rõ ràng chính xác từng chữ từng chữ một, khiến cho tôi lập tức giống như bị một con ong đến chích vào mông vậy, chợt nhảy dựng lên, nói: “A, nếu cậu dám bỏ rơi Đại Oai, thì xem bà đây sẽ xử lý cậu như thế nào!”

Mộc Lan liền nở ra một nụ cười lấy lòng, khéo léo mà nói: “Tớ chỉ chỉ mơ mộng, thật , chẳng qua là không cẩn thận mơ mộng một chút thôi mà!”

Sau đó, nhanh chóng nhảy lên trên giường đối diện, cầm điện thoại lên, thân thiết cùng cô ấy gọi điện thoại cho Đại Oai.

Tôi vừa mới nghe từ trong miệng cô ấy bay ra một từ ngọt ngào “Vĩ.....”, lập tức không chút do dự bật tai lại.

Tôi cố ý đem người thanh niên kia gọi là “Đại Oai”. Thật ra thì, tên của cậu ấy gọi là Khương Tuấn Vĩ, từ ngũ quan đến thân thể đến khí chất rồi đến..... tất cả đều rất đẹp trai, lịch sự, vô cùng vô cùng đẹp trai, đẹp trai đến mức làm cho người ta vừa nhìn thấy liền không chịu được mà hoa cả mắt, mơ mộng viễn vông.

Những người quen biết đều gọi cậu ấy là Đại Vĩ!

Là tôi nhỏ mọn, tôi có trái tim thủy tinh, tôi ác độc, tôi quan điểm bất chính, tôi bụng dạ hẹp hòi, cho nên, kiên trì mà cố chấp gọi hần – Đại Oai!

Bởi vì, thật ra thì, Khương Tuấn Vĩ vốn là người đồng hương với tôi, là bạn học thời trung học của tôi, là tôi từ nhỏ đến lớn đều không không bao giờ tức giận rằng cuộc sống của một cô gái như bản thân mình chỉ có những màu sắc tươi sáng mà không có chút sức sống nào. Là tôi vô số lần nhìn lên mặt trăng than thở hay mơ mộng về người yêu.

Năm tôi mười bốn tuổi, từng ở trong một đêm khuya tối đen, len lén lên vào trường học, đập vỡ thủy tinh, được gắn chặt ở bên trong cửa kính, ăn cắp “Ánh ngọc ” cậu ta chạy ở trên sân vận động , giấu ở trong chăn, lấy đèn pin cầm tay, một lần lại một lần “Chiêm ngưỡng”; Trong ngày sinh nhật mười lăm tuổi của tôi, tôi từng lén vụng trộm lấy rượu sâm banh được cất kỹ ở trong tủ, rót đầy vào chén rượu của tôi, rồi giả bộ cậu ấy an vị ở phía đối diện, hướng về phía mặt trăng, mỉm cười nhìn lên không trung nói một câu: ” Cheers!” Sau đó, tôi đau xót mà bị cảm lạnh, lúc đó cảm giác như mấy tháng, thuận lý thành chương(1)- nước mắt tuôn rơi! Còn có năm tôi mười sáu tuổi, len lén lấy ra một tờ giấy trắng, viết lên một câu tự cho là tràn đầy ý họa tình thơ, nhưng trên thực tế câu hoàn toàn không hiểu được : ” Khi người nghe được thanh âm hoa nở, xin tin rằng, đó là người yêu của bạn đang tỏ tình với bạn!” Sau đó, vừa rạng sáng ngày thứ hai liền vội vã chạy tới trường học, đầu tiên chạy đến lớp học bên cạnh, len lén đem tờ giấy nhét vào trong ngăn kéo ở chỗ ngồi của người ta Ông trời tha thứ cho con tội mê trai cộng thêm bệnh công chúa nghiêm trọng, cuối cùng cho rằng sau khi cậu ấy thấy tờ giấy, sẽ quay người lại đưa cho tôi một đôi giày thủy tinh sáng bóng!

Tôi vẫn không biết là cậu ấy có phát hiện ra tờ giấy nhỏ kia hay không, tất nhiên, đã từng có lần một đêm thao thức không ngủ chỉ vì hi vọng cậu ấy sẽ phát hiện, sau đó, khi trưởng thành, lại hết sức may mắn phát hiện ra đáp án là “Không có”!

Tôi cứ như vậy, tiểu tâm dục dục(2), vẫn âm thầm ẩn núp trong bóng tối “Mơ ước ” cậu ấy, “Theo dõi” cậu ấy, theo dõi một mạch đến năm năm trời, cuối cùng mới giành được chút thời gian để phá vỡ bế tắc – tôi rốt cục như mong muốn cùng cậu ấy thi cùng một thành phố, cùng một trường, chúng tôi cùng nhau đến phía Bắc học đại học!

Còn nhớ rõ tôi lấy điện thoại di động ra, rốt cục bấm cái dây số đã thuộc lòng lâu lâu kia, một loại cảm giác ngại ngùng xấu hổ muốn ngay lập tức chui xổng đất để chạy trốn nhưng tâm tình lại mơ hồ phần chấn vui vẻ; đồng thời cũng nhớ rõ một loại cảm giác chấn động phảng phất rơi trên không khí như âm thanh của một bản nhạc yếu ớt run run.....

“Này.....”

Tôi cuối cùng cũng lấy dũng khí hỏi cậu ta: “Cậu, có thể, cùng tôi, đi chung, cùng đến.....Bắc Kinh không?”

Cậu ấy ở bên kia đầu điện thoại mỉm cười: “Ách.....Tôi đã đặt trước vé máy bay, là chuyến 6 giờ tối! Còn nữa..... Bạn là ai?”

Tôi “A!” Một tiếng, cúp điện thoại.

Tôi nên sớm nghĩ ra, cậu ta sẽ đi bằng máy bay

Cha của cậu ấy là một doanh nhân nổi tiếng, gia đình hết sức chu đáo cẩn thận, nổi tiếng gần xa trong thị trấn.

Mà tôi, mặc dù tự hứa để cho những ký ức ngọt ngào chìm xuống tận đáy lòng, mặc dù cũng đã từng có sự giàu sang sung sướng ăn ngon mặc ấm, vênh mặt hất hàm sai khiến, kiêu ngạo chẳng khác gì cuộc sống của “Tiểu công chúa” điệu ngoa, nhưng loại hạnh phúc này, cuối cùng lại theo năm mười hai tuổi ấy, theo cha mẹ cùng nhau di dân và bị tan vỡ

Đêm hôm đó, ăn xong chiếc bánh sinh nhật mẹ tự tay làm, cha đem một cuốn sổ tiết kiệm ra đưa cho tôi, nói: “Tây Tây, khi cha mẹ không có ở đây, phải tự chăm sóc bản thân cẩn thận.....”

Tôi im lặng không lên tiếng, cúi đầu, nhận lấy sổ tiết kiệm, trong lòng chua xót phảng phất như đồ chua ngâm lâu trong bình, ngay cả những cơn gió mùa đông lạnh thấu xương cũng không bằng cái cảm nhận này sự buồn bực khổ sở chất chứa trong từng hơi thở, nhưng nước mắt vẫn lưu ở trong hốc mắt, ngoan cố không chịu rơi xuống

Ngày thứ hai, tôi được nhận vào trường học, người giám hộ cũng đổi thành bác làm việc trong nhà máy gần đó.

Số tiền trong sổ tiết kiệm tất cả đều là do cha mẹ để dành. Bọn họ chưa từng nói với tôi là có tiền tiết kiệm, bởi vì lời hứa đảm bảo khi lấy được giấy chứng nhận, năm sau sẽ đón tôi sang cùng. Đáng tiếc, một năm sau, ngày này trở thành ngày tốt nghiệp trường trung học cơ sở; Và sau đó.....

Không biết bắt đầu từ bao giờ, tôi có thói quen trước khi đi ngủ mỗi ngày đều lấy sổ tiết kiệm ra, đem sổ tiền ghi trên đó ngắm nhìn thật kĩ lưỡng một lần, rồi lại nhìn một lần!

Một năm rồi lại một năm, cuộc sống khó khăn đã sớm bị nghị lực của tôi làm cho chán nản mà giảm bớt phần nào, để được đi học tôi phải thắt lưng buộc bụng, tính toán cẩn thận, tôi đi lên phía bắc học, tất nhiên, nhất định là ngồi xe lửa, hơn nữa chắc chắn là ngồi ghế cứng

Ở trên thế giới này, ngồi xe lửa phương tiện được lựa chọn phổ biến nhất, bình thường nhất để đến trường đại học, cũng không có gì phải oán trách. Chẳng qua là, dày công tỉ mỉ tính toán lên kế hoạch “Bạn đồng hành” tiếc rằng lại vì sự yếu ớt mà bị chết non như vậy, làm cho tôi phải ngồi một mình trên xe lửa trong đêm tối, nghe âm thanh bánh xe ma sát với đường ray, nhìn phía ngoài cửa sổ tối đen, những cái bóng mờ mờ của các ngọn núi, dường như còn cảm thấy một chút mệt mỏi, buồn bã không có sức lực

Trải qua một đêm lắc lư, cuối cùng cũng đến nhà ga phía tây

Tôi lười biếng đứng lên, dụi dụi mắt, giơ tay vươn vai, duỗi hai chân, gân cốt mới được thả mái một chút, xách hành lý lên, chạy tới trước đám đông nhộn nhịp, theo một chị dẫn dò trước đó, đợi lên một chiếc mũ màu hồng nhạt đặc chế, ánh mắt do dự nhìn khắp nơi, ở xung quanh chỉ chút đủ các tấm biển nhận người có viết dòng chữ “Thành phố Khang Nghi”, không nghĩ đến, vừa mới nhìn thấy một tấm biển trắng liền thấy được Khương Tuấn Vi

Cậu ấy nhiệt tình đi lên len qua vô số người, đi thẳng đến chỗ tôi, cầm lấy hành lý của tôi, tự nhiên mà thả mái nói: “Ồ nhà nhờ cha mẹ, ra đường nhờ bạn bè. Sau này có chuyện gì, phải tìm đến người đồng hương là tôi nha!”

Cậu ta đúng là người rất nhanh thích nghi, vừa đến bắc Kinh liền nhập vào hội đồng hương!

Ách, được rồi, cái này cùng không phải là chuyện quan trọng. Quan trọng là, cái hình ảnh kia, chính là cái mà tôi mong đợi từ lâu, mơ ước từ lâu, hình ảnh hoàng tử cùng công chúa kiêu diễm sánh bước đi về phía trước, cứ như vậy, trong lúc không để ý, biểu diễn thật sinh động trên mặt đất

Cậu ta kéo cái valy của tôi, mang theo nụ cười, bước nhanh về phía trước

Tôi cố gắng đuổi theo bước chân cậu ấy, trong lòng như nở một đóa hoa màu hồng phấn, giống như sóng lúa trong mùa thu, nở ra từng cánh từng cánh, từng cánh lại từng cánh mở ra, từng cánh từng cánh chồng lên, tầng tầng lớp lớp, không có giới hạn.....

Một người đồng hương khác đi tới, nhìn tôi một cái, nói: “Ừa, đây không phải là Lỗ Tây sao?”

Cậu ta nghiêng người cười một tiếng, nói: “Thì ra cậu chính là Lỗ Tây, Mình đã nghe qua về tên của cậu, chúng ta hình như là bạn học!”

Nụ cười của cậu ấy vẫn như cũ như ánh mặt trời ấm áp rực rỡ, chẳng qua là, đối với nụ cười này, trong phút chốc, trái tim của tôi không thể ngăn được một chút khổ sở cay đắng dâng lên trong lòng

Tôi thầm thích cậu đến năm năm, cho đến giờ phút này, rốt cục cậu mới đem chính bản thân và tên của tôi đối diện cùng nhau!

Chưa xót tích tụ nhiều năm không muốn để cho người ta biết giờ đây lại lộ ra trong nháy mắt, vô tình tận sâu trong trái tim tôi biến thành ngọn cỏ sắc bén lợi hại để bảo vệ bản thân. Tôi giống như theo bản năng ngẩng cao đầu, giả vờ bày ra một bộ mặt mờ mịt, hỏi hẩn: “Cậu quả thực là tốt nghiệp từ trường trung học Khang Huy ra ? Vì sao tôi một chút ấn tượng cũng không có?”

Cậu ta nhìn tôi một cái, như có chút kinh ngạc, ngay sau đó khẽ mỉm cười, tiếp tục kéo valy của tôi đi về phía trước, không nói gì thêm nữa.

Tôi thề, thật ra ở trong đầu tôi từng mơ ước hàng vạn lần cảnh tượng “Ngoài ý muốn gặp lại” như vậy, vì thế, tỉ mỉ chuẩn bị ra hơn mười vạn câu đối thoại đáng yêu duyên dáng, không nghĩ đến, đến ngày này, cuối cùng lại chỉ nói ra một câu ngây thơ vụng về như vậy. Tôi vì sự thất bại của bản thân mà thể hiện ra rất nhiều sự khó chịu, cũng không nói gì nữa, đến trước mặt người “Đón người mới đến”, giống như là giận dữ cướp lấy chiếc valy từ trong tay cậu ta, cũng không thèm quay đầu lại nhảy lên xe. Cho đến khi xe chạy thật lâu, rốt cục mới cẩn thận vén màn xe lên, len lén nhìn lại một cái, nhưng lại chỉ thấy một dòng người như nước thủy triều, dòng xe cô như thuyền buồm.....

Chẳng qua là, cuối cùng cũng biết có kiểu quan hệ “Đồng hương” này, ở chung một chỗ ăn cơm xong, ca hát xong, lưu lại số điện thoại, liền trở thành quen biết

Tôi nghĩ, quen biết nhiều cũng có thể dễ dàng giải quyết nhiều việc! Chúng ta cũng từ quen biết, đến thân thiết.....cuối cùng sẽ yêu nhau?!

Chú thích :

(1) Thuận lý thành chương : Thuận theo lí thuyết

(2) Tiểu tâm dực dực: Nguyên ý của câu thành ngữ này là chỉ từ lời nói đến hàng động đều rất cẩn thận và nghiêm túc. Về sau dùng để ví về cử chỉ thận trọng, lo lắng xảy ra sai sót.

2. Chương 2

Ăn cơm tối xong, Mộc Lan cùng Đại Oai ra ngoài hẹn hò, mà Chương Linh Quyên vừa mới đi hẹn hò trở về, đang ngồi xếp bằng trên giường, có vẻ rất quan trọng đem tiền xu ném lên không trung những một nghìn lẻ một lần, phiền não hỏi tôi: “Rốt cuộc tớ nên chọn người nào?”

Đáng ghét nhất là những người đầy đủ sung túc, cho đến bây giờ cũng không bao giờ nhìn thấy được cảm giác của người nghèo khổ là tôi đây!

Tôi nhìn về mặt khó xử của cô ấy, im lặng không biết nói gì, cầm một quyển sách lên, lặng lẽ nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, suy nghĩ có chút bất đắc dĩ, xem chừng, hiệu ứng lớn thực sự là ở khắp mọi nơi!

Tôi thực sự quý mến bạn học Chương Linh Quyên; mỗi tuần vào các ngày một, ba, năm cùng một người sinh viên nam này hẹn hò, sau đó lại vào các ngày, hai, bốn, sáu cùng một người sinh viên nam khác hẹn hò, hai tên sinh viên nam này tranh nhau chiều chuộng, khiến cho cô ấy lâm vào lựa chọn khó khăn, mặt khác, người đáng thương chính cô gái nhỏ bé như tôi đây, mỗi ngày lại chỉ có thể một mình ở lại căn phòng trống, cùng trăng tròn than thở!

Mộc Lan từng cùng tôi thức đêm một lần để luyện khả năng nghe đến lúc không thể nghe được nữa, đột nhiên giật lấy tai nghe của tôi ra, chỉ hận sắt không thể rèn thành thép mà nhìn tôi ân cần dạy bảo, nói: “Bạn học Lỗ Tây à, cậu quá mạnh mẽ, sẽ làm sinh viên nam khiếp sợ mà bỏ chạy đấy!”

Tôi đang ngáp một cái, lười biếng vắn vẹo cái thắt lưng, lấy khí thế mạnh mẽ nhanh như chớp, dồn sức bắt được tay của cô ấy, dùng một loại ánh mắt mờ mịt mà nòng nọc, chăm chú nhìn cô ấy, đem từng chữ từng câu nói: “Như vậy thì.....Sinh viên nữ đi?”

Cô ấy lập tức bị ánh mắt nóng rực của tôi bị làm bỏng, vội vã đưa tay ra, đem tai nghe ném lại cho tôi, ho khan mấy tiếng, nói: “Đại tỷ, mời cậu tiếp tục.....”

Tôi bật cười một tiếng, chống mí mắt, kiên trì nghe xong hai bài diễn thuyết anh văn, khi xác định nghe đã hiểu từng câu một, rốt cuộc mới buông lỏng nằm vật xuống, đầu gối lên chiếc gối, thật kỳ lạ bắt đầu tỉnh táo

Cuộc sống.....!

Tương lai!

Công việc!

Tình yêu.....!

.....

Đúng vậy, tôi thừa nhận, tôi thực sự rất mạnh mẽ, tôi xem đại học cũng giống như trung học. Tôi đồng thời làm mấy công việc bán thời gian một lúc, nhưng vẫn như cũ sáng sớm mỗi ngày đều kiên trì luyện tập thể dục, đọc sách, vào thư viện.

Bởi vì, bởi vì a bởi vì, thường gặp mặt rất nhiều người quen biết ngưỡng mộ mà nói: “Lỗ Tây, nghe nói ba mẹ cậu ở nước Mỹ rất vẻ vang nha.....”

Tôi “Ừm” một tiếng ứng với mỗi một câu nói, bày ra một khuôn mặt cười cười, ngón tay theo bản năng siết thật chặt túi trên áo khoác, không có cách nào khác, lần nữa lại lần nữa, chỉ sợ một lần bọn họ thực sự nhớ đến tôi cũng không có

Bác trai và bác gái đều là người hiền lành đàng hoàng, hơn nữa thường ngày tôi đều ở lại trường, thời gian thực sự “về nhà” cũng không nhiều lắm, cho nên, cũng không có xảy ra chuyện “Ngược đãi cháu gái” như trong tiểu thuyết đối với tôi, nhưng là, vợ chồng hai bác ấy cũng chỉ là công nhân viên chức bình thường, gánh nặng cuộc sống rất là khó khăn. Thỉnh thoảng, bác gái cũng phải hỏi một câu: “Lỗ Tây, cháu có cần chút tiền tiêu vặt không.....?”

Tôi cười một cái, nói: “Cháu không cần.....” Ngay sau đó nhớ ra, hôm nay là ngày nộp tiền, vội vàng chạy ra ngoài ngân hàng tự mình rút mấy trăm tệ nộp tiền sinh hoạt phí, cung cung kính kính giao nộp cho bác gái.

Bác gái vừa cười cười từ chối, vừa nhận lấy tiền, trong miệng còn riu rít nói: “Mẹ cháu mấy hôm trước gọi điện thoại về, nói buồn bán ngày càng lớn, cả ngày đều bận rộn không rời đi đâu được, chờ cháu tốt nghiệp đại học liền đón cháu sang giúp một tay, cháu nha, thật là may mắn!”

Tôi gật đầu, mỉm cười, hai tay giấu ở trong ống áo không ngừng được mà run rẩy!

Học kỳ năm thứ nhất, phải nộp đầy đủ toàn bộ các khoản phí của nhà trường, phải lấy ra tiền sinh hoạt phí của tháng sau, tôi mở sổ tiết kiệm ra, phía trên chỉ còn lại một con số ít ỏi làm cho người khác hoảng sợ. Tôi biết, bắt đầu từ bây giờ, tôi chỉ có thể dựa vào bản thân mình

Lúc rảnh rỗi tôi làm phiên dịch tiếng anh thuê cho người ta một chút, chủ nhật sẽ tới cửa hàng tổng hợp làm quảng cáo, bởi vì có các mối quan hệ tốt, thỉnh thoảng cũng được các giáo sư trong trường để ý mắt, giúp các giáo sư làm chân chạy một chút, làm các việc vặt vãnh, cộng thêm hàng năm đều đạt được học bổng, nói chung cuộc sống cũng có thể chịu đựng được

Tôi có một tâm nguyện, có một ngày, nhất định phải đến nước Mỹ, đi xem một chút, trên đất nước kia, rốt cuộc có cái gì khiến cho cha mẹ tôi lưu luyến không nhớ tới việc trở về

Bấm tay tính ra, đã gần chín năm tôi chưa từng nhìn thấy bọn họ dù chỉ một lần. Chẳng lẽ bọn họ..... không nhớ đến tôi sao?

Được rồi! Một cô gái ngay cả cha lẫn mẹ đều không quý mến, không có sinh viên nam nào theo đuổi cũng là chuyện hết sức bình thường đi?

Tôi ngẩng đầu nhìn trăng tròn, ánh trăng giống như một đôi tay dịu dàng mềm mại, khẽ vuốt ve gò má trên khuôn mặt tôi!

Chín năm qua, xung quanh tôi xảy ra rất nhiều chuyện buồn vui lẫn lộn, hợp tan tan hợp, chỉ có nó – mặc dù tôi ở đâu chỗ nào đi nữa đều hướng về phía nó nhờ sự giúp đỡ, nó dường như luôn luôn trước sau như một dịu dàng mềm mại!

Tôi hướng về phía ánh trăng sáng trừng mắt nhìn, nắm tay tự an ủi nói với bản thân: “Lỗ Tây, không ai yêu mình, thì mình tự yêu mình, không có gì không sao hết?”

Ở trước ánh trăng lớn, phương pháp an ủi tinh thần của tôi trong nháy mắt có hiệu quả, sức mạnh phần đầu như được lấp kín các tế bào trong toàn cơ thể.

Vì vậy, tôi quay đầu, hướng về phía Chương Linh Quyên mỉm cười, vẻ mặt vui vẻ hòa nhã mà nói: “Quyên Quyên, thành thật mà nói, tôi cảm thấy hai người sinh viên nam này đều không xứng với cậu!”

Chương Linh Quyên vui mừng, như trút được gánh nặng, hỏi tôi: “Ý của cậu là, bây giờ tớ có thể cùng hai người bọn họ chơi đùa một chút, còn tương lai tìm người tốt hơn?”

Tôi từ chối cho ý kiến, nhìn cô ấy, cười hì hì

Ông trời tha thứ cho con, cái con học chính là tâm lý học, hiện tạivừa mới bước sang năm thứ 3 đại học!

Lại một ngày chủ nhật nữa không có người nào !

Mộc Lan về nhà, Chương Linh Quyên đi hẹn hò vẫn chưa về, cô ấy sợ tôi cô đơn, trước khi đi, còn đặc biệt nhét cho tôi một bộ phim, để cho tôi đỡ buồn, đặc biệt nghiêm túc nói cho tôi biết: “Thực sự là một bộ phim có ý nghĩa, phải nghiêm túc xem phim, để khi tớ trở về phải báo cáo cho tớ xem những bức ảnh tâm đắc!”

Tôi đá cho cô ấy một cước, nói: ” Cậu cút đi!”

Cô ấy vẫy tay chào một cái, chạy ra ngoài, trước khi ra cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, vô cùng khí khái mà hỏi lại tôi một lần nữa: “Cậu nói xem con người như tớ mà mọi việc đều thuận lợi có phải rất không có đạo đức hay không?”

Tôi gật đầu hết sức tán thành, chăm chú nhìn cô ấy, đem từng câu từng chữ nói: “Bề khổ vô biên, quay đầu là bờ.....”

Cô ấy rốt cục cười khanh khách, trước khi đi mắt còn tặng tôi một nụ hôn gió, nói: “Tớ tin rằng, bọn họ đều là giả dối, chỉ có cậu mới là người duy nhất trong lòng tớ.....” Tôi lập tức cảm thấy như bị thiên lôi đánh trúng điện giật toàn thân, trước khi tôi chuẩn bị đứng dậy đuổi giết cô ấy, nhanh chóng rời khỏi hiện trường

Tôi bật máy tính đem đĩa phim bỏ vào, kết quả vừa mới mở ra, trong máy tính lập tức truyền đến những âm thanh mất hồn

“A.....”

“Ừ.....”

“Ừ....m.....”

Một bộ ngực đầy đặn săn chắc chói lọi đọng đưa trên màn hình máy vi tính!

Tôi giật mình, vội vàng điều chỉnh âm lượng xuống mức thấp nhất

Trời diệt Chương Linh Quyên, lại có thể ngắm ngắm tính kể với tôi như vậy!

Nhưng, nhưng..... ở đây cô số tê bào buồn khổ ban đêm bị các tác phẩm học tập chuyên ngành giết hại, vậy thì ngại gì không lấy các hình ảnh dung tục kia làm trò giải trí?

Tôi nghĩ, quyết tâm buông tha cho bản thân mình, dứt khoát tắt đèn, đeo tai nghe vào, thuận tay với bóng ngô từ trên bàn Chương Linh Quyên, từ từ xem

Chuyện xưa tình tiết cũ, nghìn bài một điệu rập khuôn giống nhau, mà phong cách tầm thường cũ rích, trong đó không gian chính của những người đàn ông và phụ nữ là trên giường tiến hành quá trình chạy nước rút đơn điệu, mà dựa vào tiêu chí thư thái thỏa mái “Vui chơi giải trí hợp lý và giải trí không có tôi” cảm thấy cô gái này cũng giống như bốn cô nương tôi bị đối xử không công bằng không vô tư vì thế nhìn không chớp mắt

Tôi nghĩ, tôi thật sự bị hai nha đầu Chương Linh Quyên và Mộc Lan kia đầu độc triệt để mà!

Nhớ lần đầu tiên khi ở kí túc xá phát hiện hai nha đầu này đang xem cái loại phim con heo kia, trong lòng tôi thực sự hoảng sợ cùng không thể tin được

Chương Linh Quyên cũng đột nhiên bị sự xuất hiện của tôi làm cho sợ hãi, lo sợ bất an mà nhìn tôi, mặc dù bị trúng tim đen sợ sệt nhưng vẫn cẩn thận giải thích, các cô ấy phải nói dối tôi, là sợ những thứ này đầu độc tôi

Nói thật, ban đầu tôi vốn dự tính phải dạy dỗ tốt hai nha đầu này một chút, nhưng là, tôi bị thương – mà Chương Linh Quyên lại ung dung cẩn thận bảo vệ thật tốt cái phong thái kia

Vì vậy, tôi thay đổi dự tính ban đầu, giả bộ bày ra một dáng vẻ coi thường, vở vai Chương Linh Quyên nói: “ Bốn cô nương đây mưa bom bão đạn cũng đã từng trải qua, có cái gì mà chưa từng thấy qua? Đem âm lượng chỉnh to lên, để xem đây là cái gì!”

Nhưng thực tế, khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy một chút hình ảnh chân thực sinh động trên màn hình, không ngờ làm cho chấn động mãnh liệt. Cái loại chấn động này, khiến cho tôi bị ám ảnh cả trong giấc ngủ trong một thời gian dài về sau, không tự chủ được mà thường rơi vào trạng thái dây dưa trong giấc mộng, buổi sáng tỉnh lại, xấu hổ hận không thể lập tức nhảy từ cửa sổ nhảy xuống

Bắt đầu từ ngày đó, cái loại “Bí mật hoạt động” này của Chương Linh Quyên chuyển sang hoạt động hoàn toàn công khai. Cô ấy thỉnh thoảng sẽ mang về một cuốn phim tương tự, đường đường hoàng hoàng bỏ vào máy vi tính, vừa ném bóng ngô vào trong miệng, vừa nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình mà tiến hành các loại bình luận “Chuyên nghiệp”, ví dụ như dáng người của nhân vật chính không đẹp lắm, một số vị trí trên cơ thể nhân vật chính rõ ràng có chất lượng tốt; về mặt người này vừa nhìn liền biết là giả bộ.....Bị Mộc Lan gọi đùa là “Hoàng Thái Cực(3)”!

Chương Linh Quyên lập tức không chút do dự đáp lại cô ấy một “Hoàng Thái hậu!”

Vì vậy, ký túc xá vô cùng độc hại của chúng tôi, bị hai nha đầu không có chút liêm sỉ nào kia thẳng cấp lên làm “Hoàng cung!”

Khiến cho tôi sau khi bày tỏ sự phẫn nộ và bất mãn mạnh mẽ, càng thêm bi thảm mà bị phong làm “Hoàng quý phi” ngay tại chỗ!

Đáng thương cho sự đơn thuần từ nhỏ đến lớn của tôi!

.....

Cứ như vậy, tôi vừa dương dương tự đắc mà ăn bỏng ngô của Chương Linh Uyên, tiếp tục “Vi phạm pháp luật” nhìn chằm chằm màn hình không chớp mắt, vừa cảm thán bản thân mình “Gặp người không quen” vô cùng bi thảm bị đầu độc, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên

Tôi nhìn lướt qua số điện thoại, vội vàng “Bộp” một cái chụp lấy cái máy vi tính, cung cung kính kính mà nghe điện thoại

Điện thoại là do Giáo sư Diệp – thư ký của liên đoàn thanh niên cộng sản của trường đại học gọi đến, nói cho tôi biết, Giáo sư Lý ngày mai sẽ ra ngoài làm hướng dẫn, hỏi tôi có thời gian đi theo để làm công việc ghi chép hay không, sẽ trả cho tôi thù lao hợp lý. Cuối cùng, ân cần hỏi tôi: “Đang làm gì đấy?”

Tôi theo bản năng nhìn lướt qua chiếc máy tính bị tôi ném qua một bên để tiếp điện thoại của giáo sư trẻ (theo tính chất của tâm lý học) cần môi, thực sự nghiêm túc trả lời: “Đang làm nghiên cứu ạ.....”

3. Chương 3

Một người đàn ông nuôi một con heo, con heo đó đặc biệt phiền phức, người đàn ông rất muốn đem nó vứt đi, nhưng lần nào con heo đó cũng tìm được đường về nhà, vứt đi rất nhiều lần nhưng đều không có thành công. Một ngày, người đàn ông lái xe đem heo đi vứt lần nữa, đêm đó gọi điện thoại cho vợ của hắn hỏi: ‘Heo đã về chưa?’ vợ hắn nghe điện thoại, nói: ‘Đã trở về!’ người đàn ông vô cùng tức giận, hét lớn: “Mau đưa cho nó nghe điện thoại, anh lạc đường rồi!”

Trong phòng trà, tôi vẻ mặt nghiêm túc, vừa mới nghe kể xong một câu chuyện sinh động như thật từ trên web vô cùng buồn cười, dứt lời, liền nghe được một tràng cười mặt lên trời cười to của Giáo sư Lý, cười đến nỗi không cách nào dừng lại

Mà một người đàn ông khác tên là Kim Quang , buồn cười lại hết sức ý tứ, cố gắng kìm chế, nhưng cuối cùng không nhịn được, không thể làm gì khác hơn là quay lưng đi chỗ khác, cố gắng chịu đựng cười

Thật vất vả dừng lại, Kim Quang khen ngợi tôi, nói: “Cô gái nhỏ rất thú vị!”

Tôi nhìn trộm Giáo sư Lý, thấy ông ấy mỉm cười ha hả, không có ý trách cứ tôi, thoáng an tâm một chút

Giáo sư Lý là một bác sĩ tâm lý đồng thời cũng là bác sĩ y học, có trình độ chuyên môn cao trong ngành tâm lý trị liệu, chỉ mới bốn mươi tuổi, ông đã viết rất nhiều cuốn sách chuyên ngành rất có sức ảnh hưởng, bản thân ông hai lần đảm nhiệm vị trí Phó chủ tịch hiệp hội tâm lý thành phố, là cuộc sống của trường học viện chúng tôi, là học giả rất được khen ngợi, theo một số tin đồn chưa được xác nhận cho biết, trong năm hi vọng người được bổ sung, thăng chức lên làm viện trưởng trường tôi

Đến trường được một kỳ, tôi nghe các bài giảng của giáo sư có nghiên cứu các ví dụ thực tế liên quan đến chứng sợ hãi ám ảnh, cũng tình nguyện nhảy lên sân khấu làm một con chuột bạch nhỏ, đồng ý cho Giáo sư Lý thực hiện thí nghiệm, kết quả, không ngờ lại được coi trọng, may mắn được chỉ định tên mấy lần, đi theo Giáo sư Lý tiến hành một chút thực tế lâm sàng

Lần này, Giáo sư Lý nói cho tôi biết, hẹn gặp là một vị Lương tiên sinh, tình hình cụ thể cũng không có nói rõ.

Chúng tôi hẹn gặp ở phòng trà, nhưng không có nhìn thấy Lương tiên sinh, chỉ thấy trợ lý Kim Quang của Lương tiên sinh.

Kim Quang khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc âu phục phẳng phiu, mang mắt kính, da trắng nõn, nụ cười hết sức ôn hòa, từ sớm đã chờ đợi ở cửa phòng trà, nói Lương tiên sinh vừa bước chân ra đến cửa liền có chuyện đột xuất nhất định phải xử lý, không có cách nào đến được, năm lần bảy lượt nói xin lỗi

Giáo sư Lý tính tình rất tốt, liên tục nói không sao, dẫn theo tôi ngồi xuống uống trà. Kết quả, ngồi ở trong phòng trà chờ đợi đến hai tiếng đồng hồ, vị Lương tiên sinh kia từ đầu đến cuối không có xuất hiện, mọi người nói chuyện phiếm dần dần cũng rơi vào cục diện bế tắc, tôi cực chẳng đã đi ra, kể ọi người nghe truyện cười trên web. Cũng không tồi, kể vài chuyện cười, bầu không khí dường như trở lại bình thường, Giáo sư Lý lại bắt đầu cùng Kim Quang nói chuyện phiếm

Kim Quang rất sốt rột, vòng vo rất nhiều lần, cuối cùng, rốt cục vẫn không nhin được mà gọi điện thoại cho Lương tiên sinh. Tôi liền nghe thấy anh ta không ngừng nói với đầu bên kia điện thoại: “Vâng, tôi biết, tôi hiểu, xin ngài yên tâm..... A, đúng, cô Lỗ Tây cũng đã tới.....” Lướt nhanh qua tôi một cái.

Ách.....Vị Lương tiên sinh kia sao lại có thể biết Giáo sư Lý sẽ dẫn tôi tới? Tôi đang uống nước, loáng thoáng nghe được câu này, liền chống mắt nhìn về phía Kim Quang, may mà không có bị sặc

Kim Quang để điện thoại xuống, đi tới bên cạnh, nói với Giáo sư Lý: “Trên đường đi có một sự cố tai nạn giao thông, đoạn đường bị phong tỏa, Lương tiên sinh đang tìm đường khác tới đây, xin Giáo sư thứ lỗi!”

Giáo sư Lý đôn hậu cười một tiếng, nói: “Không sao, không sao!” Tiếp đó quay đầu hỏi tôi: “Lỗ Tây em không có việc gì gấp chứ?”

Tôi cười, cung kính nói: “Không có ạ, cảm ơn Giáo sư!” Tán gẫu mấy câu, lại nhìn Kim Quang, miệng rảnh rồi nói: “Thời buổi này, tất cả mọi người đều thích gọi là giám sát gì đó, là tổng gì đó..... Cấp trên của anh gọi là tiên sinh, tương đối đặc biệt nha”

Kim Quang cười cười, nói: “Bởi vì Lương tiên sinh còn rất trẻ! Hơn nữa tổ tiên của Lương tiên sinh từng là trạng nguyên, là gia đình có dòng dõi thư hương”

Tôi gật đầu, mỉm cười, nghĩ thầm, gia thế vị Lương tiên sinh này rất tốt, lại trẻ tuổi, hình như sự nghiệp cũng hết sức thuận lợi, trong những người bạn cùng trang lứa, phải là nhân vật đứng đầu lấp lánh hào quang, không biết vì chuyện gì, lại nhờ Giáo sư Lý tiến hành điều trị tâm lý, có thể thấy được phần lớn, hạnh phúc thật sự là một loại cảm nhận của tâm hồn, không phải dựa vào vật chất là có thể đánh giá được.

Tôi nhìn Giáo sư Lý hình như không muốn nói chuyện, liền đem hết khả năng, lôi kéo Kim Quang nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, kết quả, lại đợi nửa tiếng đồng hồ, Lương tiên sinh vẫn không có đến, ngược lại Mộc Lan, năm phút đồng hồ lại gửi một tin nhắn đến, thật sự làm gián đoạn.

Kim Quang giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thông cảm hỏi lại tôi một lần nữa: “Cô Lỗ Tây có chuyện gì sao?”

Tôi nói: “Không có!” Không chút do dự lấy điện thoại di động ra, nhấn nút tắt máy.

Mộc Lan là chị em tốt của tôi, nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không dễ dàng để cô ấy một mình, chẳng qua là, hôm nay là một buổi gặp mặt, thật sự, vừa bắt đầu tôi đã không muốn tham gia, bây giờ lại bị sự xuất hiện của vị “Lương tiên sinh” gia đình dòng dõi thư hương gọi lên chút thích thú, nên càng không muốn vội vã rời đi, vì vậy, tôi lại hăng hái bừng bừng mà bắt đầu lôi kéo Kim Quang nói chuyện cười

“Ở học viện chúng tôi, có một nữ sinh gọi là Lưu Vân. Một lần, có một bạn đồng học gửi tới cho cô ấy một bức thư. Trên phong bì của bức thư viết chữ ‘Vân’ trong nửa chữ dưới của bộ ‘Vân’ phải có một nét ngang ở trên, bởi vì do viết ngoáy quá, nét ngang biến thành một chấm. Trong đó có một sinh viên khác đang ở hành lang cùng chúng tôi gọi ‘Lưu mũi nhọn, ai gọi là Lưu mũi nhọn, bạn có một bức thư.....’Kết quả, tất cả mọi người ở hành lang lâu một chạy ra nhìn lưu manh.....”

Kim Quang nghe vẫn như cũ, nghe xong không nhin được không ngừng cười, ngược lại Giáo sư Lý coi là thật, đặc biệt nghiêm túc hỏi tôi: “ Lưu mũi nhọn? Ở lớp nào.....”

Tôi luôn hoài nghi, trên cái thế giới này, rốt cuộc có chuyện gì mà bạn học Mộc Lan không làm được?

Tôi tắt điện thoại di động, cho rằng chuyện ngày hôm nay đến đây chấm dứt, kết quả, nửa tiếng sau, lại vô cùng vinh dự mà được sử dụng điện thoại của Giáo sư Lý

Bạn học Mộc Lan thật sự là thần thông quảng đại, cho nên ngay sau các cuộc gọi liền gọi điện thoại đến cho Giáo sư Lý, nói thẳng là đột nhiên mất liên lạc với tôi, vô cùng lo lắng.

Tôi lúng túng nhận lấy điện thoại từ trong tay của Giáo sư Lý, thật sự muốn đánh cho con nha đầu này hai cái bạt tai, nghe thanh âm lo lắng của cô ấy từ đầu dây điện thoại bên kia truyền đến, rồi lại cảm thấy cảm động.

Tôi nói với Mộc Lan nói, chuyện chưa làm xong, không thể đi được, kết quả Mộc Lan hết sức kiên trì, nói bất kể đến muộn đến đâu cũng sẽ đợi tôi, không gấp không về!

Tôi nghe tiếng nói đánh thép từ đầu bên kia điện thoại truyền đến bốn chữ “không gấp không về”, Trái tim bất ngờ xuất hiện một cảm giác mệt mỏi, không có chút sức lực nào

Mộc Lan là một người rất thiện chí, cho nên trong rất nhiều tình huống, tôi luôn không có cách nào từ chối, nhưng mà, thật sự, hai người bọn họ hẹn hò, tôi ở giữa chen vào rất cuộc xem như là cái gì đây?

Chẳng qua là, nếu như tùy tiện rút lui, không tránh khỏi có chút dấu vết mà thôi! Bởi vì, trên thực tế, lúc ban đầu cái “Nhóm ba người ” này rất khó xử, trong thực tế, tôi là người tổn sức để thoát ra ngoài

Thời điểm ở năm thứ nhất đại học, đã từng có một thời gian dài, tôi nhút nhát thiếu tự tin, nhất định phải có thêm Mộc Lan mới can đảm đến gần Đại Oai.

Tôi cuối cùng nghĩ, không thể gấp gáp, phải từ từ; không thể để cho Đại Oai phát hiện ra tình cảm của tôi, nhất định phải từ từ tích trữ nước, từ từ tích trữ nước, cho đến một ngày rốt cục nước chảy thành sông. Thời điểm đó tôi luôn luôn mong muốn rằng từng bước từng bước, xây dựng tình yêu vững vàng ấm áp.

Hàng ngày tôi đều suy nghĩ tìm ra các loại lý do đi gặp Đại Oai, sau đó, tìm thêm các loại lý do để lừa Mộc Lan đi cùng tôi.

Hành động khác lạ của tôi đã từng khiến cho Chương Linh Quyên phát hiện, hỏi tôi: ” Lỗ Tây, không phải là cậu thích Khương Tuấn Vĩ đấy chứ?”

Tôi liền phẩy đi đưa tay lên trời thề, nói tuyệt đối không thể nào có chuyện đó, ánh mắt tinh tường của bản cô nương đây, làm sao có thể coi trọng món hàng như Khương Tuấn Vĩ được chứ.....

Vẫn còn nhớ rõ, ngày đó, là sinh nhật của Đại Oai, cậu ta đột nhiên gọi điện thoại đến, nói là đã bao trọn một nhà hàng, mời tất cả bạn bè cùng nhau ăn mừng sinh nhật, mời tôi nhất định phải tham gia. Tôi nghe điện thoại xong, bệnh mê trai không thể nào ngăn chặn lại được mà hùng hực phát tác, cắn răng lấy ra một tháng tiền sinh hoạt phí, mua ình một chiếc váy xinh đẹp, sau đó lựa chọn một cuốn sách bìa cứng mà bản thân tôi cho là giàu triết lý cuộc sống nhất, chuẩn bị tặng cho Đại Oai làm quà sinh nhật, hơn nữa còn hao tâm tổn trí cầu xin Mộc Lan đi cùng tôi.

Buổi chiều ngày hôm đó, tôi bị Thầy giáo Diệp gọi vào phòng Đoàn ủy làm giúp một số việc, vô cùng lo lắng chờ đến khi làm xong việc liền một mạch chạy thẳng về, tìm khắp nơi cũng không thể tìm thấy Mộc Lan. Tôi vội vàng, hỏi Chương Linh Quyên, cô ấy hì hà cười lạnh, nói rõ Mộc Lan trang điểm cả buổi chiều, đã có người đón đi từ sớm rồi.

Tôi lại vội vã thay quần áo, vô cùng khẩn cấp mà chạy tới cái nhà hàng kia, kết quả, chưa kịp đẩy cửa ra, xuyên qua lớp cửa kính, vô cùng kinh hoàng nhìn thấy, trong một góc sáng sửa gần cửa, một bàn tay của bạn học Khương Tuấn Vĩ đặt lên tay vịn của ghế sa lon thấp hình quạt, bàn tay kia len lén ở một chỗ khác trên ghế sa lon nắm.....tay bạn học Mộc Lan!

Tất cả ánh mắt của mọi người đang chăm chú nhìn lên màn hình sáng bóng phía trước, trong đó bao gồm cả Khương Tuấn Vĩ và Mộc Lan

Nếu như, nếu như, tôi không phải là tình cờ từ ngoài cửa đi vào.....

Trước mắt giống như bị một luồng ánh sáng quét qua, tôi cảm thấy ánh mắt có chút hơi đau nhói; tay liền vịn vào nắm cửa, không chịu nổi mà run run nước mắt tuôn rơi.

Tôi do dự mười giây đồng hồ, rốt cuộc là thừa dịp lúc mọi người chưa phát hiện, lặng lẽ rời đi, hay là..... Ngay sau đó cắn răng suy nghĩ, mày là ai, Lỗ Tây, trên thế giới này không có chuyện gì là Lỗ Tây không làm được, sao có thể lâm trận bỏ chạy? Hơn nữa, Mộc Lan là người chị em tốt nhất của mày, mọi người ở cùng một giường, ngày ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, mày làm sao có thể trốn đi đâu được?

Tôi rút cục đẩy cửa đi vào, cố gắng điều khiển đôi chân mềm yếu vô lực bước đi từng bước, đi tới phía sau chiếc ghế sa lon bọn họ ngồi, liền nắm chặt hai bàn tay đang nắm nhau kia, bộ mặt tươi cười nói lớn: ” Khương Tuấn Vĩ, tiểu tử thối này, Cái vận cứt chó gì, cứ như vậy mà đem bông hoa của tôi bắt cóc đi hả Nói, làm thế nào để cảm ơn bà mai này đây.....” Chớp mắt một cái rồi nhìn chăm chăm Khương Tuấn Vĩ.

Từ trước tới giờ, cuối cùng tôi cũng có thể thỏa mái mà nhìn chăm chăm cậu ta; từ nay về sau, cậu ta là bạn trai của chị em tốt của tôi, tôi không có tư cách cũng như không có thân phận gì mà nhìn cậu ta nữa, vì vậy, tôi giờ khắc này tôi muốn nhớ rõ dáng vẻ của cậu ấy.

4. Chương 4

Tiếng kêu của tôi làm kinh động những người trong phong, mọi người nhìn thấy tôi bắt được một đôi tội phạm, tất cả đứng dậy chạy đến, thích thú vô cùng

Tôi nhìn chăm chăm Khương Tuấn Vĩ vài giây, đem khuôn mặt cậu ta khắc sâu ở trong đầu một lần nữa, sau đó bỗng nhiên xoay người, với lấy chiếc bánh sinh nhật đặt trên một góc của bàn trà, ra sức bôi vào quần áo Khương Tuấn Vĩ, đồng thời hét: “Mọi người nhanh lên, đem tất cả bia rượu, bánh gato xông lên đi, chăm sóc tiểu tử xinh đẹp này, chúng ta hôm nay cho Đại Oai chết luôn nha.....”

Mọi người được cổ vũ, quả nhiên ba chân bốn cẳng cầm các loại thức uống cùng bánh ga tô chạy tới chăm sóc Khương Tuấn Vĩ.

Khương Tuấn Vĩ ôm đầu chạy thực mạng, kêu to: “A đừng, đừng.....”

Chạy quanh nhà hàng, lại bị mọi người đồng tâm hiệp lực chặn lại, không cách nào nhúc nhích.

Mộc Lan lo lắng, xấu hổ mà bước lên, nói: ” Mọi người làm gì, làm gì vậy.....” Ở một bên dậm dậm chân khua khua tay

Mọi người càng hào hứng, nói: ” Còn không mau mau đem chuyện tình yêu bí mật của hai người khai thật ra!”

Tôi đứng ở bên ngoài vòng vây, ôm cánh tay, cười ha hả, thật chặt vật không chịu nổi, nằm phục xuống trên mặt đất Khương Tuấn Vĩ ngẩng đầu lên, xuyên qua đám người, nhìn Mộc Lan, trên mặt mở nụ cười thật tươi

Mộc Lan liền nhún nhún vai, lè lưỡi, lộ ra một khuôn mặt lấy lòng lạnh lợi cùng ánh mắt đành chịu không biết làm sao.

Nét mặt của bọn họ nói cho tôi biết..... Bọn họ đã từ sớm không phải ngày một ngày hai!

Hai người này nên xuống địa ngục đi, thật đáng giận!

Không, tôi cũng không phải là không cho phép bọn họ yêu nhau, chẳng qua là..... Ít nhiều cảm thấy có chút bị thương, Mộc Lan nên nói trước cho tôi biết hết tất cả. Tôi nghĩ tới lúc buổi trưa, tôi còn cầu xin Mộc Lan đi cùng tôi tới tham dự buổi sinh nhật này, trong lòng lại cảm giác chua xót vô cùng xấu hổ.

Vì vậy, tôi lại đi lên phía trước, nhắm ngay cái mũi Khương Tuấn Vĩ, hung hăng đập một cái.

” A đau.....” Khương Tuấn Vĩ bị tôi đá một cái liền kêu lên, rút cục do tôi ngây thơ kém thông minh lại đi yêu đơn phương một bức ảnh lâu đến tận sáu năm trời.

Buổi tối lúc trở về, Mộc Lan kéo tôi lại, cẩn thận từng li từng tí nói: ” Lỗ Tây, về chuyện Đại Vĩ.....”

“Sai, sai rồi.....Phải nói là Đại Oai! Không nghe thấy người chị tốt này đã ở trước mặt mọi người phong hấn làm Đại Oai sao?” Tôi cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, cố gắng cười một cái, cố gắng kiềm chế cảm xúc sôi trào trong lòng, cố gắng hết sức để cho lời nói có vẻ nhẹ nhõm tự nhiên

“Ách.....” Mộc Lan ngượng ngùng nói: “Thật ra thì, nửa năm trước, chúng mình đã.....”

Nửa năm!!!

Tôi thật sự hi vọng trong tay mình đột nhiên xuất hiện một khối đậu hũ, để cho tôi dùng cảm quên mình mà đập đầu vào!

Trên đời ai là người thông minh nhất, xin nói cho tôi biết đến rốt cuộc tôi nên làm cái gì bây giờ, mới có thể xóa bỏ vô số những chuyện ngu xuẩn tôi đã làm trong nửa năm qua, còn để lại vô số vụng về ngốc nghếch

Tôi nắm lấy một cánh tay của Mộc Lan, giả vờ nhăn mặt, nói: “Tiểu nha đầu này, giữ bí mật tốt như vậy, chẳng lẽ chính là muốn tạo cho chị cô một niềm vui bất ngờ, để cho chị gái cô biết, mình là một bà mai thành công nhất thế giới sao?” Nhếch môi, vẻ mặt tươi cười như hoa

Mộc Lan phì cười một tiếng, nói: “Bà mai cái gì chứ, cũng không phải là bà lão tám mươi.....” Trong giọng nói tràn đầy hạnh phúc không cách nào che giấu

Ánh trăng như nước, tôi nhìn gò má Mộc lan, phát hiện cô ấy xinh đẹp long lanh, giọng nói mềm mại dịu dàng!

Nếu như tôi là sinh viên nam, chắc chắn.....Cũng sẽ thích sinh viên nữ như vậy đi?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Khương Tuấn Vĩ chẳng qua cũng giống như tất cả những người con trai bình thường khác làm một sự lựa chọn và quyết định bình thường như vậy, bây giờ không có gì để oán trách

Nhìn về phía mặt trăng, cuối cùng tôi có thể dễ dàng nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, cho nên, buổi tối hôm đó, lúc Mộc Lan lại mời tôi lại ngủ chung giường với cô ấy, chia sẻ tâm tình, tôi liền không có cự tuyệt, chẳng qua thật sự lần đầu tiên phát hiện, nằm sát lại gần, trên người Mộc Lan mang theo một loại mùi thơm nhàn nhạt hết sức tao nhã

Cho đến bây giờ, tôi vẫn biết, mỗi ngày rời giường Mộc Lan sẽ đều xức một chút xú nước hoa lên gáy mình, nhưng cũng không chú ý lắm, đêm hôm đó, lại chú ý đến

Đồng thời tôi cũng còn canh cánh trong lòng một chuyện, đó là trong ngày chúc mừng quốc khánh, tôi tặng cho Khương Tuấn Vĩ chính là một quyển sách rách, mà Mộc Lan tặng, là một chiếc bật lửa

Mộc Lan từ đầu đến cuối đều viết hai chữ..... Tình cảm!

Mà tôi, nhìn trong gương đánh giá trên dưới nhiều lần, xem xét kỹ lưỡng hết lần này đến lần khác, dao động trong gương, là ánh mắt sâu không thể dò, một bộ tóc ngắn ngắn không uốn nhuộm và gương mặt thanh thuần.

Tôi cẩn thận đánh giá một chút, xác định bản thân vốn không có mắt xích, mảy liễu, môi ngọc, hay ngũ quan nổi bật như trong truyền thuyết; Sinh ra cũng không có có được ba đào mãnh liệt, đường cong lung linh có lỗi có lõm. Tôi không biết trang điểm chải chuốt, cũng không biết làm nũng, không thích đi dạo phố, không hề có cử chỉ kiêu cách, đại khái gọi là “Nội hàm” vô duyên..... Trừ phi Khương Tuấn Vĩ nổi điên lên mới có thể bỏ Mộc Lan mà đi yêu tôi?

Cả buổi tối Mộc Lan đều cùng tôi nói chuyện về Khương Tuấn Vĩ, tôi kiên nhẫn nghe, đem trái tim cất ở chỗ sâu nhất vì những chuyện này mà không cẩn thận rơi xuống vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, tôi cẩn thận nhặt lên từng mảnh từng mảnh trở lại như cũ.

Mãi cho đến khi Mộc Lan tràn đầy ước mơ hạnh phúc mà ngủ thiếp đi, đôi mắt tôi vẫn còn mở thật to

Tôi đưa tay đắp chăn cho Mộc Lan xong, len lén chuồn về giường của mình, dụi dụi đôi mắt đang nóng lên cay cay, thâm nghĩ, Mộc Lan là chị em tốt của tôi, mãi mãi là như vậy

Tôi và Mộc Lan trước sau vẫn rất tốt, nhưng mà, từ đâu tôi sinh ra một tật xấu, tự nhiên nhìn Khương Tuấn Vĩ không vừa mắt, lúc nào cũng không tự chủ được mà châm chọc khiêu khích, làm khó dễ hắn. Chỉ đáng thương cho hắn bị bạn gái giáo huấn, biết, làm người phải có lương tâm, có một chút đạo đức, chuyện yêu đương giữa nam nữ có tốt, cũng không thể dễ dàng qua cầu rút ván, lập tức đem bà mối ném qua tường, vì thế, cố gắng chịu đựng tính khí vui mừng thất thường cùng mỏ nhọn nanh nọc của tôi, bình tĩnh chịu đựng việc tôi thường xuyên ám ảnh trong cuộc sống riêng tư của bọn họ.

Nhưng mà, kỳ thực, thật sự, tôi thề, tôi hi vọng Mộc Lan có thể quên ân phụ nghĩa nhanh chóng quên đi cái bà mối là tôi đây.

Tôi thật sự không muốn cùng nhau ăn cơm với bọn họ, cùng nhau leo núi, cùng nhau ca hát, còn nữa, cùng nhau..... Liên hoan!

Khi Mộc Lan gọi vào di động của giáo sư lý lần thứ ba, thì cuối cùng tôi đã hoàn toàn bị phá vỡ!

Cô gái nhỏ này, sao không hề tự giác như vậy, thường xuyên quấy rầy đến viện trưởng đại nhân tương lai, không phải là chán sống rồi chứ? Tôi không dám chậm trễ nữa, vội vàng mở di động, chạy ra cạnh cửa, đề thấp giọng nói, cúi đầu quát cô ấy: “Đã nói là có chuyện mà, bỏ lỡ công việc cậu nuôi tớ nha?”

Kết quả, ở trong điện thoại Mộc Lan sang sảng cười, nói: “Bạn yêu, tớ đang chờ đợi để nuôi cậu đây, chờ đợi ít nhất cũng đã mười tám vạn năm rồi đó!”

Mẹ kiếp!

Tôi đầu hàng!

Tôi trợn mắt nhìn điện thoại

Qua mấy lần Mộc Lan gọi điện thoại Giáo sư Lý đã sớm biết được tôi muốn tham gia một buổi hẹn gặp gỡ, nên ra lệnh cưỡng chế bắt tôi phải đi

Tôi rất là xấu hổ, đang lúc chuẩn bị đứng dậy chào tạm biệt, kết quả, vị Lương tiên sinh kia rốt cục lại gọi điện thoại đến, đã đi tới cửa, nhưng lại gặp phải một chuyện hết sức khẩn cấp, nhất định phải đi qua xử lý, chỉ có thể để hôm khác lại đến quấy rầy Giáo sư Lý, năm lần bảy lượt nói xin lỗi, nói tất cả thời gian chậm trễ hôm nay, đều căn cứ vào tiêu chuẩn lệ phí của Giáo sư Lý, để tính tiền

Tôi thật không ngờ họ Lương này lại đem Giáo sư Lý mà tôi kính trọng không để vào mắt, nhiều lần lỡ hẹn, trong lòng bắt đầu nổi giận vô cớ, nhưng ngẩng đầu nhìn giáo sư Lý vẫn nho nhã độ lượng, không có chút màu khói lửa nào, lại nhanh chóng nhắc nhở bản thân mình: ” Tôi học tâm lý học, phải bình tĩnh, phải hòa nhã.....”

Đợi mọi người khách sáo tạ lỗi với nhau xong, Kim Quang vô cùng áy náy, khăng khăng muốn đích thân lái xe đưa chúng tôi trở về trường học

Dù sao tôi cũng không có quyền gì để lên tiếng, thấy Giáo sư Lý không có ý kiến gì, tôi hiển nhiên vui vẻ đi nhờ xe, nhưng suy cho cùng thời gian chậm trễ ở phòng trà thật sự là rất lâu, vô số chất lỏng sớm được dự trữ ở trong bàng quang rồi.

Tôi đứng dậy, nói muốn đi nhà vệ sinh trước, Kim Quang lập tức gọi nhân viên phục vụ tới dẫn đường cho tôi

Tiệm trà này rất chú ý đến phong cách mộc mạc gần gũi với thiên nhiên, tất cả các phòng trà đều được xây giống như một ngôi nhà tranh nhỏ, ngay cả nhà vệ sinh cũng được xây cách một gian một, nhà vệ sinh theo phong cách giả cổ.

Tôi đi vào nhà vệ sinh, đưa mắt nhìn xung quanh, cảm thấy chung quanh lắp đặt các thiết bị hết sức độc đáo mới lạ, liền nghe được “Oanh” một tiếng vang rất lớn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng đen đang bổ nhào về phía tôi, đề xuống.....

5. Chương 5

Mở mắt ra, trước mặt là một màu trắng tinh, mà Mộc Lan lại giống như một bà góa phụ, ngồi cạnh giường khóc lóc thê thảm: ” Lỗ Tây à, Lỗ Tây, cậu ngàn vạn lần cũng không được phép bỏ chúng tớ mà đi..... Tội nghiệp bọn tớ lắm.....”

Tôi dứt khoát gào lên một câu với Chương Linh Quyên: “Cậu còn không mau mau đem nha đầu chết tiệt kia đi ra ngoài cho bốn cô nương.....”

Kết quả, Chương Linh Quyên cũng chỉ thông thả ung dung đi đến, còn vô cùng tình cảm nói với tôi: “Cảm ơn trời đất, ái phi rốt cục nàng đã tỉnh lại rồi! Bốn vương vừa mới vì ái phi mà cho đốt mất trăm nghìn quyển sách, chôn sống hơn chục nghìn học trò, tế trời vì nàng!”

Tình cảm đến mức “Đốt sách chôn người tài” đến như vậy sao. Tôi trợn mắt nhìn hai người đang đứng trước giường, đúng là sinh không gặp thời, không biết nhìn người lại không thể nói hết bi thương.

Con bà nó, đây là thái độ của hai người đến thăm bệnh nhân đó sao?

Tuy rằng tính mạng của bốn cô nương đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tốt xấu gì vẫn phải ở lại theo dõi điều dưỡng, thật vất vả mới chột mắt được một lúc thì tỉnh dậy, liền bị hai người bọn họ đối đãi như vậy!

Hừ, hổ không ra oai, người ta lại tưởng mèo ốm!

Tôi lập tức mở miệng: “Thái Cực chuyện đó, không biết hai tuần học vừa qua trên lớp có ghi chép bài.....”

Điều đầu tiên Chương Linh Quyên nhớ đến là chuyện trong lúc tôi “hấp hối” đã dùng hết sức, nhờ cô ấy ghi chép bài vở trên lớp hộ tôi, liền lập tức thu hồi nanh vuốt, dán sát vào tôi dịu dàng nói: “Yên tâm đi! Tổ đã nói chuyện với lớp phó học tập rồi, bạn ấy đồng ý cho cậu mượn vở để photocopy, hơn nữa, tổ còn ghi âm bài giảng trên lớp lại cho cậu nha...”

Tôi lại nhìn về phía Mộc Lan nói: “Thái Hậu.....việc đó, có còn nhớ cái nhà ở trên hè phố đó không.....”

Sắc mặt Mộc Lan lập tức thay đổi, nhớ lại trong khoảng thời gian này, tôi dưới cái lớp vỏ bị tổn thương, ngang ngược ăn vạ, mong muốn đầy trời, đem giấc mộng mỹ thực (thức ăn ngon) từ rất lâu rồi liệt kê ra từng món từng món một, khiến cho cô ấy và bạn học Khương Tuấn Vĩ rơi vào tình trạng bi thảm, phải bôn ba khắp nơi tìm từng món một, cũng nhanh chân chạy tới, thân thiết kéo tay tôi, nói: “Tây Tây, Tây Tây, tổ đã đặt cơm ngon cho cậu rồi, có món cậu thích nhất đó trứng gà hầm bánh thịt nha.....Nghe lời, không cần phải chạy lung tung hết đầu đường đến cuối ngõ nào đó, đối với cơ thể cậu là không tốt đâu a!”

Tôi thấy đã thu phục thành công hai vị ” Hoàng Thái Cực và Hoàng Thái Hậu” thì vô cùng thỏa mãn, lười biếng duỗi chân ra, nói: ” Pha trà đi.....”

Chương Linh Quyên dính sát lấy tôi ngọt ngào hỏi: “Có muốn đấm chân hay không?” Giơ nắm tay lên, không trung vài cái, sau đó để bàn tay lên môi của mình, nhẹ nhàng hà hơi một cái, chăm sóc cái chân của tôi, nhìn giống như một tấm ván gỗ vậy; gần như trong cùng một lúc đó, Mộc Lan cầm ấm trà trong tay giơ lên phía trên đỉnh đầu tôi.

Tôi lập tức đổi giọng, ôn nhu nói: “Thiếp vốn đang du sơn (ngắm cảnh đẹp trong núi), tình cờ gặp được người tốt bụng, đun nước suối, pha trà thơm, nhưng xin Thái Cực, Thái Hậu nể mặt tôi, thưởng thức một chút hương vị.....” Cuối cùng dùng giọng nói e lệ thẹn thùng thành công làm cho cả hai nha đầu kia tê dại, thu hồi vũ khí, mỉm cười nói, “Tốt rồi, tổ thực sự cảm thấy lúc này Lỗ Tây đã hồi phục.....”

Tôi giả làm cái mặt quỷ, nhún nhún vai bất đắc dĩ, thật khó khăn giơ cánh tay trái đã hồi phục lên, khoa chân múa tay kiểu chữ “V” một cái, hướng về phía hai cô ấy nhếch miệng cười, nói: ” Ừ, đúng vậy nha.....”

Hôm đó ở trong quán trà, bốn cô người thật sự là xui xẻo mười tám đời mà nên mới bị ngã!

Sau này ở trên tin nhanh của chương chinh thời sự mới biết được, thật ra là có một người nông dân đưa vợ đi khám bệnh, bởi vì thiếu tiền, nên bệnh viện buộc phải rút kim tiêm, sau đó vợ ông ta qua đời, người nông dân kia cũng không muốn sống nữa, đã nghĩ ra một chiêu độc địa nhất, giả vờ nói vợ mình đã khỏi bệnh rồi, đem thuốc nổ giấu ở trong bình rượu đất tiên, làm lễ vật để dâng cho vị bác sĩ trưởng khoa, hẹn gặp mặt vị bác sĩ đó ở quán trà, kết quả, đợi đến khi vị bác sĩ đó ngồi xuống, liền cho thuốc nổ nổ tung trong quán trà.....

Những người có cảnh ngộ bất hạnh như vậy, ngày nào cũng xảy ra, mọi người nhìn thấy rất nhiều, cũng mệt mỏi, cho nên, chuyện này tuy rằng được đăng trên báo, nhưng không khiến ọi người xôn xao lắm.

Vấn đề quan trọng là ở chỗ, gian phòng của bọn họ, ở sát ngay bên cạnh phòng vệ sinh tôi đang dùng, vì thế, lúc đó, lúc đó, tôi đang ngồi xổm trong nhà vệ sinh, chỉ nghe thấy một tiếng vang “Ầm” rất lớn, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cây gỗ mộc của “Phòng vệ sinh phong cách nhà tranh” bay thẳng về phía đỉnh đầu gặp hoàn cảnh trời long đất lở như vậy, tôi chỉ kịp đưa tay trái lên ôm lấy đầu, sau đó trước mặt bỗng tối sầm lại, mất đi ý thức. Lúc tỉnh lại, đã ở trong bệnh viện rồi, đầu vô cùng đau nhức, cánh tay trái từ vai xuống cũng bị tê dại.....

Ăn cơm trưa xong, Mộc Lan và Chương Linh Quyên đều phải trở về trường để đi học, tôi lại ngủ một giấc, lúc tỉnh lại, tiện tay nhặt một quyển sách lật ra xem, lật được vài tờ, thì bị mấy tiếng gõ cửa rất nhỏ làm phiền, vừa quay đầu lại nhìn, thì thấy Kim Quang, liền mỉm cười nói: “Kim đại ca, sao anh lại đến đây?!”

Kim Quang liếc mắt nhìn tôi một cái, cười nói: “Tôi không dám không đến nha, sợ bị cô nguyên rửa cho sống không bằng chết!” nói tiếp một câu: “Lương tiên sinh cũng đến đây nữa, chắc là tối”

Tôi lập tức đưa tay trái lên, xòe bàn tay ra, dùng ngón trỏ tay phải để trên lòng bàn tay trái, khoa chân múa tay làm động tác “Tạm dừng” một cái, nói: “Đại ca, anh tha cho tôi đi!” nhớ tới họ Lương này liền phát bực

Chuyện ở trong quán trà hôm đó, người nông dân kia bị thiệt mạng ngay tại chỗ, nạn nhân vô tội là tôi đây không biết làm thế nào để nhận được bồi thường, đành phải nhờ Mộc Lan đến quán trà đòi nợ, nhưng bởi vì bản thân quán trà cũng không có lỗi, ông chủ đó nhất định không chịu chi trả tiền thuốc nem của tôi, chỉ nói là có thể giúp đỡ cho tôi một chút gọi là trợ giúp nhân đạo

May mắn vì “Lương tiên sinh” kia cũng biết sơ dĩ tôi bị thương, đều là do phải ở trong quán trà chờ hẩn, chủ động đem khoản phí tổn này tới chịu trách nhiệm, làm dịu đi tâm sự thâm kín của tôi. Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, làm cho người ta vô cùng ngạc nhiên đó là, không biết rốt cuộc tại sao hẩn lại lo lắng đến mức, xuất hiện ý nghĩ muốn gặp mặt tôi một lần, một ngày sau khi tôi tỉnh lại, liền cho người mang một lá thư nhỏ đến, nói ngày mai có thời gian rảnh sẽ đến thăm tôi, để cho tôi chờ.

Thực ra mà nói, tôi xuất thân tầm thường, gửi nuôi lớn lên, cuộc sống hết sức khó khăn, từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ gặp qua người nào thực sự có phân lượng, huống chi lần này người ta lại giúp trả tiền viện phí, cũng nên gặp mặt một lần, nói một tiếng cảm ơn. Cho nên, lúc đầu nhận được tin này, tôi thực sự còn rất vui mừng, lễ phép nói: “Làm phiền Lương tiên sinh rồi, vậy tôi xin chờ ở đây!” Sáng sớm hôm sau, mặc kệ thương tích đau đớn, cố gắng rời giường rửa mặt chải đầu, thay quần áo cho phải phép, ngồi ngay ngắn trên giường chờ, trong lòng còn mơ hồ có chút phấn khởi.....Kết quả, chờ trên giường cho đến lúc ngủ thiếp đi, đợi một mạch từ sáng sớm cho đến tối, làm cho cái eo lưng của tôi đau nhức, mệt mỏi không chịu nổi, vị “Lương tiên sinh” trong truyền thuyết kia từ đầu đến cuối cũng không có xuất hiện, cuối cùng lại nhận được điện thoại của Kim Quang, lại dùng một giọng nói hết sức áy náy xin lỗi nói với tôi: “Thật xin lỗi, vốn dĩ hôm nay Lương tiên sinh định đến đây thăm cô, ai ngờ.....”

Không phải là không có chút thất vọng nào, nhưng mà, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình!

Tôi cười: “Không sao, không sao, Lương tiên sinh là người bận rộn..... Thật ra, không cần đến thăm tôi đâu!”

Một người vốn được coi là “Nhờ hẹn”

Một người vốn dĩ chưa hề mong muốn có thể gặp mặt một lần!

Không sao, thật sự không sao!

Tôi nghĩ từ nay về sau, nên thuận lý thành chương quay trở lại cuộc sống bình thường nhạt nhẽo không có sóng gió!

Nhưng mà, nhưng mà lại nhưng mà.....

“Chiều nay Lương tiên sinh đến bắc kinh, khoảng hai tiếng nữa, xin cô Lỗ chờ.....”

“Buổi tối Lương tiên sinh phải dự bữa tiệc, chắc là sau khi tham dự xong.....”

“Lương tiên sinh đang dự hội nghị, dự tính nửa tiếng nữa là kết thúc, xin cô Lỗ.....”

Vị Lương tiên sinh kia đối với lần “Gặp mặt” này có biểu hiện khác thường nào đó, một sự ngoan cố khó có thể giải thích được, giống như luôn luôn cố gắng tận dụng mọi sự sắp xếp của lịch làm việc trong một ngày để đến đây “Gặp tôi”, bắt đắ dĩ, lịch làm việc của hắn, chắc chắn như thép lẫn thủy tinh, chằm qua tuyệt đối không để lại dấu vết.

Tôi một lần lại một lần nhận được tin hẹn gặp mặt, một lần lại một lần chuẩn bị, một lần lại một lần chờ đợi, một lần lại một lần bị cho leo cây, một lần lại một lần.....

Bình thường những cuộc hẹn của hắn đều do Kim Quang nói qua điện thoại , thỉnh thoảng, cũng sẽ gửi kèm những bó hoa tươi ở giữa là một tấm thiệp tuyệt đẹp

Cô nam quả nữ, nửa đêm gặp nhau?!

Rốt cuộc là do tôi mắc lỗi gì với hắn hay là do tôi đã để lại cho hắn một ấn tượng vô cùng tùy tiện?

Tôi không nói gì, mệt mỏi, không biết làm thế nào, im lặng hỏi trời!

6. Chương 6

Lúc tôi mới nhận được điện thoại, rất khách sao nói với Kim Quang: “Kim đại ca, tôi cảm thấy Lương tiên sinh rất là bận rộn, lại mất công gặp mặt tôi như vậy rất mất thời gian, thật là.....”

Lúc tôi mới nhận được hoa gửi đến, liền khéo léo nhìn vị họ Lưu đẹp trai kia nói : “Anh Lưu, phiền anh nói lại với Lương tiên sinh, chuyện trị liệu lần này đều nhờ vào ngài ấy cả. Đợi khi nào tôi bình phục, nhất định sẽ đến nhà cảm ơn.....”

Cuối cùng lúc tôi nhận được cuộc điện thoại, tâm trạng có chút bực dọc nói: “Kim đại ca, anh thực sự cảm thấy miễn cưỡng gặp mặt như vậy rất thú vị sao? Có phải Lương tiên sinh.....”

Cuối cùng lúc tôi nhận được hoa tươi, liền oán giận nhìn vị họ Lưu đẹp trai nói vài câu: “Anh Lưu, tôi cảm thấy tốt nhất các anh nên đưa ra một thời gian chính xác, như thế này dễ dàng làm cho người ta sinh ra hiểu lầm.....”

“Kim đại ca, thật sự, thật sự.....”

“Anh Lưu, quả thật, quả thật.....”

Chắc chắn vị “Lương tiên sinh” kia là người vô cùng kiên định thậm chí là độc tài nhất từ trước tới giờ tôi từng gặp!

Những lời nói và phản ứng của tôi hình như không có một chút ảnh hưởng gì với hắn hết. Hắn vẫn cần mẫn đưa đến những buổi hẹn gặp mặt cho tôi, mà tôi, chẳng qua là từ từ tích lũy đầy những “Lời hẹn suông” càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi, càng ngày càng phần nộ —— làm sao hắn có thể không biết giới hạn như vậy, liên tục không biết khống chế mà khiến cho tôi nhục nhã? Sau đó, lại lại tiếp tục nhận được tin hẹn gặp mặt, rốt cục cũng không thể chịu đựng cơn lửa giận trong lòng được nữa

“Lương tiên sinh của các anh rốt cuộc là có ý gì? Người bình thường cũng không có đùa giỡn như vậy!”

“Lương tiên sinh của các anh rốt cuộc là đang làm cái gì vậy? Hoàng đế vi hành sao? Nực cười!”

“Lương tiên sinh của các anh bị bệnh à.....”

“Lương tiên sinh của các anh.....”

Rốt cục, có một hôm, khi vị họ Lưu đẹp trai kia lại cần mẫn thay mặt Lương tiên sinh đưa đến cho tôi những “lời hứa suông” đúng lúc tôi tháo thạch cao bên cánh tay trái, vì thế, tôi vui mừng khôn xiết, “Rầm” một tiếng, cầm bó hoa lớn quăng lên trên người anh đẹp trai, nói: ” Phiền anh giúp tôi nhắc lại với Lương tiên sinh là, tôi không muốn gặp hắn nữa, cũng xin hắn đừng đến quấy rầy tôi nữa! tôi chỉ mong hắn bệnh nặng lâu khỏi.....Ừm, cũng miễn cho hai người hai nơi tương tư! Mặt khác, nếu có thể, tôi muốn gặp anh

Kim Quang.....” Được rồi, gần đây tôi luôn hà khắc ác độc, dưới sự cảm phần lại rối loạn thần kinh, nên đã dùng cái từ “Hai nơi tương tư”, nhưng cũng may là ý đồ rõ ràng rằng—— tôi từ chối chào tạm biệt Lương tiên sinh của bọn họ!

Không nghĩ tới, vị họ Lưu đẹp trai kia, suy nghĩ so với tôi còn nhanh hơn, nghe tôi nói xong, không ngờ lại có thể ôm bó hoa lớn kia, lúng ta lúng túng nói: “Vâng, tôi sẽ đem chính xác những lời tình cảm này của cô Lỗ chuyển đến Lương tiên sinh.....”

Một hơi thở bỗng nghẹn lại ở trong ngực..... Ông trời, rốt cục là tôi gặp phải loại người gì vậy?

Tôi trừng mắt nhìn họ Lưu đẹp trai kia, khoảng ba giây, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc từ đầu đến giờ của anh ta đang có vài phần hơi xấu hổ, sự bức bối trong lòng phút chốc liền biến mất, toàn bộ đều biến thành nụ cười không cách nào kìm chế lại được, một chút cũng không thể, chỉ vào anh ta, liên tục nói mấy câu: “Anh, anh, anh.....” bật cười không dứt, cuối cùng không thể nói nói trôi chảy một câu, tâm trạng cũng tốt hơn

Thế giới nào cũng sẽ có những điều tốt đẹp, và cũng sẽ có những điều không tốt đẹp, nên khi tức giận, hãy cười một cái, rất là tốt! Từ khi nhập học tới giờ, tôi luôn đọc những cuốn tiểu thuyết tình cảm, với mức độ nhanh nhất cùng tinh thần ăn tươi nuốt sống, bằng thái độ qua loa đại khái, sau khi cố gắng chăm chỉ ghé vào thư viện nhìn hàng loạt những tác phẩm chuyên ngành, lờ mờ hiểu ra một điều cái gọi là bí ẩn của “Tâm lý học”, nói đến cùng, chẳng qua cũng chỉ là thay đổi cách nhìn nhận vấn đề mà thôi!

Mặc dù, tôi hiểu rất rõ, lý thuyết là lý thuyết, thực tế là thực tế, điều khó khăn nhất trong cuộc sống, đó chính là.....Làm thế nào mới có thể thực sự “thay đổi cách nhìn nhận vấn đề”?!

.....

Kim Quang cứ hỏi tôi vội vàng tìm gặp hẳn như vậy đến tột cùng là có chuyện gì, tôi ngại ngần hỏi hẳn, có thể tìm cho tôi một công việc ở trong công ty của Lương tiên sinh được không. Lý do rất đơn giản..... Tôi đã nằm trên giường bệnh trong bệnh viện gần hai tháng, trên tay lại bị bó thạch cao, công việc bán thời gian lúc đầu cũng không thể tiếp tục làm được nữa, tuy là tiền viện phí do Lương tiên sinh chi trả, nhưng nếu như bây giờ xuất viện, kể sinh nhai lập tức trở thành vấn đề lớn. Một người cho dù có bao nhiêu lý tưởng, bao nhiêu tôn nghiêm, không phải vẫn phải giải quyết vấn đề cơm áo trước tiên sao?

Kim Quang cười, nói: “Cô trực tiếp yêu cầu Lương tiên sinh bồi thường cho cô một khoản phí tổn thanh toán là không phải là xong sao?”

Tôi sững sốt, nói: ” Cái đó, cái đó, ừm, cũng không phải là do Lương tiên sinh của các anh sai người đánh tôi bị thương. Tôi cảm thấy.....”

Kim Quang cắt ngang lời của tôi, cười ha ha, nói: “Trước tiên cho tôi một lý do để tôi phải giúp cô đã”

Ách.....Lý do?

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định đầu tiên nên đưa ra một liều thuốc mê (những lời nói ngon ngọt, nịnh nọt), lập tức cười hì hì nói: “Bởi vì Kim đại ca luôn luôn giúp đỡ người gặp khó khăn, luôn có lòng nghĩa hiệp” Thấy anh ta đứng bất động tại chỗ, liền nhanh chóng đổi giọng nói: “Bởi vì trên thực tế tôi có thể giúp công ty của các anh làm rất nhiều việc, mà tiền lương đòi hỏi lại thấp hơn rất nhiều so với nhân viên chính thức.....”

Không có phản ứng?

“Bởi vì chuyện chúng ta quen biết chính là duyên phận, lại nói chuyện hợp ý nhau, làm việc với nhau nhất định là làm ít mà hiệu quả cao!”

Không tác dụng sao?

“Bởi vì các anh không cần đóng cho tôi các loại tiền như tiền bảo hiểm, tiền công đoàn, tiền trợ cấp, có thể tiết kiệm rất nhiều tiền.....”

Vẫn còn chưa đủ sao?

“Bởi vì tôi nhất định sẽ rất chăm chỉ nghiêm túc làm việc, đảm bảo xứng đáng với từng đồng mà bản thân tôi nhận được!” Tôi nuốt vài ngụm nước miếng, giả giọng đáng thương nhờ vả: “Hoàn cảnh của tôi bây giờ thực sự, thực sự sẽ bị bỏ đói mất, Kim đại ca.....”

Kim Quang bật cười, nói: “Dù sao tối nay Lương tiên sinh cũng sẽ tới thăm cô mà, việc này, cô nên tự mình nói với ngài ấy đi!”

Nói như là lần này nó sẽ thực sự xảy ra vậy.....

Làm cho tôi cảm giác, có khả năng tối nay thật sự vị Lương tiên sinh kia sẽ đến đây!

Qua thời gian hai tháng dài đằng đẳng ở đây, nếu nói tôi sẽ bị hấn cho leo cây lần nữa, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ tin!

Bây giờ sao lại.....

Cuối cùng tôi không thể hoàn toàn đem kế sinh nhai mấy tháng tới của bản thân ra chờ đợi một buổi hẹn “Gặp mặt” chẳng hề có tính chắc chắn như vậy được? Hơn nữa, cho dù thực sự tối nay họ Lương kia sẽ có “Lòng từ bi” đến ban thưởng một buổi gặp mặt cho tôi, thì còn phải hỏi xem bản cô nương đây có tâm trạng gặp hấn không đã!

Tôi thực sự chỉ là một hạt bụi không đáng để mắt đến trôi nổi trong không khí kia, chỉ được duy nhất ánh mặt trời chiếu rọi trong phút chốc, mới có thể phát ra một chút ánh sáng yếu ớt, nhưng, hạt bụi cũng có giá trị của hạt bụi, hạt bụi cũng có tôn nghiêm của hạt bụi, hạt bụi cũng có quyền chọn nhận loại bố thí nào, có thể, không nhận loại bố thí nào! hạt bụi cũng có tâm trạng của hạt bụi!

Tôi thật sự không ngại vì vấn đề cơm áo mà phải ăn nói khép nép cầu xin Kim Quang, nhưng lại không muốn đem điệu bộ hiển thực giống như vậy bày ra trước mặt “Lương tiên sinh”, không muốn làm cho hấn càng được đắc ý và vui sướng thêm nữa — Hấn luôn luôn không chút thương tiếc nào mà chà đạp lên lòng tự trọng của tôi, mặc dù, hoàn toàn có thể là do “vô tình”!

“Vô tình” làm tổn thương người khác cỡ nào cỡ nào nha.....

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên tôi cảm thấy, có lẽ không nên làm việc ở Lương thị lại là một ý kiến hay, mà mặc kệ tối nay họ Lương kia có thật sự đến hay không, tốt nhất là tôi nên rời khỏi đây ngay lập tức. Tất nhiên, thật khó mà có thể quen biết một người giống như Kim Quang, phải nhân cơ hội này chiếm một chút lợi ích ỉnh chứ, không nhân cơ hội này nhờ vả một chút thì thật sự không thể nào nói nổi.....

Tôi ngẩng đầu, thấy Kim Quang đã đi ra đến cửa thang máy rồi, không hề do dự liền nhảy xuống giường “Vọt lên”, xoay người đi giày, nói: “Kim đại ca, anh chờ một chút, chờ một chút..... Tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi không muốn đến công ty Lương tiên sinh làm việc nữa. Anh lẫn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, dù sao cũng phải quen biết vài người chứ? Anh giúp tôi.....” chạy loẹt xoẹt đuổi theo.

7. Chương 7

Nếu như trong cuộc đời của mỗi người đều đã được định trước là không thể tách rời một thứ gì đó, thế thì, không thể nghĩ ngờ gì nữa, với tôi mà nói “Rượu” chính là một thứ như vậy — trong cuộc đời của tôi việc khó khăn nhất chính là chống lại sự cám dỗ mê hoặc của chất cồn trong mỗi loại rượu!

Trước khi ra nước ngoài, Ở quê cha tôi là một chuyên gia điều chế rượu cao cấp ột tập đoàn rượu nổi tiếng của nhà nước, cho nên, nếu thực sự muốn tìm hiểu lại “Lịch sử uống rượu” của tôi, quả thực không tốn một chút sức lực nào vẫn có thể tìm hiểu lại kể cả từ thời sơ sinh.

Lúc được cha bế ngồi trên đùi, thấy đầu chiếc đĩa treo cao đang dẫn từng giọt từng giọt rượu cuối cùng vào bình, sau khi biết leo trèo, thì thường xuyên ra ra vào vào phòng làm việc của cha. Một căn phòng không lớn lắm, bày rất nhiều chai lọ, thủy tinh trong veo màu xanh, gốm sứ màu trắng tinh tế, nắp bình là hình đứa bé gái đầu trái đào nghịch ngợm, ngón tay chấm chú gậy đàn đúng là mỹ nhân có một không hai.....

ánh sáng lấp lánh của thủy tinh, những dụng cụ có hình dáng kỳ lạ, cổ dài miệng ngắn, như dây mây chạm khắc trên tranh gỗChất lỏng trong các bình với suối ngọc bích càng trong suốt hơn, cảm giác những bình thủy tinh sáng lấp lánh tinh khiết êm dịu, dọc theo các loại bình khác nhau, từ bình gốm sứ tinh tế, đến các bình rượu từ từ chảy xuống, tiếp theo là từng cái từng cái dụng cụ có những hình dáng khác nhau, sự va chạm của một thế giới mùi thơm — cha nói, uống rượu, cũng là một nghệ thuật

Trong lịch sử cô độc dài đằng đẵng về sau, tôi lại phải cố gắng đấu tranh với cái loại nghệ thuật siêu hình này, nhưng có vẻ quá mức xa xỉ, chỉ có thể dừng lại ở núi cao ngẩng mặt ngưỡng mộ

Cũng chính vì ngày trước sống bằng nghề pha chế rượu, nên ngày hôm đó, tôi mới có thể đồng ý đi theo Kim Quang tới buổi tiệc rượu ở hội sở kia!

Sau này tôi thường xuyên suy nghĩ, cái gọi là duyên phận, rất có thể là được treo trên đỉnh một đám mây mưa, sớm muộn gì cũng phải hóa thành mưa rơi xuống, chỉ là đến tột cùng là khi nào, chỗ nào, lấy cách thức gì để rơi xuống thôi, ẩn chứa điều kỳ diệu, đó chính là mây mưa của chính mình, cũng không phải dễ gì mà ta có thể biết được

.....

Ngày hôm đó, vì giải quyết vấn đề kế sinh nhai trong thời gian tới, tôi trốn viện thành công, sau khi quán lấy Kim Quang, liền hết sức phát huy tinh thần đeo bám không biết sợ không đạt được mục đích thì không bỏ qua, anh ta đi một bước tôi liền theo một bước, ngay cả khi anh ta vào nhà vệ sinh, tôi cũng kiên quyết không rời đứng trông ở ngoài cửa; khi tôi cần đi nhà vệ sinh thì nhất định sẽ đem túi xách giao cho anh ta cầm giúp

Cuối cùng, anh ta bị tôi quán lấy suốt cả một buổi chiều, không còn cách nào khác, rốt cục cúi đầu mỉm cười, đưa tay ra với tôi, nói: “Cô Lỗ, tối nay, mời cô đi cùng tôi tới tham dự một bữa tiệc rượu được không?”

Tôi lập tức đỏ mặt, theo bản năng muốn từ chối, nhưng mà anh ta nói là tham dự tiệc rượu đó nha! Từ nhỏ tôi đã không ngừng “Mơ ước” tới việc được tham gia một bữa tiệc rượu a! Đang trong lúc do dự, lại nghe thấy Kim Quang nói một câu khác: “Trong tiệc rượu có rất nhiều người quen biết, có khả năng tôi sẽ giới thiệu được cho cô một công việc không tồi cũng nên!”

Suy nghĩ một lúc, rốt cục tìm được niềm hi vọng trong lời hứa hẹn, còn có gì mà không đồng ý chứ? Tôi cười: “Cảm ơn Kim đại ca!”, theo bản năng cúi đầu nhìn chiếc áo khác màu xanh bản thân đang mặc.

Kim Quang cười: “Có cần tôi cho người mang đến cho cô một bộ lễ phục dạ hội không?”

Tôi đang nghĩ nghĩ, liền giương mắt nhìn Kim Quang, nghiêm túc nói: “Phân phận đi dự tiệc hôm nay của tôi, chắc không phải là đóng giả làm thiên kim tiểu thư của một tập đoàn nào đó chứ?”

Kim Quang gật đầu

Tôi còn nói: “Nếu có người nào đó quyết định nhận tôi vào làm việc, cũng chủ yếu là do nể mặt anh, chứ không phải là do đáng về hay diện mạo của tôi đúng không?”

Kim Quang lại gật đầu

Tôi lại hỏi: “Kim đại ca, nếu công ty của các anh nhận một nhân viên vào làm việc, bình thường đều muốn người đó ăn mặc trang điểm lộng lẫy hay muốn người đó chăm chỉ làm việc thật thà và giản dị?”

Anh ta nghĩ nghĩ, mỉm cười, nói: “Nhân viên đó không nên đặc biệt quá, cũng như không nên rục rờ quá!”

Tôi đưa ra kết luận, ngẩng đầu nhìn anh ta, mỉm cười, nói: “Dù sao có mặc long bào vào cũng không thể thành thái tử, chỉ cần Kim đại ca anh không sợ mất thể diện, thì bốn cô nương liền cứ thế này mà đi, ai sợ ai chứ?”

Kim Quang cười ha ha, nói: “Tôi phải giới thiệu thân phận của cô với người khác như thế nào đây?”

Tôi giả làm mặt quỷ, tươi cười nói: “Chỉ cần anh đẩy mạnh việc tiêu thụ tôi ra bên ngoài thành công, thì nói tôi là sát thủ, oan gia, công chúa gặp nạn, em gái, em họ, người giúp việc..... đều được hết!”

Kim Quang vừa cười vừa đứng lên nói: “Vây đi thôi, cô em gái xinh đẹp của tôi!”

Tôi nghe xong mặt liền nóng lên, nói: “Gọi là em họ đi!”. Ngoảnh đầu lại, nghe xong Kim Quang dường như vô ý nói một câu: “Lỡ Tây, chưa có người nào từng nói với cô rằng cô rất đẹp sao?”

Tôi bỗng nhiên sững sờ tại chỗ, không nói gì, đứng ngây người một lát, nghe thấy Kim Quang nói: “Đi thôi, lên xe nhanh đi, sao lại đứng bất động như thế?”

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, vừa rồi là anh ta nói đùa với tôi mà thôi, trong nháy mắt liền thả lỏng người, mặc dù cảm giác hơi có chút mất mát, nhưng mà tôi đã sớm chấp nhận số phận của mình rồi, chấp nhận việc mình chỉ là một hạt bụi nhỏ bé nhất trên thế gian, cho nên, tâm trạng không đến mức ảnh hưởng lắm, một sát sau, liền hứng trí bừng bừng mở miệng: “Kim đại ca, mục đích của bữa tiệc rượu là gì vậy?”

“Cũng chỉ là gặp gỡ mấy người quen thôi, nhưng, cũng có mấy người thanh niên tài tuấn (tài giỏi + anh tuấn) lại có thân phận lớn đó!” Kim Quang liếc mắt nhìn tôi một cái, cười ha ha, hỏi: “Thế nào, có muốn tôi giới thiệu có cô làm quen không?”

“Nghe được đó, cảm ơn Kim đại ca!” Tôi gật đầu. Vốn dĩ đi đến đây chính là muốn tìm được một công việc, nếu có thể quen biết được thêm vài người cũng là chuyện tốt. Đợi một chút, lại có chút hơi tò mò hỏi anh ta: “Bình thường trong tiệc rượu sẽ có những loại rượu gì?”

“Cô hi vọng có loại rượu gì?” Kim Quang nhìn tôi, khẽ cười

“Tất nhiên càng nhiều càng tốt rồi!” Tôi nghĩ nghĩ, có chút chờ mong hỏi: “Có nhiều thanh niên tài tuấn tham dự, vậy sẽ vương đầu vương nào ‘John đi đường’; chững chạc và hào phóng ‘Glenfiddich’; hoặc là.....’núi nhiều lực’?”

Kim Quang có chút kinh ngạc, nói: “Ồ cô thích rượu whisky sao?”

“Rất thích là đằng khác!” Tôi chớp chớp mắt, ba hoa nói: “Nếu anh đưa cho tôi mấy chén rượu nho cùng lúc, chỉ nghĩ thôi tôi cũng có thể nhận ra loại nào là Riesling, loại nào là Chardonnay, loại nào là Gewurztraminer.....”

Lúc này, Kim Quang rốt cục không nhịn được nữa nghiêm nghị hỏi: “Thật sao?”

Tôi cười: “Giả đó!”

Nhưng mà Kim Quang vẫn tin là thật, nói: “Cô bé như cô dường như có không ít kiến thức và sự hiểu biết về rượu thì phải?”

“Không có đâu, cũng chỉ là hiểu biết một chút thôi!” Tôi khiêm tốn nói

“Một chút là bao nhiêu?”

“Chính là cái gọi là ‘rượu đỏ xứng thịt hồng, rượu trắng xứng thịt luộc’ gì đó.....”

“Thịt luộc là cái gì?”

“Thịt chế biến xong sau đó có màu nhạt giống như hải sản, vỏ sò, thịt gà....”

“Tất cả những thứ đó rượu trắng đều thích hợp sao?”

“Cũng không phải như vậy!” Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Việc này, cũng tùy vào cảm giác cách kết hợp của người dùng, ví dụ như rượu vang của Anh, chua mà không ngọt, thích hợp với một số thức ăn nhẹ thì sẽ ngon miệng, nếu như là rượu vang Burgundy, có hương vị đậm đặc một chút, thì thích hợp với phô mai sữa tươi đun nấu với cá, sò hến. Ừm... Nếu phương pháp nấu nướng tốt một chút, nấu với cá tầm cũng được; Nếu một số rượu có hương vị nồng đậm hơn, thì tốt nhất là kết hợp với thịt kho tàu và nước ướp.....”

“Cô thích rượu đỏ sao?”

“Bordeaux, Alsace rất nhiều hương vị giống như vậy nữa.....”

“Sâm banh thì sao.....?”

“Rose Vintage.....”

“Đã uống qua rượu Cocktail chưa?” Cuối cùng Kim Quang hỏi

Tôi trằm mắt, một lúc, ngẩng đầu nhìn anh ta, cười títt mắt nói: ” Có! Trước khi mười hai tuổi, ngày nào cũng uống!”

Kim Quang vừa cười, vừa mắng tôi, nói: “Nha đầu này.....”

Tiệc rượu được tổ chức ở một hội sở tư nhân cao cấp, thực hiện quy chế hội viên, quét thẻ mới có thể vào.

Đi vào hội sở, đập vào mắt đầu tiên chính là tầng trệt nhỏ bé nhưng đẹp dễ tinh xảo, tại nơi tắc đất tắc vàng, trong lúc chỉ chút thép lẫn trong giữa rừng cây um tùm, tầng trệt nhỏ bé này có dáng vẻ như “Gà đứng trong bầy hạc”, tỏ ra “vô cùng nổi bật, hoa thơm cỏ lạ”. chung quanh gian phòng, là một hồ nước sâu màu xanh ngọc bích, được ánh hoàng hôn từ từ chiếu rọi vào nhuộm thành màu tím nhạt, giống như một tấm thủy tinh cao cấp, cảm giác mát lạnh thấm dần vào trái tim người ta, phí trên bờ hồ lại là mặt cỏ tươi non ẩm áp tạo cho người ta cảm giác không đành lòng bước đi khỏi nơi này, ở nơi lạnh lẽo như phía bắc Trung Quốc này, không biết phải tốn bao nhiêu sức người sức của mới có thể giữ gìn được cảnh sắc đẹp dễ như vậy. Dọc đường không thấy đèn đường, nhưng lại thấy các loại màu sắc êm dịu, được chiếu ra từ màu xanh biếc trong ánh mắt chim cú mèo trong giữa những chùm hoa bìm bìm được treo trên góc phòng, bên lề đường trồng nhiều cây nấm lớn màu đỏm..... Yên lặng không một tiếng động, hơi nước nhẹ nhàng tràn ra từng đợt từng đợt, hòa lẫn trong không khí, tạo nên một khung cảnh xinh đẹp kiêu diễm

Những người tham dự tiệc rượu, tất nhiên đều là các quý ông, quý bà được gọi là “Tầng lớp trên của xã hội”. Tôi không thích bám theo đám người này, biết rõ những người trước mặt này đều là những người có thân phận cao quý, bình thường chỉ sợ khó mà gặp được, bắt đắ dĩ đưa mắt nhìn đi, tất cả đều xa lạ, không quen biết, hoàn toàn không tìm thấy cơ hội “Bắt chuyện”, nhưng trái lại cùng lúc càng thấy có mặt đủ các loại người, ánh mắt dần dần cũng bị những bộ lễ phục màu sắc đẹp dễ, tinh tế trên người những vị phu nhân tiểu thư kia thu hút

Mười năm tôi vui đầu vào học tập, gian khổ đến trường, chưa bao giờ thực sự nhìn thấy những bộ lễ phục hàng hiệu nổi tiếng như vậy, nhìn thấy Kim Quang tìm người ta nói chuyện phiếm, liền tranh thủ cơ hội lén lút rời khỏi anh ta, tự động trà trộn vào trong đội ngũ những người phục vụ, giúp họ đổi rượu lấy điểm tâm ngọt, dựa vào mấy người phục vụ, đi đi lại lại thăm quan

Lúc đầu những người phục vụ còn khách sáo, sau khi thấy tôi làm việc vô cùng có thứ tự, phối hợp lần lượt từng món điểm tâm ngọt cũng có vẻ thích hợp, thì không ngăn cản nữa, chỉ mỉm cười nói: “Cảm ơn Kim tiểu thư!”

Kim tiểu thư?!

Trên đầu tôi lượn quần những vòng tròn

Được rồi, ai bảo tôi là “Em họ” của Kim Quang chứ?

Tôi nhìn trên đồng phục của những người phục vụ đều có thêu bốn chữ “Kế hoạch Mậu Nguyên” trong lòng liền xuất hiện nghi ngờ, hỏi bọn họ có phải là đến từ công ty Mậu Nguyên chuyên tổ chức tiệc rượu hay không. Quả nhiên, người phục vụ nói, hiện tại hầu hết các khách sạn lớn đều thiếu đội ngũ nhân viên phục vụ chuyên nghiệp nhất là trong các buổi lễ long trọng, các buổi tiệc rượu, các tiệc cưới, công ty đều tìm cách ký hợp đồng, cuối cùng hai bên chia nhau ra làm

Tôi nói bóng nói gió dẫn dắt người phục vụ nói chuyện, tự trong đáy lòng hình thành một ý nghĩ —— có thể xem xét làm công việc bán thời gian này một chút? Kỳ thật, bởi vì “tình yêu” khó có thể dứt bỏ của tôi đối với loại thức uống giống như rượu này, ngay từ năm học đầu tiên, khi vừa mới nhập học, cũng đã từng đi làm thêm trong một số quán bar, chỉ là do cảm thấy quán bar là nơi hỗn loạn, không thích hợp lâu dài cho nữ sinh thường xuyên lui tới, nên mới chuyển sang làm người phiên dịch. Nhưng nếu có thể nhờ vào quan hệ của Kim Quang vào làm trong công ty kế hoạch Mậu Nguyên, giữ chức “nhân viên phục vụ tiệc rượu”, không giống như làm việc trong quán bar. Dù sao “tiệc rượu” cũng cao cấp hơn, là nơi con người có giá trị hơn, thu nhập cũng tốt hơn, an ninh so với quán bar cũng an toàn.....

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Kim Quang đã đi đến, kêu tôi uống rượu. Tôi nghiêm túc hỏi anh ta: “Kim đại ca, anh có biết giám đốc công ty ‘Kế hoạch Mậu Nguyên’ là ai không?” tôi nói qua suy nghĩ của mình

Kim Quang cười, nói: “Cô nói thật đó chứ!” Nhét vào trong tay tôi một ly rượu, hỏi: ” là loại Riesling? Chardonnay? hay Gewurztraminer?”

Tôi sững sốt, lại nghe thấy anh ta nghiêm túc nói: “Ít nhất cũng phải cho tôi biết là lời nói của cô có thể tin tưởng được chứ.....”

Tôi choáng váng! ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh ta một cái, rốt cục hiểu được cái gì gọi là “Ỗ thế hiệp người”, nhìn dáng vẻ thần nhiên của anh ta bây giờ, chính là đã nắm được “điểm yếu” đó sao? Vừa nãy tôi đã rất nghiêm túc thanh minh rằng lúc đó là tôi ăn nói linh tinh rồi nha! Thật sự, thật sự là ăn nói lung tung mà! Nói rằng, tôi thực sự có bản lĩnh chỉ cần ngửi mùi của rượu nho cũng biết rượu nho được sản xuất từ cây nho trồng ở nơi nào, bây giờ dùng vẻ mặt tội nghiệp cầu xin anh ta sao?

Tôi chớp chớp mắt mấy cái, đặc biệt vô tội nhìn anh ta, gần từng tiếng từng tiếng mà nói: “Rượu, tam, tiên”(*)

“Phụt.....” Anh ta liền phun ra ngụm rượu đang ở trong miệng xuống đất.....

Chú thích:

(*) Rượu tam tiên: Âm chỉ một câu nói thô tục .

8. Chương 8

Là người của tập đoàn Lương thị, Kim Quang tham dự buổi tiệc rượu hôm nay được giao cho trọng trách “Kết thân” với những người khác, cho nên cũng không có nhiều thời gian để nói chuyện tán gẫu cùng tôi, dừng lại nói với tôi mấy câu khá dễ chịu, cười một cái, liền rời đi

Tôi nhanh chóng chọn một chiếc đĩa chứa điểm tâm ngọt, tùy ý liếc mắt nhìn những người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy xung quanh đang uống rượu một cách tao nhã, ít nhiều cũng có cảm giác bùi ngùi. Trái lại, rượu bày trong tiệc rượu thực sự là hảo hạng, đầy đủ các loại hết sức phong phú, nhưng lại không có cách nào khác những người phụ nữ ở đây thực sự rất “Tao nhã”, khi mở miệng cười chỉ có thể mỉm cười, vừa vặn lộ ra bốn chiếc răng; bước đi cũng phải giữ cho không được nhanh không được chậm, để tránh cho “chiếc áo phù phiểm” lộ ra vẻ lẳng lơ ngả ngớn; nhưng cũng không được quá “cứng nhắc rập khuôn” không có vẻ hấp dẫn. Hơn nữa điều quan trọng nhất đó chính là – rượu chỉ có tính tượng trưng, chỉ được nhẹ nhàng nhấp một chút một chút, nhưng thực ra có nhiều tình huống, cũng chỉ là hơi hơi chạm môi một chút mà thôi!

Thực ra tao nhã cũng không phải là không tốt, nhưng thực sự từ lâu lắm rồi tôi không uống qua một chút rượu nào hết, giống như bây giờ sau khi nhìn những người ở đây, liên tục “khẽ nhấp” qua vô số những loại rượu hảo hạng một cách phí phạm như vậy, trong lòng tôi liền xuất hiện sự thất vọng cùng tức giận, không ngừng hiện lên cảnh đại chiến giữa bắc kiều phong với tụ hiền sơn trang, ” Mười bước giết một người, nâng chén bất lưu không” tiêu sái dũng cảm.... Đang trong lúc mãi mê suy nghĩ lung tung, lơ mơ nhìn thấy một người đàn ông đi tới, nhìn không được rõ lắm, đưa tay lấy một chiếc đĩa đựng trái cây chuyển ra, một lúc lâu, cũng không có người nào đón lấy, cũng không để ý nhẹ nhàng bâng quơ thổi qua một câu: “Cô đang uống rượu tam tiên sao?”

“Phụt.....” Lần này đến lượt tôi phun

Trong khoảng thời gian này, tôi thường xuyên liên lạc chuyện trò với Kim Quang, vì vậy tình cảm qua lại tương đối tốt, mới có thể nói mấy câu chuyện đùa vui thô tục nhỏ này cũng không sao hết, nhưng bị một người đàn ông không quen biết nghe được, có chút không phù hợp lắm. Mà người đàn ông trước mắt này rốt cục là vị thần tiên nào, lén lút mai phục ở bên cạnh “Nghe trộm” tôi và Kim Quang nói chuyện cũng không sao, nhưng không thể ngờ lại có thể vắn đăm phong khinh (nhẹ nhàng, thanh thản), đi đến trước mặt tôi, hỏi ra câu này.....

Nhưng tôi là một cô gái một cô gái a!

Tôi thật sự có cảm giác hai má có hơi hơi nóng lên, cúi đầu, tránh ánh mắt của hắn, hết sức tập trung gấp các món điểm tâm ngọt, cẩn thận bỏ vào trong đĩa, vội vàng đưa qua cho người phục vụ, cố ý không chú ý đến sự tồn tại của hắn, rất lâu sau, thấy hắn vẫn còn đang đứng ở đó, không có ý định rời đi, rốt cục không thể không ngẩng đầu lên, nhìn hắn cười cười, nói: “Thời tiết hôm nay không tồi ha.....” Nhìn thấy rõ dung mạo của hắn, trong lòng không nhịn được mà thầm khen một tiếng “Đẹp trai quá!”

Đứng ở trước mặt, là một người đàn ông mặc một chiếc áo len đen, quần dài màu vàng nhạt, khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, dáng người rất cao, nước da sẫm màu, ngũ quan vô cùng xinh đẹp tinh tế..... cái này, cũng không phải là tôi cố ý quan sát kỹ như vậy đâu.

Chẳng qua là do hoàn toàn không giống với sự tưởng tượng của tôi mà thôi..... Vẫn dĩ tôi cho rằng vừa rồi bản thân mình được một người không khôn ngoan lắm đến bắt chuyện – nếu đối phương là trai đẹp, loại khả năng này chắc chắn là “Không”

Vậy thì..... Tại sao?

Tôi tiếp tục giả bộ cúi đầu vào đĩa đựng trái cây, quyết tâm lấy bất biến ứng vạn biến.

Ai ngờ, hắn lại nghiêng người dựa vào cái cột bên cạnh trên hành lang, chăm chú nhìn tôi làm việc, cũng không mở miệng nói chuyện, cũng không rời đi

Ít nhiều có vài phần xấu hổ, nói thật, tôi không quen bị người khác nhìn chằm chằm như thế!

Sắp xếp lại vài cái khay, tôi có chút khó chịu không thể chịu đựng được nữa, rốt cục lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, tìm chuyện nói: “Hội sở này không tệ nha!”

“Đương nhiên!” Hắn cười: “Đi khắp cả nước cũng không tìm được mấy hội sở đất đỏ như thế này đâu!” Cuối cùng cũng di chuyển ánh mắt, dường như ngắm nhìn những ánh sáng lấp lánh của những tòa nhà cao ốc từ phía xa xa qua khung cửa sổ kia, lại nhàn nhạt mở miệng hỏi tôi: “Tại sao cô không mặc lễ phục dạ hội?”

“Còn anh?” Tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi: “Tại sao anh không mặc đồ âu phục?” đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, đừng nói, toàn bộ những người xung quanh, thực sự cũng chỉ có hai chúng tôi mặc quần áo bình thường, khó trách hắn lại tới tìm tôi nói chuyện – Trên cơ bản, loài người là một loại hình thái xã hội động vật, ở trong một hoàn cảnh không quen thuộc, đều có bản năng nhanh chóng tiếp cận đồng loại! Đúng vậy không? Đây chính là nguyên nhân hắn tìm tôi nói chuyện đó sao?!

Hắn cười một cái, nhỏ giọng nói: “Tôi là lén trà trộn vào đây.....”

Tôi cười, cũng nhỏ giọng nói: “Bắt tay!”

Kết quả, hắn thực sự tiến lên phía trước, đưa tay phải ra, cầm lấy tay trái của tôi (trong công việc, xã giao người ta thường bắt tay phải, nhưng nếu tình cảm thân thiết người ta bắt tay trái)

Tôi sửng sốt, đột nhiên rút tay lại theo bản năng, ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt hết sức ngạc nhiên của hắn, lại nhanh chóng đưa tay phải ra, hơi hệt chạm tay vào tay phải của hắn một chút nói: “Hân hạnh!” Tận trong lòng có chút lo sợ, không biết động tác vừa rồi của hắn rốt cục là do cố ý hay vô tình. Chúng tôi mới gặp mặt nhau lần đầu tiên, không ngờ hắn lại có thể rất tự nhiên bắt tay trái của tôi như vậy..... Ngẩng đầu nhìn lại hắn một lần nữa, tin chắc rằng là do bản thân quá nhạy cảm mà thôi – một người đàn ông đẹp trai như vậy, bất luận đi đến đâu cũng thuộc loại đẳng cấp “Nổi tiếng”, hơn nữa còn thuộc loại cao nhất, không biết có bao nhiêu người con gái sẵn lòng lấy lòng nịnh hót hắn, tại sao lại phải đi chiếm cái tiện nghi nhỏ nhỏ của tôi chứ?!

Nghĩ như vậy, trong lòng liền thoải mái!

Hắn tiện tay cầm cây điểm tâm trên bàn bỏ vào miệng, mơ hồ không rõ hỏi tôi: “Tại sao cô không uống rượu cùng mấy đại gia kia?”

Tôi cười, nhỏ giọng nói: “Thân phận hôm nay của tôi là nằm vùng, tính trà trộn vào hội sở này để tìm một việc làm trong một công ty nào đó!” tiếp đó hỏi hắn: “Còn anh?”

“Tôi có tuổi rồi, sức khỏe có hạn, chỉ có thể đứng yên một chỗ làm việc.....” Ngữ điệu của hắn hết sức đáng thương

Thì ra đúng là vì công việc nha, thực ra nhìn dáng vẻ của hần có chút cảm giác hơi giống học sinh. Chỉ là.....Một ông già tuổi như thế này, thực sự làm ọi người làm sao mà chịu nổi

Tôi không nhịn được cười “Hi hi”, nói: “Vậy phiền ông giơ cao đánh khẽ, chiếu cố cho cái người nhỏ bé này một công việc nho nhỏ đi!”

Hần cười, nói: “Cô đã từng làm qua những dạng công việc như thế nào vậy?”

“Phiên dịch này, tiếp thị này, gia sư này..... Quên mất.....anh thì sao? Tại sao anh lại trà trộn vào đây?”

“Tôi chưa từng thấy qua nhiều rượu ngon như vậy!” Hần nói xong, làm như thật: “Hơn nữa, những món điểm tâm ở đây ăn rất ngon!” Hần vừa nói, vừa cầm lấy một miếng bánh chanh xốp giòn vàng óng ánh, cắn một một nửa, ăn nhót nhép

Ăn thực sự rất ngon sao! tôi bị cảm dỗ nghiêm trọng, cũng cầm lấy một cái bánh hạnh nhân ở trong tay, cắn “Răng rắc” một cái thật mạnh, chớp chớp mắt, nhìn hần cười

“Chờ lúc khi cô trà trộn vào đây thành công, nhất định phải nhớ phối hợp với tôi a!” Hần hút một ngụm nước trái cây, nhìn tôi cười cười

“Trong tiệc rượu lại uống nước trái cây, ông đúng là rất quê mùa nha!” Tôi không biết tại sao, cảm thấy nói chuyện với người này đặc biệt thỏa mái, không hề ý thức mà bắt đầu trêu chọc hần

Kết quả của việc trêu chọc là, hần xoay người cầm một chai rượu, rót đầy hai cái ly, lấy một cái ly đưa qua cho tôi, sau đó hần cầm lấy cái ly còn lại, nâng ly uống “Ừ ực” một hơi hết tất cả rượu chứa trong ly mà mặt không đổi sắc..... Con sâu rượu trong người tôi liền bị làm cho thức tỉnh, bị thức tỉnh đến mức nghiêm trọng a a a a

Tôi cũng cầm ly rượu lên, uống “Ừ ực” một hơi, mặt không đổi sắc đem toàn bộ rượu trong ly uống hết, nhìn hần cười cười, sau đó hai chúng tôi nhìn nhau, vẻ mặt có chút kỳ quái, không có lời nào để miêu tả chính xác được, chần chờ một lúc, lại trăm miệng một lời cùng nhau nói: “Rượu này chỉ được mã bễ ngoài là đẹp thôi đúng không?”

Nhìn nhau! cười.....

Sau đó -

“Công ty kế hoạch này đúng là dở trò bịp bợm”

Nhìn nhau! Cười.....

Lại sau đó -

“Nhưng mà làm thực sự rất giống nha.....”

Lại nhìn nhau! lại cười.....

Mỗi câu nói ra đều giống như lời thoại được tập luyện từ trước vậy, vô cùng ăn ý, vô cùng có thứ tự?! Tôi ngẩng đầu nhìn hần, ở trong ánh mắt nghiêm túc của hần đọc ra được hai chữ “Tri kỷ”, Sau đó hần nói một câu nói: “Đi thôi! Chúng ta đi đến chỗ khác tiếp tục uống.....”

Lời mời bất ngờ này, không thể không phủ nhận, có chút mê hoặc! Nói thực ra, với tửu lượng của tôi mà nói, bất kể uống rượu với ai cũng đều không quá lo lắng. Chẳng qua là.....

Dường như hần hiểu được sự khó xử của tôi, liền mỉm cười nói: “Cô chọn địa điểm đi. Chúng ta đến chỗ cô quen uống rượu!”

Ách.....Còn rất chu đáo nữa chứ!

Lời từ chối đã chực chờ từ trong miệng xông ra, liền bị chặn lại, nuốt trở lại, tôi cười, vừa để bản thân tỏ ra vô cùng cẩn thận để ý, vừa tỏ ra hiểu sự chu đáo của hần . Ho khan hai tiếng, trong đầu vẫn còn lo lắng việc có nên nhận lời mời này hay không, trong đầu đã không ý thức mà bắt đầu nhớ đến mấy người..... ở quán bar trước kia tôi từng làm. Trong đó có một quán bar, cách chỗ này không xa, vị bà chủ là “Chị chuẩn chuẩn” rất nghĩa khí, ở đó là địa bàn của cô, nên không phải suy nghĩ đến chuyện an toàn

Vậy thì -

Có nên nhận lời mời này không? Bản thân chỉ cần chú ý.....uống ít rượu một chút.....Nhưng mà.....Coi như xong! Cần thận không mắc sai lầm lớn.....

Những tiếng xôn xao ầm ĩ cắt ngang suy nghĩ của tôi, ngẩng đầu lên nhìn thấy từ phía xa một người mặc âu phục đi giày da từ cửa đi vào, hình như có khá nhiều người đi vào, loáng thoáng nghe thấy có người nói nhỏ: “Ô, người của tập đoàn Lương thị đến đây thật là đông nha...”

“Mấy trợ lý của Lương tiên sinh đều ở đây, bên trong chuyện này, rất có thể là chính là.....?”

“Lương tiên sinh rất ít khi xuất hiện ở nơi đông người, chắc đây là lần đầu tiên chính thức tham dự tiệc rượu đó...”

“.....”

Ngẩng đầu, nhìn thấy Kim Quang đón một đồng người đang đi tới

Nói như vậy.....Vị Lương tiên sinh vô cùng cao quý kia, rốt cục đã đại giá quang lâm rồi sao?!

Tự trọng đáy lòng tôi nhìn không được cười lạnh, không chút do dự ngẩng đầu lên, nói với người đàn ông kia: “Đi, chúng ta đi uống rượu.....”

9. Chương 9

Đi đến cạnh cửa bên, người đàn ông lấy ra một chiếc áo khoác dài màu đen từ bên trong chiếc tủ tường mặc vào, liền trở thành một hình dạng khác, một phong thái khác – bây giờ thoát nhìn ngược lại thực sự có vài phần giống như các chuyên gia mùi hương! Tôi cười, cũng lấy chiếc áo khoác màu lam của mình ra mặc vào, lặng lẽ không một tiếng động đi theo hắn ra đại sảnh

Đi tới cửa, tôi không có thể hộ viên ra vào, đang vô cùng phân vân, liền nhìn thấy người đàn ông kia vẫy vẫy tay ra hiệu để cho tôi đuổi kịp, sau đó, sải bước đi vào một căn phòng anh ninh

Một người bảo vệ ngẩng đầu định hỏi, hắn nói thẳng: “Lưu Xương Bình bảo tôi đến lấy một ít tài liệu. đó chính là...” Hắn nói ra tên một tài liệu, người bảo vệ kia liền cung kính đứng lên tìm tài liệu. Bảo vệ vừa rời khỏi, hắn liền đưa tôi vào bên trong, thông qua cánh cửa trở lại trong phòng, sau đó từ một cánh cửa khác trong phòng rời đi

Khi tôi đứng ở bên ngoài hội sở, trong lòng còn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hỏi hắn: “Lưu Xương Bình là ai?”

Hắn nói: “Giám đốc của hội sở...”

“Là bạn của anh sao?”

“Tôi vừa xem qua giới thiệu tóm tắt của ông ta... ở ngay ngoài đại sảnh trong hội sở!”

“.....”

Sau đó, hắn hỏi tôi: “Cô có xe à?”

Nhìn dáng vẻ của tôi giống người có xe lắm à? Tôi đáng thương lắc đầu, tiện đà đem một ánh mắt đầy hi vọng nhìn về phía hắn!

Hắn gật đầu, đi tới vệ đường cái, chặn lại một chiếc xe đạp. Hai phút sau, chủ nhân của chiếc xe đạp bắt taxi rời đi, hắn ngồi lên xe đạp, oai phong nghiêng đầu một cái, gọi tôi nói: “Lên xe...”

Dưới ánh trăng, dáng người của hắn chiếu lên trên mặt đất, kéo thành một bóng dài cao to mờ tối. Tôi ngẩng đầu, nhìn hai cánh tay thon dài của hắn tùy ý đặt trên chiếc xe đạp, nhìn khóe môi hắn như có như

không một nụ cười nhạt nhẽo; Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng bị ánh trăng chiếu vào lộ ra đường nét anh tuấn, không cần động não, trong đầu tự nhiên hiện ra bốn chữ – Không chịu trói buộc

*

Ngã tư được rất rộng, con đường này thật là yên tĩnh, xe cô qua lại trên đường không nhiều lắm, bánh xe đạp lăn trên mặt đường, tạo ra những tiếng “Sàn sạt”, như một đám tầm tham lam cắn cắn lá dâu

Cái gọi là “Ve kêu rừng càn văng, chim hót núi càn u”, đại khái chính là giống thế này sao!

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh trăng, có chút lưu luyến, lưu luyến trong giữa chốn đô thị phồn hoa này, nếu như chỗ này chỉ có “Một người một xe”, rất khó có khi có được cảnh “Chuyển động không một tiếng động” này.

Sau đó, sự yên tĩnh khó có được này bất ngờ bị một âm thanh làm phá vỡ —

“Đứng lại... Người đứng lại đó cho tôi...”

Theo gió đêm, một giọng nói có chút thảm thiết của một người phụ nữ truyền đến, làm chấn động cả bầu không khí, làm lỗ tai của tôi có chút hơi hơi đau, quay đầu, liền nhìn thấy một bóng đen đang lao thẳng về phía chúng tôi

Tôi nhịn không được kinh hãi thét lên một tiếng, theo bản năng đưa tay cố gắng bám chặt vào người đàn ông, nhưng chưa bám được, đã cảm thấy có một lực rất lớn ép lên xe đạp. Nhanh chóng phanh lại một cái, lốp xe của xe đạp ma sát trên mặt đất, phát một âm thanh “Két, két...” kéo dài khô khan khó nghe, cuối cùng vẫn không thể phanh xe lại được, mà bị nghiêng qua một bên. Ở trong giữa tiếng kêu kinh hãi, toàn bộ thân thể tôi đã không thể không chế được mà tách ra khỏi chỗ ngồi, bay nghiêng ra ngoài...

“Oành...” Cái mông rơi thật mạnh xuống đất, tôi cảm thấy trước mắt tỏa ra toàn là sao kim, giây tiếp theo, một bàn tay ấm áp, không chút do dự đưa đến, cầm tay của tôi, hỏi: “Có bị sao không?”

Tôi nghiêng đầu, nhìn người đàn ông ngã ở bên cạnh, một chân còn đang đặt dưới bánh xe, nhìn tình hình, hình như so với tôi bị ngã còn thảm hại hơn nhiều, lại đưa tay hướng về phía tôi đầu tiên.... Trong ngực, bỗng nhiên có một cảm giác ấm áp khó tả, tôi nhẹ nhàng nâng miệng cười, nói: “Không sao....” vật lộn ngồi dậy, phui phui, cầm chặt tay hắn, dùng lực kéo hắn lên

“Khốn kiếp, con mẹ nó chúng mày không có mắt à? Con mẹ nó...” cái kẻ ngang ngược kia đột nhiên xuất hiện đâm vào chúng tôi, làm chúng tôi ngã nhào ở đây còn kẻ “Đầu sỏ gây nên” ngã ở bên kia, chưa ngồi dậy, liền bắt đầu mở miệng lớn tiếng mắng trửi, nói những lời lẽ thô tục không dứt. Tôi nhìn qua, thấy là một người khoảng bốn mươi, vóc dáng người đàn ông trung niên tròn trịa, trên đôi chân đầy mỡ là một đôi giày da màu cam vô cùng bắt mắt.

Người đàn ông nhú mày, nhẹ nhàng dùng lực đem cái chân đặt dưới bánh xe rút ra, kéo tôi cùng đứng lên, mới buông tay của tôi ra, liếc nhìn “Giày da” bên cạnh, lạnh lùng nói: “Câm miệng!”

“Giày da” sừng sốt, bỗng nhiên ôm đầu gối kêu to: “Ôi, ôi... Đâm chết người, đâm chết người!” Lại lăn lộn trên mặt đất

Lúc này những người đi đường chung quanh thấy tình huống này, dần dần dừng lại. “Giày da” thấy có người xúm lại xem, lại càng hăng say kêu: “Đâm chết người, đâm chết người...” lăn lộn bên cạnh tôi, một đôi tay dơ bẩn, gắt gao túm chặt ông quần của tôi

Tôi giật nảy mình, trong lòng nhịn không được sợ hãi, ra sức nhấc chân muốn thoát khỏi, nhưng “Giày da” kéo cực nhanh, trong lúc vội vã, lại không thể thoát khỏi

Đang lúc hoảng loạn, lại thấy một người phụ nữ chân nam đá chân chiêu, thở hồng hộc chạy đến, hét to: “Đồ chết tiệt, kẻ trộm cắp, ông chết không được tử tế ông...” Chạy tới nơi, thấy “Giày da” đang kéo kéo ống quần của tôi, sừng sốt một chút, bỗng nhiên cử động, hướng người về phía tôi, tát một cái thật mạnh...

Tôi không hiểu nhìn qua bàn tay “nhảy dù” kia, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó, thoáng qua một cái, liền thấy người đàn ông nhấc chân, một cước đá văng bàn tay đang kéo ống quần tôi ra; tiện đà nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay của người phụ nữ kia, kéo xuống thật mạnh, quay tay cô ta ném lên phía trước, ngã xuống bên cạnh “Giày da”

Người phụ nữ kia ngã nằm nhoài trên mặt đất, rồi bất chợt lớn tiếng khóc lóc la mắng, lúc thì mắng người đàn ông trung niên kia, lúc thì mắng chúng tôi, cuồn cuộn khóc lóc, mắng chửi túi bụi

Người đàn ông cũng không để ý đến bọn họ, quay đầu nhìn tôi, khẽ nhíu mày, bỗng nhiên nhanh chóng cởi chiếc áo gió ra, khoác lên người tôi.

Tôi sửng sốt, theo bản năng từ chối, nói: “Không cần!”

Hắn cười, tới gần tôi, nhỏ giọng nói: “Dưới ống quần cô bị rách”

Ách.....

Tôi không dám tiếp tục từ chối chiếc áo của hắn nữa, nhưng mà cảm thấy mặt nóng bừng, nhanh chóng cúi đầu, trái tim không không chế được mà đập thình thịch

Hình như “Giày da” bị người phụ nữ bên cạnh làm cho kinh hãi một chút, chưa kịp phản ứng, lại bị người đàn ông đá một cái vào tay có chút hơi đau. Lại bắt đầu rướn cổ kêu to: “Không còn luật pháp nữa hay sao, mặc kệ người dân sống chết a! hành hung người trên đường như vậy...”

Người phụ nữ bị tiếng gào của hắn kích động, lại dùng tiếng khóc lóc mắng chửi sắc nhọn hơn: “Ông là đồ chết tiệt, chỉ biết ra bên ngoài ăn chơi trác táng, tìm hồ ly tinh...”

Sau đó, tôi nghe được một âm thanh vô cùng lãnh đạm nói: “Muốn bao nhiêu tiền?”

Giọng nói từ trong miệng của người đàn ông phát ra lại giống như đe dọa vậy, ngay cả tôi cũng nghe được hết sức rõ ràng, nhưng giống như một kỳ tích, tiếng khóc lóc mắng chửi trong nháy mắt đều biến mất, cả hai người nam nữ kia đều cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn hắn

Người đàn ông mở ví da ra, rút ra một sấp tiền nhỏ, cúi người đưa cho “Giày da”, nói: “Cầm miệng lại cho tôi, cầm tiền rời khỏi đây!”

“Giày da” nhìn chòng chọc vào ví da của hắn, trong ánh mắt liền xuất hiện lòng tham không đáy, lại nói một tiếng: “Ồi...” Người đàn ông lập tức rút lại sấp tiền

Người phụ nữ tức thời cực nhanh, nhìn “Giày da” hình như vẫn còn muốn ăn vạ, lập tức đưa tay, gắt gao bịt kín cái miệng của hắn, cầm lấy tiền từ trên tay người đàn ông, kéo “Giày da” đứng lên, đỡ hắn đi về phía trước... Đợi hai người đó biến mất vào bóng đêm, vẫn còn loáng thoáng nghe thấy những tiếng mắng chửi vọng lại: “Đồ đáng chết, hôm nay bà đây...”

Những người xung quanh thấy cảnh tượng không còn náo nhiệt, tốp ba tốp năm dần dần rời đi.

.....

Rất cực cũng được yên tĩnh!

Người đàn ông cúi người nâng chiếc xe đạp dưới đất lên, dắt đi, dường như muốn kiểm tra tình hình chiếc xe.

Tôi ngẩng đầu hỏi: “Rõ ràng là bọn họ vô lý, vì sao vẫn đưa cho bọn họ tiền?”

“Không phải chuyện gì cũng nhất định phải tìm ra được một kết cục công bằng?” Hắn cười: “Để có một cái kết cục tương đối công bằng thì cần cả một quá trình giải quyết phức tạp, tôi lại coi trọng thời gian hơn!”

“Anh nhiều công việc bận rộn lắm sao?”

“Thật không dễ gì mới hẹn được với người đẹp, đương nhiên muốn nhanh chóng cùng uống rượu rồi!” Hắn cười hết sức ung dung

Ách... Trên người tôi còn đang khoác chiếc áo gió của hắn, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, cảm giác vô cùng ấm áp, có ý muốn nói lời “Cảm ơn”, lại cảm thấy như vậy quá sơ sài nhẹ nhàng, nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: “Mời anh uống rượu?”

Hắn cười: “Tôi nhất định phải uống nhiều một chút...” Nghiêng đầu, lại nói với tôi một lần nữa: “Lên xe...”

Cuối cùng lại ngồi lên trên xe đạp của hấn. Lúc này đây, chắc là trong lòng tôi bị cảm giác ầm ập vui vẻ tràn đầy trong cơ thể, nên không chút do dự, không chút chần chừ, thậm chí nhất định phải cố sức uống rượu – cùng với hấn một buổi!

Nói là tôi mời khách, cho nên, sau khi chúng tôi rời khỏi cái tiệc rượu sa hoa kia, đến quán bar uống, ngược lại tất cả đều là những loại rượu giá cực rẻ

Tôi có chút xấu hổ, hấn cười cười nói: “Bữa tiệc rượu lớn! uống rượu dĩ nhiên cần chú ý đến chất lượng rượu, nhưng thật sự quan trọng nhất, vẫn là cảm giác phóng khoáng vui vẻ....”

Thật sự là đã nói đến điểm mấu chốt trong lòng tôi!

Tôi cười, rót rượu cho hấn, nói: “Hiện tại tôi ăn bữa nay lo bữa mai, quả thật không mời anh uống rượu ngon được. Nhưng mà tương lai...” nhìn hấn có chút chần chừ – bèo nước gặp nhau, mời rượu bạn tri kỷ... có thể có tương lai sao?

Hấn lại không do dự nói tiếp:” tương lai, tôi nhất định phải cho cô đổ máu một lần, đem tất cả nợ nần trong lần uống rượu này gom lại.... “

Đây xem như là một khế ước bằng miệng sao?

Coi như vậy đi!

Rượu rất thơm, trong đầu có chút nặng nề choáng váng; rượu rất nồng, trong lòng tôi có chút ầm ập!

Nói là muốn uống rượu phóng khoáng, kỳ thật ngay từ đầu, vẫn là phóng khoáng không nổi, nhất là tôi, luôn luôn có chút câu nệ. Nhưng mà, rượu này rượu nọ, có thể làm cho con người ta buông lỏng ... Hai chúng tôi nói chuyện trời Nam biển Bắc, dường như đều không có gì liên quan, tỉ mỉ tổng hợp lại từng chút, không để ý, lại lộ ra sự ăn ý khó tả. Cảm giác thật nhẹ nhàng, thật ầm ập, thật thỏa mái... Càng ngày càng tùy ý!

Trong nháy mắt không rõ bắt đầu từ đâu, hai chúng tôi liền đột nhiên hăng hái rõ rệt, tốc độ uống rượu càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh – nói chung có lẽ do rượu trong người, những chuyện luôn giữ ở trong lòng qua vài lần “Cụng rượu” liền không suy nghĩ đến nữa?!

Từ trước cho tới bây giờ cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ uống rượu say, từ nhỏ đến lớn, bất kể là lý do gì đi nữa, ở trong bất cứ trường hợp uống rượu nào, thật sự cho tới bây giờ cho tới bây giờ cũng chưa có uống rượu say, ngoại lệ duy nhất một lần, chính là – đêm đó!

Say rượu tựa như là xảy ra trong nháy mắt!

Tôi nhớ rõ tình cảnh bản thân đi lên phía trước xoay tròn một giây, hình như còn thảo luận cùng hấn một chút như là “Cái gì là to, cái gì là nhỏ” hoặc là “Hoa không phải là hoa, lá không phải là lá”... về vấn đề Phật giáo vô cùng thâm thúy – có trời mới biết lúc tôi say rượu lại có thể trở nên thâm thúy như vậy?!

Hấn dường như trả lời tôi một câu, nhưng lỗ tai của tôi đã có chút mơ hồ, nghe không rõ ràng lắm.

Tôi nghe rõ ràng, là sau khi hấn hơi dừng lại một chút, bỗng nhiên cười cười nhìn tôi, mặt khác nói ra một câu: “Cô thua... Lỗ Tây!”

Tại sao hấn, tại sao, tại sao lại biết tên tôi gọi là – Lỗ Tây?

Bỗng nhiên tôi giống như bị hai chữ từ trên trời rơi xuống này đập trúng, đập đầu óc choáng váng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn một cái, cố gắng từ trong ánh mắt hấn đọc ra chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chỉ thấy sự phức tạp khó hiểu trong ánh mắt sâu thẳm kia, hùng hồn ngả xuống....

10. Chương 10

Khi tỉnh rượu, đã là buổi sáng ngày thứ hai, tôi trợn mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường trong bệnh viện.

Đầu đau giống như lập tức sẽ nổ tung vậy, mà trong cổ họng lại nóng giống như bị bốc cháy ngay lập tức, há miệng ra lập tức có thể phun ra lửa cháy rừng rực.

Tôi vật lộn để ngồi thẳng lên, đưa tay mò lên cốc nước đầu giường, uống một hơi ừng ực, cổ ép tinh thần tỉnh táo lại, nhìn thấy cô y tá đi vào, tưởng rằng sẽ bị mắng chửi, nhưng không ngờ cô ta trước sau như một bình tĩnh như nước nói với tôi: “Ngài Kim Quang dặn là chờ sau khi cô tỉnh lại thì gọi điện thoại cho ngài ấy!”

“Ừm, ừm....” Trong lòng không yên trả lời hai tiếng, chần chừ hỏi cô ta: “Đêm qua.... Tôi trở về thế nào?”

“Kim Quang, ngài ấy đưa cô trở lại, cũng giúp cô làm xong thủ tục xuất viện rồi, Cô thu rón các thứ là có thể xuất viện!”

“Ừm...” Tôi gật gật đầu, cảm giác trong đầu vẫn đặc quánh lại, khoe môi miễn cưỡng nở một nụ cười cứng ngắc, cười ngây ngô với cô y tá một chút, đưa tay tìm điện thoại, bấm số điện thoại của Kim Quang, điện thoại đang bận

Tôi nghe thấy tiếng “Tút tut” từ trong điện thoại truyền ra, chẳng biết tại sao, trong lòng liền dâng lên một cảm giác kỳ quái không được tự nhiên, mơ hồ cảm giác có việc gì đó rất không ổn, nhưng lại không thể nghĩ ra được là cái gì

Đang trong lúc sững sờ, điện thoại lại thông, Kim Quang ở đầu dây điện thoại bên kia hỏi tôi: “Tỉnh rồi sao?”

“Ừm...” Tôi ngưng ngừng nói: “Thực xin lỗi, Kim đại ca, tôi uống nhiều quá...”

Anh ta cười sang sảng trong điện thoại, nói: “Cảm thấy xấu hổ với tôi sao? Không sao, mời tôi ăn bữa cơm là được rồi!”

Tôi nhin không được cười “Xì”, nói: “Không thành vấn đề, tối nay, chúng ta ra cửa nam ăn ma lạt thang (*)...”

(*)ma lạt thang : nói chung là đồ cay nóng, món ăn vặt khá phổ biến bên đó, bắt nguồn từ vùng đất nổi tiếng với những món cay – Tứ Xuyên. Nguyên liệu gồm thịt cá rau dưa tùy ý thích được nướng sơ rồi đem nấu cùng tiêu, ớt, thảo quả, quế, rượu,. . . tất cả trộn lẫn, hoà quyện với nhau tạo thành mỹ vị khó quên.

Kim Quang cười ha ha, nói: “Không phải là, mời tôi ăn quán ven đường đó chứ?”

Tôi nói: “Anh là người tốt không lừa bịp tống tiền kẻ nghèo chạy nạn mà, đến đây ngay đi”

Nói chuyện tán gẫu được hai câu, Kim Quang nói cho tôi biết, cả ngày nay đều phải giải quyết công việc ở bên ngoài, không thể đến bệnh viện thăm tôi, nhưng chắc là Lương tiên sinh sẽ đến đón tôi, nói để cho tôi chờ, chắc là tầm nửa tiếng nữa sẽ tới

Tôi nghe thấy ba chữ “Lương tiên sinh”, Theo bản năng nhú mày, nhìn nhìn, cũng không có nhiều đồ đặc, liền nói với Kim Quang, chuyển lời tới Lương tiên sinh, trăm nghìn lần đừng tới đây, tôi có thể tự mình bắt xe quay về trường học

Kim Quang liền ngắt lời thanh minh, nói thẳng: ” Hả, nha đầu này, nghe lời đại ca nói đi!”

Mặt của tôi liền “Vọt lên” một chút đỏ, nóng ran, trong lòng lại thấy một chút ấm áp, cười hì hì nói: ” Muốn làm anh trai của tôi sao? Anh đừng có mà hối hận nha...”

Tôi nhanh chóng gọi điện thoại cho Mộc Lan, nói cho cô ấy tôi lập tức xuất viện, cô ấy reo hò trong điện thoại, nói là đã mua pháo xong rồi, chỉ còn chờ tôi trở về liền “Đốt pháo chúc mừng”

Tôi cười xì cô ấy một cái, tay chân nhanh nhẹn thu rón đồ đạc này nọ

Đúng lúc đang thu rón đồ đạc, có người gõ cửa, tôi đang nhặt mấy quyển sách, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Mời vào...” Sau đó, nghe thấy giọng nói rụt rè từ cửa truyền vào: “Thực xin lỗi, cô Lỗ! vốn dĩ dĩ Lương tiên sinh tính tự mình đi đến đây đón cô, nhưng mà...”

Tôi vừa quay đầu nhìn lại, trời ơi, người quen cũ đây mà, chính là người gần đây thường xuyên đưa hoa tới cho tôi là tiểu Lưu đẹp trai đây mà?

Cái người họ Lương này, ngang nhiên lại một lần nữa hứa sông với bốn cô nương sao?!

Tôi thấy trong tay tiểu Lưu đẹp trai đang cầm một bó hoa, bỗng nhiên không nhịn được muốn cười.

Thật sự là, bất kể chuyện gì, đều có thể bám riết không tha đã đạt tới trình độ nhất định, liền làm cho người ta kính nể! Tôi thực sự bị cái người họ Lương kia không ngừng cho leo cây khiến ệt mỗi không có sức lực mà tức giận, phẩy tay, nhìn tiểu Lưu đẹp trai cười tít mắt, gần từng tiếng từng tiếng nói: “Không sao, bốn cô nương đối với cái người họ Lương kia cũng không có... chút hứng thú nào, người bốn cô nương thực sự muốn gặp chính là tiểu Lưu đẹp trai anh đó...” giương mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của tiểu Lưu đẹp trai trước mặt tôi, mới cười hì hì nhận hoa, nhìn hấn, giọng ngọt như mía lùi, nói: “Trong khoảng thời gian này, thật vất vả cho anh, anh trai, hôm nào mời anh đi ăn ma lạt thang!”

Trở lại ký túc xá, hai vị mỹ nhân lừa người đang ngủ say, nào có chút không khí vui sướng chào mừng tôi “Trở về” đâu, không tránh khỏi một trận tay đập chân đá của tôi ở bên ngoài chăn.

Tắm rửa thỏa mái dễ chịu xong, mở máy tính ra, liếc mắt một cái Mộc Lan nghe thấy tiếng động, ôm chăn, thò nửa đầu ra, lười biếng nói” Linh Quyên, không phải cậu nói muốn mở đại hội chính đồn tác phong sao, sao còn chưa bắt đầu?”

Chương Linh Quyên hàm hàm hồ hồ (vụng về) lên tiếng, rốt cục không cam tâm lật mình, mắt khép hờ, nhìn tôi, gần từng tiếng từng tiếng nói: “Đồng chí Lỗ Tây, bây giờ, mời đồng chí phối hợp với chính đảng, nói thật thà khai báo tại sao tối hôm qua cả một đêm không quay về bệnh viện, rốt cục là đồng chí tới chỗ nào phong lưu khoái hoạt?”

Tôi thật thà trả lời: “Đi tham dự một buổi tiệc rượu cao cấp!”

“Gặp gỡ trai đẹp?”

“Đúng vậy, rất nhiều trai đẹp, tất cả đều là những bậc tình anh!”

“Lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi?”

“Nửa chừng bỏ trốn cùng trai đẹp có được tính là chiếm tiện nghi không?” Tôi cười ha ha, trong đầu, không tự giác nhớ lại một bóng đen.

“Cắt!” Hai nha đầu kia vẻ mặt khinh thường, cùng lúc quăng cái gối đến chỗ tôi, biểu tình kia rõ ràng nói, chị hai à, cầu xin chị có bịa chuyện thì cũng nên bịa chuyện đáng tin một chút, lật mình, tiếp tục ngủ.

Tôi đỡ lấy cái gối, bất đắc dĩ đặt xuống

Trên thế giới này, rất nhiều lời nói thật nghe qua so với lời nói dối còn giống lời nói dối hơn, đành chịu không có cách nào?

Cuối cùng tôi chỉ kịp hỏi Mộc Lan một câu trước khi cô ấy lại tiếp tục đi gặp Chu Công: “Hai người tối hôm qua đến điều tra?” Nghe thấy Mộc Lan mơ mơ màng màng nói: “Đêm qua Đại Vĩ đến thăm tặng quà ấy chứ, chờ cậu rất lâu nha!”

Tôi ngây người!

Tất cả, dường như cứ như vậy đi qua, giống như uống rượu vào bụng, có lẽ lúc ấy, có thể giữ lại cho con người ta đủ mọi loại cảm nhận kích thích, nhưng chung quy lại theo thời gian trôi đi, sẽ dần dần phai nhạt....

Mặc dù, vẫn tiếp nối trong cuộc sống, sau này tôi thường nghĩ lại, trong chuyện này, thật sự là ẩn chứa rất nhiều rất nhiều điều kì diệu và huyền bí mà ta không thể nào có thể tìm hiểu rõ ràng

Chẳng hạn như, trong đêm đó, nếu “Hấn” hoàn toàn biết rõ tên của tôi, như vậy, sự xuất hiện của hấn, nhất định không chỉ đơn thuần là sự tình cờ, mà ít nhiều có một chút bất thường..... Rốt cục vì sao hấn lại đến bắt chuyện với tôi, tại sao lại hẹn uống rượu với một mình tôi?

Tiếp nữa, trong tiệc rượu, dường như là vừa mới gặp mặt, hấn lại đưa tay ra bắt tay trái của tôi.... Vì hấn thuận tay trái sao? Thật sự chỉ đơn thuần là một cử chỉ vô tình thôi sao?

Còn nữa, Cái áo gió kia.... mãi cho đến khi tôi tỉnh lại trong bệnh viện, chiếc áo gió ẩm áp đó vẫn còn mặc trên người tôi.... Đêm đó, sau khi uống rượu, rốt cục là có phải hấn đưa tôi quay lại bệnh viện không? Làm sao hấn biết được tôi đang nằm viện?

Rất nhiều nghi ngờ, mà hấn, lại giống như một khối băng rơi xuống đáy hồ vậy, ” thoát đến, thoát đi”, hòa tan dưới hồ nước trong nháy mắt. Hơn nữa quan trọng nhất là, bất luận tôi tốn công tốn sức nghiên cứu ngầm nghĩ như thế nào đi nữa, trước sau gì cũng không thể tìm ra trên người mình có thể có cái gì gọi là “Giá trị lợi dụng” để khiến cho người ta mất công sắp đặt cạm bẫy như vậy!

Có lẽ, thực sự trong lúc đó hấn chỉ là vô tình, tình cờ theo một cách nào đó mà biết được tên của tôi, giống như... cách hấn ở trong giữa hồ sơ biết được tên của giám đốc hội sở Lưu Xương Bình!

Có lẽ, do lúc tôi uống rượu, trong lúc đó vô tình nói ra tên của mình với hấn – một phần trí nhớ cuối cùng sau khi say rượu, đến bây giờ tôi cũng không nhớ chính xác lắm, rất có thể có khả năng do tôi nói cho hấn biết tên của mình!

Hôm nay nhớ lại, nghĩ lại có chút sợ hãi – tử lượng của tôi, suy cho cùng cũng do bản thân mình chủ quan nghĩ rằng “Không gì địch nổi”. Nhưng tôi uống rượu, đều sẽ giống như tất cả mọi người trên thế giới này, chỉ đến một giới hạn nhất định, cũng sẽ bị say khướt, say đến mức bất tỉnh nhân sự!

Về sau, bất kể chuyện gì đi nữa, cũng không thể chủ quan giống như vậy, không được lỗ mãng nhận lời uống rượu cùng người lạ – nếu trong lòng hấn thực sự có ý đồ bất chính, cho dù muốn làm cho tôi chết mất xác... chắc chắn cũng không phải là chuyện quá khó khăn a!

.....

Sau khi xuất viện – rất nhanh Kim Quang liền thông báo một tin, nói Lương tiên sinh đã đi nước ngoài, trước khi đi có dặn dò, để cho tôi đến phòng kinh doanh của Lương thị làm phiên dịch viên, bắt đầu từ sự cơ bản nhất, dần dần sẽ làm tốt hơn, hơn nữa còn đặt biệt dặn dò, tôi vừa mới bắt đầu chưa quen việc, phiên dịch có vấn đề gì, mọi người cũng không được gây khó dễ – Cảm ơn ông trời, cuối cùng lương tâm của hấn cũng sống lại!

Chắc là do Kim Quang âm thầm chiếu cố, tôi đến Lương thị làm phiên dịch viên tiền lương so với trước đây tăng gấp mấy lần. Bởi vậy chất lượng sinh hoạt của tôi cũng tăng lên, chuyện “No ấm” cũng theo đó mà nhảy lên “Thường thường bậc trung” (kinh tế khá giả). Trong lòng tôi vô cùng cảm kích, chỉ cần Kim Quang ở Bắc Kinh, liền nghĩ cách mời anh ta ăn cơm, mở miệng một cái liền gọi anh trai, tươi cười rạng rỡ gọi anh ta

Mà Giáo sư Lý cũng liên quan đến việc tôi bị thương, đối với tôi đặc biệt phá lệ, chẳng những cho phép tôi tham gia kỳ thi cuối kỳ đúng hạn, mà còn thường xuyên dung túng tôi trà trộn vào trong đội ngũ tiến sĩ và thạc sĩ của ông ấy, để học phương pháp điều trị lâm sàng để dạy cho tôi một chút kiến thức dùng vào trong thực tế. Nhất là phương diện nghiên cứu sâu về chứng sợ hãi, tôi không hề nghi ngờ việc Giáo sư Lý là một nhân vật lớn trong giới học thuật trong nước, có trong tay rất nhiều tài liệu, rất nhiều ca bệnh thực tế, bất luận là đo lường quan sát hay là việc thống kê phân tích đều có thể trực tiếp mắt thấy tai nghe thu thập được những thông tin có giá trị. Ông ấy hết lòng dạy bảo tôi, quả thật đối với chuyện học tập và nghiên cứu càng trở nên đặc biệt hứng thú, không tiếc công sức tập trung nghiên cứu học tập, hai bên phối hợp nhịp nhàng với nhau, tự nhiên tiến bộ thần tốc

Dưới sự đốc lòng dạy bảo của ông ấy, phần đầu tiên của luận văn của tôi được công bố công khai. Tuy rằng vẫn còn rất non nớt, tuy rằng chỉ chiếm một diện tích nho nhỏ không đáng chú ý trên mặt báo bình thường, nhưng Giáo sư Lý rất nhiệt tình biểu dương tôi, nói tôi rất có “Tiềm năng học thuật”!

Như vậy xem ra, chuyện bị thương ở quán trà, đối với tôi mà nói, lại là chuyện nhân họa đắc phúc! (người gặp họa lại thành phúc)

Trong một thời gian ngắn, lúc mới bị “Hấn” cầm tay, vẫn còn sót lại một chút hơi ấm, nửa đêm lại nằm mơ tới, không ngủ được thì cũng sẽ ngẫu nhiên đứng dậy, đi đến cầm lên chiếc áo gió ẩm áp kia được tôi gấp cẩn thận đặt ở chỗ sâu nhất trong hòm Nhưng mỗi ngày tôi đều siêng năng học tập, cần cù lao động, cứ như vậy, quét sạch, quét sạch, một, hai, ba... những tập tài liệu anh văn của Lương thị liên tục không ngừng hiện ra, bởi vì là lĩnh vực kinh doanh là xuất khẩu, những tài liệu này đều đề cập đến kinh tế và buôn bán,

với tôi mà nói, đó hoàn toàn là những lĩnh vực xa lạ. Tôi đột nhiên chui đầu vào khổ luyện những từ ngữ tiếng anh kinh tế chuyên nghiệp, ngày nào cũng đi sớm về tối, chân tay lúc nào cũng vội vội vàng vàng, dần dần, con người kia cũng từ từ bị quên dần đi...

Thấm thoát, ở Lương thị làm việc đã được hơn một tháng, ngẩng đầu lên, gió bắc lạnh thấu xương, bông tuyết rơi đầy trời, cũng sắp đến lễ Giáng sinh rồi!

Tôi đi đến một bưu điện, lén lút đem một chiếc khăn đan quàng cổ, giấu tên gửi cho Khương Tuấn Vĩ, nhìn hòm thư nói một câu: “Đại Oai, cảm ơn cậu không ngại đêm khuya đến bệnh viện tặng đồ cho tôi...” Nhắm mắt lại, thầm ước nguyện, hi vọng sang năm, người con trai tôi yêu sẽ cùng người con gái anh ta yêu – hạnh phúc bình an!

11. Chương 11

Theo như lời Mộc Lan mà nói, thì ngày lễ Giáng Sinh và kỳ thi cuối kỳ có mối quan hệ với nhau, trong đó thường thường là: Nếu lễ Giáng Sinh đã đến, thì kỳ thi cuối kỳ kia còn có thể xa được không? Vì thế, lơ mơ trong giữa bầu không khí phấn khởi chờ đợi vui chơi hết mình, thì bỗng chốc bầu không khí trong trường học liền mãi miết chăm chỉ như cũ, trong thư viện, trong phòng tự học, trong phòng tư liệu, trong học dạy học.... tất cả dường như lúc nào cũng có rất rất đông người nghiêm túc đèn tự học.

Tôi tự nhận tư chất bình thường, lại hết sức tin tưởng việc “Cần cù bù thông minh”, Trước sau như một cam lòng dốc sức trên phương diện học tập, hướng hồ không ngờ trong kỳ học này lại phải nằm viện mất hai tháng trời, bỏ lỡ không ít môn học, thật sự không dám lười biếng, đành phải vùi đầu vào trong đồng sách vở, nhằm nhanh chóng bước vào kỳ thi với trạng thái sẵn sàng, vì vậy toàn bộ các tế bào não đều hoạt động điên cuồng.

Hôm nay chủ nhật, Mộc Lan tính cùng Đại Oai ra vùng Nông Gia Vui Vẻ ở ngoại thành ôn tập bài vở, rủ tôi đi cùng, bị tôi kiên quyết từ chối, dùng hết sức đẩy đôi tình nhân đó vào trong xe nói: “Ôn tập thật tốt nha, chưa hết giờ chưa được trở về biết không!”

Mộc Lan làm như thật gật đầu, đè thấp âm thanh, thần thần bí bí nói: “Nếu muốn dùng giường của tớ, trăm ngàn lần đừng có khách sao, cứ dùng thoải mái nha!” Bị tôi hung hăng đập ột cước

Chương Linh Quyên không quan tâm nhiều đến bài vở, sáng sớm ngày thứ hai, đã đi du lịch với bạn trai, đợi tiễn Mộc Lan xong, liền nghiêm nhiên trở thành một người cô độc trong không gian ký túc xá.

Kỳ thi sắp tới, tôi đương nhiên là vui mừng hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được này, đem hết tất cả các tài liệu ra ôn tập, bày khắp phòng trong ký túc xá, không ngờ, sáng sớm ngày hôm sau, vừa rời khỏi giường, liền nhìn thấy Mộc Lan, mặt lạnh băng, tức giận đi vào. Tôi hoảng sợ, chạy lại ân cần hỏi han, hỏi han một hồi ngược xuôi, mới biết tối hôm qua Mộc Lan giận dữ với Đại Oai, cuối cùng là náo loạn hết một đêm.

Tôi hỏi Mộc Lan đã xảy ra chuyện gì, Mộc Lan lắc đầu, hung dữ nói: “Anh ta, bắt cá hai tay!”

Tôi nghe xong hết sức phẫn nộ a, lập tức trước sau như một, không tiếc mạng giúp bạn, chạy một mạch đến tầng ký túc xá của nam sinh, rướn cổ gọi: “Đại Oai, Đại Oai, cậu mau ra đây cho tôi!”

Đại Oai từ cửa sổ tầng hai lộ đầu ra nhìn lướt qua, lại lùi lại, rất nhanh liền xuống tới nơi, lạnh như băng nói: “Cậu đã nói chuyện với Mộc Lan rồi hả, muốn chia tay cứ việc nói thẳng, đừng có xấu xa vu khống tội trạng cho tôi”

“Ách...” Trong ấn tượng của tôi, những lần Mộc Lan tức giận, khi tôi đến tìm cậu ta nói chuyện, dáng vẻ Đại Oai luôn ủ rũ giống như bị đánh vậy, làm sao có chuyện hùng hồn như bây giờ, nhưng thật ra những lúc đó tôi bị sự thẳng thắn của hắn làm cho sững sốt, ngọn lửa đang cháy lập tức bị đẩy lùi, bắt đầu thao thao bất tuyệt dấy bảo hắn, nói hắn có phúc mà không biết hưởng, có thể tìm một người bạn gái tốt như Mộc Lan, lại không biết quý trọng vân vân, cuối cùng, vẫn để cho hắn đi tìm Mộc Lan nhận tội chịu đòn.

Không ngờ lúc này, khí thế của hắn lại mạnh mẽ như vậy, liều chết nói mình vô tội là kẻ bị hại, còn Mộc Lan lại “có tật giật mình”. Tôi bị cậu ta nói làm cho hồ đồ, đành phải quay lại hỏi Mộc Lan.

Cứ như vậy, trong vòng một ngày, tôi chạy qua chạy lại chỗ hai người bọn họ, tra khảo hết lần này đến lần khác, thật vất vả mới đại khái hiểu ra một chút.

Thì ra, hôm chủ nhật tuần trước, hai người bọn họ vốn định hẹn hò xong rồi đi xem phim, ai ngờ đến lúc sắp đi, tự nhiên Mộc Lan nhận được một tin nhắn, liền chần chừ đứng dậy nói không muốn đi xem phim nữa, mà đến vườn hoa ngay trong trường chơi, từ đó về sau, suốt cả một buổi tối, lúc nào cũng nhìn điện thoại, dáng vẻ mất hồn mất vía. Lúc ấy Đại Oai liền đẩy một bụng thuốc súng vì ghen, nhưng cố gắng nhẫn nhịn, không có nổi giận

Không ngờ hôm qua, vừa đi đến Nông Gia Vui Vẻ, Mộc Lan đi toilet, đưa túi xách cho Đại Oai cầm. Đại Oai nhớ ra phải gọi điện thoại, trùng hợp di động của hắn lại hết pin, liền mượn điện thoại của Mộc Lan. Vừa gọi điện thoại xong, trong lúc hắn đang vô tình nghịch nghịch điện thoại, lại tìm thấy tin nhắn đêm đó, một tin nhắn rất đơn giản, chỉ một câu: Hôm nay hắn tới Bắc Kinh!

Đại Oai nhìn lên màn hình điện thoại thấy một chữ “Hắn” kia rất chói mắt, liền suy nghĩ sâu chuỗi những chuyện từ đầu đến giờ, cho rằng chắc chắn Mộc Lan ngoại tình, tối hôm đó, nhất định là đang đợi điện thoại của một người đàn ông, hai người lập tức tranh cãi ầm ĩ

Lúc mới bắt đầu Mộc Lan không ngừng cười nhạt, sau đó lại tàn nhẫn nói: Đừng tưởng là tôi không biết anh còn có người đàn bà khác. Nhưng mà tôi giữ mặt mũi cho anh, không muốn mọi người đều khó chịu... Chuyện đến đó, liền tranh cãi ầm ĩ khiến cho trời long đất lở.

Tất nhiên là tôi vĩnh viễn đều đứng về phía Mộc Lan, thấy cô ấy đau lòng, liền kiên nhẫn cùng cô ấy tâm sự. Cô ấy lúc đầu là hờn dỗi, một lúc sau lại thút tha thút thít khóc, mãi cho đến buổi chiều, thấy Đại Oai vẫn không đến tìm cô ấy, lại không nhìn được, bảo tôi đi đến ký túc xá của Đại Oai cùng cô ấy. Nếu là ngày trước trong những lúc này, tôi đều đi trước làm gương, sử dụng kế diệu hổ ly sơn, giả vờ phải đi trông nom bác gái, để cho Mộc Lan vào ký túc xá, không ngờ lần này vận khí lại vô cùng tốt, vừa hay đúng lúc đi trông nom bác gái không có ở đây.

Tôi cùng Mộc Lan đi đến ký túc xá của Đại Oai, hai người họ gặp nhau, Đại Oai nhìn dáng vẻ đau lòng của Mộc Lan, cuối cùng cũng đau lòng, lúng ta lúng túng nói: “Có lẽ anh hiểu lầm em, nhưng mà, thật sự, anh chỉ yêu một mình em, không có người khác!”

Tôi nghe xong, biết không thể ở lại nữa, nhanh chóng đứng dậy, định đi ra ngoài cửa, lại bị Mộc Lan kéo lại. Cô ấy cắn môi, trong hốc mắt còn có nước mắt, gần từng tiếng từng tiếng hỏi Đại Oai: “Cái khăn quàng cổ hai ngày trước.... rốt cuộc là do ai đan tặng cho anh?”

Tôi nghe thấy ba chữ “Khăn quàng cổ”, trong đầu đột nhiên chấn động, hiểu ra rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu

“Ách....” Rốt cuộc Đại Oai cũng bị dội cho gáo nước, có chút đỏ khốc đỏ cười nói: “Em nói cái khăn kia sao... anh đâu biết là ai đan chứ!”

Mộc Lan nói: “Nói dối...”

Đại Oai liền cúi người, mở chiếc hòm “Bào” để dưới giường lấy ra chiếc khăn quàng cổ xanh thẫm kia, nói: “Em xem, em xem, anh cũng đã bỏ chiếc khăn này vào cùng với đồ quần áo chuẩn bị đi quỳn tặng rồi!”

Mộc Lan nói: “Vậy anh đem nó cắt nát đi”

Đại Oai lộ ra vẻ khó xử, nói: “Như vậy, không hay lắm...”

Mộc Lan lập tức bước chân ra ngoài, bị Đại Oai kéo trở lại, nói: “Được rồi, được rồi, anh cắt nát ...” Lấy ra một chiếc kéo lớn, không chút do dự cắt bỏ...

Trước mặt tôi bỗng tối sầm, một mảng tối đen, máu bắn khắp nơi, giống như bị chính chiếc kéo kia cắt nát trái tim mình vậy, đau đớn không chịu nổi, cố gắng bình tĩnh lại, miễn cưỡng bày ra một khuôn mặt tươi cười, nói: “Hai người thật là trẻ con mà, còn tưởng là chuyện gì to tát lắm, nói rõ có phải tốt hơn không...” Vội vàng rời khỏi ký túc xá của Đại Oai, chạy xuống tầng dưới trong bóng tối, từ từ ngồi xổm xuống.

Gió đêm quất vào mặt, mang theo sự lạnh lẽo của sương đêm!

Cái khăn quàng cổ kia, là tôi tự mình đan, cực kỳ bí mật, cho nên, đan càng vất vả hơn, nay nghĩ lại, có lẽ ngay từ đầu, không nên để lộ nó ra ngoài ánh sáng!

Tôi tự tay đan một chiếc khăn quàng cổ tặng cho bạn trai của bạn tốt, bất kể xuất phát từ động cơ nào đi nữa, cũng là chuyện không đúng, huống chi, những năm gần đây, chẳng lẽ tôi dám khẳng định, rằng bản thân mình chưa bao giờ từng có tham vọng quá đáng sao?

Tôi thậm thích cậu ta lâu như vậy, lâu như vậy!

Trên người cậu ta, là sáu năm tuổi thanh xuân dài đằng đẳng của tôi, là vô số những đòi hỏi và khao khát quanh mình chính đại hướng tới!

Kỳ thật, tôi biết, tôi biết rất rõ ràng, trong hai năm nay, sở dĩ tôi đối với hắn dung dũ như vậy, chẳng qua là bởi vì, bởi vì, tôi lo lắng nhất thời ôn nhu, bất tri bất giác (lúc không để ý) trái tim yếu mềm! Tôi sợ chính bản thân mình phạm phải sai lầm; tôi sợ chính bản thân mình hối hận; tôi sợ chính bản thân mình bất tri bất giác mà đi sai phương hướng! Nhưng mà vẫn phạm phải sai lầm, cuối cùng vẫn đan một cái khăn quàng cổ như vậy, bị người ta cắt nát... là đáng đời!

Tôi nhắm hai mắt lại, vẫn ở góc tường, yên lặng nghĩ lại rất lâu, rất lâu, rốt cục đứng dậy, hung hăng nói với mình một câu: “Lỗ Tây, con mẹ nó, nếu tương lai mày còn làm ra chuyện như này nữa, không cần người khác dạy dỗ, mà phải tự mình lấy kéo, tự mình phải cắt nát đi!” hung hăng đánh vào đầu một cái, đá vào tường một cước, một lúc sau, giọng nói mới dịu lại, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm ánh trăng, nghiêm túc nói: “Hôm nay là tôi sai rồi! Sau này..... sẽ không sai lầm như vậy!”

Đêm đã khuya, gió thực lạnh, mà ánh trăng.... Thực ôn nhu! Tôi ngẩng đầu nhìn ánh trăng, lẳng lẳng, lẳng lẳng nhìn ánh trăng, mãi cho đến khi gió lạnh thổi đến mức làm cho toàn bộ cơ thể tôi nóng lên, mãi cho đến khi ánh trăng xoa nhẹ lên toàn bộ những ấm ức trong lòng tôi, mãi cho đến khi một chút không cam lòng, một chút phần uất, một chút, đều hoàn toàn biến mất!

Tôi rốt cục cười to một lần nữa, chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, chuẩn bị đi về ký túc xá, vừa định bước đi, liền nghe thấy một thanh âm kỳ quái, “Rột, rột”, giống y hệt như tiếng nhai nuốt, lại không giống như những tiếng ăn uống bình thường. Thanh âm này rơi vào trong tai tôi, khiến cho tôi liền nhạy cảm.

12. Chương 12

Tôi nhẹ nhàng bước tới, cẩn thận bước về phía góc tối om nơi phát ra âm thanh kia

Phía sau ký túc xá của bọn Đại Oai, là một kho hàng bị bỏ hoang từ lâu, mà chỗ phát ra âm thanh, lại đúng là phía tây của kho hàng. Tôi nhẹ nhàng đi đến gần, xuyên qua những tia sáng yếu ớt âm u, nhìn thấy một bóng người đang ngồi sụp ở trong góc tường, mà cái loại âm thanh “Xoàn xoạt, xoàn xoạt” này, đang được truyền ra từ chính chỗ đó

Nếu đổi lại là những người khác, chỉ sợ sẽ không biết được một loại âm thanh như vậy có nghĩa gì, nhưng tôi vừa nghe qua, liền hiểu ra ngay

Tôi nghĩ nghĩ, bước tiến lên cách góc tường tầm hai mươi bước thì dừng lại, nhặt một cục đá nhỏ lên, nhẹ nhàng ném qua

Cục đá nhỏ rơi xuống đất, phát ra một tiếng “Bộp” vang vọng, ở cái góc tối tăm yên tĩnh này, càng rõ ràng vô cùng. Tiếng “Xoàn xoạt” dần dần mất hẳn, người từ trong góc tối từ từ đứng lên, từ từ quay đầu lại nhìn tôi

Tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta (cô ta) lắm, nhưng tôi biết anh ta (cô ta) đang vô cùng cảnh giác

Vì thế, tôi cũng đứng im, yên lặng nhìn anh ta (cô ta), không có động tác gì

Chúng tôi cứ giằng co như vậy, một lúc lâu, rất lâu sau, anh ta (cô ta) bắt đầu run run, tôi biết tinh thần anh ta (cô ta) đã thả lỏng đôi chút liền dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất nói với anh ta (cô ta), từ từ, chậm rãi nói từng chữ từng chữ một: “Đừng sợ, tôi sẽ không làm hại bạn...” vẫn như trước nhìn hướng về phía anh ta (cô ta), nhẹ nhàng, lùi về phía sau từng bước một

Anh ta (cô ta) chần chờ một lúc lâu, rốt cuộc bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Tôi nhẹ nhàng lùi về phía sau, lùi về phía sau từng bước một; anh ta (cô ta) lại nhẹ nhàng bước lên phía trước, bước lên phía trước từng bước từng bước một. Cuối cùng chậm rãi đi về chỗ có ánh sáng, tôi liền nhìn thấy rõ ràng, là cô ấy, thở ra một hơi, mỉm cười gọi cô ấy: “Viên Viên...”

Dường như cô ấy cũng nhận ra tôi, vẻ mặt lại càng thả lỏng hơn tiến lên phía trước, đó chỉ là một đôi mắt màu đen và trắng, ánh mắt chuyển động liên tục, tràn đầy vẻ sợ hãi và dè chừng

Vốn dĩ cô ấy rất là xinh đẹp, nhưng bởi vì trong một thời gian dài không thể ăn cơm bình thường được, bị đói bụng đến độ xanh xao vàng vọt, chỉ còn da bọc xương, trên khuôn mặt, hai hốc mắt sâu hoắm, xương gò má nhô ra, tóc bị biến thành màu vàng hoe rối tung lên, đáng vẻ rất tàn tạ khô héo, thoát nhìn có chút đáng sợ

Mà điều đáng sợ hơn nữa, chính là miệng của cô ấy. Trong miệng cô ấy đầy là những mảnh gạch đá vụn, khước môi dính đầy máu tươi

Tôi dang hai tay ra, biểu thị trên tay không có vật gì, chậm rãi tiến lên phía trước, mỗi một động tác đều được làm đặc biệt cẩn thận, chậm rãi, từng bước từng bước tới gần cô ấy, cuối cùng, đưa tay ôm lấy cô ấy!

Cơ thể của cô ấy hơi run run lên một chút, nhưng không có phản kháng gì

Tôi rất là vui mừng, ôm vai cô ấy, hỏi: “Tại sao cô lại đi đến đây vậy?”

Đột nhiên cô ấy run run, nói: “Tôi nhìn thấy rất nhiều máu, rất nhiều máu...”

Tôi ôm chặt lấy cô ấy, kiên định nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây! Mọi chuyện đều có tôi rồi!”

Đến nửa đêm, rốt cục tôi thành công khuyên Hà Viên Viên nhổ tất cả những mảnh vụn gạch đá trong miệng ra, dẫn cô ấy tới nhà ăn kinh doanh hai tư giờ trong trường học, dùng nước giúp cô ấy rửa sạch mặt, súc miệng, sửa lại tóc tai một chút, sau đó, gọi cho cô ấy một bát mì thịt bò.

Trong phòng ăn ngoại trừ người đầu bếp ra, thì không có một bóng người, hoàn cảnh như vậy cũng làm cô ấy an tâm hơn.

Bước vào nhà ăn sáng choang. Cô ấy vốn có chút sợ hãi, tôi cũng lo cô ấy không chịu được, không nghĩ tới, sau khi run run một lát, không ngờ cô ấy lại ngoan ngoãn vào theo.

Cuối cùng nhìn cô ấy bắt đầu ăn mì, tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhân lúc cô ấy chưa ăn xong, tạm thời rời khỏi phạm vi tầm nhìn của cô ấy, bấm điện thoại gọi cho giáo sư lý, xin ông ấy cho người tới đón Hà Viên Viên.

Giáo sư Lý nhận được điện thoại, như trút được gánh nặng, nói tối hôm nay, vốn dĩ Hà Viên Viên đã nằm ngủ, cô giúp việc vội vàng tranh thủ thời gian làm gà, ai ngờ đột nhiên cô ấy lại chạy đến phòng bếp, đúng lúc nhìn thấy cảnh tiết gà đang chảy tí tách, lập tức ôm đầu gào to, chạy đi, không biết tung tích. Bọn họ tìm cô ấy suốt cả một đêm.

Tôi đại khái đem một chút tình hình nói cho giáo sư, không dám để mất nhiều thời gian, nhanh chóng trở về nhà ăn

Hà Viên Viên ngoan ngoãn ăn xong mì, bỗng nhiên nhìn chằm chằm cái nơ hình hoa lựu trước ngực tôi nói: “Thật là đẹp” trong nháy mắt đó, vẻ mặt không khác gì so với những người bình thường, thậm chí còn lộ ra vẻ tự nhiên ôn nhu khó có thể nói hết được.

Đây là cái nơ mẹ tôi tặng cho tôi khi còn bé, là một trong những kỷ vật ít ỏi còn lại bên người tôi! Nhưng mà, trong nháy mắt đó, nhìn nét mặt của cô ấy, tôi cảm thấy đặc biệt vui vẻ, không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức gỡ cái nơ xuống, cẩn thận cài lên ngực cô ấy, nói: “Viên Viên, tất cả chúng tôi đều yêu quý cô, cho nên.... Cô đừng sợ hãi...”

Ánh mắt cô ấy rũ xuống, ôn nhu gật đầu

Tôi nhìn cô ấy, hết sức ngạc nhiên, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm giác chưa bao giờ có, chỉ đơn giản giống như một người đã tạo nên ánh sáng niềm tin cho người khác vậy.

Hà Viên Viên và tôi cùng tuổi với nhau, là bệnh nhân của Giáo sư Lý, tâm trí không có bất kỳ tổn thương nào, nhưng lại bị mắc chứng chiều sâu sợ hãi, sợ ánh sáng, sợ âm thanh, sợ người, sợ máu... Bởi vì lúc nào cũng bị bủa vây trong sợ hãi, hầu như không ra khỏi cửa, cũng không có cách nào ăn uống bình thường được, cơ thể vô cùng yếu ớt

Theo như trên bệnh án ghi lại, khi cô ấy đối diện với những người đặc biệt thân cận thì lại có vẻ cô cùng bình thường, có thể giải ra những đề toán phức tạp; có thể nấu ra các món ăn ngon; có thể viết ra những nét chữ cực đẹp... Đáng tiếc, cái người mà cô ấy có thể gọi là “thân cận” này, lại chỉ có một người là – giáo sư Pauleta của cô!

Từ nhỏ cô ấy đã sợ hãi tất cả mọi thứ xung quanh, không người nào có thể tiếp cận được, cuối cùng là Pauleta, một người đàn ông có mái tóc nâu người Tây Ban Nha, đã làm thay đổi tất cả. Ông ấy giành được sự tín nhiệm của cô ấy, làm bạn với cô ấy suốt mười năm trời, dạy cho cô ấy đủ mọi loại kiến thức, tự mình chứng minh rằng, tâm trí cô không bị tổn thương gì, thậm chí còn vô cùng thông minh, chỉ cần vượt qua chứng sợ hãi, hoàn toàn có thể có cuộc sống giống như những người bình thường khác

Ông ấy chỉ dạy cho cô ấy hòa nhập với xã hội từng chút từng chút một, vốn dĩ đã sắp thành công, nhưng ba năm trước đây, lúc dẫn theo cô ra bên ngoài, không may gặp phải tai nạn xe cộ, không ngờ bỏ mạng. Cô ấy cũng bị trọng thương, tệ hơn là, cùng với sự ra đi của ông ấy, toàn bộ thế giới của cô ấy đều sụp đổ, thậm chí, tình hình của cô ấy lúc đó so với trước khi được ông ấy chỉ dạy càng nghiêm trọng hơn

Cô ấy lại trở nên sợ hãi thế giới, sợ hãi mọi người, sợ âm thanh, sợ ánh sáng, sợ tất cả mọi thứ... Từ sáng đến tối đều nhốt mình trong phòng tối, điên cuồng đọc sách. Thỉnh thoảng lén lút trốn vào trong phòng bếp làm đồ ăn, lại kiên quyết từ chối tiếp xúc với bên ngoài. Khi bị kích động nghiêm trọng, thì lại cuộn tròn ở trong góc phòng, bắt đầu cắn gặm góc tường, đem gạch đá chỗ đó cắn rơi xuống, có khi còn đem toàn bộ nuốt vào, vì thế đã phải làm phẫu thuật nhiều lần

Người nhà cô bó tay không có cách nào nữa, vì biết được Giáo sư Lý là chuyên gia giỏi nhất trong nước về điều trị chứng chiều sâu sợ hãi, liền không tiếc tiền của đem cô đến điều trị. Gia cảnh nhà cô ấy rất tốt, cho nên, sau khi tới Bắc Kinh, trước tiên người nhà cô ấy mua một căn nhà trong dãy nhà dành cho nhân viên nhà trường nằm sát bên cạnh trường học của chúng tôi ở lại cùng cô, để thuận cho việc điều trị

Nơi ở của cô ấy chính là chỗ kế bên ký túc xá của bọn Đại Oai, chắc là tối nay sau khi bị kích động, nên hoảng hốt chạy bừa đến đây, theo bản năng chạy tới chỗ tối tăm không có ánh sáng, kết quả, chạy đến kho hàng...

Nhớ lại, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, là khoảng vào mùa hè năm trước, thời điểm ấy, tôi vừa mới trà trộn vào đám sinh viên của Giáo sư Lý

Ngày đó, Giáo sư Lý nói mới tiếp nhận một bệnh nhân, bệnh tình vô cùng đặc biệt, lúc tới nhà khám bệnh, liền dẫn theo vài nghiên cứu sinh, để ọi người tiến hành quan sát học tập. Bởi vì tôi không phải lên lớp, liền dẫn tôi đi cùng. Sau khi tới chỗ ở của cô ấy, chúng tôi đều ở lại phòng khách, chỉ có một mình Giáo sư Lý mở cửa đi vào phòng ngủ của cô ấy làm lộ ra rèm cửa sổ màu đen

Nội dung trị liệu hôm đó là để chọn ra cách hướng dẫn cho cô ấy làm quen âm thanh và ánh sáng, Giáo sư Lý hết sức cẩn thận, bắt đầu từ việc cho cô ấy tiếp xúc với những bức tranh tối màu không ánh sáng, mới đầu tiến hành rất thuận lợi, nhưng không biết bức tranh nào khiến cho cô ấy tinh thần của cô ấy xấu đi. Vốn dĩ cô ấy rất im lặng, đang lúc xem tranh lại đột nhiên đứng bật dậy, đẩy người trong phòng khách ra, chạy đến ban công, liều mạng cắn gặm gạch đá. Ngày hôm đó, do ánh sáng trên ban công quá sáng, cảm xúc của cô ấy liền có vẻ đặc biệt kích động. Cô ấy nắm chắc cây gậy chống quần áo, biểu hiện ra tính công kích rất mạnh, hầu như không có người nào có thể tới gần cạnh cô ấy.... Cuối cùng, cuối cùng là tôi, sau khi chịu đựng bị cây gậy đánh mấy cái, phần đầu quên mình lao về phía trước, liều mạng ôm lấy cô ấy, mãi cho đến khi cô ấy không động đậy nữa.... Tôi nhớ rất rõ, hôm đó hình như tôi cũng nói những lời này với cô ấy: “Đừng sợ, có tôi ở đây! Mọi chuyện đều có tôi rồi!”

Tôi tin rằng tâm trí cô ấy là bình thường, theo như những gì tôi nhìn thấy cô ấy biểu hiện tối nay có thể suy đoán rằng. Cô ấy nhớ rõ tôi, vừa nhìn thấy liền nhận ra tôi, mà không ngờ cô ấy lại tin tưởng tôi tình nguyện giao tiếp với tôi, làm cho tôi vô cùng cảm động

Tối hôm nay, rõ ràng là cô ấy rất sợ hãi, sau những cảm xúc tích tụ lâu ngày lại một lần nữa phát tác nghiêm trọng, mà tôi, thậm chí không có sử dụng Estazolam (một loại thuốc an thần), không có sử dụng paroxetine (loại thuốc chống trầm cảm), không có sử dụng các loại thuốc chống sợ hãi, chỉ đơn thuần thông qua giao tiếp, liền có thể trấn an cô ấy một cách hiệu quả!

Tôi nghĩ, tôi có thể giúp đỡ cô ấy.... nhất định là có thể!

13. Chương 13

Trụ sở chính của Lương thị được đặt tại Hồng Kông, Đêm giáng sinh thường cho nghỉ phép.

Nhưng mà sáng sớm ngày hai mươi tư, hình như Lương thị tiến hành mua bán thành công một số lượng lớn, toàn bộ nhân viên trong công ty đều vô cùng hưng phấn, sáng sớm đã đến công ty hỏi thăm tin tức, người đến người đi, đáng vẻ vui mừng, tạo nên cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Tôi đi tới phòng kinh doanh đưa bản thảo, nghe mọi người nói, cuối cùng Lương tiên sinh cũng từ Hồng Kông trở về, lần này có thể vượt qua kiểm tra, vậy địa vị ở Đại Lục Trung Quốc sau này liền được củng cố vững chắc.

Tôi cũng lơ mờ hiểu được Lương thị cũng giống như bất kỳ những gia tộc giàu có khác, trong nội bộ gia tộc tranh đấu quyền lợi rất kịch liệt, cũng nghe nói ở trong nhà vị Lương tiên sinh này đứng chỉ đứng hàng thứ ba, cũng không phải là người kế nghiệp duy nhất.

Tôi không quan tâm đến chuyện của vị Lương tiên sinh kia, giao tài liệu xong liền chuẩn bị rời đi, lại bị Kitty kéo lại, nói: “Hôm nay Lương tiên sinh muốn đích thân tặng quà ọi người, chờ lát nữa rồi hãy đi cũng không muộn....”

Ngược lại đối với món quà tặng này tôi có vài phần hứng thú, hỏi cô ấy: “Quà tặng gì vậy?”

Kitty ngạc nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái, dễ dàng nhận thấy tôi không có nắm đúng vấn đề, bĩu môi, nói lại một lần nữa: “Là Lương tiên sinh tự mình tặng quà đó...” Khóe môi nở một nụ cười lạnh hàm chứa một chút châm biếm.

Dựa theo ánh mắt của cô ấy, tôi thăm hiểu.

Phòng kinh doanh vốn là nơi tập trung những mỹ nữ trong công ty. Hôm nay lại càng bất thường, các mỹ nữ chẳng những không ai bảo ai mà sáng sớm đã tới rồi lại ở lại tầng ca, còn cố ý trang điểm chải chuốt thật đẹp, có thể nhìn ra, những mái tóc mai thơm mát, những bộ quần áo xinh đẹp, chỉ số làm đẹp phải là lũy thừa, hoàn toàn không thua kém một buổi vũ hội thu nhỏ

Trong đáy mắt Kitty tràn đầy sự khinh thường, bĩu môi, dè dặt giọng nói: “Một đám người đang mơ giấc mộng Xuân Thu, cũng nên lấy gương tự soi lại mình chứ”

Tôi cẩn thận suy nghĩ, trước mắt đều là đám mỹ nữ, nếu biết nắm bắt cơ hội, cũng không phải là không thể bay lên cây làm Phượng Hoàng, loại suy nghĩ này cũng có thể hiểu được, thế nhưng có vẻ Kitty không chịu đựng được nữa mà mở miệng nói những lời oán thán với một sinh viên làm việc bán thời gian như tôi đây, có thể thấy sự sợ hãi trong lòng cô ta, tất nhiên ngoài miệng tôi thuận theo cô ta, nói: “Tôi cảm thấy vẻ đẹp tự nhiên trời sinh là đẹp nhất, có dồn hết tâm trí trang điểm chải chuốt cũng không được. Tôi thích những người có phong cách đặc biệt tự nhiên!” Dùng ánh mắt chăm chú đánh giá Kitty

Quả nhiên, Kitty đang dò số chỗ ngồi, vừa nghe xong liền vô cùng vui vẻ, tươi cười nói với tôi: “Ừm, tôi thích đồ của hãng Chanel, cũng là do cảm thấy thiết kế của họ đặc biệt tự nhiên...”

Nói ra, thì đáng lý vị Lương tiên sinh này và tôi đã gặp mặt từ lâu lắm rồi, nhưng cho đến hôm nay, vẫn không gặp được, cũng coi như là một việc kỳ lạ, thậm nghĩ, dù sao cũng ở dưới mái hiên nhà người ta, trước sau gì cũng có phần liên quan. Hắn bôn ba khắp nơi, thời gian thực sự ở lại trong nước cũng không nhiều lắm, chỉ bằng mượn cơ hội này, gặp mặt một lần. Quyết định xong, liền ở lại phòng kinh doanh, nghe mọi người nói chuyện linh tinh.

Đề tài tất nhiên vẫn là quay xung quanh vị Lương tiên sinh kia, nói qua nói lại vô cùng phong phú, từ chuyện hoàn cảnh học tập của hắn đến quần áo hắn mặc, đến tích cách của hắn... nhưng mà hình như mọi người cũng chưa từng tiếp xúc với hắn lần nào hết, tất cả tin tức đó đều là tin vĩa hè, không rõ chính xác hay không, đang trò chuyện với nhau cũng không quên nắm lấy cơ hội ngầm ngầm hại nhau, nói bóng nói gió cạnh khước mĩa mai lẫn nhau. Cuối cùng, không dễ dàng gì tất cả mọi người đều hiểu ra một điều, tất là đều muôn miệng một lời, nói gần đây Lương tiên sinh đang theo đuổi một cô ca sĩ mới nổi, thiếu sự tinh tế, dung mạo lại không xinh đẹp, cuối cùng nói xong tất cả mọi người đều vui vẻ

Tôi mặc một bộ quần áo thể thao đơn giản của sinh viên, ân cần giúp các vị mỹ nữ bưng trà rót nước, tất cả mọi người không ai xem tôi là kẻ địch, trái lại hết sức hài lòng.

Không ngờ, đợi cho đến giữa trưa, thư ký Sophia của văn phòng tổng giám đốc vội vàng vàng đi vào, hết sức cung kính nói: “Thật ngại quá, vốn dĩ Lương tiên sinh định tự mình tặng mọi người quà, nhưng mà...”

Tôi trợn mắt kinh ngạc!

Những lời này nghe..... sao có vẻ quen tai vậy?

Ha ha, xem ra tôi và họ Lương kia thực sự là bất tự (ngày sinh tháng đẻ dùng để suy đoán vận mệnh) không hợp mà, ngay cả trà trộn vào trong giữa quần chúng nhân dân đông đảo như vậy, định lặng lẽ từ xa gặp hắn một lần, không ngờ cũng bị cho “leo cây”!

Về mặt của các mỹ nữ lộ rõ vẻ thất vọng, chỉ có tôi là không thể ngăn được việc cười ra tiếng.

Không đợi Sophia nói dứt lời, tôi đứng dậy, xoay người bước đi, ra ngoài cửa, phát hiện những bông tuyết đang bay đầy trời.

Tôi đưa tay ra, đón lấy những bông tuyết trắng tinh trong suốt, trong chớp mắt, dường như có một bóng đen lướt qua.

Tôi định thần lại, phát hiện xung quanh đều là những người đàn ông mặc quần áo màu đen, không đến một tá người thì cũng phải đến mười người, nhưng mà, không biết tại sao, lại cảm thấy bóng người vừa rồi nhìn thấy có chút không bình thường.

Trong đầu tôi thậm chí còn chưa có đủ thời gian để xác định chính xác bóng đen này có ý nghĩa gì, bước chân đã bắt giác đuổi theo.

Vòng qua góc tường, là một quán cà phê Mặc Đảo, mà đường phố trước mặt, người qua lại thưa thớt, vắng vẻ trống trải.

Tôi có chút do dự, đẩy cửa quán bước vào.

Người bán hàng chào đón, hỏi tôi muốn dùng gì, tôi nhất thời không biết nói gì, đành phải gọi một ly cà phê.

Tôi lập tức đi vào bên trong, đi một mạch tới chỗ tối nhất trong phòng, dọc đường gần như nhìn không chớp mắt, thực ra khi ngồi xuống thì đã xác định được rằng chỗ này không có người tôi muốn tìm, sau đó, cho đến tận khi ngồi vào chỗ của mình, rốt cuộc tôi mới hiểu được, sở dĩ tôi đi theo đến nơi này, là cảm thấy cái bóng đen kia rất giống... Anh!

Thì ra trong tiềm thức, tôi vẫn nhớ tới “Anh”!

Cũng đúng! Dù sao tôi cũng còn thiếu hắn một châu rượu giao tình mà!

Cà phê được bưng lên, hương vị tinh khiết và thơm, trong lòng có chút cay đắng. Tôi từ từ uống vài ngụm, suy nghĩ dần dần bình ổn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở đằng xa xa kia, có một đôi vợ chồng trẻ đang ôm một đứa bé gái vô cùng thân thiết, một nhà ba người họ đẩy cửa tiến vào. Ngồi xuống, người cha cầm trong

tay một chiếc bánh ga tô được buộc lại bằng chiếc nơ kết hoa, người mẹ ôm đứa bé gái yêu thương che chở trước ngực. Đứa bé gái nhao nhao muốn mở bánh ga tô, người mẹ khẽ vuốt tóc cô bé, vô cùng tình cảm nói: “Công chúa nhỏ, ngoan, cố đợi thêm hai phút nữa...”

Tôi sững sờ!

Rất nhiều rất nhiều năm về trước, trong cuộc sống, dường như, cũng có người từng nói những lời giống như vậy với tôi!

Rất nhiều những hình ảnh quen thuộc trong ký ức đã tưởng như lãng quên, không ngờ lại đập vào mắt lúc không nghĩ tới nhất, tôi cảm thấy thị giác của bản thân đã bị kích động nghiêm trọng, hai cánh mũi, cay cay, không chịu được đứng bật dậy, chạy ra khỏi quán cà phê, tìm đến trạm điện thoại công cộng gần đó, nhanh chóng gọi điện thoại cho ba mẹ.

Điện thoại kết nối, chỉ có một mình ba nghe, nói là mẹ đang ở ngoài cửa hàng, vẫn như trước nói cho tôi biết, bọn họ buồn bán rất bận rộn, không thể trở về thăm tôi được.

Tôi nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, run nhẹ không dừng lại được, không biết nên nói cái gì, một lúc lâu, mỉm cười, nói: “Ba à, con rất tốt, ba mẹ không cần phải lo lắng!” Để điện thoại xuống, dựa vào cửa kính, nhìn về phía siêu thị đối diện, chỉ thấy cây thông nô – en cực lớn, một chuỗi đèn màu tỏa ra ánh sáng rực rỡ lung linh.

Xế chiều, tôi khoác một thân đầy tuyết trở về Lương thị, đẩy cửa chính phòng làm việc phòng kinh doanh ra, cảm ơn trời đất, ở đây không có người!

Tôi cầm trong tay một cái túi lớn, bên trong là một túi bột mì, một hộp trứng gà, một hộp sữa lớn, một túi đường trắng.... Cùng với, dầu vừng, néné, kẹo, ruy băng....

Sau khi vào cửa, bảo vệ ở tầng dưới đang giao ban, nhìn thấy tôi, liền vặn hỏi một hồi. Tôi nói có một tài liệu quan trọng ở trong máy tính của công ty, anh ta sống chết không cho tôi vào. Tôi bất đắc dĩ, đành phải nhờ tới sự giúp đỡ của Kim Quang.

Kim Quang gọi điện tới, lúc đó bảo vệ mới tâm không cam tình không nguyện mở cửa công ty ra, nhưng trước khi để tôi vào cửa, vẫn hết sức tận tụy với công việc một mực yêu cầu tôi mở cái túi to kia ra, cẩn thận kiểm tra trong ngoài một lượt xong mới cho tôi vào

Tôi ở trong phòng kinh doanh cất đồ thật kỹ, cẩn thận khóa trái cửa chính, mở điều hòa, cởi áo khoác, xoay người xem xét kỹ lưỡng gian phòng kế bên một lần, mặt mày hớn hởi.

Mặc dù số lần đến đây không nhiều lắm, nhưng tôi không có nhìn nhầm, gian phòng ngay sát bên cạnh chỗ làm việc, chính là một phòng bếp tinh xảo, tất cả dụng cụ làm bếp đều đủ cả. Trên kệ bếp, được sắp xếp theo thứ tự đầu tiên là máy pha cà phê, tiếp đến là máy đun nước, tiếp nữa là lò vi sóng, lò vi ba, nồi cơm điện, lò nướng điện...

Trong ký túc xá đại học những đồ điện này cấm được dùng ghi rõ ràng bằng văn bản, nhưng đêm nay, tôi thực sự rất cần

Tôi ngân nga bài “Tuyệt hoa cổ”, bỏ từng thứ từng thứ trong túi to kia ra, đặt ở trên mặt bàn, vặn vòi nước, rửa thớt, dao kéo, bát đĩa... Tôi bỏ bột mì vào một cái chậu inox con con, thấp thêm ít nước, bắt đầu đánh bột, khuấy đảo đều đều nhiều lần; đem lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng tách ra, để riêng trong một cái bát, thêm vào dầu ăn, đường, sữa... nhớ lúc còn bé, mẹ vừa dạy tôi nhào bột, vừa cười kể chuyện xưa cho tôi nghe: “Có một cô vợ trẻ, không biết nhào bột, nhào nhào, xoa xoa, cảm thấy thiếu nhiều nước, vì thế, thêm một gáo nước nữa; lần này thêm quá nhiều nước, nên lại thừa nước, vì thế, lại cho thêm bột; ai ngờ lại cho thêm nhiều bột quá, nước lại thiếu, lại liền thêm một gáo nước nữa.... “Tôi nghĩ nghĩ, tâm trạng thay đổi, khoe miệng khẽ nhếch lên...

Đúng lúc đang mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, lại loáng thoáng nghe thấy được một âm thanh gay gắt được truyền đến từ phòng kế bên: “Tôi là người, không phải là cái máy! Tôi đã đem toàn bộ thể chấp rồi, các anh còn muốn thế nào...?”

Một tiếng “Rầm” vang lên, hình như phòng kế bên đập vỡ cái gì đó, tôi giật mình, tay luống cuống làm cái thớt và cái chậu inox nhỏ đều rơi xuống đất, cũng phát ra một tiếng vang chấn động. Dao thái cũng rơi “bộp” một cái xuống đất, sát bên cạnh chân tôi, tôi hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, yếu ớt di chuyển

Những tiếng bước chân rồn rập vang lên, tôi cảm giác rất rõ ràng, một người dùng tốc độ cực nhanh, đi từ phòng kế bên sang cửa phòng kinh doanh. Tiếng tức giận của một người đàn ông truyền từ cửa truyền vào “Ai?”

Tôi không hề nghĩ vào lúc này, trong công ty vẫn còn có người khác, đang luống cuống, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào

“Ra đây!” tiếng của người đàn ông đang nổi điên kia phát ra gần như gầm rú, kèm theo một tiếng xé gió, đập một cước thật mạnh vào cửa

Cánh cửa phát ra vài tiếng vang “Cót két, két két”, tôi có chút khấn trương, trong nháy mắt theo bản năng, nhanh chóng phán đoán: Dựa vào quy định chặt chẽ cùng với trình độ lực lượng an ninh chuyên nghiệp của Lương thị mà đoán; thì người đàn ông ngoài cửa kia không hẳn là người xấu, thậm chí, có thể khẳng định, phải là nhân viên của Lương thị; theo như nội dung cuộc điện thoại loáng thoáng nghe được khi nãy mà đoán, mặc dù người đàn ông này đang tức giận cực độ, cầm phần đá cửa, nhưng lửa giận đó cũng không phải là vì tôi; sở Lương thị mở một phòng bếp nhỏ ngay chỗ làm việc, tất cả cũng là vì nhân viên, nhất là để tạo thuận tiện và sự ấm áp cho những nhân viên tăng ca, mặc dù tôi là nhân viên làm việc bán thời gian, nhưng sử dụng phòng bếp cũng không trái với quy định....

Tôi không còn nhiều thời gian để suy đoán nữa, bởi vì những cái đập cửa ngày càng mạnh hơn. Nếu tiếp tục để người ở phía bên ngoài kia dồn hết sức đá vào cửa như vậy, thì chắc chắn không đến năm phút sau cánh cửa của phòng kinh doanh sẽ vỡ tan ra mất...

Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý này, tôi quyết định rất nhanh, nhanh chóng chạy từ phòng bếp, ra cửa chính phòng kinh doanh, vặn mở khóa cửa, rồi đột nhiên kéo cửa ra, liền biết bản thân đã làm sai chuyện gì, theo bản năng lập tức lùi người về phía sau cánh cửa

Trong nháy mắt vừa rồi, người đàn ông ngoài cửa liên tục đá vào cửa với tần suất cao và lực rất lớn vào cửa, gần như đem toàn bộ sức lực dồn hết vào bàn chân. Tôi vừa mới mở cửa ra....

Một tiếng xé gió mạnh mẽ lướt qua, một bóng đen cao lớn mất thăng bằng lao thẳng vào, mất kiểm soát, hướng thẳng mặt đất cắm xuống, một tiếng “Phịch” vang lên, hai đầu gối anh ta chạm đất, cả người lắc lư, sau đó, cơ thể anh ta xiêu vẹo cứng đờ, nhào đầu về phía trước...

Tuy rằng tôi đã dự kiến trước được mức độ về cảnh tượng này, nhưng tôi cũng không nghĩ tới chuyện anh ta lại ngã đến mức như vậy.....rất thê thảm! lấy lại tinh thần, nhanh chóng chạy lại cúi người, liên tục nói: “Xin lỗi, rất xin lỗi, anh có bị thương chỗ nào không?”

Người đàn ông nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, không có.... chút động tĩnh nào

Đột nhiên trong lòng tôi, cảm thấy có chút sợ hãi, liền chạy đến lay lay hắn, nói: “Này, này, anh, anh có sao không....”

Vẫn như trước.... không có chút động tĩnh nào

Ông trời ơi, sẽ không phải như vậy chứ, người này vừa ngã một cái liền.... ra đi sao?

Tôi run run đưa tay ra, định đưa lên mũi người đàn ông kia, xem anh ta còn thở không, nhưng mà không biết đưa tay vào như thế nào, cũng không biết làm cách nào để người đàn ông này động dậy một chút.

Tôi thật sự bị làm cho sợ hãi, run run rẩy rẩy lấy điện thoại ra, gọi 120, run run nói: “Xin chào, xin hỏi đây có phải là trung tâm cấp cứu không...”

Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên cảm thấy trước mặt có một bóng đen hiện ra, điện thoại của tôi liền bị người ta cướp lấy, hung hăng đập vỡ. Một tiếng thét chấn động ở bên tai: “Cô định làm gì?”

Theo bản năng tôi liền bịt tai lại, tránh né tiếng thét “Sấm sét” từ trên trời rơi xuống, đợi khi tiếng thét đã ngừng lại, mới ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua, lập tức mắt tròn trong miệng há hốc.

Mặc dù ánh mắt người trước mặt này lộ ra vẻ hung ác, vẻ mặt dữ tợn, nhưng nhưng, nhưng.... Tôi vẫn có thể nhận ra được!

Một lúc lâu sau, trong đôi mắt bao phủ sự thù địch của anh ta đồng thời cũng không nén được sự ngạc nhiên, tôi thật vất vả mới trở lại bình thường, giương đầu, nhếch miệng, cười cười nhìn anh, chào hỏi anh: “Hi, lâu quá không gặp!”

14. Chương 14

Bột mì được nhào với trứng đã bị đổ tung tóe xuống đất, trông rất thảm hại

Tôi đi vào phòng bếp, nhìn lướt qua hiện trường bữa bộn, thở dài một cái, nhún nhún vai, cẩn thận ngồi xuống, nhặt con dao lên, rửa lại cái thớt, thu dọn dưới đất sạch sẽ như lúc ban đầu

Cuối cùng lại chuẩn bị nguyên liệu lại một lần nữa, tôi vừa đổ lòng đỏ trứng vào bột mì từ từ khuấy đều, vừa xoay người hỏi hần: “Anh làm việc ở Lương thị sao?”

Hần liếc mắt nhìn tôi một cái, vẫn ngồi im một chỗ, không nói gì.

Tôi cố gắng khuấy đều bột, tiếp tục hỏi: “Ngày bữa tiệc lớn, anh tức giận với ai vậy?”

“.....” Hần vẫn không hề để ý đến tôi như trước

Tính cách như vậy sao.....

Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng làm như thật lấy ra đồng một đô, cầm ở trong tay, đắc ý dong đưa, cười cười hỏi: “Đoán xem tôi đang làm cái gì, đoán trúng có thưởng nha!” Tiến đến trước mặt hần, vẻ mặt tươi cười, nói: “Đoán đi.... đoán thử xem!”. Lần thứ hai nhìn thấy hần, cứ như vậy mà phá hủy thành quả lao động của tôi, nhưng nói thực ra, trong lòng tôi vẫn có một chút vui vẻ, ừm rất vui vẻ!

Lông mày của hần càng nhíu chặt hơn, đột nhiên đưa tay ra, bắt lấy tiền trong tay tôi, không nói được một lời, bước qua tôi, đi đến cái bồn nước bên cạnh, rửa sạch tay, đổ bột mì ra, bày lên trên thớt, lại thêm nước bắt đầu nhào bột, giống như đồng bột mì kia có thù oán với hần vậy, mỗi một cái ép xuống đều dùng lực rất lớn.

Tôi nhún vai, đi theo đứng ở phía sau hần, cười nói: “Không tòi, không tòi, đúng là một người khéo léo thành thạo, đêm nay anh ở lại đây đi!” Thấy khuôn mặt hần vẫn có vẻ thâm cừu đại hận như trước, rốt cục bắt đắc dĩ buông tay: “Sức lực không có chỗ dùng đúng không? Rõ ràng anh định đem toàn bộ lực ra để nhào túi bột mì này mà....” Vốn dĩ chỉ là thuận miệng nói thôi, nhưng mà dường như hần nghe được, nét mặt nhào bột quả thực có tốt hơn một chút, lại lật khối bột mì lại, vòng đi vòng lại xoay tròn, làm không biết mệt...

Tôi nhìn thấy điệu bộ này, thì lấy làm kinh hãi, nhanh chóng chạy tới ngăn lại: “Này, này.... Tôi muốn làm bánh ga tô, anh phải để lại một ít bột mì cho tôi chứ...” Một lúc lâu sau, thấy hần không có một chút ý định dừng tay nào, đành phải bắt đắc dĩ đứng ở bên cạnh nhìn hần, bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, cái này có thể để làm bánh bao hấp!”

“Tốt, mẻ bánh bao thứ hai...”

“Ừm.... mẻ bánh bao thứ ba...”

“.....”

“Này.....”

“Một bát mì” Hần nói

“Sao?” Tôi sửng sốt

Hắn buông khối bột nhào xuống, vặn mở vòi nước, cẩn thận rửa tay, rất lâu sau, rốt cục quay đầu lại, thản nhiên, gần từng tiếng một, nói: “Lấy cái này làm cho tôi một bát mì...” Về mặt vẫn như cũ không có lấy một nụ cười, nhưng xem ra, đã bình tĩnh lại không ít.

“Ách....” Tôi đi tới, nhặt khối bột nhào lên, đặt ở trong tay vế nặn, đừng có nói là, hắn bị bệnh tâm thần sau đó lại đi kinh doanh nha, thật sự là có vẻ có gân cốt.

Nấu mì à, không thành vấn đề! Chẳng qua là.....

Tôi trở lại, cố tình tạo ra vẻ mặt nghiêm nghị, gần từng tiếng, kéo dài giọng nói: “Anh phải mở miệng cười với tôi một cái tôi mới có thể làm. Bởi vì, tôi rất hẹp hòi, không thể chịu được việc bị người ta uy hiếp.....”

Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Nhìn chung cũng xinh đẹp....”

“Cái gì?” Tôi nhú mày.

“Lấy sắc đẹp của cô ra, thì đêm nay rất khó khiến tôi ở lại đó....” Hắn nói dứt lời, cởi chiếc áo veston màu đen trên người ra, vắt ở trên cánh tay, bước ra khỏi phòng bếp, đi ra ngoài.

Tôi mắt tròn miệng há hốc, tiếp đó lửa giận bùng lên, tiện tay nắm lấy khối bột nhào hung hăng quăng đi, vẫn chưa hết giận, lại chạy mấy bước đuổi theo hắn, lớn tiếng gào lên: “Đồ con Rùa! Anh cho rằng bản cô nương là loại người gì chứ? Con mẹ nó....” bỗng nhiên cả cơ thể tôi, được ôm vào trong một lồng ngực.

Không biết từ khi nào hắn đã xoay người lại, vươn cánh tay ra, ôm tôi, một giọng nói nhẹ nhàng chui vào lỗ tai tôi, gần như là một loại thì thầm nỉ non: “Nấu cho anh một bát mì...”

“Anh, anh, anh....” Một loại cảm giác ấm áp chưa bao giờ có tấn công tôi, trong nháy mắt mắt tôi liền đỏ bừng lên, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đặc biệt đẹp trai của hắn, chần chờ vài giây đồng hồ, cuối cùng suy nghĩ cũng tỉnh lại, thở ra một hơi, nhẹ nhàng mở cánh tay hắn ra, lời lẽ đanh thép nói: “Anh không được sỉ nhục tôi!”

Hắn cúi đầu nhìn tôi, chân mày cuối cùng cũng từ từ giãn ra, mỉm cười, nghiêm túc nói: “Lỡ Tây, cô xinh lắm...”

Thực ra tôi biết, từ đầu đến cuối tôi luôn luôn biết, tôi không hề xinh đẹp!

Thực ra tôi biết, từ đầu đến cuối tôi luôn luôn biết, khuôn mặt của tôi rất bình thường, nhiều lắm thì được coi là thanh tú.

Nhưng mà, tất cả con gái ai cũng đều giống nhau, tôi rất muốn được mọi người khen ngợi; tôi rất để ý việc người khác khen ngợi tôi cho dù biết rằng lời khen đó không thành thật!

Tôi tin rằng, trong bản năng và tiềm thức của con người, bao gồm cả “Duyệt mình” (tính làm cho bản thân vui vẻ) và “Tự kỷ” (tính tự yêu mình), đều là tính vốn có do trời sinh, mà tính lý trí lại cần phải tu luyện. Tôi thường xuyên lấy đây là cái cớ để tự tha thứ mọi loại tâm lý tối tăm của chính mình, cũng giống như vậy, bởi vì hắn khen ngợi nên tôi rất dễ dàng tha thứ cho hắn. Nhưng mà, cần phải xác nhận lại sau đêm đó có phải là do chính hắn đưa tôi quay lại bệnh viện hay không, cẩn thận hỏi hắn hai vấn đề:

” Vì sao anh lại biết tên tôi? Còn nữa....”

“Rốt cuộc vì sao anh lại mời tôi uống rượu?”

.....

Thoạt nhìn thấy tâm trạng hắn không đủ cởi mở thoải mái như trước, sau khi uống hết ly nước lọc mà tôi rót cho hắn xong, nhẹ nhàng thổi dài một hơi, nói: “Nha đầu, mau đi nấu mì đi. Tôi đi lên tầng lấy ít rượu xuống đây!” Xoay người, rời khỏi phòng kinh doanh

Lại mời tôi uống rượu

Ông trời, món sổ sách này, đến khi nào mới có thể tính ngược lại đây?!

Mẹ tôi là người Hà Nam, là một trong những đầu bếp hạng nhất hạng nhì trong tập đoàn sản xuất rượu lớn ở chỗ chúng tôi, một tay chế biến mì chuyên nghiệp. Tuy rằng năm đó tôi vẫn còn nhỏ tuổi, cũng không thừa kế được gì nhiều lắm, nhưng mà mưa dầm thấm lâu, cố gắng cũng có thể làm ra các loại mì khác nhau.

Nhưng mà, loại mì này khác với các loại mì khác, để cắt nó đòi hỏi một loại dao vô cùng đặc biệt, tôi thực sự rất lo lắng, mặc dù chân chừ vô cùng cẩn thận, cuối cùng tôi dùng vẻ mặt có vẻ quá mức sung sức “Chặt” xuống một cái, liền dính lại, mà tác dụng chủ yếu của phòng bếp nhỏ này là dùng để cho nhân viên đun nóng đồ ăn, Gia vị chỉ có duy nhất bột canh, cho dù tôi vô cùng chăm chỉ hết lòng hết dạ, đem nhiệt tình chứa chan trong lòng chuyển qua bát mì kia, nhưng hình như vẻ ngoài của nó nhìn không giống mẫu lắm, không có vấn đề gì lớn, nhưng trong lòng tôi biết rõ, hương vị chắc chắn cũng không khá hơn chút nào

Tôi bưng bát mì nóng hôi hổi đi ra, hần đã rót cho tôi một ly rượu đầy rồi

Tôi thật cẩn thận đưa mì cho hần, xấu hổ nói: “Cái này, thật ngại.....”

Hần không ngẩng đầu lên, tùy tiện chỉ chỉ ngón tay, ý bảo tôi đặt lên trên bàn trà, rất tùy ý liền rót đầy rượu vào cái ly nhét vào trong tay tôi, nói: “Uống bao nhiêu tùy thích.....”

Tôi sửng sốt, lại nghe thấy hần nói: “Muốn uống bao nhiêu thì uống, không cần phải lo về tiền nong!”

Ôi trời ơi, rốt cuộc là hôm nay hần làm sao vậy, nói chuyện cứ như là cầm súng mang gậy vậy..... Giống như tôi đắc tội gì với hần vậy?

Tôi bực mình, vẻ mặt liền lạnh đi, cũng lười không buồn ném thử xem mì ăn có ngon hay không, chỉ cầm ly rượu lên, đưa lên môi, chậm rãi, uống từng ngụm từng ngụm, thầm nghĩ, đây sẽ là lần cuối cùng. Về sau, cho dù hần cầu xin tôi thế nào đi nữa, tôi cũng nhất định không xuống bếp lại lần nữa.

Trong lòng buồn bực uống đến không biết bao nhiêu chén rượu, bánh ga tô cuối cùng cũng nướng xong, không có kem tươi, nên chắc chắn không thể so với bánh được làm trong cửa hàng nề nếp, nhưng chắc chắn giống như chiếc bánh mẹ làm cho tôi khi còn bé. Tôi nhắm mắt lại, ra sức hít hít ngửi ngửi, phảng phất một mùi thơm quen thuộc từ lâu lắm rồi, ngửi được mùi thơm yêu thương của mẹ – từ phía đại dương xa xôi kia

Tôi mở bánh ga tô ra, cầm một miếng ở trong tay, nghĩ nghĩ, đưa cho hần một miếng

Hần nhìn lướt qua, nhưng không đưa tay cầm

Tôi nhìn điệu bộ lạnh nhạt của hần, chẳng biết tại sai, đột nhiên hết sức tức giận, buột miệng nói: “Đây là bánh sinh nhật đấy, anh không ăn là rất mất lịch sự đó!”

Hần sửng sốt, ngẩng đầu nhìn tôi một cái, trong ánh mắt một tia kinh ngạc vụt qua, chân chừ nói: “Hôm nay là sinh nhật cô sao?”

Tôi vẫn tức giận như trước, không muốn để ý nhiều đến hần, một lúc sau, mồm hừ mồm một cái cực thấp: “Ừm.....”

Hần lại liếc mắt nhìn tôi một cái hỏi: “Vì sao không ăn nữa?”

Tôi lướt mắt qua những cây nến đặt bên cạnh, chán nản nói: “Vốn cũng nghĩ là sẽ thấp, sau lại nghĩ, tất cả ước nguyện trong ngày sinh nhật đều đã bị tan vỡ, vĩnh viễn không thực hiện được, như vậy, thì cần gì phải đối mình đối người làm gì nữa?”

Hần nhíu mày: “Tất cả những ước nguyện sinh nhật của cô.....chưa từng trở thành hiện thực sao?”

“Hàng năm tôi đều nói với ông trời, hi vọng ba mẹ sẽ nhanh chóng đến đón tôi, liên tục chín năm.....Bây giờ, tôi không nghĩ bọn họ sẽ đến đón tôi nữa rồi!” Tôi nói qua loa một chút, ngẩng đầu, kiên định nói: “Mà chính bản thân tôi sẽ đi tìm bọn họ!”

Hần trầm mặc, một lúc, nói: “Không phải vẫn còn bột mì sao? Lỗ Tây, lại đây nướng một cái bánh ga tô khác!”

Tôi nói: “Không cần, không ăn hết đâu!”

Hần nói: “Đứng lên, nhanh lên! Hay là Cô dạy tôi cách làm, tôi tự làm?”

Hắn vừa nói như vậy, tôi liền không từ chối được nụ cười pha trò của hắn, nói: “Đi, dù sao anh cũng còn nợ tôi một bát mì giao tình a!” Đi vào phòng bếp, đưa tay ra cười cười tiếp đón hắn, nói: “Muốn làm thì vào làm nhanh lên! Nói chuyện với bốn cô nương đây, không thể tùy tiện nói xong bỏ đấy đâu..... mà nhất định phải thực hiện !”

Hắn cũng cười đứng lên, một lần nữa đi theo tôi vào phòng bếp, thật sự đi làm bánh ga tô, có phần không chắc chắn hỏi: “Cô thực sự rất ghét người không giữ lời hứa sao?”

“Cũng không phải vậy!” Tôi lắc đầu, “Còn phải xem người này đối với tôi, có quan trọng hay không. Ví dụ như....” Tôi nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: “Ví dụ như vị Lương tiên sinh của tập đoàn chúng ta chẳng hạn, từng vì một việc nhỏ nhặt, mà muốn gặp mặt tôi một lần, kết quả, từ đầu đến cuối không biết trả cho tôi bao nhiêu con bò câu (ý chỉ đây chính là những lần hẹn nhưng lại không gặp đó) thực ra không gặp mặt cũng không sao. Chẳng qua, đối với tôi mà nói, hắn cũng không phải là người quan trọng, cho nên, tôi chỉ cảm thấy người này đặc biệt không biết tốt xấu, cũng không hề để ý đến”

Về mặt hắn bỗng nhiên trở nên vô cùng phấn khích, do dự hỏi: “Vậy..... nếu là tôi hẹn cô, kết quả, đến lúc đó lại có việc, không thể đến được?”

“Anh tự mình suy nghĩ thử xem!” Tôi chớp mắt, giọng dao thái lên, hung dữ nói với hắn

Hắn cười ha ha, gần từng tiếng, nói: “Bởi vậy, đối với cô mà nói, tôi là người quan trọng?”

“Ách.....” Đây là suy luận gì vậy? Một người ngay cả họ tên cũng không biết..... tôi ho khan hai tiếng: “Làm bánh, làm bánh.....”

Trong lúc nói chuyện, có vẻ tâm trạng của hắn đã tốt lên rất nhiều, đi làm bánh cùng tôi, thỉnh thoảng cũng nói vài ba lời dí dỏm khiến tôi vui vẻ. Từ đầu đến cuối, nói chuyện rất vui vẻ. Tôi nhớ chính xác thời gian đã được tầm 50 phút rồi, kết quả, liền nghe được một tiếng “tinh” nhỏ vang lên

Hắn đeo cái bao tay vào, lấy bánh ga tô ra, thấy trên mặt bánh có những vết nứt nhỏ, khe nhũ mày, nói: “Nướng không đẹp lắm”

Tôi cười: “Ngay cả bánh trong cửa hàng cũng không đảm bảo là chắc chắn không có vết! Lần đầu anh làm, trình độ được như thế này cũng là tốt lắm rồi! Nhanh ăn đi!”

Hắn mỉm cười, gặt đầu, đem bánh ngọt tháo ra khỏi khuôn, lấy nển ra, bỗng nhiên nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Lỗ Tây, chúng ta chúc mừng sinh nhật lại lần nữa đi!”

Giờ tôi mới hiểu nguyên nhân hắn kiên trì làm lại cái bánh ga tô này, kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái, gặt gặt đầu, ngồi xuống đối diện với hắn, trong lòng không khỏi cảm động, không biết nên nói cái gì, mỉm cười, im lặng nhìn hắn thấp nển.

15. Chương 15

Rất nhiều những ngọn nến đủ màu sắc, được thắp lên tạo thành những đốm lửa nho nhỏ, tựa như những bông hoa xinh đẹp đang hé nở trên cành; lại phảng phất giống như những tia sáng của viên đá quý xuyên qua kẽ tay, mang theo sự sáng lạn rực rỡ nhưng không hề chói mắt, tươi sáng mà không nóng bỏng, giống như một thứ gì đó xuyên thấu qua làn da, tiến vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho toàn thân tôi đều xao động, cảm giác vui vẻ ấm áp không thể kìm chế.

Hắn thấp hết những ngọn nến lên, nhìn lướt qua tôi một cái, mỉm cười nói: “Hãy ước một điều ước đi!”

Nhìn vào đôi mắt như phát sáng của hắn, bất chợt trong lòng tôi có chút bối rối không dễ dàng phát giác, lúc này mới phát hiện, vừa rồi tôi đã nhìn hắn không chớp mắt, tự cảm thấy có chút không ổn, liền nhanh chóng cúi đầu xuống, mỉm cười nói: “Điều cần ước nhiều lắm, nhưng trong lúc này lại không biết nên ước điều gì !”

Hắn cười một cái: “Tôi nghĩ trên thế giới này, có hai câu diễn đạt cường đại nhất, một câu là mọi sự như ý, một câu là tâm tưởng sự thành (ý là tất cả mong muốn trở thành sự thật), nhưng lại thực sự thích hợp với tình huống của cô bây giờ đó”

Tôi hừ một cái, cười nói: “Vậy tâm tưởng sự thành đi!” Nhìn hắn một cái, nhắm mắt lại, cuối cùng thành thành thật thật ước nguyện một điều, sau đó, còn chưa kịp mở mắt, liền nghe được hắn cúi đầu, vô cùng chân thành nói một câu: “Lỗ Tây, sinh nhật vui vẻ!”

Lỗ Tây, sinh nhật vui vẻ! – mấy chữ vô cùng đơn giản, vô cùng bình thường, nhưng trong khoảng khắc đó, lại giống như một chiếc búa tạ, gõ một cái thật mạnh vào trong lòng tôi, khiến cho cả cơ thể tôi đều bị chấn động!

Trên đời này có trăm nghìn lời chúc mừng, có lời chúc đẹp đẽ hài hước; có lời chúc bên ngoài giản dị, bên trong ấm áp!

Trước khi mười hai tuổi, tôi là tiểu công chúa, sinh nhật mỗi năm đều là đại sự, ba mẹ đều sẽ mời người thân bạn bè đồng nghiệp, gióng trống khua chiêng mở tiệc ăn mừng, cho nên mỗi khi đến ngày đó, tôi đều được nghe rất nhiều những lời chúc mừng, bởi vì quá nhiều, cho nên giá rẻ (không có ý nghĩa)!

Sau khi mười hai tuổi, tôi là con gái gửi nuôi, hàng ngày đều vật lộn tìm kế sinh nhai, phàm không có việc gì cần thiết thì sẽ đi làm thêm, vậy nên “Mừng sinh nhật” cũng trở thành một việc xa xỉ, bởi vì dễ dàng nhận thấy trong cuộc sống trước mắt, thì một bát gạo hay một bó rau cải cũng có giá trị hơn một buổi sinh nhật tầm thường của một đứa bé gái.

Trong chín năm, tôi đã sớm học được cách đem chính bản thân mình giấu thật sâu, sớm quên mất cảm giác được người khác chúc mừng, nhưng mà ngày này mỗi năm, theo bản năng đều lén lút làm một cái bánh sinh nhật, làm kỷ niệm cho sự trưởng thành.

Cho nên, trong chín năm, đây là lần đầu, tôi nghe lại câu nói kia – Lỗ Tây, sinh nhật vui vẻ !

Tôi tự nhận bản thân không phải là người quá tình cảm, nhưng mà sau chín năm xa cách, cuối cùng sau khi nghe được một câu chúc mừng tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn được nữa, đột nhiên không thể kìm chế được mà lệ rơi đầy mặt. Tôi bỗng nhiên không ngẩng đầu lên được, không mở mắt ra được, giống như những chua sót, vật lộn, cô độc lẻ loi tích tụ trong chín năm đều bộc phát vào giờ phút này, vào giờ phút này tận tình bộc phát

Những ký ức như dòng nước lũ bị tắc nghẽn lâu ngày, không hề có dấu hiệu báo trước giải khai miệng cống, tất cả những chuyện đã qua kèm theo đủ mọi loại cảm xúc khác nhau cùng một lúc dâng lên, tôi cảm thấy cả người quặn đau, không thể chống đỡ được nữa

Hắn nhìn thấy tôi đột nhiên lệ rơi đầy mặt, chắc chắn là rất lo lắng, bởi vì giọng nói sau đó của hắn có vẻ vô cùng bối rối: “Bát mì này cô làm ngon lắm, bánh ngọt nướng cũng rất khá! ừm, Tôi là nói..... Rốt cuộc cô làm sao vậy?”

Cuối cùng tôi cũng ngẩng đầu lên, đưa tay lau khô nước mắt, thối tất nển, mỉm cười nhìn hắn, nói: “Tất nhiên rồi, đây là cách làm do chính mẹ tôi tự mình dạy cho tôi” Chuyển đề tài câu chuyện, tôi bắt đầu thao thao bất tuyệt nói cho hắn rất nhiều trước đây khi tôi còn nhỏ. Chuyện tôi mấy tuổi đã theo ba bình luận về rượu như thế nào, nghe ông ấy dạy về các loại rượu; chuyện lén lút vào phòng bếp của mẹ, thiếu chút nữa gặp phải tai nạn ra sao; sinh nhật hàng năm, mẹ nhất định sẽ làm bánh sinh nhật cho tôi, ba nhất định sẽ tặng tôi búp bê barbie; Vốn dĩ tôi cũng đã luyện tập qua đàn Piano mấy năm rồi, đã có chút thành tích, lại bị đứt gánh giữa đường, đến bây giờ trình độ không cao.... Rất nhiều chuyện cũ khác, được giấu sâu ở trong ký ức, tôi cũng chưa bao giờ nhắc tới; rất nhiều chi tiết vật vãn, tôi tưởng rằng đã quên rồi, không ngờ chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, đã hiện ra rõ ràng trước mắt, như mới chỉ vừa hôm qua

Hắn không phải là một người biết lắng nghe, từ đầu đến cuối, chỉ trầm mặc rót rượu, không nói được một lời.

Hoặc là, hắn là một người biết lắng nghe nhất trên đời, tạo một môi trường đủ yên tĩnh cho tôi, rượu cũng dôi dào, để cho tôi có thể dốc sức cần thận nói ra những ký ức rục rở đã được cất giấu kỹ.

Một chén tiếp một chén, bình rượu trở nên trống không, tôi từ từ cố hết sức nhớ lại những kỷ niệm đẹp cuối cùng trong một câu chuyện vật vãn giữa những chuyện vật vãn, từ từ nhớ tới năm mười hai tuổi, tôi không nói nổi nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn hần, mỉm cười nói: “Anh xem, ba mẹ của tôi rất yêu thương tôi phải không, làm cho tôi rất nhiều thứ đúng không, tôi rất hạnh phúc đúng không?” Nước mắt tích tụ từ rất lâu, đột nhiên giống như nước lũ vỡ đê, lại không thể khống chế mà ào ra...

Đây là sinh nhật hai mươi một tuổi của tôi, vốn dĩ từ sớm đã có kế hoạch chỉ có một người ăn mừng bây giờ lại ngoài ý muốn biến thành hai người chúc mừng

Tôi uống rất nhiều rượu, nói cũng rất nhiều, cuối cùng, đau đớn bị thương khóc một một lúc lâu, ban đầu là tỳ lên đầu gối chính mình khóc, bất tri bất giác, lại bị hần kéo ôm vào trong lòng.

Trên người của hần có một mùi hương đặc biệt, phảng phất giống như cây cối tươi mát sau cơn mưa, chỉ là lúc ấy, tôi khóc lóc đến mức mỗi yếu ớt, không hề có tâm trạng tìm hiểu nữa

Từ đầu đến cuối hần đều không nói gì, chỉ ôm tôi thật chặt, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của tôi, một lúc lâu sau, rốt cục tôi cũng không đầu không cuối nói xong những ý tôi muốn nói, sau đó, nắm tay của tôi, dẫn tôi ra bên ngoài chậm rãi đi bộ, chậm rãi đi bộ, sau đó, cuối cùng hần cũng bắt đầu nói chuyện, cũng chỉ vào một gốc cây thông nô en, một chiếc đèn lồng, giảng cho tôi đạo lý liên quan đến tôn giáo, thần học và chuyện cứu thế của chúa Jesus Christ ngày xưa

Tôi học tâm lý học, tất nhiên đối với mấy kiến thức này cũng không có gì xa lạ, chỉ là hần giải thích rất động đáu, vẫn là chuyện xưa, từ trong miệng hần nói ra, lại có một góc nhìn khác, có một hương vị khác

“Tôi vốn cho rằng, trong tất cả các vị thần thì vị thần của Hi Lạp là ngu xuẩn và đáng xấu hổ nhất, nhưng sau này khi lớn lên, lại cảm thấy, nguyên nhân là vì bọn họ có tính người, có dục vọng, cho nên tương đối khác với các vị thần của những nước khác, thậm chí trẻ em cũng nhân đạo hơn, càng làm cho nhiều người gần gũi...” Hần nói.

Tôi mỉm cười nói: “Người phương tây cho rằng Nữ Vu (phù thủy) có thể thông linh, nhưng giáo sư của tôi lại cho rằng, bà ta thông, thực ra là do lòng người...”

Hần hỏi tôi ai đã nói cái này, tôi thản nhiên mỉm cười nói: “Thạc sĩ tâm lý học Ellis”

Hần cười, nói: “Về phương diện này, tôi cảm thấy Mật Tông Ấn Độ là một mẫu đặc biệt...”

Tôi biết hần là nói chuyện thuận theo sự yêu thích và chuyên nghiệp của tôi, vì thế căn cứ đạo lý “Bù đắp nhau, bánh ít đi, ánh quy lại” cũng bắt đầu cùng hần thảo luận rất nhiều những vấn đề đơn giản cũng như phức tạp nhất của kinh tế học ví dụ như là: Cửa cải sinh ra như thế nào? Rốt cuộc thị trường chứng khoán sao lại thế này nhỉ? Đánh cờ lý luận nên như thế nào ứng dụng vào trong nghiên cứu tâm lý học....

Nhất định là chúng tôi đi rất lâu rất lâu rồi, cũng nhất định là đã đi rất xa rất xa rồi, bởi vì lúc mới bắt đầu, trên đường đi rất nhiều người qua lại, trên cây thông nô en, một chuỗi đèn màu sáng ngời. Chậm rãi, trên đường đi lại vắng lặng yên tĩnh chỉ có tôi và hần, thanh âm của hai người chúng tôi, tiếng bước chân, tiếng hít thở, tiếng nói chuyện.... buổi tối ở trên con đường vắng vẻ rộng rãi, từ từ vọng lại

Tôi có thể nghe thấy tiếng vọng của mỗi một bước chân, hơn nữa, có thể nhận ra, bước chân nào là bước chân của hần, bước chân nào là bước chân của tôi; Tôi có thể nghe được mỗi một tiếng dao động của không khí do hít thở, nhưng không cách nào phân biệt rõ ràng được, sự dao động trong không khí kia là đến từ cơ thể hần, hay là cơ thể của tôi!

Tôi thực sự thích nghe hần nói, cảm thấy âm sắc của hần mượt mà dễ nghe, mà thanh âm của tôi – ít nhất trong giờ khắc này, tôi đang im lặng, chăm chỉ nói, bởi vì chăm chỉ chuyên chú, cho nên giọng nói rất chân thành!

Đêm đông ở miền Bắc, cây cối bên đường sớm đã rụng hết lá, chỉ còn lại những cành cây khô héo, ở trong bóng đêm, tiêu điều mà kiên cường chầm chậm trải dài, dưới ánh đèn đường mờ mờ, đem từng cảnh từng cảnh in bóng lên trên những bức tường trắng như tuyết, giăng khắp nơi, giống như một bức tranh thủy mặc. Không biết từ đâu chạy tới một con mèo nhỏ, kêu một tiếng “Meo meo”, trong đôi mắt hiện lên một màu xanh biếc yêu ma, chạy tới bên cạnh chúng tôi chợt lóe lên rồi biến mất.

Tôi hoảng sợ, theo bản năng run run lên , liền bị hấn ôm lấy

Cơ thể hấn thật ấm áp, nhất thời tôi cũng quên cả giày dũa.

Hấn sững sờ, cuối cùng lại buông tôi ra, ngẩng đầu, nhìn thấy ngã tư trước mắt là một khách sạn xanh vàng rực rỡ, giống như vô tình nói: “Làm sao bây giờ? Đường như chúng ta không thể quay về được rồi!”

Tôi mỉm cười, nói: “VẬY..... thuê phòng đi!” Ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt kinh dị của hấn, nhanh chóng giải thích: “Ý tôi là.... thuê hai căn phòng!” Bỗng nhiên cảm thấy hai bên má nóng lên, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía khách sạn.

Hấn thực sự thuê hai căn phòng, đưa tôi đến cửa thì bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt khác lạ vô cùng phức tạp nhìn tôi, nhẹ nhàng nói một câu: “Lỗ Tây, ngủ ngon!” Nhẹ nhàng cúi người xuống....

Trong khoảnh khắc đó, trong khoảnh khắc đó, tôi cơ hồ cho rằng hấn muốn hôn tôi, hồi hộp hơi nhắm hai mắt lại... Nhưng hấn lại chỉ nhẹ nhàng ôm tôi một chút, khẽ hôn lên trán tôi, lập tức xoay người, lặng yên rời đi không một tiếng động.

Tôi mở cửa phòng ra, dựa vào cánh cửa, nặng nhọc hít thở mấy cái, khó khăn lắm mới lấy lại được sự ổn định của nhịp tim, sau đó mới đi vào phòng tắm, cởi quần áo, cầm lấy vòi hoa sen, để cho dòng nước ấm áp chậm rãi chảy từ trên đầu chảy xuống.

Tôi đứng ở trong bồn tắm chậm rãi tắm rửa, chậm rãi lau chùi, hoàn toàn không để ý một nụ cười từ từ hiện lên trên khuôn mặt!

Lúc này, bản thân tôi nằm ở trên giường lớn, chỉ cảm thấy toàn thân không chỗ nào không sang khoái, thoải mái dễ chịu ngủ một giấc, đúng là một đêm vô mộng, hương vị ngọt ngào hiếm có. Ngày hôm sau tỉnh lại, vén rèm cửa sổ lên, khung cảnh bên ngoài cảnh sắc vô cùng tươi đẹp

Bụng hơi đói, nhưng tôi không có ý định rời đi, chỉ là theo bản năng ở trong phòng chờ hấn, một lúc lâu sau, nghe được tiếng gõ cửa, cực kỳ kích động chạy qua mở cửa, nhưng chỉ thấy người nhân viên phục vụ tươi cười nắm khóa cửa hỏi: “Xin hỏi tiểu thư có muốn ở lại khách sạn thêm một ngày nữa không?”

Trong lòng tôi dâng lên một dự cảm không tốt, hỏi người phục vụ: “Người đàn ông đi cùng tôi ngày hôm qua.....?”

“Sáng sớm nay trả tiền xong đã rời đi rồi ạ!”

Tôi gật đầu, hỏi người phục vụ mấy giờ rồi, mới biết được đã gần 12 giờ trưa rồi. Tôi nhanh chóng trả phòng, đi đến ven đường, phải bắt rất nhiều tuyến xe buýt, vất vả lắm mới trở lại phòng kinh doanh của Lương thị được, không hề ngạc nhiên khi phát hiện, những dấu vết lưu lại đêm qua rõ ràng đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, căn bếp nhỏ đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Trên bàn làm việc có một chiếc điện thoại di động đẹp dễ xinh xắn, nhìn không ra nhãn hiệu, nhưng chạm vào cảm giác vô cùng tốt. Trong hộp có tờ giấy: “Làm hỏng điện thoại của cô thật ngại quá, đây là đền cho cô!”

Tôi cẩn cẩn môi, cầm điện thoại văn phòng lên, bấm số di động của tôi, chiếc điện thoại mới đặt trên bàn kia vui sướng vang lên — Thì ra vẫn là số điện thoại cũ của tôi!

Tôi không rõ rốt cuộc trong lòng tôi vui vẻ hay là thất vọng, một lúc lâu sau, vỗ vỗ hai má, cố gắng nhắc nhở chính mình, người kia chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau bạn bè bình thường, không tên gọi, cũng không điện thoại, biết mất liền biết mất thôi! Coi như là một giấc mơ kỳ lạ vô căn cứ thôi, hoặc là, ngẫu nhiên đi Điền bảo cát (mình không hiểu câu này, nên để nguyên). Tiểu cô nương à, mày trăm ngàn lần không được suy nghĩ lung tung, hàng vạn hàng nghìn lần không được làm chuyện ngu ngốc!

16. Chương 16

Thời điểm cuối kỳ thi, xảy ra một chuyện lớn

Bởi vì sinh viên bất chấp quy định liên tục gian lận trong thi cử, trường học nghiêm khắc công khai biện pháp trừng phạt, trước khi kỳ thi diễn ra, đã tuyên truyền thông qua nhiều hình thức, tuyên bố trong cuộc thi lần này, một khi phát hiện ra hành động gian lận trong thi cử, bất kể là ai, liền đuổi học.

Mộc Lan và Chương Linh Quyên đều học ở khoa kinh tế, Mộc Lan học thương mại, Chương Linh Quyên học tài chính. Thành tích học tập của Mộc Lan bình thường, thuộc nhóm người ở trong vườn trường có thể hô to “Đạt yêu cầu vạn tuế”, bình thường cũng không chăm chỉ học tập, trước các kỳ thi lại liều mạng đánh bất ngờ, nói chung cũng có thể vượt qua, bình thường cũng đều có thể đạt yêu cầu; Chương Linh Quyên lại hoàn toàn là người thuộc phái Tiêu Dao, thuộc loại có thể ở trong vườn trường với gia đình “Dưỡng lão”, bất luận mưa gió sớm tối, bốn mùa quanh năm, cơ bản không học hành gì, vui chơi là chủ yếu.

Trước tết nguyên đán cô ấy liền đi du lịch cùng bạn trai, mãi cho đến đêm trước kỳ thi mới trở về. Tôi nói với cô ấy về chính sách mới của trường học, cô ấy cười một cái, không để ý, kết quả, ba ngày sau, ngay trong lúc đang thi môn cộng đồng bị bắt được là mang tài liệu vào phòng thi ngay tại chỗ. Rất có thể là vì để phát huy hiệu quả việc “Giết gà dọa khỉ”, trường học ra quyết định xử lý rất nhanh, gần hai tiếng sau, Ba người gian lận trong thi cử trong đó có cả Chương Linh Quyên sau khi nhận quyết định xử lý liền đi ra, thực sự là đuổi học

Tôi nghe thấy tin này, lúc tìm được Chương Linh Quyên là sau khi trường học ra quyết định xử lý, sắc mặt cô ấy trắng bệch không còn chút máu nào, cả người đều không thể kìm chế được mà kịch liệt run rẩy, đáng thương cầu xin thầy giáo vụ tha cho cô ấy

Thầy giáo vụ lộ ra vẻ mặt chán ghét, lạnh như băng nói: “Bây giờ mới biết sợ hãi? vậy thì lúc đầu đừng có làm....”

Tôi chưa từng nghĩ tới một người có sự đĩnh đạc lớn giống như Chương Linh Quyên, mọi việc không thể làm cho cô ấy bận lòng lại cũng sẽ có lúc mệt mỏi thất thố như vậy, ôm cô ấy, mạnh mẽ kéo cô ra khỏi phòng giáo vụ, nói: “Trở về! Trở về đi! Chúng ta trở về rồi nghĩ cách khác!”

Cô ấy liều chết chạy lại về phía cửa văn phòng giáo vụ, bỗng nhiên lên tiếng khóc lớn, nói: “Em biết lỗi rồi, em biết lỗi rồi.... Cầu xin các thầy, em sẽ không bao giờ mang tài liệu vào phòng thi nữa, đừng đuổi học mà, đừng đuổi học mà....” Khóc khóc rồi lại quỳ xuống

Tiếng khóc làm kinh động đến các giáo viên khác trong ký túc xá, đều vây lại hỏi có chuyện gì, đợi thầy giáo vụ nói xong, mới thở dài nói, sinh viên bây giờ là như vậy a, thực sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

Tôi liều mạng kéo Chương Linh Quyên lên, định kéo cô ấy đứng lên, như làm thế nào đều không thể kéo lên, đành phải cúi người xuống, cắn răng, ghé vào lỗ tai cô ấy nhỏ giọng nói: “Đừng khóc! Mau trở về gọi điện thoại cho cha cậu. Không phải ông ấy quen biết vợ thầy Hầu sao?” Tôi biết Chương Linh Quyên và vợ thầy hiệu trưởng là có quen biết, chính vì nguyên nhân này, ba người chúng tôi mới có thể hạnh phúc ở trong trường học hưởng dụng vài thứ từ khi nhập học cho tới bây giờ.

Cô ấy bị tôi nhắc nhở, thật khó khăn mới lấy lại tinh thần một chút, nghĩ nghĩ, lại nghẹn giọng thút thút khóc nói: “Nếu ba tớ biết, chắc chắn sẽ đánh tớ chết mất.... ” khóc càng lớn tiếng hơn.

Tôi nổi giận, lớn tiếng quát cô ấy: “Cậu đứng lên cho tớ!”

Cô ấy bị dọa cho sợ hãi, ngừng khóc, thừa lúc cô ấy có phản ứng, tôi liền nhanh chóng kéo cô ấy rời khỏi hành lang nói: “Đưa số điện thoại của ba cậu cho tớ, để tớ nói với ông ấy”

Cô ấy co rúm lại không dám đưa điện thoại cho tôi, không còn cách nào khác tôi đành hùng hổ cướp lấy điện thoại

Tôi biết chuyện này không thể chậm trễ, phải nhanh chóng liên hệ với ba cô ấy

Ba cô ấy nghe xong, quả nhiên giận tím mặt, không chút nghĩ ngợi, nói thẳng: “Thật là mất mặt mà, đuổi học cũng tốt!”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Chú Chương, bây giờ không phải là lúc tức giận, nhanh chóng nghĩ biện pháp đi!” Cúp điện thoại

Ngay đêm hôm ấy, lại nhận được điện thoại của chú Chương, giọng nói vô cùng mệt mỏi, nhỏ giọng nói với tôi, đã liên hệ với thầy giáo Hầu, mặt khác cũng đã tìm tất cả những chỗ quen biết có thể tìm rồi, đều vô dụng. Lúc chiều, trường học ra quyết định xử lý nhanh quá, trong trường đã dán thông báo, nếu như hủy bỏ sẽ làm mất mặt trường học, bất kể thế nào cũng không xong.

Tôi nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng rất đau, quay đầu nhìn ánh mắt tội nghiệp của Chương Linh Quyên, thực sự không đành lòng đem kết quả tàn khốc này nói cho cô ấy biết

Hôm nay Mộc Lan không có môn thi, sáng sớm liền đi đến quán cà phê gần đây để ôn tập, tới bây giờ mới trở về, thấy chúng tôi, cười nói: “Hai người diễn múa rối hả? Mắt to trừng mắt nhỏ!”

Tôi kéo Mộc Lan ra ký túc xá, đem ngọn nguồn sự tình tỉ mỉ nói cho cô ấy biết. Cô ấy nghe xong, cũng không có kích động như trong dự đoán, chỉ nói: “Như vậy sao! bảo Linh Quyên đừng lo lắng, để tớ xử lý cho!” liền xoay người đi

Trong phúc chốc đó tôi mở to hai mắt

Nha đầu kia tu luyện được bản lãnh đó từ khi nào, đúng là núi Thái Sơn có sụp xuống mặt cũng không đổi sắc, đáng vẻ bình tĩnh như vậy

Tôi không tin chuyện ngay cả vợ thầy Hầu cũng không thể giải quyết được, Mộc Lan có thể xử lý được sao, nhưng ngày hôm sau, thông báo kia thực sự biến mất. Chương Linh Quyên bị hiệu trưởng học viện gọi lên tự mình giáo huấn một trận, cuối cùng nói với cô ấy, học viện thấy cô vi phạm lần đầu, quyết định cho cô ấy một cơ hội, thu hồi quyết định đuổi học giữ lại để xem xét, nếu có biểu hiện tốt, trước khi thi tốt nghiệp, xử phạt này cũng có thể hủy bỏ.

Tai họa lớn như vậy cứ từ từ biến mất, sự sùng bái của tôi đối với Mộc Lan quả thực là cao đến độ không thể với tới được

Từ đầu đến cuối Mộc Lan đều không chịu nói là xử lý tai họa này như thế nào, chỉ cười hì hì nói: “Nếu Thái Cực bị đuổi học rồi, thì thời gian sau này, Thái Hậu là ta đây chẳng phải sẽ phải sống nhặt nhèo sao? Thiện tai, thiện tai!”

Tôi ôm cô ấy, cảm giác vô cùng ấm áp, làm ra vẻ nũng nịu nói: “Phận nữ tuy là nô tỳ, nhưng cũng là người biết hướng tới nơi có đạo lý, nay thành tâm đi theo Thái Hậu, Rất mong Thái hậu mở lòng đón nhận nô tì!”

Mộc Lan cười khanh khách đứng lên, nói: “Mỹ nhân ngẩng đầu lên, để cho bản Thái Hậu ngắm nhìn một chút!”

Chương Linh Quyên rốt cục cũng nở nụ cười nói: “Người đẹp các người từng bước từng bước tự ý ghép thành đôi, chẳng lẽ thật muốn trăm biến thành người cô đơn sao...” Ba người cùng nhau cười khanh khách, thành từng tràng

Ba người chúng tôi, đến từ trời Nam biển Bắc, có duyên ở cùng một chỗ, có duyên trở thành chị em. Cho tới bây giờ tôi cũng không có hỏi thăm qua thân phận của Mộc Lan và Chương Linh Quyên, như nhau, các cô ấy cũng chưa từng hỏi qua tôi

Bạn bè ở chung, quý ở tấm lòng, tôi nghĩ, những thứ kia không quan trọng! Cho dù qua việc này, tôi lỡ mờ thấy được bóng dáng “Quyền thế”, phía sau Mộc Lan!

Tôi không biết có thể thật sự coi nhà bác cả như nhà riêng của mình được hay không, tùy rằng, thực ra, căn nhà mà bác cả đang ở, là căn nhà trước khi ba mẹ ra nước ngoài để lại

Trước đêm ra nước ngoài, ba mẹ tôi tràn ngập ước mơ, đối với mấy thứ này hoàn toàn không thêm để ý tới, bởi vì cảm ơn bác cả chăm sóc tôi, liền thu xếp giao nhà cho bác cả.

Ba mẹ rời đi, mọi người trong nhà bác cả chuyển vào ở, vì thế, “Nhà” trở thành không phải là “Nhà”, mỗi lần chủ nhật, từ trường học trở về “nhà”, nhìn thấy bọn họ vô cùng náo nhiệt, người một nhà hòa thuận vui vẻ, từ trong đáy lòng tôi sinh ra một loại cảm xúc nồng đậm – ăn nhờ ở đậu!

Cảm giác như vậy cũng không mấy tốt đẹp cho nên, sau khi học đại học, liền không còn trở lại thành phố Khanh Nghi

Nhưng mà, năm nay không giống vậy

Sau tết âm lịch năm nay, chị Đường đi lấy chồng. Chị ấy chỉ lớn hơn tôi hai tuổi, hai chúng tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm đặc biệt tốt, đám cưới này bất kể là thế nào nhất định phải tham gia. Cũng may học kỳ này, làm phiên dịch cho Lương thị, thật sự cũng kiếm được không ít tiền, tôi có thể quà tặng gặp mặt thích hợp. Tôi rủ Mộc Lan đi dạo vòng quanh các cửa hàng, mua quà tặng thích hợp cho tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong nhà bác cả

Mộc Lan nói trong dịp tết âm lịch, mọi người trong nhà cô ấy muốn đi du lịch Châu Âu, nên cho phép Đại Oai đưa tôi về nhà. Tôi sao cũng được dù sao với Đại Oai cũng là một cặp cong queo, tuy rằng cuộc sống không khác biệt lắm, chung quy là một người xe lửa, một người máy bay, không đến cùng một nơi.

Sau hai năm rưỡi xa cách, khi trở lại thành phố Khanh Thị, cảm giác đầu tiên là – cái thành phố này tất cả đều thu nhỏ lại một vòng sao? Sau đó, một cảm giác thân thiết cuộn cuộn kéo đến không cách nào ngăn cản được, chỉ có thể có “Quê hương” mới có cảm giác lưu luyến này. Thành phố nhỏ phía nam này diện tích không lớn, chỉ trong vòng nửa tiếng là có thể đi hết các góc từ đông tới tây, cho nên, thực sự là “Tôi không thể đếm được bao nhiêu dấu chân đã đặt trên mỗi tấc đất này”

Chị Đường và chồng chị cùng tới đón tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chồng chị Đường, thấy anh ta tính tính thật thà, khó tránh khỏi mở miệng ăn nói đùa giỡn lung tung, lấy anh ấy ra trêu đùa, chị Đường gấp đến độ mấy lần nhắm thẳng người tôi mà véo.

Mới hơn hai năm không thấy, bác trai và bác gái cũng già đi không ít. Tôi nhìn đến vô cùng buồn ngủi, nghĩ rằng, nói năm tháng không buông tha một ai, quả nhiên là không sai, cung kính đưa quà tặng lên, cúi đầu hướng về phía hai vị tiền bối thăm hỏi.

Bác gái kéo tôi nhìn trái nhìn phải nói thẳng: “Đẹp! Tây Tây thật sự là càng ngày càng xinh đẹp!”

Tôi lè lưỡi, nhảy sang một bên, cười hì hì nói: “Không đâu, không đâu, cháu nhất định không dám nổi bật hơn cô dâu đâu!” sợ bị chị Đường ra tay ám hại. Mọi người cùng nhau cười rộ lên, nói: “Nhìn bề ngoài thật sự đã trưởng thành không ít, nhưng bên trong thì vẫn nghịch ngợm giống trước...”

Ban đêm, tôi và chị Đường ngủ cùng một phòng, chị Đường hỏi tôi, đã có đối tượng hay chưa, tôi sững sờ nói: “Không có!” Không biết tại sao, trong nháy mắt đó, trong đầu, lại hiện lên hình ảnh... hần!

Nói chuyện phiếm vài ba câu, chị Đường xoay người ngủ. Trong phòng đèn đã tắt, trước mắt tôi lại như có ánh nến lay động, lấp lánh ập ập vui vẻ. Trong ánh nến, hần nói với tôi: “Lỗ Tây, sinh nhật vui vẻ...” Tâm trạng đột nhiên rơi xuống, tôi có chút cảm xúc. Rõ ràng là một người không có chút nào liên quan với nhau, bất quá là một câu chúc phúc bình thường, vì sao nói ra lại giống như khắc ở trong đầu, muốn quên cũng không được, thường xuyên xuất hiện!

Tôi cảm thấy bức dọc, đứng dậy, mở cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng rằm. Chị Đường nghe thấy tiếng động, hỏi tôi làm sao vậy, tôi không trả lời, nhanh chóng ngoan ngoãn trở lại về giường nằm xuống, nhắm mắt lại đến cừ: một con cừ, hai con cừ.... trên đường yên lặng tĩnh mịch, hần nắm tay tôi, trước sau đều nắm tay tôi.... Một ngàn con cừ, một ngàn lẻ một con cừ.... Hàng cây bên đường khằng khiu, trên ngọn cây có ánh sáng lơ mơ.... Hai ngàn con cừ, hai ngàn lẻ một con cừ... Bước đi của hần ổn định, bước đi của tôi mềm nhẹ.... Ba ngàn con cừ, ba ngàn lẻ một con cừ.... Hần nhẹ nhàng cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái.... Bốn ngàn con cừ, bốn ngàn lẻ một con cừ....

Tôi bất đắc dĩ nhìn chằm chằm trần nhà, bất đắc dĩ tưởng tượng, tôi thật sự lâu lắm chưa có trở về nhà, đúng là mắc tật xấu lạ giường. Thế nhưng nằm trên chính chiếc giường bản thân mình đã ngủ hơn mười năm, liên tục đếm đến bốn năm ngàn con cừ, mà vẫn mông lung không buồn ngủ, không thể chạm đến....

17. Chương 17

Ở trong “Nhà” xem đèn hoa đăng, bỏ qua pháo hoa, ăn cơm đoàn viên, cùng nhau đón xuân vô cùng náo nhiệt, thoáng một cái tất cả mọi người trong nhà đều tản ra, mỗi người một việc, tất cả những tài năng đều có thể biểu hiện, đều bôn ba trên con đường “Gả chị Đường”

Tôi là em gái của chị Đường, phụ trách tất cả mọi chi tiết có liên quan đến phòng tân hôn của chị Đường

Phòng tân hôn là do ba mẹ hai bên gom góp thể chấp mua một căn hộ chung cư, sàn nhà trong phòng được lát gỗ. Tôi thấy chị Đường không nề hà vất vả quỳ gối trên mặt đất, cầm khăn lau, đem mỗi một đường kẻ trên sàn lau chùi qua lại cẩn thận, lau sáng choang như gương, mỉm cười, nghĩ rằng, đây cũng là cuộc sống, cho dù mỗi ngày đều đã bị nhiễm nhiều bụi bẩn, nhưng chỉ cần bạn chăm chỉ xử lý, chăm chỉ lau chùi, liền có thể lau ra hi vọng sáng ngời.

Bác trai và bác gái giao thiệp rất rộng, Đám cưới của chị Đường thực sự rất long trọng, ba tầng bên trong bên ngoài chứa đầy người. Tôi làm phù dâu của chị ấy, bưng khay tràn đầy cánh hoa hồng, cười mỉm đi theo sau chị ấy.

Thời điểm 6 giờ chiều, rốt cục khúc quân hành đám cưới cũng đúng hạn vang lên. Tôi đi theo chị Đường vào đại sảnh, nắm từng nắm từng nắm cánh hoa hồng vung cao lên trên không trung, nhìn thấy phía xa xa kia bác trai và bác gái ngồi ở trên ghế dài cuối phòng, vẻ mặt hai người đều tươi cười

Dựa theo thói quen của người dân trong thành phố chúng tôi, trình tự đầu tiên là cô dâu phải dâng lên cho cha mẹ chính mình ly trà nói lời tạm biệt, bày tỏ ý “xuất giá”. Tôi nhìn thấy chị Đường đi đến phía trước bác gái, bưng chén trà lên, cung kính gọi lên một tiếng “Mẹ”. Bác gái đứng lên, giống như muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên cơ thể bỗng nghiêng ngã không vững, “Bịch” một cái ngã xuống đất, ngất đi.

Bốn phía liền phát ra những tiếng kêu sợ hãi, chị Đường trong nháy mắt liền bị dọa phát khóc Tôi ngăn người, nhanh chóng chạy tới cúi lấy bác gái, ngăn cản những người xung quanh ôm lấy bác ấy, lấy điện thoại di động ra, bấm 120...

Bác sĩ nói, ngày hôm đám cưới chị Đường, bác gái quá vui mừng, dẫn đến chảy máu não, đồng thời, vốn dĩ bác ấy hơi có vấn đề về tim, khiến lần chảy máu não lần này đột nhiên phát tác, bệnh tim cũng trở nên trầm trọng hơn, cứu chữa suốt hai ngày đêm mới miễn cưỡng thoát khỏi nguy hiểm, nhưng sau này vẫn còn phải tiến hành thêm mấy cuộc phẫu thuật lớn nữa.

Tôi và chị Đường cũng gần như không hề chột mắt trông coi ở bệnh viện suốt hai ngày đêm liền. Chị Đường vừa mới đám cưới, kịch biến lần này, mất chủ trương, cả ngày đều khóc lóc. May mắn mẹ chồng chị Đường mặc dù hiền lành, lo liệu mọi việc coi như xong xuôi, để cho bác trai chuyên tâm đến bệnh viện, bà ta tự mình giải quyết tốt những chuyện sau đám cưới.

Bác trai chạy đôn chạy đáo, lập tức trông giống như một ông cụ già đi mười tuổi

Buổi sáng ngày thứ ba, bác sĩ đến kiểm tra phòng, bác trai do dự thật lâu, rốt cục vẫn là tìm tôi, nói với tôi, lần này chị Đường đám cưới, bọn họ đã đem tất cả tiền tích góp tiêu hết, trong ngân hàng có có rất nhiều khoản vay cần trả. Bác ấy, hỏi bác sĩ, đoán chừng, đợt phẫu thuật tiếp theo của bác gái phải dùng đến ít nhất năm vạn tệ, hỏi tôi có thể gọi điện thoại cho ba mẹ mượn tạm một chút hay không.

Tôi lẳng lặng nghe, lẳng lặng nhìn bác ấy, một lúc sau, mỉm cười nói: “Bác trai, bác yên tâm. Số tiền kia, cháu đã có cách rồi...” trong những năm tháng khi còn nhỏ tôi được bọn họ chăm sóc, tôi nghĩ, bây giờ là lúc tôi nên trả lại!

Tuy nói là như thế, khi tôi một mình ngồi ở trên mặt cỏ trơn nhẵn lạnh như nước thì vẫn có chút không rõ ràng, không biết rốt cục nên bắt tay vào làm từ đâu.

Tôi chỉ là một sinh viên, là một người miễn cưỡng làm việc bán thời gian để duy trì cuộc sống sinh viên, và ba mẹ... Nếu, bọn họ thực sự có tiền, tại sao những năm qua, lại trơ mắt nhìn tôi – đứa con gái duy nhất, liền như vậy, bắt đắc dĩ ăn no mặc ấm trong sự đau khổ giãy dụa!

Tôi lấy điện thoại ra, cầm ở trong tay, thật lâu, rốt cục vẫn là gọi điện thoại cho Kim Quang

Tôi không lòng dạ nào hàn huyên, trực tiếp hỏi anh ta, có thể giới thiệu giúp tôi một công việc lương năm vạn tệ không, cho dù vất vả khổ sở, muốn tôi ký giấy bán mình, tôi cũng đồng ý hết.

Kim Quang sững sốt, hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi nói đơn giản một chút bác gái sinh bệnh phải nằm viện, cần dùng tiền.

Hắn nói: “Cần gấp đúng không? Tôi gửi cho cô trước. Về phần công việc, tôi từ từ nghĩ cách giúp cô...”

Trong nháy mắt đó tôi ngây ngẩn cả người!

Nói thật, trong khoảng thời gian này, tuy nói là có vài phần giao tình với Kim Quang, ở cùng vui vẻ, nhưng dù sao cũng không thể gọi là tâm đầu ý hợp, mà mỗi người cũng đều bôn ba vì kế sinh nhai, ai cũng không phải trời sinh đã có người giúp, chuyện vay tiền như thế này, đặt trên người ai cũng đều khó xử. Lúc gọi điện thoại cho anh ta, kỳ thực trong lòng tôi cũng hoàn toàn không nắm chắc, bất quá là ôm “Đem ngựa chết chữa cho ngựa sống”, tạm thời thử một lần, chưa từng mong chờ thành công, trăm triệu lần không ngờ được...

Ôi Kim đại ca của tôi, hoàn toàn không suy nghĩ đến khả năng trả nợ của tôi, cứ như vậy dễ dàng đồng ý, một lời liền đồng ý cho tôi mượn tiền!

Tôi không biết phải dùng đến ngôn ngữ gì mới có thể diễn đạt đúng mức sự cảm ơn của tôi, nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Anh trai, thích ăn cái gì? Tôi mời ...”

Tôi vừa nói vậy, anh ta liền đắc ý, lập tức nói tóm hùm, gan ngỗng, cá đỏ dạ để báo đáp

Tôi bất tri bất giác cười rộ lên, nói: “Được, được không thành vấn đề, chỉ cần lấy được lòng anh, tôi nhất định sẽ mời anh...”

Thu xếp xong năm vạn tệ, bệnh tình bác gái cũng tạm thời ổn định, tôi cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới có cơ hội, về nhà ngủ một giấc ngon lành.

Giữa trưa ngày thứ hai, Đại Oai đem một lẵng hoa đến bệnh viện thăm bác gái, tiếp khách xong, tôi đưa hắn ra tới cửa, hắn mỉm cười nói: “Lỗ Tây, thật khó có khi nhìn thấy một lần cậu không mắng ai...”

Tôi vung một quyền ra, nói: “Không đánh không mắng cậu ngứa da đúng không?” Nghĩ nghĩ, thực sự cảm thấy kì quái, bắt đầu từ khi nào, tôi đã lười tốn tâm tư tạo ra một dáng vẻ hay một thái độ đặc biệt để đối phó với hắn rồi?

Cậu ta cười hì hì né sang một bên, nói: “Tớ thật sự không biết, Mộc Lan làm sao có thể làm bạn tốt của cậu!” Ngụ ý, Mộc Lan nhà cậu ta ôn nhu dịu dàng như nước, mà tôi giống như cọp mẹ nên vừa gặp mặt liền đi đường vòng, cả đời không qua lại với nhau.

Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái, nói: “Thế mới gọi là bù trừ cho nhau...”

Đại Oai hỏi tôi đã ăn cơm chưa, tôi nói chưa, hắn liền dốc hết sức muốn mời tôi đi ra ngoài ăn cơm, giải thích rằng Mộc Lan căn dặn cậu ta, cưỡng chế ra lệnh nói cậu ta phải chăm sóc tốt cho tôi!

Trước kia, đối với loại đề nghị này, đương nhiên tôi sẽ không chút do dự mà từ chối, nhưng mà trong thời gian này, tôi rõ ràng không thích hợp, bỗng nhiên cảm thấy, cùng cậu ta ăn cơm cũng không sao, không có gì đáng ngại, lúc này cười hì hì nói: “Thật sự muốn mời tớ đúng không, tớ đây sẽ không khách khí, công phu ăn uống đâu!” Nhớ lại nhiều năm trước, lần đầu tiên tôi chú ý đến hắn, đại khái đó là chỗ gần bên cạnh trường cấp ba Khang Huy, trong một ngõ nhỏ trồng đầy cây ngô đồng. Đầu ngõ, có nhà “Ngô Đồng Cư”, Đám con trai bọn họ sau khi đá bóng xong, đều thích vào đó uống nước một chút.

Thời điểm khi đó, bởi vì cậu ta thường xuyên xuất hiện ở chỗ đó, vì thế, tôi đương nhiên cũng, thường xuyên, thường xuyên đi ngang qua nơi đó; thường xuyên, thường xuyên làm bộ như vô tình đi vào phía bên trong liếc mắt một cái... Nghĩ như vậy, lập tức dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, nói: “Tớ muốn tới Ngô Đồng Cư!”

Đại Oai quả nhiên là quen thuộc, vào “Ngô Đồng Cư”, Há miệng liền gọi đồ ăn, rất nhanh có một bàn tràn đầy đồ ăn hiện ra, vô cùng thân thiện đón tiếp tôi

Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía người con trai đối diện vẻ mặt phần khởi vô cùng, đột nhiên có chút cảm khái.

Tôi từng nhiều năm chờ đợi hình ảnh này a...

Khi đó, mỗi lần đi ngang qua “Ngô Đồng Cư”, đều hận người ngồi đối diện hẳn không phải là tôi, nghĩ lại, chỉ cần có một ngày, tôi ngồi đối diện với hẳn, liền coi như hoàn toàn nắm bắt được hẳn! Bây giờ, tôi đã thực sự ngồi đối diện với hẳn, nhưng mà so với bất kỳ giờ phút nào trong quá khứ thì càng ý thức rõ ràng rằng: Tất cả đều trôi qua rồi!

Một Lỗ Tây hèn mọn, nhát gan, chỉ dám ở co lại ở trong bóng tối lặng lẽ “Rình coi” hẳn, không còn tồn tại nữa!

Tôi không biết là thay đổi từ khi nào, là bắt đầu từ khi cậu ta tay trong tay với Mộc Lan; hay là khi cậu ta tàn nhẫn giơ kéo lên với chiếc khăn quàng cổ... Hay hoặc là, chỉ đơn giản là vì hẳn – người không quan hệ trải qua một đêm giáng sinh, những đóa hoa nến nhỏ nhỏ không tiếng động nở rộ trong không khí... Tôi chợt phát hiện, trong khoảng thời gian này, tôi thật sự không có hao phí tâm trí để ý đến hẳn, bận tâm đến hẳn, thậm chí... rất ít khi nghĩ đến hẳn!

Gánh nặng trong lòng một khi buông xuống, suy nghĩ, các loại chuyện cũ rành rành trước mắt.

Tôi xoay xoay trong tay một chén trà, nghiêng người nhìn ngô đồng ngoài cửa sổ, mỉm cười nhìn hỏi hẳn: “Cậu còn nhớ không? Hồi học cấp ba, các cậu đá bóng, đều nhảy qua tường rào chạy ra đây, chạy vào trong quán ngô đồng này...”

Tôi vừa nói hẳn liền cười: “Đúng vậy a! còn nhớ rõ lúc ấy, trong ngõ nhỏ có quầy hàng bán bánh bột lọc. Chúng tớ hay nhảy tường ra đây, nhiều lần, thiếu chút nữa đập bể quầy ...” Tôi cười một cái, nhớ lại một lần, tôi đang ngồi ở quầy ăn bánh bột lọc, trong phút chốc, một quả bóng từ trên trời giáng xuống... tôi kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người con trai đầu đầy mồ hôi, hùng hổ nhảy nhô đầu ra nhảy tường rào...

Tôi uống ngụm nước, lại hỏi hẳn: “Tớ còn nhớ rất rõ lúc đó cậu rất thích cờ vây, sau này tại sao lại không chơi...”

“Ách..... Cậu nói cờ vây ư....”

....

Tôi từng để ý hẳn nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy!

Nhất cử nhất động của hẳn, đều bị tôi rõ như lòng bàn tay, chỉ có không dám nói ra miệng mà thôi. Bây giờ nhớ lại từng cái từng cái, hỏi lại từng cái từng cái, thoải mái tự tại nói không nên lời.... Chúng tôi quen biết nhau lâu như vậy, vẫn chưa từng có ngày nói chuyện vui vẻ thoải mái như vậy!

Đồ ăn sớm đã nguội, nói chuyện vẫn hào hứng như trước.... Chúng tôi tán gẫu rất nhiều chuyện cũ, rất nhiều chi tiết có thể khiến cho đôi bên đồng cảm, từ cấp hai đến thẳng cấp 3; từ bóng bàn đến bóng bầu dục...

Di động vang lên, tôi nhìn lướt qua, là một dãy số xa lạ, nhẹ nhàng nắm chặt lại!

Di động lại vang lên một lần nữa, tôi nhíu mày, không cam không nguyện nhấn nút nghe, trong điện thoại, truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Tôi đang ở ngay phòng bên cạnh, qua đây uống một chén đi!”

Lạnh nhạt như vậy, vô lễ như vậy, khí thế bức người như vậy, không cho phép từ chối.... vốn dĩ tôi phải nên lập tức tắt di động đi, hoặc là trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng mà, tôi không có. Tôi nghe được giọng nói kia, liền giống như bị trúng ma pháp, gần như là không chút do dự lập tức đứng lên, đi về phía căn phòng sát vách

Đi vào phòng, thấy “Hắn” đang ngồi hướng ra cửa, khuôn mặt lạnh lẽo, trên người vẫn là bộ quần áo màu đen được cắt may tỉ mỉ như trước

Đến bây giờ tôi cũng không biết hẳn là ai, tại sao đột nhiên xuất hiện ở nơi này, chỉ biết là, ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của hẳn, trái tim liền không thể khống chế được mà đập thình thịch. Tôi lặng lẽ đi về phía hẳn, nhìn hẳn, không biết nên chào hỏi hẳn thế nào.

Hắn lại cười lạnh mở miệng: “Thì ra chuyện bác gái của cô sinh bệnh là cường điệu quá lên, cô còn có tâm tình đi theo người khác ra ngoài để liếc mắt đưa tình mà!”

Lửa giận “Cọ” một cái liền nổi lên, tôi nắm chặt tay, cảm tức hấn. Cái người trước mặt này, không biết đến rốt cục là đem bản thân mình trở thành ai, lại có thể ở trong này nói năng hùng hồn đầy lý lẽ giáo huấn tôi!

Tôi hít sâu, lại hít sâu một cái, rốt cục từ từ buông lỏng nắm tay mình, lạnh lùng liếc hấn, găng từng tiếng nói: “Mắc mớ gì tới anh”

Ánh mắt hấn giương lên, hung hăng nhìn chăm chăm tôi, nói: “Lỡ Tây, cô thật sự có bản lĩnh a, đi tới chỗ nào đều có thể trên chọc hoa đào!”

Tôi giận quá thành cười, nói: “Quá khen! Tôi từ nhỏ đến lớn đều thích con trai, bắt quá chỉ là một mình Đại Oai mà thôi!” Trong nháy mắt, chính tôi thấy chính mình có tật xấu, nhận được một cuộc điện thoại vô lễ như vậy, lại không chút nghĩ ngợi gì liền làm theo, bỗng tự rước lấy nhục.

Cái gọi là không thềm nói nhiều nửa câu, tôi cảm thấy không muốn phải tiếp tục ở lại chỗ, vừa mạnh mẽ trừng mắt liếc hấn một cái, xoay người đi ra phía ngoài. Ngón tay vừa chạm vào tay cầm của cánh cửa, “Phản phật” Một tiếng xé gió xẹt qua, một bàn tay lớn liền từ phía sau tiến lên, gắt gao đặt lên trên mu bàn tay tôi. Ngay sau đó, cơ thể hấn cũng tiến lại gần, từ phía sau lưng tôi đem cả người tôi gắt gao đặt ở trên cửa

Tôi khó khăn quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng liếc hấn, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hấn cúi đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, môi liền đột ngột hạ xuống không chút do dự đã rơi trên môi của tôi

Tôi hoàn toàn trở nên đần độn, ngay trong nháy mắt đó, giống như bị hóa đá, không thể nhúc nhích chút nào.

Hấn liền như vậy hôn tôi, vừa hôn vừa di chuyển cơ thể tôi, nâng cầm tôi lên, còn thật sự cẩn thận hôn xuống

Trời đất xoay tròn, trong mắt tôi, chỉ nhìn thấy trần nhà của căn phòng, vô số lá cây ngô đồng rộn ràng nhón nháo, nằm ngang, đứng thẳng, không ngang cũng không thẳng.... Một lá, hai lá, ba lá.... tất cả lá cây đều xoay tròn, theo chiều kim đồng hồ, ngược chiều kim đồng hồ, hình dạng con quay, hình dạng lốc xoáy.... tôi cảm thấy thực sự khó thở....

Một lúc lâu sau, cuối cùng hấn buông môi tôi ra, cánh tay lại càng dùng thêm sức, đem tôi ôm vào trong ngực, gắt gao ôm vào chặt vào trong ngực, thật lâu không rời.

Đầu óc tôi không thể hoạt động, vẫn là không thể hoạt động, từ đầu đến chối không thể hoạt động! Nhưng mà, cánh tay của tôi, đã bám ở trên lưng của hấn, gắt gao bám; đầu tôi, đã dựa vào trong lồng ngực của hấn, gắt gao dựa vào!

Nước mắt tôi lại rơi ra.... là từ sáng hôm đó, khi ở khách sạn tỉnh lại phát hiện hấn biết mất đã liền trừ nước dưới mắt.

Người này thật đáng giận a! trong buổi sáng ánh mặt trời sáng lạn kia, tôi vẫn chờ mong, đang mong, ngóng nhìn hấn tới gọi tôi, nhưng hấn lại biến mất, biến mất hai tháng, không chút tin tức!

Để cho tôi nghĩ cái gì chứ?

Tôi làm sao dám nghĩ!

18. Chương 18

“Ít nhất..... anh cũng phải nói cho em biết anh là ai!”

“Anh nghĩ vấn đề này không quan trọng!”

“Vậy cái gì mới là quan trọng?”

“Em nợ anh một món nợ!”

“.....”

“Nhưng mà, giữa chúng ta, ít nhất, cũng nên có tên gọi chứ?”

“Em có thể gọi anh là ‘Cưng ơ!’”

“.....”

Trên đây là cuộc nói chuyện, xảy ra một tiếng sau khi chúng tôi rời quán Ngô Đồng Cư, trước mặt là một dòng sông, phía đầu, là một gốc cây cổ thụ

Trước đó, sau khi hân hôn tôi, liền thừa dịp tôi vẫn còn đang trời đất quay cuồng, ý thức mơ hồ, ôm lấy eo tôi, trực tiếp đi đến trước mặt Đại Oai, khiêu khích dường như vươn tay với cậu ta nói: “Xin chào, tôi là bạn trai của Lỗ Tây!”

Đại Oai lập tức cầm thật chặt tay hân, nhìn tôi cười gian, nói: “Xin chào, tôi là bạn trai bạn cùng phòng với Lỗ Tây!”

Thân phận này dĩ nhiên là làm cho hân không ngờ tới, hân sững sốt, còn nói một câu: “Hân hạnh” nghe ra được, thanh âm rất là vui mừng.

Hai người đàn ông này sau khi bắt tay, Đại Oai liền hiểu rõ tình hình rồi đi, trước khi đi, còn nhìn thẳng vào tôi nháy mắt ra hiệu

Chờ bóng dáng Đại Oai hoàn toàn biến mất, cuối cùng cái đầu của tôi, rốt cuộc mới gian nan khôi phục hoạt động. Tôi dường như có chút hiểu được, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước sau cũng không thể tưởng tượng nổi, một lúc lâu sau, mới nhìn hân, thở dài một cái, hỏi: “Anh vừa mới nói..... anh là của tôi.....?”

“Bạn trai!” Hân nói rất chắc chắn.

Tôi thật sự không biết rốt cuộc hân dựa vào cái gì mà có biểu hiện ra cái dáng vẻ đúng lý hợp tình như vậy, hết sức gian nan hỏi: “Chẳng lẽ anh không cảm thấy, chuyện người yêu này, hai bên cần phải thương lượng với nhau sao?”

Hân không trả lời tôi, chỉ cầm tay tôi lên, nghiêm túc hỏi: “Hai tháng nay, em có nhớ anh không?”

Tôi không cần nghĩ ngợi gì nói thẳng: “Không có”

“Vậy sao vừa nãy lại khóc?”

“là do trên trần nhà lá cây ngô đồng nhiều quá, tôi nhìn đến mắt hoa đầu choáng!”

“.....”

Hân cầm mang một chai rượu đỏ loại tốt nhất đến đây, chúng tôi một lần nữa gọi đồ ăn

Hân rót cho tôi rượu, tôi gấp thức ăn cho hân, vô cùng vui vẻ..... Sau đó, tôi lại bắt đầu không kìm chế được một chuyển lại một chuyển lao tới nhà vệ sinh

Cảm thấy cả đầu nóng lên, vốc một chút nước lạnh lên mặt; nhất thời không để ý việc bản thân tóc tai rối bù, có cần sửa sang lại dung nhan hay không.

Hân lại cứ như vậy tự nhiên ngồi, tự nhiên nâng ly rượu, nhấp từng ngụm từng ngụm rượu, từ đầu đến cuối trên khuôn mặt đều là nụ cười, ung dung nhìn tôi. Sau đó, mãi cho đến khi cơm nước xong, uống rượu xong, tôi mới hoàn toàn khăng định, không phải là tôi đang nằm mơ.

Sau khi rời khỏi “Ngô Đồng Cư” hân lại vô cùng tự nhiên cầm tay tôi, nói: “Lỗ Tây, không phải em nói ở quê có một con sông em rất thích sao, hồi còn nhỏ khi đạt được phần thưởng hay giành được học bổng, em đều viết lên trên lá cây, theo chiều gió thả xuống dòng sông...”

Tôi nghe xong mồ hôi đầy đầu, thế mới biết trong đêm giánh sinh đó, tôi giả say, đã đem tất cả những chuyện giấu kín trước kia ngay cả những chuyện bực mình nhỏ nhất nói ra hết.

Hắn mỉm cười, nói tiếp: “Anh nghe em nói con sông em yêu thích, ở sâu trong núi, có một cây cầu bắc qua, có mái ngói màu đỏ, trải dưới đường đi là những tảng đá dọc bên đường là hàng cây ngô đồng..... anh cảm thấy chỗ đó nhất định là rất đẹp, nên rất muốn đến xem....”

Thành phố này không lớn, cho nên chỗ nào trong thành phố đều là người quen. Hắn nắm tay tôi, e rằng đem so với sự thoải mái an nhàn, thì tôi lại càng đi càng cảm thấy mỗi hơi nhể nhại. Rốt cục cũng gặp phải một bác hàng xóm, ánh mắt nhìn chăm chú tràn đầy thiện ý mà tò mò. Loại cảm giác xấu hổ này đạt tới đỉnh điểm.

Tôi kiên quyết rút tay ra khỏi tay hắn, nói: “Nhiều mồ hôi quá!”

Đi không quá năm bước, hắn lại bắt đầu, một lần nữa cầm lấy tay của tôi, vô cùng tự nhiên, quang minh chính đại cầm chặt lấy, không giải thích chút nào.

Sao đó, chúng tôi đi đến con sông yêu thích, giống như khi tôi còn bé vậy, ngồi ở trên tảng đá bên bờ sông, nhẹ nhàng khua hai chân trong làn nước, khiến làn mặt nước dao động!

Khua chân một lúc, tôi liếc mắt nhìn hắn một cái, quyết định ăn ngay nói thật: “Thật ra hai tháng nay..... Tôi cảm thấy Tôi hơi nhớ tới anh!”

Hắn nở nụ cười, hàm răng trắng sáng như vỏ ốc, ở dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh.

Vì thế, tôi liền nói đến chuyện kia: Anh nói có tôi biết anh là ai!

Hắn nói, chuyện này không quan trọng.

Tôi lại nói, giữa chúng ta cũng nên có tên gọi chứ.

Hắn nói, tôi có thể gọi hắn là “Cưng ơi”

Tôi nghiêm túc nhìn hắn, trong 5 phút, sau đó, cúi đầu nhìn nước chảy, cẩn thận suy nghĩ, đồng ý cách nói của hắn!

Trên thế giới này, trong mối quan hệ giữa người với người vô cùng kỳ diệu, thực sự rất cần một chút gọi là duyên phận.

Trước mặt người này, tuy rằng tôi không biết hắn là ai, nhưng lại gặp mặt nhiều lần, ngay từ lần đầu tiên chúng tôi đã giống như luôn luôn tay trong tay, sóng vai bước đi!

Thực ra, hai tháng nay, tôi luôn nghĩ đến hắn – nghĩ đến rất nhiều!

Dù sao cũng là người đàn ông đầu tiên khiến cho tôi dựa vào gần như vậy!

Dù sao cũng là người đàn ông đầu tiên cầm tay tôi!

Bây giờ lại thành..... người đàn ông đầu tiên hôn tôi!

Quả thật bình thường tôi không có nhớ đến hắn, không phải là không muốn nhớ tới mà hoàn toàn ngược lại, là không dám nhớ tới, sợ rằng sự nhớ nhung của mình sẽ ngày càng tăng lên!

Nếu khi còn chưa biết hắn là ai, thì đã yêu hắn rồi, như vậy, bây giờ cần gì phải làm bộ làm tịch tính toán chi li rốt cục hắn là ai!

Tên, chẳng qua cũng chỉ là cách xưng hô thôi!

Tôi cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn mỉm cười, nói: “Tôi đồng ý làm bạn gái của anh!” Sau đó, tôi đứng dậy, giống như còn bé, ngắt lấy một lá cây, lấy bút ra viết, nghiêm túc viết lên: “Cưng ơi, em đồng ý làm bạn gái của anh” Ngồi xổm xuống, thả vào dòng sông mà tôi yêu thích

Lá cây dập dờn theo dòng nước, nhẹ nhàng dao động, càng trôi càng xa, ghi lại lời hứa hẹn rõ ràng thành thật nhất của tôi. Tôi nghĩ lá cây này có thể chịu được lực của sông

Khi còn nhỏ mỗi lần tôi đứng đầu cuộc thi nào, hay tham gia các giải thi đấu thể thao cũng đều có thể đoạt được các thứ bậc cao nhưng mà, loại vinh dự này, không có ai có thể chia sẻ cùng tôi. Vì thế, tôi liền ngắt một lá cây xuống, đem tất cả những cố gắng vất vả và thành tích viết vào, viết lên trên lá cây, để cho nó

trôi theo dòng nước. Cuối cùng tôi nghĩ, hễ là chỗ nước chảy qua, mỗi một tác đất đều đang chúc mừng cho tôi trong yên lặng.

Hắn lại ôm lấy tôi từ phía sau, đem cằm đặt ở trên bờ vai tôi nói: “Cảm ơn, em đã đồng ý làm bạn gái của anh”

Lúc này đây, tôi cảm thấy thật ấm áp, thực sự rất ấm áp, không giống như lửa, cũng không giống như ánh sáng, chỉ giống như một tấm chăn bông trên giường có độ dày mỏng vừa phải, mềm mại mà dán chặt bao phủ lấy cơ thể.

Một khi tình yêu giữa hai bên nở rộ ra như hương hoa, thì tất cả mọi ngôn ngữ đều có vẻ ngốc nghếch mà dư thừa! Hắn ôm tôi, tôi dựa hắn, chúng tôi không nói gì thêm!

Hắn đưa cho tôi năm vạn tệ!

Buổi tối, hắn cầm tay tôi cùng đến bệnh viện, tự mình đưa tiền cho bác trai. Sau đó, hắn nói với tôi, Hắn đang trên đường đi công tác tranh thủ ghé qua đây, bây giờ phải trở về tiếp tục hoàn thành công việc, nói cách khác, tối hôm nay phải lên máy bay rời đi.

Sự việc hoàn toàn không giống với dự đoán của tôi, tôi thực sự cảm thấy choáng váng! Vẫn dĩ tôi cho rằng là do tình cờ nên hắn đến công tác ở đây, sau đó, ma xui quỷ khiến chúng tôi lại vô tình gặp lại nhau một lần nữa.

Đứng ở trong bóng râm của vườn hoa bệnh viện, hắn hỏi tôi: “Vì sao có khó khăn không tìm đến anh, ngược lại tìm đến Kim Quang?”

Tôi không nói gì, hỏi hắn: “Làm thế nào em mới có thể tìm được anh?”

Hắn trầm mặc, một lúc sau, nói: “Là lỗi của anh!”

Cuối cùng tôi vẫn nhịn không được hỏi hắn: “Rốt cuộc anh ở Lương thị.....”

“Kim Quang là bạn tốt của anh!” Hắn lại nói: “Hai bọn anh làm việc luôn phối hợp lẫn nhau!”

Thì ra là trợ lý của tổng giám đốc, khó trách đáng vẻ luôn luôn bận rộn.

Tôi hiểu được, hỏi hắn: “Bây giờ anh phải đi sao? Bắc Kinh hay là Hồng Kông?”

Hắn nói: “Châu Âu”

“Vây ngày hôm qua anh.....”

“Là từ châu Âu bay đến đây”

“Cả đêm?”

“Cả đêm!”

” Bay máy bay ngược lại”

“Ba lần”

“Anh.....”

“Anh muốn tìm em đòi nợ.....” Hắn cười, gắt gao ôm chặt tôi vào trong ngực, nói: “Bắt đầu từ đêm tiệc rượu đó, em liên tục thiếu nợ anh; đến bây giờ, càng ngày nợ càng lớn; trong tương lai, hẳn là còn có thể liên tục tăng lên..... Anh nghĩ anh cần phải đến một chuyến, trước tiên thu lại phần lãi.....”

Mồ hôi! Mồ hôi dòng dòng! Thác nước mồ hôi!

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, ngẩng đầu nhìn hắn, vừa vặn hắn cúi xuống môi triền miên hôn, giống như tất cả cũng không đủ, nhưng thời gian không sai biệt lắm!

Tôi thở phì phò, thật vất vả lắm mới giãy dụa từ trong ngực hắn đi ra, xoay người, vỗ vỗ hai má, ổn định lại nhịp tim đang đập dồn dập, nói: “Đến lúc anh phải đi rồi!”

Hắn cười: “Bất kể gặp phải khó khăn gì, nhớ rõ đều phải nói cho anh biết!

“Ách...” Tôi nghĩ nghĩ, chần chờ một chút nói: “Lần sau nếu gặp phải tình huống tương tự, anh có thể trực tiếp gửi tiền tới đây, không cần phải tự mình tới đây.....”

Hắn dường như rất cảm động, mỉm cười nói: “Thực ra ở trên máy bay anh cũng có thể ngủ.....”

“Nhưng mà, anh không biết là một chuyến bay như vậy rất là lãng phí tiền bạc sao? Từ lúc bắt đầu nghe được hai chữ ‘Châu Âu’ thực sự đến bây giờ em vẫn thấy tiếc.....” Cuối cùng vẫn đem những lời này nói ra a a a a Ông trời tha thứ cho tôi!

19. Chương 19

Đại khái là tâm trạng hắn bị lời nói của tôi phá hủy, không nói được một lời rời khỏi bệnh viện.

Lúc Đại Oai lái xe tới, vừa hay nhìn thấy bóng lưng hắn rời đi. Là Đại Oai đặc biệt lái xe tới chuẩn bị đưa hắn đến sân bay, đương nhiên hoàn toàn nhìn ra tâm trạng của bốn cô nương

Đại Oai hỏi tôi: “Sao lại thế này?”

Nhân lúc Đại Oai lái xe tới sân bay, tôi nhún vai: “Ai biết là có chuyện gì xảy ra chứ!”

Đêm khuya người tiễn máy bay không nhiều lắm, tới đại sảnh sân bay, tôi liếc mắt một cái liền thấy được bóng lưng của hắn

Đại Oai kích động chuẩn bị lên tiếng gọi hắn, bị tôi cản lại

Đại Oai chần chờ hỏi: “Không phải là cậu đến tiễn hắn sao?”

Tôi gật đầu, mỉm cười: “Tớ tới ngắm phong cảnh!” Liền như vậy, lẳng lặng đứng cách xa chỗ hắn năm mươi mét, im lặng nhìn bóng lưng của hắn

Thực sự là tôi đến ngắm phong cảnh, bởi vì, quả thật hắn rất tuần tú, với lại có thể dễ dàng nhận thấy từ nhỏ đến lớn, trải qua những dạy dỗ vô cùng khổ cực, không biết rốt cục là chấp nhận bao nhiêu huấn luyện, thế cho nên bất kể là đi, đứng, ngồi..... Mỗi một tiếng nói một cử động đều có vẻ rất chừng mực rất kềm chế

Mà tôi, mặc dù hôm nay tôi trở thành bạn gái của hắn, nhưng, bây giờ tôi biết, cơ hội đến với hắn thực sự cũng không nhiều, càng chưa bao giờ giữ một khoảng cách như bây giờ, chăm chú ngắm nhìn

Tôi muốn thấy thật rõ bóng lưng của hắn, luyện thành một loại bản lĩnh mặc dù ở trong giữa trăm nghìn người, cũng cần có thể nói trúng tim đen, chuẩn xác trúng mục tiêu. Tôi nghĩ đến đây, cảm thấy đây là một tố chất cần chuẩn bị cho người thân làm “Bạn gái” của người khác.

Đáng tiếc, “Phong cảnh” của tôi rất nhanh đã phát hiện ra sự tồn tại của tôi, nở ra một nụ cười bất đắc dĩ, nhanh chóng đi đến gần.

“Làm hòa đi!” Hắn nói: “Chúng ta gặp mặt nhau cũng không dễ dàng gì”

“Chúng ta từng cãi nhau cái gì sao?” Tôi cười: “Vì sao em hoàn toàn không nhớ rõ.....” Bị hắn hung hăng tóm lấy cánh tay.

“Này...” Tôi nhỏ giọng kêu đau, thấy hắn không có phản ứng gì, nghĩ nghĩ, rốt cục ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Em là một đứa con của gia đình nghèo, từ nhỏ đã vô cùng khó khăn, nhìn thấy mỗi một đồng tiền, trong lòng đều không tự giác, mà suy nghĩ làm thế nào mới có thể sử dụng đồng tiền đó để phát huy ra giá trị lớn nhất. Cho nên....”

Hắn bất đắc dĩ cười: “Thì ra em mới là cái người trời sinh làm con buôn!”

Tôi gật đầu, giơ tay phải lên, khoa chân múa tay ra một chữ “V”, hướng về phía hắn đắc ý dong đưa.

Hắn lại cúi đầu hôn tôi, nhưng mà..... Dù sao cũng là nơi công cộng! Cho nên tôi nhẹ nhàng tránh được

Hắn ôm tôi vào trong lòng, ôm thật mạnh một chút, nói: “Tóm lại..... bất kể là gặp phải khó khăn gì, không cần một mình em gặng gượng” Buông tôi ra, đi nhanh về phía cửa kiểm tra. Mất thấy nhân viên sân bay đang kiểm tra giấy tờ của hắn, tôi giơ tay lên, chuẩn bị vẫy tay từ biệt, không ngờ hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, bỗng nhiên lại bước đi ra, dè dặt giọng hỏi tôi: “Hôm nay em nói..... Từ nhỏ đến lớn có thích một người.....?”

Tôi gật đầu, cũng không tính giấu giếm hắn.

“Em nói hắn tên.....?”

“Đại Oai.....” Tôi xoay người, rướn cổ gọi to, vì thế bạn học Khương Tuấn Vĩ lập tức rất phối hợp từ đằng xa đứng thẳng người, nhìn về hướng chúng tôi vẫy vẫy tay, nhếch miệng mỉm cười.

Trên đường trở về, Đại Oai nói, hôm nay làm công việc này cực kỳ bí hiểm, mùi vị làm bóng đèn này thực sự là không dễ chịu

Tôi cười nói: “Cảm ơn, rốt cục cậu cũng hiểu cho sự thống khổ của tớ” Vì thế, cuối cùng hắn nhớ tới, hôm nay hắn cũng chưa phải là cái bóng đèn cao nhất, mà đều là tôi, có chút ngượng ngùng nói: “Chúng tớ đâu có buồn nôn như các cậu đâu.....”

Những ngày tiếp theo, tôi đều là vượt qua trong bom đạn. Bắt đầu từ chị Đường, cho đến cả bà cô nhà bên cạnh, tất cả mọi người đều hỏi tôi câu đầu tiên là: “Hắn tên là gì?”

Tôi nói: “Không biết”

Sau đó, mọi người lại hỏi: Hắn đang làm gì?

Tôi nói: “Làm thuê”

Tiếp đó: “Hắn là người ở đâu?”

“Không biết.....”

“Cha mẹ hắn làm gì.....?”

“Không biết.....”

“Hắn có mấy anh chị em.....?”

“Không biết.....”

“Mỗi tháng hắn đi làm có thể kiếm được bao nhiêu tiền.....?”

“Không biết.....”

Vì thế, tất cả mọi người đều cho rằng tôi nói dối

Tôi không thể nào giải thích, cảm giác vô tội sâu sắc

Vì sao mọi người đều cho rằng mấy điều này là thứ quan trọng chứ?

Hai người ở chung, quan trọng nhất, chẳng lẽ không phải là – cảm giác trái tim rung động, cảm thấy thích, cảm thấy hạnh phúc sao?

Đương nhiên, ngay sau buổi tối hôm từ sân bay trở về nhà bác cả, Mộc Lan đã vượt biển gọi điện thoại tới.

Chung quy Mộc Lan cũng giống như tất cả những người khác, tôi biết bao nhiêu đã nói bấy nhiêu.

Tôi tỉ mỉ nói cho cô ấy biết, tôi không biết tên của hắn, gia thế nhà hắn, bối cảnh lai lịch của hắn, chỉ biết hắn là trợ lý tổng giám đốc Lương Thị, tôi nói tỉ mỉ rõ ràng cho cô ấy biết

Toàn bộ quá trình chúng tôi gặp nhau, tìm hiểu khiến cho hai bên yêu nhau, tôi đều tỉ mỉ nói cho cô ấy nghe, lúc này đây, hắn biết tôi gặp phải khó khăn; đặc biệt bay ba chuyến máy bay, từ châu Âu chạy đến thăm tôi, khiến cho tôi cảm thấy bản thân mình được coi trọng, làm cho tôi thực sự cảm động; cuối cùng, tôi nói tỉ mỉ cho cô ấy hiểu – mặc dù đối với hắn tôi cái gì cũng không biết, nhưng tôi có thể cảm nhận được là hắn thực sự yêu tôi, tôi cũng thực sự thương hắn!

Mộc Lan nhất định là bị tôi làm cho đến tê dại, đầu phía bên kia điện thoại hoàn toàn im ắng, lập tức tiếng cười mạnh ha ha rộ lên, cười đến mức nhất thời tôi cũng phải mất đồ tai hồng, sau đó lại hứng trí bồng bồng khen ngợi tôi: “Đúng đúng, cô gái nhỏ cuối cùng cũng thông suốt..... Hấn yêu cậu, cậu cũng yêu hấn..... ha ha ha....”

Hai ngày sau, Chương Linh Quyên cũng gọi điện thoại tới, tất nhiên đã nhận được đầy đủ thông tin từ Mộc Lan, không có lặp lại vấn đề hỏi này hỏi nọ, chỉ ở trong điện thoại lớn tiếng gào to: “Phải mời cơm! nhất định phải mời cơm!”

Mấy ngày sau, rốt cục từ phía bên kia đại dương cha mẹ cũng nghe được tin tức, gọi điện thoại về

Bọn họ gọi điện thoại về có ít nhiều ngoài dự đoán của tôi, bởi vì ba nói một câu: “Con người nhân phẩm là quan trọng nhất” Còn mẹ nói một câu: “Năng lực quan trọng nhất”

Đã bao lâu rồi không nhận được cuộc điện thoại từ bọn họ bao hàm đầy ắp sự quan tâm săn sóc? Bao nhiêu năm rồi, mỗi lần gọi điện thoại, bọn họ đều nóng lòng nói cho tôi biết, sự nghiệp của bọn họ làm được nhiều như thế nào, buôn bán náo nhiệt cỡ nào!

Bỗng nhiên tôi cảm thấy sống mũi cay cay, mỉm cười nói: “Hai người cũng không thể chỉ biết cố gắng buôn bán làm ăn, lúc nào rảnh rỗi, nghỉ ngơi một chút, phải giữ gìn sức khỏe” Cuối cùng, thực sự nhịn không được rốt cục dùng âm thanh ôn nhu, nhẹ nhàng hỏi mẹ một câu: “Mẹ có thể nói cho con biết được không. Làm thế nào mới có thể nấu ra một bát mì ngon nhất? Giống như trước đây mẹ nấu cho con vậy.....”

20. Chương 20

Tình yêu của chúng tôi, dường như ngay từ ngày đầu tiên gặp nhau đã là một điều bất thường, như tôi, thật sự cũng không biết điều này, cuối cùng là tốt hay là không tốt!

Công việc của hấn bận rộn, vượt xa sức tưởng tượng của tôi.

Tháng ba khai giảng, tôi sớm giải quyết ổn thỏa mọi chuyện liên quan đến bác gái, trở lại Bắc Kinh, nhưng mà, chuyến công tác ở châu Âu của hấn vẫn chưa kết thúc, mãi cho đến đầu tháng tư, rốt cuộc chúng tôi mới gặp lại nhau. Hấn ở lại Bắc Kinh hơn nửa tháng, nhưng lại bận rộn đến mức ngay cả thời gian ăn cơm cùng tôi cũng không có. Tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo yêu cầu của hấn, mỗi ngày sau khi tan học, bắt xe buýt công cộng tới phố tài chính gần đó, đợi hấn trong căn hộ của hấn.

Căn hộ của hấn không lớn lắm, nhưng mà có một căn phòng khách nho nhỏ, bày biện vô cùng đơn giản mà tinh tế, chắc là có người chuyên quét dọn vệ sinh, mỗi lần mở cửa phòng ra, đều có cảm giác sạch sẽ sáng sủa, không nhiễm một hạt bụi. Trong phòng là một bộ sofa bằng da thật màu vàng nhạt, bên cạnh là hai giá sách lớn, chứa đầy đủ các loại sách, nội dung phong phú, từ kinh thư tôn giáo đến nhị thập tứ sử (hai mươi bốn cuốn sử của Trung Quốc); từ thu thập bảo tồn đồ cổ đến sửa chữa máy vi tính, cho đến nghiên cứu bí mật khoa học kỹ thuật, thi đấu thể dục thể thao..... Còn vô số những thứ khác nữa. Trong đó có một ô sách chuyên dùng để bày biện những bộ sách cũ kỹ quý giá hiếm thấy đã bị thất lạc từ lâu. Mở mỗi cuốn sách ra, đập vào mắt là những trang sách đã ố vàng, những kiểu chữ nhỏ được viết bằng bút lông xinh đẹp, tuy là khó có thể đọc được chữ viết trên đó. Nhưng mà qua thời gian mấy trăm năm, những chi tiết nhỏ nhặt mà xa lạ với cuộc sống, hiểu và cảm nhận được những điều đó, ngón tay tôi liền bị kích thích nhẹ nhàng lật giở, những cảm xúc vô cùng rõ ràng cứ như vậy gào thét thẳng vào mặt, làm cho trong lòng bất cứ người nào đó cũng vui vẻ, bồi ngùi thổn thức.

Căn hộ này thực sự là rất hợp với tính khí của tôi, khiến cho tôi thích đến mức ngẩn người, thế cho nên thường khiến cho tôi không nhận ra được sự trôi qua của thời gian. Sau khi hết giờ học tôi liền đến căn hộ này để chờ hấn, thường say sưa đọc những cuốn sách này đến mức quên cả thời gian, mãi cho đến khi hấn đột nhiên xuất hiện, nghiêng đầu, mới nhận ra bên ngoài trời đã tối đen như mực.

Tôi nhú mày nhăn trán, mở to đôi mắt, giơ giơ cuốn sách trong tay lên, nhìn về phía hắn mỉm cười, nói: “Anh đã về!”

Hắn đi tới ôm tôi, hỏi: “Thích nơi này không?”

“Ừm” Tôi nháy nháy mắt, nói: “Còn thích hơn cả anh ấy chứ” Nhưng mà thực ra, chỉ cần được dựa trong ngực của hắn, tôi liền biết, trên đời này không có bất kỳ thứ gì, có thể so sánh với hắn, càng ngày hắn càng khiến cho tôi mê muội, càng làm cho tôi thích.

Tôi nấu mì cho hắn, nấu đầy hai bát lớn, rồi cùng ăn với hắn.

Hắn luôn nhú mày, nói: “Đã nói là em ăn trước đi rồi mà, không cần chờ anh”

“Ai chờ anh chứ....” Tôi cười cười đá hắn: “Anh đừng có tự kỷ như vậy được không?”

Tôi pha nước tắm cho hắn, cưỡng ép hắn đi tắm rửa. Hắn đi vào phòng vệ sinh, túm lấy vạt áo tôi nắm thật chặt, nhìn tôi cảnh giác, nói: “Không được nhìn lên đó.....”

Ôi trời ơi!

Hai mắt tôi mở to, trừng trừng nhìn trần nhà, đi ra khỏi phòng vệ sinh, dùng sức thật mạnh để đóng cửa rầm một cái.

Mỗi lần tắm rửa sạch sẽ xong. Lúc hắn mặc áo choàng dài đi ra, luôn luôn dùng ánh mắt có chút khấn cầu nhìn tôi, tôi nghiệp nói: “Anh không muốn lại phải ăn mặc chỉnh tề”

Tôi lạnh lùng liếc hắn, nói: “Bớt nói nhảm đi” Xuyên qua ánh sáng phản chiếu của thủy tinh đặt trên giá sách, có thể nhìn thấy hắn ở sau lưng nhìn tôi bằng ánh mắt ôn nhu, và đầy sự mong đợi! Hắn chờ mong tôi ở lại!

Tôi không thể!

Vì thế, hắn đi thay quần áo chỉnh tề, khoác chiếc túi của tôi lên vai, nói vài câu chuyện cười, cãi nhau ầm ĩ một hồi, hắn lái xe đưa tôi trở về trường học

Sau mấy lần kiên trì như vậy, dần dần tôi phát hiện, cứ làm như vậy cũng không phải là việc sáng suốt. Bởi vì, đêm khuya trở về ký túc xá, để vào được cửa thực sự là một vấn đề không hề đơn giản; tệ hơn nữa là, sau mỗi lần chia tay, ánh mắt không đành lòng, và vẻ mặt lúc nào cũng có vẻ mệt mỏi của hắn đều níu tôi ở lại. Vốn dĩ hắn làm việc đã quá vất vả mệt mỏi rồi, lại một mình lái xe trong đêm khuya như vậy..... Tôi thừa nhận, ở trong lòng tôi rất lo lắng, vì thế, sau một lần pha nước tắm cho hắn xong, thản nhiên nói một câu: “Hôm nay anh không cần phải thay quần áo chỉnh tề đâu”

Hắn kinh ngạc ngẩn đầu nhìn tôi.

Tôi mặt đỏ tai hồng, hung dữ gào lớn: “Nhìn cái gì chứ”.

.....

Vốn dĩ ban đầu theo như thương lượng là một người ngủ ở trên giường, một người ngủ dưới đất, nhưng hắn lại trước sau như một kiên trì “Phân giường”, thân mật thẩm thiết ép buộc tôi lên giường, sau đó, tôi hiểu sâu sắc một đạo lý: Đàn ông là không thể nuông chiều! Nếu bạn đồng ý ột người đàn ông hôn mình, thì dứt khoát bạn đừng hi vọng rằng hứng thú của hắn sẽ có giới hạn; nếu bạn đồng ý ột người đàn ông lên giường, thì dứt khoát bạn đừng hi vọng vào Hắn vén áo tôi lên, một lần lại một lần, không biết thỏa mãn từng từng bước áp sát đến, công thành đoạt đất..... Trong lòng tôi vô cùng hoảng sợ, chân tay luống cuống, ngoài mặt trong yếu, bình bại như núi.....

Bước vào tháng năm, công việc của hắn đột nhiên tăng lên rất nhiều, công việc bận rộn không người nào có thể tưởng tượng được, đi đi lại lại tất cả các nơi trên thế giới, thế cho nên trong suốt một tháng, chúng tôi không phải là gặp mặt ở sân bay, thì cũng là ở trên xe cùng đi, thực sự là hoàn toàn không có thời gian quay lại căn hộ của hắn để nghỉ ngơi.

Mãi cho đến đầu tháng sáu, rốt cuộc hắn mới rút bớt chút thời gian, ở cùng tôi cả một ngày, sau đó, hắn lại đi nước Mỹ.

Mỗi lần gặp mặt đều là đáng vẻ vội vội vàng vàng, khiến cho tôi không thể không cảm thán, quả nhiên là đồng nghiệp bất đồng mạng! Cùng là thân phận trợ lý, nhưng tính ra thì cuộc sống của Kim Quang so với hần thì tiêu sái hơn rất nhiều.

Trong mấy ngày gần đây, thời gian tôi gặp mặt Kim Quang, vượt xa thời gian tôi gặp mặt hần, thậm chí, mỗi khi hần đi qua các nước trên thế giới đều mua cho tôi các loại đồ chơi kì dị hiếm có, cũng phần lớn là do Kim Quang mang đến.

Vậy nên tôi khó tránh khỏi việc hỏi Kim Quang: “Hần có khỏe không? Ăn cơm có tốt không? Ngủ có được không?”

Kim Quang luôn theo thói quen đối với vấn đề liên quan đến hần đều tránh không trả lời, chỉ cười cười nói: “Không phải hai người ngày nào cũng gọi điện thoại sao? Sao vẫn phải đi hỏi tôi?”

Đúng vậy, ngày nào chúng tôi cũng gọi điện thoại!

Bất kể hần ở đâu, mỗi ngày đều gọi điện thoại cho tôi! Có đôi khi vì công việc quá bận rộn, liền vội vàng nói hai câu; thỉnh thoảng có lúc rảnh rỗi, sẽ kể chi tiết cho tôi biết một ngày của hần trải qua như thế nào.

Tôi nghe thấy giọng nói của hần lại cảm thấy an tâm, tuy rằng thường xuyên không gặp mặt, nhưng tình cảm lại không bị hạn chế, vô cùng trầm luân.

Mãi cho đến bây giờ, tôi mới hiểu được, lần đó, lúc Hần từ châu Âu vội vàng tới gặp tôi, là điều không dễ dàng gì; tôi cũng mới hiểu được, vì sao hần vừa thấy mặt liền nóng lòng tuyên bố là bạn trai của tôi – hần không đủ thời gian, hần thiếu thời gian nghiêm trọng! Căn bản hần không thể giống như những người khác gần bó trong thời gian dài đến khi tình cảm từ từ xuất hiện, tìm kiếm cơ hội, thổ lộ tình cảm.

Thời gian gặp nhau quá khó khăn, cho nên, sau khi gặp mặt, căn bản tôi đều không nỡ tìm nơi vui chơi cho hết thời gian, thậm chí lẳng lặng cùng hần sống chung một chỗ, lẳng lặng thân thiết.

Mà ngay trong lần gặp nhau vào đầu tháng sáu đó, khi hần tham lam hôn môi của tôi, ngực, rốn..... liên tiếp đánh chiếm, một đường đi xuống, lại trước sau như một vào thời điểm mấu chốt lại nghiêng rằng nghiêng lợi chuẩn bị rút lui, tôi ôm lấy hần, nói: “Yêu em đi” Có trời mới biết là để đề phòng giờ phút này thì tôi đã phải làm bao nhiêu công tác chuẩn bị? Có trời mới biết trong giờ phút này, ở sâu trong lòng tôi, sợ hãi đến mức nào!

Chẳng qua là lòng phụ nữ đau, so với khinh khí cầu còn tốt hơn, vẻ bề ngoài khô quắt xẹp lép, một khi được không khí thổi vào, trong nháy mắt lại căng phồng, vô cùng căng phồng, gấp trăm lần, nghìn lần..... Tôi cúi người, dựa theo phương pháp nhìn thấy trên “Phim ảnh”, trong lúc quỳ hai đầu gối theo hai chân của hần, ở nơi xa lạ nào đó ngượng ngùng thao tác. Hần ồ ồ thở dốc, thở dốc..... Xoay người mạnh một cái, đem tôi “Ném” lên trên giường. Sức lực tràn trề, ánh mắt cuồng nhiệt.

Thời điểm tiến vào, rất đau đớn, trán tôi rịn đầy mồ hôi.

Hần liếc mắt nhìn lướt nhanh qua tôi một cái, nhưng không mấy may có chút ý định rút lui nào, căn răng, ra sức thẳng tiến, thẳng đến nơi sâu nhất..... Cho đến khi giữa hai chân tôi, nở ra đóa hoa đỏ tươi.

Thật sự, cho dù bao lâu sau này khi nhớ lại, tôi đều có thể nhớ lại rõ ràng ngày hôm đó, mỗi lần của hần co rút, mỗi một lần tiến vào, mỗi một lần ở trong thân thể tôi, tung hoành bừa bãi, ra vào đan xen!

Kỳ thực tôi Cũng có có loại cảm giác thỏa mãn hưởng thụ kèm theo mùi máu tươi, mang theo sự đau đớn xâm chiếm lẫn nhau!

Đối với đàn ông mà nói, chuyện này đại khái là một cảm giác chiếm giữ! Giống như một vị tướng quân cuối cùng cũng đem lá cờ của mình cắm lên trên thành trì của kẻ địch; lại giống như bức tranh Đại Hoạch toàn thắng Sư Tử Vương quyền thế!

Còn đối với phụ nữ..... Tôi nghĩ tôi cũng không thể đại diện cho tất cả mọi phụ nữ, nhưng ít ra, đối với tôi mà nói, loại cảm giác này, cũng giống như đang lúc ở nơi âm u tối tăm, bỗng nhiên cảnh vật trở nên tươi đẹp hoàn mỹ, nở rộ như hoa! Giống như một dòng suối nhỏ khô cạn chợt nhận ra thực ra chính mình là thanh xuân nhất; lại giống như sa mạc ngàn dặm chợt phát hiện ra thực ra chính mình là một ốc đảo nhỏ vậy.

Khi hần một lần lại một lần tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể tôi, giống như một thanh kiếm ôn nhu, tách lớp tuyết trắng trên cành hoa ra, thật sự, trong đỉnh điểm của sự buông thả, tôi cảm giác được rõ ràng sự thăng hoa trong cơ thể mình, không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả hết được

Tôi thích một quá trình như vậy, nó mang theo máu, mang theo đau, mang theo rung động và đấu tranh – xuyên thấu vào tâm hồn, để khắc sâu vào trong trí nhớ tôi.

21. Chương 21

Hà Viên Viên dần dần cũng mở rộng lòng với tôi, cho dù vẫn còn tràn đầy sợ hãi, rụt rè, nhưng ít ra, cô ấy đã bằng lòng nói chuyện với tôi, liên tục truyền đến cho tôi những hành động đầy thiện chí.

Một buổi chiều tháng năm đẹp trời, tôi tặng cho cô ấy một cái lược chải tóc xinh đẹp, cô ấy xoay người đưa mắt nhìn tôi một cái, lại nhanh chóng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói một câu đầy sợ hãi mà chân thành: “Lỗ Tây, cô thật là đẹp” nói xong khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ấy một cái, lập tức đưa tay, nắm bờ vai cô ấy, nhìn vào mắt cô ấy, mỉm cười nói: “Cô mới là người xinh đẹp! Cô xem, đôi mắt cô to tròn như vậy, lông mi dài như vậy..... Viên Viên, cô nhất định phải ăn uống thật tốt” Từ khi trở lại Bắc Kinh hồi tháng ba, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, rất ngạc nhiên khi phát hiện, Tiểu cô nương này lại có thể nhớ ra tôi.

Tôi thực sự, thực sự rất cảm động! Bởi vì đã nghiên cứu rất nhiều những tài liệu liên quan về các ca bệnh, cho nên tôi biết rõ, một người có bệnh tình nghiêm trọng giống như cô ấy, đồng ý nhớ ra một người, đón nhận một người, là một chuyện trọng đại đến cỡ nào.

Khi Giáo sư Lý điều trị chứng sợ hãi, thật ra có một bí mật, là dùng phương pháp chọn thức ăn bổ dưỡng kết hợp cùng với các dược liệu, lấy thuốc đông y điều trị là chủ yếu, thuốc tây chỉ dùng để trợ giúp giải quyết tạm thời, kết hợp đông y và tây y là một loại phương pháp điều trị đặc biệt. Điều trị trong Đông y, xem trọng âm dương ngũ hành, thiên địa nhân hòa, theo như lời giáo sư Lý mà nói, đó là cần có một chút “Duyên phận”. Mà theo như Ông ấy nhận định, tôi và Hà Viên Viên thuộc loại “Người có duyên”

Mặc dù là nhất trí với kế hoạch điều trị, Nhưng ông ấy kiên trì tin tưởng cho rằng không biết tôi có khả năng làm gì đó cho Hà Viên Viên không, nhưng nhất định là hơn những người khác, vì thế, sau khi kết thúc giai đoạn đầu một thời gian, dần dần ủy quyền cho tôi, từng bước để cho tôi là người điều trị chính cho Hà Viên Viên.

Khi tôi sợ hãi mất tự tin, ông ấy cổ vũ tôi nói: “Lỗ Tây, em đã làm được bước đầu tiên cũng là bước khó khăn quan trọng nhất, vẫn đề còn lại thực ra chẳng qua là kinh nghiệm nữa mà thôi”. Ông ấy không hề keo kiệt chút nào đem tất cả những kinh nghiệm tích lũy trong nhiều năm truyền hết lại cho tôi, trong những trường hợp phức tạp khó khăn hơn còn tận tình giúp đỡ hướng dẫn cho tôi.

Tôi đọc đi đọc lại các loại bệnh án điều trị của giáo sư Lý, có một cảm giác gần như là “Không trâu bắt chó đi cày”, vạch ra phương án điều trị cho Hà Viên Viên mà trong lòng nơm nớp lo sợ thấp thỏm lo lắng không yên, không ngờ mới chỉ thử một lần, lại đạt kết quả tốt không ngờ.

Trong khoảng thời gian này, bệnh tình của Hà Viên Viên có những khởi sắc rõ ràng, càng ngày lại càng rõ ràng, Mà sự hiểu biết về triệu chứng bệnh lý chứng sợ hãi và trình độ điều trị của tôi cũng được nâng cao nhanh chóng.

Giáo sư Lý thường hay nói đùa rằng: “Lỗ Tây, cứ dựa vào mức độ tiến bộ này của em, xem ra không cần học lên thạc sĩ nữa mà trực tiếp học lên giáo sư đi!”

Tôi mồ hôi ướt đầu đầu, nghiêm mặt ưỡn ngực, cười hì hì nói: “Không phải là giáo sư muốn để cho em trở thành loại học trò thứ ba đấy chứ!” Sau đó, tôi chợt phát hiện ra kỳ thực giáo sư Lý không phải hoàn toàn là nói đùa với tôi. Ông ấy nói trường hợp của tôi với trường đại học cũ của ông ấy, trường đại học Stanford, ở đó, có chuyên ngành tâm lý học tốt nhất trên thế giới.

Thật sự tôi cũng từng có kế hoạch cho tương lai, cũng luôn tích cực chuẩn bị ra nước ngoài, cách đây vài tháng, cũng vừa thuận lợi hoàn thành tương đối tốt bài thi GRE (bài thi kiểm tra năng lực) trên máy và thi viết, hi vọng đạt được điểm số cao, dù sao cũng chưa từng dám đặt ra mục tiêu cao như vậy, cụ thể như vậy.

Giáo sư Lý nói, ông ấy sẵn lòng giới thiệu tôi, dĩ nhiên, điều kiện trước tiên là: Ông ấy tin tưởng vào bài luận văn của tôi về Hà Viên Viên sau này sẽ trở thành bản luận văn mẫu gây được tiếng vang lớn. Tuy rằng vẫn còn có chỗ thô ráp, nhưng nhìn ra được, rất có giá trị, cần dặn tôi phải tiếp tục tìm tài liệu, tiếp tục sửa chữa, bất luận như thế nào cũng nhất định phải đem luận văn sửa lại một cách tốt nhất, tranh thủ nắm bắt cơ hội công bố trên tạp chí quốc tế.

Tiếng Anh! Tiếng Anh! Tôi phải liều mạng luyện tiếng anh!

Luận văn đăng trên tạp chí quốc tế Nhất Thiên, chắc chắn phải là luận văn tiếng anh, mà bản thân tôi là một nhân viên chuyên phiên dịch bán thời gian, đương nhiên không thể mượn tay người khác để hoàn thành công việc phiên dịch luận văn của mình. Tôi tin tưởng chắc chắn, chỉ có chính mình, mới có thể dùng một loại ngôn ngữ diễn tả chính xác nhất, rõ ràng nhất, chuẩn xác nhất toàn bộ những quan điểm của mình.

Cũng bởi vì như vậy, tôi vẫn như cũ kiên trì làm phiên dịch viên ở Lương thị, Tuy rằng buôn bán xuất nhập khẩu và ứng dụng tâm lý học là hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau, nhưng ngữ pháp và từ vựng cơ bản lúc nào cũng thông suốt. Hơn nữa, tôi hiểu được, chắc chắn thông qua công việc này, một mặt có thể kiếm được tiền sinh hoạt phí; mặt khác, có thể hiểu biết một chút về nơi làm việc của người tôi yêu.

Bạn xem, đột nhiên, tôi có một người bạn trai làm trợ lý cho tổng giám đốc Lương thị, bất luận là ở đâu cũng có thể dùng từ “Thành phần tri thức, nòng cốt tinh anh” để hình dung, đời người tốt xấu gì quan trọng nhất cũng là quá trình, giành được thành tựu như thế nào?

Đương nhiên, dựa trên nguyên tắc hẩn cũng không được coi là kiểu đàn ông có tâm lý “Giữ gìn”, tâm lý “thể diện”, sớm đã đưa ra tuyên bố, về sau hẩn đưa tôi đến trường học.

Tôi nghĩ muốn từ chối. Cũng không phải là cảm thấy cảm giác được đàn ông che chở là không tốt, mà là, tôi lo lắng một khi đã dựa vào người khác, tôi sẽ ỷ lại, mà dần dần đánh mất chính bản thân mình.

Giáo sư Lý nói cho dù là tôi đọc sách chiều sâu hay chiều rộng đều hoàn toàn có thể so sánh với học trò thạc sĩ của ông ấy, quả thật tôi cũng tự tin như vậy – bởi vì tôi cũng không bao giờ tùy tiện lãng phí thời gian!

Từ nhỏ tôi đã biết bản thân mình không có hoàn cảnh gia đình tốt, không có ai để dựa dẫm, thậm chí không có lấy một người dịu dàng che gió chắn mưa cho tôi khi tôi bị thương, cho nên, tôi không dám không cố gắng, không dám không phấn đấu, cho tới bây giờ cũng không dám hi vọng đem tương lai đời mình, hướng vào một cái gì đó xa vời không thực tế.

Tôi chưa từng nghĩ tới, có một ngày, có thể có được một người bạn trai xuất sắc như vậy. Cho nên, tôi càng quý trọng hơn, càng coi trọng hơn, càng chuyên tâm hơn, càng sợ hãi hơn..... Tôi sợ tôi sẽ quá yêu hẩn, quá mến hẩn, mà có một ngày, phát hiện ra mình không xứng với hẩn!

Tôi không hiểu kinh tế học, cũng như đối với toàn bộ sự vận hành và hoạt động ở Lương thị đều không hiểu lắm, nhưng tôi biết, một người còn trẻ giống như hẩn, có thể ngồi vào vị trí trợ lý của tổng giám đốc, tuyệt đối không đơn giản; một người còn trẻ giống như hẩn, có thể bận rộn suốt ngày như vậy..... Ngược lại càng chứng tỏ, hẩn có năng lực làm việc đặc biệt xuất sắc!

Tình cờ tôi nghe thấy hẩn nói rằng đang tiến hành hạng mục hoặc là giao dịch gì đó, mức độ đầu tư hơn một ngàn vạn tệ, đan xen trong đó là các loại lợi ích phức tạp khó tháo gỡ, mỗi một quyết định đều cần phải vận dụng đầu óc để giải quyết.

Hẩn nói: “Lỗ Tây, em biết không? Anh làm việc này, điều khó khăn nhất không phải là đưa ra kế hoạch hay là thực hiện kế hoạch, mà vấn đề là lúc nào cũng liên quan đến vô số người, vô số mất xích. Dù kế hoạch có chu đáo chặt chẽ, nhưng khi bắt đầu thực hiện thì vẫn phải giải quyết đủ loại vấn đề. Có thể anh sẽ phải trì hoãn cuộc họp chậm lại chỉ vì không biết là khách hàng của mình sẽ đến muộn chỉ vì khi đi ra cửa họ quên mang theo ô; hoặc là, anh sẽ không biết rằng, người quản lý của anh chỉ vì bức bối với vợ anh ta, mà phá hỏng cuộc thương lượng mà đã cầm chắc phần thắng.

Tôi nghĩ tôi có thể hiểu được

Tâm lý con người là điều không thể đoán trước được, là điều khó nắm bắt nhất, không có cách nào có thể đo lường được.

Mà chuyên ngành của tôi, đó là nghiên cứu tâm lý con người!

Đương nhiên tôi cũng đã từng hỏi qua hần, trong bữa tiệc rượu trước đây rất rất lâu rồi, cũng chính là bữa tiệc rượu mà lần đầu chúng tôi gặp nhau, rốt cuộc vì sao hần lại tìm tới tôi, có mục đích gì? Hần liền không khách khí vén áo tôi lên, cẩn thận hôn bả vai bên trái và cánh tôi, mơ màng nói: “Thực ra chỉ đơn giản là đến nhìn em! Chẳng lẽ em không có nhận ra, mục đích chủ yếu của anh ngày hôm đó là nắm lấy bàn tay trái của em sao. Sau đó, anh cảm thấy lúc em vung tay anh ra, vô cùng mạnh mẽ, liền nghĩ, xem ra chính phục cô gái này cũng không tồi”

Hần ám chỉ, căn bản ngày hôm đó đến không phải là để tham gia tiệc rượu gì hết, mà chủ yếu là đến để nhìn tôi? Hay nói cách khác, một người đàn ông xa lạ đặc biệt chạy đến tiệc rượu một lúc, mục đích chủ yếu là để nhìn một người phụ nữ xa lạ nào đó sao? rõ ràng là lừa người mà.

Tôi cười nhạo nói: “Lý do? Lý do anh nhìn em?”

Hần nhú mày, cẩn rằng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đưa ra một lý do tương đối chính đáng: “Anh nghe nói lúc em ở bệnh viện, rất không ngoan ngoãn, không ngừng mắng chửi giám đốc của bọn anh, ý anh là nóiLương tiên sinh! Anh nghĩ, một cô sinh viên có cá tính, có can đảm như vậy, cần phải gặp một lần cho biết mặt. Sau đó, vừa nhìn thấy mặt, chợt nghe thấy cô gái này tuyên bố với người ta uống rượu tam tiên.....” Hần nằm ở trên người tôi, dường như đang nhớ lại dáng vẻ của tôi lúc đó, cười cười mãi không thôi.

Tôi bị hần cười đến mức mặt đỏ tai hồng, khó tránh khỏi xấu hổ và giận dữ, khó tránh khỏi oán hận nói: “Anh nói cái xem rốt cục tên họ Lương kia được làm từ cái gì vậy, nhân phẩm kém như vậy, có một chút chuyện nhỏ như vậy, mà cứ hết lần này đến lần khác cho em leo cây!”

“Hần bận rộn nhiều việc!” Hần nghiêm túc nói với tôi: “Khoảng thời gian đó, anh ta phải đấu tranh với các anh em khác của hần. Sự đấu tranh này có thể so với như đánh một ván cờ vậy, bàn cờ luôn thay đổi thiên biến vạn hóa, chỉ cần bất cẩn một chút liền mất hết tất cả. Rất nhiều lần anh ta muốn đến gặp em, nhưng mà, đối thủ của anh ta ra tay rất nhanh và chặt chẽ, chỉ cần hần hơi lơ lỏng một chút, đối thủ lập tức ra chiêu. Bàn cờ này cũng rất lớn, trải rộng khắp thế giới, lúc anh ta có thời gian rảnh liền nghĩ muốn gặp em, cho dù một phút trước hần ở Bắc Kinh, nhưng không biết một phút sau đó, phải đi đến nơi nào cũng không biết.....”

Câu nói cuối cùng của hần, đã gợi lên nỗi đau đớn sâu sắc yếu mềm nhất trong lòng tôi.

Bởi vì, bất cứ lúc nào hần cảm thấy có thời gian rảnh đều nghĩ đến thăm tôi như vậy, người đang ở Bắc Kinh, nhưng trong phút tiếp theo, cũng không biết sẽ đi đến đâu..... Những ngày trong tháng năm, số lần hần đi đi về về Bắc Kinh rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối đều không có thời gian trở về căn hộ của hần với tôi. Hần ở công ty họp, tôi ở trong xe của hần vừa nghiên cứu tài liệu vừa chờ hần, đợi cho hần xuống vào xe, thường là đi thẳng một mạch tới sân bay.....

Tôi đau lòng, vô cùng vô cùng đau lòng, cho nên, nghĩ nghĩ, nhịn không được lại cẩn rằng mắng: “Anh nói xem cái tên họ Lương kia có phải tên biến thái không? Nếu như hần phải tranh đấu, đối với hần không có gì đáng trách, nhưng sao lại làm liên lụy tới người khác. Bản thân hần không nghĩ ngơi, thì cũng không cho người khác nghĩ ngơi, đúng là táng tận lương tâm.....”

Hần nghe không nổi nữa, cúi người cắn môi tôi, chậm rãi cắn, chậm rãi cắn, một lúc lâu sau, mới buông miệng tôi ra, gần từng tiếng nói: “Cô gái nhỏ, em không thể ác độc như vậy.....”

Tôi nhú mày, khiêu khích nhìn hần, nói: “Em độc ác đó, em sẽ nguyên rửa hần, có sao không? Có bản lĩnh thì anh cắn em a.....”

Hần đương nhiên là có bản lĩnh cắn tôi, trên thực tế, hần vô cùng thích cắn tôi. Hần lập tức lại cắn môi tôi, sau đó, không khách khí chút nào cởi bỏ quần áo của tôi, cắn khắp nơi ở trên người tôi..... Tôi bị hần cắn,

bị hấn cắn..... Đành phải lớn tiếng nói: “Ngừng, anh dừng lại! Nếu anh không dừng lại, em liền, em liền cắn anh a.....” Rồi ra sức lùi lại vùng lên, hung hăng cắn vào vai hấn, cánh tay hấn, đùi hấn.....

Chúng tôi gặp được nhau quá khó khăn, thực ra thời gian mặt đối mặt nói chuyện cũng rất khó khăn, cho nên khi gặp nhau đều bỏ qua tất cả trách nhiệm, giờ phút đó mặc sức vui vẻ thỏa thích, mỗi khi gặp mặt, một khi tuyên chiến với nhau, một khi châm ngòi chiến tranh, tình hình chiến đấu luôn đặc biệt kịch liệt. Chúng tôi lần qua lần lại từ trên giường xuống dưới mặt đất, lại lần qua lần lại từ dưới mặt đất lên trên giường..... Trước khi hấn thiếp đi vì mệt mỏi, tôi chỉ kịp giáo huấn hấn một cái đạo lý vĩ đại rằng: “Làm người phải có tôn nghiêm làm người!”

Tôi nói: “Cái tên Lương tiên sinh rách của các anh cũng không phải là thần tiên trên trời, dựa vào cái gì mà không thể mắng? Nếu chỉ vì em mắng hấn, anh đã cảm thấy em có can đảm, có cá tính, thì tận trong xương cốt, anh tôn sùng lãnh đạo của anh tới đâu, quá khom lưng uốn gối, vô cùng nô dịch..... Em chỉ cảm thấy hấn rất ích kỷ, hấn không phân biệt tốt xấu, đáng mắng liền mắng, có lẽ hấn nên đảm nhiệm làm tổng thư ký liên hiệp quốc của thế giới nhà giàu”

Hấn cười hỏi: “Nếu như hấn là vị thần tiên không phải là không biết phân biệt tốt xấu?”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Chắc chắn không mắng nhầm”

Hấn phục!

Mãi cho đến ngày hôm sau khi rời giường, hấn mới cười hì hì nói: “Anh phải khom lưng uốn gối, phải vô cùng nô dịch đi hằm hạ Giám đốc của anh đây, nếu không sẽ không có tiền nuôi gia đình”

Tôi nghe xong trong lòng rất chua xót, rất đau, rất không đành lòng..... Không còn cách nào khác ngoài việc dụ dỗ như nước an ủi hấn: “Anh đang ở dưới mái hiên nhà người ra, không thể không cúi đầu! Vì tương lai của chúng ta, tạm thời anh đành phải giả dối ngoắt ngoéo, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đợi đến một ngày nào đó chúng ta kiếm đủ tiền, lúc đó có thể mắng chửi hấn, sẽ đem tất cả những oan ức ủy khuất hung hăng quăng về phía hấn.....” Theo cách nói của tôi, thì đây chính là một quá trình tích lũy, bị âm ức, không phải là không mắng, mà gom lại tất cả, chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ mắng trối luôn một thể.

Hấn nhìn tôi, bắt lấy vòng eo nhỏ, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nhẹ nhàng nói: “Đợi cho đến một ngày nào đó, một ngày nào đó chúng ta có thể chửi ầm lên, chúng ta sẽ quăng tất cả ra ngoài, sẽ không chỉ đơn giản là vài câu nguyên rủa, hoặc là một vài cái hình ảnh chua xót! Đợi cho đến một ngày nào đó, một ngày nào đó chúng ta có thể chửi ầm lên, chúng ta sẽ thu hồi lại tất cả sẽ không chỉ có sự thoải mái của trả thù, có thể, còn có một vài tấm thẻ ngân hàng lấp lánh nữa cũng nên! Chúng ta chờ đợi, chờ đợi sự tôn nghiêm vô hạn của loài người bùng nổ, giống như chờ đợi tên lửa được phóng vào vũ trụ, giống như chờ đợi đập Tam Hiệp (Một con đập lớn nhất ở Trung Quốc).....” Hấn vẫn nhẹ nhàng nói cho đến khi không nhận được nữa cười rộ lên, thở dài nói: “Ai bảo cái tên họ Lương kia, đắc tội với ai không đắc tội, lại đắc tội với Lỗ Tây của anh.....” Nâng mặt tôi lên, hôn không ngừng.

Hấn lại sẽ phải rời đi trong một khoảng thời gian rất dài, tôi biết! Mỗi lần hấn hôn môi tôi triền miên như vậy, liền có nghĩa là trong một khoảng thời gian dài chúng tôi sẽ không thể gặp mặt nhau.

Hấn giống như con diều vậy, tung bay theo làn gió..... Còn tôi thì sao? Có phải đã bị cuốn chặt vào sợi dây của con diều rồi hay không.

22. Chương 22

Vào ngày nghỉ hè đầu tiên của tôi, “Anh” gọi điện, nói nhờ Kim Quang tới đón tôi, địa điểm đến chính là Hawaii.

Lúc đang cảm điện thoại, tôi cảm giác giống như mình đang nằm mơ, không tránh khỏi có một chút cảm giác anh – người yêu tôi cũng thật lợi hại nha? Đường như đi đến nơi nào đều rất đơn giản, quan trọng nhất là – không phải lo lắng vấn đề tiền bạc!

Vùng đất nhiệt đới tràn đầy phong tình xinh đẹp trong truyền thuyết, một mảnh đất Bích hải lam thiên vô tận (mình không nghĩ được ra từ gì để thay nên giữ nguyên), những dải sóng bạc vỗ bờ, những cánh chim Hải Âu bay lượn trên không.... Khiến cho tôi không thể nào không khao khát, làm sao có thể không muốn đến!

Nhưng vấn đề là, vấn đề vẫn đề là, Giáo sư Lý đảm nhiệm hướng dẫn một nhóm nghiên cứu khoa học, vừa mới thành công nhận được một đề tài quan trọng mang tính quốc gia, mà thân phận tiểu nữ tử tôi chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, thế nhưng lại được tiến cử vào làm thành viên đầu tiên của nhóm – việc này khiến tôi đỏ mặt hồi hộp, vô cùng hưng phấn, vô cùng kích động! Không chút nghĩ ngợi liền đồng ý với Giáo sư Lý, sẽ đem tất cả thời gian trong kỳ nghỉ hè của tôi dâng hiến cho nông thôn Tây bộ vô điều kiện, cam đoan tận tâm hoàn thành công việc điều tra khảo sát.

Lúc “Anh” gọi điện thoại cho tôi, tôi đã sắp xếp xong hành lý rồi, không nói cho anh biết, là vì tôi cảm thấy chuyện này không cần thiết. Cảm thấy, đối với một người đang ở nơi phương xa mà nói, chuyện tôi ở Bắc Kinh hay là ở miền nông thôn Tây bộ, dường như không có gì khác nhau.

Tôi nói với anh là chỉ sợ trong kỳ nghỉ này làm thế nào cũng không đi được, anh ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc không nói, một lúc lâu mới dùng loại giọng nói bình thản như nước, thản nhiên nói một câu: “Vây cũng tốt” Không nói được một lời, liền cúp điện thoại

Tôi nghe trong điện thoại có tiếng hừ lạnh, biết là anh tức giận

Cái này là một chút hẹp hòi của người khó tính, mỗi lần tức giận đều nói chuyện bình thản như vậy, càng tức giận, giọng nói càng lạnh đậm.... Nhưng mà, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách tôi được!

Đúng là tôi không có nói trước với anh việc tôi phải làm điều tra khảo sát, nhưng anh cũng không có nói trước với tôi chuyện muốn cùng tôi đi du lịch a! Con bà nó, giữ sĩ diện với ai chứ? Thật sự là tính khí không giống ai mà! Tức giận thì tức giận đi, tôi cũng muốn mặc kệ anh đi?

Điều chủ yếu cần chú ý trong đề tài này của giáo sư Lý, là ở chỗ nông dân có tâm lý khỏe mạnh, so với đại bộ phận nông dân ở phía đông thì tâm lý chiếm giữ và sử dụng tài nguyên thiên nhiên chắc chắn là tốt hơn, một bức tranh hài hòa, thuận lợi cho việc xúc tiến phát triển tam nông (nông nghiệp, nông dân, nông thôn).hiện nay mở rộng phía tây là phù hợp với sự phát triển của nhà nước. Theo như lời tổng kết của một đàn anh, thì chính là: “Vấn đề tâm lý của nông dân trở thành một vấn đề quan trọng trong sự phát triển của đất nước, chứng minh nước ta thực sự giàu có!”

Tôi, giáo sư lý và hai vị tiến sĩ đàn anh cùng một chị thực sĩ làm một tổ, cùng nhau bay đi Vân Nam, trong đó chị Đinh Hương và Châu Kiến là một đôi tình nhân, tình cảm của hai người vừa mới ở trong thời kỳ tuần trăng mật, một phút cũng không thể chia xa. Tôi không còn cách nào khác, vừa lên máy bay liền đi thẳng đến chỗ chỗ anh Lâm Giang Dương, cười hì hì nói: “Xin anh chiếu cố em nhiều hơn” Rồi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Anh Lâm, đem vị trí đầu tiên, nhường lại cho đôi tình nhân kia

Từ nay về sau. trong suốt hai mươi ngày điều tra nghiên cứu, loại hình thức này liền trở thành kết cục đã định. Bất kể đi tới chỗ nào, đi phía trước luôn là một đôi tình nhân, đi phía sau là tôi và anh Lâm, để điều tra điền vào bảng câu hỏi, cũng vừa hay hai người một tổ tiến hành phân công nhau.

Vốn dĩ tôi và anh Lâm không quen nhau, nhưng mà cùng đi cùng hợp tác với nhau gần hai mươi ngày trời, mặc dù không cố ý, nhưng hai bên cũng đã sớm đem những quan niệm về nhân sinh quan, về giá trị hàn huyên với nhau, chỉ có còn thiếu điều chưa nói tới: “Anh thích sống ở đâu trên địa cầu nhất?” Loại câu hỏi này quá vĩ mô; hay vấn đề: “Mẫu người mà anh thích như thế nào?” Loại câu hỏi này mang tích chất quá riêng tư.

Vân Nam là một tỉnh nằm sát biên giới phía Tây Nam của đất nước, từ xưa đến nay, không biết đã mang trên mình biết bao nhiêu cái tên “Hoang dã”. Trước khi xuất phát, trong đầu tôi luôn luôn có rất nhiều thành kiến, nghĩ rằng tất cả dân cư ở đây đều dùng quần áo trang sức của dân tộc thiểu số, lưng đeo Kim Dao, đầu đội mũ lông chim, ra đường thì cưỡi voi, vào nhà thì uống rượu trắng, nhưng thực ra khi tới đặt chân tới đây mới phát hiện, mặc dù đây là tỉnh có nhiều loại dân tộc thiểu số sinh sống nhất cả nước, vẫn là một mảnh đất giống như dưới thời thống trị của nhà Hán. Bất luận ở đây còn một vài thị trấn nổi tiếng, trong lúc chúng tôi ở đây nghiên cứu điều tra, mặc dù chúng tôi mỗi một nơi chúng tôi đến đều là những

huyện đặc biệt, đến rất nhiều nơi, nhưng đều thấy rất nhiều người dân ở đây phục sức giống nhau, ăn những thức ăn giống nhau, ngoài tiếng nói mang đậm nét dân tộc mình thì họ cũng nói được tiếng phổ thông rất chuẩn.

Vốn dĩ tôi đã dốc sức chuẩn bị tốt tư tưởng ” Vị khách quá lạ sống tha hương” rồi, nhưng ngược lại không ngờ trên đường đi được được ngắm thỏa thích cảnh non xanh nước biếc đẹp long lanh, những văn hóa dân tộc đặc sắc, sự buồn bực kia rất đã nhanh chóng bị cảnh đẹp đẩy lùi, hoàn toàn bị khuất phục bởi sự nên thơ những làn khói nước bay bay trong không khí, chỉ hận không thể chuyển núi rời non, không thể thường xuyên ở lại nơi này.

“Anh” vẫn gọi điện thoại cho tôi mỗi ngày như cũ, nhưng mà dường như luôn luôn tức giận, thái độ lạnh như băng. Mỗi lần gọi điện thoại tới, chỉ hỏi hai câu: “Hiện tại em ở chỗ nào?” Và ” Có khỏe không?” Hỏi xong liền tắt máy.

Tôi thực sự cảm thấy anh hẹp hòi!

Từ khi thừa nhận quan hệ yêu đương đến giờ, do anh bận rộn công việc, tôi thật sự vẫn là theo gọi theo đến, chỉ cần anh ở Bắc Kinh, tôi có chuyện trọng đại gì cũng đều quăng sang một bên, không trốn học cũng bắt đầu trốn học, không thất hứa cũng bắt đầu thất hứa..... tôi nghĩ, là do tôi quá nuông chiều anh!

Hai người yêu nhau, không thể một bên luôn thỏa hiệp vô điều kiện còn một bên luôn xâm chiếm vô điều kiện mãi được. Trong bốn tháng yêu nhau, tôi rất yêu anh, không muốn làm cho anh phải bận tâm lo nghĩ cho tôi dù chỉ một chút xíu, mọi chuyện đều chiều theo, có vẻ càng làm như vậy tôi càng dung túng cho sự kiêu ngạo của ai đó.

Tôi không có ý định đề cao bản thân mình, nhưng chắc chắn không muốn tiếp tục dung túng cho sự kiêu căng, thâm nghĩ, lạnh lùng cũng tốt, dù sao anh cũng bận rộn công việc của anh, tôi cũng bận rộn công việc của tôi, chờ đến khi anh hết giận, lúc đó tôi cũng rảnh, rồi từ từ làm lành cũng không muộn. Nghĩ như vậy, tâm trạng của tôi lập tức cân bằng đến mức không thể cân bằng hơn, mặc kệ anh có tức giận hay không, dù sao tôi cũng không có tức giận, anh gọi điện thoại đến, tôi đảm bảo sẽ nhận, mặc dù tâm trạng không tốt nhưng giọng nói đã vui vẻ lên vài ba phần, tất nhiên là hữu vấn tất đáp (có hỏi tất có trả lời), hơn nữa mỗi lần còn vô cùng phong độ bỏ qua cho anh chuyện anh gác điện thoại trước.

Đương nhiên, thâm ý phía sau “Hữu vấn tất đáp” đó là – chỉ cần anh không đặt câu hỏi, tôi tuyệt không chủ động nói một câu thừa thãi không cần thiết. Bởi vậy, trong hai mươi mấy ngày, tổng cộng mỗi ngày tôi chỉ trả anh hai câu đó là: :”Hiện tại em đang ở.....” và câu ” Em khỏe lắm”

Tôi cảm thấy đổi chỗ nghiên cứu quả thật rất hứng thú, mặc dù công việc nghiên cứu điều tra cực kỳ gian nan. Bởi vì căn cứ vào tổng thể mà nói, tâm lý của nhóm đối tượng điều tra cũng không đặc biệt quan tâm đến vấn đề nào, mỗi người đều cho rằng tâm lý của mình khỏe mạnh đến không thể khỏe mạnh hơn. Mà mỗi lần mời bọn họ điền vào chuyên mục liên quan đến “Số lần sinh hoạt tình dục và chất lượng”, sẽ bắt gặp sự bối rối khôn xiết.

Tôi nhớ rõ có một lần, mời một bác gái nông dân điền vào quyển câu hỏi, tôi đang tốn biết bao lời lẽ giải thích ý định của kế hoạch cũng như ý đồ sau này của quyển câu hỏi điều tra, bác ấy xấu hổ và giận dữ khó chịu, liền đem quyển câu hỏi điều tra quăng vào mặt tôi, tức giận nói: “không biết xấu hổ”

Đàn anh Lâm Giang lo lắng nhìn tôi, nói : “Lỡ Tây.....”

Tôi cười một cái, nói: ” Không sao, không sao! Không phải bởi vì thế này, mới cần chúng ta đi sâu vào điều tra nghiên cứu sao? Cũng vì như thế này nên đề này này của giáo sư mới có giá trị hay sao?”

Vừa vặn đúng lúc chị Đinh hương nghe thấy, đi tới, ghé vào tai tôi, bí hiểm hỏi: “Đi sâu vào như thế nào a?”

Ôi trời!

Thì ra cho rằng chuyện này không trong sáng, thực sự là không có mối liên hệ nào đặc biệt với trình độ học thuật

Cứ như vậy, trong thời gian hai mươi mấy ngày, chúng tôi đi qua nhiều huyện ở Vân Nam, đi vào từng thôn xóm, phát mấy nghìn quyển câu hỏi.....

Ngày đó, một ngày trời trong nắng ấm, trong đầu tất cả mọi người trong tổ chúng tôi đều lơ mơ hưng phấn, vô cùng chờ mong ngày hôm đó! Bởi vì, chúng tôi đến điều tra ở một nơi mới, một nơi có một cái tên rất đẹp – Lệ Giang!

Lúc xuống xe, chị Đinh Hương cười hì hì hỏi một câu: “Mọi người đoán xem, trên đường đi có thể có nông dân hay không?”

Tất cả chúng tôi hoan hô, cùng nhau lớn tiếng nói: “Có”

Vì thế, hai tiếng sau, tất cả mọi người trong tổ chúng tôi liền đội mũ, uống Cooca, đứng trên đường phố nổi tiếng với một cây cầu uốn cong xinh đẹp, bắc qua dòng suối nhỏ trong suốt uốn lượn giống như một con rồng, nhìn xung quanh rất nhiều các cửa hàng bận rộn với từng đoàn khách ra vào, không tự chủ được lớn tiếng cảm thán: “Một nơi đẹp, nhân văn đẹp, phong cảnh đẹp, nhất là con suối nhỏ này càng đẹp! chỉ đáng tiếc bị thương mại hóa!”

Chị Đinh Hương mua một loại “Bánh” được nghe nói là đặc sản nhất ở Lệ Giang, đưa cho chúng tôi mỗi người một cái, vừa cắn, vừa đem Lâm Giang Dương ra trêu ghẹo, nói: “Giang Dương, rốt cuộc anh có phải là đàn ông không vậy? sao lại để cho Lỗ Tây đeo trên lưng nhiều quyển câu hỏi vậy.....” Để tiết kiệm thời gian, mỗi ngày chúng tôi đều buộc những quyển câu hỏi trên lưng, ai cũng đeo một ba lô nặng trĩu. Thực ra hàng hằng bản thân chị Đinh Hương cũng đều đeo quyển câu hỏi trên lưng, chỉ do vừa này, vô duyên vô cớ đi mua “Bánh”, lại trùng hợp đưa quyển câu hỏi cho anh Chu

Lâm Giang là người cực nhả nhận lịch sự, da mặt mỏng, vừa nghe xong liền đỏ mặt, nói: “Tôi cũng đang định công đó chứ.....”

Chị Đinh Hương liền cười ha hả, nói: “Công ai hả? công Lỗ Tây hay là công quyển câu hỏi?”

Anh Chu Kiến cũng chạy tới trêu chọc, nói: :Công đi! Công đi! Mau công Lỗ Tây lên đi.....”

Lâm Giang Dương lấp bắp giải thích, nói: “Không phải, tôi nói không phải là công Lỗ Tây. Tôi nói là.....”

Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của anh, ngay cả tôi cũng cảm thấy vui vẻ, liền giả bộ tức giận tái mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: ” Em thật không ra gì, làm cho đàn anh như anh cũng không muốn gặp?” Giả bộ thương tâm nói: “Số em thật khổ a..... Em không muốn sống nữa! Anh chị trăm nghìn lần đừng kéo em lại.....” lập tức đi về phía lan can cầu giả bộ nhảy xuống.....

Anh Lâm gần như là không chút nghĩ ngợi, chạy lên, tóm lấy tay tôi nói: “Lỗ Tây, em dừng....” Sau đó, có một nắm đấm, đột ngột xuất hiện ngay trước mặt tôi, không chút do dự hướng về phía mặt anh Lâm, hung hăng đấm xuống.....

Một tiếng “Bốp” vang lên, nắm đấm kia nở hoa ở trên mặt anh Lâm, tôi quay đầu lại, đập vào mắt đầu tiên là một thân màu đen.

Tôi không kịp suy nghĩ vì sao anh lại đột ngột xuất hiện ở đây, tại sao lại ra tay đánh người, chỉ biết là, trong nháy mắt quay đầu, liền nhìn thấy trên mặt anh Lâm có chút máu..... Tôi liền đặt ba lô xuống, ngồi xổm người xuống, vừa vội vàng vàng tìm giấy ướt trong ba lô, vừa ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đầy máu hết sức thê thảm của anh Lâm, khẩn trương hỏi: “Sư huynh anh không bị gì chứ?”

Anh Chu Kiến lớn tiếng nói một câu: “Anh làm gì vậy.....” kèm theo đó là một tiếng xé gió hướng về phía tôi. Lại “Bốp” một tiếng, âm thanh phát ra từ “Nắm đấm chạm nhau”, làm chấn động không khí.

Chị Đinh Hương hét chói tai, nói: “Chu Kiến, Chu Kiến, bình tĩnh, bình tĩnh.....”

Sau đó, dường như Lâm Giang Dương cũng kịp phản ứng lại, đưa tay áo lên lau đi máu tươi trên mặt, rồi xông lên..... Ba người quyền cước qua lại, đánh nhau trong nháy mắt, tôi ngẩng đầu lên, đứng đầu chỉ nhìn thấy hình ảnh tay đấm chân đá, từ từ nhìn thấy bóng người lay động phía trước, tôi căn bản cái gì cũng không suy nghĩ được, chỉ biết là muốn ngăn cản trấn đầu vô vị này lại ngay, cố gắng quên mình nhào vào giữa những nắm đấm, nói: “Dừng tay, Các anh dừng tay lại cho tôi.....”

Một nắm đấm rơi vào bụng, một nắm đấm khác rơi vào hông, tôi đau đớn ngã nhào về phía trước. Sau đó, một cơ thể ấm áp, tôi bị “Anh” ôm vào trong lòng, sau đó, sau đó, sau đó..... Tôi nghe được một giọng nói, kiêu ngạo mà vô cùng rõ ràng vang lên trên đỉnh đầu: “Tôi là Lương Trạ, các người có bản lĩnh thì đi kiện tôi đi.....”

“Phản phật, phản phật”, Mấy bóng người hiện lên trước mặt, mang theo những âm thanh cung kính và sợ hãi.

“Lương tiên sinh.....”

“Lương tiên sinh.....”

Cả đời tôi cũng chưa từng chịu qua quyền cước nặng như vậy, cả người không kiềm chế được mà cong người lại, sau đó, liền bắt đầu nôn mửa, nôn mửa như giải bày tâm can, không cách nào dừng lại được

Trong nháy mắt đó tâm trí của tôi như tách ra khỏi cơ thể, thực sự cảm thấy đau đớn khủng khiếp, từng cơn đau dạ dày co giật!

Anh nói anh gọi là Lương Trạ!

Anh làm sao có thể gọi là Lương Trạ?

Nếu, nếu anh thực sự là Lương Trạ.....

Cho dù bây giờ ông trời có giáng xuống cả chục cái sấm sét, cũng không thể làm tôi kinh ngạc đau đớn phần nộ và sợ hãi như lúc này!

Tôi không biết là vì co thắt, hay đơn giản vì cảm thấy phần nộ, toàn bộ cơ thể giống như bị lá cây run rẩy, khốn đốn trong gió bão!

Anh ôm tôi thật chặt, liên tục gọi: “Lỗ Tây, Lỗ Tây.....”

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng cầu giện cùng hồi hận của Anh Lâm Giang Dương, ở đầu bên kia cây cầu đá truyền tới: “Lỗ Tây em có sao không.....”

Tôi nghe thấy giọng nói đó, giống như tóm được một cây cỏ cứu mạng, khó khăn vươn tay về phía anh ta, muốn nói chuyện, nhưng tay của tôi, lại lập tức bị anh – bị Lương Trạ cầm lấy!

Tôi nghe được anh lớn tiếng quát: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Lấy nước lại đây, cả khăn mặt nữa.....”

Sau đó nước nhanh chóng được đưa tới, anh tự mình cho tôi uống, là loại nước Riedel giả một cái cốc là kiểu dáng mới nhất, nước trong cốc, đúng là rất ấm.

Tôi cố gắng đè xuống những翻滚 trong bụng, uống mấy ngụm nước, khó khăn lắm mới không nôn mửa nữa, thở phào nói: “Anh, anh..... để cho tôi yên lặng một chút.....”

Anh không nói được một lời, dùng khăn mặt ẩm lau mặt cho tôi, sau khi lau xong, không nói một tiếng nào liền nắm tay tôi dẫn đi, dùng giọng nói chân thành đáng tin nói: “Anh đưa em đi bệnh viện”

Tôi lắc đầu, rồi nhìn anh nói lại một lần nữa: “Anh để cho tôi yên lặng một chút!” Thấy anh vẫn như cũ không để ý tới, nhìn không được lớn tiếng quát: “Anh để cho tôi yên lặng một chút.....” mở miệng quát xong, cảm thấy cổ họng từng đợt từng đợt đau rát, bởi vì liên tục nôn mửa mà giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Anh rốt cuộc cũng đứng lại, nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Anh không cố ý giấu giếm em.....”

Tôi gạt đầu, khó khăn nói: “Tôi cũng không đáng giá đến mức anh phải giấu giếm”

Anh nhíu mày, hình như không biết nên nói như thế nào, cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc lại mở miệng nói: “Anh nghĩ chuyện này không quan trọng”

Con mẹ nó, lại là cái câu quái đản quen thuộc này!

Quan trọng hay không quan trọng, cần phải từ đương sự tôi đây nói mới tính!

Tôi ngẩng đầu, hít thở sâu mấy cái, nhìn anh, gần từng tiếng hỏi: “Tôi là người thứ mấy.....?” Nói xong, cảm thấy trong cơ thể, từng dòng lệ dâng lên dọc theo huyết quản, chua xót căng đầy làm cho con người ta sợ hãi. Trước sau gì tôi cũng ở trong Lương thị làm việc hơn nửa năm, mặc dù làm việc bán thời gian không nằm trong hệ thống chính quy của công ty, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy Lương tiên sinh một lần, lại nghe được rất nhiều tin đồn quan hệ bất chính có liên quan đến anh. Từ khi bắt đầu nghe thấy hai chữ “Lương Trạ”, trong đầu luôn luôn không không chế được coi anh là người đứng đầu trong tổ hợp, từ thiên kim tiểu thư danh môn đến thành phần tri thức tinh anh, lại đến diễn viên điện ảnh hay ngôi sao truyền hình.....

Tôi không biết so với những người đó..... Rốt cuộc tôi được coi là cái gì?

Tôi không biết với anh những câu chuyện tình ái tai tiếng nhiều như sao trên trời kia ra sao, nhưng tôi quý trọng mối tình này..... Nhưng lại được coi thành cái gì?

Từ ngày đầu tiên yêu nhau tôi đã biết, tôi biết anh bận rộn nhiều việc, lúc này vẫn không khỏi tự chủ nghĩ đến – Anh đang bận rộn cái gì? Trong những lúc bận rộn công việc tìm không thấy chút khoảng gọi điện thoại cho tôi, rốt cuộc là anh đang bận rộn cái gì?

Tôi không biết tên của anh, cũng không thèm để ý, thậm chí có cảm giác đặc ý, cho rằng bản thân mình yêu đương vô tư trong sáng. Hiện tại, cuối cùng máu chảy đầm đìa, bị cuộc sống thực tế dậy ột bài học – tên một người, hóa ra thực sự không đơn giản chỉ là một cái tên! Mà tên gọi là đẳng cấp, tên gọi là sự cô đọng của năm tháng, là sự tích, là lịch sử!

Lương Trạ cái tên này rất huy hoàng, khiến cho tôi cảm thấy đè nặng khôn xiết!

Lương Trạ cái tên này quá ghê tởm, khiến cho tôi nhớ lại vô số lần bị “Leo cây”!

Lương Trạ cái tên này rất vang dội, khiến cho tôi trong nháy mắt dường như xuyên qua không khí nhìn thấy được xung quanh anh, có vô số sóng mắt xinh đẹp nóng cháy rơi trên người anh!

Từ khi sinh ra cho tới bây giờ, tất cả mọi thứ tôi đều chôn ở trong lòng sự mặc cảm tự ti, niềm kiêu hãnh, sự thương tổn, lòng tự trọng, sự tự tin, tức giận, sự ghê tởm..... đủ mọi cảm nhận phức tạp về “Tự nhận thức” và “Tự trọng”, nhưng trong giây phút này, không có chọn lựa, không chút phân biệt tốt xấu, bị tên này ung dung lấy đi, sự bông bột lan rộng, không cách nào không chế!

Anh là người thông minh, cho nên nghe xong lập tức hiểu tôi đang hỏi cái gì. Khóe môi đột nhiên nở ra một nụ cười lạnh, nói: “Lỗ Tây, anh thật sự coi trọng em, Lỗ Tây! hóa ra thực chất con người em cũng thô tục như vậy” Nhẹ nhàng bông lỏng bản tay đang nắm tay tôi ra.

Ông trời!

Tôi ăn lúa gạo hoa màu, làm sao có thể không thô tục được chứ!

Tôi thật sự không biết rốt cuộc là người nào, sự tích nào đã làm cho hán cái ám chỉ sai lầm gọi là “Thoát tục”

Nhưng mà, may mắn, tất cả vẫn còn kịp!

Dạ dày của tôi vẫn chao đảo quặn quại như trước, mũi ngày càng tắc không thể chịu đựng nổi, biết nếu vẫn còn kiên trì như vậy, rất có khả năng sẽ lại mất mặt ở trước mặt anh lệ rơi đầy mặt, cho nên, chỉ nỗ lực nhìn anh, hít thở sâu vài cái, nở nụ cười, nói: “Tôi chưa bao giờ có ý định dựa vào lý tưởng của người khác để đáp nặn cho bản thân, thật là có lỗi!” Bước qua hán, đi về phía Lâm Giang Dương, cố chấp không nhìn mấy người... đang đứng ngăn cản bên cạnh Lâm Giang Dương và anh Chu, mỉm cười hướng về phía Lâm Giang Dương nói: “Sư Huynh, anh có thể công giúp em quyền câu hỏi không?”

Sắc mặt Lâm Giang Dương rất khó nhìn, nhưng lập tức khom lưng, đem cuốn câu hỏi giả trang ba lô của tôi nhẹ nhàng nhắc lên.

Một bước, hai bước, ba bước..... Tôi đi hướng Lâm Giang Dương, “Anh” không hề nhúc nhích....

Bốn bước, năm bước, sáu bước..... mấy người vây xung quanh Lâm Giang Dương dường như là nhận được tín hiệu, bắt đầu lùi lại....

Bảy bước, tám bước, chín bước.....

Xung quanh cây cầu Tiểu Thạch, vài cọng liễu rủ chập chờn theo làn gió, đưa qua đưa lại. Những lá liễu non mềm giống như những khối ngọc bích cắt gọt mà thành, từng lá từng lá gắn bó nối liền với cành cây, lướt nhẹ trên khuôn mặt, một cảm giác mát lạnh lơ mơ kích thích!

Tôi kiên trì tin tưởng cảm giác mát lạnh trên gò má kia, là lá liễu, là nhánh cây, tuyệt đối sẽ không phải là một thứ dư thừa nào đó. Tôi khẽ ngẩng đầu, bước qua bóng cây xanh tươi, bước qua đoạn tình yêu ngây ngô, bước qua sự cuộn sóng của nội tâm..... không cần thiết, từ trong ba lô trên tay anh Lâm, khó khăn lắm mới lục được một cái khăn giấy ướt, chậm chậm lấy ra, sau lưng nghe thấy, chân chừ rớt cục anh lại mở miệng: “Lỡ Tây!”

Tay của tôi hơi hơi run lên, lập tức kiên định lấy khăn giấy ướt, kiên định ngẩng đầu, nhắm ngay vết máu trên mặt anh Lâm, nhẹ nhàng lau lau.....

23. Chương 23

Tôi giống như bị thất tình vậy, từ sau khi chia tay trên cây cầu đá ở Lệ Giang, trong cuộc sống đã không còn có cái tên Lương Trạm nữa.

Không có hình bóng của anh, không có tiếng nói của anh, cũng không có tin tức gì của anh ta.

Anh ta cũng không gọi điện thoại cho tôi nữa, tất nhiên, tôi lại càng không chủ động gọi điện thoại cho anh ta.

Anh ta không có ý định trở lại tìm tôi, mà tôi ít nhiều có chút bất đắc dĩ, phải dừng lại tất cả các công việc liên quan ở Lương thị, bỏ đi công việc phiên dịch đã giúp tôi kiếm sống suốt nửa năm qua.

Thỉnh thoảng khó tránh khỏi suy nghĩ, giữa chúng tôi vẫn còn món nợ mười nghìn tệ chưa trả, nhưng nếu anh ta có nhiều tiền đến mức có thể thỏa mái vùng ra khắp nơi, tôi lại khó khăn đến mức phải bớt ăn, thì vào lúc này hình như tôi cũng không nhất thiết phải bày ra cái dáng vẻ oanh liệt, dù có phải chết đi nữa cũng phải đem tất cả số tiền nợ kia trả lại cho anh ta.

Tôi từng vô số lần mở Baidu (một trang tìm kiếm kiểu giống như google) ra, thử gõ tên anh ta vào đó, nhưng mỗi lần như vậy đều run run cả người, biết bất kể tìm ra tin tức gì đi nữa thì cũng chỉ là tự đi tìm phiền muộn mà thôi!

Chẳng lẽ phải tận mắt nhìn thấy hình ảnh anh ta khoác tay một vị thiên kim hay một nhân vật nổi tiếng nào đó mới chịu hết hi vọng?

Chẳng lẽ phải tận mắt chứng kiến chuyện tốt của anh ta cùng với người nào đó rồi bình luận suy đoán, mới có thể hoàn toàn chứng minh rằng bản thân đã thất bại?

Sao không thoải mái một chút?

Sao không cười mở một chút?

Sao không cho anh ta, cũng như là cho bản thân mình một bầu trời xanh thẳm rộng lớn?

Cho đến lúc này tôi cũng không hối hận đem lần đầu tiên của chính mình giao cho anh ta, bởi vì giờ phút đó, thực sự cảm thấy yêu nhau!

Đã là như vậy, cũng không có cái gì gọi là tổn thất!

Nếu như tình yêu là phong cảnh mà trong cuộc đời của bất cứ người con gái nào cũng phải trải qua, thì tôi nguyện ý đem suy nghĩ thái độ của bản thân mình thấp xuống một chút, lùn một chút, để miêu tả phong cảnh này càng đơn giản càng tốt, càng vui đùa trong đó nhiều thì càng bị cuộc sống thực tế chế giễu.

Nếu anh ta là Lương Trạ, thì tất cả mọi sự hiểu lầm rắc rối từ lúc tiệc rượu cho đến giờ này đều có vẻ thuận lý thành chương!(thuận lý thành chương: hợp với lý lẽ)

Nếu như anh ta là Lương Trạ, thì việc tôi thất tình.... chắc chắn là một loại kết quả đã được định từ trước rồi!

Trong cuộc sống thực tế, chuyện chim sẻ biến thành phượng hoàng không phải là chuyện hoàn toàn không có khả năng, nhưng có thể khẳng định, sắc xuất của khả năng này chắc chắn là thấp hơn cả thấp rất nhiều lần “Trúc môn đối trúc môn , mộc gỗ đối mộc gỗ”

Không cần lên mạng tìm kiếm, tôi cũng biết rõ, bản thân mình nhất định chỉ là một trong số rất nhiều bạn gái của anh ta, một người bình thường nhất, không bắt mắt nhất! Có lẽ là anh ta ăn quá no rồi; hoặc là ăn quá nhiều thịt cá rồi, chợt phát hiện, thỉnh thoảng ăn rau xanh củ cải cũng không tồi, mà ma xui quỷ khiến thế nào, đúng lúc đó lại tìm thấy tôi!

Nhưng mà, đối với một người từ nhỏ đã được cảm y ngọc thực, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị dĩ nhiên cảm thấy không tồi, nhưng nếu chỉ ăn rau xanh củ cải mãi thì sẽ khiến cho dinh dưỡng không đầy đủ..... Tôi nghĩ, tôi cảm thấy nên tự giác một chút, tự suy ngẫm lại một chút, tự gò bó một chút..... Trăm nghìn lần dừng để cho người khác phải hết lần này đến lần khác nhắc nhở, mới biết được chính bản thân mình là mối hiểm họa cho sức khỏe của người khác như vậy sẽ không tốt!

Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, khi tôi không còn phải chật vật; khi tôi không còn nhớ đến anh ta; khi tôi tìm được không gian và thời gian hoàn toàn thuộc về chính mình.... Thực sự có thể nói rằng sau khi trải qua sự việc ở Lệ Giang, rõ ràng lúc đó sự quan tâm của tôi với Lâm Giang Dương hoặc một người khác nào đó tăng lên rất nhiều, sắp tới có thể có một tình yêu nho nhỏ hạnh phúc chăng?

Trước khi trở lại trường học, tôi đã suy nghĩ cân nhắc cẩn thận từng từ ngữ, để làm thế sao có thể nói cho Mộc Lan và Chương Linh Quyên một cách khéo léo uyển chuyển nhất, tôi không nghĩ là trên con đường tình yêu, lại gặp phải sự lừa dối quanh co như vậy. Đương nhiên, sau khi nói xong, tôi còn phải dùng một ngữ điệu thoải mái nhất để nói cho các cô ấy biết, tuy rằng thất tình, nhưng tôi từ chối sự đồng cảm, bởi vì tôi hoàn toàn có khả năng thoải mái vượt qua chiến hào này, hoàn toàn có thể trở lại tiêu sái như ngày xưa!

Nhưng mà, khi trở lại ký túc xá, tôi liền ngạc nhiên phát hiện, mùa hè này, tất cả ba chị em chúng tôi đều giống như bị nguyên rửa vậy. Sau khi trải qua một kỳ nghỉ lúc quay về ký túc xá, tôi phát hiện mình không phải là người duy nhất chán nản trong ký túc xá, thậm chí, bản thân cũng không phải là người chán nản nhất!

Trên thực tế, từ khi bước vào ký túc xá, tôi liền bị hai cái mặt tràn ngập mây đen vây quanh, một nha đầu vẻ mặt lo lắng không một chút do dự nào một cước đá tôi ngồi lên ngôi báu “Nhà cổ vấn tâm lý”, thân bất do kỷ bắt đầu lắng nghe, bắt đầu vỗ về, bắt đầu quyền cước đấm đá, bắt đầu trị bệnh cứu người..... Rốt cuộc cũng không tìm được cơ hội để cho người ta phát hiện ra tôi cũng đang chán nản cũng đang thất tình.

Nha đầu Chương Linh Quyên kia, không biết xuất phát từ cái cơ duyên (Cơ hội + duyên phận) gì, cuối cùng hạ quyết tâm, tuyển chọn một người làm người yêu trong một đám bạn trai, vì vậy, rơi vào tình cảnh gian khổ hăng hái chiến đấu để thoát khỏi đám bạn trai trước đây. Mỗi ngày đều gọi điện thoại tìm cô, rồi ùn ùn kéo đến; mỗi lần ra muốn ra khỏi ký túc xá, tôi nhất định phải điều ra kỹ càng trước đã, nếu không ba năm phút sau sẽ nhìn thấy một thanh niên sắc mặt xanh xao nhảy ra, phần đầu quên mình lao về phía cô ấy....

Mãi cho đến giờ phút đó, mãi cho đến khi thấy Chương Linh Quyên nước mắt ròng ròng đưa cho thanh niên đối diện một cái gì đó, rốt cuộc tôi mới tin, thì ra trên thế giới này, thật sự có người có thể cùng một lúc yêu hai người. Cô ấy quyết định buông tha ột người, thế nhưng thật sự thương tâm đến đêm không thể ngủ an giấc.

Còn Mộc Lan, cô bạn học Mộc Lan yêu quý của tôi, lại cãi nhau âm ỉ với Đại Oai!

Đại Oai một mực chắc cAnh Mộc Lan đã thay lòng, mà điều khiến cho tôi cảm thấy ít nhiều kinh hãi là – Mộc Lan thậm chí còn không phủ nhận!

Cô ấy không phủ nhận!

Tôi gần như là nơm nớp lo sợ hỏi cô ấy: “Rốt cuộc trong lúc đó cậu và Đại Oai.....”

Trong chớp mắt cô ấy liền giống như mắc chứng cuồng loạn vậy, đứng phắt lên: “Cậu đừng xen vào giữa chúng tớ nữa, cũng không cần hỏi lại tớ, không cần bày ra dáng vẻ một thánh mẫu đứng từ trên cao nhìn xuống! Tớ biết tớ bị coi thường, tớ biết tớ có bệnh, tớ biết tớ đi yêu một người đàn ông có vợ là tự mình chuốc lấy khổ cực..... Nhưng tớ không thể kiểm soát được, tớ không kiểm soát được.....” Nằm trên giường gào khóc.

Điều đầu tiên là tôi bị sự ngang ngạnh của cô ấy trách móc cho đến phát cáu, tiếp đó là nghe rõ hàm ý trong câu nói của cô ấy, cho nên hoàn toàn bị hù dọa đến choáng váng. Cô ấy, cô ấy, cô ấy vừa mới nói cô ấy yêu..... Đàn ông có vợ?

Nha đầu kia quả thực là, quả thực là..... Tôi tiện tay cầm cái gối ôm lên, hướng về phía người cô ấy đập xuống, lớn tiếng quát cô ấy: “Cậu nói cậu yêu ai? Một người đàn ông có vợ? Làm Tiểu Tam (kiểu như là kẻ thứ 3 đó) rất thích đúng không? Rất kích thích đúng không? Con mẹ nó cậu đúng là hèn hạ đến tận xương cốt mà, được lắm lại còn ở đây làm dáng giả mù sa mưa, thương tâm nọ kia. Con mẹ nó, cậu....” Chưa kể, vừa nãy cô ấy còn nói, bỏ cô nương tôi đừng làm nghĩ làm “Thánh mẫu”, đứng từ trên cao nhìn xuống cô ấy, kinh bỉ cô ấy, chà đạp cô ấy, giày xéo lên cô ấy!

Đánh mãi cho đến khi cô ấy ngừng khóc, tôi mới oán hận bỏ cái gối ôm xuống, đứng thẳng dậy, xoa xoa cổ tay, lạnh như băng nói: “Cậu khẳng định không cần Đại Oai nữa đúng không? Tớ cần! Tớ sẽ đi tìm cậu ấy hẹn hò ngay bây giờ.....” Bước vài bước ra đến cạnh cửa, lập tức có người kéo lại.

Mộc Lan rất nhanh nhào đầu về phía trước, lao thẳng vào phía sau tôi, ôm lấy tôi, nói: “Cậu không được đi..... Lỡ tây! Cậu không được đi..... Cậu phải giúp tớ! giúp tớ.....” lại một trận gào khóc lóc không dừng lại được.

Thực sự, tôi rất muốn tát cho cô ấy hai cái tát thật đau! Bởi vì vẫn coi cô ấy như chị em, bởi vì chính mắt tôi đã nhìn thấy con đường tình yêu của cô ấy và Đại Oai, tôi thực sự rất căm tức biểu hiện yếu ớt, run run không ngừng của cô ấy bây giờ.

Tôi cố gắng kìm sự tức giận ở trong ngực lại, cắn răng nhìn cô ấy, oán hận nói: “Khóc cái gì mà khóc? Khóc có thể giải quyết vấn đề sao.....” Sau đó, nghe thấy được một câu nói yếu ớt mệt mỏi bay ra từ miệng cô ấy: “Tớ muốn uống rượu....”

Cô ấy muốn uống rượu!

Đó là một đề nghị không tồi, không phải sao?

Tôi không chút do dự lập tức dẫn cô ấy đến một quán ba gần trường học.

Trời đất làm chứng, hiện tại trong người tôi chỉ còn tiền để thống thống khoái khoái uống một chút rượu mà thôi! Tiêu hết tiền, rất có thể ngày mai chỉ có thể ăn không khí thôi. Nhưng mà, cái gọi là “Sáng nay có rượu sáng nay say”, ngày mai..... ngày mai, chuyện ngày mai xa xôi như vậy.... tôi quản được sao?

Dùng tốc độ uống nước suối uống xong hai chai bia, rốt cục Mộc Lan mới thút tha thút thít mở miệng nói: “Lỡ Tây, cậu còn nhớ không, khi vào năm thứ 3 đại học, tớ có nói với cậu, gặp được một người đáng về rất tuần tú, một người đàn ông rất tuần tú.....?”

Tôi nhớ rồi, lúc đó, tôi còn thường nói giỡn, nếu cô ấy bị người đó mê hoặc, nên đem cái MP4 mới kia tặng cho tôi. Nhưng mà, thực sự, đó chỉ là những lời nói đùa, chúng tôi ở ký túc xá thường xuyên trêu đùa, cho tớ bây giờ tôi cũng không tin đó là thật; cho tớ bây giờ tôi cũng không dám tin, trong khi cô ấy đang yêu Khương Tuấn Vĩ, chỉ bởi vì một người đàn ông có vẻ bề ngoài đẹp trai, liền dễ dàng xảy ra sự lung lay dao động.

“Ba tớ là một doanh nhân, cho nên..... Cần tớ đi theo để tạo các mối quan hệ tốt” Đây là lần đầu tiên Mộc Lan ở trước mặt tôi nhắc tới cha mình, những từ ngữ vô cùng súc tích uyển chuyển. “Dĩ nhiên, lần đầu tiên tớ nhìn thấy anh ấy, thật sự chỉ là do ngoài ý muốn. Ngày đó, anh ấy đi vào trường học của chúng ta, đại khái là nói chuyện hạng mục gì đó, mấy người trong ban giám hiệu của trường đều đi cùng bên cạnh..... Đúng rồi, hình như lúc đó mấy người bên học viện Giáo sư Lý cũng có mặt” Mộc Lan theo suy nghĩ nói cho tôi biết, lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, là vào dịp khai giảng năm thứ ba đại học lần đó hiệu

trưởng rất mong đợi. Lúc ấy Mộc Lan là một trong những người tham gia dự hội nghị, hiệu trưởng đối với người đàn ông này rất có thiện cảm, không ngờ không lâu sau đó, người đàn ông này lại tới cửa thăm hỏi cha của cô ấy, từ đó về sau, liên tục gặp nhau ở khắp nơi, hai người trong lúc đó, hiển nhiên liền có qua lại.

Tôi hít thở sâu một cái, cố gắng kìm chế tình nóng nảy của bản thân lại, hỏi cô ấy: “Nói như vậy, cuối năm trước..... lúc cậu và Đại Oai đến nông gia vui vẻ thì cãi nhau, sự thật chứng minh, Đại Oai không có nghi oan cho cậu?”

Mộc Lan âm thầm thở dài: “Bởi vì Anh ta nói sẽ liên lạc với tớ, nhưng mà.....vẫn không thấy”

Tôi thuận tay cầm lấy chén rượu, uống một hớp rượu lớn, tránh việc bản thân không kìm chế được mà đưa tay ra bóp chết cô ấy. Đó chính là tâm lý “Bắt cá hai tay”, không thể ngờ đã kéo dài hơn nửa năm..... Xứ nha đầu này, rốt cuộc là xem Đại Oai là cái gì chứ? Hai tôi lúc đó còn nôn nóng cực độ, vội vàng vàng qua lại không ngớt giữa bọn họ để hòa giải, kết quả, tận mắt thấy chiếc khăn quàng cổ do chính mình đan bị cắt nát.

Tôi nhớ tới cái khăn quàng cổ kia, trong lòng đau xót, nhin không được oán hận hỏi cô ấy: “Chỉ vì do dáng vẻ đẹp trai của người đàn ông kia, cho nên cậu.....”

“Anh ấy thông thạo mấy ngoại ngữ, lại biết đàn dương cầm, biết kéo violon, lại rất giàu có vô cùng tao nhã.....” Mộc Lan vừa nói, trong ánh mắt không nhin được lộ là một vẻ mặt sùng bái.

Tôi tức giận nói: “Nếu ai cũng đều có thể từ bé đã ngâm chìa khóa vàng mà lớn lên, thì chắc hẳn phần lớn mọi người lớn lên cũng đều được như vậy.... Mộc Lan, đẹp trai không thể đem ra làm cơm ăn đâu!”

“Nhưng mà Anh ấy kinh doanh rất lớn!” Mộc Lan nói một câu khiến cho tôi ngậm miệng. Đẹp trai đúng là không thể đem ra làm cơm ăn, nhưng ‘Kinh doanh lớn’ nhất định có thể cho người ta ăn no ăn rất no, no đến mức căng cứng.

“Được rồi” Tôi quyết định tạm thời bỏ qua suy nghĩ kéo cô ấy về chính đạo, thay đổi cách hỏi cô ấy, hỏi một vấn đề có vẻ thực tế hơn: “Các cậu hiện tại đã phát triển đến giai đoạn kia chưa?”

“Không có” Mộc Lan lộ ra vẻ mặt thống khổ, gằng từng tiếng nói: “Vốn dĩ cho tới bây giờ chúng tớ cũng chưa có bắt đầu. Bởi vì, bởi vì..... Anh ấy đã có vợ! Tuy rằng anh ấy không có thương yêu vợ anh ấy, nhưng.....”

“Anh ta nói cho cậu biết là anh ta không yêu vợ?” Tôi cười lạnh một tiếng, ngắt lời Mộc Lan, cảm thấy thực vô vị. Một người đàn ông đã kết hôn có ý đồ theo đuổi một người con gái, một cái cơ tốt nhất là nói mình không yêu vợ, thậm chí vừa nhìn thấy vợ đã cảm thấy đau khổ..... vừa có vẻ vô tội, lại tranh thủ được sự đồng tình, quả nhiên là một cái cơ tốt một mũi tên trúng hai con chim.

“Không có! Cái gì anh ấy cũng không nói cho tớ biết. Nhưng mà một người đàn ông trưởng kỳ ở bên ngoài không về nhà, chẳng lẽ không đủ chứng minh hôn nhân của anh ấy có vấn đề sao?” Trong giọng nói Mộc Lan lộ ra vẻ hoang mang.

“Vậy thì càng chứng minh, người đàn ông này trời sinh đã đa tình phong lưu” Tôi nháy mắt liên tưởng đến một người đàn ông phong lưu có tiếng khác, bỗng nhiên có chút cảm động hiểu được nỗi đau khổ của Mộc Lan, giọng nói cũng tự nhiên như vậy mà trở nên chua xót.

“Anh ấy không có.....” Mộc Lan ngẩng đầu nhìn tôi, thì thào nói: “Anh ấy đối với ai cũng rất khách khí, rất lễ phép, nhưng vẫn luôn duy trì khoảng cách nhất định, tớ cảm thấy.....” Cô ấy dừng lại một chút, ngẩng đầu uống một hớp rượu lớn, nói tiếp: “Tớ cảm thấy anh ấy đối với tớ là không giống vậy. Nếu anh ấy không có vợ, tớ nghĩ, chúng tớ hẳn là đã bắt đầu rồi.....” Cúi đầu, nhìn nhìn chén bia, ánh mắt u buồn lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Ánh mắt của cô ấy nói cho tôi biết, cô ấy đối với chuyện này cũng không có sự tin tưởng!

Mặc dù người đàn ông kia không có vợ, cô ấy cũng không đủ tự tin rằng nhất định có thể đến được với anh ta!

Trước sau như một tôi rất bội phục Mộc Lan ở trong tình yêu có thể hô mưa gọi gió, thành thạo, làm cho Đại Oai đi vào quy củ, dễ bảo. Thật sự là không thể nào ngờ được, lại sẽ có một ngày, cô ấy vì không thể

nắm chắc được một người đàn ông, lại khiến ình khổ sở như vậy.

Tôi nghĩ nghĩ, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, ôn nhu hỏi cô ấy: “Vậy bây giờ cậu định làm thế nào?”

“Bây giờ tớ cũng không biết nên làm cái gì nữa” Một Lan đau khổ chớp mắt một cái nói: “Bây giờ vấn đề đã hoàn toàn vượt khỏi khả năng kiểm soát của tớ rồi. Vốn dĩ tớ cho rằng là do anh ấy làm kinh doanh nên lạnh nhạt cẩn trọng, nhưng mà không ngờ hai ngày trước, cha tớ điều tra ra anh ấy đã có vợ.... Tớ thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ”

Tôi nhẹ nhàng thở dài một cái, lại hỏi cô ấy: “Còn Đại Oai chứ? Cậu không phải là cứ như vậy mà bỏ qua cậu ấy chứ?”

Đôi mắt của Mộc Lan lại đỏ lên, nói: “Tớ không muốn, dù sao cũng yêu nhau mấy năm rồi. Nhưng mà bây giờ, tớ mở mắt ra hay nhắm mắt lại đều nghĩ đến người đàn ông khác, mỗi ngày ở trước mặt Đại Oai phải làm ra vẻ phải giả vờ rất vất vả, rất khổ sở....”

Tôi không còn lời nào để nói. Chuyện tình cảm chính là không biết phải làm sao như vậy, có đôi khi, đạo đức không phải là có thể đơn giản qua quýt đáng giá là xong.

Nếu đã không còn yêu, sao còn nhất thiết phải tiếp tục duy trì nữa?

Dĩ nhiên, trong tình yêu không phải lúc nào yêu và không yêu cũng phải rõ ràng như vậy, phải vạch giới hạn rõ ràng như vậy! Thậm chí nhiều khi, lại xuất phát từ một loại ảo giác, một loại suy đoán sai lầm.

Tôi hừ giọng nói: “Mộc Lan, tớ nghe đi nghe lại, cảm thấy thực ra cậu đối với người đàn ông kia là trong sương mù ngấm hoa, bởi vì từ đầu đến cuối đều có khoảng cách, nên cảm thấy hết sức tốt đẹp. Nếu cậu muốn nghe ý kiến của tớ, thì tớ chỉ có hai đề nghị: thứ nhất, cậu nên quên triệt để người đàn ông này đi; thứ hai, là chân chân thực thực đến gần người đàn ông này, để thấy rõ hoàn toàn hẳn.....”

“Tớ cũng muốn tới gần bên cạnh hẳn, nhưng mà, nhưng mà cha tớ điều tra ra anh ấy có vợ, liền đưa ra cho tớ một thông điệp..... Nói, nói nếu tớ tới gần anh ấy, liền cắt đứt quan hệ cha con.....”

Sự việc quả nhiên có chút phức tạp.

Bất cứ là thân phận, địa vị, danh lợi, cấp bậc.....Một mặt làm cho con người ta cảm thấy vinh quang, mặt khác lại là một gánh nặng trách nhiệm nặng trĩu?

Tôi lại bắt đầu không tự chủ được nghĩ đến cái người đàn ông có thân phận, có địa vị, có thứ bậc kia, một đạo đã làm đảo loạn cuộc sống của tôi thành công, sau đó, lại không chút do dự lãnh đạm rút lui.

Ngày đó, ở trên cây cầu đá ở Lệ Giang, mặc dù tôi cố ý không để ý tới anh ta, nhưng thực ra trong lòng tôi đương nhiên là mong chờ anh ta có thể đi đến an ủi tôi, hi vọng anh ta giải thích hi vọng anh ta ít nhất.....biểu hiện ra một thái độ nào đó có ý định níu kéo vẫn hồi lại.

Nhưng mà không có

Anh ta gọi tôi một tiếng, tôi không để ý tới. Anh ta liền không chút do dự bỏ đi

Anh ta có nhiều chuyện giấu diếm tôi, tất nhiên tôi sẽ có cảm giác bị xúc phạm tổn thương, nhưng mà, anh ta lại cố tình bày ra một dáng vẻ đúng lý hợp tình, thậm chí còn tỏ ra bị tổn thương hơn so với tôi.....

Cuối cùng tôi cũng có tư cách gì để chỉ trích dạy bảo Mộc Lan chứ?

Không phải tình cảm của chính bản thân mình còn đang rối tinh rối mù hay sao!

Uống rượu đi!

Thống thống khoái khoái uống một bữa rượu đi.

Không đem toàn bộ tiền trên người uống hết sạch sẽ, tuyệt đối không về!

24. Chương 24

Mộc lan uống rất nhiều rượu, uống đến mức say mềm, vừa đi ra khỏi quán bar liền nôn thốc nôn tháo. Mà tôi, rõ ràng so với cô ấy tôi uống cũng không hề ít, nhưng từ đầu đến cuối đầu óc tôi luôn tỉnh táo, đi đứng vững vàng! Xem ra, trải qua thời gian hơn nửa năm, đã bị Lương Trạm vô tình hay cố tình làm cho buông thả, tư lượng của tôi lại đột phá lịch sử, lại bước sang một tầm ới!

Tôi lắc lắc đầu, giúp Mộc Lan ghé vào ven đường nôn xong, mới dẫn cô ấy trở lại, cô ấy liền tựa đầu vào vai tôi, nặng nề ngủ thiếp đi.

Tôi cố gắng giữ lấy cơ thể của cô ấy, đứng ở ven đường đón taxi, nhiều chiếc xe liên tục chạy qua, nhưng đều có người ngồi.

Có một vài tên thanh niên tóc nhuộm năm bảy màu, trên người đeo đầy vàng huýt sáo đi tới, đưa tay ra kéo lấy cánh tay của tôi: “Người đẹp, có muốn các anh đưa em về không.....”

Được rồi đây chính là những kịch bản kiệt tác ở quán bar!

Tôi cười một cái nói: “Không có chuyện gì, cậu tôi vừa bảo đã điều một xe cảnh sát tới đây đón tôi rồi..... Tôi đã bảo không phải phiền toái như vậy, cứ gọi 110 là được rồi. Không phải đều là ngồi xe cảnh sát như nhau sao....”

Nói chung sắc đẹp của tôi cũng chưa đạt đến trình độ kích thích dục vọng của đàn ông nhiều lắm, không ngờ mấy tên thanh niên này nghe vậy liền bỏ đi, hại vô số những trò hay của tôi còn chưa có đất diễn.

May mắn, những người nhàm chán thích lượn lờ quán bar không chỉ có mấy kẻ đó, nhanh chóng lại có một người!

Phía sau lại truyền đến một giọng nói: “Người đẹp, có muốn anh đưa về hay không.....” Người này có vẻ thẳng thắn, căn bản không cho tôi cơ hội trả lời, liền như vậy trực tiếp đi tới, trực tiếp đi về phía sau lưng ôm tôi.

Lưng của tôi, trong nháy mắt cứng ngắt!

Sau đó liền có người đi lên, đón lấy Mộc Lan từ trong lòng tôi.

Tôi sững sờ nhìn hai người phụ nữ có vẻ đoan trang đang giúp Mộc Lan ngồi lên một chiếc xe, người ở phía sau tùy ý ôm chặt lấy lưng tôi, càng ôm càng chặt, một lúc lâu sau, tôi mới nhẹ nhàng nói ra một câu: “Cậu tôi vừa bảo điều một xe cảnh sát tới đây đón tôi đây.....” Nói còn chưa rút lời, cằm của tôi liền bị người đó bắt được.

Sau khi người đàn ông kia thuần thục bắt được cằm của tôi, liền kéo khuôn mặt tôi lại, một nụ hôn, lại một nụ hôn.... Nụ hôn môi triển miên tinh tế, cứ như vậy ùn ùn kéo đến..... Tôi không muốn, tôi không muốn mỗi khi nhìn thấy anh ta những giọt nước mắt lại cứ tranh giành nhau chảy xuống, không muốn mỗi lần nhìn thấy anh ta đều tỏ ra không thể chịu đựng được; không muốn để cho anh ta nhận ra được.... Ở sâu trong lòng tôi, sớm đã tràn đầy sự nhớ nhung đến không thể chịu được nữa!

Tôi chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng khi gặp lại, lại không biết làm thế nào để biểu hiện ra thái độ khinh thường của tôi, cao ngạo của tôi, vân đạm phong thanh (chỉ sự nhẹ nhàng hờ hững) của tôi, nhưng mà, thật sự khi gặp lại rồi, tôi lại không thể nói ra một từ, không có sức lực phản kháng, mà lại sa đoạ đến độ không chút do dự đi theo anh ta trở về nhà trọ; sa đoạ đến.....

Anh xé toạc quần áo của tôi, dùng răng cắn cắn áo ngực của tôi, đẩy tôi ngã nhào xuống dưới giường, bỏ nhào đến đè lên người tôi, không có qua quá trình chuẩn bị gì hết liền trực tiếp thẳng tiến, thô bạo, xúc động, đánh thẳng về phía trước, không hề dè dặt một chút nào

Tôi thực sự bị anh làm cho hoảng sợ, vô cùng sợ, vô cùng đau, vô cùng căng thẳng, cảm tức trừng mắt liếc anh một cái, cuối cùng bắt đầu lớn tiếng kêu: “Tại sao anh, tại sao.....” Từng nắm đấm một thi nhau rơi xuống vai anh.

Anh khẽ đưa tay ra, bắt lấy tay tôi kéo lại, đặt ở dưới người, hung hăng cúi đầu, ở trên người tôi, mãi miết cắn

Tôi nói năng lộn xộn, lớn tiếng nói: “Anh tránh ra, anh tránh ra....” Giơ chân đá anh.

Anh đưa tay, cũng nhanh chóng bắt được chân của tôi, nâng lên, đặt lên trên bờ vai anh, người anh hơi hơi nghiêng một cái, nhẹ nhàng xông lên phía trước, tôi liền không tự chủ được mà khẽ hừ nhẹ một tiếng

Anh lại thành công tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, đã lâu không gặp khiến cho kích thích lan tràn khắp người tôi.

Tôi cảm thấy trong sống mũi của mình, lại bắt đầu không ngăn lại được những cảm giác chua xót mù mịt, ít nhiều có chút không cam lòng, khó chịu.... Có lẽ là còn thêm một chút vui mừng, chờ đợi? – Rất nhiều những cảm xúc phức tạp tràn ngập trong suy nghĩ của tôi, tôi tùy tiện kêu: “Anh là đồ khốn, anh là đồ vô lại....” Càng kêu âm thanh càng thấp, càng kêu càng mờ ám, càng kêu càng.....

Anh thật sự là hiểu quá rõ cơ thể của tôi!

Anh biết phải làm như thế nào, mới có thể để cho tôi cảm thấy hoàn toàn sung sướng!

Hắn biết phải làm như thế nào, mới có thể để cho tôi buông lỏng tất cả sự cảnh giác!

Anh lại một lần nữa đưa tôi lên những đám mây; lại một lần nữa kéo tôi xuống đáy biển; lại một lần nữa để cho tôi ném trái sự khoái lạc; lại một lần nữa để cho tôi ném trái nỗi buồn đến mức bi ai của trần gian!

Một mạch không ngừng nghỉ đẩy tôi lên tới cực hạn, Tôi không ngừng run rẩy khóc lóc nghẹn ngào

Anh ôm tôi thật chặt, thở hổn hển, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khóc cái gì chứ!”

Tôi đưa tay lau nước mắt, khóc thút thít nghẹn giọng nói: “Chúng ta không phải là chia tay rồi sao? Bây giờ rốt cục là cái gì?”

Anh ngả đầu lên trên gối, không ngừng thở dốc, một lúc sau, mới quay sang nhìn tôi, lại là cái vẻ mặt cười cười, một vẻ mặt vui thích không nói nên lời, dùng một loại giọng điệu vô cùng thoải mái nói: “Ai nói là chúng ta đã chia tay?”

“Anh không gọi điện thoại cho tôi, không để lại cho tôi lời nhắn nhủ thư từ gì, không để cho tôi...”

“Không phải em nói là em muốn yên lặng một chút sao?” Hắn vươn tay ra,捏 má tôi một cái, dùng một giọng điệu vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Em không muốn để ý đến anh, anh cũng không thể không biết điều mà cứ lẻo đẻo bám theo em mãi?”

Trên mặt của tôi vẫn còn lưu đầy những giọt nước mắt, nghe thấy nói như thế, cũng không tự chủ được ngẩng đầu lên, khiêu khích nói. “Vì sao không thể”

Anh cười nói: “Bởi vì trong nhà anh có nuôi một con hổ nhỏ, dùng dây thừng trói lại một chỗ mà vẫn còn cần người xung quanh, em nói xem nếu cứ thế mà tháo dây thừng ra, không phải là sẽ bị ném tung đến tận trời sao?”

“Em chính là muốn ném tung lên tới trời đó” Tôi lập tức xoay người một cái, nằm sấp ở trên lưng anh ấy, ôm lấy anh ấy, hung hăng cắn một cái, ở trên bả vai anh, cổ gấn cắn đến chảy ra máu.

Một thứ mùi vị mặn mặn tanh tanh xông vào cổ họng, tôi không ngớt hỏi lại anh một lần nữa: “Em là người thứ mấy?”

Anh không chịu được rứt bả vai lại, nghĩ nghĩ, có chút không xác định nói: “Chắc là em là người thứ hai trăm trên dưới gì đó....”

Hàm răng tôi lập tức càng cắn chặt hơn!

Anh đau đến độ toàn bộ cơ lưng không chịu nổi mà run rẩy một chút, cuối cùng đưa tay ra, kéo tôi từ trên lưng xuống dưới, ôm vào trong ngực, hôn tôi một cái, nâng mặt tôi lên, hai mắt nhìn thẳng vào mặt tôi, gần từng tiếng nói: “Em nghe cho rõ ràng đây, Lỗ Tây! Những lời này, anh chỉ nói một lần duy nhất trong đời – Đối với em, anh rất nghiêm túc”

Vẫn y nguyên như cũ, vẫn không phải là câu trả lời tôi muốn nghe, tuy nhiên không hề nghi ngờ đã thuyết phục được hàm răng của tôi, không còn muốn cắn anh nữa!

Tôi nằm ở trong lòng anh, ít nhiều có chút ảm ức nói: “Làm sao anh có thể liên tục giấu diếm em chứ”

“Anh muốn theo dõi em” Anh bày ra dáng vẻ hết sức vô tội: “Nếu ngay từ ngày đầu tiên đã giơ đuốc cầm gậy, nói cho em biết thân phận của anh, anh còn có thể theo đuổi em nữa sao?”

“Thì..... thì.....” Tôi không thể trả lời. Nếu như ngay từ đầu biết anh là cái người cao sang tài giỏi mà tôi không thể nào có thể kết thân, tôi còn có thể cùng anh nói chuyện yêu đương mà không hề có áp lực hay gánh nặng gì sao? Hay là ngay từ đầu đã bị hù dọa cho sợ mà bỏ chạy?

“Em có biết là anh phải vất vả lắm mới sắp xếp được kỳ nghỉ phép ở Hawai không? Em có biết là anh phải xê dịch bao nhiêu hội nghị mới có thể đến Lệ Giang để tìm em không?” Anh bỗng nhiên cúi đầu nhìn chăm chăm tôi, có chút oán hận cùng bất đắc dĩ nói: “Vì sao mỗi lần trăm nghìn cay đắng mới tìm được em, cuối cùng lại đều nhìn cảnh em thân thiết nồng ấm cùng với người đàn ông khác chứ...”

“Bởi vì em được hoan nghênh mà” Tôi theo bản năng nhượng nhượng mày, lập tức bị anh hung hăng nắm chặt lấy eo, nhin không được kêu nhỏ một tiếng, ngẩng đầu về mặt cảm tức nhìn lại anh, băng tuyết chôn sâu tận trong trái tim, rốt cục không chịu được mà từ từ tan ra, những lo lắng quanh quẩn trong mấy ngày qua dần dần bị đẩy lùi, thay vào đó là sự đau lòng thương tiếc cùng với sự hổ thẹn áy náy.

Tôi biết, tôi vẫn luôn biết, muốn sắp xếp được một lần nghỉ phép anh phải vất vả khó khăn cỡ nào; muốn có thời gian để đến tìm tôi, anh phải trả giá đến cỡ nào! kể cả bây giờ....

Tôi khẽ thở nhẹ dài một cái, cúi đầu, lại nằm dán vào trong lòng anh, gối đầu lên ngực của anh, nghe tiếng nhịp tim đập trong lồng ngực rắn chắc của anh – âm thanh này như thế nào lại làm cho tôi vô cùng an tâm, vô cùng thích! Một lúc sau, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Lương Trạm”

“Ừm” anh lên tiếng, đưa tay ôm chặt tôi, nói: “So với gọi là ‘này.....’, ngoại trừ có vẻ xa lạ một chút, cũng không có cái gì khác nhau mấy?”

“Phải” Tôi nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Gọi như vậy nghe có vẻ có cảm giác thuộc về mình” Bắt đầu từ giờ phút này, cam chịu số phận chấp nhận tiếp nhận thân phận mới của chính mình – Bạn gái của Lương Trạm!

25. Chương 25

Thời gian cứ thế từng ngày từng ngày một trôi qua, “Đại chiến Tom & Jerry” của Chương Linh Quyên vẫn không ngừng thăng cấp, từ từ chiếm lĩnh thị hiếu của công chúng.

Thật sự là quá chấn động!

Người con đó để một lần nữa giành lại trái tim cô mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cho dù ở bất cứ nơi đâu từ căn tin, trong lớp, ngoài đường, sườn núi nhỏ... chỉ cần có thể nhìn thấy cô là lại thổ lộ với cô ngay trước mặt mọi người. Còn vung ra một đồng tiền mua hoa hồng xếp thành chữ “Yêu”, đặt ở dưới cửa sổ phòng ký túc của chúng ta; rồi tối nào cũng ôm đàn ghi-ta, hướng về phía phòng chúng tôi mà diễn mà hát bài “Ánh trăng hiểu lòng tôi”.

Rất nhanh sau đó, trên BBS của trường liền xuất hiện bài post “Tình thánh hạng nhất trong lịch sử của trường”, trong đó còn đính kèm ảnh và thời gian biểu hoạt động mỗi ngày của anh chàng kia, thu hút vô số bạn học dành thời gian đến chiêm ngưỡng hâm mộ.

Sau đó, không biết là nữ sinh nào chột nỗi cơn, nói mình thật sự là quá cảm động, mãnh liệt khiển trách Chương Linh Quyên tình cảm mập mờ, còn muốn lấy hành động thực tế mà ủng hộ hành vi của anh chàng kia, “Cho dù chỉ là yên lặng đứng ở đằng sau anh ấy, vì anh mà cố gắng lên!”

Bài vừa post lên, bà con bắt đầu tụ tập, vô số chuyện tốt bắt đầu được mọi người lôi ra, sáng sớm hôm sau, liền chờ chúng tôi ở bên ngoài ký túc xá, muốn xem mặt mũi “chị yên lặng” cuối cùng là thần thánh phương nào, không ngờ đúng là thấy được một nhóm nữ sinh, trong đó toàn là mỹ nữ.

Cho nên, lại có chuyện tốt là các anh chàng cũng tỏ vẻ muốn gia nhập cái đội ngũ “yên lặng” này mà dành sự cổ vũ trên tinh thần.

Cứ như vậy thường xuyên qua lại, cái đội ngũ “yên lặng” này càng ngày càng khổng lồ, gây sức ép đến nỗi cuộc sống hàng ngày của Chương Linh Quyên khó mà yên ổn, hoàn toàn không dám rời khỏi ký túc xá.

Tình trạng như thế kéo dài hơn một tháng, rốt cuộc cũng bị lãnh đạo trường chú ý tới, áp dụng chính sách chia tách, từ từ tạo áp lực, vất vả lắm mới giải tán được cái nhóm “yên lặng” này.

Cứ tưởng chuyện cứ như vậy mà trôi qua, ai ngờ, chạng vạng một ngày nọ, anh chàng kia bất thành linh mang theo một con dao phay vọt vào ký túc xá chúng tôi, tuyệt vọng mà hướng về phía Chương Linh Quyên nói một câu: “Quyên quyên, vì em, anh có thể làm bất cứ chuyện gì.....” Giơ dao phay lên, rồi lại chém xuống, liên tục như vậy, mà vẫn sống sờ sờ, máu chảy đầm đìa, vô cùng sáng khoái, không chút do dự chặt một đốt ngón tay út xuống.....

Chương Linh Quyên nghiêng đầu một cái liền té xỉu, còn anh chàng kia thì mang theo dao phay rớm máu, cùng vẻ mặt dứt khoát, hoàn toàn biến mất khỏi sân trường, từ đó biệt vô âm tín.....

Mấy người chúng tôi ngay ngày đó lập tức dọn ra khỏi ký túc xá, cho dù vậy thì rất nhiều ngày sau, tai của tôi vẫn sẽ thỉnh thoảng đột nhiên nghe thấy một chữ “giết”, trước mắt còn có cảnh máu văng tung tóe. Lần đầu tiên trong đời, tôi đối với cái ngành chấp nhất này của mình cảm thấy có chút bất lực. Ngay cả mấy ngày trước, giáo sư Lý còn đích thân tìm anh chàng kia nói chuyện, tiến hành sự can thiệp về tâm lý..... Nhưng vẫn không có kết quả!

Chương Linh Quyên sau khi tỉnh lại, liền chìm vào sự im lặng vô hạn, ngày nào ra vào ký túc xá cũng phải rón rén, giống như âm hồn, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Mà Mộc Lan, cũng ước chừng là từ sự kiện này mà có được sự “giáo huấn bằng máu”, hoảng sợ đến mức không dám tùy ý nổi điên nữa, chạy đi tìm Đại Oai, nói chuyện nghiêm túc một lần, không biết cuối cùng thỏa thuận như thế nào, nhưng nói tóm lại, hai người tạm thời khôi phục quan hệ bạn bè bình thường.

Chỉ là, dù sao cũng không thể giống như lúc trước được nữa!

Hai người bọn họ mặc dù tay trong tay đi ở trong trường, vẫn thường anh nhìn một đằng, tôi nhìn một chỗ, không khí kỳ dị gượng gạo nói không ra lời.

Mỗi ngày Mộc Lan hẹn hò xong, trở lại ký túc xá, dáng vẻ lúc nào cũng như không còn chút đắc ý, chỉ một mỗi nói: “Tây Tây, anh chàng làm trợ lý của cậu đó..... dự định khi nào thì cho bọn tớ thấy mặt đấy?”

Tôi nhìn đông nhìn tây nói với cô ấy không biết tình hình ở đây như thế nào, rồi lại giải thích với mấy người tôi xem như chị em là thật ra cái anh chàng làm trợ lý cho tôi kia thật ra chính là Tổng giám đốc!

※

Tháng 11, tôi nhận được một bức thư, một phong thư phải nói là rất nhẹ. Cái đựng trong phong thư đó thật ra chỉ là một tờ giấy, một tờ giấy hơi mỏng, nhưng bởi vì địa chỉ người gửi trên bì thư là một nơi mà tôi không ngờ tới, nên lúc nhận được tờ giấy này, tôi liền không tự chủ được mà cảm thấy hơi hồi hộp, phải hít một hơi thật sâu, mới nhẹ nhàng đưa tay, mở giấy, đọc từng chữ từng chữ một..... Bài viết đã được tạp chí Science sử dụng?

Oh my god! Tôi kinh ngạc mở to mắt.

Lúc nghỉ hè xong, tôi cuối cùng cũng thấp thỏm bất an đem kia mấy trang dự thảo đó, hao hết tâm huyết dịch thành một bài luận tiếng Anh đưa cho giáo sư Lý, kết quả, giáo sư xem xong bài luận, chỉ nhàn nhạt liếc tôi một cái, nói sẽ nhân dịp thích hợp mà giới thiệu tôi đến ban biên tập tập san quốc tế, về mặt cũng không có bất kỳ nét thích thú nào, cũng không khen lấy một chữ, không ngờ..... Tôi bất luận như thế nào cũng không nghĩ ra, cái tập san mà ông ấy giới thiệu giúp tôi lại là tạp chí Science; vậy mà lại là cái tạp chí tiêu biểu cho trình độ học thuật bậc nhất trong giới khoa học tự nhiên quốc tế –Science!

Làm sao có thể?!

Phải biết rằng, đây chính là tạp chí uy tín ngạo mạn nhất với rất nhiều học giả nổi tiếng muốn gửi một bài mà không được; cũng phải nói rằng..... tôi căn bản không học y, thậm chí cũng không biết nhiều kiến thức được lý cho lắm.

Tôi chỉ là trong quá trình trị liệu cho Hà Viện Viện, kết hợp quan sát thống kê cùng kiến thức lâm sàng của mình, tham khảo các ghi chép điều trị trước đây của giáo sư Lý cùng các loại phương án điều trị thường được tiến hành trên quốc tế, tiến hành một số điều chỉnh cải thiện và tổng hợp, dần dần thoát khỏi phương án của giáo sư Lý, rồi lại từ từ hiện lên một cách điều trị rõ ràng khác biệt. Tôi chỉ là căn cứ trên thực tế, bên cạnh đó đưa ra nghiệm chứng vài loại thực vật và vị thuốc kết hợp trong đó để ổn định tính chất; Tôi chỉ dùng phương pháp toán học mà xây dựng một mô hình, từ trên lý luận chứng minh thức ăn và các vị thuốc có thể phối hợp, cùng với nguyên lý xung đột và phối hợp nhiều loại tính trạng bất đồng..... Kết quả, thật bất ngờ, thật bất ngờ, tôi thật sự thật bất ngờ!

Tôi luống cuống tay chân loạn lầy điện thoại di động ra, gọi cho Lương Trạ, điện thoại lại bận.

Chết tiệt!

Tôi vỗ vỗ gương mặt, hít mấy hơi bắt đầu đi dạo ở trong trường, nhìn những gốc bạch dương cao lớn bên đường; dưới những kẻ tường vờn lên mấy nhánh cây đang khoe sắc hoa không tên; xa xa trên sân bóng rổ là mấy anh chàng đẹp trai áo màu đỏ lưng ướt đầm mồ hôi; đằng kia là cái cắntin mà ngày nào tôi cũng phải hơn một lần đi qua; phía trên cắntin vĩnh viễn là cô chủ vẻ mặt vô tình..... Cứ đi như vậy, một cảm xúc nào đó đã chôn sâu trong đáy lòng dần dần trào lên, tôi bất tri bất giác càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh..... Rốt cuộc đi tới chỗ Hà Viện Viện ở, mở cửa, đi vào, đi tới trước mặt Hà Viện Viện, cúi người ôm lấy cô, mỉm cười nói: “Viện Viện, bài luận của tớ có thể được đăng rồi! Cảm ơn cậu!” Trước sau như một, không để ý tới cô đang giẫy dụa, dùng sức ngăn lại hành động bất an mà sợ hãi giẫy dụa của cô, hồi lâu, vừa từng chữ một nói cho cô biết: “Tớ nghĩ tớ đã có được thư đề cử của giáo sư, Viện Viện!” Giọng nói mặc dù nhẹ, nhưng trong đầu đã sớm có vô số hình ảnh lộn xộn lướt qua, trước mắt mơ hồ hiện lên hình ảnh của mười năm trước, mặt mũi ba mẹ cũng trở nên có chút xa lạ.

Kết quả TOEFL của tôi cũng đã có, đúng như dự trù, vô cùng lý tưởng. Hôm nay, hôm nay lại có giấy chứng nhận đăng bài luận trên tạp chí uy tín quốc tế..... Cuối cùng cũng không còn xa xôi nữa? Cái ước mơ và tâm nguyện mớ mớ mà chấp nhất ấy, qua năm tháng trưởng thành dài dằng dặc mà cô đơn, qua bao đêm tôi đau khổ ra sức giẫy dụa chống chọi trước cái rét buốt, khó khăn tiến về phía trước tìm kiếm người thân, rốt cuộc, rốt cuộc không còn xa xôi nữa sao?

Tôi cảm thấy trong ngực có gì đó đang từ từ bóp nặn lại, ôm thật chặt Hà Viện Viện, vui mặt ở trên vai cô, mỉm cười nói: “Chúc mừng cho tớ đi, Viện Viện!”

Vốn chỉ là thuận miệng nói, không ngờ cô ấy lại bỗng nhiên im lặng, tựa hồ cảm nhận được sự vui sướng từ sâu trong nội tâm tôi, hồi lâu, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười, bỗng nhiên dùng một giọng nói hết sức bình thường nói với tôi một câu: “Chúc mừng!”

Tôi sửng sốt, chợt mừng như điên, lập tức ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn thẳng vào mắt của cô. Cô vô ý nghiêng đầu, hơi né tránh, hơi do dự, cuối cùng từ từ quay đầu, đối diện với đôi mắt của tôi, mỉm cười lại nói một câu: “Chúc mừng!” Ánh mắt trong suốt vô cùng.

Ánh mắt giao nhau đại biểu cho tâm ý của người trước mặt?!

Tôi không nhớ đã đọc được câu này ở quyển sách nào, nhưng không chút nào nghi ngờ tính chính xác của nó. Ôi Viện Viện siêu cấp vô địch đáng yêu của tôi, dường như chứng thật phương pháp điều trị của tôi quả thật có hiệu quả, thậm chí vào giờ phút này còn thể hiện một sự tiến bộ và đột phá quan trọng đến như thế.

Một tin thật tốt?!

Tôi nhảy dựng lên, túm Hà Viện Viện dậy, mạnh mẽ đưa cô vào bếp, cười nói: “Viện Viện, lại đây nào, chúng ta cùng nhau nướng bánh ngọt lớn nhé..... Hôm nay, rất đáng ăn mừng đó!”

※

Những ngày cuối năm, Lương Trạ gọi điện hỏi tôi, muốn quà sinh nhật nào.

Tôi mỉm cười, nói: “Anh tự đóng gói mình đưa tới đây là được rồi!”

Anh ở đầu bên kia điện thoại chần chờ nói: “Tây Tây, anh đang làm một hạng mục lớn. Em biết đó.....”

Tôi lập tức hiểu ý gật đầu, nói: “Kiếm thật nhiều tiền vào đó! Không kiếm được tiền, tới đây là phải phạt quỳ đó!”

Anh mỉm cười, nói: “Anh mới vừa bảo người ta đưa lò nướng đến nhà trọ. Tây Tây, một mình em nướng bánh ngọt có được không?”

Tôi nghĩ nghĩ, năm ngoái và cả rất nhiều năm trước, chẳng phải đều là như vậy mà trôi qua sao? Cũng không có gì là không tốt. Chẳng qua là, dù sao tôi cũng không muốn để cho anh quá thoải mái, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Lò nướng kia của anh nếu là mà kém hơn của Hà Viện Viện thì em sẽ ném từ cửa sổ xuống ngay đó!”

Anh ở đầu bên kia điện thoại cười, nói: “Vậy em ngàn vạn lần phải cẩn thận, nhất định phải canh đến khi phía dưới không có ai mới được ném đó!”

Kết quả, Giáng sinh đêm đó, tôi mới vừa ở trong căn hộ của anh nướng bánh ngọt, người còn chưa rời khỏi phòng bếp, anh liền thoáng cái kéo cửa tiến vào, từ phía sau ôm cổ tôi, kề sát vào lỗ tai tôi, vô cùng thân mật hỏi: “Có thể phạt quỳ ở trên giường không?”

Tôi vui đến mức quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, nghiêm mặt, tàn bạo hỏi: “Sớm có âm mưu?”

“Âm mưu cùng em năm ngày!” Anh hôn cổ tôi.

Tôi có chút ngẩn người!

Anh nói, anh nói..... anh nói sẽ ở cùng tôi năm ngày?

Người này, lại quảng cho tôi một phần quà sinh nhật khổng lồ như vậy! Làm tôi, làm tôi..... tôi thấy mình có một sự hạnh phúc vọt đến thất lạng khiến tôi cháng váng, xoay người lại, ôm anh, gục đầu vào ngực của hắn, cúi đầu nói: “Nhưng mà, nhưng mà Lương Trạmm.....”

Anh đổi sắc mặt, hỏi tôi: “Lại muốn làm việc quan trọng?”

Tôi lắc đầu, ở lồng ngực của anh càng không ngừng cọ cọ: “Anh biết.....”

“Biết cái gì?”

Tôi rụt rè ngẩng đầu lên, bắt đầu nhìn anh, từng chữ từng câu nói: “Em, giả, dụ!”

26. Chương 26

Sự thật chứng minh, trong thời gian năm ngày, nếu bỏ ra một lượng lớn thể lực để vận động trong nhà, quả thực có thể phát triển thành một loại luyện tập thử nghiệm cho đời người dài rộng.

Lương Trạmm hỏi tôi muốn đi đâu, mỉm cười ý bảo tôi muốn đến bất kỳ ngõ ngách nào trên thế giới cũng được.

Vậy mà cô nương tôi hết lần này tới lần khác đều không thể nào thoát ra khỏi bản tính tiểu thị dân, thể tục phạm trần, không chút do dự quay về phía anh học ra ba chữ: “Đi dạo phố!” Có ông trời làm chứng, tôi từ nhỏ đến lớn cũng không thích đi dạo phố lắm, nhưng cả năm qua, mỗi lần đi đến đầu đường, trong lúc vô tình lướt qua từng đôi từng đôi bạn trẻ tay trong tay, vai kề vai, ăn kem, cắn kẹo hồ lô, vô cùng tình cảm đi dạo phố, trong đáy lòng chỉ có duy nhất một cảm giác ngoại trừ hâm mộ cũng chỉ là hâm mộ.

Lương Trạmm hiển nhiên cũng đã dần thích ứng với cái bản tính trước giờ toàn sát phong cảnh của tôi, cho nên biểu hiện cũng không quá kinh ngạc, chỉ là có đôi chút do dự hỏi: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Tôi nghiêm túc ngẩng đầu, nhìn anh, nghiêm túc nói: “Quan trọng là ý nghĩa!”

Cho nên, sáng sớm hôm sau vừa ngủ dậy, chúng tôi liền đi một vòng dọc khắp các cửa hàng lớn, lên Nội Liên mua giày vải, xuống Thụy Phù Tường mua tơ lụa, rồi bắt chước Vinh Bảo Trai rút ra một tập giấy Tuyên Thành, sau đó vì nhớ đến thú vui ở Lão Bắc Kinh ngày trước, mà không nề hà cực nhọc mà chạy khắp thành đông thành tây, thẳng từ đường Giao Dân đi dạo đến đường La Cổ, từ hẻm Linh Cảnh đi mãi đến phố nhỏ Lễ Sĩ..... Cuối cùng cũng tìm được một cửa tiệm nhỏ đến không thể nào nhỏ hơn được nữa, ăn một chén mì xì dầu Lão Bắc Kinh.

Ngày hôm sau, tôi lại bắt anh theo tôi đi “lùng hàng”, bắt đầu khởi hành từ chợ bán sỉ Vật Viên đi mãi đi mãi đến Đại Hồng Môn rồi Thiên Nhã ở thành nam, không ngừng chê đồ ở Thiên Nhã quá đắt, cuối cùng là chạy tới phố Thủy Tú mua cho anh một bộ đồ Tiền Vệ đủ mọi màu sắc bắt anh phải mặc vào.

Anh đứng ở trước cái gương to, lông mày nhíu lại thành một đống, tập trung nhìn chung quanh, thấy tôi cười đến thở không ra hơi thì không thể nào mà tức giận nổi, cuối cùng là cắn răng một cái, xoay người, kéo tôi, kẹp thật chặt cánh tay tôi ở dưới nách, ngẩng đầu mà bước ra khỏi cửa hàng..... Đi chưa được năm trăm mét, phía sau liền bắt đầu có nữ sinh ăn mặc giống hệt anh dùng hết sức mà huýt sáo gọi anh.

Buổi tối, trở lại nhà trọ, chuẩn bị nước tắm xong, anh rút cuộc cũng có thể từ trong bộ trang phục gông cùm xiềng xích kia mà thoát ra, ném bộ đồ qua cho tôi, đưa chân bước qua bồn tắm, nói: “Giúp anh chà lưng!”

Tôi hừ: “Dựa vào cái gì hả?”

“Dựa vào anh lúc nào cũng nghe theo lòng dạ hẹp hòi của em!” Anh khẽ mỉm cười.

“Em có lòng dạ hẹp hòi hồi nào đâu?” Tôi nghe lời này, chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm giác được có chút chói tai, hung hăng ném phách bộ đồ xuống đất, xập cửa cái rầm, rồi oán hận tựa vào trên cửa, hồi lâu, hồi lâu, rốt cuộc cũng có nhiều ít không cam lòng, không muốn thừa nhận những toan tính cùng lòng dạ hẹp hòi ẩn núp sâu trong nội tâm mình – ban đầu tôi vẫn luôn để ý đến thân phận của anh; luôn để ý đến sự chênh lệch giữa chúng tôi; vẫn nóng lòng muốn lột sạch tất cả hào quang trên đầu anh; vẫn muốn kéo anh vào chốn phàm trần!

Cần gì phải thế hả?

Cần gì để ý như thế ư?

Cần gì tận lực như thế ư?

Nếu anh yêu tôi!

Tôi cũng yêu anh!

Tôi hít sâu, rồi hít sâu..... Cuối cùng cũng gom hết tất cả suy nghĩ của mình thành một mối, rồi vô cùng cẩn thận, từng bước từng bước tháo gỡ; tôi cuối cùng cũng một lần nữa đẩy cửa đi vào, lấy khăn tắm xuống, cười hi hi đem hết toàn lực giúp anh chà lưng, chà đến nỗi anh than ngắn thở dài, kêu rên liên tục; Tôi rốt cuộc cũng từ bỏ tất cả ý đồ muốn dùng hành vi ngây thơ mà thu hẹp dần khoảng cách của hai bên, cùng anh cẩn thận thương lượng, điều chỉnh hành trình, rõ ràng chính xác, thật vui vẻ, vô cùng hưng phấn mà cùng nhau đi vào chỗ chúng tôi cùng thích – đến bảo tàng!

Chúng tôi cùng nhau hưng phấn mà đi về phía các loại báu vật rực rỡ to nhỏ tổ tiên để lại; Cùng nhau cầm lấy cameras bỏ túi, hướng về phía những văn vật trân quý đó mà len lén chụp ảnh. Chúng tôi cùng nhau trầm trồ trước những phát minh trọng đại khó tin đã làm thay đổi lịch sử loài người; Cùng nhau thảo luận liệu Vương Mãng người có tinh thần cách mạng có thể nói là mang tính vô sản đến tột cùng có phải là do một người xuyên không vào lịch sử hay không. Tôi bất luận thế nào cũng nghĩ mãi không ra cuối cùng Tổ Xung Chi làm thế nào mà tính ra được số Pi; còn anh bất luận thế nào cũng nghĩ không ra trong lịch sử có thật sự có tồn tại loại sinh vật “Nữ hoàng” này không.....

Chúng tôi cùng đến Ung Hòa cung, ngôi chùa Phật giáo Tạng truyền quanh năm hương khói lượn lờ này trước đây là nơi vua Ung Chính ở trong một thời gian dài — nghe nói nơi đây ẩn chứa bí mật trọng đại làm thay đổi đời người, là địa điểm các đôi tình nhân không thể không thưởng ngoạn khi đến Bắc Kinh.

Vắt vả lăm mới tách ra khỏi đám đông, tôi chen đến trước chánh điện, vươn tay, cố chấp kéo Lương Trạm quỳ xuống đệm hương bồ với tôi, thành khẩn cầu hương cầu nguyện. Anh hỏi tôi cầu nguyện điều gì, tôi chỉ cười, nói đây là bí mật giữa tôi và Bồ Tát, không thể nói với người khác! Sau đó, ra cửa quẹo trái một cái là cả một thiên đường thức ăn ngon, ngổn nghiêng ăn sạch những thức ăn được bày trong các âu đặt dọc trên đường..... Nằm trên ngã tư đường Đông Đầu là một cửa tiệm nhỏ tuy vẻ ngoài xập xệ nhưng sự thật chứng minh tay nghề của đầu bếp cực kỳ cao, anh vừa hít hà, vừa gặm con tôm hùm sốt chua cay thơm nồng, mỉm cười nói: “Thật sự rất ngon!”

Tôi gật đầu, cười đắc ý: “Bây giờ thì biết cô nương tôi có mắt nhìn rồi chứ?”

Anh cười: “Dĩ nhiên, không có mắt nhìn thì làm sao có thể cảm dỗ được anh chứ?”

Tôi khinh thường “Xí!” một tiếng, nhướn mày, nhìn ánh mắt anh tràn đầy ý cười, rốt cuộc cũng chậm chạp cảm thấy được một việc –tôi đã ở bên anh một thời gian dài như vậy, lúc nào cũng chỉ là hẹn hò gặp mặt, còn chưa từng có làm chuyện gì tai tiếng! Nói cách khác, nếu như anh không muốn, thì không ai có thể biết được phần bí mật nhất trong cuộc sống của anh.

Vậy, đa số tin đồn về quan hệ bất chính của anh cuối cùng là xuất phát từ đâu?

Tôi thử thăm dò nói ra nghi vấn trong lòng mình với anh, anh mỉm cười, nói: “Anh gặp gỡ những người con gái khác đều là có ý đồ, hoặc là muốn nương nhờ danh tiếng hoặc là nhờ thân phận của bọn họ; đằng sau mọi mối quan hệ đều ẩn chứa mục đích kinh doanh, cái người ta gọi là tai tiếng, chỉ là một loại chi phí PR tương đối thấp mà thôi..... Chỉ có em, Tây Tây của anh, chỉ có em là anh thực sự quý trọng và yêu quý nhất, cho nên tất nhiên là không có tai tiếng.” Về mặt của anh vô cùng thành thật.

“Ý của anh là, tất cả tai tiếng đều là do anh cố ý tạo ra?” Tôi cau mày.

“Tôi chỉ là không thêm không bớt mà thôi!”

“Em không thích!” Tôi nghĩ nghĩ, vẫn quyết định là phải nói ra.

“Anh biết rồi!” Anh nhẹ nhàng cầm tay tôi — trên tay anh dính đầy ớt!

Tôi giật mình cười, nhảy dựng lên đánh anh.....

※

Anh hình như cũng không hứa hẹn gì với tôi, nhưng mà, anh thật sự không làm chuyện tai tiếng!

Từ lần đó, tất cả những bài báo có liên quan đến anh, chỉ còn về phương diện sự nghiệp.

Tôi trở lại Lương thị làm phiên dịch, nghe người ta nói chuyện tán gẫu, phát hiện gần như tất cả mọi người không hẹn mà cùng bày ra dáng vẻ thần bí, nhao nhao đoán, một người suốt ngày phát sinh tai tiếng, bỗng nhiên dừng một cái đã không còn một tai tiếng nào, rốt cuộc có nghĩa là gì?

Tôi thử thăm dò, dè dặt hỏi một câu: “Có phải anh ấy có bạn gái cố định rồi không?” Lập tức bị toàn bộ mỹ nữ phòng PR dùng ánh mắt giết người xuyên cho người đầy lỗ thủng, phải ho khan hai tiếng, nói: “Không phải thì, hay là anh ấy chuẩn bị kết hôn.....”

Hai chữ “kết hôn” cứ như vậy không qua não xử lý mà tùy tiện tuột ra khỏi miệng, tôi không tự chủ được mà khẽ chau mày.

Đúng vậy, anh sớm muộn gì cũng phải kết hôn, tôi cũng vậy!

Nhưng mà, tôi không biết hai người chúng tôi có thể có một ngày chân chính tay nắm tay hay không.

Tình yêu là tình yêu, một khi dính đến kết hôn, chỉ sợ cũng sẽ phải phát sinh rất rất nhiều chuyện rắc rối mà người ta không thể tưởng tượng được.

Người như Lương Trạm, e là chuyện hôn nhân đại sự, sẽ rất nhiều người quan tâm, chứ không chỉ đơn giản là yêu hay là không yêu đâu.

Huống chi, tôi cũng có rất nhiều dự định cho cuộc sống của mình!

Chăm chỉ học hành hai mươi năm, vất vả lắm mới đổi được một cơ hội có thể tiếp tục ra nước ngoài tu nghiệp, tôi đã từng nói sẽ bảo vệ cơ hội cuối cùng này nên tuyệt đối không để nó nửa đường đứt gánh. Trong vài năm tới, tôi còn phải tiếp tục cố gắng, tiếp tục nghiên cứu, còn phải tranh thủ nâng trình độ học thuật của lên đến một cái tầm ới.

Trong vài năm tới, tôi còn muốn chân chính thể hiện bản lĩnh, đi làm mấy chuyện mà từ nhỏ mình muốn làm nhưng chưa có cơ hội. Như học làm gốm; học tập nhạc; thậm chí, viết mấy trang tiểu thuyết, mấy câu chuyện mà mình thích.

Trong vài năm tới, tôi muốn tìm được ba mẹ, đem toàn bộ những lời, những suy nghĩ mà tôi đã cất giữ mười năm này nói cho bọn họ biết; để có thể hoàn toàn sửa chữa, bù đắp cho khoảng thời gian xa cách mười năm này.

Nói tóm lại, trong vài năm tới, tôi đã lên kế hoạch vô số chuyện, nhưng không có chuyện nào đáng đến kết hôn.

Theo thời gian tình yêu của tôi dành cho Lương Trạm lại càng ngày càng sâu sắc hơn.

Nhưng ít ra trước mắt, tôi vẫn chưa muốn lên kế hoạch và suy nghĩ về chuyện tay trong tay này lắm.

Tình yêu có khi có thể rất phức tạp, có khi, cũng có thể rất đơn giản!

Với tôi mà nói, tình yêu thật ra thật sự chỉ là một loại cảm giác đơn thuần mà thôi — hai người sống chung với nhau, cảm thấy vui vẻ, vậy là đủ!

27. Chương 27

Kỳ thực tập tốt nghiệp đã bắt đầu, tôi không chút chậm trễ chạy vào phòng thí nghiệm làm trợ lý cho giáo sư Lý; Chương Linh Quyên cố chấp trở về quê; Đại Oai muốn mượn cơ hội này chạy đến thăm Đôn Hoàng; còn Mộc Lan học thương mại, tất nhiên nên đến công ty xuất nhập khẩu thực tập.

Trên thực tế, cô vào phòng đầu tư quốc tế của Lương thị thực tập.

Một ngày nọ, tôi cầm một đồng tài liệu phiên dịch đến Lương thị, từ xa xa đã thấy cô nàng cười giả lả từ trong công ty đi ra, đưa tay nắm đầu vai tôi nói: “Cung ới, tớ nhớ cậu quá đi, chỉ có thể theo đuôi cậu để được thỏa mỗi tương tư!”

Tôi cầu cô nàng một cái, thế mới biết cái chỗ thực tập cô nàng bí mật hoạt động từ lâu trong truyền thuyết kia, dĩ nhiên là Lương thị.

Nửa giờ sau, ở trong quán cà phê “Mặc đảo” gần công ty, cô nàng cầm một xấp tài liệu lớn, nghiêm túc hỏi: “Tây Tây, tớ đọc qua thì thấy trên toàn thế giới Lương Trạm có tổng cộng hai mươi bảy thư ký và trợ lý đặc biệt, nhưng thường xuyên ở châu Á chỉ có tám thư ký, năm trợ lý đặc biệt. Bạn trai cậu rốt cuộc là ai trong số đó vậy?”

Tôi thật bối phục cô nàng!

Đại khái là hơn một năm trước, tôi cũng từng kích động chạy đến Lương thị cẩn thận dò la, Lương tiên sinh tổng cộng có bao nhiêu trợ lý đặc biệt, kết quả được cho biết, đây là một trong những bí mật của công ty.

Hôm nay chẳng phải Mộc Lan mới bước vào Lương thị ngày đầu tiên sao? Vậy mà lại còn biết được bí mật mà nhân viên lâu năm cũng không biết, chẳng những đào ra được cái tin tức có cấp độ cao này, còn có thể đúng nơi đúng lúc — ôm ở trong tay lúc này, rõ ràng là một xấp tranh, ảnh về các loại hoạt động mà Lương Trạm đã tham dự ở các nơi trên thế giới, đứng ở phía sau anh là đủ các thư ký cùng trợ lý đặc biệt.

Tôi cười một cái, hỏi ngược lại cô nàng: “Theo cậu thì là ai?”

“Chiều theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của cậu.....” Cô nàng chăm chú suy nghĩ một chút, nhìn tôi một cái, đưa tay chỉ vào trong đó một tấm ảnh nói: “Tớ thấy anh chàng này là có khả năng nhất!”

Là Kim Quang!

Người cô nàng chỉ vào là Kim Quang!

Tôi trong nháy mắt liền không nhịn được cười, nói: “Đại tỷ, cậu thật đúng là hiểu rõ tớ. Cái anh chàng này.....” Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy có người ở sau lưng thân thiết gọi: “Tây Tây.....” Tôi kinh ngạc quay đầu, thấy Kim đại ca của tôi đang đứng ở một bên lối đi, cười âm áp nhìn tôi.

Tôi đã nửa tháng chưa gặp anh ấy!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, lần này, tôi biết anh ấy đi theo Lương Trạ đến châu Phi khảo sát một mỏ khoáng sản, nếu ông cụ anh hiện thân lúc này, nói không chừng cái người tôi thực sự ngày nhớ đêm mong kia cũng đã về rồi – lúc này ở trong điện thoại anh còn nói cho tôi nghe tiếng người châu Phi nói, cái này có thể tiết lộ điều gì? Có thể tiết lộ điều gì?

Nụ cười thoáng cái liền hiện lên trên khuôn mặt, tôi đứng dậy, chào đón Kim Quang.

Kim Quang mang quà — một cái tượng người bằng đá nhỏ nhỏ đưa cho tôi, nói: “Anh đang chuẩn bị đến công ty tìm em đây!”

Tôi cười hì hì nhận quà, cố ý không hỏi “anh” đang ở đâu, chỉ nhìn chằm chằm Kim Quang, vô cùng thân thiết nói: “Anh, mau để em ngắm cái nào, xem có rám đen không cái coi.....”

Mộc Lan cười cười lướt qua bên người chúng tôi, đưa hai ngón tay làm thành một chữ “v”, ngoắt ngoắt với tôi.

Tôi biết là cô nàng hiểu lầm, nhưng cũng không vội giải thích.

Có rất nhiều chuyện, một khi đã bỏ qua cơ hội mở miệng tốt nhất, thì sau đó thật đúng là phiền toái mà, không biết nên mở miệng như thế nào đây!

※

Trong tình yêu thì sự xa cách cũng giống như son phấn được cất kỹ trong phòng, bất kể cho dù có đóng nắp hộp bao nhiêu lần đi nữa, thì chỉ cần mở lên một cái là lại có thể ngửi thấy được một mùi hương mê người thấm vào ruột vào gan!

Tôi mong ngóng được nhìn thấy Lương Trạ, không có lúc nào ngừng chờ đợi, mà kể từ sau lần đi châu Phi đó, giữa tôi và anh lại vô tình mà chơi mãi cái trò đoán tung tích của đối phương không biết mệt.

Lần đó, tôi đoán anh và Kim Quang cùng về, kết quả lại không có. Mãi đến ngày thứ ba, chúng tôi mới gặp được nhau.

Tôi trước sau như một, nấu hai bát mì cắt thật to, bưng đến trước mặt anh, rồi ngồi đối diện với anh, giương mắt, cười cười nhìn anh.

Anh đưa tay nhéo mũi tôi, nói: “Anh thật sự rất nhớ..... món mì của em!”

Trong hai tháng sau này, hành tung của anh rất bí hiểm. Rất nhiều lần, rất nhiều lần, tôi không hiểu vì sao mà lại nảy ra một cái linh cảm nào đó, nghi ngờ anh đang ở Bắc Kinh, nên kích động mà chạy đến nhà trọ của anh, nhưng luôn là vô huyệt; Lại có rất nhiều lần, rất nhiều lần, tôi cứ đoán người nào đó đang ở bên ngoài, kết quả vừa xoay người ngoái đầu lại là thấy bóng dáng ai đó mà chỉ cần lơ đãng liếc nhìn một cái cũng khiến tim tôi đập thành thịch.

Mãi mãi là “Tim đập thành thịch”.....

Nếu như tình yêu là một căn bệnh nan y bất ngờ tấn công, khiến con người ta không kịp đề phòng mà văng đầu hoa mắt thì xem chừng, tôi bệnh cũng không nhẹ!

※

Hà Viện Viện là một người sinh tồn rất mâu thuẫn và kỳ lạ, từ lúc tăng cường điều trị, tôi dần dần phát hiện ra sự nhạy cảm và thông minh ẩn bên trong cô ấy.

Cô gái luôn bị vây hãm trong tâm trạng sợ hãi trong một khoảng thời gian dài đến hơn mười năm này, vậy mà vẫn kiên trì đọc đủ loại sách triết học sâu sắc mà bao quát, lúc nào cũng suy nghĩ đến mấy vấn đề phức tạp không biết đâu là ranh giới giữa sống và chết, yêu và hận...

Sở thích đọc sách kỳ lạ và đặc biệt đó có phải cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến cô đóng chặt lòng mình với thế giới bên ngoài hay không?

Tôi cẩn thận nghiên cứu tất cả các loại sở thích từ nhỏ đến lớn của cô, kiểm tra mọi bộ sách mà cô từng đọc, kết quả là phát hiện ra ở rất nhiều trang sách trống chỉ chút những lời chú giải, cách nhìn rất kỳ lạ, từ đầu đến cuối đều bị thương mà đứt khoát, lạnh lẽo mà cô đọc, có đôi câu, được tinh tế lặp lại, đúng là làm cho người ta vô cơ mà cũng có bị lấy cảm giác lạnh lẽo, phảng phất như một cơn gió lạnh lẽo kéo đến từ địa ngục – nhận thức về thế giới cực đoan và đen tối như thế thì làm sao cô ấy không phát bệnh cơ chứ?

Sau đó, có một ngày, tôi tiện tay lật xem bộ sách trong phòng cô, không chú ý mà nhìn vào một một hàng chữ trên quyển sách màu sắc rực rỡ: Thạch lựu – Quốc hoa Tây Ban Nha!

À à à, hóa ra là bông thạch lựu!

Hèn gì tôi chỉ cần đưa một món nữ trang hình bông thạch lựu nho nhỏ thôi là đã dễ dàng tiếp cận cô ấy rồi!

Xem ra, tình cảm của cô nàng này đối với vị gia sư trước kia tuyệt đối không đơn giản — cái tên đó bất hạnh đó tên là Pauleta, hình như là người Tây Ban Nha thì phải?

Không biết đây có phải là một hướng trị liệu đúng đắn để có thể ngay thẳng đi vào cánh cửa của cô hay không, nhưng mặc dù trước mắt không phải là, tôi cũng không để ý mà dùng búa lớn phá cửa — tôi tin chắc mình sớm muộn gì cũng nhất định có thể mở được lòng cô, để ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi!

Suốt một buổi chiều, tôi dành hết sức tập trung mà vùi đầu trong ký túc xá làm phân tích chi tiết. Vất vả lắm mới cho ra được một cái kết luận nhỏ, tôi vươn vai duỗi người, vừa mới đưa tay tìm chén trà, liền nhận được điện thoại của Đại Oai — từ lúc cậu ta đi Đôn Hoàng đến giờ vẫn không có liên lạc gì, nói thật, nhận được cú điện thoại này, tự đáy lòng tôi cảm thấy rất vui.

Tôi buột miệng rống lên một tiếng: “Cậu đó còn chưa chết ở Đôn Hoàng à..... Cũng còn nhớ gọi điện thoại cho bốn cô nương hả?” Cậu ta thản nhiên nói: “Mình về rồi!” Dừng một chút, hỏi tiếp: “Cậu ở một mình trong ký túc xá?”

“Ách.....” Da đầu tôi tê rần, vô ý nắm chặt ống nghe, do dự nói: “Buổi tối hình như Mộc Lan có việc!” Nhưng thật ra không có nghe cô nhắc tới, chỉ là buổi chiều nhìn thấy cô nàng cẩn thận trang điểm một chút, nên tôi dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được cô nàng chuẩn bị đi gặp ai.

Mấy tháng này, giữa cô và người đàn ông đó hình như có chút tiến triển, nhưng bởi vì chuyện liên quan đến Đại Oai, nên trong lòng của tôi có một cảm xúc khó có thể nói nên lời, cố sức không quan tâm, kiên quyết lờ đi không hỏi, cô nàng cũng không nói, chỉ từ từ thu dọn từng món đồ mà Đại Oai đã tặng cô.

Tôi có một linh cảm xấu, nhưng tìm không được lý do để nhúng tay vào.

Đại Oai nhàn nhạt nói: “Lỡ Tây! Mình muốn tâm sự với cậu một chút! Có rảnh không?”

“Ách.....?” Tôi sửng sốt, vạ bất đắc dĩ, tiếp tục cẩn thận mà cố gắng hỏi: “Mộc Lan biết cậu về chưa?”

“Thật ra mình đã nói với cô ấy rồi, chắc cô ấy không có để ở trong lòng!” Giọng Đại Oai rất bình tĩnh, không phải là..... có hơi quá bình tĩnh?!

Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhất thời không biết nên làm sao mà nói tiếp. Trong khoảng thời gian này, tôi biết số lần Mộc Lan gọi điện cho Đại Oai cũng không nhiều lắm, mỗi lần nói chuyện đều chỉ qua loa cho xong, rõ ràng là không để tâm. Biểu hiện như vậy, ngay cả người ngoài cuộc như tôi nhìn cũng có cảm giác có gì đó không ổn, huống chi là Đại Oai vẫn luôn đặt cô ở trong lòng.

Nha đầu này khôn khéo cả đời, hôm nay lại ngu xuẩn đến vô cùng thê thảm. Tôi nhìn cô ấy giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cố chấp lao về phía người đó.

Con đường tình yêu đơn phương một khi đã trập ra khỏi quỹ đạo thông thường sẽ lo âu thật nhiều, vừa luôn nhin không được mà cảm thấy đôi chút xót xa trong lòng, cho dù thế nào vẫn cảm thấy từ trên người của người cô ấy ít nhiều gì vẫn có một chút bóng dáng của cái thời thiếu nữ của mình.

Yêu đơn phương đau khổ thế nào, tôi là người hiểu hơn ai hết!

Yêu đơn phương tổn thương thế nào ư? Cho tới bây giờ, tôi đã không còn yêu Đại Oai nữa, nhưng nhin không được mà mỗi lần gặp mặt đều muốn cho cậu ta mấy quả đấm cho hả giận. Vết thương “quỵ ngã lòng tin” một khi đã khắc sâu vào lòng thì sẽ không thể chỉ vì hết yêu mà nhạt dần.

Tôi thật sự nằm mơ cũng không nghĩ ra, cậu con trai rạng rỡ từng một thời khiến tôi ngày đêm mong nhớ, không cách nào với tới, cũng sẽ có một ngày bị người ta nói đơn giản là vứt bỏ. Tôi hẳn là nên vui trước nỗi đau của người khác chứ, nhưng kỳ lạ là khi nghe giọng cậu ấy, tôi chỉ thấy đau lòng, chỉ thấy thương tiếc, chỉ tiếc nuối, tại sao, con người luôn không biết quý trọng mà cứ tùy tiện chà đạp lên chân tình.

Tôi hắng giọng, nói tiếp: “Hay là mình gọi điện cho Mộc Lan nhé? Hai người chúng ta mà một mình gặp nhau, mình sợ lúc về sẽ bị cô nàng chỉnh cho không xuống được giường mất!” Tôi cố hết sức giữ cho giọng mình nghe có vẻ thoải mái.

“Cậu có thời gian không?” Giọng Đại Oai vẫn bình tĩnh.

“Ách..... Có!” Máy bay của Lương Trạ có thể tới mới đến Bắc Kinh, đáng ra tôi nên đi đón, nhưng nghe giọng nói đậm đặc tới cực điểm của Đại Oai, tôi lại thấy bất an, đành quyết định thật nhanh, buổi tối kéo Đại Oai đi ra ngoài giải sầu.

Tôi nói với Lương Trạ buổi tối phải ở phòng thí nghiệm làm thêm giờ, có thể tối nay mới đến nhà trọ, bảo anh tự ăn cơm trước, rồi vội vã sửa sang tóc tai, nháong một cái chạy đến dưới lầu ký túc xá của Đại Oai gọi to: “Đại Oai, Đại Oai.....”.

Đại Oai nhô đầu ra nhìn, một bộ dáng đường xa mệt mỏi, mặt mũi rõ ràng gầy đi rất nhiều, nhưng vẫn đẹp trai cao ráo như trước.

Cậu ta từ trên lầu cầm không ít quà xuống, cho tôi có, Chương Linh Quyên cũng có, dĩ nhiên nhiều nhất vẫn là cho Mộc Lan.

Tôi nhận quà, cười cười nói: “Thiên vị quá đó! Cho tôi có tí đồ như vậy rồi lại đuổi tôi đi hả?”

Cậu ta cười nhạt, nhìn gói quà thật to chuẩn bị cho Mộc Lan đang được tôi xách bên tay phải một chút rồi nói: “Cậu thích thì cho cậu hết đó!”

“Xí!” Tôi đưa chân, nhẹ nhàng đá cậu ta một cước: “Cũng chẳng phải là cố ý tặng đồ cho tôi, tôi chả thèm!” Trở về ký túc xá, đem đóng quà xếp thành một chồng xong, tôi từ trên ban công nhìn xuống, Đại Oai đứng ở dưới bóng cây dưới lầu, kiên nhẫn chờ tôi — đúng là chờ tôi, kỳ lạ quá!

Chúng tôi tản bộ dọc theo sân trường, tôi thấy cậu ta chả có vẻ gì hứng thú, đành phải chủ động quẩn quít lấy cậu ta liên tục đặt câu hỏi, toàn những câu hết sức ngớ ngẩn, cứ làm như lần đầu biết trên địa cầu có một chỗ gọi là Đôn Hoàng, cũng như đi chỉ văn minh ở Đôn Hoàng.

Đại Oai rất nghiêm túc trả lời từng câu hỏi của tôi, rất nghiêm túc kể cho tôi nghe những việc đã trải qua ở Đôn Hoàng. Sau đó, cuối cùng, ở bên bờ ao nhỏ, dưới ánh trời chiều, cậu ta nghiêm túc hỏi tôi: “Cậu cảm thấy mình và Mộc Lan..... có phải đã kết thúc rồi không?”

“Không thể nào!” Tôi cười gượng: “Hai người các cậu chẳng phải là vẫn rất tốt sao?”

“Mình bây giờ lấy thân phận là bạn thân mà hỏi cậu, Lỗ Tây, có phải Mộc Lan đã có bạn trai khác rồi không?” Đại Oai nét mặt nghiêm túc đến dọa người.

Tôi trong nháy mắt cảm thấy rất khó xử, không biết là cuối cùng giữa việc nói toàn bộ tình hình cụ thể cho Đại Oai biết hay là tiếp tục giả bộ ngớ ngẩn, để cho hai người bọn họ tự tìm cơ hội đối diện giải quyết vấn đề thì tốt hơn. Suy nghĩ một chút, mới cẩn thận nói: “Cậu ấy không có bạn trai khác!” Theo tôi quan sát, đối với người đàn ông đã có gia đình kia, Mộc Lan đúng là nhiều nhất cũng chỉ là đang ở trong giai đoạn yêu đơn phương, cùng lắm là “Đơn phương gian khổ theo đuổi”, chưa thể nói là bạn trai.

Đại Oai nghiêng đầu nhìn trời chiều, không trả lời, tuy vẫn nghiêm mặt, nhưng vẫn thấy được cậu ta thở dài một hơi.

Tôi âm thầm lau một giọt mồ hôi, tâm trạng không biết nên diễn đạt như thế nào, hồi lâu, cười mỉm ngẩng lên đầu nhìn, nói: “Này! Cậu trầm cay nghìn đắng hẹn tôi ra đây, không phải là định tản bộ ở trong sân trường đến tối mệt đó chứ?”

Cậu ta lướt nhìn tôi một cái, rầu rĩ nói: “Đi thôi, đi ăn cái gì.....” Cũng không quay đầu lại mà sải bước đi ra ngoài trường, cua cua quẹo quẹo hồi lâu, mới dừng bước ở một cái hẻm nhỏ.

Tôi dọc đường đi chậm như rùa, miễn miễn cưỡng cưỡng rút lại ở phía sau cậu ta, lúc đi theo đến hụt hơi rồi cuộc cũng thấy cậu ta dừng lại, nhìn không được nhe răng nhe miệng, trợn to hai con mắt nhìn về phía bóng lưng của cậu ta – đồ không tin không gan, không có thành ý, không thèm nghĩ đến độ rộng bước chân cũng như cảm nhận của tôi, uống công tôi gạt Lương Trạ te te chạy theo cậu ta! Giương mắt đón nhận nét mặt tiêu tụy của cậu ta, rồi lại không nỡ, lập tức cười mỉm nói: “Trụ sở bí mật hả? Mình cũng không biết ở đây có quán ăn đi!” Ngẩng đầu nhìn tên quán ăn “Bếp lò đất đỏ”, rất thú vị.

Người tâm trạng không vui, thế nào cũng thích uống rượu, thiệt là hết cách!

Đại Oai từ lúc vừa ngồi xuống đã bắt đầu rót rượu, không đợi mang thức ăn lên lại bắt đầu điên cuồng nốc, kết quả, sau khi bữa cơm u sầu dài dằng dặc kết thúc, liền theo logic mà gục xuống bàn, tử phẩm so với tôi còn tốt chán — ngủ li bì!

Tôi nhìn lướt qua con đường quanh co phía trước quán ăn, trong lòng suy nghĩ một chút, không quá chắc chắn là có thể bình an kéo cậu ta ra đường, nhét vào xe taxi.

Tôi gọi điện thoại viện binh ở ký túc xá, điện thoại reo hồi lâu, mà không ai bắt máy, chống cằm suy nghĩ cả buổi, ánh mắt rồi cuộc cũng nhìn chằm chằm vào nhân viên của quán, vạn bất đắc dĩ thông qua một cú điện thoại khác— ở chỗ Hà Viện Viện lúc nào cũng bố trí vài bảo mẫu bên cạnh [Hà gia gọi “Gia nhân”], ai cũng cơ thể cường tráng, vai u thịt bắp, vừa lúc, chỗ ở của bọn họ ở ngay bên cạnh ký túc xá của Đại Oai!

Điện thoại đến, là thím Trần bắt máy, vừa nghe nói tôi cần giúp đỡ, liền lập tức bảo đảm sẽ nhanh chóng chạy tới, bên cạnh còn dẫn theo một người đàn ông cường tráng. Thấy tôi sưng sốt, bà lập tức cúi đầu, giải thích: “Đương gia nhà thím đó, phụ trách lau xe cho lão gia, cũng ở gần đây!” Mặc dù nói rất đúng tiếng phổ thông, nhưng vẫn có chút khẩu âm Phúc Kiến rất nặng.

Tôi đến nay không cách nào tiếp thu được mấy thứ xưng hô lạc hậu và quá lễ nghi khách sáo như là “Lão gia, tiểu thư, thái thái, đương gia.....” ở nhà Viện Viện, mỗi lần nghe thấy là trong lòng lại không tự chủ dâng lên cảm giác không được tự nhiên cứ như là đang ở trong trường quay một bộ phim cổ trang nào đó vậy, nhưng vào lúc này cũng chẳng hơi đâu mà bận tâm sự lễ độ cung kính của bà, gật đầu đáp lễ rồi chỉ chỉ Đại Oai: “Bạn học của cháu, ở phía xéo đối diện với Viện Viện!”

Hai vợ chồng thím Trần không tốn sức chút nào đã kéo Đại Oai ra đường, đưa lên xe, rồi nhanh chóng trở lại trường, không ngờ lúc sắp đến ký túc xá nam, lại thấy vô số học sinh bị chặn ở ngoài cửa, đi lên hỏi, mới biết là quản lý ký túc bắt ngờ kiểm tra ký túc xá nam, lúc này mà đưa Đại Oai say rượu vào, quả thực đúng là tự chui đầu vào lưới. Tôi chạy nhanh lên hỏi thím Trần: “Có được không.....?”

Thím Trần câu nệ gật đầu: “Tiểu thư cứ lên đó tránh trước đi!”

Thân thể Hạ Viện Viện vẫn chưa hồi phục lại trạng thái lý tưởng, từ sớm đã lên giường đi ngủ, nghe nói tôi đến, nhưng bất luận như thế nào cũng vùng dậy tới cửa đón tôi. Tôi đại khái giải thích với cô một chút, dặn dò chồng thím Trần mau mau đưa Đại Oai vào phòng khách, lo lắng sẽ làm Viện Viện sợ, kết quả Viện Viện chỉ kéo tay tôi cười ngượng ngùng, hết sức thân thiết.

Tôi hàn huyên với Viện Viện hai câu, rồi ra lệnh cho cô lên giường nghỉ ngơi, cuối cùng lo lắng cho Đại Oai mà đi vào trong phòng khách, ngồi xếp bằng ở bên cạnh trên ghế sofa, vẽ mặt đau khổ, nhìn cậu ta ngủ say, không biết tối nay có còn thời gian chạy tới nhà trọ gặp Lương Trạ không nữa.

Tôi nghĩ nghĩ, rồi gửi cho Lương Trạ một tin nhắn: “Có việc gấp, đừng chờ em!”

Anh thật lâu mới nhắn lại một tin: “Một mình?”

Tôi nhún lại: “Đi cùng một anh đẹp trai!”

Kết quả anh không nhún cho tôi nữa.

Ông trời ơi!

Anh không phải là giận rồi chứ?

Tôi đột nhiên cảm thấy bức bối, đặt di động xuống, đi tới trên ban công, ngẩng đầu nhìn lên trời: “Tối nay có mưa sao? Buồn phát ớn!”

Thím Trần cung kính trả lời: “Dự báo thời tiết nói là sẽ mưa to đó!” Lại là một cái cúi chào chín mươi độ. Tôi vô thức nghiêng người tránh mà cũng không tránh được, cảm giác vô cùng bất đắc dĩ. Tôi đến nay vẫn chưa từng gặp người thân nào của Hà Viện Viện, tiếp tôi chỉ toàn là một đám “người hầu” đi theo sát cô ấy, từ cử chỉ của bọn họ cũng có thể cảm nhận được cái “quy củ gia tộc” của nhà này rõ ràng là lỗi thời, không có thể chấp nhận.

Cuối cùng cái nhà này là cái kiểu gì vậy nhỉ? Mọi khâu nhỏ trong sinh hoạt đều biểu lộ vẻ giàu sang, nhưng mà đâu đâu cũng ẩn chứa sự quái dị. Nếu như mấy “Gia nhân” bên cạnh Hà Viện Viện này không cứng nhắc giữ lễ tiết như vậy; nếu như có thể đổi mấy cô gái trẻ tuổi thanh xuân hoạt bát ở bên cạnh cô ấy, nếu như xung quanh cô ấy không phải lúc nào cũng tràn ngập không khí câu nệ “Không thể vượt Lôi Trì nửa bước” nào đó khiến người ta hít thở không thông thì..... bệnh tình của cô ấy chắc không đến nỗi nghiêm trọng như thế đâu nhỉ?

Tôi trở lại phòng dành cho khách, bật đèn bàn đọc sách của Hegel, đọc đến câu nói nổi tiếng: “Một tư tưởng sâu sắc, cho dù đau đớn, cũng là xinh đẹp!” Bỗng nhiên nhin không được mà bật cười. Phải cảm thụ tư tưởng của Hà Viện Viện nữa hả? Như vậy chuyện tôi đang làm chẳng phải là “lấy đi cái đẹp sao”? Được rồi, cho dù tôi có vô tình lấy đi nữa, thì việc cắt lớp áo ngoài đau đớn mà xinh đẹp của cô ấy đi, phơi trần ra chẳng phải là đẹp sao, tất cả đều bình thường và chân thật cả!

Không khí càng lúc càng buồn, mà cuốn sách triết học thâm ảo lại cứ như một liều thuốc gây tê. Tôi bắt đầu là suy nghĩ miên man, lo lắng đến chuyện không biết Mộc Lan và Đại Oai sẽ kết thúc như thế nào; Lo lắng đến sự im lặng kéo dài của Chương Linh Quyên sau sự kiện khủng bố; Lo lắng đến..... Mí mắt càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng.....

28. Chương 28

“Kính kong, kính kong.....” Không biết mơ mơ màng màng tựa vào ghế sa lon ngủ bao lâu, tôi mơ hồ cảm giác từ bên ngoài vọng vào mấy tiếng chuông cửa, rồi lại loáng thoáng nghe như thím Trần đang nói chuyện với ai đó, nhưng mí mắt cứ nặng trĩu không thể nào mở ra được.

Ngay sau đó, lại chợt nghe thấy một giọng nữ rất to: “Hà Viện Viện, cô lăn ra đây cho tôi!”

Ừa, là giọng của Mộc Lan? Không đúng không đúng! Làm sao Mộc Lan có thể ở đây được. Chẳng lẽ trước khi ngủ tôi đã nhắn tin nói với cô cô là Đại Oai đang ở đây? Mà hình như đâu có đâu! Nói như vậy..... Chẳng lẽ là tôi nghe lầm? Chắc là nghe lầm thôi!

Đầu óc vẫn còn chút mơ hồ, tôi dụi dụi mắt, vô ý thức nhìn lướt qua, thấy Đại Oai trở mình trên giường, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Đang lúc chần chờ, liền phảng phất nghe thấy trong phòng khách có tiếng nôi niêu bị hất đổ, mấy người bảo mẫu cùng nhau cao giọng kêu lên: “Cô làm gì, làm gì.....” Giữa những âm thanh hỗn loạn lại xen vào một hồi rầm rĩ khuyen như: “Tiểu thư, sao cô lại ra đây? Mau vào đi.....”

Viện Viện đi ra rồi hả?

Tôi không dám chậm trễ nữa, hấp tấp ba hai bước nhảy dựng lên, kéo cửa ra, kết quả, vừa dợm bước, liền thấy trước mắt có một bóng người nhoáng cái đã phóng về hướng Viện Viện đang đứng ở cửa phòng ngủ, tiếng một bạt tai rõ ràng chấn động trong không khí.

“Bốp!”

Viện Viện bị đánh đến mức cả người lão đảo, một tiếng hét thảm thiết thốt ra, đâm thẳng vào màng nhĩ.

Mấy người bảo mẫu ba chân bốn cẳng nhào tới, ấn cái “kẻ hành hung” kia nằm trên mặt đất, mồm năm miệng mười nói: “Mau báo cảnh sát! Báo cảnh sát.....”

Tôi sợ quá, nhanh chóng phi qua, túm lấy cánh tay Viện Viện, ôm cô vào lòng, từ ánh đèn trần tù mù mà thấy gò má nửa bên mặt đã hơi sưng lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoang mang và bối rối, không biết phải làm sao, cứ như một chú nai con rơi vào trong cạm bẫy của thợ săn, tìm mãi không thấy đường về.

Tôi nhìn mà đau lòng một chặp, tức giận một chặp, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô, an ủi, quay đầu lại thấy “kẻ hành hung” đang bị mấy bảo mẫu kẹp ở giữa, trời ạ, trời ạ.....

Cái người tàn nhẫn đánh Viện Viện này thế mà..... là Mộc Lan thật ư? Cô nàng hình như đã uống rượu, ánh mắt có chút rối loạn, đám tóc rơi trên vạt áo ướt đầm, cứ như là bị người ta hắt nước, cả người nhếch nhác không chịu nổi, vẻ mặt lại vô cùng dữ tợn, hung ác nhìn chằm chằm Hà Viện Viện, vừa hết sức giả dục thoát khỏi tay hai người bảo mẫu, vừa kêu to: “Cô lập tức ly hôn, lập tức ly hôn cho tôi.....”

Tôi hoàn toàn sợ ngây người, không biết đây là cái tình huống gì, thấy thím Trần đã chạy đến bên cạnh điện thoại, không thể làm gì khác hơn là chạy nhanh đến ngăn cản: “Đừng báo cảnh sát, đừng, đừng.....” Dem Viện Viện giao ột bảo mẫu đứng bên cạnh, không đầu không đuôi nói: “Mấy người lập tức lấy nước nóng, cho Viện Viện chườm..... Lấy thuốc trong tủ quần áo ra nữa, cho Viện Viện uống một viên..... Đấy, đấy, cái bình màu đỏ đấy.....”

Vất vả lắm mới hòa hoãn rốt cuộc mới lôi Mộc Lan ra khỏi tay hai người bảo mẫu kia ra, cầm chặt tay cô ấy, loạng choạng hỏi: “Mộc Lan, cậu làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hai bảo mẫu kia vẫn hung dữ nhìn chằm chằm Mộc Lan, nhưng e ngại tôi là bác sĩ của Viện Viện nên không dám nổi cáu, oán hận dậm chân, đi vào phòng ngủ đi chăm sóc cho Viện Viện.

Mộc Lan ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn tôi, dường như nhìn một hồi lâu mới nhận ra tôi, bỗng nhiên cô nàng òa lên khóc, vừa khóc vừa thút thít nói: “Anh ấy không chịu ly hôn..... Không chịu ly hôn đó!”

À, lại là cái tên đàn ông đã có gia đình chết tiệt kia!

Tôi nghe mà chỉ biết im lặng, thậm chí thở dài thật sâu.

Nên nói cái gì với cô thì tốt đây?

Nho còn xanh thì không ngọt?

Tình yêu gượng ép thì không phải là tình yêu?

Những đạo lý này, cô ấy làm sao mà không hiểu chứ?!

Tôi không thể nói gì, rút ra hai tờ khăn giấy đưa cho cô ấy rồi nói: “Tớ không biết giữa cậu và Viện Viện có vướng mắc gì, nhưng mà, Viện Viện là một bệnh nhân, không chịu nổi hoảng sợ. Mộc Lan cậu.....”

Mộc Lan vừa ngẩng mặt lên, buồn bã nhìn tôi, gần từng chữ: “Tại sao? Tại sao? Sao anh ấy yêu tớ, lại không chịu ly hôn với vợ chứ..... Một người phụ nữ bệnh hoạn yếu đuối vô dụng như vậy thì có cái gì tốt?”

“Hả?” Tôi nghe không có hiểu, vô thức ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Hà Viện Viện, Hà Viện Viện.....” Mộc Lan nước mắt lại bắt đầu từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nức nở nói: “Đúng, Hà Viện Viện mà cậu một mực chữa trị đó..... là vợ của anh ấy!”

Tôi giật mình khiếp sợ, nói: “Cậu nói cái gì? Cậu nói người đàn ông kia, anh ta, anh ta, anh ta là.....?”

Có lầm không vậy?

Chuyện này..... có chút thái quá rồi thì phải?

Tôi điều trị cho Viện Viện lâu như vậy, sao lại không biết cô ấy thậm chí đã có chồng chứ?

“Tớ cũng vừa mới biết, đến sáng hôm nay tớ mới biết, vợ của anh ấy, thì ra chính là Hà Viện Viện. Tớ đã nhờ thám tử tư điều tra lâu rồi.....” Mộc Lan ngảnh cổ nói: “Tối nay, tớ hẹn anh ấy đi ăn cơm, tớ đã tự mình vạch trần anh ấy, mà anh ấy cũng thừa nhận, bởi vì nhu cầu kinh doanh, nên hai nhà đã thỏa thuận với nhau..... Tớ bảo anh ấy ly hôn, anh ấy không chịu, anh ấy không chịu.....”

Tôi khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, ngẩng đầu, hỏi thím Trần đang đứng bên cạnh nhìn chòng chọc: “Viện Viện kết hôn rồi?” Thấy thím Trần gật đầu, lại nhíu nhíu mày, hỏi: “Tại sao trong bệnh lý không có nói tới?” Phải biết rằng, bệnh tâm lý rất khác những chứng bệnh khác, nó luôn có mối tương quan chặt chẽ với những người và những chuyện đã trải qua. Bọn họ giấu diếm chuyện quan trọng như vậy đối với việc điều trị của tôi là vô cùng bất lợi.

Thím Trần cung kính nói: “Là tiên sinh bảo phải giữ bí mật!” Hung dữ lườm Mộc Lan, vẻ mặt giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Giữ bí mật? Giỡn hoài! Bộ mấy người không nhìn thấy tình hình của Viện Viện đã thành như thế nào sao, lại còn ở đây mà úp úp mở mở mấy thông tin quan trọng. Xem ra, tôi phải tìm cơ hội cùng vị “Tiên sinh” thần bí này gặp mặt một lần, vì Mộc Lan, cũng là vì Viện Viện.

“Anh ấy không chịu ly hôn, không chịu ly hôn.....” Mộc Lan vẫn tiếp tục nức nở, ánh mắt có chút mờ mịt, lẩm bẩm: “Tớ cầm cốc tạt vào người anh ấy, đúng chính tay tớ đã tạt vào người anh ấy, vậy mà anh ấy cũng chẳng có phản ứng gì.....”

“Cho nên..... Cậu liền suốt đêm tìm đến Viện Viện?” Tôi im lặng, không biết nên nói như thế nào cho rõ ràng, chỉ thấy hơi hơi nhức đầu nói:

“Mộc Lan, về chuyện ly hôn này, tớ cho rằng tốt nhất là do những người trong cuộc tự giải quyết..... Những người khác, không có đường can dự hay nhúng tay vào đâu đúng không?”

“Nhưng mà, tớ có thể giúp anh ấy! Thật đó. Thứ Hà Viện Viện có thể cho anh ấy, tớ cũng có thể. Tối nay anh ấy có nhắc tới một kế hoạch đầu tư quan trọng, cần ba tớ giúp. Tớ lúc ấy mặc dù không có lập tức đồng ý, nhưng mà, nhưng mà.....” Ánh mắt Mộc Lan có chút tản mát.

Trong lòng của tôi đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu nào đó, có chút do dự hỏi: “Cậu không phải định dùng chuyện này để buộc anh ta ly hôn đó chứ.....?”

“Tớ, tớ.....” Dáng vẻ của Mộc Lan rõ ràng nói cho tôi biết, cô ấy quả đúng là có ý định này.

Ông trời ơi! Tình yêu rồi cuộc là cái quái gì, sao có thể phá hủy lòng dạ suy nghĩ của người ta đến mức này chứ.

Thím Trần ở bên cạnh cố gắng nhịn, nghe thấy câu đó thì cuối cùng cũng nhịn không được mà thay đổi sắc mặt, hướng về phía Mộc Lan lớn tiếng quát: “Chỗ chúng tôi không hoan nghênh cô. Tiểu thư xin cứ tự nhiên.....”

Trên mặt Mộc Lan vẫn còn ướt đẫm nước mắt, nhưng lại khẽ cười rộ lên, nói: “Được, đúng là điệu bộ như vậy há! Hà gia các người trước sau như một đều ỷ thế mà ức hiếp người khác, ngay cả kẻ làm tôi tớ cũng đúng lúc mà lên mặt, nên là điệu bộ như vậy.” Cô ấy nhìn tôi, bí ai nói: “Cậu dám tin tưởng không, Lỗ Tây? Ở cái thời đại phát triển như này rồi mà vẫn còn gia đình đáng ghét như vậy, lợi dụng quyền thế, địa vị của mình mà người ta kết hôn. Hà Viện Viện là ai, cậu còn không rõ sao? Ha ha, tập đoàn Hồng Sam tiếng tăm lừng lẫy Anh quốc, chắc cậu cũng từng nghe qua đúng không?”

Thím Trần cao giọng, lớn tiếng nói: “Vị tiểu thư này, xin tự trọng! Hôn sự giữa tiểu thư nhà tôi với tiên sinh là do hai đại thế gia cùng quyết định, cũng chính là quyết định của bọn họ, cô đừng có mà ở đây khoa tay múa chân!”

Nói thật, tôi trước mắt còn đang đầu vầng mắt hoa, không thể nào mà hiểu được vì sao Mộc Lan và Viện Viện lại trùng hợp như vậy, hết chuyện này đến chuyện khác. Chỉ là nếu Viện Viện xuất thân phú quý, là thiên kim nhà giàu có, còn “Tiên sinh” của cô ấy lại vì chuyện làm ăn mà vừa khéo phải nhờ vả ba Mộc

Lan..... thì bất luận là thương trường hay là quan trường, lúc đã bay lên đến là một tầng nào đó, lúc nào cũng tới tới lui lui những người đó, thì sớm muộn gì cũng không tránh việc chạm mặt?! Đúng không? Có phải là như vậy hay không?

Tôi nghiêm trọng cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, không thể hoàn toàn đem những tin tức này chỉ trong chốc lát ngắn ngủi mà hoàn toàn nuốt xuống, chỉ vô cùng chắc chắn một chuyện: đầu óc Mộc Lan tối nay đúng là hồ đồ, hơn nữa, rất hèn hạ!

Nào có “tiểu tam” nào lại hùng hồn xông tới cửa đánh vợ chính như vậy chứ? Huống chi là Viện Viện thân đang mang trọng bệnh. Suy nghĩ cẩn thận mấu chốt này, tôi lập tức không chút do dự dựng Mộc Lan lên, kéo cô đi ra ngoài cửa, nói: “Đi thôi, chúng ta lập tức trở về!”

Mộc Lan không chịu đi, thất thần cười hai tiếng, bỗng nhiên lại cất giọng la to: “Hà Viện Viện, cô không thể ích kỷ chiếm lấy anh ấy như vậy. Người anh ấy yêu là tôi, là tôi.....”

Tôi nghe mà da đầu tê rần, phát hiện mình có một mong muốn lập tức cầm đèn bàn lên mà đập ngất cô cho rồi, ý niệm vừa mới lóe lên trong đầu, chợt thấy cửa phòng khách bị đẩy mạnh ra, Đại Oai tựa vào cửa, sắc mặt ảm đạm nhìn chằm chằm Mộc Lan, gần từng chữ hỏi: “Đây chính là chân tướng?”

Mộc Lan ngẩng đầu nhìn thấy Đại Oai, thì cả người ngây dại, ngơ ngác nhìn Đại Oai, lẩm bẩm: “Không phải, em không phải.....”

Tôi bất lực nhắm mắt, dưới đáy lòng thâm đau xót.

Vừa nãy tôi đã một mực lo lắng đến chuyện này, đang muốn nhân lúc Đại Oai ngủ say, mà thần không biết quỷ không hay nhanh chóng kéo Mộc Lan ra khỏi “hiện trường gây án”, nào ngờ..... Mắt thấy thần sắc Đại Oai giống như mây đen che đỉnh, càng ngày càng yên lặng xơ xác tiêu điều, tôi lập tức biết là sắp có một trận bão tố, tôi quyết định thật nhanh, đi tới giữa hai người, ngăn cách tầm mắt bọn họ, cười khan hai tiếng, nói: “Trùng hợp quá! Tối nay, tất cả mọi người uống rượu, đều gặp mặt ở đây.”

Đại Oai đẩy tôi ra, lạnh lùng mở miệng, ép hỏi Mộc Lan: “Em mới vừa nói ai thật sự yêu em?”

Mộc Lan có chút co rúm lại, lúng ta lúng túng nói: “Không có, em không có nói gì hết. Không có.....”

Tôi thấy tình hình không ổn, nhanh chóng kéo Mộc Lan ra ngoài, nói: “Tất cả mọi người chúng ta bình tĩnh, bình tĩnh, có gì ngày mai hãy nói.....” Khó khăn lắm mới đi tới cửa, Đại Oai lại là mấy bước đuổi theo, một phát bắt được cánh tay Mộc Lan, nói: “Mau nói cho rõ ràng.....” Kéo Mộc Lan đảo một cái, hoảng hốt la lên.

Tôi lớn tiếng nạt Đại Oai: “Cậu làm gì vậy? Không thấy cậu ấy uống rượu say sao?”

Đại Oai nhẹ buông tay, tôi vội vàng kéo Mộc Lan lại, đang chuẩn bị vặn mở cửa, lại nghe thấy một bảo mẫu vội vàng từ trong phòng ngủ của chủ lao ra gọi tôi: “Lỗ tiểu thư, mau, mau tới đây đi, Đại tiểu thư có chút không ổn.....”

Dù sao bệnh nhân cũng quan trọng hơn! Tôi thở dài, dùng sức cầm tay Mộc Lan một cái, nói: “Tự giải quyết cho tốt.....” Không kịp để ý tới hai người kia đang phải trái ở cửa, tôi cấp tốc đi theo bảo mẫu chạy vào phòng ngủ xem Viện Viện.

Bảo mẫu vội vàng nói: “Chúng tôi đã dựa theo chỉ dẫn của cô chườm nóng cho Đại tiểu thư, cũng đã cho Đại tiểu thư uống thuốc, nhưng mà, nhưng mà.....” Không đợi cô ấy nói xong, tôi đã thấy. Tôi xót xa nhìn Viện Viện nằm ở trên giường thở hổn hển, ánh mắt điên cuồng mà mê loạn, ngón tay nắm chặt ga giường, trên trán ướt đầm mồ hôi.

Tôi thật muốn lập tức tóm Mộc Lan ném vào dưới giường Viện Viện, giẫm thật mạnh hai chân, khê cấn môi, cuối cùng tôi đành đè ngọn lửa giận xuống, nhẹ nhàng nằm rạp người xuống ôm Viện Viện, cúi đầu gọi cô: “Viện Viện, Viện Viện, đừng sợ! Có tôi đây, mọi thứ đã có tôi!” Thật vất vả ôm cô mới hơi ngưng run rẩy, lại nghe ngoài phòng tuôn ra một hồi la hét: “Tiên sinh đã về..... Thật tốt quá, thật tốt quá, tiên sinh rốt cuộc đã về.....”

Đại ma đầu tốt con mẹ nó ấy chứ! Bọn người kia, không biết Viện Viện tối nay bị quấy nhiễu nghiêm trọng, tâm trạng không yên, không thể tiếp tục chịu kích thích nữa? Tôi nghe những tiếng hô hưng phấn loạn

này mà đáy lòng tức giận không thôi.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng hô, Viện Viện lại bắt đầu kịch liệt thở dốc, trong miệng phát ra một tràng gào thét kỳ lạ khàn khàn hàm hồ không rõ, mắt thấy tâm tình càng ngày càng kích động, càng ngày càng kích động..... Tôi một tay ôm cô, cố sức ngăn lại; một tay kia với lên hòm thuốc trên tủ đầu giường – xem ra, tối nay e là khó mà bình an vượt qua cửa rồi! Thật sự không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể ép buộc tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần.

Một bảo mẫu trong phòng nhìn thấu ý đồ của tôi, nhanh chóng mở hòm thuốc ra, theo như lời dặn của tôi, đem một ống thuốc an thần rút vào ống tiêm. Tôi ra hiệu cho cô ấy tạm thời đem thuốc chích đặt ở trong hòm thuốc, tiếp tục đè ép Viện Viện, nhẹ nhàng an ủi: “Thả lỏng nào, Viện Viện, đừng sợ! Thả lỏng nào..... Làm theo tôi nào, từ từ hít vào, thở ra.....”

Ở phòng ngoài âm thanh ầm ĩ, có vô số người đang tranh nhau nói, đại để là một nhóm bảo mẫu đang tức giận lên án tội ác đáng sợ của Mộc Lan lúc này? Ngay cả cô bảo mẫu mới vừa ở trong phòng kia cũng nhìn không được hưng phấn mà chạy ra ngoài.

Tôi đang bận chú ý đến Viện Viện, nên không đi lưu ý, chỉ cố gắng an ủi cô, dùng phương pháp mà giáo sư Lý đã dạy, nhẹ nhàng bấm mấy huyệt vị trên người cô, nghe nói có thể làm cho người ta thả lỏng tâm trạng.

Cô dần dần cũng khá hơn một chút.....

Tôi hơi thở nhẹ ra, xoay lắc cơ thể đang cứng ngắc, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ bỗng nhiên sáng ngời, ầm ầm tiếng sấm vang dậy đất trời. Đèn trong phòng đột nhiên tắt ngúm, Viện Viện sợ hãi kêu một tiếng, giống như là đột nhiên bị người ta đút đầy miệng “rau spinach của thủy thủ Popeye”, dùng một sức mạnh khổng lồ, đột nhiên đẩy tôi ra, nhảy dựng lên, rồi nhảy xuống giường.

Tôi vô thức đưa tay tóm lấy cô, nhưng bắt hụt, chợt nghe thấy cửa phòng ngủ khe khẽ kêu lên, giật mình trong bụng, không biết Viện Viện có chạy ra khỏi phòng hay không, muốn theo tiếng động đi qua tìm cô, nhưng lại bất thành linh cúp điện, ở một nơi mà tôi hoàn toàn không quen thuộc này, cảm giác về không gian và phương hướng của tôi trong nháy mắt rối loạn, cứ tưởng là từ trên giường nên dịch ra phía ngoài một chút, vậy mà lại đột nhiên không khống chế được mà nặng nề té xuống đất.

“Thành thực.....” Tôi gần như rơi vào im lặng, há hốc mồm thở, nghiêng rằng nghiêng lợi giấy dựa đứng lên, đưa tay, xoa cái mông đáng thương, sững sờ nhìn bóng tối dày đặc như mực phía trước, không chế giọng nói, nhẹ nhàng gọi: “Viện Viện, Viện Viện.....” Tiếng nói vắng vắng trong không khí cô tịch, mơ hồ chỉ nghe thấy tiếng vang của chính mình: “Viện Viện, Viện Viện.....”

Tôi luống cuống tay chân theo mép giường mò tới tủ đầu giường, đưa tay sờ ống thuốc đã chuẩn bị xong. Tiếng động bất nháo ngoài cửa dần dần tới gần, mơ hồ nghe được thím Trần nói: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, có đèn khẩn cấp..... Tiên sinh, bên này, đi bên này, Đại tiểu thư ở trong phòng ngủ của chủ!”

Rốt cuộc cũng mò tới ống thuốc chích kia! Tôi thở phào nhẹ nhõm, lại thấp giọng: “Viện Viện, cô có còn ở bên trong không? Viện Viện.....” Vẫn không nghe thấy bất kỳ tiếng trả lời.

Có người đưa tay đẩy cửa, một ánh đèn phút chốc xuyên thấu qua khe cửa chiếu tới.

Mắt tôi khẽ đau nhói một hồi, vô thức nhắm mắt lại, nghe thấy ngoài cửa thím Trần dè dặt mà tràn đầy vui sướng nói: “Tiểu thư, tiên sinh đến thăm cô này..... Tiên sinh tới!” Cảm xúc trong giọng nói đó làm cho người ta rõ ràng cảm giác được, đối với sự đại giá quang lâm của cái vị “Tiên sinh” này, thân là “Gia nhân” các cô, cảm thấy vô cùng vinh hạnh, thụ sủng nhược kinh.

Một suy nghĩ đáng sợ mà hoang đường cỡ nào chứ..... Y hệt như một đám người hầu đáng thương đang vui mừng chờ quân vương tới.

Tôi thầm cười lạnh, mở mắt, theo ánh đèn từ khe cửa do dự xuyên vào khắp nơi một vòng, xác định Viện Viện không có bên trong phòng, lập tức xoay người đi tới phía cửa phòng.

Cửa rốt cuộc cũng được hoàn toàn đẩy ra, một người đàn ông cất bước đi vào.

Tôi cúi đầu, quay người, không chút do dự đi ra ngoài, tạm thời còn không tâm tư để ý tới vị “Tiên sinh” vô lương tâm này. Nhưng mà, tôi nghe thấy người đàn ông đó cất giọng lãnh đạm, không mang theo cảm

xúc gọi một tiếng: “Viện Viện.....”

Giọng nói này, giọng nói này.....

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt không chút chú ý lướt qua của người đàn ông đó. Ánh mắt kia vốn là lạnh đậm, rơi trên mặt tôi, lại bỗng nhiên trở nên nặng nề, tràn đầy kinh ngạc không biết làm sao, bối rối, hoang mang, sợ hãi.....

Mà tôi, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt đó, trong lúc giật mình, cũng giống như là đón nhận một mũi kiếm sắc nhọn, rồi lại bị mũi kiếm sắc lạnh đó tàn nhẫn đâm trúng, trong nháy mắt xuyên thấu trái tim tôi.

Làm sao có thể..... là như vậy?

Đêm khuya như vậy, buồn bực như vậy, cả bầu trời chỉ toàn là màu đen, tựa như một cái chuông lớn niên đại đã lâu năm, âm âm ụp xuống đầu. Cuồng phong gào thét, quét qua tán mấy gốc cây cổ thụ trùng trùng điệp điệp bên nhà, tựa như con mãnh thú to lớn mà hung tợn, tàn bạo nằm rạp trên vách tường. Những tia chớp ngoằn ngoèo sáng lờ lờ rít gào xé toạt màn trời, chiếu rọi ở cửa phòng ngủ của chủ, chiếu lên một gương mặt đang lần lượt chuyển từ xanh sang trắng!

Khuôn mặt đó, khuôn mặt đó.....

Tôi nhìn chằm chằm gương mặt đó, gương mặt nhìn vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy dần dần khiến tôi sợ hãi, dần dần run rẩy, bất luận như thế nào cũng không thể tin, mình thậm chí lại vào giờ này khắc này, dưới tình cảnh này mà nhìn thấy khuôn mặt như vậy – hàng lông mày anh tú, đôi mắt sâu, sống mũi thẳng tắp, bờ môi kiên nghị, lúc không cười lộ ra ba phần lạnh lùng, còn lúc cười lại xen vào mười phần ấm áp..... Đó hóa ra lại là gương mặt anh tuần không hề vào đầu được mà tôi cho tới nay vẫn luôn giữ ở nơi sâu nhất trong lòng..... Lương, trạm!

Người đàn ông đó, người có gia đình đã giày vò Mộc Lan đau đớn không chịu nổi; người chồng trong truyền thuyết của Hà Viện Viện kia; vị “Tiên sinh” được chúng bảo mẫu nghênh đón như quân vương tiến vào kia, vậy mà là, vậy mà là.....

Trái tim, đột nhiên chìm vào trong bóng tối, so với bóng tối đang bao trùm khắp trời đất kia còn sâu hơn, dày đặc hơn, mông lung hơn!

Nước mắt, phút chốc phá tan mao mạch nhỏ, sao không không chế được mà lan tràn toàn thân, sao lại cứ tập trung vào làm ướt đầm hai mắt!

Đều là giả sao? Bao nhiêu kỷ niệm êm đềm, bao nhiêu lưu luyến kẻ sát vào nhau!

Đều là gạt người sao? Bao nhiêu lời yêu ngọt ngào êm ái, bao nhiêu chuyện cười câu nói đùa vui vẻ!

Anh thì ra, chẳng những là một người đàn ông đi khắp nơi reo rắc tình cảm; mà còn đồng thời, là một người đàn ông đã có gia có thất!

Anh thì ra, chẳng những là một người đàn ông nói một đường làm một nẻo; mà còn đồng thời, là một người đàn ông không hề bắt cứ thủ đoạn nào!

Anh thì ra là.....

Bên tai tiếng sấm âm âm, ánh chớp chiếu lên bóng người lúc sáng lúc tối. Tôi cảm thấy từ sâu trong đáy lòng như có một chiến hào thật to đang nứt toác, bao nhiêu chua xót đắng chát ứa đến, không ngừng quay cuồng nung nấu, lên men.....

Loáng thoáng lại nghe bên ngoài có rất nhiều người đang âm ỉ mà vội vàng mà gọi: “Lỗ tiểu thư, mau đến đây..... Đại tiểu thư phát bệnh rồi, ở trên ban công, trên ban công.....”

Tôi run rẩy, rồi lại run rẩy, rút cuộc cúi đầu, lướt qua người anh, cố sức vọt ra ngoài, không chút do dự địa chạy về phía sân thượng, ở dưới ánh đèn khẩn cấp chiếu xuống, xa xa có thể thấy Viện Viện đứng ở trên ban công, ngậm lấy miệng đầy cát đá, a a thấp giọng gào thét, điên cuồng mà quơ mớ áo màu xanh, mưa được vừa to vừa xối xả, giống như một bức tường kín bưng không thể nào vượt qua được.

Tôi chạy qua, trực tiếp chạy xuyên qua bức tường ngừng tụ trong trời đêm như thể không có gì có thể phá vỡ đó, xuyên qua ánh sáng cuồng loạn, ôm lấy Viện Viện.

“Bốp.....” Cái móc quần áo hung hăng quật vào trán tôi, trong không khí, những bông hoa máu tung bay!

Vài tiếng la hét tuôn ra, vô số người tuôn tới, cùng nhau kêu tên tôi.

Tôi nghe thấy tiếng anh, anh cũng đang kinh hoàng mà cao gọi tên tôi: “Lỗ Tây.....”

Giọng nói này xuyên thấu lỗ tai, đâm vào đáy lòng, ghim vào lòng tôi đau đớn, giá lạnh. Tôi bước hụt một bước, ôm Viện Viện ngã ngối trên mặt đất, trong nháy mắt, cảm giác mình vô cùng mệt mỏi, vô cùng hoang đường!

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, nửa đêm mưa to dồn lại, rốt cuộc cũng không thể ngăn cản lực hút trọng lực, hung hăng giáng xuống, một giọt, hai giọt, ba giọt, bốn giọt..... Giống như đậu phụ, giống như đồng tiền, giống như sợi tơ, giống như màn màn..... Tôi ôm Viện Viện vào trong lòng, ôm thật chặt, ngửa đầu nhìn về phía mặt trời, mặc cho nước mưa đang đổ xuống trên đầu.....

29. Chương 29

Tôi đã ôm một trận, một trận ôm vô cùng vô cùng dài!

Không phải là trên thân thể, mà là trong suy nghĩ.

Có khoảng thời gian, tôi không thể phân biệt rõ đâu là thực tế và đâu là cảnh trong mơ, thường xuyên xem cảnh trong mơ là thực tế, cũng thường xuyên xem thực tế chỉ là mơ!

Đại Oai nói tôi là bởi vì nghiên cứu vấn đề tâm lý quá mức nhập tâm, kết quả khiến mình cũng bị cuốn vào trong.

Đại khái là vậy!

Bạn hỏi Đại Oai là ai?

Ách..... Chẳng lẽ tôi đã quên giới thiệu?

Tôi từng thăm mền một cậu bạn, từ mười bốn tuổi đã thăm mền đến..... thăm mền đến..... Ấy, cụ thể đã quên là bao lâu, nhưng tóm lại là lâu chứ không ngắn. Tôi rất cố chấp, rất tập trung, rất chuyên chú, rất mặt dày, rất phấn đấu quên mình, cho nên, cho nên, rốt cuộc cũng có một ngày như vậy, khiến cậu ta hoàn toàn cảm động, cho nên, bây giờ, bạn học Đại Oai [tên thật là Khương Tuấn Vĩ], lại trở thành bạn trai của cô Lỗ tôi đây!

Cho nên sao, tôi thường xuyên nói với các bạn học: Kiên trì là thứ quý giá nhất! Chỉ cần bạn không đạt mục tiêu không từ bỏ, nghị lực mạnh mẽ không biết sợ, tích cực ăn vạ, tận dụng mọi thứ, đương đầu với đao thương, dũng cảm nhảy vào hố lửa..... thì bất luận là bài vở và bài tập, tình yêu, sự nghiệp, đều giành được.....

Cái gì cái gì, các bạn còn không biết tôi từ khi nào thì trở thành cô giáo sao?

Nói như vậy, chẳng lẽ tôi thậm chí cũng đã quên giới thiệu cái bối cảnh cùng quá trình học huy hoàng kinh thiên động địa kia của mình sao?

Khụ khụ..... Cứ tiếp tục nói như vậy, các bạn sẽ chuẩn bị ném trứng gà vào tôi sao?

Không nên! Mọi người lãng phí trứng gà là không tốt ơ.....

“Bốp.....” Một đồng trứng gà không chút do dự bay tới.

Người nào đó giàu kinh nghiệm nhanh chóng vung nắp nồi ra đỡ. Hồi lâu sau, một giọng nói dứt quãng từ sau cái vung vọng ra: “Xin mọi người giơ cao đánh khẽ, thủ hạ lưu tình, cái đó, cái đó..... Để cô Lỗ chính đồn lại suy nghĩ, thay đổi sách lược, đằng hoàng, quy củ kể lại từ đầu.....

.....

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó mà đã gần bốn năm kể từ sau cái đêm đó rồi nhỉ?

Đúng vậy, trần ồm không phân biệt rõ thực tế và trong mơ đáng sợ đó của tôi, bắt đầu từ một đêm nào đó trước khi tốt nghiệp năm thứ tư.

Đơn giản mà nói, chính là vào cái đêm, tôi trải qua một số chuyện, mà chuyện này vượt ra khỏi phạm vi dự liệu và chấp nhận của tôi, cho nên, xuất phát từ bản năng bảo vệ bản thân mà đại não của tôi, đã lựa chọn lâm vào một nhận định có tính lệch lạc nào đó, cứ cho là mình đang nằm mơ; ngược lại sau khi ngủ thiếp đi, lại liên tiếp thấy các loại chuyện mình mong đợi, cho nên, cho là đây mới là thật.

Ví dụ như, đêm hôm đó, tôi biết được một người đàn ông mà mình yêu thậm chí đã kết hôn, có gia có thất, cảm thấy không thể chấp nhận nổi, nên tiện thể cho là mình đang nằm mơ; thì ngược lại lúc ngủ, mơ thấy người nam nhân đó dịu dàng hôn tôi, thề son sắt là suốt đời này chỉ yêu có mình tôi, cho nên, tiện thể cho đây mới là thật!

Lại ví dụ như, đêm hôm đó, tôi biết người chị em tốt của tôi thậm chí đã yêu cùng một người đàn ông với tôi, cảm thấy không thể chấp nhận nổi, tiện thể cho là mình đang nằm mơ; thì ngược lại lúc ngủ, mơ thấy chị em của tôi khoác dải lụa đỏ, gả cho người đàn ông cô yêu, cho nên, cho là đây mới là thật!

Tôi ở trên thực tế thấy hết chuyện ly kỳ này lại đến chuyện ly kỳ khác, cứ nghĩ mình đang nằm mơ, cho nên chết lặng.

Tôi ở trong mơ thấy hết chuyện mong đợi này đến chuyện mong đợi khác, cho là mộng đẹp trở thành sự thật, cho nên vui sướng.

Tôi ở trong tâm trạng giao thoa giữa chết lặng và vui sướng, thành công loại bỏ hết thấy bi thương.

Tôi không khóc!

Trong suốt hai tháng ở chỗ này, tôi mỗi ngày cũng đúng giờ đúng giấc mức nước, ăn cơm, ngủ, giặt quần áo..... Ngoại trừ không phân biệt rõ một số chuyện và một số tình huống thì còn lại, đều bình thường!

Dĩ nhiên, nói hoàn toàn bình thường, là không chính xác!

Bạn biết đó, lúc người ta đang nằm mơ, luôn có vẻ càn rỡ hơn bình thường, mà tôi một hồi điên đảo giữa thực tế và trong mơ, tất nhiên sẽ không tránh được liên tiếp phạm sai lầm ở một số chuyện nhỏ.

Tỷ như có một ngày, tôi nhận được thông báo nhập học của Đại học Stanford, giành được suất học bổng tài trợ toàn phần. Nghe nói, với mục tiêu chuyên môn của tôi mà nói, thành tích như vậy ở trong lịch sử học viện chúng tôi cũng được coi là huy hoàng. Cho nên, giáo sư Lý sắp xếp cho tôi đến truyền lại bí quyết học tập cho các em năm nhất, nhưng lúc ấy, tôi cho là mình đang nằm mơ, cho là một khi tỉnh lại, xung quanh sẽ chẳng một ai có thể biết những lời tôi đã từng nói, cho nên, thật sự không hề cố kỵ chút nào. Tôi nói với em trai em gái đàn em: “Học đại học, chủ yếu dựa vào chính mình. Nếu như bạn có chí hướng lớn, thì nên quyết định phương hướng thật sớm, và không ngừng cố gắng. Còn rất nhiều tiết của các thầy cô, chỉ tổ lãng phí thời gian, thật sự, không nghe cũng được.....” Hoàn toàn không để ý một dãy thầy cô đang ngồi dưới đài.

Vừa tỷ như, ở trong buổi lễ tốt nghiệp, lúc tôi đại diện cho sinh viên tốt nghiệp lên đài phát biểu, sư huynh Lâm Giang Dương bỗng nhiên đẩy đám người ra, đi lên, ở giữa mọi người đem một phong thơ giao cho tôi, toàn trường ồ ồ ào.

Anh vẫn luôn là chàng trai hay ngại ngùng xấu hổ, làm sao có thể lại có hành động và dũng khí như vậy?

Cho nên, tôi lại lập tức phán định mình đang nằm mơ!

Hiện trường có một cô gái kích động đứng lên hỏi tôi, làm thế nào giải quyết vấn đề liên quan đến bài vở và yêu đương. Thật ra lúc ấy tôi thực sự nghĩ là mình sẽ phải thương tích đầy mình, nhưng tôi điên đảo rồi,

cũng đem toàn bộ mọi việc điên đảo theo, cho nên, tôi mỉm cười nói: “Rất nhiều chuyện nhất định phải có mâu thuẫn, làm thế nào chọn lựa, toàn bộ đều nhìn vào bản thân mình!” Các đàn em kinh ngạc la to, hỏi tôi có bạn trai không, tôi kiêu ngạo mà nói: “Dĩ nhiên!”

Tôi thật sự vẫn cho là đây là một giấc mơ, cho nên cúi đầu, thấy sắc mặt Lâm sư huynh trắng bệch mà không có chút cảm giác nào. Cho đến khi thật lâu sau này, tôi mới hối tiếc không kịp ý thức được, đây đúng là bức thư tình đầu tiên mà tôi nhận được trong đời, còn hành động của tôi lúc đó, đối với Lâm sư huynh mà nói, là tổn thương đáng sợ dường nào!

Tôi mỗi ngày đều mỉm cười đi trong sân trường, rõ ràng hết lần này đến lần khác cảm nhận được vị trí nơi trái tim mình cứ đau thắt không thôi, nhưng tôi ngay tức khắc huy động sức mạnh tinh thần vô cùng mạnh mẽ mà nén cơn đau, không để cho nó có cơ hội ngáng đầu.

Không ai phát hiện ra có rất nhiều chuyện tôi dần dần không thể nào phân biệt rõ, trong trường chỉ loáng thoáng có rất nhiều lời đồn đãi là tôi “tiểu nhân đắc chí”, “Đắc ý vênh vao” — tôi phần lớn đều không quan tâm đến chúng, thỉnh thoảng nghe thấy cũng không để trong lòng, cho nên chẳng có chút nào ảnh hưởng!

Tôi rốt cuộc cũng nằm mơ thấy mình nhận được bằng tốt nghiệp, giấy chứng nhận học vị, ăn bữa tiệc chia tay cuối cùng. Tôi thật vui vẻ đóng gói, thu dọn hành lý, cũng đã đặt xong vé tàu trở về quê.....

Buổi tối một ngày trước khi tôi đi, Đại Oai có tới, hỏi tôi có cần giúp đỡ gì không, rồi ân cần quần lấy tôi.

Ừa, không phải là cậu ta chỉ luôn quần lấy Mộc Lan thôi sao? Tính tình thay đổi từ lúc nào vậy?

Cho nên, tôi lập tức nghĩ mình đang mơ!

Đối với Đại Oai, trong lòng tôi vẫn luôn phức tạp, cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói với cậu ta, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cũng may, bây giờ là đang mơ thôi!

Lúc này không nói, thì đợi đến khi nào mới nói!

Tôi thả lỏng một chút rồi mở miệng nói: “Đại Oai, cậu biết không? Mình đã thăm mền cậu rất nhiều năm..... Cậu còn nhớ không.....” Tôi không chút cố kỵ nói cho anh biết, tôi từ lúc mười bốn tuổi đã bắt đầu thăm mền cậu ta như thế nào; im hơi lặng tiếng thi vào cùng trường đại học với cậu ta thế nào; rồi làm thế nào mà gọi điện thoại, hy vọng có thể kết bạn với cậu ta cùng nhau đến Bắc Kinh, tiếc rằng cậu ta quen ngồi máy bay.....

Tôi đại khái nói với cậu ta suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng mới mỉm cười nói: “Con người khi yêu thật hèn nhát biết bao, Đại Oai này! Nếu như không phải là nằm mơ, tôi sợ rằng vĩnh viễn cũng không thể nói ra những lời này.....”

Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi, cẩn thận hỏi: “Lương Trạ.....”

Tôi vừa nghe đến hai chữ này, trái tim lại không ngừng quặn thắt đau đớn, nhưng vẫn cười cười nói cho cậu ta biết: “Anh ấy đi công tác rồi, phải rất lâu nữa mới về.”

Đại Oai dùng giọng nói càng thêm cẩn thận hỏi tôi: “Cậu vừa gặp anh ta hả?”

“Ừ!” Tôi nói: “Tối hôm qua bọn mình mới ăn cơm với nhau xong!” Sau đó, tôi còn nói một câu: “Chẳng phải tối qua cậu với Mộc Lan cũng có ở đó à? Sao cậu lại không nhớ chứ?”

Cho nên, vào tối muộn một hôm trước lúc tôi chuẩn bị rời khỏi mái trường xưa, tôi rốt cuộc cũng được Đại Oai đưa đến phòng khám của giáo sư Lý.

Giáo sư Lý giúp tôi tiến hành kiểm tra toàn diện, xác nhận tôi mắc phải chứng tâm thần phân liệt nhẹ, nhưng không thật sự cho là tôi mắc bệnh. Ông không kê cho tôi bất kỳ viên thuốc nào, chỉ bí mật đưa tôi đến một viện điều dưỡng mà bạn ông mới mở ở Thiên Tân, phong tỏa mọi tin tức bên ngoài, sau đó, giúp tôi xin trường Stanford cho tạm nghỉ học một năm.

Ba mẹ Đại Oai gửi thư, nhất quyết yêu cầu cậu ta về quê thừa kế gia nghiệp. Còn cậu ta, lại bởi vì chuyện tôi ngã bệnh mà ở lại Thiên Tân, xin vào một công ty lắp ráp máy vi tính, làm công việc bảo trì phần cứng đơn giản nhất.

Tôi ở trong viện điều dưỡng nghỉ ngơi một thời gian rất dài rất dài, cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không hỏi, không tiếp tục phí sức đi phân biệt cái gì là mơ, cái gì là thực nữa; cũng không lại tiếp tục nghĩ đến việc phải làm như thế nào để tìm kiếm ba mẹ, vì tương lai mà cố gắng phấn đấu ra sao.

Tôi bắt đầu đi theo nghệ nhân làm vườn trong viện điều dưỡng học trồng hoa, cây cảnh; tôi bắt đầu bỏ một khoảng thời gian thật lớn để luyện tập tennis; mỗi ngày tôi đều đứng bên hồ nhân tạo trong viện điều dưỡng cẩn thận đào cát, cẩn thận từng chút từng chút một đào những cây đình hay mảnh thủy tinh nhỏ vùi vào trong cát, tránh du khách bị đâm trúng chân; tôi cũng bắt đầu theo đầu bếp của viện điều dưỡng vào bếp nhặt, rửa rau, luyện tập đao pháp.....

Mỗi tháng, giáo sư Lý sẽ đến thăm tôi một lần, hỏi tôi một số chuyện trên trời dưới đất, chẳng có liên hệ gì với nhau, ghi lại những câu trả lời của tôi rồi nhìn chậu cảnh mới hoàn thành, bảo tôi nướng bánh ngọt cho ông ăn, sau đó thì rời đi.

Đại Oai cũng trở thành khách quen ở cái viện điều dưỡng này.

Mỗi lần cậu ta rảnh rỗi là lại tới đây cùng tôi đánh tennis, thỉnh thoảng cũng mời tôi đi xem phim, hát Karaoke. Hai người chúng tôi đánh tennis vô cùng ăn ý, rất nhanh liền đánh tới nỗi khắp viện điều dưỡng không ai có địch lại chúng tôi.

Nửa năm sau, giáo sư Lý bắt đầu lục tục gửi các loại tài liệu tới, bảo tôi dịch.

Đầu tiên là một số chuyện cũ ngắn, án lệ nhỏ, dần dần rồi trở thành rất nhiều tài liệu tâm lý học, rồi sau đó, lại là tư liệu về tài chính và đầu tư kinh tế các loại. Từ trong đủ loại tư liệu đó, tôi càng ngày càng thấy hai chữ — Lương thị xuất hiện trước mắt!

Tôi cũng không muốn hỏi giáo sư Lý ý nghĩa ẩn sau trình tự này, chỉ nghiêm túc mà hết sức chuyên chú hoàn thành công việc phiên dịch.

Tài liệu về Lương thị càng lúc càng nhiều, tôi mặc dù không cố ý, cũng dần dần biết rõ những động thái đầu tư quan trọng hàng đầu làm chấn động thị trường của Lương thị nửa năm qua. Rốt cuộc có một ngày, giáo sư Lý đến thăm tôi, còn mang cho tôi một tài liệu, “Hạng mục đầu tư RT của Lương thị đã được phê duyệt.”

Cái kế hoạch này, cuối cùng cũng thành công rồi sao?

Lòng tôi, trong nháy mắt đau nhói vô cùng, bên tai, rõ rõ ràng ràng vang lên lời nói điên cuồng mà kiên quyết của Mộc Lan vọng lại trong cái đêm mưa đó. Dưới ngọn đèn khẩn cấp tù mù, trong mưa to gió lớn, cô ấy nhìn chăm chăm bóng lưng Lương Trạ, gần như là la lên, lớn tiếng nói: “Cái kế hoạch đầu tư RT kia..... em đồng ý với anh! Bất luận như thế nào em cũng sẽ cầu xin ba giúp một tay.....”

Những hình ảnh đã chôn vùi rất lâu kia lại cuộn cuộn trôi lên, tôi ôm bản kế hoạch này, nhin không được mà rơi lệ.

Giáo sư Lý hỏi tôi: “Bây giờ em có thể phân rõ chưa? Cái gì là thực tế, cái gì là mơ?”

Tôi gật đầu, nghẹn ngào nói: “Dạ, em có thể phân rõ rồi!”

“Vậy, bây giờ, chúng ta bắt đầu nói chuyện..... Từ từ kể lại toàn bộ quá trình em và Lương Trạ gặp gỡ cho thầy nghe nào.....”

“Dạ, thưa thầy!” Tôi cố gắng đè nén tâm tình của mình, cẩn thận kéo ra cánh cổng ký ức, dẫn dắt, nói từng chữ: “Em và Lương Trạ, chắc là, chắc là bắt đầu từ một lần nọ vào năm thứ ba đại học, em đến quán trà giúp giáo sư làm biên bản..... Mặc dù, lần đó, em cũng không có thực sự gặp anh ấy.....”

Tôi biết trong điều trị tâm lý, dốc bầu tâm sự và phát tiết đều là những bước quan trọng không thể thiếu, cho nên mỗi một chuyện giáo sư hỏi tôi đều kể lại rất tỉ mỉ; tôi biết phải lôi ra rất nhiều ký ức đã chôn sâu trong lòng thì nó đau đớn chẳng khác nào xát muối vào vết thương, nhưng nếu như không thể đối diện với

vết thương lòng này thì chúng sẽ không bao giờ có thể liền miệng; tôi biết phương thuốc chữa trị vết thương trái tim hữu hiệu nhất, chính là phải lột trần nó ra giữa ánh mặt trời, mưa mưa, không khí mà thôi, nếu che dấu chỉ có thể làm nó từ từ hư thối..... Tôi thầm cảm thấy may mắn khi mình có thể gặp được một người thầy tốt như vậy; cũng may là có thể đem mọi chuyện cần thiết nói với người đáng tin cậy, không đến nỗi phải tự mình thống khổ mà đối diện, khó khăn trèo lên đỉnh.

Tôi vừa trả lời câu hỏi của giáo sư, vừa bắt đầu suy nghĩ sắp xếp, từ đầu tới cuối, từng ly từng tý!

Ngẫm lại thì rất nhiều việc cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, thật ra là đã sớm bỏ qua nó.

Ví dụ như Mộc Lan!

Cô ấy tại sao lại trăm phương ngàn kế đến Lương thị thực tập; tại sao lại có thể nắm rõ rất nhiều cơ mật của Lương thị trong lòng bàn tay; tại sao có được các loại hình ảnh tài liệu về Lương Trạ; tại sao mỗi lần đi gặp “người đàn ông kia” thời gian cũng vừa vặn là thời gian Lương Trạ đang ở Bắc Kinh..... Cần thận tìm tòi nghiên cứu thì tất cả đã sớm có dấu vết, chỉ là do tôi cố chấp bị một câu “đàn ông đã có gia đình” của cô ấy làm cho lạc lối, cho nên chưa bao giờ nghĩ đến hướng này.

Mặt khác, trong miêu tả của cô, “người đàn ông đó” am hiểu nhạc khí, thưởng thức tao nhã, phong độ nhẹ nhàng, còn Lương Trạ ở trong ấn tượng của tôi là một người đàn ông cả ngày bận rộn, mỗi một không chịu nổi, điều khát vọng nhất, chỉ là được ngâm nước tắm xả hơi, một bát mì nóng bốc khói. Tôi không cách nào có thể liên hệ hai người đàn ông như vậy làm một..... Bọn họ vốn là sống ở trong hai thế giới khác nhau!

Lại ví dụ như Hà Viên Viên.....

Cho tới bây giờ, tôi mới ít nhiều có chút hoang đường mà ý thức được, sự tồn tại của cô ấy, thật ra chính là khởi đầu cho duyên phận giữa tôi và Lương Trạ. Hôm nay thì tôi đã biết, lần đó, Lương Trạ sở dĩ hẹn giáo sư Lý gặp mặt trong quán trà, mục đích chính là nói về bệnh tình vợ của anh, Hà Viên Viên, mà ít nhiều làm tôi có chút bất ngờ chính là, sau khi tôi thử thăm dò nói ra ý nghĩ trong lòng mình, lại nghe thấy giáo sư Lý hết sức xin lỗi nói, lần đó gặp mặt ở quán trà, ông sở dĩ chọn tôi giúp, cũng không phải là tình cờ.

Giáo sư nói, trong quá trình chữa trị cho Hà Viên Viên, ông từ lâu đã ý thức được là bầu không khí “gia nhân” ở Hà gia vô cùng bất lợi cho việc khôi phục tình trạng của Viên Viên, cho nên mới đề nghị Lương Trạ, có thể suy nghĩ chọn một cô gái hoạt bát đáng tin đến gần Viên Viên, giúp cô ấy thiết lập quan hệ với người bình thường. Mà tôi, bởi vì trong quá trình đi theo giáo sư khám và chữa bệnh, không hiểu sao lại được Viên Viên tín nhiệm ưu ái, rồi vô cùng bất ngờ lại đương nhiên địa trở thành ứng cử viên sáng giá nhất trong danh sách đề nghị của giáo sư.

Giáo sư nói: “Em nói Lương Trạ mới đầu luôn không có lý do mà lỡ hẹn có phải không? Thầy đoán, một mặt, tất nhiên là bởi vì cậu ta quả thật bận sự nghiệp, không có cách nào khác; mặt khác, chắc cũng là mượn cơ hội này âm thầm quan sát em, thử thách tính cách, sự kiên nhẫn cùng thái độ xử thế của em. Dù sao, Hà Viên Viên xuất thân giàu có, lại mắc chứng trầm cảm nặng, nếu như người làm bạn của cô ấy nhân phẩm không tốt, rất dễ dàng mượn cơ hội này ở giữa việc kinh doanh của gia tộc mà gây sóng gió. Sau đó, Lương Trạ từng nói với thầy, trải qua quan sát nghe ngóng, cậu ta cho rằng em cũng đủ sáng sủa, cũng đủ độ lượng, biết nín nhịn vì đại cuộc, nhưng không tham quyền uy giàu có, rất cương nghị, cậu ta rất thích.....”

Thì ra là như vậy!

Thì ra là ngay từ lúc bắt đầu, ở trong suy nghĩ của Lương Trạ, tôi cũng chỉ là một nửa bác sĩ, một người có thể trợ giúp cho bệnh tình của vợ anh. Như vậy, anh sở dĩ cuối cùng đến tiệc rượu gặp tôi; sở dĩ mời tôi uống rượu; sở dĩ..... Tôi cứ tưởng rằng, giữa chúng tôi, ít nhiều có vài phần mùi vị “vừa thấy đã yêu”, nhưng thì ra là.....

Tôi đem hai tay vò tóc, ôm lấy đầu, khóc không thành tiếng hỏi giáo sư: “Viên Viên, tình trạng của cô ấy bây giờ thế nào rồi ạ?”

“Rất không lạc quan!” Giáo sư Lý nói: “Cô ấy vốn là bệnh tình nghiêm trọng, đêm đó sau khi bị kích thích,

trên căn bản lại quay trở về trạng thái ban đầu. Nhưng, cô ấy có nhắc tới em..... Người duy nhất chịu nhắc tới chính là em!” Dừng một chút, hỏi tôi: “Em đồng ý cùng Hà Viện Viện đến Mỹ không? Ba mẹ cô ấy đã tìm đến thầy, biết em sắp đến Stanford học, thì hy vọng em có thể mang Viện Viện theo.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, xuyên qua nước mắt, hỏi giáo sư: “Thầy nói em còn có thể, còn có thể..... đến Stanford học?”

“Dĩ nhiên!” Giáo sư Lý mỉm cười: “Em học tâm lý học, chẳng lẽ cũng có thành kiến như người bình thường vậy hả? Bất luận tinh thần hay là thể chất, đột nhiên bị chấn động mạnh, lúc cảm thấy không cách nào thừa nhận thì làm sao mà không gục ngã, nhưng nghỉ ngơi một thời gian ngắn, tu bổ lại tinh thần, cơ thể cũng hồi phục, lúc lành bệnh thì phải trở lại đối mặt với tất cả mọi điều trên thực tế, bao gồm tiếp tục đi con đường cần phải đi, tiếp tục hoàn thành những công việc cần phải hoàn thành, có đúng hay không?”

Tôi gật đầu, liềm mạng gật đầu, vừa khóc vừa nói: “Em xin lỗi, vì đã để thầy thất vọng!”

Giáo sư Lý nhìn tôi, cười hiền hậu, rất lâu sau mới từ từ, từng chữ một nói: “Lỗ Tây, thầy nói rõ ràng tất cả mọi chuyện cho em, chính là hy vọng em có thể tự mình lựa chọn. Cứ tiếp tục như bây giờ, hay là hoàn thành lời hứa lương tâm của một bác sĩ, tiếp tục điều trị cho Hà Viện Viện?”

Lương tâm bác sĩ?!

Giáo sư Lý nói rất đúng — không màng thân phận, không tính công lao, không màng danh lợi, không tính thiệt hơn, đó mới là một bác sĩ chân chính, còn là — lương tâm của một bác sĩ đối với bệnh nhân?!

Ở cái thế giới âm ỉ luôn luôn thay đổi; đâu đâu cũng thấy cảnh anh lừa tôi gạt; giữa thế gian hỗn loạn rồi bởi này, thật sự vẫn tồn tại điều quý giá mà tinh khiết như vậy sao?

Giáo sư Lý hình như hiểu suy nghĩ của tôi, vừa từng câu từng chữ nói: “Mỗi vật đều có phẩm chất khác nhau, chúng ta không thể bởi vì nó giá trị quá thấp mà từ bỏ. Ngược lại.....”

Tôi rưng rưng ngẩng đầu, nhìn giáo sư, nói tiếp: “Ngược lại, chính là bởi vì giá trị của nó quá thấp, cho nên càng cần phải có người dụng tâm bồi dưỡng, giữ gìn. Bất kể ít thế nào đi chăng nữa, chỉ cần trong cuộc sống vẫn tồn tại mầm mống như vậy, thì vẫn luôn có hy vọng thuận lợi mọc rễ, khỏe khoắn trổ bông!” Tôi dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn giáo sư nói: “Em hiểu rồi, thầy ơi! Em nhất định sẽ đem hết toàn lực chữa trị cho Hà Viện Viện!”

Giáo sư Lý cười, vỗ bờ vai của tôi, nói: “Cố gắng lên, Lỗ Tây! Đến Stanford đi, mang những kiến thức tiên tiến nhất về. Thầy chờ em, chờ em trở về làm trợ thủ cho thầy.....”

Cứ như vậy, sau khi ở trong viện điều dưỡng tròn một năm, tôi rốt cuộc cũng phấn chấn lại, mang theo Viện Viện đáng thương mà đáng yêu của tôi ra nước ngoài.

Tôi không biết chồng của cô ấy có quan tâm đến tất cả những chuyện này hay không; Có biết chúng tôi cùng đi với nhau hay không; Có..... hay không. Không, không hề hấn gì! Bất luận chồng của cô ấy nghĩ thế nào cũng chẳng sao cả. Chỉ cần Viện Viện còn cần tôi; chỉ cần tôi còn có khả năng lôi cô ấy ra khỏi vùng lầy sợ hãi, thì tôi vẫn sẽ dốc hết lòng hết sức!

30. Chương 30

Tháng chín ở California, ánh mặt trời trong veo như những mảnh vàng bao trùm trong không khí, chiếu tỏa khắp nơi nơi, cả đáy sâu trong lòng người ta cũng được sưởi ấm dần lên.

Tôi kéo tay Viện Viện đi ra khỏi đại sảnh sân bay San Francisco, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận hương vị của ánh nắng mà như người ta thường nói là ngọt ngào như một thỏi chocolate, rất lâu sau mới mỉm cười mở mắt nói: “Viện Viện, coi như là vì có thể nhìn thấy ánh mặt trời tốt đẹp sáng rõ như vậy mà trong lòng chúng ta nên cảm thấy biết ơn, sống một cuộc sống thật tốt, đúng không?”

Hà gia có một tòa nhà ở San Francisco, khi máy bay vừa hạ xuống đã có tài xế và rất nhiều người hầu chạy tới hầu hạ. Đời này tôi không quen như vậy, nhưng cũng đành phải tùy theo chủ nhà là Hà gia tận tình tiếp đón. Dọc đường đi cũng không có nhiều người qua lại, các công trình kiến trúc theo các phong cách khác biệt đan xen nhau dọc hai bên đường. Chiếc xe Cadillac màu đen chạy xuyên qua ở ngã tư đường, rồi như lạc vào một phiên bản thế giới thu nhỏ với các tòa nhà cao tầng, đường hầm và nhà dân cùng tồn tại và tôn lên vẻ thú vị của nhau, hàng trăm năm qua, nơi đây không biết đã chứng kiến biết bao nhiêu tâm huyết của những người di dân; vừa che dấu biết bao nhiêu niềm say mê cuồng nhiệt, khát khao giàu có, cố gắng sinh tồn, kiên cường theo đuổi.

Đến chiều rồi cuộc cũng thấy Hà mẹ. Người phụ nữ ấy đã ngoài bốn mươi, trên người khoác bộ sườn xám, thân thể hơi phốp pháp, cười không lộ răng, nét mặt nhàn nhạt, ngay cả khi phải đối mặt với cô con gái ốm yếu bệnh tật đã lâu ngày không gặp cũng không lộ ra bất cứ cảm xúc nào. Từ đầu đến cuối bà vẫn luôn giữ hình tượng của một phu nhân trang trọng thanh cao đúng mực, chu đáo mà không mất thể diện đi nghênh đón khách đường xa đến.

Biểu hiện của Viện Viện lại càng kỳ lạ, từ lúc vào cửa cô ấy liền nắm chặt lấy tay tôi, lúc nhìn thấy mẹ mình thậm chí còn có chút sợ hãi mà run nhè nhẹ, ở phía sau người tôi mà co rúm lại.

Hà mẹ khề cau mày, cũng không lộ ra bất cứ biểu hiện gì, ý bảo “gia nhân” tạm thời mang Viện Viện đi, nhìn từ trên xuống dưới cả người tôi, qua một hồi lâu, bà mới từ từ mở miệng nói: “Cô Lỗ thì ra còn trẻ và đẹp như vậy, thật là có bản lĩnh ha!”

Tôi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của bà, mỉm cười nói: “Chỉ là cùng Viện Viện tương đối hợp ý thôi ạ!”

Hà mẹ mời tôi cùng đi ăn tối, đang ăn thì bà đưa một món tiền lớn ra, nói là sinh hoạt phí mấy năm tới của tôi sẽ Hà gia hoàn toàn đài thọ, thậm chí, từ lâu bọn họ đã chuẩn bị nơi ở gần Đại học Stanford rồi, chỉ hy vọng tôi đồng ý ở cùng Viện Viện, tận tâm chữa trị cho cô ấy.

Tôi vui đầu ăn cơm, từ chối cho ý kiến, cuối cùng, đành ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn bà Hà, gần từng tiếng nói: “Cháu xem Viện Viện như chị em. cho nên, xin bác yên tâm tâm giao Viện Viện cho cháu. Nếu mọi người đã hy vọng cô ấy hoàn toàn khỏi bệnh, vậy thì trong vài năm tới, xin mọi người đừng tùy tiện can thiệp vào việc điều trị của cháu, cũng không cần phái người đi theo cô ấy.”

Bà cau mày: “Dù sao cô cũng còn phải đi học, làm sao có thể.....”

Tôi lập tức ngắt lời của bà, trực tiếp trả lời: “Hoặc là bác phải tin tưởng cháu, hoặc là..... tìm người khác giỏi hơn!”

Bà ấy thấy tôi có biểu hiện như vậy, liền lộ vẻ rất giật mình, nói: “Tôi cứ tưởng cô Lỗ là người thông tình đạt lý cơ đấy!”

Tôi không chút do dự mà đối diện với bà ấy, nói: “Mỗi bác sĩ đều có phương pháp điều trị riêng của mình!”

Bà Hà nhìn tôi vài lần nữa, nét mặt lộ rõ vẻ đấu tranh hồi lâu, dường như đã hạ quyết tâm, bà nói từng câu từng chữ: “Cô Lỗ chắc cũng biết, một năm này, hôn nhân của Viện Viện xảy ra một vài vấn đề!”

Trong lòng tôi đau xót, rũ mắt xuống, đưa tay cầm nước ly trái cây, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Lúc đầu cháu cũng không biết Viện Viện có chồng.....”

Hà mẹ khe khẽ thở dài, nói: “Việc hôn sự này, đối với hai nhà chúng tôi mà nói, là vô cùng quan trọng. Vốn hai đứa nó cũng không đồng ý, nhất là Viện Viện..... Khi đó, bệnh tình của nó vừa mới có chút khởi sắc, aiz.....”

Tôi không biết nên tiếp lời của bà thế nào, nên sau hồi lâu, mới nhàn nhạt nói: “Trước kia cháu có làm phiên dịch ở Lương thị, hình như..... bên cạnh Lương tiên sinh luôn không thiếu bạn gái.”

Hà mẹ mệt mỏi lắc đầu, nói: “Đó chỉ là đàn ông gặp dịp thì chơi thôi, không đáng là gì, chẳng qua là lần này..... lần này.....” Dường như không biết nên tìm từ gì để nói, hồi lâu, bà mới hỏi tôi: “Nghe nói con gái của Bộ trưởng Mộc là bạn thân của cô Lỗ.....?”

Tôi gật đầu, chưa sót nói: “Dạ là bạn cùng phòng hồi đại học!”

Hà mẹ thở dài, nói: “Cô Lỗ cũng là người biết chuyện, tôi cũng không muốn nói dối cô. Sau khi Viện Viện và Lương Trạh kết hôn, hai nhà chúng tôi liền bắt đầu nhập cổ phần vào với nhau. Bởi vì có rất nhiều việc làm ăn có tính tương quan bổ sung cho nhau, đây vốn là chuyện hai bên đều cực kỳ có lợi. Tôi biết ở bên ngoài Lương Trạh thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng bệnh tình của Viện Viện như thế, cũng là chuyện bất đắc dĩ, chỉ cần không nguy hiểm đến liên minh song phương này, thì mọi người vẫn nhắm một mắt mở một mắt cho qua.” Dừng một chút, bà nói tiếp: “Nhưng lần này liên quan đến con gái của Bộ trưởng Mộc, nên chuyện này có chút khó giải quyết. Có Mộc bộ trưởng ủng hộ, vậy nên Lương Trạh có thể hoàn toàn thoát khỏi Hà gia chúng tôi..... Một năm này, nó một mực không liên lạc với chúng tôi, aizzz, có cục diện như ngày hôm nay, chỉ sợ là ba của nó cũng sẽ không phản đối nữa!” Bà buồn rầu chau lông mày lại.

Thì ra là như vậy!

Rất nhiều chuyện, tôi đã sớm đoán được đáp án, nhưng cũng không thể nào rõ ràng như Hà mẹ nói. Trong lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác hoang đường không thể nén xuống – tình yêu mà tôi cứ như vậy toàn tâm toàn ý tập trung vào đó..... ở giữa cuộc đấu đá giằng co giữa các thế lực gia tộc phức tạp như vậy rốt cuộc nên coi là cái gì? E là ngay cả bụi bặm trong một góc ít thu hút nhất cũng không sánh bằng!

Hà mẹ nhấp một ngụm nước, vừa tiếp tục mở miệng: “Cho nên mới nói..... bệnh tình Viện Viện bây giờ là mấu chốt cực kỳ quan trọng! Nếu như cô Lỗ có thể chữa trị tốt cho nó, Lương Trạh mất đi cái có lớn nhất này, nếu muốn thoát khỏi Hà gia chúng tôi thì cũng không còn là chuyện đơn giản như vậy nữa. Cho nên..... Xin nhờ cả vào cô!”

Thì ra trị lành bệnh cho Viện Viện, là có thể duy trì cuộc hôn nhân của cô ấy và Lương Trạh..... là có thể..... Tôi lại càng phát hiện thì ra kỉ niệm của mấy năm qua chỉ phảng phất như một giấc mộng, tìm kiếm tất cả từ trên xuống dưới không có chốn quay về, trong nháy mắt, trăm mùi vị lẫn lộn, không thể phân biệt rõ đến tột cùng đây là cảm giác gì, hồi lâu, tôi mới ngẩng đầu lên nhìn Hà mẹ, nói từng câu từng chữ: “Cháu đã nói rồi, không nên tùy tiện tham dự vào việc điều trị của cháu, cháu sẽ cố hết sức để trị lành bệnh của Viện Viện. Còn nữa..... nếu các bác có thể thực sự coi cô ấy như con gái mình, chứ không phải là một công cụ để có thể lợi dụng, thì cháu nghĩ cô ấy có thể tốt hơn một chút!” Đứng dậy, tôi không để ý tới ánh mắt của Hà mẹ đang cực kỳ kinh ngạc, mà trực tiếp đi vào trong phòng ngủ tìm Viện Viện. Cô gái này thật đáng thương, nhìn bên ngoài thì giống như trong nhà giàu sang ấm áp, nhưng thật ra trong mắt ba mẹ, cô ấy cũng chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ mà thôi!

Không, tôi không thể giống như những người khác được, khéo léo tính toán, đến tột cùng vẫn chỉ là từ trong một cái việc ủy thác này mà có được cái kết quả gì đó hoặc tốt hoặc xấu. Bất kể trên đời có bao nhiêu người coi cô như quân cờ, nhưng tôi thì không thể!

Như đã từng hứa với giáo sư Lý, tôi sẽ cố gắng hết sức để chữa trị cho cô ấy, không vì cái gì khác, chỉ vì cô ấy đối với tôi là vô điều kiện mà lệ thuộc và tin tưởng, và..... đây cũng là lương tri và trách nhiệm của người làm y!

Sau khi thu xếp ổn thỏa mọi chuyện ở Stanford, tôi vội vã đi New York, trong một căn hộ nhỏ ở Chinatown, tôi tìm thấy ba tôi – người đàn cao lớn khôi ngô râu ria xồm xàm trong ấn tượng của tôi giờ tiều tụy đi nhiều, nằm ngủ ở chân tường, ngáy vang như sấm. Trong phòng toàn là bụi bặm, trên mặt đất thì đầy rẫy các loại chai rượu lăn lóc.

Bà chủ nhà dùng tiếng Anh nói cho tôi biết: “Vợ của ông ta đi lấy một người đầu bếp ở đầu phố, nên ông ấy thành ra như vậy.....”

Tôi thế mà kinh sợ, thốt lên hỏi: “Vợ của ông ấy.....?” Tôi đã sớm đoán được ba mẹ ở Mỹ sẽ rất khó hòa đồng và sẽ không được như ý, nhưng thực tế thế này, vẫn vượt quá sự tưởng tượng của tôi.

Mẹ tôi, sao mẹ tôi lại tái hôn cơ chứ?

Khó trách, bọn họ cũng không thể quay về nữa!

Nhờ sự chỉ dẫn của bà chủ nhà tôi tìm được mẹ — bà mặc một cái tạp dề nữ dính đầy dầu mỡ, chạy tới chạy lui ở trong nhà hàng đồ ăn Trung Quốc..... Trong nháy mắt tôi có chút hoảng hốt, mơ hồ nhớ lại, khi còn bé, mỗi lần tan học về nhà, đều cực hứng thú chạy vào bếp, cái hình ảnh tôi nhìn thấy dường như cũng là như vậy – chỉ không phải là lưng còng tóc bạc như vậy.

Tôi cảm thấy xoang mũi cay xè, đi ra phía trước, vươn người ra, từ phía sau lưng ôm lấy mẹ, kết quả, tôi làm ẹ sọt hãi cả người bà dùng lực đẩy tôi ra, thiếu chút nữa làm tôi té ngã trên đất.....

Tôi phải mất rất lâu mới nói thuyết phục được mẹ, để bà tin đó thật sự là tôi – con gái bảo bối của bà, vượt ngàn dặm xa xôi, để tới bên cạnh bà. Sau đó, bà liền ôm lấy tôi mà khóc suốt một đêm.

Chuyện cũ rất bình thường.

Trước khi ra nước ngoài ba tôi vốn là một Bartender cao cấp của tập đoàn rượu lớn của nhà nước, lương cũng rất cao, được coi là một trong những nhân tài hàng đầu.

Cho nên ông đã quen đi tới chỗ nào cũng đều có người khích lệ, có người đuổi theo thổi phồng, có người hâm mộ.

Ông cứ tưởng dựa vào tài năng của mình, thì khi tới Mỹ tất nhiên sẽ thuận buồm xuôi gió, lúc đầu khi ra đi, thật sự là đã được một công ty rượu đa quốc gia mời, được ký kết hợp đồng lương rất cao. Nhưng không ngờ được là, công ty đối thủ kéo ông đi trước, thật ra đã đặt sẵn một âm mưu, mục đích chỉ là để lấy được bí mật điều chế một loại rượu nổi tiếng từ trong tay của ông.

Tuy rằng bố tôi luôn chạy theo thời đại muốn đi ra nước ngoài, nhưng đối với tổ quốc vẫn luôn có tình cảm sâu sắc, nhận thấy đối phương không có ý tốt, liền quả quyết cùng đối phương hủy hợp đồng, chuẩn bị tìm kiếm cơ hội khác. Lại không biết đối phương là một công ty có thực lực hùng hậu, ở khắp nơi gây khó khăn, chèn ép ông, làm cho bố tôi một khoảng thời gian dài sau đó rất khó khăn.

Mẹ thấy kinh tế khó khăn như vậy, liền khuyên ba trước mắt nên đi tìm một công việc bình thường để sống tạm đã, tiếc rằng ở trong nước ba đã quen ra oai rồi, vậy nên bất luận là ở chỗ nào cứ thấy không được coi trọng là kiên quyết ra đi, dần dần, trong giới lãnh ngành có một số tiếng tăm không tốt, vậy nên cứ đổi công việc, cũng nhiều lần vấp phải trắc trở.

Mẹ khuyên ba mở quán ăn ở Chinatown, nhưng trong suy nghĩ của ba luôn ước mơ mở một công ty, bất luận như thế nào cũng không từ bỏ được ý nghĩ này, cứ như vậy ngày càng sa sút, ý chí và tinh thần cũng ngày càng sa sút, chẳng những không đi tìm việc làm nữa, mà thậm chí dần dần cho rằng mình không được như ý là do cưới phải người vợ không tốt, nên bắt đầu cả ngày say xỉn, đối với mẹ cũng thượng cẳng chân hạ cẳng tay ngày càng nhiều. Mẹ không thể nhìn được nữa, rốt cục năm năm trước đã tái giá với một người Quảng Đông.

Ông chủ tiệm cơm.....

“Chúng ta nhất định phải sống sót, mà ba của con căn bản đã đánh mất ý chí tiến thủ, con có hiểu không?” Mẹ hỏi tôi, trong khi đang khóc không thành tiếng.

Tôi gật đầu, hơn mười năm nay, tôi luôn canh cánh trong lòng nhất định phải hỏi ba mẹ một câu, tại sao không trở về nước, bỏ mặc tôi một mình, nhưng lúc này đột nhiên tôi lại thấy không cần phải hỏi nữa. Hai người sĩ diện như vậy, lại ở trước mặt bàn bẽ thân thích khoe khoang như vậy, chỉ sợ hai người họ thà chết cũng không muốn để người ta thấy mình nghèo túng như hôm nay!

Trái lại mẹ chịu nhục để lấy một người đã góa cả hai đời vợ, tuy rằng cả ngày vất vả ở trong cửa hàng mà lo liệu, nhưng dù sao cũng là nhìn sắc mặt người khác mà sống, ăn nhờ ở đậu, sợ là thu nhập cũng không được bao nhiêu, hàng tháng còn phải trích tiền ra đưa cho người chồng trước đã thất bại hoàn toàn, những năm này, thật sự vô cùng khó khăn.

Ta đem một nửa chi phí điều trị của Hà gia đưa để lại ẹ, ôm lấy bà, mỉm cười nói: “Cho dù tương lai mẹ có lựa chọn như thế nào, hy vọng số tiền này có thể giúp mẹ vượt qua khó khăn!”

Mẹ kinh hãi, hỏi tôi làm sao lại có nhiều tiền như vậy.

Tôi mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, mẹ! Hai người cho dù gian khổ vất vả thế nào, cũng đều giữ ‘lương thiện’ làm nền tảng để cố gắng, con là con gái của ba mẹ sao có thể đi theo con đường sai lầm chứ!”

Tôi đưa ba cùng trở về San Francisco, mẹ vốn là rất xấu hổ, nhưng đã bị tôi thuyết phục.

Tôi nghĩ, chẳng những ba cần tình thân ấm áp, mà e là còn cần phải thêm một số điều trị tâm lý nữa. Một người kiêu ngạo như vậy, mà những năm gần đây, chỉ sống dựa vào người vợ đã tái giá để sống, mặc dù vốn là còn sót một chút ý chí, nhưng chỉ sợ cũng sớm bị mài mòn cạn kiệt đến hầu như không còn nữa rồi.

Tôi thuê một căn hộ gần Stanford để cho ba ở đó, còn tôi với Viện Viện sẽ mua một căn nhà mới. Bà Hà rất tuân thủ ước định, thu hồi toàn bộ người làm, nhưng dù sao cũng không thể yên lòng được, nên đành phân phó người làm phân tán ra ở gần đó.

Tôi vốn chỉ cần một không gian tương đối độc lập là được, vậy nên đối với sự sắp xếp của bà ấy cũng không có quá nhiều ý kiến. Bởi vì có giáo sư Lý tiến cử, nên rất nhanh tôi đã tìm được việc, lần này đảo lại, là làm phiên dịch tiếng Trung ột công ty Mỹ, dù sao cũng là tiếng mẹ đẻ, nên gặp không ít thuận lợi, làm chơi mà ăn thật.

Không ngoài dự liệu, sau khi thoát khỏi nhóm người làm, cuộc sống của Viện Viện cũng bắt đầu trở nên thoải mái buông lỏng, bệnh tình cũng tiến triển hơn rất nhiều. Mỗi ngày tôi đưa cô ấy đi tản bộ trong sân trường, kéo cô đi dạo phố, mua đồ, dần dần dẫn cô ấy đi vào một cuộc sống tương đối bình thường.

Còn ba của tôi.....

Người này cả đời chỉ thiếu người khác ngưỡng mộ và kính trọng, vì vậy tôi bắt đắ dĩ, đành phải nhờ đến bà Hà, xin bà cho ba tôi một cơ hội, cho nên, một ngày, liền có người tới nhà tôi đóng giả, vô cùng khẩn thiết muốn mời ba đến một nhà công ty rượu rất có tiếng để làm chuyên viên giám định rượu.

Ngày đó, tôi vừa lúc đưa Viện Viện đi ra ngoài, buổi chiều, lần đầu tiên thấy ông ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở trong phòng chờ tôi, làm như bình tĩnh nói có người nhiều năm rồi không gặp rồi cuộc cũng biết được phẩm chất cao quý của ông, vì chuyện năm đó ông kiên quyết không bán công thức bí mật mà rất cảm động, nên trả lương rất ời ông tới giúp..... Lúc nói, ánh mắt về mặt biến động không ngừng, thái độ rất tự hào như những ngày còn oai phong trước kia. Tôi còn tưởng ông sẽ mất ít nhất là một thời gian nữa thì mới có thể khôi phục lại trạng thái, không ngờ cơ hội chờ mong trong nháy mắt đã tới, nhiều năm ông suy sụp tinh thần như vậy mà chỉ ở trong khoảnh khắc là có thể thay đổi quét sạch không chút dấu vết.

Thứ người ta cần có, thì ra chỉ là như thế mà thôi!

Hà gia muốn chọn ra một người, bổ thí một người, căn bản là không cần tốn nhiều sức, mà thân là một người đang phiêu bạt ở tầng lớp dưới, thì cho dù mang theo một bụng đầy tài hoa, tràn đầy hùng tâm, chỉ đơn thuần muốn tìm được một cơ hội để phát huy hoài bão, thì ngoài nỗi gian nan, thì có thể so với leo lên một ngọn núi cao và hiểm trở, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ bị té đến sưng mặt sưng mũi, thậm chí, tan xương nát thịt!

Quyền thế giàu sang, rất dễ làm che mờ mắt người, đầu độc lòng người; mây mưa thất thường, hương vị của quyền lực, dễ dàng làm cho người ta mê say, làm cho người ta lưu luyến!

Đây có phải chính là nguyên nhân mà nhiều năm trước Lương Trạ đồng ý cưới một người vợ mắc chứng bệnh sợ hãi này không?

Đây có phải là nguyên nhân mà vào cái đêm mưa to giằng giụa kia, cuối cùng anh cũng không có cách nào vươn tay ra..... ôm lấy tôi không?

Đột nhiên rất cảm động, ban đêm, tôi mở ra máy vi tính, mở ra một cái blog “Tâm oa oa”, gõ một đoạn văn: “Như thế nào mới có thể xem là hiểu một người? Như thế nào mới có thể hiểu rõ một người? Như thế nào có thể sau khi biết tên, lai lịch, thân phận một người thì tiến thêm một bước – để thấy rõ tim của người đó?”

Sau đó, ngày này qua ngày khác lại thành thói quen. Ban ngày ở trong sân trường học bài, phân tích các trường hợp, ban đêm ở trong ký túc xá đọc sách, hoàn thành luận văn..... Có rất nhiều loại vấn đề trong lòng đều biến thành những câu chuyện nhỏ thú vị đăng lên Blog, dần dần, lại có không ít ment và những cái nhấn chuột.

Có người ở trong sinh hoạt hằng ngày gặp phải vấn đề cũng ở đó mà để lại tâm sự, nhờ tôi cố vấn, tôi kiên nhẫn giải đáp, qua lần sóng điện từ vô hình, vỗ về những cõi lòng đang bị tổn thương.

Stanford là một nơi như vậy, có không khí của tự do, trí tuệ tư biện cùng với tinh thần thực dụng. Tôi đi lang thang ở đây qua những bức tường vàng và những mái nhà lợp màu đỏ, sâu trong nội tâm có đủ các loại cảm động.

Còn internet lại là một chỗ như vậy, rõ ràng là toàn những người xa lạ không một chút quen biết, nhưng lại có thể thẳng thắn mà chạm đến chỗ sâu thẳm nhất trong lòng nhau!

Dần dần ở trên mạng tôi đã làm quen với một nhóm bạn, mỗi ngày đều trao đổi, nói chuyện lâu ngày cũng giống như bạn bè ở ngoài đời. Hơn nữa bởi vì tôi từng làm một video “Để có trạng thái tinh thần lành mạnh nhất” cho tất cả mọi người nói lên mục tiêu của họ, mà ngoài ý muốn tạo nên một mạng lưới tên là — Lương Tâm [âm đọc lên rất giống với lương tâm] (à cái này hơi khó giải thích, cái tên của mạng lưới là đọc là liang xīn, đồng âm với liángxīn là lương tâm, còn nghĩa của nó hơi khó dịch nên phong vũ sẽ ko dịch nhé – đại khái là nhóm cốt lõi gì đó.)!

Tại sao, vì sao mà lại là..... họ “Lương” chứ?

31. Chương 31

Mùa thu năm thứ hai, khi tôi dẫn Viện Viện đến bến tàu của ngư dân xem sư tử biển, có người đột nhiên vỗ vai tôi. Tôi quay đầu, thấy bạn học Khương Tuấn Vĩ đang cười cười nhìn tôi.

Cậu ta xin tự túc đến học Đại học San Francisco, vô cùng vô nghĩa đăng ký học lại từ đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi nói: “Lỗ Tây, mình đây trăm cay ngàn đắng chạy đến đây, mong cậu làm bạn gái của mình, cậu không đến nổi tàn nhẫn cự tuyệt đó chứ?”

Tôi bị ánh mắt của cậu ta đập ột cái không hề nhẹ, cười khanh khách nói: “Không thành vấn đề, nếu như cậu có thể chờ mình lâu như mình đã chờ cậu.....”

Theo chế độ đào tạo của Stanford thì một năm được chia làm bốn kỳ, học tập rất vất vả, làm luận văn cũng thực sự khiến người ta phải phát điên. Cơ hội tôi có thể đến New York thăm mẹ cũng không nhiều, chỉ được có một lần, nhưng cũng chẳng có nhiều thời gian, đến cửa hàng giúp mẹ, bỗng nhiên thấy bà ấy hỏi: “Mẹ nhớ có một lần con gọi điện nói muốn học nấu mì xắt hả?”

Tôi ngơ ngẩn, trong lòng trong nháy mắt cuộn sóng ầm ầm, chua xót đến tột đỉnh, hồi lâu, mới mỉm cười nói: “Đúng ha, cảm ơn mẹ!”

Rốt cuộc cũng nấu ra được một chén mì xắt thật là ngon, chỉ không biết cái người thích ăn mì kia, đang ở phương nào?

Bỗng nhiên có thôi thúc muốn gọi điện thoại, tôi lấy điện thoại di động ra, do dự thật lâu, cuối cùng chỉ là mở danh bạ điện thoại, đem một cái dãy số đã được đánh dấu riêng nhẹ nhàng xóa đi.....

Mùa thu năm thứ ba, một phần luận văn của tôi không ngờ ở trong một lần hội nghị học thuật quốc tế lại giành được giải thưởng, tôi có cơ hội được đặc cách lên thẳng tiến sĩ. Giáo sư Lý từ nhà gửi tin chúc mừng tới, bạn học Đại Oai thì sau khi nghe tin liền bắt đầu càng không ngừng lên lầu xuống lầu, lên lầu xuống lầu..... Sau vô số lần kiên trì như thế, cậu ta rốt cuộc cũng dừng bước, buồn rầu nhìn tôi, chậm rãi nói: “Cậu sẽ không thật sự định học tiến sĩ đó chứ?”

Tôi cười hì hì hỏi: “Thì sao?”

“Mình không muốn cưới Đông Phương Bất Bại làm vợ đâu.....”

“Vậy thì đừng trách bản chủ tử hạ vô tình.....” Tôi giả bộ dạng một người cầm đao chém về phía cổ của cậu ta, bị cậu ta một phát bắt được, sau đó, cậu ta liền cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hai má tôi.

Tôi hãi quá, nhanh chóng vọt vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Cậu ta đi theo phía sau buồn rầu nói: “Này, cậu đừng đến mức đó chứ.....”

Tôi cười khanh khách, quay đầu lại liếc xéo cậu ta: “Còn phải nói, cậu phải chờ mình sáu năm. Sáu năm mới được chuyển thành chính thức đó.....”

Không phải không thích đâu nha, đi trên con đường học tập cực cực nhọc nhọc mười hai mươi năm, vất vả lắm cuối cùng cũng đi tới lúc này, rốt cục cũng có được thành quả như vậy.

Chỉ là.....

Đối mặt với đủ loại chúc mừng hoặc là hiếu kỳ hoặc là hỏi thăm đến từ bốn phương tám hướng, tôi chỉ cười không đáp, nhưng giống như trong dự tính bắt đầu tiêu phí rất nhiều thời gian học tập nghiên cứu; cũng bắt đầu đưa Viện Viện ra vào đủ loại nơi chốn công cộng, nhất là hoạt động do các câu lạc bộ của các thành thị Tây Ban Nha tổ chức. Bầu không khí như vậy quả nhiên rất là có lợi cho Viện Viện hồi phục, có một ngày, đang xem một đoàn Tây Ban Nha ca múa biểu diễn xong, sau khi trở về nhà, cô ấy rất cuộc có thể mở miệng nói với tôi: “Pauleta..... Pauleta thích nhất là thịt hầm đậu.....”

Tôi cẩn thận mở miệng hỏi cô ấy: “Cậu vẫn còn nhớ anh ta?”

Nét phiền muộn trong mắt cô ấy đậm đặc tựa như là cà phê, đau buồn nói: “Mình đính hôn, anh ấy rất buồn, nói muốn dẫn mình đi, mình rất sợ, bọn mình cứ cãi nhau mãi..... Sau đó, sau đó.....” Càng nói càng sợ hãi hẳn lên.

Tôi khẽ vuốt tóc cô ấy, nói: “Không sao, Viện Viện! Mọi thứ đã qua hết rồi!” Thì ra cô ấy từng hồi phục đến mức có thể cùng ai đó “cãi nhau mãi”. Lúc Lương Trạ cùng cô ấy đính hôn, cô ấy thoát nhìn cũng rất bình thường đúng không? Đáng tiếc..... Một góc nào đó trong trái tim không thể tìm được mà ước ướ, tôi đưa tay ôm lấy Viện Viện, nhìn cô ấy dần dần phồng má lên, mỉm cười nói: “Tất cả sẽ ổn thôi, Viện Viện! Bên cạnh cậu, còn có nhiều người yêu thương cậu như vậy, còn nữa.....” Lời đã nói đến khóe miệng, cuối cùng vẫn dừng lại — tôi không thể, bất lực, cũng không dám phỏng đoán, ở trong suy nghĩ của Lương Trạ, đến tận cùng là đối xử với Viện Viện như thế nào, tương lai, có thể..... đối xử thật tốt với cô ấy hay không?!

Không, trách nhiệm của tôi chỉ là làm cho cô ấy hồi phục. Tôi không thể, cũng không cần thiết phải lo lắng cho những vấn đề vượt ra ngoài phạm vi chức trách này!

Viện Viện nhẹ nhàng tựa đầu vào trong lòng tôi, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên mở miệng, nói: “Mình trước kia..... rất sợ Lương Trạ!”

“Ồ.....” Tôi kinh ngạc nhìn Viện Viện một cái, thật sự không nghĩ tới, cô ấy lại vào giờ này phút này tâm linh tương thông với tôi mà nhắc tới Lương Trạ.

“Khi còn bé mình cũng biết anh ấy, nhưng chưa bao giờ nói chuyện với anh ấy!” Trong mắt Viện Viện hiện lên một vẻ đau thương man mác, từ từ, nói từng chữ một: “Mãi cho đến bữa tiệc đính hôn, mình mới lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy. Anh ấy mỉm cười nhìn mình, nói, ‘Viện Viện chào em’, rồi đưa tay dắt mình. Mình cũng theo lời mẹ dặn, đưa tay cho anh ấy. Người chung quanh đều nói anh đặc biệt đặc biệt ưu tú, nói mình tốt phước, nhưng mà ngày hôm đó, đứng ở trên bãi cỏ, xuyên qua đám người, mình đã nhìn thấy Pauleta nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm mình, cảm giác thật sợ hãi. Sau đó.....” Sau đó, tôi từng nghe bà Hà kể lại, ngay buổi tối ngày thứ ba sau khi tiệc đính hôn kết thúc, Pauleta len lén lái xe đưa Viện Viện đi, kết quả, trên đường đi thì gặp tai nạn.

Viện Viện ánh mắt càng nhìn càng mông lung, chứng tỏ cô ấy đang từ từ chìm vào trong ký ức. Tôi nhìn chằm chằm ánh mắt của cô ấy trong vài giây, rồi đưa tay ôm lấy cô ấy, ôm thật chặt vào trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Ừ, Viện Viện! Những ký ức không vui này, chúng ta không phải... để ý như thế đâu. Cậu có thể tìm mấy chuyện vui vui kể ỉnh nghe đi, ví dụ như, trò các cậu hay chơi khi còn bé; hay là ngôi sao may mắn mà Pauleta đã gắp cho cậu ấy.....” Trong lòng có chút khê khẩn trương.

Hai năm qua, bệnh tình của Viện Viện liên tục chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn không thích nói chuyện. Nhìn thấy chiều nay cảm xúc của cô ấy khác thường như thế, cuối cùng có thể ở trước mặt tôi bắt đầu nhớ lại những ký ức khó khăn nhất và đau khổ nhất, kể cho tôi nghe từng chút từng chút một..... Lòng tôi biết, đây là một thời khắc quan trọng, nếu như dẫn dắt đúng phương pháp, sẽ đồng nghĩa với việc tạo một biến chuyển quan trọng cho bệnh tình của cô ấy; nếu như làm không đúng cách, có thể sẽ kéo theo hậu quả rất xấu.

Tôi bình tĩnh đứng dậy, kéo màn cửa sổ bằng lụa mỏng, để cho ánh đèn dịu đi, đốt một chút tinh dầu an thần, để làn hương từ từ lan vào trong không trung, lại lặng lẽ chuẩn bị sẵn một lọ thuốc an thần, làm xong mọi thứ, mới từ từ xoay người lại, đi tới ngồi xuống bên cạnh Viện Viện, mỉm cười nói: “Cậu thả lỏng một chút, Viện Viện, nói ình nghe, hồi nhỏ cậu thích chơi trò gì nhất.....”

“Khi còn bé à.....” Viện Viện suy nghĩ hồi lâu, nói: “Từ nhỏ mẹ đã mời đủ các loại giáo viên đặc biệt đến nhà dạy riêng ình. ình chưa từng tới trường công, cho nên cũng chẳng có bạn bè. Mẹ ình làm bạn với mấy chị em nhà họ Lương, nhưng các cô ấy rất kiêu ngạo, ình rất sợ các cô ấy.....”

Đây chính là kiểu tiểu thư nhà giàu mà người người hâm mộ đó sao? Tôi nghe mà vô cùng cảm khái, lại vô cùng thương tiếc, xoa tóc Viện Viện, nhẹ nhàng nói: “Cậu có tin ình không? Viện Viện! ình sẽ làm bạn với cậu, hai chúng ta sẽ làm bạn tốt cả đời, được không?”

Viện Viện nhẹ nhàng nằm vào trong lòng tôi, khe khẽ nói: “Dĩ nhiên, Lỗ Tây! Sau khi Pauleta đi, chưa bao giờ có ai tốt với ình như cậu. Lương Trạmy tuy là đã kết hôn với ình, nhưng gần như chưa từng nói với ình câu nào. Sau đó, dần dần ình cũng biết, mẹ anh ấy là bà Tư trẻ tuổi nhất Lương gia, anh ấy là con bà thứ, cho nên mặc dù từ nhỏ đã rất nổi tiếng, nhưng vẫn không được coi là người thừa kế. Nhưng sau đó, anh cả của anh ấy bỗng nhiên xảy ra chuyện..... Mẹ muốn ình gả cho anh ấy, còn nói với ình là mặc dù anh ấy là con bà thứ, nhưng với tình thế anh cả của anh ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì đã có cơ hội xoay chuyển rất lớn. Nếu như có thể nhận được nhà ình hỗ trợ nữa thì anh ấy rất có khả năng thừa kế gia nghiệp. Sau đó, sau khi bọn ình lập gia đình, cụ ông Lương gia quả nhiên đem toàn bộ công việc kinh doanh bên đại lục giao cho anh ấy xử lý, làm quà mừng hôn lễ của bọn ình.....”

Tôi vốn biết Viện Viện bề ngoài thì nhát gan, nội tâm thì trong sáng, nhưng thực sự chính tai nghe cô ấy nói thẳng ra những giao dịch đằng sau hôn nhân của nhà giàu có này tôi vẫn cảm thấy kinh ngạc khó nói lên lời, cảm giác chua xót, đau đớn và nặng nề cũng dần lan ra. Viện Viện từ nhỏ thể chất yếu, lại mắc chứng trầm cảm, vốn đã như một bông hoa nhỏ bé oằn mình trong cơn mưa, rất cần được che chở, lại bị tất cả những người thân nhất của ình cùng nhau động thủ, lấy cái cớ là vì yêu thương cô mà không chút lưu tình đẩy cô vào nơi dầu sôi ngọn gió.

“Vốn là sau khi lập gia đình, anh ấy sẽ phải đưa ình đến Bắc Kinh, nhưng ình lại ngã bệnh, không cách nào đi được, cho nên anh ấy mới một thân một mình đi trước, mãi đến hai năm, mới đón ình qua. ình không muốn, nhưng mẹ nói xuất giá tòng phu, ép ình phải đi cùng anh ấy. ình chưa bao giờ dám chống lại quyết định của mẹ, chỉ đành đi cùng anh ấy, nhưng đi đến một nơi xa lạ như vậy, thật sự ình vô cùng sợ hãi!” Viện Viện dừng một chút, đưa tay cầm tay tôi, ngẩng đầu nhìn tôi, chân thành nói: “Nhưng mà, vừa tới Bắc Kinh, ình đã gặp được cậu. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có cô gái nào chủ động ôm ình như cậu, Lỗ Tây, cậu còn nhớ không? Khi đó, ở trên ban công nhà ình, cậu đã ôm ình, nói với ình là mọi chuyện đã có cậu. Trước đó, chỉ có Pauleta, chỉ một mình Pauleta nói với ình như vậy.....”

Đúng vậy, tôi vẫn còn nhớ rất rõ ngày hôm đó, vĩnh viễn không thể nào quên!

Tôi vốn là chỉ là một sinh viên đại học bình thường, giống như bao sinh viên khác đi ở trong trường, tiếp thu giáo dục chính quy, theo quỹ đạo phát triển bình thường của tự nhiên mà lớn lên, mặc dù có ý chí, lý tưởng, thì cũng chỉ giống như tất cả sinh viên khác, gửi gắm vào trong bài vở và bài tập những ước muốn và chí hướng tương đối cao nào đó.

Trên thế giới này, mặc dù cũng sinh ra làm người, nhưng kỳ thật mỗi một người lại là một thực thể khác nhau. Một số thực thể khi đặt cạnh nhau, lại càng làm tăng thêm những góc cạnh kiêu căng của nhau, cho nên căn bản chẳng dễ dàng gì mà giao nhau.

Tôi vốn không nên biết Lương Trạmy, nếu như không có ngày nào đó; nếu như không có tình cờ đi theo giáo sư Lý tới nhà thăm bệnh.....

Tôi từng hối hận, hối hận ngày đó lúc đi theo giáo sư thăm bệnh, thấy Viện Viện phát bệnh ở trên ban công, dưới tình huống đó thì gần như không có áp dụng bất cứ sự phòng ngự hữu hiệu nào mà lập tức nhào tới, không chút do dự ôm lấy cô ấy, sau đó là hết thấy những ân oán vướng mắc, song, lúc này, nghe thấy Viện Viện nói như vậy, trong lòng lại bắt đầu ảm áp.

Bất kể sự xuất hiện của Viện Viện mang đến cho tôi cái gì, tôi cũng thấy là may mắn, ở vào thời khắc đó,

đã gieo chút ánh sáng vào sinh mệnh của cô ấy. Tôi mỉm cười, nói: “Nếu như không có Viện Viện, mình sẽ không thể viết ra luận văn xuất sắc như vậy; sẽ không thể có được thư đề cử của giáo sư; sẽ không thể thuận lợi vào thực hiện mơ ước Stanford như thế, cho nên..... rất cảm ơn cậu, Viện Viện thân mến!” Nhẹ nhàng lấy khăn tay ra, giúp cô ấy lau mồ hôi trên thái dương.

Viện Viện ngẩng đầu, mỉm cười nhìn tôi, thần sắc dần dần bình tĩnh.

Trong lòng tôi cũng hơi ổn định lại, đứng dậy, xoa nhẹ vai và gáy cô ấy, mỉm cười nói: “Nói ỉn nghe một số chuyện, một số chuyện gì đó thú vị đi, Viện Viện!”

Cô ấy gật đầu, quả nhiên theo ý nghĩ kể cho tôi nghe một số chuyện lúc trước cùng sống với Pauleta, như là Pauleta dạy cô ấy đi xe đạp, có khi hai người cùng đi một chiếc; hay là Pauleta dạy cô ấy chơi cờ vua, nhưng lại nhanh chóng bị cô ấy đánh bại.....

Thế giới của cô ấy vô cùng lạnh lẽo, cho nên bắt được một chút ánh mặt trời liền không nỡ buông tay; thế giới của cô ấy vô cùng chật hẹp, tới tới lui lui cũng chỉ có một người dừng chân, cho nên mất đi người này, là mất đi toàn bộ.

Tôi ôm lấy cô ấy, vỗ nhẹ lưng cô ấy, rất lâu sau đó, mới cân nhắc từ từ, cẩn thận hỏi cô ấy: “Pauleta đã từng hôn cậu chưa?”

Trong nháy mắt cô ấy đỏ bừng cả mặt, liều mạng lắc đầu, nói: “Làm sao có thể!” Nét mặt đang lúc mang theo vẻ đặc biệt thẹn thùng của thiếu nữ lại hơi hàm chứa mấy phần phản đối nhàn nhạt — tôi cũng đã từng trải qua thời thanh xuân đó, lại đọc qua không ít tài liệu, cho nên chắc chắn biết, nét mặt cô ấy đang thể hiện lúc này, chỉ thuộc về những cô gái chưa từng trải qua sự đời, chưa từng có bất kỳ thể nghiệm nào, cho nên mới hơi bài xích sự tò mò tiếp xúc thân thể giữa nam và nữ này!

Lúc đặt câu hỏi tôi cũng không có cố ý, cho nên lúc rút ra kết luận lại có chút giật mình—

Cô ấy và Lương Trạ, bọn họ là vợ chồng.....

Tôi lắc đầu, cảm mình tiếp tục đi theo những ý nghĩ không bình thường đó, hút một hơi, hỏi Viện Viện: “Cậu đối với Pauleta có cảm giác như thế nào? Ý mình là, lý do lúc đầu cậu không muốn đi cùng anh ấy, ngoại trừ sợ ba mẹ, thì còn có nguyên nhân nào khác không?”

Tôi dẫn Viện Viện đi qua từng hồi ức một, từ từ để cho cô ấy tái hiện lại những hình ảnh và chi tiết đã phát sinh, bắt cô ấy miêu tả ở từng phản ứng và giới hạn ban đầu của từng chuyện.

Nội tâm của cô ấy giống như là một cái cái phễu lật úp, vừa là bị các loại suy nghĩ tri thức sách vở thâm ảo cổ quái chồng chất lên; vừa lại là ở trong hoàn cảnh không có bất kỳ áp lực cạnh tranh nào mà lớn lên, tình cảm chẳng khác nào một cô bé đơn thuần.

Cô ấy được tôi dẫn dắt, bắt đầu đi ngược lại ánh sáng sinh mệnh mỏng manh nhất, dần dần, cuối cùng vẫn là trở lại một số đoạn ký ức đau đớn nhất, nặng nề nhất khắc sâu vào đáy lòng. Cô ấy nhìn chằm chằm cửa sổ, đau thương nói: “Pauleta qua đời, mẹ chẳng hết tất cả đồ đạc của anh ấy đi. Duy chỉ có một cái bình hình hoa lựu là mẹ không biết là đồ của anh ấy nên mình len lén giữ lại. Ngày nào mình cũng ôm cái bình hoa đó, kết quả, có một ngày, Lương Trạ đi vào, đưa nhẫn kết hôn ỉn, nhưng mình không nhận, anh ấy liền đưa tay kéo mình, bình hoa, bình hoa vì như vậy mà rơi xuống, vỡ nát.....” Viện Viện bắt đầu không kiềm chế được mà nước mắt lã chã, nức nở nói: “Anh ấy đi tới, xin lỗi, mình nhặt một mảnh bình hoa bị vỡ lên đâm về phía cổ tay của anh ấy, làm anh ấy bị thương, chảy rất nhiều, rất nhiều máu..... Sau đó, có rất nhiều người đi vào, cùng nhau mắng mình, còn mẹ thì nhốt mình lại. Bọn họ muốn mình gả cho anh ấy, nhưng mà, nhưng mà anh ấy làm bể bình hoa của Pauleta.....”

Tôi chợt nhớ ra, trên cổ tay trái của Lương Trạ đúng là có một vết sẹo, chỉ là thời gian đã lâu, vết sẹo cũng không còn rõ nét nữa. Thì ra, vết sẹo đó lại là.....

“Rồi rất nhiều lần gặp nhau sau đó, mẹ luôn bắt mình đưa tay cho anh ấy nắm. Tay của anh ấy rất lạnh, mình nắm tay anh ấy mà cả người cũng run rẩy. Mình rất muốn hắt tay anh ấy ra, nhưng mình không dám, mình sợ lắm.....” Giọng nói của Viện Viện bắt đầu dồn dập, trên trán lại bắt đầu rịn mồ hôi.

Tay anh ấy rất lạnh sao? Vì sao mỗi lần nắm tay anh, tôi vẫn cảm thấy như nắm lấy toàn bộ hơi ấm mặt trời trên thế giới? Đêm Giáng sinh tôi hai mươi một tuổi, anh ấy nắm tay tôi đi trên đường, cứ đi suốt như vậy, cho nên, nó cũng thần nhiên trở thành con đường ấm áp nhất mà cũng là buồn bã nhất mà tôi đã đi qua!

Tôi nhắm mắt lại, bình ổn nỗi đau đang dần không thể nén lại được mà dâng lên trong lòng, từ từ từng chữ một nói với Viện Viện: “Trên thế giới này, còn có vô số người không có cơm ăn, không có nước uống, què quặt ốm yếu, cả quần áo cũng không có mà mặc, cho nên Viện Viện, tổn thương về mặt tình cảm, ở bất kỳ lúc nào, cũng không thể trở thành cái cớ để chúng ta trốn tránh lùi bước, từ bỏ cuộc sống đường hoàng..... Cậu hiểu không?” Câu nói này, đúng là nói cho Viện Viện, mà cũng là nói cho chính bản thân mình!

Viện Viện gật đầu, nằm ở trên vai của tôi nghỉ ngơi chốc lát, rồi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn tôi, nói: “Cho nên Lỗ Tây, mình vẫn cảm thấy, cậu thật là xinh đẹp.....”

Tôi cười cười nheo cô ấy, nói: “Rót một chén lời ngon tiếng ngọt mang tới ình như vậy, thành thật khai báo, rốt cuộc có âm mưu quỷ kế gì?”

Viện Viện cười: “Muốn ăn bánh ngọt cậu tự tay làm ấy.....”

32. Chương 32

Thời thanh xuân của tôi cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, mặc dù, thẳng thắn mà nói thì bác cả và bác gái cũng chưa bao giờ đối xử tệ với tôi, thậm chí còn quan tâm đến rất nhiều chi tiết nhỏ của tôi, cố gắng đối xử công bằng giữa tôi và chị họ. Tôi vẫn luôn cảm động và ghi nhớ công bọn họ đã chăm sóc chiều cô, nên không muốn để cho bọn họ thấy nội tâm đau đớn của mình, ban ngày thì lúc nào cũng cười, nhưng, mỗi lúc vào đêm, tôi lại ngồi ôm gối, lắng nghe những người thân nhất của mình đang cười vui, lúc đó tôi lại khó tránh khỏi cảm thấy một chút khuấy động. Nước mắt luôn trữ trong hốc mắt, cứ tích tụ rồi lại tích tụ, chỉ cần không cẩn thận một cái, là lại trượt xuống dọc theo hốc mắt, chảy qua má lăn xuống cằm.

Hình như là lúc học trung học, đi dạo qua hai tiệm sách, trong lúc vô tình thì đọc được một đoạn như thế này trong quyển Chicken soup for the soul: Người khác có thể từ bỏ, nhưng mình vẫn phải kiên trì; người khác có thể lui về phía sau, nhưng mình vẫn phải tiến về phía trước; trước mắt không thấy ánh sáng mình hy vọng, nhưng mình vẫn phải cố gắng phấn đấu..... Đây chính là con đường duy nhất đưa ta đến với thành công!

Tôi nghĩ tôi cũng không có tham vọng làm một người “thành công”, nhưng rõ ràng, câu “trước mắt không thấy ánh sáng mình hy vọng, nhưng mình vẫn phải cố gắng phấn đấu” này đã truyền đến cho tôi một sự xúc động mạnh đánh sâu vào tâm khảm. Và vì thế tôi cứ đọc đi đọc lại đoạn này không biết bao nhiêu lần.

Tôi thiếu hụt tình thương, nhưng từ nhỏ đã không thiếu quyết tâm phấn đấu, bởi vì tôi hiểu, không cố gắng phấn đấu, thì sẽ không có được bất kỳ thứ gì, sẽ không được ai thông cảm, sẽ bị người ta dẫm dưới chân.

Viện Viện thì ngược lại, cuộc sống quá mức tốt, từ nhỏ đã cơm no áo ấm, cả cuộc đời không cần theo đuổi cái gì, cho nên ngay cả nhảy mũi ho khan, cũng có thể trở thành lý do khiến ình lo lắng sợ hãi.

Tôi nghĩ, tôi nên đưa cô ấy đi ngắm nhìn thế giới chân thật này, chứ không thể nào cứ mãi trốn vào trong những cuốn sách triết học; mặt khác, trên con đường trưởng thành của tôi thì điều quan trọng nhất chính là các thầy cô giáo, giáo sư Lý nhiều năm qua, vẫn luôn quan tâm đến vấn đề sức khỏe tâm lý cho nông dân Trung Quốc, cho nên sau khi vào Stanford, tôi cũng đi theo mục tiêu mà ông hằng theo đuổi, đem luận điểm quan trọng nhất trong luận văn hướng vào phân tích tương đối nhu cầu tâm lý của những tầng lớp nhân dân Mỹ khác nhau. Đề tài luận văn rất rộng, cần rất nhiều tài liệu hỗ trợ, tham khảo, tôi cũng phải đến các cộng đồng dân cư thuộc các tầng lớp, các địa phương khác nhau để tiến hành điều tra thực địa.

Cứ như vậy, tôi được bà Hà đồng ý, mỗi khi đến ngày nghỉ, thì có thể dẫn theo Viện Viện đi những chuyến du lịch ngắn hoặc dài ngày, có lúc là những thắng cảnh tuyệt đẹp; có khi, lại là đi về nhà những người dân

bình thường, thậm chí, cả những khu dân nghèo.

Viện Viện cho tôi thưởng thức đủ loại thức ăn nổi tiếng nhất, cao quý nhất trên thế giới; thì tôi lại cho Viện Viện nhấm nháp những loại ngũ cốc hoa màu bình thường nhất, thô ráp nhất thế giới.

Có một lần, lúc tôi đưa Viện Viện ra ngoài, gặp phải sạt núi lở đất, trong suýt soát mà tránh được đại nạn, nhưng cả xe và du khách đều bị kẹt ở trong một khe núi. Tất cả mọi người trên xe đều nhìn thấy tình cảnh đáng sợ khi phía trước nhiều chiếc xe trong nháy mắt bị bùn cát nuốt chửng, mặc dù may mắn tránh được, nhưng vẫn sợ đến tái xanh cả mặt, mất cả hồn vía, vô số người trong xe sợ đến gào khóc, hoặc là, thấp giọng nước mắt rùng rùng. Viện Viện hiển nhiên cũng liên tưởng đến một cảnh tượng nào đó, run run không có cách nào mở miệng nói chuyện, nằm ở trong lòng tôi, cả người run lấy bầy.

Tôi ôm thật chặt cô ấy, nói: “Đừng sợ, Viện Viện, sẽ có người đến cứu chúng ta ngay thôi!” Tuy an ủi, nhưng thật ra trong lòng tôi cũng không chắc, trái tim ở trong lồng ngực đập mãnh liệt, nhanh đến mức muốn vọt ra khỏi miệng.

Không ngờ, vừa dứt lời, ngẩng đầu liền thấy một đoàn trực thăng màu bạc nhỏ lướt qua đỉnh núi, hạ cánh về phía chúng tôi.

Trong xe tuôn ra một tràng hoan hô, mọi người chen lấn lao về phía cửa xe, rồi rít vội vã lên trực thăng, thân thể Viện Viện yếu ớt, không cẩn thận đã bị người ta kéo ra chỗ ngồi, đẩy ngã trên mặt đất.

Tôi cả kinh đầu đầy mồ hôi, vội vàng cúi người tóm lấy Viện Viện, một tay liều mạng kéo cô ấy, tay kia liều mạng nắm lấy tay vịn ghế phía trước. Vất vả lắm mới bắt đầu kéo được Viện Viện lại từ trong dòng người, hai người chúng tôi ôm chầm lấy nhau, cả hai đều “Hoa dung thất sắc”.

Song, chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người rôi rít bỏ nhào về phía trực thăng lại mang theo vẻ thất vọng dừng chân ở xung quanh xe, lại có người đi qua đám người, bước lên xe, đi về phía tôi và Viện Viện.

Tôi ngẩng đầu nhìn một cái, nhin không được bật thốt lên một tiếng: “Kim đại ca!” Rốt cuộc cũng không nghĩ tới, người đến đón tôi và Viện Viện lại là Kim Quang.

Lúc tôi qua lại với Lương Trầm, bao nhiêu liên lạc đều thông qua Kim Quang. Nhưng kể từ sau cái đêm mưa đó, tất cả đều dần dần thay đổi.

Trong lòng nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tôi vồ nhẹ Viện Viện hai cái, tạm thời buông cô ấy ra, đứng dậy, đi tới lối đi trong xe, ngẩng đầu nhìn Kim Quang, mỉm cười, hồi lâu, mới nhiều ít có chút ghen ngào nói: “Anh, sao anh lại tới đây?”

Kim Quang nhìn tôi, nội dung trong ánh mắt hết sức phức tạp, hồi lâu, bỗng nhiên mở rộng vòng tay, nặng nề ôm tôi một cái, nói: “Có sợ không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Không sao!” Ngẩng mặt lên, nước mắt lại trong lúc bất chợt như vậy mà không khống chế được mà rơi xuống. Kim đại ca của tôi ơi, bao nhiêu năm rồi, trong một số thời khắc bất lực, đã cho tôi siết bao ấm áp và hỗ trợ! Nên nói như thế nào cho anh biết, chỉ chốc lát vừa rồi, ôm Viện Viện vào mà an ủi, thật ra trong lòng mình rốt cuộc sợ hãi đến cỡ nào; nên nói như thế nào cho anh biết, bất kể biểu hiện bình tĩnh ra sao, thật ra thật ra tôi vẫn còn rất trẻ, ở vào lúc gặp phải hiểm nguy, vẫn luôn khát khao có một bờ vai kiên cố có thể tôi dựa vào!

Tôi lau đi khóe mắt ươn ướt, cười nói: “Này đừng nói với em là anh đặc biệt điều trực thăng tới đón bọn em đây nhé!”

Kim Quang chần chờ một chút, nhìn tôi một cái, rồi quay về phía Viện Viện cúi người chào, rất cung kính nói: “Anh Lương nhờ tôi tới đón cô!”

Viện Viện hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Kim Quang, tựa hồ không giải thích được ý nghĩa trong lời nói của anh.

Còn tôi lại sững sờ ở đó, trong nháy mắt thấy thật buồn cười.

Viện Viện là bà chủ của các anh ấy, các anh ấy tới đón Viện Viện là vô cùng đặc biệt chính xác nha, còn tôi thì thật buồn cười, lại có thể tự mình đa tình cho là Kim Quang, thậm chí người kia đặc biệt phái trực

thăng tới đón người – là tôi cùng Viện Viện!

Người ta dựa vào cái gì mà phải đón tôi chứ! Dựa vào cái gì?

Tôi gần như nhịn không được bật cười thành tiếng, dùng sức nhắm mắt lại, rồi từ từ đưa tay, đỡ Viện Viện dậy, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi! Viện Viện, vùng này địa chất phát sinh biến đổi lớn như thế, ai cũng không thể nói chính xác kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, đi sớm một chút cũng tốt!”

Viện Viện đi theo tôi cùng Kim Quang đến trực thăng, lúc gần bước lên thì bỗng nhiên đứng lại, có chút chần chờ nhìn Kim Quang, run giọng hỏi: “Anh ấy, anh ấy cũng tới sao?”

Kim Quang cung kính đáp: “Anh Lương đang ở châu Phi, không kịp tới đây gặp cô!”

Viện Viện “chột” thở dài một hơi, nắm tay của tôi, nói: “Tây Tây, cậu lên trước đi!”

Viện Viện đã hiểu được suy nghĩ của tôi, tôi thật sự nên lập tức đốt pháo hoa, nhiệt liệt ăn mừng trên toàn thế giới thôi!

Tôi ôm một bên vai Viện Viện, cười nói: “Người ta đặc biệt phái trực thăng tới đây đón bà chủ, lỡ mình đi lên đó, bị tưởng lầm là kẻ khủng bố cướp trực thăng, đá mình rớt xuống dưới thì làm sao bây giờ?” Cười cười mà đẩy cô ấy lên trực thăng.

Cánh quạt trực thăng nhanh chóng lượn vòng trong không khí, phát ra một tràng tiếng “vù vù”. Lúc này tôi liên tục căng thẳng cao độ, lúc này thanh tĩnh lại, khó tránh khỏi có chút choáng váng, ngả người ra sau nghỉ ngơi trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới một chuyện, bèn hỏi Kim Quang: “Các anh làm sao mà tìm được chỗ này?”

Bên cạnh một người đàn ông tiếp lời nói: “Cô Lỗ điện thoại của cô.....”

Ồ..... Chuyện này thì liên quan gì đến điện thoại của tôi?

Kim Quang trợn mắt nhìn người kia một cái, quay đầu về phía tôi, chần chờ một chút, rồi ôn hòa nói: “Điện thoại di động của em, lúc ấy đã được sửa chữa lại, lắp đặt thêm vệ tinh di động loại mới nhất của phòng R&D công ty chúng ta.....”

“Nhưng mà em căn bản không có cài phần mềm GPS.....”

“Là thông qua Chip mật mã!” Kim Quang chần chờ một chút rồi nói: “Đây vốn là thiết bị mà anh Lương dặn dò phòng R&D đặc biệt lắp đặt, chuẩn bị tặng cho Lương đại tiểu thư làm quà. Lúc ấy thiết bị này vừa mới ra đời, điện thoại di động có lắp đặt thiết bị này cả công ty tổng cộng cũng chỉ có hai người, một cái là của ông chủ dùng, còn cái kia....., ông chủ gọi điện thoại bảo anh mang di động đến công ty.....” Cụp mắt xuống, dường như là không muốn gọi lại chuyện thương tâm của tôi!

Thật ra, có gì mà thương tâm đâu chứ?

Đó đều là chuyện tình quá khứ cả rồi!

Nhưng mà, có số chuyện nực cười lại là sự thật. Tối hôm sinh nhật hai mươi mốt tuổi, người kia chẳng biết tại sao phát cáu ở trong công ty, ma xui quỷ khiến thế nào mà ném hư điện thoại di động của tôi, lại ma xui quỷ khiến thế nào mà nửa đêm kéo tôi đi ngoài đường, sáng sớm hôm sau, ở trong công ty để lại tờ giấy, đem cái này điện thoại di động “đền” cho tôi, chỉ trách tôi thần kinh quá mỏng, chia tay rồi mà lại quên không trả lại di động.

Tôi nhìn Kim Quang, cười: “May là có cái điện thoại di động này, nếu không em và Viện Viện sẽ phiền rồi!” Vừa cười, vừa thâm quyết định, sau khi trở về, chuyện đầu tiên phải làm chính là mua một cái điện thoại di động mới “an ủi” ỳnh, an ủi an ủi thật tốt ỳnh.

Trải qua biến cố này, bà Hà không cho tôi một mình mang Viện Viện đi ra ngoài, lại bắt đầu chẳng phân biệt được trường hợp mà phải một nhóm gia nhân lớn túc trực ở chung quanh, ngay cả Viện Viện muốn tự rót ly nước nóng cũng sẽ có người ngăn, sợ cô ấy bị bỏng. Tôi bất đắc dĩ nhìn, rất lâu sau đó, cuối cùng không cách nào nhịn được, đi tìm được bà Hà bàn bạc mấy lần, cuối cùng mới lấy lại được cho Viện Viện một không gian tương đối rộng rãi.

Cũng may bệnh tình của Viện Viện tốt lên từng ngày, lúc nhìn thấy bà Hà cũng không còn sợ hãi nữa, thỉnh thoảng cũng thể hiện mấy phần tình cảm mẹ con gần bó, bà Hà ngoài mặt thì không tỏ vẻ gì, nhưng thật ra trong lòng mừng như điên. Bà ấy biết rõ tôi vì điều trị cho Viện Viện mà tốn biết bao tâm huyết, gần như có thể nói là “cúc cung tận tụy”, bởi vì cảm kích, nên mặc dù tôi thỉnh thoảng vô lễ chống đối, bà ấy cũng có chút dễ dàng tha thứ. Để biểu lộ thành ý, liền cho người đến sửa chữa quán ăn Trung Quốc của mẹ tôi, liên tục không ngừng tặng ẹ tôi những món quà tuyệt đẹp, lại còn thăng chức cho ba đang làm ở trong công ty rượu.....

Mọi việc, rất tốt đẹp!

Cuộc sống tốt đẹp..... nên là như vậy!

.....

Thời điểm băng tuyết lại một lần nữa bao trùm lên châu Mỹ, bờ bên kia đại dương, xa xa truyền đến tin tức, chồng của Hà Viện Viện không biết sao, bỗng nhiên muốn cùng vợ mừng lễ Giáng Sinh, đầu tiên là tự mình đến thăm trụ sở tập đoàn Hồng Sam ở bên Anh, biết Hà gia chuẩn bị đến San Francisco ăn tết, liền vừa trần trọc mang quà tới.

Bộ dạng bà Hà như đã đoán trước, thấp thoáng nói cười: “Tôi biết cậu ta năm nay nhất định sẽ có hành động. Em sáu của cậu ta vừa mới cưới con gái Đào gia, tệ hơn, công việc làm ăn bên Trung Đông lại rất lớn.....”

Tôi không phải là thương nhân, tốt nhất vẫn là không nên nghe đến những thứ tin tức về buôn bán này.

Nhưng mà, lễ Giáng Sinh chẳng phải sắp đến rồi sao?

Nói như vậy.....

Tôi không chút do dự chạy đến học viện thành phố tìm Đại Oai, hỏi: “Có thể ăn sinh nhật với mình không?”

Đại Oai bày ra muôn dạng nét mặt vui mừng nói: “Vì sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt, đem cái ngày quan trọng này nói ỉn biết?”

Tôi cười: “Muốn có quà đó.....” Phát hiện mình thật không phải là nhỏ mọn bình thường, chỉ vì người kia tặng quà cho từ trên xuống dưới Hà gia, ngay cả tài xế bảo mẫu cũng có, lại cố tình bỏ sót vị bác sĩ tâm lý vô cùng quan trọng của vợ anh ta là tôi đây, liền lập tức canh cánh trong lòng nhanh chóng tìm kiếm những con đường khác bù lại.

Chồng sau của mẹ, cái gã đàn ông Quảng Đông lười biếng vô lại đó, không biết có sao lại rời đi khỏi quán ăn nhà tôi, rất lâu sau cũng không có tin tức. Mà tôi vừa mới có chút khởi sắc, rất có chút mùi vị “thăng tiến” thì cái người cha đã sinh ra tôi không chỉ một lần úp úp mở mở ở trước mặt tôi nhắc nhở, ông ta căn bản chưa thực hiện thủ tục ly hôn với mẹ.

Tôi khinh thường nhìn ông ta, hỏi: “Ba muốn nói cái gì?”

Ông ta thất vọng gục đầu xuống, nói: “Ba sai rồi, Tây Tây.....”

Tôi thở dài, rồi lại thở dài, nói: “Ba, đêm Giáng Sinh cùng đi New York có được không?” Thấy ánh mắt ông ta sáng lên.

Cho nên, sau khi xa cách hơn mười năm, trong một tiệm ăn Trung Quốc không mấy nổi tiếng ở Phố người Hoa thành phố New York, chúng tôi một nhà ba người..... à, cộng thêm với bạn học Đại Oai “bạn trai” tôi nữa là bốn người một lần nữa tụ họp.

Ba vốn là không muốn bước vào tiệm ăn của cha dượng, nhưng lại đành chịu mẹ già khổ nhọc của tôi kia không ngừng lăm nhăm nhắc: “Tối nay đông người, vừa lúc có thể kiếm tiền!” Một mực bận rộn trong tiệm, kiên quyết không nỡ để mình nghỉ ngơi.

Tôi lạnh lùng nhìn ba, lạnh lùng nói: “Nếu như ba vẫn cho là thể diện của mình quan trọng như thế thì xin mời về đi..... Tốt nhất ngay cả tôi cũng xem như không quen biết đi!” Rốt cuộc làm cho ông ta ở trong thực tế trước mặt, mà thuần phục cúi đầu.

Ba rớt cuộc đang lúc mình không muốn tiến vào cửa hàng mà mình không thích kia nhất, thì tại mẹ liên tiếp đau lòng mà khó có thể tin la lên, trơ mắt nhìn tôi cậy mạnh đuổi khách.

Tôi cười hì hì ngẩng đầu nhìn của bọn họ, cười hì hì nói: “Tôi muốn sinh nhật!” Nói xong hai ông bà cùng nhau sững sờ, khóe mắt ướt ướt.

Mẹ tự tay nướng cho tôi một cái bánh ngọt, ba đích thân điều chế cho tôi một ly rượu cocktail, còn bạn học Đại Oai đa tài đa nghệ thì bị tôi buộc phải biểu diễn ca múa.

Bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm rồi..... chưa từng trải qua một đêm ấm áp như vậy!

Bắt đầu mọi việc phát triển rất bình thường, sau lại pha đủ màn kịch tính. Sau khi uống không biết bao nhiêu li rượu, ba đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt mẹ cầu xin tha thứ, còn mẹ thì gào khóc.....

Đại Oai không chút do dự một phát nắm lấy tay tôi, dắt tôi đi ra khỏi tiệm.

Cái tiệm này nằm ở trên con đường Canal St, vô cùng náo nhiệt, từ những trang sức đẹp mắt nhất cho đến những vách tường mái hiện tột tần nhất; từ những quán ăn có vị trí đẹp nhất đến những quán đồ cổ thần bí nhất..... Mặc dù trên cả con đường tràn ngập dân nhập cư đủ các loại màu da, quốc tịch, nhưng nhiều nhất vẫn là đồng bào da vàng tóc đen.

Tôi mặc cho bạn học Khương nắm tay, nắm thật chặt, ở trên đường bước chầm chậm, từ chợ mỹ thuật Peal Paint lung được một số đồ nhỏ nhỏ đang hạ giá, sau đó đi dạo “trung tâm thương mại Châu Giang” vô cùng thân thiết, mua một cái đèn lồng giấy truyền thống, xách trên tay thoáng đung đưa một cái; đặc biệt biệt đến cửa hàng ngắm hưởng thụ một lần massage thoải mái, sau đó tôi bộc phát nói: “Chúng tôi đi chùa đi?”

“Đây là ngày lễ Giáng Sinh chứ có phải là Phật đản đâu trời.....” Bạn học Đại Oai bắt đắc dĩ nhìn tôi, nhưng cuối cùng vẫn theo tôi đến một ngôi chùa gần đây. Sự thật chứng minh, trong đêm đi dạo chùa, không phải là sở thích của một mình tôi. Ngoài cửa chùa ở trên ngã tư đường bày đầy cây thông Nô-en, mà trong chùa hương khói vẫn nghi ngút. Một vị nữ sĩ đang thắp hương nghiêm trang nói cho tôi biết: “Làm thần tiên đã lâu, nên đều là bằng hữu. Sinh nhật Chúa Giêsu, Phật tổ cũng nên đem quà đến. Vừa lúc cùng nhau thắp hương, cùng nhau khấn nguyện, không chừng tâm tình thần tiên tốt, nguyện vọng này cũng dễ thành!”

Cái gì gọi là thế giới đại đồng ấy nhỉ? Tôi nghe mà vô cùng bá phục, thật sự cảm giác mình quá OUT.

Khi chúng tôi vất vả lắm đi về được quán ăn của cha dưỡng, mơ hồ thấy trước tiệm có một người đang đứng. Bóng đêm đặc quánh, từ xa nhìn lại, chỉ là một bóng dáng nhạt nhào, nhưng trong nháy mắt tôi cảm thấy đầu vầng mắt hoa, khăn trương nắm tay Đại Oai, quay đầu lại, nói: “Chúng ta đi dạo tiếp, đi dạo tiếp đi.....”

Tôi hoài nghi mình lại phát bệnh, bởi vì mặc dù khó nhận ra gương mặt, nhưng chỉ liếc một cái thì tôi đã biết đó là Lương Trầm. Anh chẳng phải đang ở San Francisco cùng Viện Viện sao..... Không thể nào, không thể nào tới đây được đâu!

Đi ra mấy bước, tôi cảm thấy mình càng ngày càng sợ, ngã vào trong lòng Đại Oai, khó khăn hỏi: “Phía trước cửa tiệm của mẹ mình..... có người không?”

Đại Oai quay đầu lại nhìn kỹ nhìn, nói: “Đâu có ai đâu.....”

Tôi gật đầu, mết mết gật đầu, nói: “Mình mết rồi.....” Bị Đại Oai đập một cái thật mạnh vào trán: “Mết rồi mà còn đi về phía này hử.....?”

Tôi nhảy dựng lên đánh cậu ta: “Cậu chán sống rồi ă, lại dám đánh mình.....” Hai người cãi nhau ầm ĩ chạy về phía trước cửa hàng, quả nhiên không có ai. Tôi quay đầu, nhìn về bóng tối phía trước, có cảm giác kỳ dị, tựa như đối diện với một ánh mắt ẩn nấp, dịu dàng mà ưu thương.....

33. Chương 33

Mây trôi hững hờ, đời người tựa thoi đưa.

Chờ lúc nhàn nhìn gió thu, sóng Lạc Thủy trong veo.

Trên con đường dài hẹp phía trước, chỉ có những cành khẳng khiu trụi lá với hắt tòi.

Khúc lưu truyền, trong Giang Nam phụ lão, lúc cùng nhau phơi áo ngư dân.

.....

Cẩn thận hạ xuống một nét cuối cùng trong chữ “thoa” (áo tôi), tôi đứng thẳng người, nhẹ nhàng thổi khô nét mực.

Bên kia, bạn học Đại Oai đã nhàm chán lại nhàm chán ngồi gục lên gục xuống mười mấy lần, thấy tôi rồi cuộc cũng để bút xuống, liền như một con cá chép nhảy dựng lên, từ từ bước đi thông thả đến bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn tôi viết chữ rất đúng khuôn phép..... Ách, cái đó, cũng không phải là một “bức thư pháp” sắc sảo gì cho lắm, khề cau mày, hồi lâu, rốt cuộc nhìn không được lại một lần nữa hỏi tôi: “Luyện trò này làm gì?”

Tôi ngẩng đầu, thần bí cười: “Muốn làm bạn trai Tây tôi, đầu tiên phải hiểu rõ chí hướng của Tây tôi cuối cùng là như thế nào!”

Cậu ta kéo khoe môi: “Không phải là làm bác sĩ sao? Có gì đặc biệt hơn người! Cậu thật đúng là đừng tưởng mình không dám cưới nữ bác sĩ làm vợ đấy nhé!”

Tôi cười: “Cậu dám, sao cậu có thể không dám chứ, cậu nhất định dám! Vậy ông cụ non cậu cuối cùng có thể nói ình nghe một chút đi, Đông Pha tiên sinh viết bài từ này, rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?”

Cậu ta lập tức lại bị tôi đánh bại, đi tới, vỗ vỗ vai tôi nói: “Này, cậu không có vấn đề gì đó chứ? Mình nhớ hồi trung học, cậu hình như học khoa học tự nhiên nhất mà?”

“Ai nha nha, nói như vậy lúc mình đây học trung học đã có may mắn được cậu coi trọng chú ý sao?” Tôi héch mặt, cười cười nhìn.

Cậu ta nhúc nhúc, nói: “Khi đó, cậu chưa bao giờ chủ động xuất hiện ở trước mặt mình; chưa bao giờ ình một chút dấu hiệu, xin hỏi Lỗ tiểu thư, tôi rốt cuộc lấy cơ sở nào mà có thể biết cô đang thầm mến tôi chứ?” Tiếp đó lại ít nhiều có chút đắc ý nói: “Huống chi, khi đó số nữ sinh thầm mến mình, lên viết ình mấy tờ giấy, thư tình ình đâu chỉ một hai người.....”

Tôi ngẩng đầu nhìn của cậu ta, bình tĩnh xem xét mười giây, hít một hơi, hỏi: “Vậy cậu rốt cuộc có trân quý những tờ giấy đó thật tốt không? Hay là cầm đến khoe trước mặt bạn bè xong rồi ném quách đi luôn?”

“Mình..... Đương..... Nhiên.....” Giọng điệu của cậu ta rất chần chờ.

“Nói đi! Nói chút đi, những tờ giấy đó rốt cuộc viết cái gì?” Tôi ung dung nhìn cậu ta.

“Ngày chờ tháng nhớ năm mong.....” Cậu ta rên rĩ.

“Mình biết rồi!” Tôi cười cười lấy đầu ngón tay chọc cậu ta, nói: “Nếu như khi đó mình cũng ngây ngốc viết cho cậu những thứ chả ra sao đó, thì ngoại trừ thỏa mãn lòng hư vinh của đại gia cậu, thì còn cái gì tốt?” Trong đầu, nhất thời rõ ràng nhớ đến một tờ giấy viết thư đầy những đóa hoa màu hồng phấn, trên giấy, một cô bé ngây thơ dùng mấy chục lần tâm tư và sức lực chăm chú viết xuống những lời ngây ngô mà lúng túng: “Lúc cậu nghe thấy những âm thanh hoa mỹ này, thì cậu hãy tin rằng, đó là lời mà một người yêu cậu muốn bày tỏ với cậu.” Cuối thư, chỉ có một chữ ký bờ vờ vô cùng e thẹn, run rẩy hơi lung lay — lớp 10/6, Lỗ Tây!

Tôi làm sao không cho cậu ta một chút ám hiệu nào chứ, thật ra căn bản đã nói tương đương rõ rồi; làm sao mà tôi chưa từng xuất hiện ở trước mặt cậu ta chứ? Thật ra căn bản là ngày nào tôi cũng hao hết tất cả tâm lực leo đèo theo đuôi cậu ta, nghe ngóng tầm hơi của cậu ta.

Chỉ là, bạn học Đại Oai nói không sai, lúc còn trẻ, cậu ta gia cảnh tốt, thành tích tốt, vẻ ngoài lại đẹp trai, luôn mặc hàng hiệu, tiêu tiền rất hào phóng, ở trong cái thành phố nhỏ ở phía nam xa xôi chúng tôi, có vẻ rực rỡ tân thời nói không nên lời, từ trên xuống dưới, vượt mọi cấp lớp, số nữ sinh thầm mến cậu ta thật sự không ít. Mỗi lần gặp lúc đến cậu ta đá banh thì không biết có bao nhiêu nữ sinh tụm năm tụm ba cùng đi qua xem, mà cô bé tôi đây, bất hạnh chính là người trung thành nhất trong số đó, gần như trận nào cũng nhất định phải đến.

Khi đó, tôi cho là, cứ cố gắng hết sức thì nhất định có thể có kết quả. Mãi đến lúc dần dần trưởng thành, từ từ đi, từ từ lãnh ngộ, mới dần dần hiểu ra một đạo lý: lúc anh ở giữa một đám đông người, thì một người không thu hút, muốn được một người khác nhìn thấy, thì phải cần vận may rất lớn; Nhưng một khi anh đã từng bước từng bước đi về phía trước, từng bước leo lên trên đài cao, thì không cần cố ý, chỉ cần một động tác tùy tiện, cũng sẽ có rất nhiều người tùy ý ngẩng đầu là có thể nhìn thấy anh.

Nhưng mà, trong quá trình trèo lên đài cao, tất cả sẽ không giảm chận tại chỗ, lòng dạ con người, nội tình cùng tâm mắt đều bất tri bất giác trở nên trống trải, có khi trong quá trình đi lên đó một động lực quan trọng nào đó từng chống đỡ cho anh hướng về phía trước; một cái nhìn chăm chú nào đó mà anh từng nóng bỏng mong đợi, có lẽ, trong lúc lơ đãng, liền bất tri bất giác mà dần dần phai màu!

Hồi tưởng lại, thời thiếu nữ của tôi, bơ vơ không nơi nương tựa, bản tính thì nhát gan, vụt vào trong đông người thì chẳng mấy chốc mà chìm ngấm, căn bản cũng không có tiềm chất gì đặc biệt để đôi mắt sắc sảo của bạn học Đại Oai có thể phát hiện ra được, nếu nói là lỡ mất, thì chỉ bằng nói mình quá mức bình thường, nhất định sẽ bị bỏ qua. Hơn nữa, chuyện khi đó, cậu ta không thể phát hiện ra tôi, thật sự cũng thể trách cậu ta được.

Nghĩ như thế, tôi liền rất bình tĩnh hòa nhã vỗ vai của cậu ta, nói: “Thật ra hồi trung học, hoài bão của mình rất lớn, liều mạng học tập, tuy nói đúng là không chú ý mà từng có đối một chút ý nghĩ rung động với cậu, nhưng thật ra suy cho kỹ thì cũng coi như chẳng là gì.” Xoay người, đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

“Được rồi, quên thời trung học đi!” Đại Oai có chút oán hận và bất đắc dĩ nhìn tôi, vẻ mặt rõ ràng là còn khúc mắc chuyện tôi dễ dàng gạt bỏ chuyện nhiều năm “Thầm mến cậu ta” như thế. Suốt đường cứ đi theo tôi, ít nhiều có chút không cam lòng nói: “Vậy sau đó thì sao? Cậu nói cậu cũng theo mình thì vào cùng trường đại học đó là còn bản khoản chuyện gì? Không tìm mình thổ lộ coi như xong, còn hờ một tí là động cước với mình, cả ngày hung dữ như bà la sát.....”

Tôi lập tức không chút do dự đá một cước, nói: “Cậu còn không biết xấu hổ mà nói nữa hả. Khi đó, cậu dám nói cậu từ chối Mộc Lan.....” Vừa nói ra, lập tức biết không ổn, tôi dừng lại, ngẩng đầu, cẩn thận nhìn sắc mặt của cậu ta.

Nhưng biểu hiện của cậu ta lại vô cùng không sao, đánh tôi: “Đây còn không phải là do cậu sao! Ai bảo cậu.....” Nói liên miên cần nhắc oán trách một hồi, thì đại ý chính vẫn là — nếu như không có tôi, cậu ta làm sao có thể gặp được Mộc Lan?

Tôi im lặng, không đáp lời, yên lặng nghe.

Cho nên nói, trên cái thế giới này, nghề nghiệp nào cũng đều có thể làm, duy chỉ có tự mình làm bà mai là ngàn vạn lần không làm được, chẳng những nếu lúc mai mối thành công, bị đôi tình nhân yêu nồng cháy trong nháy mắt vụt vào lãnh cung; sau đó, lỡ đôi tình nhân này không cẩn thận chia tay, anh còn phải nhảy ra, làm việc nghĩa thì không chùn bước đưa lưng ra chịu nổi oan “giới thiệu thất trách” khổng lồ.

Tôi không biết một phen dạy dỗ này của Đại Oai rốt cuộc là xuất phát từ chân tâm hay chỉ đơn thuần là cố chống đỡ để duy trì thể diện đàn ông, nhưng tôi thật sự không muốn nhắc đến Mộc Lan trước mặt cậu ta, nhanh chóng lau khô tay, trở lại thư phòng, đi tới trước bàn, cầm bức thư pháp của tôi lên, ho khan hai tiếng, nói: “Đồng chí Đại Oai, cậu lại nhìn kỹ xem, nhìn kỹ xem, bài từ này rốt cuộc là nói cái gì.....”

Cậu ta cuối cùng cũng không cười nữa, nghiêm túc đọc đại tác phẩm của Đông Pha tiên sinh, đọc rồi lại đọc, bỗng nhiên hai mắt sáng lóe lên, kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn: “Cậu chẳng lẽ.....”

Tôi gật đầu, cười cười nhìn cậu ta, nói: “Chính xác!”

.....

Mùa thu năm đó, khoảng thời gian đến Stanford cũng chính là khoảng thời gian đau khổ nhất, dằn vặt nhất trong cuộc đời tôi, đồng thời cũng là khoảng thời gian để tôi một lần nữa nhìn lại mình, kiểm điểm lại tình cảm của mình, đánh giá lại giá trị quan cùng nhân sinh quan, cũng là khoảng thời gian tôi từ trong địa ngục leo ra, trở lại với nhân gian. Cho nên, vào cái chiều hoàng hôn đặt bước chân đầu tiên vào sân trường ấy, lúc cảm nhận được cơn gió mát đầu tiên vỗ vào mặt, tôi tự nhiên cảm thấy như có một luồng ánh sáng nào đó rực rỡ ấm áp đang chiếu rọi khắp nơi trong cõi lòng mình.

Tôi đi ở trong sân trường, bước qua từng khóm cây nhành lá xanh tươi; ngồi xuống vuốt ve mỗi một viên gạch nơi chân tường. Đến khi màn đêm buông xuống, tôi lại đứng dưới những ánh sao mỏng manh, trước đài tưởng niệm Hoover, ngửa đầu, nhắm mắt, hít một thật sâu, nghĩ về bao nhiêu năm mình đã phấn đấu, vô số đêm lạnh lẽo chong đèn đọc sách, đều trong nháy mắt mà bùng cháy.

Những đau khổ về tình cảm cùng sự khuếch trương lý tưởng gần như là chẳng phân biệt được trước sau, cứ đồng thời mà đến, tựa như hai dòng xoáy khổng lồ đồng thời xoay tròn ở trong người, một cái theo chiều kim đồng hồ; một cái ngược chiều kim đồng hồ, không biết bao lần khuấy động, bóp nghẹt lấy trái tim. Một khắc đó, từ đáy lòng tôi đã có được một sự bù đắp và cứu vớt, cũng giống như đêm mưa đó, lúc bị thương, những đau đớn dằn vặt cứ thế sinh sôi nảy nở ào ào chảy vào trong mạch máu, như thiêu như đốt, như lột da róc xương, thiêu cháy cả linh hồn.

Tôi yêu Stanford, yêu mảnh đất này, không chỉ vì nó phải mang theo rất nhiều ước mơ và hoài bão của tôi; cũng không chỉ vì nó đã từng chứng kiến quá trình phấn đấu và trưởng thành của vô số nhân vật phong vân; mà còn vì nó là ánh sáng le lói chiếu soi tôi trong lúc bàng hoàng không nơi nương tựa, phá vỡ tấm màn nặng nề bao phủ trái tim tôi, để cho tôi lại có thêm sức mạnh.

Cũng ngay tại nơi đây, tôi đã gặp được rất nhiều bộ óc thông minh nhất có cùng chung chí thú với tôi nhất.

Đến từ Pháp quốc có bộ óc của Aaron tóc vàng mê người đứng đầu về thảo luận án lệ, người con trai đã đứng lên tranh luận kịch liệt với tôi, cũng là người đầu tiên ở Stanford tặng cho tôi một bông hoa hồng.

Đến từ Nhật thì có cô bạn Huệ Mỹ Ái quốc tịch Hà Lan nhân viên bán hàng của cửa hàng Wesley, mời tôi tặng cho cô một câu thơ cổ của Trung Quốc để biểu đạt tấm lòng. Tôi đành căn cứ vào hiểu biết thơ cổ có hạn của mình mà tùy tiện cho cô ấy một câu “Ngọn liễu mảnh trắng treo, Hoàng hôn người hẹn ước”, chẳng biết tại sao, trong ý nghĩ lại mơ hồ hiện lên câu “Chẳng gặp người năm trước. Tay áo xanh đầm lệ ướt”.

Dĩ nhiên, tôi không mặc áo có tay áo màu xanh, cũng tìm không được bất kỳ lý do nào phải lệ rơi. Chẳng qua là đột nhiên, cảm thấy ngôn ngữ nước mình thật là uyên thâm, hàm ý sâu sắc, cho nên, mua [Tập thơ Đường Tống], trải rộng tờ giấy Tuyên Thành ra, mài mực đủ độ đậm, cẩn thận chép xuống.

Đến từ Nga thì có Yuri [] thân hình cao lớn, lông tóc rậm rạp, tính cách thẳng thắn, rất thích uống rượu, là một đối thủ bình sinh hiếm gặp.

Nên dĩ nhiên, ở trong một bữa ăn, trước mặt vô số người, sau khi chuốc rượu tôi thất bại thì sau đó ngày nào cũng nghe theo tôi.....

Lúc tôi còn ru rú ở trong một thành phố nhỏ ở phía nam Trung Quốc vùi đầu khổ học, cũng không thể biết trước tương lai có thể đi tới một trình độ nào, gặp phải hạng người gì, gặp phải cái hoàn cảnh như thế nào; song, qua quan sát, qua thời gian, qua trải nghiệm, cuối cùng sẽ không thể tránh khỏi một ngày, phải viết lên — khúc cuối cùng khi tiễn người ra đi!

Luận văn thạc sĩ của tôi cuối cùng cũng thuận lợi bảo vệ xong, may mắn nhất là, ở cái nơi nhân tài đông đúc, tinh anh tập trung như ngôi trường này, luận văn của tôi vẫn một đường vượt mọi chông gai, vượt qua không biết bao nhiêu vòng, vẫn được rất nhiều giáo sư đồng ý xếp vào nhóm “luận văn tốt nghiệp xuất sắc”, giành được một cái cúp thủy tinh tròn có in huy hiệu trường Stanford.

Cầm cúp đi xuống dưới sân khấu, Aaron đẹp trai cũng giành được cơ hội “lên thẳng tiến sĩ” đi tới ôm tôi, hôn lên trán tôi, mỉm cười nói: “souhaits (tiếng Pháp: Chúc mừng)!” Sau đó, ôm vai tôi, nhẹ nhàng nói: “je t’apprécie beaucoup tu sais (Thật hâm mộ cậu)!”

Tôi cười, nghiêm trang ngẩng đầu lên, nhìn cậu ta, dùng tiếng phổ thông tuyệt đối thuần khiết, nói từng chữ một: “Thật xin lỗi, mình không hiểu tiếng Pháp, cậu nói tiếng Trung Quốc đi!”

Không ngờ, vừa dứt lời, liền thấy bạn học Yuri thân ái ôm một bó hoa tươi trong nháy mắt chạy tới trước mặt tôi, dùng khẩu âm tuyệt đối kiểu Nga, nói với tôi một câu tuyệt đối bằng tiếng Trung Quốc: “Ngọn liễu mảnh trắng treo, Hoàng hôn người hẹn ước”!

Tôi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cậu ta một cái, nhin không được bật cười, cười đến thở không ra hơi, một hồi lâu, mới ngẩng đầu, cười cười nhìn cậu ta, dùng một câu tiếng Nga duy nhất mà tôi hiểu, đáp lại:

“ (Chú thích: câu cuối cùng trong bài thơ Tôi yêu em của Puskin: Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm đắm. Cầu em được người tình như tôi đã yêu em)”

Cuối cùng người chen vào khe hẹp giữa hai anh chàng đẹp trai cứu thoát tôi là Viện Viện.

Cô nàng dịu dàng này, kể từ khi biết luận văn của tôi được thưởng, vẫn cứ quần lấy tôi, nhõng nhẽo cố gắng dò hỏi ngày nào sẽ trao giải. Tôi cứ lơ cô ấy đi, rồi thuận miệng trả lời cô ấy cho có lệ, không ngờ cô ấy ngày càng thông minh, vậy mà có thể tra ra được sự thật từ một số dấu vết sắp xếp lịch trình hàng ngày của tôi, sáng sớm liền đón xe chạy tới đây.

Cô ấy hết sức kích động mà đem một cái hộp nhỏ đưa đến trước mặt tôi, kích động nói: “Nhìn nè, Tây Tây, nhìn xem cậu có thích không?”

Nấp hộp mở ra một cái, ánh sáng lấp lánh ủa ra, Aaron vọt lại, thán phục huýt sáo cười, hỏi: “Diamond?”

Viện Viện gật đầu, mỉm cười.

Tôi nhìn lướt qua, là một cái ghim cài áo hình cây lựu, kiểu dáng rất giống cái mà tôi đã tặng cô nhiều năm trước. Duy chỉ một chuyện nhỏ là: Cái ghim cài áo mà tôi tặng cô ấy chắc chắn chỉ là nạm đá giả thôi; còn cái cô ấy tặng tôi này thì.....

Bản thân tôi hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức đóng nắp hộp lại, kín đáo đưa cho lão Trần đang đứng phía sau Viện Viện, nói: “Cất kỹ nhé!”

Cô bé này, không biết đem đồ quý như thế bày ra nơi công cộng rất dễ xảy ra án mạng sao? Nhưng, nhìn thấy cô ấy, vẫn thấy thật ảm áp, thật may mắn, vào những lúc quan trọng trong đời, vẫn có một người quan trọng ở bên cạnh mình.

Buổi lễ tốt nghiệp của bạn học Đại Oai, không khéo lại diễn ra cùng lúc với của tôi, còn ba mẹ của tôi thì.....

Hai năm qua, chồng sau của mẹ vẫn ở trong trạng thái nửa mất tích, thỉnh thoảng có tin tức, nhưng cũng chẳng có gì rõ ràng. Chức vụ của ba cuối cùng từ công ty con ở California nhảy tới tổng công ty ở New York, tiền lương có một biên độ tăng rất lớn, đang hả lòng hả dạ, liền bắt buộc mẹ đóng cửa quán ăn Trung Hoa, hai người, cứ như vậy, không kết hôn, mà hết sức thân mật “sống chung phi pháp”.

Tôi không có cho bọn họ biết việc luận văn của tôi được thưởng, cũng không mời bọn họ đến dự buổi lễ trao giải này, bởi vì, sau khi được trao giải thưởng xong, sẽ đến lễ công bố danh sách học viên tốt nghiệp được “lên thẳng tiến sĩ”.

Cứ như trước đây, bọn họ từ lâu đã đem chuyện tôi muốn học tiến sĩ công bố khắp nơi ngay cả tất cả thân thích ở Trung Quốc cũng không có ai không biết, trong khi, tôi chưa từng một lần chắc chắn là sẽ theo lời bọn họ đã nói mà tiếp tục học tiến sĩ, cho tới bây giờ cũng không!

Tôi nắm tay Viện Viện rời khỏi hội trường, nét mặt Aaron sững sờ, cũng không dám rời đi.

Mấy tháng này, Viện Viện đang thử đi theo nhóm linh mục đi tuyên truyền từ thiện, học được rất nhiều kiến thức mà cô chưa từng có, hưng phấn mà lôi kéo tôi, riu rít nói không thôi.

Tôi nắm tay cô ấy, bước chậm chậm trong sân trường, rất lâu sau đó, chờ cô ấy cuối cùng cũng nói xong, mới dừng chân lại, nhìn bầu trời xanh lam trên đỉnh đầu, mỉm cười, nói: “Viện Viện, ngày mai, mình phải về nước, cho nên.....”

Viện Viện kinh hãi, vội vàng hỏi: “Tại sao? Tại sao là ngày mai? Tây Tây, cậu không muốn ở bên cạnh mình sao?”

Tôi nhìn cô ấy, mỉm cười: “Mình phải trở về, mà nghĩ cho thật kỹ một vài vấn đề, còn nữa, mình còn phải tìm một số thứ....”

34. Chương 34

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, chớp mắt, tôi đã về nước gần một tháng.

Mẹ già của tôi sau khi rốt cuộc cũng ra phát hiện tôi từ bỏ chuyện học tiến sĩ, tự tiện trở về nước, thì khiếp sợ, không tin, tức giận, uất ức tiếp đó là đủ các loại chiêu trò “Một khóc hai nháo ba thất cổ” kinh điển, cố gắng dụ dỗ hoặc uy hiếp tôi tiếp tục trở lại mảnh đất tươi đẹp nhất trong suy nghĩ của bọn họ..... Hết thấy mọi thủ đoạn đều đem ra dùng hết, rốt cuộc sau khi phát hiện không có kết quả, liền bắt đầu đổi thành kiểu ngày nào cũng oanh tạc cái điện thoại để khuyên can, cuối cùng, sau khi đã điện thoại nói mãi tới sùi bọt mép, tê lưỡi mỗi miệng, mới chịu từ bỏ cái loại cứu vãn phí công này, chỉ thất vọng hỏi tôi: “Con và Đại Oai, rốt cuộc định kết hôn ở trong nước hay là qua bên đây?”

Về quan hệ phức tạp giữa tôi và Đại Oai thì trước mắt hãy còn rất xa mới đạt đến trình độ kết hôn quan trọng này, tôi từng cố gắng dùng đủ các loại ngôn ngữ và cách thức lý tính hoặc là cảm tính để giải thích với bà, những lần nào giải thích đến cuối cùng, cũng chỉ nghe được bà nói một câu: “Người ta học thạc sĩ, tiến sĩ không phải cũng kết hôn sao? Mẹ nhớ trên lớp các con.....” Cứ vòng đi vòng lại như thế vô số lần, tôi quả quyết từ bỏ cái loại này cố gắng toi công này.

Về mặt khác, trong quan niệm “nữ đầu bếp” của bà, tôi sợ dĩ từ bỏ việc học tiến sĩ, nhất định là bởi vì lo mình bằng cấp cao quá, sẽ tổn thương đến thể diện của ông chồng tương lai (bạn học Đại Oai) của tôi, cho nên, vì tình yêu vĩ đại, vì thể diện của người đàn ông nào đó, liền không màng đến tiền đồ, như vậy như thế, như thế như vậy, y chang như tình tiết bỏ nhà theo trai của mấy vợ kịch hiện đại.

Bà ấy vốn rất thích Đại Oai, cuối cùng lại bởi vì lần này bạn học nào đó phạm vào đại tội một mình bắt cóc tôi “bỏ trốn”, mà bị bà đóng cho dấu bất lương.

“Con trước mắt tạm thời vẫn..... không có cách nào kết hôn!” Tôi cười cười ở trong điện thoại vút ra đáp án ẹ già: “Bởi vì Đại Oai chê con là thạc sĩ, bằng cấp cao quá.....” Nhanh chóng đưa điện thoại ra xa.

Quả nhiên, trong điện thoại lập tức vọng ra một trận điên cuồng gào thét: “Con nói cái gì? Con nói cậu ta.....” Cho nên mới nói, phụ nữ con gái được đàn ông yêu chiều thì mới có sức mạnh, bất kể là mười lăm tuổi cũng được, năm mươi tuổi cũng được, đều như nhau cả. Ban đầu lúc bị ba tôi vút bỏ, mẹ tôi ngậm đắng nuốt cay mà sống, vô cùng khiêm nhường, hết thấy mọi góc cạnh đều bị máu, nước mắt và những gian truân trong cuộc sống mài mòn từng chút từng chút một. Chỉ có vào lúc này, có chồng để tin tưởng, có con gái để lo lắng, mới có thể một lần nữa tìm về tất cả mọi tâm trạng và sức lực để cười đùa, tức giận, mắng mỏ.

Mẹ già tôi không nổi kích động, cho nên nghe xong câu trả lời chắc chắn của tôi, trước sau như một, tức giận mà quả quyết dập máy. Rồi cũng rất nhanh sau đó liền loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại của bạn học Đại Oai vang lên bên phòng bên cạnh.

A, “chuyển hướng họa thủy” thành công, hôm nay sao mà yên tĩnh tốt đẹp xiết bao.....

Tôi thừa dịp bạn học Đại Oai bị bom miệng mãnh liệt oanh kích, khẽ mỉm cười, đưa tay đóng cửa phòng, lững thững đi tới cửa sổ ngắm cảnh.

Từ ngoài cửa sổ nhìn ra, loáng thoáng còn có thể thấy một góc hồng lâu. Thời đại học tươi đẹp lúc trước của tôi và bạn học Đại Oai cũng diễn ra ở nơi này. Có biết bao nhiêu lần, tôi bị kích động chạy đến dưới cửa sổ nhà cậu ta, lớn tiếng gọi: “Đại Oai, Đại Oai.....” Mỗi lần thấy cậu ta lộ đầu ra, trong lòng tôi luôn trào dâng một cảm giác căng thẳng và tức giận không tên – Thật tiếc biết bao, khi đó đi tìm cậu ta, đều không có gì khác hơn là vì đòi lý lẽ cho Mộc Lan, phía sau hồng lâu, có một vườn ươm nho nhỏ, trồng đủ chủng loại thực vật tùy theo mùa. Lúc vào năm nhất đại học, tôi từng có lúc ngu đến không có thuốc chữa, đường

như vô tình bước vào trong vườn ươm này học từ vừng tiếng Anh, cứ tưởng là đến lúc nào đó không cẩn thận, sẽ “vô tình gặp được” anh chàng đẹp trai trên lầu, nhưng chẳng biết làm sao, trong một đồng những anh chàng đi qua đi lại nơi này, lại chưa từng có lần nào thật đúng là có cả Đại Oai đẹp trai mà tôi đang chờ mong.

Khi đó, đau lòng đến nỗi gần như ngày nào cũng phải hạ quyết tâm thôi đi vào trong đó, vậy mà sáng sớm ngày hôm sau, lại không thể kiềm chế mà lại đứng lúc xuất hiện.....

Tinh khiết ngọt ngào lại lo được lo mất, vừa mong được nhìn thấy vừa sợ bị nhìn thấy!

Quanh đi quanh lại, đến lúc nào thì anh chàng đó mới chịu đi tới bên cạnh tôi, cả ngày giống như kẹo da trâu dính lấy nhau – cái gọi là ba mươi năm Hà Đông, bốn mươi năm Hà Tây, đời người lên xuống thất thường, quả nhiên là khó có thể dự đoán!

Phía tây vườn ươm, là một cái kho bị bỏ hoang, từ cửa sổ nhìn sang, còn có thể mơ hồ nhận ra góc cạnh.

Vào một đêm khuya, tôi không cẩn thận mà nhặt được một cái cô gái ở trong kho, tiện tay tặng cho cô ấy một cái ghim cài áo hình quả lựu, kết quả bây giờ, lại bí mật mang về một cái ghim cài áo nam kim cương mà có thể tôi khổ cực phấn đấu vài chục năm mới có thể mua được!

Cho nên có khi ngẫm lại, cái gì mà “Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu” cũng thật có mấy phần đạo lý.

Mà cô gái tặng tôi ghim cài áo kia, khi đó, lại ở.....

Quay về trường cũ giảng dạy là chuyện hiển nhiên, chuyện này vốn là đã hứa với giáo sư Lý từ nhiều năm trước rồi. Duy nhất chỉ có một chuyện ngoài ý muốn là tôi không có nguyện vọng lấy được bằng tiến sĩ.

Đối với chuyện tôi kiên quyết từ bỏ học tiến sĩ, trên đường chạy về, giáo sư Lý không thể không có câu oán hận, cho nên, vừa thấy mặt, tôi liền nhanh chóng tuyên bố: “Áp lực quá lớn, giáo sư ơi! Em cuối cùng cảm thấy đầu óc có chút đi không đúng đường, cho nên.....” Dù sao cũng là người từng có bệnh án, giáo sư vừa nghe, sự chú ý lập tức bị phân tán, thông cảm mà khoan dung không tiếp tục chỉ trích nữa, thẳng tay ký tên đóng dấu vào hợp đồng làm việc của tôi.

Chỉ là, lấy thân phận thạc sĩ mà vào trường cao đẳng, dù sao vẫn gây ra cho giáo sư những khó khăn không nhỏ. Tôi nhìn giáo sư nộp cho trường cái thư nhận xét viết tràn đầy một trang tán dương tôi mà mặt đỏ tới mang tai, vô cùng xấu hổ — tôi thậm chí còn lấy cái cớ hèn hạ như vậy để đối phó với người mà mình bình sinh kính trọng nhất!

Ba mẹ Đại Oai gởi thư, lại mãnh liệt yêu cầu cậu ta về quê kế thừa gia nghiệp, mà cái tên hồ đồ không khéo léo này, lại một lần nữa không để ý đến tâm nguyện trưởng bối, vẫn kiên quyết vào làm trong một công ty máy tính, quyết chí vì sự nghiệp dẫn đầu ngành IT mà cống hiến.

Ba mẹ cậu ta bắt đầu càng thêm đau lòng, mà không thể làm gì khác hơn là cấp tốc gửi tiền tới, để cậu ta mua nhà ở gần công ty, giục cậu ta sớm ngày kết hôn — ở trong quan niệm của ba mẹ cậu ta, nếu hai đứa chúng tôi đã trưởng thành cùng nhau, lại cùng thi vào một trường đại học, sau đó, lại là bạn học càng phấn đấu quên mình đi vạm vỡ theo bước chân tôi, đi mãi đến Mỹ mới đưa về được, nếu không phải là quan hệ yêu đương thì không thể nào mà giải thích được.

Tôi đã từng ở vào lúc Đại Oai gánh vác trách nhiệm nặng nề khi cô em họ nào đó của cậu ta tới California du lịch thuận tiện dò hỏi tình hình, mà chân thành giải thích với cô ấy, là thật ra Đại Oai ra nước ngoài, hơn phân nửa nguyên nhân là để tự mình giải sầu, cùng tới tới lui lui, cuối cùng lại không có một lần nào là vì mình!

Tôi không có quan hệ trực tiếp gì, cho nên cô em họ chỉ thần bí nhìn tôi, gật đầu, nói: “Chị Lỗ Tây, em hiểu mà!” Về nhà, thêm dầu thêm mỡ đem chuyện cũ và tình cảm giữa tôi và Đại Oai thổi phồng đến nỗi đủ cho Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài xấu hổ tự sát không biết bao nhiêu lần.

Ba mẹ Đại Oai mặc dù khó tránh khỏi ghét tôi bằng cấp quá cao, nhưng từ những điều em họ thuật lại, thì tất cả người nhà cậu ta cũng chắc chắn suy đoán manh mối từ trong đó, nói không chừng ngay từ lúc lúc trung học, hai đứa bọn tôi cũng đã tình thương mến thương, từ lâu đã thông đồng qua lại với nhau, qua

nhiều năm, e là không có ngoại lực nào có thể dễ dàng ngăn chặn, như thế như vậy cân nhắc một phen, lại xem công việc mà tôi tìm được ở thủ đô, đơn vị công tác cũng coi như bài bản đáng tin, nên quyết định áp dụng chính sách đánh vòng, trước giục hai đứa bọn tôi kết hôn, sau đó còn nghĩ cách khuyên tôi từ chức.....

A, cái Kiếp sống “bà lớn đầy trách nhiệm” đưa tới cửa rồi, làm cho người ta bất đắc dĩ cỡ nào chứ, sao còn có thể làm cho người ta thêm nhỏ dãi chứ!

Đại Oai hỏi tôi: “Mình nên mua nhà ở đâu thì tốt?”

Tôi cười: “Giáo sư Lý đã đồng ý giúp mình chuẩn bị một phòng ở trong trường, cho nên, ông cụ cậu phòng ốc cuối cùng nên mua ở nơi đâu..... Xin lỗi, mình thật không có cách nào cho cậu một ý kiến chính xác.”

Đại Oai thống khổ địa rên rỉ: “Thật không ở chung với mình?”

Tôi lười mặc kệ cậu ta, hồi lâu, suy nghĩ một chút, hỏi: “Nếu không cậu tới trường ở chung với mình, đưa ỉnh một nửa tiền thuê nhà. Về phần tiền cậu dùng để mua nhà kia..... hai người chúng ta đem đầu tư thị trường chứng khoán?” Tôi nhìn cậu ta, cười hưng phấn.

“Phòng ốc của cậu là do mình trả tiền thuê, sau đó, tiền mua nhà của mình, hai chúng ta cùng đầu tư chia hoa hồng?” Đại Oai nhìn tôi một cái, không chút lưu tình gõ lên trán tôi một cái: “Xảo diệu quá vậy!” Sau đó thở dài, nói: “Nói thật với cậu, mẹ già lo lắng mình công việc bận rộn, nên không chừng việc mua phòng lớn như thế, đã nhờ chị họ mình tới đây đảm nhiệm rồi, hai ngày nữa sẽ tới!”

“Quả nhiên là Đại thiếu gia bảo bối ha!” Tôi hâm mộ liếc cậu ta một cái, quay đầu, hát hàm hỏi: “Cậu đoán xem, giáo sư Lý giúp mình chuẩn bị phòng ở đâu.....?”

“Chắc là.....”

Tôi cùng Đại Oai từng đoán qua rất nhiều chỗ, xó xỉnh nào trong trường cũng có. Duy chỉ vì lẩn tránh theo bản năng mà không đoán đến một chỗ. Song, nghĩ sâu xa vào bên trong, lại như có chút ý trời.....

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy vài nhánh cây dương cao cao, cành lá thướt tha, chấp chờn theo gió, năm tháng lần lượt đổi dời, trên lớp vỏ trắng xóa đã in hằn những vết dấu mờ nhạt. Ban đầu, cũng chính tại nơi này, lần đầu tiên tôi đưa tay, ôm lấy Viện Viện!

Cũng chính tại cái ban công đó, vào một đêm mưa to như trút nước.....

Tôi từ từ nhắm mắt lại, đưa tay, xoa xoa thái dương.

Vết thương lành lại rất tốt, mặc dù, sau đó bạn học Đại Oai hình dung tôi chính là, một chiều nọ, bị Viện Viện dùng giá treo áo đập mạnh vào giữa trán, trên mặt tôi lúc đó đầy máu là máu, máu cứ như là một đóa hoa tươi đầy gai nhọn, bỗng nhiên nở rộ, sau đó chỉ trong giây lát mà rụng từng cánh từng cánh.

Tôi không hề biết điều đó!

Ở trong trí nhớ của tôi, cũng không có cái đoạn trải nghiệm gọi là “nằm viện điều trị”.

Tôi chỉ nhớ một người nào đó ở trên ban công lớn tiếng gọi tôi, còn một người khác, ở phía sau anh ta, lớn tiếng nói với anh ta một kế hoạch đầu tư rất quan trọng. Tôi chỉ nhớ tôi ôm thật chặt Viện Viện, cảm giác lạnh buốt, tuyệt vọng, sợ hãi..... Tựa như dưới đất đang hình thành một cái hố sâu hun hút, địa ngục như đang kêu gọi, không ngừng dụ dỗ tôi phần đầu quên mình rơi xuống dưới.

Vô số hạt mưa giống như những mũi kiếm sắc bén, dội thẳng từ không trung xuống, vọt thẳng vào trong mắt tôi, liên tục không dứt..... Từ một khắc đó, tôi cuối cùng không mở mắt ra được nữa, cũng không cách nào nhìn thấy nữa.

Nhưng thì ra là, những thứ vọt vào trong mắt kia, thứ ngăn cản tầm mắt tôi đó, lại, đều là máu loãng sao?

Tôi không hề biết, một chút cũng không biết.

Chờ đến lúc tôi nhớ lại là ở trong phòng quan sát của bệnh viện. Trên đầu vẫn còn băng, nhưng bác sĩ nói sẽ nhanh hồi phục, quả nhiên, sau mấy ngày quan sát, tôi lại một lần nữa trở lại trường.

Lúc đi, bác sĩ xác thực sức khỏe của tôi, song, từng ngày từng ngày đi qua, có mấy người, bắt đầu biến mất khỏi người tôi; lại có mấy người, bắt đầu sống ở trong giấc mộng mà tôi không cách nào phân biệt được.

Tôi không cách nào quên được cái sân thượng này, không cách nào quên được cái đêm mưa đó, cũng như, tôi trước sau không có cách nào quên được.....

Năm đó, lần đầu gặp nhau trong tiệc rượu, lần đó với tôi mà nói anh vẫn còn là người xa lạ, gần như là không chút do dự theo sát anh rời khỏi tiệc rượu, chốc lát quay trở về chỗ cũ, khi đó mới biết, đã là lặng lẽ nhẹ nhàng mà yêu anh, từ lần đầu tiên ngồi lên xe đạp của anh, lần đầu tiên cảm giác được vẻ đẹp trong sự tĩnh lặng của đêm khuya; đêm hôm đó, lại gặp nhau giữa đêm tuyết rơi, với tôi mà nói, vẫn không tính là quen biết anh, gần như là không có ký chút nào mà đi theo anh uống rượu trò chuyện, quay đầu lại suy nghĩ, mới biết khi đó, đã yêu anh mà không hề hay biết, từ lúc anh tự mình nướng cho tôi một cái bánh sinh nhật; từ lúc anh ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng mà yêu thương vuốt ve tóc tôi!

Nụ hôn đầu tiên không hề có sự kháng cự, lúc được anh nắm tay, thì nửa căng thẳng, nửa còn lại là ngọt ngào!

Tôi không biết thân phận lai lịch của anh, thậm chí còn không rõ tên họ của anh, chỉ biết duy nhất một điều là tôi bị anh hấp dẫn, không chút kháng cự mà bị anh hấp dẫn, giống như là rơi vào một cái con quay đang xoay tít mù, chỉ biết là không được rơi xuống đất, tìm không được bất kỳ một chút sức lực để có thể làm ình thoát ra được.

Trong tình cảm, quan trọng nhất là cảm giác — tôi vẫn tự nói với mình như vậy, mỗi một lần vẫn bí mật mà e lệ tự trải nghiệm, sự thân mật gần bó như môi với răng, vẻ đẹp khi da thịt quấn lấy nhau! Mỗi một lần kề sát vào nhau trái tim tôi lại đập liên hồi, làm cho tôi mặt đỏ tía tai; mỗi một lần da thịt tiếp xúc đều khiến tôi khẽ run lên.

Anh muốn tôi, tôi chắc chắn điều đó. Từ việc anh chỉ cần một khi ôm lấy tôi, là thân thể sẽ không thể nào khống chế mà nhanh chóng biến hóa; từ việc anh hôn cắn tôi, không chút nào che dấu độ mạnh yếu; từ biểu hiện của anh sau khi hôn tôi, lúc nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt hơi lộ vẻ mê loạn cuồng nhiệt; từ việc bàn tay hơi có vẻ thô ráp của anh, thô bạo lại không hề mất đi sự nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh núi non mềm nhất của tôi....

Cả thể xác và tinh thần của tôi đều tập trung vào đó, từ lần đầu tiên quyết định trao mình cho anh, chịu đựng sự khiếp sợ, chịu đựng nỗi đau đớn, chịu đựng sự ngột ngạt, chịu đựng hết thảy những choáng váng, ngây ngất nguyên thủy của con người, hai cánh tay quấn ở cổ anh, còn hai chân, dùng hết toàn bộ sức lực, quấn ở bên hông anh. Từng cái móng tay cũng trĩu đầy sức mạnh, bấm ở trên da thịt của anh, một đường lại một đường, bấm cho đến khi thành dấu.

Tôi nhắm mắt lại, rõ ràng xác xác thực thực cảm giác bị xuyên qua trong nháy mắt, máu tươi trào ra, tại chỗ thân thể giao nhau, cổ họng ngọt ngào, cứ như là đồng thời chạy ào vào trong cổ họng.

Tôi biết cơ thể mình đang lột xác, biết mình đang mất đi một số thứ, lại đồng thời, có được một số thứ. Tôi dùng sức, liều mạng dùng sức, càng làm ình đau hơn, thì cảm giác càng rõ ràng hơn, một khắc đó, tôi chính là dùng một ngọn lửa nóng bỏng, mạnh mẽ như thể mà bao vây lấy anh; còn anh, lại là dùng một sự thô bạo cẩn thận từng li từng tí như thế mà có được tôi!

Mỗi một lần ra vào lại mang theo một cơn đau và một hồi run rẩy khó nói lên lời, mồ hôi của anh đổ xuống nhễ nhại dọc ngang khắp trên người tôi, tạo thành một bức tranh như sông núi ruộng đồng gò bờ tha hồ lộn xộn. Tôi muốn đưa tay gạt đi những giọt mồ hôi đang đọng trên cằm anh, nhưng lại bị anh cúi người dùng răng cắn vào đầu vai, cánh tay trong nháy mắt trở nên vô lực.....

Đối với những thứ kích thích triền miên này tôi chẳng có gì để mà hối hận. Ngay từ ban đầu xuất hiện trước mặt tôi, anh vẫn luôn khiến cho tôi động tâm như thế, thích như thế!

Chỉ là –

Tôi nguyện ý nhắm mắt lại, phong bế tư tưởng, không muốn nghĩ cũng không muốn hỏi bất cứ điều gì, chỉ lấy lương tri của một bác sĩ mà cứu vớt Viện Dị, nhưng thật ra, thật ra tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng quên, khi giai đoạn trị liệu kết thúc, cũng đồng nghĩa với việc củng cố cho hôn nhân giữa anh và cô ấy.

Bà Hà trả lương cho tôi rất cao, bà ấy cười đến sung sướng mà mập mờ: “Lương Trăm trăm cay nghìn đắng đi mở đường, thiết lập chi nhánh công ty ở bên San Francisco này, chẳng phải là muốn cùng đoàn tụ với Viện Viện sao! Chuyện này cần phải cảm ơn cô. Cũng chẳng dễ dàng gì, bên này vốn là địa bàn của anh hai cậu ta phòng thủ nghiêm ngặt, thật khổ cho cậu ta. Chỉ mong năm sau, bọn nó có thể có một đứa con.....” Đúng vậy, tôi biết anh sắp đến San Francisco. Anh vừa tặng rất nhiều món quà vừa đắt tiền vừa quý hiếm cho Hà gia, từ trên xuống dưới không thiếu một ai, chỉ có duy nhất tôi là ngoại lệ — anh chắc là mong đợi tôi tự giác tự nguyện biến mất đây!

Mặt tôi không chút thay đổi nhận tiền từ tay bà Hà, cười đến khách khí mà nhạt nhẽo: “Có thể trị tốt cho Viện Viện, với tôi mà nói, thật sự rất có cảm giác thành tựu!”

Tôi cũng không nên xuất hiện ở trong cuộc sống của anh, cũng như, anh không nên gặp tôi!

Thế giới và đấu trường của anh quá lớn, có nghĩ đến đâu cũng không tới!

Còn không gian của tôi thật ra lại có hạn, nếu, đã không có nơi cho anh tránh được, thì quay về thôi, trở lại bên cạnh giáo sư Lý vẫn luôn khích lệ tôi trưởng thành; quay về vòng ôm của mẹ tổ quốc!

Cuối cùng sẽ có một ngày, có thể quên đi, bởi vì tôi cũng chưa từng quên trên đỉnh đầu mình còn có mây trắng, có bầu trời xanh lam!

Sai lầm kết duyên, duy chỉ có thời gian có thể chữa trị, như vậy, không gặp là tốt nhất!

Anh muốn tới San Francisco, vậy tôi đây..... rời đi là xong!

35. Chương 35

Lúc còn trẻ, chúng ta thường thường xem rất nhiều rất nhiều thứ là mục tiêu, ví dụ như sự nghiệp, ví dụ như thành tựu, ví dụ như sự thừa nhận trong suy nghĩ người khác, ví dụ như..... tình yêu! Con người ta mấy ai chú trọng đến thời gian, cứ mặc nó trôi đi, mà không hề hay biết trong cuộc đời, có rất nhiều thứ có thể thu hồi hoặc tái hiện lại, duy chỉ có thời gian, một khi đã trôi đi, thì chẳng bao giờ có thể trở lại.

Lấy trường học làm điểm xuất phát, quanh quẩn một vòng, lại quay trở về trường, thân phận thay đổi, ý thức thay đổi, nhưng vẫn không thể hoàn toàn cùng rảo bước tiến lên. Cho đến ngày đó, mang đôi giày thể thao thoải mái, mặc một cái váy ngắn màu cà phê đi vào phòng học, đột nhiên phát hiện mọi người mở miệng gọi mình là cô giáo trước mắt cũng ăn mặc giống như tôi. Một phút kinh hãi đó, quả thực khủng bố đến mức có thể so với khi niên thiếu lần đầu tiên phát hiện máu bên trong quần lót, còn tưởng mình bị thương sắp chết, khiến người tôi chấn động sâu sắc từ trong ra ngoài.

Tan lớp, lập tức vội vã chạy về tức xá, nhìn vào gương, cẩn thận soi chiếu một lần rồi lại một lần, xác nhận trên mặt mình chưa xuất hiện nếp nhăn, gương mặt vẫn còn hồng hào tròn trịa, nhưng cuối cùng vẫn vội vàng cởi bỏ cái váy ngắn màu cà phê kia, ít nhiều có chút buồn bã ý thức được, e là sau này sẽ không thể giống như trước đây, tự do tùy ý mà khoác rất nhiều y phục lên người đi lung tung khắp nơi. Bóng dáng và dấu vết thời gian tựa như một hình ảnh lập thể nào đó không cách nào chạm đến, ẩn chứa rất nhiều thứ đủ để cho lòng dạ người tôi chưa xót dồn nén không thôi, im lờ lặng tiếng, lướt qua kẻ tay..... tiếc nuối khôn kể.

Lúc nhỏ, thích nhất là ăn đám cưới, mỗi lần thấy cô dâu mặc áo cưới, đều cảm thấy người xinh đẹp nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Không biết bắt đầu vào một ngày kia, hai chữ “kết hôn” lại đột nhiên bắt đầu giống như bùa chú đòi mạng, thời thời khắc khắc bám lấy tôi, mà thật ra bất luận mẹ già tôi cảm rằm bao lâu, hay là thân thích bằng hữu của Đại Oai lúc sáng lúc tối không biết bao nhiêu lần nói đến, cũng không thể chấn động trực tiếp như thật sự rõ ràng thấy người bên cạnh mình mặc áo cưới.

Có một ngày, tôi cùng Đại Oai ở trong ký túc xá nấu lẩu, xem bộ phim [ngôi nhà nhỏ bé], vừa xem vừa cảm khái, thực tế nhóm thành phần tri thức dưới cái vè ngoài nổi tiếng xinh đẹp, rất cuộc che dấu biết bao nhiêu khó khăn và khó xử khó tả, bỗng nhiên lại nhận được điện thoại.

Đúng là một quả bom hạng nặng nha..... Bạn học Chương Linh Quyên thân ái của tôi chuẩn bị kết hôn, mời tôi làm phù dâu!

Ông xã Chương Linh Quyên..... nên hình dung như thế nào đây?

Lần đầu tiên gặp mặt, tôi thật sự còn tưởng là ba của cô ấy nữa chứ.

Một người đàn ông mập lùn trên dưới năm mươi tuổi, mặc âu phục phẳng phiu, lúc đứng bất động thật ra cũng có vẻ đạo mạo, nhưng chỉ cần cử động, giơ tay nhắc chân một cái liền tràn đầy hơi thở địa phương cục mịch không cách nào che dấu được, nụ cười vô cùng rạng rỡ, lúc bắt tay người ta, tư thế vô cùng khiêm tốn, trên ngón tay đeo mấy chiếc nhẫn phỉ thúy hình giọt nước xanh biếc, tay áo vung lên, lộ ra một cái đồng hồ Rolex siêu xa hoa — nghe giới thiệu, mới biết được vị này tên là Phương Hoàn Chí, là một chủ lò than giàu có ở Sơn Tây, tài sản không hề nhỏ, gần đây bắt đầu chuyển sang đầu tư bất động sản, đang hoạt động ở chung quanh thủ đô, kết quả tình cờ gặp gỡ và bán nhà cho cô nàng Chương Linh Quyên quyến rũ xinh đẹp.

Quyên Quyên yêu hay lấy người nào, tôi tất nhiên không may may có đường nói chen vào, chỉ là, cùng ăn một bữa cơm, rất cuộc cũng có cơ hội nói chuyện riêng với Quyên Quyên, tôi nhin rồi lại nhin, rất cuộc vẫn không nhin được hỏi cô: “Bạn trai trước kia của cậu.....?”

“Chia tay lâu rồi!” Chương Linh Quyên không sao cả nhún vai. “Lương của hai đứa mình cộng lại, một tháng cũng mua không được nửa mét vuông phòng. Anh ấy thật ra muốn mình chờ, nhưng mà phải chờ đến lúc nào chứ? Mười năm? Hai mươi năm? Đợi đến khi tiền bạc mà bọn mình tích trữ, cũng chẳng còn đáng một đồng, rất cuộc chỉ có thể ôm cái chìa khóa hai cái phòng ngủ gào khóc sao?”

“Thật ra phòng cho thuê cũng không đến nỗi tệ thế..... Mình chẳng phải cũng đang ở phòng trả góp của trường sao?” Tôi ít nhiều vẫn có chút cảm khái, trong đầu dừng lại hình ảnh của một cậu con trai vọt tới ký túc xá của bọn tôi đập mạnh đầu ngón tay. Thẳng thắn mà nói, bởi vì Quyên Quyên tướng mạo xinh đẹp, được rất nhiều bạn nam yêu thích, năm đó hai người bạn trai trước kia của cô ấy, tướng mạo cũng tương đối khá.

“Không chỉ là chuyện phòng ốc!” Chương Linh Quyên lắc đầu: “Mình còn cần rất nhiều thứ, mà cố gắng lại quá gian nan. Mình chỉ muốn ngồi mát ăn bát vàng, mà Phương Hoàn Chí lại có thể cung cấp ỉnh thứ mà mình cần, tất cả chỉ đơn giản như vậy!” Cô vừa đưa cái miệng nhỏ liếm kem trong ly, vừa nói: “Cậu cũng biết đó, hoàn cảnh nhà mình hết sức bình thường, lúc học đại học cũng không thể nào học tập thật tốt, lúc đi học thì không sao, lúc bước chân ra ngoài mới biết thế nào là khó khăn. Đi tới chỗ nào cũng vấp phải trắc trở, cảm giác ai cũng có thể đạp cho cậu mấy phát..... Cái mình có chỉ duy nhất là tuổi thanh xuân và sắc đẹp, nếu như không thể dựa vào hôn nhân để thay đổi địa vị, thì đúng là hai bàn tay trắng!” Cô ấy cười một cái: “Phiêu bạc nhiều năm như vậy, mình đã tuyệt vọng lâu rồi, may mà gặp được lão Phương!”

Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, hướng chỉ cô ấy đã nghĩ rõ ràng như thế, tôi cũng không còn lời nào để nói, mỉm cười chuyển đề tài: “Định đi đâu hưởng tuần trăng mật vậy?”

“Đi xem tượng nữ thần tự do.....” Chương Linh Quyên cười: “Cậu đang đi học ở Mỹ, cảm giác chắc là không tệ chứ?”

“Cũng vậy thôi hà!” Tôi nhẹ nhàng lấy ra khăn tay lau miệng, cười: “Cái thế giới này thật sự chuẩn hóa rất lợi hại, đi qua bên kia, tự bọn mình tổ chức bữa ăn tập thể, đi siêu thị mua đồ, đồ đạc cũng chẳng khác gì lắm; Đi dạo cửa hàng bách hóa, thì rất nhiều nhãn hiệu nghe nhiều nên thuộc; phong cảnh, phong tục tập quán tất nhiên có chút đặc sắc, xem qua, cũng chỉ có chừng đó thôi à!”

“Mình nghe nói..... Cậu cùng Đại Oai.....” Chương Linh Quyên cười đến có vài phần bí hiểm.

“Mấy năm nay, bọn mình kết bạn du học!” Tôi thần nhiên mỉm cười.

Cô ấy bật cười ha hả, nói: “Khó trách Mộc Lan mấy năm không để ý tới mình! Đường đường là thiên kim của ngài Bộ trưởng, sắp tốt nghiệp, lại bị cậu cướp bạn trai, nhất định là cảm thấy không còn mặt mũi gặp

ai.....”

“Cậu nghe cái tin này từ đâu vậy?” Tôi đột nhiên cảm thấy nhức đầu — tin tức này sao lại truyền bá thành thế này chứ?

“Mọi người ai chẳng nói vậy? Ai cũng nói đêm trước khi tốt nghiệp năm thứ tư, cậu bỗng nhiên trở nên vô cùng kiêu ngạo, ngang nhiên cặp đôi với Đại Oai, khiến cho Mộc Lan không còn mặt mũi nào mà lộ diện ở trường học. Huống chi, tại buổi lễ tốt nghiệp, hai người rõ ràng làm bộ như không nhìn thấy nhau như vậy.....” Cô lại ha hả cười: “Thật ra không sao cả, mình đã sớm biết cậu thầm mến Khương Tuấn Vĩ, thầm mến nhiều năm rồi, cuối cùng cũng có một ngày trở thành yêu công khai, cũng là chuyện tốt. Huống chi, cậu cũng có tính kiêu ngạo. Đi Stanford, mấy năm cũng không thấy đâu!”

Oan uống nha.....

Tôi buồn bực đến muốn học máu, muốn thanh minh, phát hiện căn bản không thể nào thanh minh được, không thể làm gì khác hơn là cầu xin tha thứ: “Việc này, trong chốc lát mình không thể nào mà nói rõ cho cậu được. Cậu vẫn nên nói ỉn sớm chút chứ, làm phù dâu phải làm những thứ gì, tránh đến lúc đó lại làm trò cười cho thiên hạ, khiến cậu phải xấu mặt.....” Cố gắng nhớ lại diễn biến buổi lễ tốt nghiệp, nhưng cuối cùng có chút mơ hồ, không rõ ràng lắm.

Bệnh tình đã hồi phục từ lâu, chỉ là cho dù có cố nhớ như thế nào thì ở giữa vẫn luôn có một khoảng trống. Ví dụ như, cái đêm mưa đó, tôi rất cuộc làm như thế nào mà rời khỏi nhà Hà Viện Viện, hay đến tận cùng tiến hành những điều trị nào, hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Lại ví như, trong hai tháng cuối cùng trước khi tôi tốt nghiệp, rốt cuộc đã gặp những người nào, đã nói những chuyện gì..... Thành thật mà nói, đến nay tôi vẫn không thể hoàn toàn phân biệt rõ ràng, nhưng mà, đều là những chuyện không vui vẻ gì cho cam, cũng không cần thiết phải phân rành mạch.

Đang lúc cúi đầu suy tư, lại nghe thấy Chương Linh Quyên cười ha hả nói: “Khi đó cậu len lén đan khăn quàng cổ, chính là tặng cho Khương Tuấn Vĩ sao? Mình và Mộc Lan đã phát hiện từ lâu, cũng đoán rất lâu mà vẫn không biết cậu định tặng cho ai.”

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, cau mày: “Khăn quàng cổ.....?”

“Cái khăn quàng cổ caro xanh trắng, phần đuôi có một con gấu Koala nhỏ đó?” Chương Linh Quyên cười nói: “Mình vừa vào trường học đã nhìn ra cậu thích Khương Tuấn Vĩ, cho nên khi đó cũng cảm thấy kỳ lạ, sao cậu càng vất vả bao nhiêu, thì trái lại hai người bọn họ càng tốt đẹp bấy nhiêu!”

Tôi chẳng có tâm trạng nào mà nghe cô trêu chọc, vội vàng hỏi: “Cậu xác định Mộc Lan biết cái khăn quàng cổ đó là do mình đan?”

“Đúng vậy!” Chương Linh Quyên cười: “Ngày nào tối nửa đêm cậu cũng bật đèn pin đan khăn, sau đó giấu ở trong chăn, Mộc Lan đã phát hiện từ lâu rồi. Có một ngày cậu đi ra ngoài, Mộc Lan liền kéo mình cùng vào lục ra xem.....”

Tôi cảm thấy đầu óc mình kêu ù ù, cứ như bị một đồng ong mật bao vây, lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng nở một nụ cười nói: “Đại tỷ ơi, nếu cậu muốn thuận lợi kết hôn, thì đừng có mà bép xép chuyện này ra ngoài đấy.....” Cảm giác mình vô cùng hoảng hốt.

Mộc Lan cũng biết cái khăn quàng cổ đó là tôi đan?

Nói như vậy, lần đó, cô ấy sở dĩ ở trước mặt tôi bảo Đại Oai cất vụn cái khăn quàng cổ, lại là, lại là..... Mặc dù nhiều năm không có liên lạc với Mộc Lan, nhưng ở trong lòng tôi, dù sao vẫn xem cô ấy là một trong những người bạn quan trọng nhất; mặc dù bởi vì nguyên nhân kế hoạch đầu tư RT, mà tôi có cảm giác đau lòng và thất vọng không cách nào nói hết, quyết chí cùng đoạn biệt với quá khứ, nhưng sâu trong đáy lòng, dù sao đối với bao nhiêu năm tháng bạn bè tốt đẹp vẫn có sự nhớ thương cùng mong đợi khó có thể dứt bỏ.

Tôi cuối cùng hy vọng chuyện có thể tiến triển khá hơn một chút, sáng lạn hơn một chút, gần sát với một số hy vọng cùng ước mơ trong lòng tôi một chút, nhưng thì ra là, có một số chuyện dường như tình cờ đột nhiên xuất hiện, lại chỉ là một vở kịch đã được mưu tính từ lâu. Thì ra là tất cả người thế giới này đều là thông minh, chỉ có mình tôi, mình tôi là kẻ ngốc.....

Ăn xong tiệc trà chiều, Đại Oai tới đón tôi, lại bị Chương Linh Quyên trêu chọc một trận, nói: “Sớm biết hai người thật sự ở bên nhau như thế, mình đã không phải mất công đi tìm phù rể rồi. Các cậu cũng nhanh lên, sinh một đứa, nhất định phải ình làm mẹ nuôi đó.....”

Đại Oai cười cười đáp: “Chỉ cần bao lì xì ra mắt đủ dày, mẹ nuôi này, mình nhất định nhận!” Rồi thân mật hỏi tôi: “Đúng không, bà xã?”

Cái tên này, mấy năm nay, càng ngày càng vô lại, lúc nào ở trước mặt ba mẹ tôi, cũng bai bãi gọi “bà xã”, qua nhiều năm, tôi đã chẳng hơi sức đâu mà phản bác.

Tôi đưa tay vuốt ve cái áo cưới Quyên Quyên đặt may, từng lớp từng lớp lụa mỏng manh như cánh ve, nhẹ nhàng tựa như mây, cầm ở giữa ngón tay, có cảm giác ngăn ngớt làm người ta khó có thể tin.... Hôn nhân là cái gì?

Là nắm mồ tình yêu?

Là phiếu cơm dài hạn?

Là bến đỗ vỗ về?

Là hạnh phúc thuộc về mình?

Đột nhiên nghĩ tới tôi vô cùng bội phục câu mà thầy giáo Du Mẫn Hồng đã nói: “Dẫu biết hôn nhân là một nắm mồ, nhưng ai cũng không chùn bước mà nhảy vào trong đó, bởi vì nếu không nhảy thì chết không có chỗ chôn a a a.....” Đột nhiên cảm giác có chút choáng váng, tôi giật mình rùng mình một cái, nhanh chóng ngẩng đầu, vỗ vỗ gương mặt, cố gắng cười cười, hỏi Chương Linh Quyên: “Cậu còn mời những ai nữa vậy?”

“Có thể mời đều mời tuốt!” Chương Linh Quyên cười ha ha: “Mình đã đặt làm một tiệc cưới đắt tiền nhất toàn bộ Bắc Kinh này, nhất định phải để các bạn học ai oán suốt đời mang bao lì xì đến.....”

Tôi ngất!

36. Chương 36

Hôn lễ của Chương Linh Quyên quả nhiên là hết sức xa hoa, vô cùng xa xỉ. Xe hoa là một chiếc Lincoln Limousine, phía sau còn có một dãy mười mấy chiếc Hummer đi theo, hôn trường thì ngập tràn những bó hồng được đặc biệt vận chuyển bằng máy bay từ Vân Nam tới, nhiều đến nỗi khiến người ta khó mà có thể đi qua đi lại.

Dùng hoa tươi trang trí cho hôn lễ vốn là một điều tốt, nhưng tràn lan đến mức hận không thể nào mà cầm kéo cắt bớt như thế này thì..... Tôi thở dài, đi theo sau Chương Linh Quyên, vất vả ôm đồng hoa, thở hồng hộc dặn dò hai thiên thần nhỏ phía sau cô ấy: “Cẩn thận một chút nha, đừng để cho hoa đâm rách khăn voan.....” Ngẩng đầu, tôi bắt gặp Mộc Lan.

Bốn năm không gặp, cô ấy khoác trên mình bộ đồ công sở thanh lịch màu vàng nhạt, trang sức trang nhã mà vô cùng xinh đẹp, tóc búi gọn gàng, trên tay cầm một cái túi LV, bước chân rụt rè, từ từ đi đến, cả người trên dưới tinh tế chẳng khác nào một cô búp bê sứ Cảnh Thái Lam cực phẩm, không chút tì vết.

Còn tôi thì ngược lại, sáng sớm đã bị Chương Linh Quyên cứng rắn nhét vào một bộ lễ phục màu hồng, mang giày da cũng màu hồng cao đến mức lòng người kinh sợ, ngay khi nhìn thấy mình trong gương, liền ai oán hận không thể lập tức học ba lít máu mà chết. Cộng thêm tiết trời nóng bức, nên lúc tôi vội trước vội sau chạy một vòng đã cảm giác trên lưng nhơm nhớp mồ hôi, đại khái chỉ nhìn lớp trang điểm trên mặt tôi thôi cũng..... quá đủ rồi!

Tôi âm thầm lau mồ hôi, não bộ bắt đầu suy nghĩ cách xưng hô và giao tiếp thích hợp.

Thân thiết một chút? Xa lạ một chút? Căng thẳng một chút? Hay kiên cường một chút?

Cô ấy đi tới chỗ cách tôi năm bước chân thì đứng lại, nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, khi thấy cô ấy, những câu hỏi này lại tiếp tục áp tới!

Nhiều năm trước, chẳng phải cũng có cảm giác như thế sao – một cô gái xinh đẹp nhả nhận như hoa thể kia, sao lại không được đàn ông thích nhỉ? Trừ phi người đó bị điên mới có thể bỏ cô ấy mà lấy tôi?

Có rất nhiều thứ, phải chiều theo số mệnh! Mà tôi hình như..... cực kỳ vô cùng đặc biệt am hiểu điểm này!

Tôi bắt đầu mỉm cười, cười với cô ấy, còn chưa mở miệng, chợt thấy cô ấy đi đến, cực kỳ nhanh chóng mà đi đến, ôm tôi, nói: “Tây Tây, cậu về rồi..... Thật tốt!”

Trong lòng tôi đột nhiên có một loại cảm giác mềm mại ấm áp khó tả, tôi biết rõ cô ấy vẫn luôn nghĩ về tôi, luôn nghĩ về tôi.....

Tôi duỗi cánh tay ôm lấy cô ấy, hít sâu, rồi lại hít sâu..... Rốt cuộc cười hì hì ngẩng đầu, nhẹ nhàng đá cô ấy một cước, trêu cô: “Ăn vận thành một bộ dáng vẻ nữ cường nhân, chuẩn bị hù ai hả?”

Cô ấy lại hoàn toàn không bị tôi đánh lạc hướng, bình tĩnh nhìn tôi, cắn môi, cắn mất một hồi lâu, mới tiếp tục mở miệng, dường như bao điều cất chứa bao nhiêu năm, chỉ để có thể nói với tôi một hồi như vậy: “Xin lỗi, Tây Tây! Đêm hôm đó, ở trong nhà Hà Viện Viện, tớ phát hiện cậu và Đại Oai, từ trong một phòng đi ra..... Tớ thật sự chỉ là cảm thấy quá đột ngột! Thật ra tớ vốn là cũng tính chia tay anh ấy, nhưng nhìn thấy hai người, mà hai người lại ở chung một chỗ như vậy..... Cảm giác dù sao vẫn có chút khác biệt, cậu có thể hiểu chứ?”

Tôi cười không nổi!

Đêm trước hôm tốt nghiệp năm thứ tư, đầu của tôi bị chấn thương nghiêm trọng, trạng thái tinh thần không được ổn lắm, ở trong mơ, vẫn luôn duy trì tình bạn với Mộc Lan, cho nên đối với việc “đoạn tuyệt” giữa chúng tôi cũng không có nhận thức chính xác. Sau khi ở Thiên Tân tu dưỡng một năm, lúc bay qua Mỹ, tôi đã hạ quyết tâm chặt đứt tiền duyên, cho nên không có liên lạc với bất kỳ ai.

Tôi thật sự có nằm mơ cũng không ngờ, ở trong nhận thức của mọi người, lần này được xem như khúc nhạc đầu làm rạn nứt tình bạn giữa hai người chúng tôi, thậm chí còn là tôi “cướp” bạn trai của Mộc Lan, thậm chí, ngay cả bản thân người trong cuộc là Mộc Lan cũng có quan điểm như vậy.

Chuyện sao có thể đảo lộn thành như vậy?

Rõ ràng là cô ấy, là cô ấy.....

Thật ra cô ấy không phải là đã cướp bạn trai của tôi nhỉ?

Trước đây tôi đối với Đại Oai, cũng chỉ là thăm mền, chứ chưa bao giờ phát triển thành tình yêu nam nữ!

Còn giữa tôi và Lương Trạ..... càng là quan hệ gì cũng không đúng?

Huống chi mấy năm nay, mặc dù loáng thoáng biết Mộc Lan vẫn lấy thân phận thư ký mà đi theo Lương Trạ, khiến cho trên dưới Hà gia oán giận cực điểm, khùng hoảng cực điểm, nhưng rốt cuộc, Lương Trạ cũng không ly hôn với Viện Viện, thậm chí, cũng chưa từng có lộ ra thái độ muốn ly hôn..... Thật đúng là một mớ lộn xộn!

Đột nhiên có chút gì như chán nản, tôi nhẹ nhàng thở dài, ngẩng đầu nhìn Mộc Lan, nghiêm túc giải thích: “Thật ra thì đêm hôm đó, Đại Oai mới trở về từ Đôn Hoàng, tâm trạng không được tốt cho lắm.....”

Đáng tiếc lời của tôi vẫn không thể nào mà suông sẻ nói cho xong, bởi vì bạn học Đại Oai “bạn trai” tôi đã dùng một cách thức luôn được sử dụng để lừa dai mà đột nhiên xuất hiện ở phía sau, bịt mắt tôi lại, cười hì hì nói: “Đoán xem tôi là ai?”

Một hơi thở bỗng nhiên mắc nghẹn ở ngực..... Ông anh à, anh xuất hiện thật là quá đúng lúc!

Tình cảnh này, cô nương tôi đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Tôi từ từ thổ khí, tàn bạo gằn từng chữ: “Sói, già, thú!”

Anh cười: “Sói thúi hoắc mới đúng!” Bỏ tay ra khỏi mắt tôi, ngay sau đó nhìn về phía trước, vô cùng tùy ý chào: “Hi, Mộc Lan, đã lâu không gặp!”

Thái độ rất tiêu sái, nhẹ như gió thoảng mây trôi như thế.....

Tôi nghe mà ngây dại cả người, nhin không được quay đầu lại cẩn thận nhìn chăm chăm đánh giá anh, dùng ánh mắt kinh dị để tự hỏi, cũng như ra ám hiệu với ai đó: Ông anh à, đầu anh có phải bị lừa đập cho hỏng rồi ư? Đây chính là Mộc Lan đó! Là bạn học Mộc Lan, cực cứng bảo bối mà anh từ nhiều năm trước vẫn luôn cẩn thận che chở từng li từng tí, nâng ở trên tay thì sợ rơi rớt, ngậm trong miệng thì sợ tan mất đó ó ó ó.

Anh vậy mà chỉ nhìn chăm chăm tôi cười, nói: “Không tệ, vợ anh mặc đồ màu hồng phấn rất là đẹp!”

Tôi choáng!

Tôi đường đường là một thạc sĩ tương đối nổi tiếng, là giảng viên đại học, nếu như không phải là bị Chương Linh Quyên úp cho cái mũ “Phù dâu” thì có chết cũng không thể nào ăn mặc thành cái bộ dạng một cô gái trẻ trung vẻ ngoài xinh đẹp, trắng nõn này, toàn thân đang rất không tự nhiên, vậy mà người này lại vừa vận tự vạch áo cho người xem lưng!

Tôi hung hăng trừng anh một cái, cực kỳ thuận lợi đi qua nhéo một cái, anh kêu thảm một tiếng, nhưng lại duỗi tay ôm tôi, càng cười vui vẻ hơn.

Tôi lại duỗi tay hung hăng đấm anh hai cú, lúc quay đầu lại, đã không thấy Mộc Lan đâu.

Tiêu rồi!

Đây không phải là “Giấu đầu lòi đuôi” trong truyền thuyết đó chứ? Tôi thở dài, chấp nhận là từ nay về sau đường hồng gở cái tội danh siêu chụp mũ “cướp bạn trai Mộc Lan” xuống trót lọt.

Bực nha.....

Tôi thật là càng nghĩ càng thấy mệt, oán hận nhéo Đại Oai, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh không phải nói là phải làm thêm giờ sao, tại sao sớm như vậy đã tới hả? Đoạn đường đó không phải là lúc nào cũng kẹt xe sao, tại sao hôm nay lại không bị? Dự báo thời tiết không phải nói hôm nay có mưa sao, tại sao trời lại trong xanh ngay cả một đám mây cũng không có.....” Nói lui nói tới, bản thân mình cũng nhin không được mà bật cười.

Bất luận như thế nào, mấy năm này, hai chúng tôi đúng là kết bạn sống ở nước ngoài, rất nhiều việc từ lâu đã không thể nào nói rõ được rồi! Hiểu lắm thì cứ hiểu lắm đi, đời này, chuyện tôi người ta bị hiểu lầm còn ít sao? Thêm hay bớt một chuyện cũng chẳng sao..... Thôi kệ!

Tôi chỉ hỏi Đại Oai một câu, một câu không thể không hỏi: “Đêm hôm đó, à, em muốn nói..... cái đêm mà chúng ta cùng nhau ở nhà Viện Viện đó, chẳng lẽ anh không có nói cho Mộc Lan biết, người đàn ông cô ấy thăm mền kia, lúc trước, chính là bạn trai trong truyền thuyết của em hả?”

“Em tưởng anh có cơ hội nói chuyện đằng hoàng với cô ấy hả? Một đêm hỗn loạn như vậy.....”

Tôi gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Đêm hôm đó, cậu ta bị tổn thương cũng không hề nhẹ hơn tôi! Chính mắt thấy Mộc Lan điên cuồng bày tỏ tình yêu đối với Lương Trạ, thậm chí không ngại vọt tới cửa đánh Viện Viện. Cuối cùng, lại như người lạc vào thế giới khác nhìn Mộc Lan ở trong mưa gió, liều mạng ném kế hoạch đầu tư RT về phía Lương Trạ.....

Một chút thương hại bắt đầu dâng lên trong lòng, tôi nhẹ nhàng đưa tay, cầm lấy tay Đại Oai, nói: “Tất cả cũng qua rồi!”

“Thế cũng thật tốt!” Đại Oai cười: “Rốt cuộc anh cũng biết, ai mới là người thực sự đáng quý trọng!” Đưa tay ôm tôi.

“Xí!” Tôi tức giận trừng cậu ta một cái, tỏ vẻ này chén mê hồn thang này không có hiệu quả.

À mà phải nói là tôi trước đây cũng không biết cậu ta mà cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt vậy nha, lúc này cuối cùng là không đúng chỗ nào nhỉ? Tôi đưa tay sờ trán cậu ta: “Ấm đầu hả?”

Cậu ta rớt cuộc cũng khôi phục thái độ bình thường, quay về phía tôi nhả ra ba chữ: “Bệnh, thần, kinh!”

Ê cái này mới đúng à nha!

Tôi cười, tôi cười, tôi sáng khoái cười.

Đây mới là thái độ gặp gỡ bình thường nhất, chính xác nhất của tôi và Đại Oai đó!

Cả bữa tiệc, tôi giúp Chương Linh Quyên cản vô số chén rượu, hào phóng đến nỗi làm người lè mắt; sau giai đoạn đi vào trêu chọc cô dâu chú rể, lại bị đông đảo bạn học đồng tâm hiệp lực chuốt không ít rượu, kết quả, kết quả, kết quả, đợi đến khi trêu chọc cô dâu chú rể cuối cùng cũng xong, lúc đóng cửa từ chối tiếp khách, chú rể gục, cô dâu gục, phù rể cũng gục, chỉ có mỗi phù dâu mặc lễ phục hồng phấn tôi đây là tinh thần tỉnh táo, sừng sững không gục xuống.

Mọi người đều say chỉ có mình tôi tỉnh, thật là cô đơn như thể một ngôi sao mai lạnh lẽo vụt qua đồng cỏ bao la a a a a a.....

Chờ tôi vất vả lắm mới dìu được hai cái người đang say túy lúy kia, nhìn thế nào cũng không giống như là đôi vợ chồng son có thể thuận lợi “Động phòng hoa chúc” nhét vào chăn, đem phù rể nhờ cậy cho bạn học, vất vả lắm mới đến lúc chuẩn bị thả pháo nhẹ nhõm thì quay người lại, hỏa nhãn kim tinh ngay lập tức phát hiện — bạn học Mộc Lan cũng gục rồi!

Cô ấy cả buổi tối vẫn xa rời quần chúng, đơn độc ngồi thật xa tránh khỏi đám bạn học, tôi cứ tưởng rằng cô ấy cơn nước xong sẽ chuẩn bị rời đi, ai ngờ cô ấy quý thần xui khiến thế nào lại cùng mọi người tới trêu chọc cô dâu chú rể. Tối thì cứ tới, nhưng vừa đến thì mặt mũi gượng gạo, không nói một lời, đáng vẻ cứ như là khổ đại cừu thâm vậy.

Không cần phải sát phong cảnh quá mức vậy đâu?

Đây chính là tiệc cưới đó, tiệc cưới của Chương Linh Quyên người bạn cùng phòng thân thương suốt bốn năm đại học của hai ta đó!

Tôi bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cười hì hì hỏi: “Ăn chút gì không? Uống chút rượu chứ? Hát một bài đi.....” Kết quả cô ấy nhận li rượu rồi ngửa đầu uống cạn, nhìn như đúng là đã uống không ít rượu..... Tâm trạng không tốt?

Tội gì chứ? Xuất thân tốt như vậy, dung mạo kiêu người như vậy, đầu óc thông minh như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác tự chuốc lấy phiền não?

Tôi hỏi Đại Oai: “Anh có biết nhà Mộc Lan ở đâu không?”

Cậu ta cảnh giác nhìn tôi: “Em muốn làm gì?”

“Em không đến nỗi có thể ném cậu ấy ở đâu cũng được đó chứ?”

“Anh còn phải hộ tống bà xã của mình về nhà!”

“Xí!” Tôi đá cậu ta một cước: “Không tin vào tử lượng của em như vậy à!”

“Không phải là tử lượng, mà là chân của em.....” Cậu ta nhìn chăm chăm chân tôi: “Có phải khó chịu lắm không? Anh thấy em mới vừa rồi không ngừng đổi chân.....”

Á..... Bị cậu ta phát hiện rồi? Tên này, thật đúng là quan tâm rất cẩn thận. Đôi giày da trên chân, hôm nay tôi mới đi lần đầu, lại phải đi khắp nơi theo Chương Linh Quyên chúc rượu, tới tới lui lui lần qua lần lại một hồi, kết quả, không cẩn thận, gót chân bị trầy một chút da, lúc chạm gót xuống sẽ rất đau, nhưng mà.....

“Anh mau đưa cậu ấy về nhà đi! Em lập tức gọi xe về, sẽ không có chuyện gì đâu!” Tôi lại hỏi một lần: “Rốt cuộc anh có biết nhà cô ấy ở đâu không đó.....”

“Biết!” Cậu ta thở dài, có chút do do dự dự nói: “Lúc trước từng đưa cô ấy về một hai lần.....”

“Vậy không phải xong rồi sao! Mau đi đi!”

Cậu ta cúi đầu nhìn Mộc Lan, hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn tôi, nói chắc như đinh đóng cột: “Chờ anh. Anh trở lại đón em ngay.....”

“Thôi! Đưa đi đưa về gì cho rách việc!” Tôi phất tay một cái, nhìn sắc mặt cậu ta thật sự không tốt, nhanh chóng thay khuôn mặt tươi cười an ủi cậu ta: “Đưa cậu ấy về xong, anh trực tiếp về ký túc xá của mình, chúng ta cùng nhau bữa ăn khuya!”

Lúc này rốt cuộc bộ dạng cậu ta mới sau cơn mưa trời lại sáng, cúi người ôm lấy Mộc Lan.

Thái độ của cậu ta ít nhiều khiến tôi có chút nghi ngờ..... Cậu ta, cậu ta, cậu ta chẳng lẽ thật sự một chút cũng không thích Mộc Lan?

Không thể nào!

Tôi cuối cùng cho là, mấy năm nay, cậu ta mặc dù không ở trước mặt tôi nhắc tới Mộc Lan, nhưng sâu trong nội tâm, nhất định là nhớ thương cô ấy rất nhiều, cái gọi là “vạn dặm theo bước chân tôi” cũng chỉ là một loại giải sầu biến tướng sau khi bị tổn thương. Đoạn tình yêu này của bọn họ, là một tay tôi thúc đẩy, tận mắt chứng kiến, cho tới bây giờ vẫn tin chắc tình cảm bạn học Đại Oai đang dần vào Mộc Lan là vô cùng thật lòng, vô tận nhiệt tình.

Mấy năm này, cậu ta vô cùng thân thiết với tôi, nhiều lần thổ lộ, chỉ là số lần thổ lộ không nhiều lắm, cho nên, tôi cho tới bây giờ cũng không có cho là thật. Chẳng lẽ nói, chẳng lẽ nói cậu ta vậy mà lại thật sự có một chút..... yêu tôi?!

Tôi nhanh chóng lắc đầu, không dám tiếp tục trôi theo cái ý nghĩ này nữa.

Để sau hãy nói! Tất cả..... cứ chờ sau này hãy nói đi!

Cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa mọi việc, tôi mệt mỏi bóp vai, rời khỏi phòng tân hôn mà khách sạn tặng, nắm thang máy đi xuống tầng trệt, lê lét đi ra ngoài.

Chân cọ vào giày rất đau, tôi nghiêng răng bặm môi, vừa hít một hơi, vừa chậm rãi đặt chân, ai ngờ càng cẩn thận, càng phạm sai lầm, lúc bước xuống bậc tam cấp, tôi chỉ hơi nghiêng nghiêng chân một chút, một chân đặt không vững làm cả người khễ nghiêng qua, lại bỗng nhiên bị một đứa bé ước chừng bảy tám tuổi đang chạy thẳng tới đụng trúng.

“Rầm.....” Đứa trẻ lắc lư mà tôi cũng chao đảo.

Hai chúng tôi đứng ở trên cầu thang chao đảo kinh hồn, mà đối phương còn là – bông hoa của tổ quốc!

Tôi nhanh chóng theo phản xạ mà đưa tay bảo vệ đứa bé, kết quả khả năng thua tám lòng rất xa..... Tôi ôm đứa bé, nghiêng người một cái, cái mông đã nặng nề chấm đất, tiếp theo là lưng. Tôi gần như là theo bậc thang lăn lông lốc xuống dưới bậc cuối cùng, cả lưng bị cọ sát thê thảm vô cùng..... May là, đóa hoa trong lòng không có chuyện gì!

Ba mẹ bé chạy tới, nhanh chóng đoạt lấy đứa bé từ trong tay tôi, ân cần hỏi han.

Tôi cũng muốn hỏi tình hình của bé một chút, nhưng cả người ngã xuống đau đến nỗi ba hồn bảy vía bay đi ít nhiều, chỉ có thể mở miệng thở hổn hển, căn bản không cách nào mở miệng. Không đợi tôi đứng dậy, vừa nhắc đầu, cha mẹ đứa bé đã vạn phần khẩn trương ôm nó chạy đến bãi đậu xe!

Ấy..... Cứ đơn giản kết thúc như vậy? Cũng coi như dứt khoát!

Thật vất vả xoay người bò dậy, phủ phủ bụi đất trên người, chân vừa chạm đất liền đau như xát muối — ban đầu chỉ là trầy một chút da, bây giờ thì vừa khéo, hình như ngay cả mắt cá chân cũng có chút vấn đề.

Tôi không biết đến tột cùng bị thương như thế nào, không dám tùy tiện lộn xộn nữa. Cũng may, trải qua một phen mạo hiểm lúc này, tôi đã lăn một vòng “cút” xuống bậc tam cấp, mặc dù chặt vật không chịu nổi, nhưng cũng đã đột nhiên ở ngay bên đường, có thể gọi xe. Tôi đưa tay đón xe, ai ngờ liền tiếp bốn năm chiếc xe đi qua, mà xe nào cũng có người ngồi.

Một chiếc Porche màu đen im lìm lướt qua, dừng ở trước mặt tôi. Sau đó, tôi còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn rõ cái người ngồi ở trên ghế lái kia, thì đột nhiên nghe thấy hai chữ: “Lên, xe!”

37. Chương 37

Nhớ lúc nhỏ, mẹ từng cho tôi ăn một trái gấc đỏ tròn tròn màu xanh biếc, thoát nhìn ngon mắt sướng miệng, lại thoang thoảng hương thơm, nhưng lúc cắn một miếng thì hai con mắt hoảng hốt đột nhiên nhắm chặt lại, nước mắt nhanh chóng tràn lên dọc theo xoang mũi, chảy ào ào vào hốc mắt, trong nháy mắt thì lấp đầy chúng.

Mẹ nói trái đó là trái mơ, còn tôi thì vừa lúc cũng tự mình thể nghiệm được cái mùi vị, gọi là — chua!

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi thể nghiệm được vị “Chua”, cũng lần đầu tiên biết quan hệ giữa lỗ mũi và nước mắt lại mật thiết như vậy. Một khắc thể nghiệm kia quá mức mãnh liệt, đến nỗi từ đó về sau dù cho năm rộng tháng dài, tôi vẫn cho là cái mùi vị gay gắt từ nụ vị giác nhanh chóng lan đến hốc mắt này, là một trong những thể nghiệm mãnh liệt nhất trong sinh mệnh và đời sống con người. Mãi đến khi dần dần trưởng thành, tôi mới hiểu, đầu lưỡi chỉ có thể nếm được những vị êm dịu; còn những cảm nhận có thể dùng nước mắt truyền đạt thì đều là cảm nhận bên ngoài. Những chân lý ấy bị mũi dao cuộc sống nhiều lần cắt xéo, gọt giũa, mài vót, rèn đúc mà trở thành một nhận thức riêng sâu sắc, ngược lại chắc chắn sẽ lắng đọng ở chỗ sâu nhất trong lòng, muốn nói lại thôi, ngẩng đầu đắn đo hồi lâu, cũng đành phải thản nhiên nói một câu: “Trời mùa thu thật lạnh”!

.....

Tôi biết cuối cùng cũng sẽ có một ngày như vậy, tôi sẽ gặp lại anh, hoặc là tại một yến tiệc nào đó ở Hà gia; hoặc là trong khi giải quyết một việc chung nào đó; hay hoặc là..... vào những lúc, tôi cần trợ giúp, còn anh, thì như mang vàng hào quang của thiên sứ nào đó, mà bất ngờ tới!

Trong cuộc sống, chúng quy có đủ kiểu xa cách, rồi sau đó, gặp lại!

Chỉ là anh, dù sao cũng là anh, đối với tôi mà nói, không ai trên thế giới này có thể thay thế được. Mặc dù anh từng khiến tôi đau đớn như vậy, tuyệt vọng như vậy, từng khiến tôi phải trốn trong mộng lung, tối tăm không tìm được phương hướng như vậy..... Anh cũng vẫn là anh, đối với tôi mà nói, bất kỳ ai trên thế giới cũng tuyệt đối tuyệt đối không thể thay thế được.

Trên thế giới này, anh là người đàn ông có quan hệ gần gũi nhất với tôi, là người cho tôi biết thế nào là yêu, đến khi đã biết yêu, thì anh lại là người đàn ông khiến tôi mất hết phương hướng, thống khổ giãy dụa..... Lương, Trầm!

Tôi thật ra không biết là mình có hy vọng được gặp anh hay không, ít nhất trước mắt, không phải là vô cùng vừa vặn sao!

Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, tôi cũng sẽ quên?

Dù sao thời gian chúng tôi chia tay cũng chỉ mới bốn năm!

Sách triết học cho chúng ta biết một chân lý – khi lượng tích lũy đến một trình độ nhất định, thì chất sẽ biến đổi!

Mặc dù vẫn chưa thực sự quên đi, nhưng dù sao ngày tháng vẫn đang từng giây từng phút tiếp tục.

Mặc dù mãi cho đến hôm nay cũng vẫn không có cách nào thực sự quên đi, nhưng có khi qua một năm, thậm chí, qua một tháng nữa, tôi sẽ quên.

Uhm? Có khi thật ra, chỉ cần nhắm mắt ngủ, mở mắt ra, nhìn ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ mà vào, hiểu ý cười một tiếng, là có thể đã quên?!

Nhưng mà, vẫn chưa đến ngày mai, tôi còn chưa kịp nhắm mắt ngủ, thì anh đã tới, ngay lúc này, ngay tại đây, xuất hiện trước mặt tôi!

Rốt cuộc lại nghe thấy giọng anh, vẫn là hai chữ: ‘Lên xe!’ mà rất nhiều rất nhiều năm trước, lần đầu tiên gặp mặt, anh đã nói khi mang tôi rời khỏi hội sở.

Tại sao trong cuộc sống, luôn phải nhiều biệt li như vậy, nhiều đoàn tụ như vậy, nhiều hoàn cảnh như vậy, nhiều lời nói như vậy, cứ nhẹ nhẹ từng sợi từng sợi hồi ức quần quýt bện xoắn vào nhau? Hay hoặc là, bản thân cuộc sống chính là một vở kịch với đủ loại hỉ nộ ái ố thường xuyên luân phiên, không ngừng thay đổi diễn viên, diễn đi diễn lại nhưng vẫn chỉ là cái lẩu thập cẩm những buồn vui.

Nhiều năm trước, anh mang tôi rời khỏi hội sở, từ bên đường mua một cái xe đạp, nghiêng người bước lên xe, rồi quay đầu, nói: “Lên xe!”

Khoảnh khắc ngừng đầu, được ánh trăng chiếu vào, nhìn anh, thật soái!

Nhưng thật ra trong tình cảm hai người, thật sự rất khó tìm ra một thời điểm chính xác như vậy, vì “động lòng” là lời giải thích chính xác nhất, nhưng tôi từ nhỏ đến lớn đã rất nhiều lần đi ngoài đường ban đêm, nhưng chỉ duy nhất một khắc kia, mới khắc sâu vào đáy lòng cái cảm giác đêm thật yên lặng, đêm thật đẹp, đêm thật là tốt, ngay cả không khí đều là từ từ chuyển động, ẩn hiện hương hoa ấm áp.

Nếu như một cảm nhận có thể nghịch chuyển năm tháng, ngưng kết chức năng mạnh mẽ của thời gian, thì đó nên, nên gọi là động lòng sao?!

Thời khắc động lòng thật đẹp, thời khắc nắm tay quá ngọt ngào, lúc trần trọc trên giường, rơi vào trong sự vỗ về tương tư của thân thể quá nhiều quá đậm, cho nên về sau, mới liên tục cảm thấy không ngừng đau đớn mãnh liệt!

Nếu như bốn năm trước, sau cái đêm mưa đó, lập tức để cho tôi gặp anh, tôi nghĩ tôi sẽ kích động mà mang một con dao đâm toạc lồng ngực anh, móc trái tim đã làm cho tôi nhưng nhớ kia, cẩn thận nhìn một chút, xem trong đó, rốt cuộc có bao nhiêu thuộc về chân thật, mà bao nhiêu, thuộc về gian dối!

Hay hoặc là, nếu như ba năm trước đây, vào cái ngày rời khỏi Thiên Tân, để cho tôi gặp anh, tôi nghĩ tôi sẽ kích động mang theo cọc treo quần áo mà hung hăng đập vào trán anh, đập anh cho đến khi khắp mặt đầy người toàn máu tươi, sau đó lôi não anh ra, xóa đi toàn bộ những ký ức không liên quan đến tôi!

Lại hoặc là, lần nọ, đưa Viện Viện ra ngoài, bị nhốt ở trong khe núi, nếu người ở trực thẳng từ trên trời bay xuống không phải Kim Quang, mà là anh, như vậy tôi nghĩ, tôi sẽ phấn đấu quên mình lao vào lòng anh, ôm anh khóc một trận thật lớn, tiện đà ngừng đầu, hung hăng giáng cho anh hai nạt tai!

Nhưng không có!

Vào lúc tôi đau đớn, bàng hoàng, lòng tràn đầy phần uất, lo lắng sợ hãi hoặc là lúc lòng tôi vẫn còn chút hi vọng, cũng không có! Anh không xuất hiện, từ đầu đến cuối đều không xuất hiện, chỉ để lại hơn một ngàn ngày bình thường vừa không bình thường, để cho tôi một mình nhắm nháp, một mình tỉnh ngộ!

Tôi đã từng để ý rất nhiều chuyện. Để ý anh có gia có thất mà giấu diếm tôi sự thật; để ý cái điểm mấu chốt cuối cùng mà anh che dấu để theo đuổi sự nghiệp và lựa chọn trong cuộc sống; để ý anh dễ dàng cướp đi của tôi hết thảy mà không hề trao cho tôi sự thành thật tương đương; thậm chí để ý..... chốc lát lúc anh chọc xuyên qua tôi, trong lòng chỉ có một mình tôi hay không?

Hơn một ngàn ngày, nói ngắn cũng không ngắn lắm, nói dài cũng không dài lắm! Nhưng thật sự, thật sự đã đủ để tôi đem tất cả thống khổ lặp đi lặp lại cho đến khắc sâu, rồi sau đó, đem tất cả bất mãn tinh luyện thành oán hận!

Dần dần, ngoài thống khổ cùng oán hận ra, tôi vẫn rất rất nhiều thời gian rảnh, lại không có những thứ gì mới có thể bù đắp cho những thống khổ và oán hận, cho nên, ngoài một số cảnh tượng và hình ảnh, mùi vị và nhiệt độ, bắt đầu bắt tri bắt giác, nhẹ nhẹ ngấm vào.....

Anh không chịu giúp tôi chà lưng, nhưng lại thích giúp tôi gội đầu, lúc ở trong bồn tắm, anh ngồi phía sau của tôi, đổ một chút dầu gội đầu ra tay, từ từ xoa lên tóc tôi, từ từ để cho thứ chất lỏng dùng đục ở đầu ngón tay của anh, dần dần biến thành bọt.

Anh nói anh thích thấy kiểu biến hóa như vậy — nhìn một thứ, từ một loại “Cố định không thay đổi” dần dần chuyển làm “Biến hóa vô phương”, trong lúc mơ hồ, cũng làm cho người ta nhìn thấy hy vọng nào đó lóe lên!

Bồn tắm rất rộng rãi, sóng gạch màu vàng chanh thoát nhìn trơn bóng mát lạnh, nhưng kỳ lạ là, lúc thực sự ngồi lên trên, lại vô cùng vừa người, vừa ổn định vừa có hơi ấm nhẹ nhẹ. Lúc xoa bóp tóc, cánh tay anh dán lên lưng tôi, lúc lên lúc xuống, khiến tôi dường như không được mà trên dưới toàn thân tê dại dại..... Lúc nào tôi cũng có ý muốn xoay người đánh lên anh, nhưng vừa mới xoay mặt, đã luôn bị anh không chút do dự nhẹ nhàng xoay lại.

Anh không ở trong nước xâm phạm tôi, nhất định phải dùng khăn tắm lau khô từng giọt nước trên người nhau, sau đó mới ở một lúc lơ đãng nào đó mà trong nháy mắt khom lưng quay đầu, mạnh mẽ thốc tôi lên, có khi ném lên ghế sa lon; có khi ném lên giường; Có khi thì..... dứt khoát trực tiếp thả tôi ngã lên trên mặt thảm nhung dày.

Anh thường xuyên căng thẳng mỗi một, vậy mà lúc nhìn thấy tôi, vừa rất thích lẫn qua lẫn lại, còn nói là “lấy mệt trị mệt”, tôi nghe thế cũng không nói gì, nhưng lúc nào cũng đành dễ dàng bị anh gọi lên dục vọng, không cách nào tránh khỏi. Mỗi lần lẫn qua lẫn lại đến sức cùng lực kiệt, lúc ngẩng đầu nhìn nhau, nhìn mồ hôi đầm đìa trên người nhau, ngửi ngửi trong không khí, đây đó là hơi thở nhẹ nhẹ của độ sâu hòa hợp, lại lẳng lặng ôm nhau một lát, cứ như vậy mà hết sức cảm giác được sự say đắm của nhau, trong khắp cùng cõi đất này, có tiếng động nào ngọt ngào, thoải mái và yên bình như thế.

Một lần nữa tắm rửa xong, anh nghiêng người dựa vào đầu giường, nhẹ duỗi cánh tay, nhẹ nhàng khép tôi vào trong lòng, nhẹ mà dịu dàng hôn phần gáy cùng gương mặt tôi, nhẹ nhàng mà thoải mái nói chuyện với tôi. Bình thường rất ít khi nói chuyện của công ty, chỉ toàn nói với tôi về những chỗ nào đẹp nhất, món ăn nào ngon nhất thế giới.

Lúc anh ôm tôi ngủ, nhất định là phải cởi hết quần áo của nhau, cứ như vậy mà ôm nhau, da thịt chạm vào da thịt; bất luận nóng lạnh, trước tiên một phần là nhờ bật điều hòa, chần có đây một tủ, với đủ độ dày, nhưng bất luận như thế nào, luôn là chỉ đắp một cái ra giường; trên giường không được có bất kỳ vật lạ nào, ngay cả điện thoại, cũng phải nhất định đặt ở tủ đầu giường bên cạnh; ra giường nhất định phải thay mỗi ngày, mà phải là loại vải bông cao cấp màu xanh nhạt; gối đầu lớn mà thoải mái, so sánh với nhà người bình thường ước chừng phải rộng hơn một nửa, lúc dựa vào, cảm giác cứ như là dựa vào một đồng lõa khổng lồ vô cùng mềm mại.

Lúc tỉnh, anh thích ôm tôi từ phía sau lưng, hai nửa thân thể, ở trên mặt giường lớn, hợp thành một đường cong trắng non đẹp mắt; sau khi ngủ, lại luôn thích tựa đầu vào trên ngực tôi, mà không phải ngược lại, để cho tôi gối lên cánh tay anh. Tôi cúi đầu, hôn khẽ môi anh, nhìn thấy trong giấc mộng, ẩn chứa ở bên môi anh, là một nụ cười nhẹ thoải mái mà tinh khiết.....

Đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ, một lần nọ, trong lần mâu thuẫn âm ỉ ở Lệ Giang, lúc gặp lại, trong lòng không muốn mà lại phần uất. Lúc tôi nằm ở trên lưng của anh, dùng răng nanh, hung hăng mà cắn rách da tay anh, cắn đến khi đỏ rực. Anh kéo tôi xuống, ôm vào lòng, nói: “Em nghe cho rõ này, Lỗ Tây! Những lời này, cả đời này anh chỉ biết nói một lần — đối với em, anh là nghiêm túc!”

Khi đó, thật ra điều tôi muốn nghe là một lời hứa hẹn nào đó, tỷ như anh chỉ yêu mình tôi, hoặc là, hơi buồn nôn một xíu, tỏ tình theo kiểu trời long đất lở, biển cạn đá mòn của Quỳnh Dao!

Nhưng mà anh là một người đàn ông như vậy, từ đầu tới cuối chưa từng mở miệng nói yêu tôi; từ đầu đến cuối đều không nói với tôi bất kỳ câu nào lãng mạn mà ngọt ngào của các đôi tình nhân!

Anh thích dùng ngón tay, dùng ánh mắt, dùng môi miệng, dùng răng, dùng thô bạo nhanh chóng làm cho người tôi cháng váng rồi lại ngọt ngào đến lạ lùng, hiểu rõ hành động truyền đạt quan điểm của mình, mặc dù lúc dịu dàng an ủi tôi, cũng chỉ nói — đối với em, anh là nghiêm túc!

Lúc gần bó lúc có chút không cam lòng, sau khi chia tay mới từ từ hiểu ra, dần dần lãnh ngộ, đối với anh mà nói, với tôi mà nói, tình này cảnh này, một lời thề yêu đương, còn thật sự thật bằng hai chữ “nghiêm túc”!

Lần lượt nghe Viên Viên cùng bà Hà nói về một số chuyện cũ lúc anh trưởng thành. Những đứa trẻ ưu tú được sinh ra trong một đại gia tộc ưu việt mà giàu có dường như cũng giống như những nhân vật trong vô số các câu chuyện xưa từ cổ chí kim, không nhuộm hồng trần thì tự nhiên phiền não cũng quấn lấy thân; không thích tranh đấu mà phải tự nhiên đấu đá không ngừng. Nếu mềm yếu, thì vĩnh viễn sẽ bị đè ép bên dưới, bị giẫm xuống bùn thành bụi bặm; nếu kiên cường dẻo dai, thì sớm muộn gì cũng phải dùng hết mọi lực lượng mà leo lên cây tử đằng, từng bước hướng về phía trước, như thế vừa bảo đảm sinh tồn, thậm chí vừa rớt cuộc đón nhận được ánh mặt trời. Bên ngoài cảnh tượng giàu có, kì thực khắp nơi đều nguy hiểm đáng sợ; ngoài mặt mưa nắng thất thường, kì thực là bấp bênh nguy hiểm.....

Còn nhớ, một lần nọ, ngồi trong quán nhỏ ở Quý Nhai gần Tôm Hùm Chua Cay, anh nghiêm túc nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Anh gặp gỡ những người phụ nữ khác đều là có toan tính, hoặc là muốn dựa vào danh thế, hoặc là muốn nhờ thân phận của các cô ấy, tất cả các cuộc gặp gỡ đằng sau lưng đều ẩn chứa mục đích buôn bán, cái gọi là tai tiếng, chỉ là một loại phí tổn truyền thông tương đối thấp mà thôi..... Chỉ có em, Tây Tây của anh, chỉ có em là anh thực sự quý trọng và vô cùng yêu quý, tất nhiên không có tai tiếng.....”

Anh là một người đàn ông quý chữ như vàng, nhất định không chịu mở miệng nói yêu tôi, cho nên thời gian chung đụng dài như vậy, mà câu nói trực tiếp nhất, rõ ràng nhất với tôi, cũng đại khái gói gọn trong chín chữ “thực sự quý trọng và vô cùng yêu quý” này thôi!

Một phút đồng hồ kia cảm giác quá mức hạnh phúc, cho nên không có suy nghĩ sâu xa đến ý nghĩa mà những lời này truyền đạt.

Thì ra lúc nói những lời này, anh chẳng những đang nói cho tôi biết anh quý trọng, cũng đồng thời nói cho tôi biết một số chuyện rất quan trọng khác. Thì ra là ngay từ lúc đó, anh đã cho tôi biết rõ ràng rằng, cho tới nay, anh đều không chút do dự lợi dụng một thứ gì đó bên cạnh để nâng cao địa vị của mình. Lúc trước tôi không nhận ra điều đó, nhưng dường như sau khi đã hiểu ra, tôi bắt đầu dần dần thu lại, đợi đến khi tôi đã không còn oán giận, thì tất cả những việc quay chung quanh anh, cùng toàn bộ tai tiếng đào hoa đều chôn vùi hết!

Người ta nói thương trường như chiến trường, anh mỗi ngày khổ cực bố cục như vậy, tung hoành đánh giết, khổ tâm trừu tính..... tất cả ngoại trừ một số chi phí siêu thấp trong truyền thuyết còn rõ ràng rất nhiều chi phí truyền thông siêu cao, thì thật ra tổn thất cũng không nhỏ!

Tôi vẫn không biết tại sao anh lại coi trọng tôi, nhưng theo thời gian đổi dời, rốt cuộc thì hơi sợ hãi, hơi không cam lòng vừa đương nhiên có thể suy đoán, mình thật ra giống như một người vô cùng lúng túng và kỳ lạ xuất hiện giữa đông đảo phụ nữ ở bên cạnh anh — thân thiết với anh nhất mà lại không là gì với anh nhất; là người mà anh không muốn xa rời nhất lại vừa là một người không có giá trị lợi dụng nhất?!

Mới đầu thì có chút buồn bực, dù sao sâu thẳm trong đáy lòng cũng mong có thể cùng anh phát triển lên một trình độ công bằng cao hơn nữa, song, xa cách bốn năm, khi tôi rốt cuộc một lần nữa đứng ở trên đồng đồ nát của thời gian và tình cảm từ từ kiểm điểm lại, yên lặng quay đầu, lật mở từng chuyện từng chuyện hoặc ngọt ngào hoặc đau khổ, hoặc mộc mạc hoặc đẹp mắt, đủ loại vẻ ngoài đánh dấu tầng cấp thân phận địa vị giá trị con người... trong thế giới phồn hoa đô hội, cũng không phải không khổ sở nhưng cũng hơi vui mừng mà dần dần tin tưởng, khoảnh khắc nói với tôi hai chữ “ng nghiêm túc” kia, là anh thực sự nghiêm túc — còn thật sự nghiêm túc thương tôi, nghiêm túc yêu tôi, nghiêm túc với tôi, nghiêm túc hôn tôi, xâm nhập có được tôi!

Ng nghiêm túc như thế..... thật tốt!

Không phải tình yêu nào cũng phải lấy hôn nhân làm điểm cuối!

Tương tự, không phải hai người cứ nắm tay nhau là nhất định có thể bên nhau suốt cả một đời!

Ban đầu lúc yêu anh, thì không quá chú ý đến thân phận, thậm chí tên của anh!

Như vậy chẳng lẽ vì về sau thì càng đi càng xa, mà phải ở trong tình yêu mạnh mẽ nhét vào liên tiếp tiền tài địa vị, phòng ốc xe cộ?

Từ bắt đầu yêu nhau, tôi từ lâu đã đem thân thể hợp nhất với linh hồn, không chút do dự mà giao phó cho anh, chưa bao giờ cảm thấy không ổn. Bởi vì nếu nam nữ bình quyền, khi tính chuyện thì nên là quá trình

vui vẻ đôi bên nước chảy thành sông, không để một bên bị thiệt, một bên chiếm được tiện nghi; nếu muốn tình yêu được lâu dài, thì tình yêu phải thiêu đốt đến mức hai người không thể không dùng nỗ lực thân thiết mà giải thích, miễn cưỡng áp chế cũng chỉ là tự đối phản bội chính mình; nếu tâm hồn và thân thể kết hợp là một cũng vậy đó là một quá trình thiêng liêng mà ở đó hai người vừa hiến dâng vừa tìm lấy nhau, chỉ vì một lý do là yêu, cũng chỉ cần lấy tình yêu..... làm lễ tế!

Bao nhiêu ký ức cùng suy nghĩ từ đáy lòng tuôn ra, xoẹt qua trước mắt, tựa như dài đằng đặc, lại như chỉ mới xảy ra trong nháy mắt!

Gió đêm bao trùm khắp không gian, trong màn đêm có chút hơi lạnh!

Chẳng phải trong cuộc đời cũng rất ít khi có thời điểm chật vật như vậy sao!

Bộ lễ phục màu hồng phấn đã bẩn đến không chịu nổi, “mái tóc dài ngang vai” mất bốn năm vất vả lắm mới nuôi dưỡng thành sau khi trải qua hai bên mồ hôi và rượu đồng thời hành hạ, lại bị tro bụi trên bậc tam cấp hung hăng hạ cổ đến chơi, rác đầy trên vai mà tả tơi hết mức.

Nếu như có thể lựa chọn thời khắc gặp lại, tôi nói cái gì cũng muốn chọn lúc mình sáng sủa nhất, rực rỡ nhất, đẹp mắt nhất, dọc theo bậc tam cấp cao nhất, đón lấy ánh đèn huỳnh quang lóe sáng chói mắt nhất. Tốt nhất là xuất hiện lúc anh không kịp nhìn, trợn mắt hốc mồm, hoa mắt chóng mặt, hối hận không ngừng..... Ấy, nói vậy, tôi thật sự có đáng điệu cường đại như vậy sao?!

Hoặc là ít nhất cũng nên là một lúc đủ để biểu lộ rõ ràng thần thái của tôi, tỷ như tôi giành được cúp của Stanford; tỷ như tôi được mời lên phát biểu ngày được phong là bác sĩ!

Hay hoặc là làm sao cũng ít nhất nên là lúc rực rỡ chói mắt khi tôi ăn mặc quyến rũ động lòng người, chín chắn tao nhã, đi ở trên đường cũng có thể “Trêu hoa ghẹo nguyệt”, liên tiếp hấp dẫn vô số ánh mắt ngoài nhìn..... Tóm lại bất kể lựa chọn thế nào, như thế nào cũng tốt, nhưng như thế nào cũng không nên..... vào cái lúc như thế này chứ!

Từ trong ra ngoài đều vô cùng nhếch nhác, cũng may lúc này, tôi dường như đã sớm qua cái giai đoạn phải lấy hình tượng và dáng điệu nào đó ra mà đặc biệt lấy lòng anh. Đã vậy..... thì bất luận tôi xuất hiện ở trước mặt của anh với hình tượng gì, thật ra, cũng chẳng làm tổn hại đến phép lịch sử sao!

Tâm trạng đã hơi chút thoải mái, rốt cuộc lại có thể không chú ý mà nhìn chân mình — mắt cá chân quả nhiên là bị trật.

Từng đợt từng đợt khí nóng, cùng với từng cơn từng cơn đau cùng tê dại, dọc theo bắp chân, cuộn cuộn bay lên, để đứng được thì thật sự có chút gồng gượng cùng khổ sở. Còn anh chàng đang ngồi trên chiếc xe trước mắt này, sau khi thần kỳ mà nói ra hai chữ “Lên xe”, liền chìm vào cực hạn đóng băng và trầm lặng nào đó!

Tôi thực sự muốn lên xe đó, nhưng mà cửa xe không mở ra thì phải mở miệng nói như thế nào đây?

Tôi cắn răng, lại cắn răng, rốt cuộc nhằm về phía cửa sổ xe lớn tiếng nói: “Lừa tôi à, anh cả buổi không mở cửa xe, rốt cuộc có định cho tôi lên xe hay không hả?” Ngắc đầu, rốt cuộc..... lại nhìn thấy anh! Trên mặt anh là một nụ cười, cảm giác trong lòng, lại như là đột nhiên cắn phải một trái mọt, không thể ức chế mà thấy..... Chua.....!

38. Chương 38

Nếu như đi một mình trên đường, thấy trước mắt là con đường vô cùng bằng phẳng, thẳng tắp, vững vàng thì con người ta sẽ cảm thấy an toàn, yên tâm; nhưng đi mãi đi mãi, trên đường bỗng nhiên xuất hiện một cái tảng đá lớn chặn đầu, không cẩn thận khiến bạn vấp ngã, nếu bạn ngã một cái thật mạnh thì nên làm gì bây giờ? Có phải lấy xẻng triệt để xúc tảng đá lớn kia qua chỗ khác hay không?

Không, không cần thiết, chỉ cần nhớ kỹ bài học lần này để lần sau không vấp nữa là được rồi!

Nếu như một người từng tàn nhẫn tổn thương bạn, có phải tốt nhất là đem anh ta ghi tạc trong lòng, cố gắng hận, ra sức hận, cứ hận đến..... cả đời không quên không?

Không, bất kỳ tình cảm vô cùng kịch liệt nào cũng sẽ làm người ta càng nhớ hơn, cho nên thay vì ghi hận, chỉ bằng buông tay!

Vậy, như thế nào mới có thể buông tay?

Có phải chỉ cần không gặp mặt là được hay không?

Không, cách tốt nhất để buông tay là đối mặt, mặc dù, khi đối mặt có thể gặp phải sự thống khổ cùng bối rối khó tả!

.....

Có một số người có tướng mạo, trời sinh đã khiến người tôi phải nhìn chăm chú, cho nên, mặc dù giữa hai người chúng tôi từng quen thuộc và thân thiết như vậy; mặc dù tôi từng nhiều lần dùng môi miệng tỉ mỉ đo lường mỗi một tác da trên mặt anh, chia cách bốn năm, khi nhìn thấy anh, tôi vẫn phát hiện mình có loại xúc động cùng ham muốn “nhìn không chớp mắt” mãnh liệt — ước chừng nhiều năm trước, tôi sợ dĩ không có chút kháng cự mà bị anh mãnh liệt hấp dẫn, chẳng phải cũng là vì nguyên nhân vô cùng “háo sắc” này sao?!

Người trước mắt, mặt mày hình như gầy đi rất nhiều, so với khuôn mặt trong trí nhớ thì có thêm mấy phần chín chắn, càng nhìn càng thấy cõi mở già dặn. Chỉ là, vẻ kiên quyết, sắc bén, sáng ngời lóa mắt vẫn hay ẩn chứa trong ánh mắt anh nay cũng nhạt dần, đôi mắt ấy giờ trở nên xa xăm mà thâm thúy, chất phác mà nội tâm.

Thật ra nhìn chăm chăm anh như vậy, vô cùng tổn thương trông mắt, nước mắt lúc nào cũng không biết từ cái chỗ hẻo lánh nào đó mà lại chui ra, muốn quăng vào đó một cước, nhưng nếu đã lựa chọn đối mặt, cũng chỉ có thể đứng cảm tiến về phía trước. Tôi nắm chặt tay, trong lòng tự thầm nói một câu “Lô Tây, cố lên!” Vẫn kiên định ngẩng đầu lên, kiên định nhìn về phía anh, nở nụ cười chân thành nói: “Thật trùng hợp!”

Anh nhìn tôi, lẳng lặng nhìn tôi, không nói một lời, một lúc lâu sau cuối cùng từ khóe môi kéo ra một nụ cười nhẹ mỏng manh, đưa tay mở dây an toàn, đẩy cửa xe ra, từ từ đi xuống.

Tôi vẫn muốn ngẩng đầu nhìn nụ cười của anh, nhưng cuối cùng lại theo từng bước anh tới gần, mà dần dần có chút nhẹn không được, từ từ sụp mắt xuống. Trên thế gian này có một từ gọi là “Gặp sáng là chết”, tôi biết, rất nhiều thứ, nếu không thể biểu hiện rõ, nếu không cách nào nói thành lời, thì chỉ có thể âm thầm chôn dấu.

Từ một chỗ này ẩn náu vào một chỗ khác, đi theo bên này để trốn bên kia.....

Song, chia cách bốn năm, rốt cuộc lại chạm mặt.....

Anh đi rất chậm, dường như rất khó cất bước, nhưng thật ra, khoảng cách giữa chúng tôi, cũng không xa xôi là mấy. Rốt cuộc đi tới trước mặt tôi, lúc đứng lại, anh hơi dừng một chút, rồi rốt cuộc mở miệng, từ từ, gằng từng tiếng hỏi: “Em..... có khỏe không?”

Một dòng hơi thở ấm áp hòa với giọng nói dịu dàng từ đỉnh đầu nhẹ nhàng bay xuống, có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ mơ hồ. Trong lòng lại cuộn lên một tia chua xót, tôi cắn răng, cười: “Như anh thấy đó, chỉ là không cần thận té một cái thôi!”

“Đau lắm hả?”

“Không đau lắm!” Thật sự không đau lắm. So với những lần chúng ta lớn bé liên tiếp ngã trên đường kia mà nói, chút tổn thương ngoài da này, thật sự chẳng đáng là gì. Mà trong đó lần té thảm nhất..... Không, không được hồi tưởng nữa, không được oán giận nữa. Ánh mắt con người không nên ngoái về sau, mà phải nhìn về phía trước, tiếp tục nhìn về phía trước.....

“Anh đưa em đến bệnh viện!” Giọng điệu của anh không giống như xin ý kiến, mà cứ như là công bố đáp án.

“Về nhà bôi một chút thuốc lên là được rồi.....” Vất vả lắm cuối cùng mới lại lần nữa điều hòa hô hấp, rốt cuộc có thể ngẩng đầu, cười, nhìn về phía anh — khuôn mặt của anh lại cúi thấp xuống, gần như vậy, dường như ngay cả hô hấp cũng có mùi hương ngọt ngào nào đó mê hoặc lòng người, quanh quẩn mãi trong cánh mũi, có chút làm cho người tôi vội vàng không kịp phòng bị mà choáng váng. Vô ý thức lại muốn xoay mặt đi, tôi do dự một chút, cuối cùng cắn răng, giương mắt, nhìn thẳng anh, tiếp tục chịu đựng.

“Đến bệnh viện!” Anh cúi đầu nhìn xuống tôi, một lát, lại mở miệng nói chuyện, giọng nói nhàn nhạt, không cho tôi cự tuyệt. Người đã quen phát hiệu lệnh lúc nào cũng thích nói như thế. Nhiều năm trước, mỗi lần nghe cái kiểu giọng ra lệnh đó, tôi nhất định là xoay người rời đi, tuyệt đối mặc kệ anh, nhưng hôm nay, hôm nay lại khác. Nếu như đã chạm mặt, nếu như đã gặp lại, nên có chút đối đáp nào đó, thì nhất định phải nghiêm túc đối đáp; còn có chút quan hệ nào đó nên xử lý, lại càng phải nghiêm túc xử lý!

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, rồi mỉm cười: “Cũng được!”

Anh dường như thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên đưa tay tới, chuẩn bị đỡ tôi.

“Không cần, còn có thể đi được!” Người tôi hơi cứng đờ, nhưng ngay sau đó mỉm cười, nhìn anh, giương giương hàng lông mày, chậm rãi hoạt động bước chân, hít một hơi, chậm rãi, lướt qua người anh, đi từng bước từng bước về phía trước.

Anh hơi chần chờ, rồi sải bước đuổi tới trước tôi, giúp tôi mở cửa xe, anh nói: “Cẩn thận.....”

Bóng lưng quen thuộc trong nháy mắt ánh vào mi mắt, gần trong gang tấc, tôi khẽ ngẩng người, nhưng ngay sau đó lắc đầu, cúi người, khom lưng, nhắc chân phải lên, sải bước ngồi vào ghế sau, đợi đến khi ngồi vững vàng, mới từ từ thu chân trái bị thương, mỉm cười nhìn về phía anh, nói: “Không có vấn đề!”

Dọc đường xe chạy không nhanh không chậm, không ai nói với ai lời nào, tôi không biết trong lòng anh nghĩ cái gì, chỉ thật sự vô cùng tĩnh lặng, cảm giác không khí trên xe quá mức quái dị, tôi suy nghĩ một chút, dù sao ngang là dao, dọc là súng, nếu đã lên xe của anh; nếu đã quyết định đối mặt, có những lời, sớm muộn gì cũng phải nói. Cho nên, rốt cuộc tôi hít một hơi thật sâu, từ từ, đắn đo, gần từng tiếng nói: “Viện Viện bình phục rất tốt.....”

Anh im lặng hồi lâu, mới nhàn nhạt đáp: “Vất vả cho em!”

Bỗng nhiên có cảm giác gánh nặng dễ dàng đỡ xuống, nhưng lại có chút nhàn nhạt mất mát..... Tôi biết lúc này rất khó khăn, nhưng nếu đã bắt đầu, thì tốt nhất đừng có ngừng lại. Suy nghĩ một chút, tôi tiếp tục nhìn bóng lưng anh, mỉm cười nói: “Viện Viện thích hợp sống ở San Francisco, nhưng dĩ nhiên, nếu có cơ hội, anh tốt nhất nên mang cô ấy đến Tây Ban Nha một chuyến.....”

Một tràng kết kết bèn nhộn nổi lên, anh bỗng nhiên phanh gấp, xe trong nháy mắt dừng lại.

Tôi dừng không được mà bị đẩy về phía trước lao đảo một cái, thiếu chút nữa nhện không được bật thốt lên tiếng kêu sợ hãi. Vô cùng gian khổ chọc dựa lưng, thật vất vả mới ổn định thân mình, nghe thấy những chiếc xe phía sau đột nhiên bị chặn đường mà tức giận bấm còi inh ỏi.

“Làm sao vậy?” Tôi mặt mày trắng bệch ngẩng đầu hỏi anh.

“Không có chuyện gì!” Anh nặng nề thở ra một hơi, bỗng nhiên giảm mạnh chân ga, xe nhanh chóng vọt tới trước.

Tôi thiếu chút nữa lại bị quăng ột cái đến mất kiểm soát, sợ đến nỗi trái tim đập bịch bịch, nhện không được mở miệng nói: “Anh đi chậm thôi!” Tốc độ xe quả nhiên dần dần chậm lại, anh không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Ngồi đằng hoàng! Đừng có nói nữa.....”

Xe nhanh chóng chạy tới bệnh viện. Xuống xe, anh đi tới mở cửa xe cho tôi, tới gần tôi, từ từ đưa tay, vẫn cái kiểu chuẩn bị đỡ tôi, tôi vội vàng cười: “Không sao, thật không có sao đâu! Hay là, anh giúp tôi vào lấy số đi?”

Anh vừa quay đầu lại nhìn tôi một cái, rốt cuộc không hề theo tôi nữa, xoay người đi lên trước đăng ký.

Chụp X-quang, làm kiểm tra, cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là bị trật khớp thường thường thôi. Đợi bó chân xong, tôi do dự có nên nhảy xuống giường bệnh hay không, chợt thấy anh đi tới trước mặt, đưa

lưng về phía tôi, nửa ngồi xổm người xuống, nói: “Lên đi, anh công em!”

“Ách, thật ra.....” Không đợi tôi nói xong, anh bỗng nhiên trở tay cầm cổ tay tôi, kéo lên lưng, nói: “Đi lên!” Giọng nói vẫn bình thản như vậy, thái độ vẫn kiên quyết như vậy.

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền dọc theo cổ tay, mơ hồ có chút hoảng hốt, tựa như thời gian đang quay trở lại, lúc chúng tôi vẫn còn ở tại căn hộ nhỏ kia, thường xuyên đùa giỡn chơi đùa. Bao nhiêu lần thét chói tai, rồi đột nhiên từ trên ghế salon nhảy dựng lên, nhào tới lưng của anh.....

Chẳng qua là giờ này khắc này, qua mấy năm, lại qua không biết bao nhiêu là chướng ngại, giữa chúng tôi, chắc chắn đã không thể tiếp tục thân mật như thế nữa. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, rồi cười: “Cho mượn bả vai dùng một chút.....” Nhẹ nhàng rút tay ra, nương theo bả vai anh nhảy xuống giường, nhẹ nhàng vịn vách tường mà nhảy lò cò một chân.

Anh từ từ đứng dậy, đưa tay kéo tôi: “Đứng im không được động đây!” Thấy tôi hình như là theo bản năng mà tránh tay anh, anh xác định chốc lát, rồi nhìn tôi một cái, nói: “Chờ anh hai phút, anh đi mua xe lăn.....”

Xe..... lăn.....?!

Không đến nỗi khoa trương như vậy chứ!

Tôi kinh ngạc ngẩng lên đầu liếc anh một cái, nhanh chóng đưa tay, kéo ống tay áo anh lại, nhếch miệng cười, nói: “Ông lớn ơi, nếu anh là ngại tiền để ở trong túi áo sẽ cháy sạch, thì tôi thật ra thật sự không ngại giúp anh xài một chút! Mua một bộ đồ, mua son môi gì gì cũng được. Còn như bây giờ thì..... hay là, ông lớn anh lại cho tôi mượn cánh tay dùng thêm một chút nữa là được rồi!” Trong nháy mắt ra quyết định, đưa tay, kiên quyết ôm cánh tay, chậm rãi, chậm rãi nhảy về phía trước.

Nhảy được mấy bước, cuối cùng cũng động đến cái chân bị thương, nhịn không được than nhẹ một tiếng: “Ấy da!”

Anh dừng lại, lại một lần nữa nói: “Anh công em!” Lại một lần nữa đi lên hai bước, đưa lưng về phía tôi.

Trong nháy mắt có chút do dự..... Thật sự cảm thấy không ổn, nhưng thật ra, nhưng thật ra nếu như đổi là người khác, không phải anh, mà là Đại Oai hoặc là Lâm Giang Dương hoặc là những người nào khác giúp tôi đến khám chân, thì dưới tình cảnh này, muốn công tôi đoạn đường, cũng là hợp tình hợp lý? Nói không chừng tám chín phần mười còn bị tôi mạnh mẽ leo lên lưng. Vậy..... càng muốn cự tuyệt sự trợ giúp của một mình anh, có phải thật ra, quá mức để ý hay không?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, rồi lại muốn nghĩ tiếp, rốt cuộc cười nói: “Để người giàu có như vậy công tôi, anh thật sự đừng cho tôi áp lực quá lớn đó!” Nhẹ nhàng nằm rạp người xuống, dán lên lưng anh.

Anh không nói một lời, công tôi, sải bước về phía trước.

Thân thể quá gần, đến nỗi tôi gần như không chút do dự mà lập tức ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người anh, mùi hương thoang thoảng mùi cam thảo nhân nhật này đã từng khiến tôi mê luyến không thôi, cảm giác mình đang bị ý nghĩ bất lương nào đó quấy nhiễu nghiêm trọng, không thể làm gì khác hơn là cố gắng mà nâng đầu lên, nhìn chằm chằm nơi xa, chú ý tập trung theo sát anh nói: “Trước khi từ San Francisco trở về, Viện Viện nói cho tôi biết, anh đặc biệt quảng tiền cho cô ấy lập quỹ từ thiện, tôi cảm thấy rất hay. Viện Viện nên có chuyện tự mình làm, như thế.....”

“Anh biết!” Anh nhân nhật ngắt lời tôi, nhân nhật nói: “Anh biết như thế nào là có lợi cho việc cô ấy khôi phục sức khỏe!”

“Dĩ nhiên!” Tôi không cách nào tiếp tục cái đề tài này nữa, không thể làm gì khác hơn là câm miệng không nói.

Thật vất vả rốt cuộc một lần nữa trở lại trên xe, anh mở miệng hỏi: “Tìm một chỗ uống chút gì đi?”

“Nhìn cái mặt mày xám ngoét của tôi đi này.....” Tôi bắt đắc dĩ nhún vai: “Huống chi hôm nay Quyên Quyên kết hôn, tôi đã giúp cô ấy chặn rượu, thất sự cũng đã uống không ít.....”

Anh không nói, từ từ khởi động xe.

Tôi nghĩ nghĩ, rồi mở miệng hỏi anh: “Nghe nói anh đang thành lập công ty con ở San Francisco, tương lai, chắc là sẽ có rất nhiều thời gian bay qua đó nhỉ?”

“Tinh thần và thể lực của anh đều tập trung vào trọng điểm, châu Phi!” Anh khẽ thở dài, hỏi tôi: “Vì sao không tiếp tục học bác sĩ?”

Tôi muốn nói lo mình không lấy được chồng, nhưng lập tức ý thức được vào lúc này ở nơi đây, không được dễ dàng nói lời như vậy, cho nên, mỉm cười, nói: “Bởi vì đau lòng cho tế bào não của mình!” Rồi chợt hỏi anh: “Tại sao lại chọn châu Phi?”

“Trong đó một nguyên nhân rất quan trọng là cảm giác thành tựu!” Anh suy nghĩ một chút, từ từ nói: “Các anh em của anh cũng quen đưa ánh mắt nhìn về phía phần hoa đô thị, bởi vì có cơ sở thượng tầng, cũng có dòng người, rất dễ dàng khơi dậy thoả mái khoái trá. Còn anh chọn châu Phi, tương đương với khai hoang, rất gian khổ, rất khó khăn, lúc trước tiếp xúc với rất nhiều cơ quan không thể tiếp xúc, lúc trước đụng phải rất nhiều cơ quan khó khăn không cách nào dự liệu, lúc nào cũng phải leo ngọn núi cao và cảm giác hiểm trở, cho nên..... rất có cảm giác thành tựu!”

Cảm giác thành tựu.....

Thì ra là ở dưới vòng vây to lớn hấp dẫn của cái gọi là danh lợi ấy, vẫn còn một thứ gì đó quan trọng — cảm giác thành tựu!

Đúng vậy, tôi nghĩ tôi có thể hiểu cảm giác đó — khi tôi rút cuộc cũng phá tan khó khăn chồng chất, đứng ở trong sân trường Stanford, giang tay nhìn lên trời cao, cảm giác lúc đó cũng chính là như vậy!

Điều anh theo đuổi, thật ra, chẳng phải là điều mà mỗi người chúng ta theo đuổi sao? Điều là người côi trần; điều là vì cuộc sống mà khổ cực đấu tranh như nhau, giàu có một chút dù sao so với khó khăn cũng tốt hơn; đứng trên ột chút dù sao cũng tốt hơn đứng ở chỗ thấp; như thuyết pháp nhu cầu đã cho chúng ta biết, càng đi lên trên, con người ta sẽ càng nâng cao việc theo đuổi các phương diện tinh thần, dần dần vượt cả việc theo đuổi các phương diện vật chất!

Chuông điện thoại vang lên, tôi vừa nhìn thấy là Đại Oai gọi tới, liền nhanh chóng bắt máy, nghe thấy ở đầu bên kia điện thoại cậu ta lo lắng hỏi: “Tây Tây, em đang ở đâu? Anh về khách sạn nhưng tìm mãi mà chẳng thấy em đâu?”

“Đã bảo anh về thẳng ký túc xá chờ em rồi mà? Đến khách sạn làm gì hử.....” Cái tên này, lại chạy về khách sạn đón tôi. Trong lòng có chút cảm động, là sự sung sướng khi được người ta quan tâm lo lắng. Tôi thấp giọng xuống, thì thầm: “Em không cẩn thận bị té một cái, trật chân mất tiêu, nhưng mà anh đừng lo lắng, đã xử lý xong rồi.....”

Cậu ta vừa nghe liền sốt ruột, ở đầu bên kia điện thoại lớn tiếng nói: “Bị thương thế nào? Em chờ đó, chờ đó, anh lập tức tới đón em.....”

“Đã xử lý xong rồi!” Tôi thở dài, dịch cái điện thoại ra một chút, tránh bị giọng nói của cậu ta oanh tạc. Sớm phải đoán được sẽ hậu quả như vậy rồi chứ! Sớm phải..... tùy tiện tìm một lý do gì đó gạt cậu ta về nghỉ ngơi!

“Em bây giờ đang ở đâu, rút cuộc đang ở đâu hả?” Cậu ta vẫn đang cầm điện thoại, lo lắng lớn tiếng hỏi tiếp.

“Em sẽ nhanh chóng về tới ký túc xá!” Tôi thở dài, mỉm cười: “Có thể làm phiền ông lớn tới cổng trường đón em được không vậy?”

“Được! Anh lập tức trở lại đó.....” Trả lời kiên quyết như thế, không chút do dự như thế sao..... Tôi bắt đầu cảm thấy nhức đầu, rất rất nhức đầu. Lỡ những biểu hiện kia của cậu ta đối với tôi đều là thật sự..... Ông trời ơi, rút cuộc nên tìm cơ hội nào thích hợp, nói rõ ràng với cậu ta, mà không làm tự tôn đàn ông của cậu ta bị tổn thương quá mức?

Cuối cùng cũng tới cửa trường, bạn học Đại Oai quả nhiên đã ôm một cái áo gió thật to chờ tôi. Lương Trạm vẫn không nói một lời, đậu xe ở ven đường, rồi nhanh chóng đi sang một bên, giúp tôi mở cửa.

Tôi thật ra không muốn để hai người bọn họ cứ như vậy mà đối mặt ở trước cổng trường, bởi vì về bản chất, tôi thật ra là một người lười biếng, không muốn gây ra những phiền toái không cần thiết. Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện vốn là quang minh chính đại, cần gì phải giấu giếm giấu giếm.

Lương Trạh lại duỗi cánh tay ra trước, có chút cố chấp kiên định, cứ như nếu tôi không đưa tay ra, thì sẽ không lùi lại. Vậy thì..... đưa tay thôi! Trước mắt, tôi quả thật cần trợ giúp.

Tôi mỉm cười nhìn anh một cái, đưa tay, bắt lấy tay anh, từ trong xe đi ra, đứng thẳng người, mỉm cười tạm biệt anh.

Song đột nhiên, anh vô cùng nhanh chóng rút ra một cái khăn tay, vô cùng nhanh chóng, đưa về mặt tôi, nói: “Có chút vết bẩn.....”

Khăn tay chạm vào mặt, nhẹ nhẹ lau, song trong nháy mắt, tôi lại rõ ràng cảm giác được ngón tay của anh, nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt. Đường như nghe thấy anh nhẹ nhàng tới gần tôi, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, Tây Tây.....”

Lời xin lỗi đã muộn bốn năm mất rồi..... Trong nháy mắt, cảm giác trong lòng, sao lại chưa như vậy!

Tôi dùng sức nhắm mắt, một hồi lâu mới mở ra, ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười nói: “Chuyện đã qua, tôi không trách anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận, cho nên, đừng để ở trong lòng. Chỉ hy vọng sau này lúc anh làm chuyện gì, thì nên suy nghĩ chu toàn hơn một chút.....” Cẩn cẩn môi, tiếp tục từng chữ từng câu nhẹ nhàng nói: “Tôi muốn nói, Mộc Lan thật ra là người vô cùng hiếu thắng, còn Viện Viện, hiện tại quả là quá mức yếu ớt.....” Cuối cùng xoay người, hít một hơi, nhảy lò cò về hướng bạn học Đại Oai nét mặt rõ ràng không vui nhưng vẫn mở ra áo khoác chờ sưởi ấm cho tôi.

Vào thu, khí trời không quá lạnh, nhưng đã có những chiếc lá rơi rụng xoay tròn trong không trung rồi từ từ rơi xuống. Tôi nghĩ đến nhiều năm trước, vào một buổi sáng sớm đầy nắng, lúc tỉnh lại trong vòng tay ôm ấp của người đó, nghe anh nói: “Không biết Tây Tây của anh tương lai để tóc dài, sẽ như thế nào nhỉ.....”

39. Chương 39

Tôi từ thuở nhỏ đã nếm trải cảm giác rời xa cả cha lẫn mẹ, một mình cuộn tròn ở trong xó liếm láp mùi vị của vết thương cô đơn, cho nên, đối với tình thân, tôi luôn có một sự khao khát và tìm kiếm khác hẳn người bình thường. Có một ngày, trong lúc chép thơ, tình cờ đọc được một câu “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ đã khuất bóng”, trong nháy mắt, tôi cảm thấy vô cùng thương cảm!

Dù vậy, cảm nhận cũng như đánh giá đối với câu thơ này, vẫn mãi cho đến những giây phút chia li cuối cùng, tôi mới dần dần sáng tỏ, buồn thật.....

.....

Lúc nhận được điện thoại của bác cả, tôi đang ngồi dự một hội nghị học thuật quốc tế lớn.

Cái chân bị thương cũng đã lành, lớp tôi dạy cũng bắt đầu đi vào ổn định, mỗi ngày từ trên bục giảng nhìn xuống từng gương mặt trẻ trung đang khao khát kiến thức ấy, cuối cùng cũng có thể cảm nhận được một niềm vui nào đó, dần dần tôi ý thức được rằng — có thể đem kiến thức và quan điểm của mình truyền lại cho người khác, hóa ra lại là một niềm hạnh phúc rất quý báu.

Bạn học Đại Oai cuối cùng cũng mua được một căn nhà. Ở cái đất thủ đô giá nhà đắt đến mức người ta phải tạt lưỡi xuýt xoa này, mà đại thiếu gia bảo bối hạnh phúc này vẫn có thể thông qua con đường “nhờ vả ba mẹ” (nguyên văn là “khằng lão”), vô cùng thoải mái mua một căn nhà ba phòng ngay bên cạnh công ty, ngay cả việc trang hoàng cũng có chị họ lo giùm. Tôi có lòng hỗ trợ, nhưng hoàn toàn không tìm được cơ hội nhúng tay, lần nào cũng bị chị họ cậu ta đẩy ra, cười cười nói: “Hai đứa bạn rộn công việc, có rảnh

thì chăm lo cho bản thân nhiều một chút. Di chị đưa rất nhiều tiền, chuyện gì cũng dễ xử lý, các em đừng bận tâm.....”

Tôi thật sự rất hy vọng có thể làm chút gì đó giúp cậu ta, không chỉ vì cậu ta vẫn thường quan tâm tôi, mà còn là vì lần này trên người bạn học có một chút cảm giác thông cảm hiếm thấy. Ví dụ như tối nọ, cậu ta biết là có một người rất lạ đưa tôi về trường, nhưng lại có bản lĩnh chịu đựng, cái gì cũng không hỏi. Từ lúc đỡ lấy tôi, cũng chỉ hỏi tôi vì sao bị thương, bị thương thế nào, rồi đỡ tôi về ký túc xá nghỉ ngơi, trước sau không ngẩng đầu nhìn về phía sau, cũng không hỏi tôi một câu dư thừa.

Tôi rất cảm kích! Bởi vì một khắc đó, hai chân tôi đau đớn như đâm phải dao, tôi sợ cậu ta mà hỏi, thì nội tâm hèn nhát của tôi sẽ rách toạt ra mất, đến lúc đó chắc tôi sẽ không tìm được mà lệ rơi đầy mặt mắt.

Thế mà, cậu ta lại đáng yêu như thế, cái gì cũng không hỏi, cho nên, tôi cũng không nói gì, dựa vào cậu ta, từ từ từng bước từng bước đi về phía ký túc, không quay đầu lại, không lui về sau, kiên trì tiến về phía trước, thẳng về phía trước, cho đến khi tất cả nước mắt cũng như những ý nghĩ thầm kín dần phai nhạt theo ánh trăng khuya bàng bạc.....

Trong lúc này, bạn thân Chương Linh Quyên của tôi đã vô cùng thành thạo theo chồng mới cưới chu du nửa vòng trái đất, từ châu Mỹ bay đến châu Âu, đem toàn bộ tầng tầng lớp lớp hình ảnh ngập tràn hạnh phúc của mình qua internet cho tôi, lần nào cũng không quên đính thêm một câu trên tiêu đề: “Mau chóng kết hôn đi!”

Tôi cười, trả lời thư: “Cậu giới thiệu ình một người đàn ông giàu có như ông xã cậu đi, ình sẽ lập tức cưới ngay!”

Cô gửi lại cho tôi hai từ: “Tầm thường!”

Tôi vào trường không lâu nên vẫn chỉ là một trợ giáo cho trường cao đẳng, nhưng nhờ vào khả năng tiếng Anh không tệ, cộng với trình độ học vấn cũng khá vững, sau một bài viết về điều trị chứng sợ hãi chứng thực ô hình nghiên cứu trong luận văn gửi đến ban tổ chức một diễn đàn tâm lý học quốc tế tổ chức tại Bắc Kinh, mà vô cùng may mắn trở thành luận văn duy nhất của học viện chúng tôi trúng cử, cuối cùng, được trường cất cử, ra nước ngoài trao đổi.

Đây là tôi lần đầu tiên tách khỏi tập thể nghiên cứu khoa học, độc lập tham dự buổi thảo luận học tập quốc tế lớn. Hai ngày đầu là diễn đàn mang tính tổng hợp, tôi được nghe các học giả trên toàn thế giới mặt mày hớn hờ, dùng đủ loại khẩu âm “tiếng Anh” bắt đầu tiến hành trao đổi, cảm giác vô cùng thú vị, quan sát sự hứng thú của chuyên gia còn thú vị hơn cả bản thân nội dung thảo luận. Ngày còn lại là chuyên gia phân ra thành các nhóm nhỏ rồi tiến hành trao đổi theo lĩnh vực.

Thằng thần nói, từ quá trình điều trị cho Viên Viên có thể rút ra được rất nhiều điều, mặc dù xuất phát từ một trường hợp cá biệt, nhưng tôi lại vô cùng may mắn, giống như là ngay từ đầu đã tìm đúng hướng, thông qua nghiệm chứng nhiều loại phương pháp kết hợp, cuối cùng cũng chứng minh được, cả phương án điều trị lẫn mạch suy nghĩ đều có rất sự nghiên cứu và phát triển và mở rộng giá trị rất lớn, khiến không ít người phải chú ý.

Lúc tôi đang cầm báo cáo nói được một nửa thì cảm thấy điện thoại di động trong túi áo rung lên. Thật sự không thích hợp nhìn điện thoại, cho nên tôi ráng nhìn không để ý, nhưng trong lòng lại giống như là bị nhét vào một đám mây đen, vô cùng áp lực nặng nề. Vất vả lắm mới đọc hết báo cáo, điện thoại di động lại rung, không hiểu sao tôi cứ cảm thấy trong lòng bất an, không thể nào mà thảo luận được nữa, vội vã rời khỏi hội trường, kết quả vừa bắt máy đã nghe bác cả dùng giọng nói rồi rầm khăn khăn bị thương mà nói với tôi, chị họ cãi nhau với anh họ kết cuộc bị sảy thai, bác gái nghe tin thì xuất huyết não tái phát, cấp cứu không kịp nên hiện tại đang hấp hối.....

Nước mắt của tôi gần như là trong khoảnh khắc liên trào ra, lúc đứng ở hành lang trong phòng hội nghị, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, nắm chặt điện thoại, bỗng nhiên có cảm giác trời đất này sao mà mệnh mông hư vô đến thế, lấy lại bình tĩnh, tôi nói: “Bác cả, xin bác nén bi thương.....” Tuy muốn an ủi bác cả, song ngay cả giọng tôi cũng càng lúc càng nghẹn ngào, càng lúc càng nghẹn ngào — tôi từ nhỏ đến lớn đều đối với bác cả và bác gái tôn kính mà xa cách, bởi vì trong lòng luôn ý thức mình chỉ là “người ngoài”, nên lúc nào cũng thần nhiên đề phòng và chống cự, rồi lại tự tạo ình hết lớp vỏ dày này lại đến lớp vỏ dày khác.

Về nước đã mấy tháng, lại bận rộn kiếm việc, tìm phòng, tìm bạn, nên mãi vẫn chưa có dịp về quê, không ngờ.....

Tôi biết lúc gặp phải chuyện này, bất kỳ lời an ủi cũng không sánh bằng thực tế mang tiền ra giúp đỡ, cũng may lần này, tôi đã có đủ khả năng kinh tế, có thể không cần phải nhờ vả người khác nữa.

Gần như là khóc một mạch trên đường trở về ký túc, tôi lấy toàn bộ chi phiếu ra mang theo bên người, vội vã thu dọn hành lý, vội vã đặt vé máy bay về quê, xử lý xong tất cả mọi chuyện, mới gọi điện thoại báo cho Đại Oai.

Đại Oai vừa an ủi tôi, vừa trách: “Em chỉ đặt một vé máy bay thiệt hử? Thật sự không có tiền tay đặt luôn cho anh một vé sao? Thật ra từ hồi về nước đến giờ, anh cũng chưa có dịp về nhà thăm mẹ.....” Kết quả, bạn học này cũng lập tức xin phép, sẵn khoả đặt vé máy bay, nhưng mà bất luận thế nào cũng không mua được cùng một chuyến với tôi, buổi tối lúc đưa tôi đến sân bay, cậu ta buồn bực nói: “Chẳng phải em nói cho tới bây giờ vẫn chưa có cơ hội cùng nhau về quê sao? Mới đầu anh đã quyết định, bất luận thế nào, lần này, chúng ta cũng phải ngồi cùng chuyến bay.....”

Thì ra là cậu ta có lòng như thế. Trong lòng tôi nhất thời ấm áp không thôi, rốt cuộc nhịn không được mà nở nụ cười, nói: “Cho dù lần này em có đặt vé cho anh cũng không được. Anh định bù đắp cho em thật à, vậy nhất định phải tự gọi điện hẹn em, sau đó em sẽ cân nhắc xem, rốt cuộc có nên cho anh cơ hội này hay không.....” Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu ta, đáy lòng nhất thời thanh thản không ít.

Về tới nhà, bác gái quả nhiên là không ổn, đã hoàn toàn không còn ý thức, nằm ở trên giường bệnh, thoi thóp thở qua máy. Mà ngoài ý muốn chính là, bác cả ở không đột nhiên chuyển nhà, dọn sang một căn nhà mới rất lớn. Lúc hỏi thì hóa ra là có người vừa ý với căn nhà cũ kia của tôi, nói là tiện đường, có phạm vi sử dụng đặc biệt, liền dùng một căn nhà có diện tích lớn gần gấp hai lần mà đổi với bác cả.

Tôi nghe thì nhất thời sững sờ. Thì ra là dấu tích trưởng thành của một con người, lại có thể bởi vì một cái lý do nhỏ bé này mà hoàn toàn biến mất. Chỉ mới rời xa mấy năm ngắn ngủn, mà giờ trở về, lại không thể nào tìm về được căn nhà nhỏ bé khi còn bé đã giúp mình không ngừng cố gắng phấn đấu; những kỷ vật ghi dấu thời gian trưởng thành xưa kia!

Chị họ sẩy thai nên rất yếu, lại nhìn thấy sinh mệnh bác gái chỉ còn trong giây lát, biết rõ khóc lúc này sẽ làm tổn thương mắt, nhưng vẫn không cách nào ngăn được mà nằm ở trên giường khóc cả ngày.

Suốt ba ngày về nhà, tôi theo giúp bác cả chạy tới chạy lui giữa hai đầu bệnh viện và nhà, vội vàng ra ra vào vào phía trước phía sau, từ đầu đến cuối không thấy anh họ xuất hiện, hỏi ra mới biết nguyên nhân gây ra chuyện lần này dĩ nhiên là anh họ ngoại tình, bị chị họ bắt tại trận, hai người xô xát nhau nên mới dẫn đến chuyện sẩy thai, sau đó lại kéo theo bác gái tức giận mà phát bệnh.

Tôi nhớ năm đó lúc mới gặp anh họ, dáng vẻ nhìn rất hiền lành, có thể nào tôi cũng không dám tin là lại xảy ra vấn đề này, đành phải liên tục vặn hỏi. Bác cả nhịn không được mà khóc nói: “Mấy năm trước, chị con vẫn không có con, chạy khắp nơi chữa trị, thỉnh thoảng hai đứa nó lại oán trách nhau, lại còn ác cảm với nhau. Năm nay vất vả lắm mới mang thai được, ai ngờ.....”

“Cho nên mẹ vợ sắp chết cũng không xuất hiện, vợ sẩy thai cũng không quan tâm?” Lửa giận không biết từ đâu mà bắt đầu bùng lên từng cơn, tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho con số điện thoại của tên cặn bã đó. Hôm nay nếu anh ta dám không xuất hiện, con sẽ chặt anh ra.....” Gọi xong một cú tôi liền cúp máy. Sau đó lại không cam lòng, tiếp tục gọi điện đến đơn vị bọn họ, nói là xin nghỉ bệnh.

Một người dù có ích kỷ, cũng không thể lạnh nhạt bạc bẽo đến mức này. Tôi lại đến lúc mới kết hôn, anh họ quý trên sân nhà gỗ, cẩn thận lau từng li từng tí, rặng ngời mong đợi cuộc sống tương lai..... Chớp mắt chỉ mới có mấy năm, sao lại đến nước này rồi?

Anh họ tôi là một công chức, ở đây tốt xấu gì cũng được coi như là người có địa vị. Tôi nghĩ nghĩ, tính viết một lá thư phản ánh tình hình, gửi cho hội phụ nữ địa phương cũng như lãnh đạo đơn vị của anh họ, không ngờ chị họ sau khi nghe tin, liền kéo ống tay áo tôi khóc mãi, chị buồn buồn bã bã nói: “Tây Tây, em đừng viết thư. Lỡ như viết rồi, chị sợ tiền đồ của anh ấy sẽ bị ảnh hưởng; càng sợ anh ấy, anh ấy sau này thật sự không bao giờ... trở lại nữa.....”

Tôi ngó người, ngẩng đầu hỏi chị ấy: “Chị vẫn hy vọng anh ta trở lại?”

Chị họ gào khóc, liều mạng lắc đầu, tới tới lui lui nhưng chỉ nói một câu: “Em đừng viết, dùng thể nào cũng đừng viết.....”

Tôi ôm lấy chị ấy, không thể nào nói tiếp nữa.

Tôi nghiên cứu tâm lý học, cho nên quen xuất phát từ ý muốn ban đầu của người ta mà tìm ra ngọn nguồn mâu thuẫn, tìm cách giải quyết, song càng chứng kiến nhiều, thì lại càng cảm thấy mờ mịt. Lòng người sao lại mềm yếu và hay thay đổi đến thế, lại còn mỏng manh dễ vỡ như thế nữa. Nhìn chuyện cũ người ta, lúc nào cũng khuyên người ta nên đơn giản hóa mọi chuyện, đến lúc chuyện rơi vào đầu mình, thì mỗi một dao đều có thể thấy máu. Hiểu lý lẽ là một chuyện, khi thật sự lạc vào biển cổ muốn có thể an bài mọi chuyện thì mới thấy sao mà khó khăn đến thế!

Sáng sớm cùng ngày bác gái trút hơi thở cuối cùng. Cuối cùng cũng rời khỏi dương gian trước, không biết vì nguyên gì mà cứ mở mắt, nhìn tôi một cái, miệng cứ ú ớ không thành tiếng. Trong nháy mắt đó, tôi có thể rõ ràng cảm giác được nỗi đau chia lìa mãi mãi nào đó, trong lòng bỗng nhiên buồn bã không thể nào mà nén xuống được, tôi không dám do dự, lập tức tiến lên nắm tay bà, nén nước mắt, kiên định nói: “Bác, con sẽ chăm sóc bác cả, chăm sóc chị, không để cho chị ấy chịu thiệt thòi, bác yên tâm đi.....” Tôi dường như thấy được trong mắt bà lóe lên một chút ánh sáng, rồi sau đó, biến mất trong nháy mắt.....

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi chứng kiến người thân nhất từ trần, lần đầu tiên tiếp xúc với sinh mệnh mỏng manh rõ ràng như thế — đối với năm tháng vĩnh hằng mà nói, mỗi người chúng ta, thì ra là thật sự chỉ là một lũ khách nhỏ nhoi, vội vã vụt qua rồi biến mất, thậm chí không cách nào lưu lại một dấu vết cho dù là nhạt nhất!

Bác cả và bác gái đều là công nhân bình thường, cả đời cam phận nghèo khổ, không chút danh tiếng, cho nên nghi thức tiễn biệt di thể của bác gái chuẩn bị cũng vô cùng đơn giản, không làm kinh động quá nhiều người. Không ngờ gần nửa tiếng trước khi đến giờ cử hành nghi thức, lại lục tục kéo tới không ít người, mang theo không ít tiền phúng điếu và vòng hoa, có rất nhiều người tôi chưa từng gặp lần nào.

Tôi mới đầu vô cùng kinh ngạc, đợi đến khi ba mẹ Đại Oai mang vòng hoa thật lớn đến, tự mình đi vào phúng điếu, rất nhiều người theo chân bọn họ đến bên ân cần chào hỏi, tôi lúc này mới từ từ hiểu thì ra đám người vừa tới kia đều là vì nể mặt ba mẹ Đại Oai?!

Vợ chồng bọn họ mở một xí nghiệp ở địa phương, nghe nói là bắt đầu lập nghiệp từ bán cải củ, sau đó cũng gây dựng được một nhà máy gia công thực phẩm tương đối lớn, sau đó lại tiếp tục nhận thầu các công trình, coi như là một xí nghiệp dân doanh mới nổi rất có tiếng ở quê, được báo chí cùng truyền hình địa phương quan tâm, ở địa phương cũng được coi là nhân vật quan trọng. Tôi khi còn bé đã từng đứng xa xa mà nhìn bọn họ, chưa lần nào dám đến nói chuyện với bọn họ. Thật sự không ngờ.....

Nét mặt ba Đại Oai trang nghiêm, trực tiếp đi lên bắt tay bác cả, còn mẹ cậu ta, lại càng không chút nào tị hiềm mà tới kéo tay tôi, hòa nhã dễ gần an ủi tôi, nói bất kể đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ nhất định ủng hộ tôi.

Có sự ủng hộ tất nhiên là tốt, nhưng vấn đề là, vấn đề mấu chốt là, bọn họ không hề hỏi ý kiến tôi, vừa mới bắt đầu đã tự động xem tôi là “dâu con”, xem bác cả tôi như thông gia nhà mình, kinh động đến rất nhiều người, tương lai nếu lỡ..... thật ra không phải là lỡ, mà là cho tới bây giờ, tôi căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ trở thành con dâu họ..... Một ngụm máu tươi từ dạ dày trực tiếp trào lên cổ họng, tôi ngẩng đầu, bất lực nhìn mẹ Đại Oai một cái, một chữ cũng nói không ra, chuyển tâm mắt, lạnh lùng nhìn chăm chăm Đại Oai đang đứng bên cạnh, hết lần này đến lần khác dùng ánh mắt nói với cậu ta rằng: “Đại Oai, anh chờ đó, anh chờ đó cho tôi.....”

Cậu ta mặt mày ửng đỏ nhìn tôi, nhẹ nhàng nhún vai, vẻ mặt biểu lộ ý tứ rất rõ ràng — anh cũng hết cách mà!

Từ đó về sau, có ba mẹ Đại Oai làm chủ, tất cả thủ tục an táng bác gái tiếp theo đều có người đứng ra thu xếp, tôi hoàn toàn không còn chút vai trò gì.

Mẹ Đại Oai vẫn cố gắng giúp đỡ tôi, kéo tôi, vô cùng thương tiếc nhìn tôi, dịu dàng nói: “Nhìn con gầy thế

này nè, học hành nghiên cứu vốn đã vất vả, trong nhà lại xảy ra chuyện lớn như vậy, thật là khổ cho con. Thằng Đại Vĩ này cũng thật là, về đã mấy ngày, mà vẫn gặt hai bác, nếu không phải con bé Hiểu Vân em họ nó không đến bệnh viện kiểm tra, vừa hay nhìn thấy con, thì hai bác cũng không biết con về. Con đừng lo, tất cả đã có hai bác. Chờ giải quyết xong mọi việc, về đến nhà, bác sẽ sắc mấy thang thuốc cho con bồi bổ cơ thể.....” Sau đó lại vô cùng khẳng định cho tôi biết, bọn họ biết tôi đã đặt vé máy bay quay về thủ đô ngay tối hôm sau, ở nhà đã dọn sẵn phòng cho tôi, đợi lo xong chuyện của bác gái, sẽ đón tôi đến nhà bọn họ ở hai ngày. Đến lúc đó, tất cả n chị em họ của Đại Oai cũng sẽ ở “trong nhà” nói chuyện phiếm với tôi, như thế, chắc chắn tâm tình bi thương của tôi mới có thể giảm bớt.....

Những dự định sắp xếp thật tốt đẹp lại tỉ mỉ chu đáo làm sao!

N chị em họ đầy nhiệt tình của Đại Oai kia đang đợi tôi.....

Hai năm trước, chỉ một cô em họ Khương Hiểu Vân của cậu ta tới Gia Châu một chuyến, đã đem quan hệ của hai chúng tôi hoàn toàn bôi đen xuyên tạc đến không cách nào tự giải thích được. Nếu lần này mà tiếp tục bị một đám phụ nữ thích bắt quất thay phiên nhau triệt để bao vây tìm hiểu như vậy thì.....

Tôi bế tắc giữa sự quan tâm thân thiết của mẹ Đại Oai, ngay cả mở miệng nói “Cám ơn đi” cũng không có sức.

Thần linh ơi, cho tôi ngắt xỉu đi mà, cho tôi ngắt xỉu đi, mau ngắt xỉu ngay đi.....

40. Chương 40

Nhà của Đại Oai nằm ngay khu Hậu Nhai trên đường Bối Hạng, cách nhà bác cả khoảng 30 phút đi bộ, là một đình viện tư gia tuy nhỏ nhưng vô cùng rộng rãi, trong viện có hai tòa nhà cao ba tầng sơn màu xám đen.

Quê tôi khí hậu ẩm áp, cho nên mặc dù đã vào cuối năm nhưng cỏ cây vẫn duy trì được vẻ tươi tốt sum sê hiem có, trong sân nhỏ, thấp thoáng vài tán cây tỏa bóng xanh biếc, hương thơm của gỗ lá nhàn nhạt bay theo gió vẩn vương nơi đầu mũi. Ở khúc rẽ trong sân rợp một màu xanh mướt của đủ các loại hành lá rau hẹ, củ cải đang không ngừng vươn lên trong những vườn rau ngút ngàn. Bên trái vườn rau, một con chó lông trắng to oành đang nằm vắt ngang đường, mấy con gà đập cánh nhàn nhã rong chơi, đôi mắt nhìn lại thì thấy mặc dù là nhà riêng của “doanh nghiệp dân doanh” nhưng vẫn tràn ngập hương vị nông thôn.

Gần như chỉ cần liếc mắt một cái là đã thích nơi này, tôi ngẩng đầu nhìn Đại Oai, thật lòng than thở: “Nhà của anh thật không tệ!”

Đại Oai cười, bấm vào tai tôi nhẹ giọng nói: “Ba mẹ anh xuất thân nông dân, cả đời đều thích mấy thứ này!” Tôi gật đầu, trên đường cũng đã nghe nói, cả ba và mẹ Đại Oai đều sinh ra trong gia đình nông dân, nhà nào cũng sáu bảy con, lúc nhỏ vô cùng nghèo khó. Về sau khi hai vợ chồng họ gây dựng sự nghiệp thành công, liền đem tất cả anh chị em về cùng nhau nuôi nấng, cả dòng họ cũng dời về thành phố Khang Nghi, sống cùng nhau vô cùng náo nhiệt. Chỉ là không biết sao, trong cả gia tộc khổng lồ, phụ nữ luôn chiếm phần quan trọng, cho nên có vẻ bạn học Đại Oai lại thành “một nhân vật siêu phàm”. Cũng vì vậy, nguyện vọng đợi anh về quê thừa kế gia nghiệp của ba mẹ Đại Oai lại mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Tôi khẽ hỏi cậu ta: “Sao lại không về? Nếu đổi lại là em, có một phần gia nghiệp lớn như vậy, lại có một gia đình lớn chờ như vậy, thì nhất định sẽ lập tức trở về không chậm trễ lấy một giây.”

Anh liếc tôi một cái, nét mặt vô cùng bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Lòng anh ồm chí lớn, quyết tâm phải tự mình tung hoành thiên hạ, một tay che trời!” Nét mặt muốn bao nhiêu nghiêm túc có bấy nhiêu nghiêm túc, nói xong tôi nhin không được mà cười ngặt nghèo.

Đi qua sân, mẹ Đại Oai kêu một tiếng, một đám phụ nữ vừa líu ríu nói chuyện vừa đi ra đón, ai nấy ăn mặc hợp thời nhưng không hề kiêu căng, tất cả đều nhìn tôi, thân ái mà tò mò cười. Còn người mặc áo khoác ngoài màu đỏ, năm nay mới vừa tốt nghiệp trung cấp chuyên nghiệp, bạn học Khương Hiểu Vân đã từng

gặp tôi một lần, nên vừa nhìn thấy tôi, lập tức thét chói tai từ trong đám người kia đi ra, ôm cổ tôi, cười duyên nói: “Em đã nói với dì người đến chơi chắc chắn là chị mà bọn họ còn không tin.....”

Vốn tới nhà Đại Oai chỉ thuần túy là “không trâu bắt chó đi cày” (ý nói chuyện bất đắc dĩ), hoàn toàn chỉ xuất phát từ sự tôn trọng và biết ơn các vị trưởng bối mà thôi, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ; vốn nhìn thấy bảy tám chị em họ của Đại Oai cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ bị “vây xem, nhìn xem, xúm lại xem, triết để xem”, song cả nhà bọn họ từ trên xuống dưới đều là người cực kỳ lương thiện nhiệt tình, từ lúc đi vào sân đã nghe tiếng chào đón nói cười không dứt, dường như mọi người ai cũng thích lấy giọng vui vẻ mà rống qua rống lại, còn nhóm chị em họ của cậu ta thì phần lớn cũng có vẻ là người hiền lành, không thể hiện tinh thần nhiều chuyện chuyện nghiệp, mạnh mẽ truy hỏi, tận dụng mọi thứ như bạn học Khương Hiểu Vân, mà đều hết sức thân ái vây bắt chuyện với tôi, cũng tuyệt đối không hỏi tôi những vấn đề riêng tư. Một người chị họ lớn tuổi thì nói những chuyện vui trong nhà mình còn mấy người tuổi còn nhỏ thì lại hứng thú với việc tham khảo phương pháp học tập của tôi, về mặt ra chiều sùng bái lắm.

Lúc ăn tối, mẹ Đại Oai nói đa phần rau xanh đều là lấy từ trong vườn nhà, tuyệt đối sạch sẽ, lại đặc biệt tự tay hầm cho tôi một nồi canh gà hầm thuốc bắc. Tôi bưng chén, uống canh nóng, trong lòng không ngừng trào dâng cảm giác ấm áp, thật sự không thua gì sống ở trong cửa hàng của mẹ tôi ở New York.

Cứ thế, chân chính ở nhà cậu ta ăn cơm xong, cùng một đám các cô gái ngồi ở nhà khách thảo luận nói chuyện phiếm, mãi cho đến khi lên giường đi ngủ, vậy mà lại đúng như mẹ Đại Oai đã mô tả, tâm trạng dần dần thoải mái hẳn lên. Dường như là lần đầu tiên trong đời, tôi đối với một gia đình hoàn toàn xa lạ lại có một cảm giác hòa đồng và thân thuộc nào đó khó có thể nói nên lời.

*

Sáng sớm hôm sau, mẹ Đại Oai tự mình lái xe, kéo tôi đi thăm nhà máy thực phẩm của nhà anh ở vùng ngoại thành, khu vực nhà máy không lớn, nhưng gọn gàng sạch sẽ, quy trình nghiêm mật, thoạt nhìn rất vui tai vui mắt. Chắc bình thường không hay tổ ra kiêu căng nên suốt dọc đường đi đều có công nhân chào hỏi mẹ Đại Oai, họ không gọi bà là bà chủ, mà gọi bà là chị hai. Tôi cẩn thận đi theo phía sau bà, suốt dọc đường cẩn thận quan sát, thật lòng mà chân thành khen ngợi, khiến bà hết sức vui vẻ.

Đi tới khu vực cuối cùng của nhà máy, mẹ Đại Oai bỗng nhiên đứng lại, giống như vô tình hỏi tôi: “Nếu như bác đem nhà máy này cho con, con có thể hay không giúp bác lo lắng cho những người này thật tốt không?”

Tôi sửng sốt, đối diện với ánh mắt tìm tòi của bà, nhanh chóng bật cười, nói: “Con chỉ là một con mọt sách, chỉ biết viết lách văn chương, làm những nghiên cứu xa rời thực tế!” Tôi nói mà cảm giác mồ hôi cứ chảy đầm đìa.

Trong mắt của bà hiện lên một tia thất vọng, nhưng chỉ trong nháy mắt là biến mất, bà cười nói: “Tổ tiên chúng ta cũng chưa từng sản sinh ra được một người đọc sách chân chính có tiền đồ to lớn. Đại Vĩ có thể tìm được con, coi như là đã làm rạng danh tổ tiên rồi!”

Tôi biết bà trước sau đều quá đề cao chuyện bằng cấp của tôi, nên len lén quay qua bên lè lưỡi với Đại Oai, thấy cậu ta cúi đầu cười không ngừng. Còn nữa điều khiến tôi nhức đầu nhất chính là, nghe khẩu khí của bà, rõ ràng là nhất nhất tôi phải lập tức gả cho Đại Oai, lại lo lắng giao nhà máy cho tôi. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này vẫn không thể quá hàm hồ, nên dẫn do, cẩn thận nói: “Thật ra con và Đại Oai..... À, Đại Vĩ chỉ là bạn thân thôi!”

Bà suy nghĩ một chút, vỗ vỗ bàn tay của tôi, hiền hậu nói: “Không sao! Bác cũng là người nghĩ thoáng. Các con thích sống ở thành phố nào, làm gì công việc cũng không là vấn đề gì lớn, chỉ cần bản thân các con vui là được rồi!”

Tại sao tôi dùng giọng ôn hòa giải thích sẽ vĩnh viễn không được người ta nhìn đến?!

Tôi bất lực ngẩng đầu lên liếc nhìn bà một cái, cam chịu ngậm miệng cúi đầu.

Sau khi ở khu nhà máy ăn xong cơm trưa, tôi nói với mẹ Đại Oai, tôi nhiều năm chưa trở về nên muốn đi dạo quanh thành phố một chút. Mẹ Đại Oai về mặt cười ngọt ngào, ra lệnh cường chế Đại Oai phải hỏa tốc

hộ tổng tôi đi trước, còn dặn chúng tôi, xế chiều phải “về nhà” ăn cơm, bà sẽ đích thân xuống bếp chiêu đãi tôi.

Tôi thấy đầu đuôi chuyện này càng ngày càng không đúng, trong lòng cảm thấy rất áp lực, cúi đầu theo Đại Oai đi ra ngoài, đợi đến khi thoát khỏi tầm mắt mẹ cậu ta, tôi lập tức hung hăng nhéo cậu ta một cái, rồi nói: “Anh lo mà giải thích đi!”

Cậu ta hỏi: “Giải thích cái gì?”

Tôi nói: “Anh biết rất rõ mà!”

Cậu ta cười: “Em không nói thì làm sao mà anh biết?”

Tôi nói: “Em không nói anh cũng phải biết.....”

Cậu ta nói: “Em không nói thì rốt cuộc anh làm sao mà biết dựa vào gốc rễ gì mà nói chứ.....” Cứ như thế vòng đi vòng lại một vòng, chuyện cũng trôi đi mất. Đại Oai âm áp như vậy, đối xử với tôi tốt như vậy, có một số chuyện, tôi biết là nên nói rõ ràng với cậu ta, nhưng rồi lại thấy không phải lúc thích hợp để nói. Huống chi, đã nhiều năm như vậy rồi, chúng tôi bên nhau hòa hợp như vậy, nắm tay hay ôm một cái cũng coi như là chuyện thường, còn những tiếp xúc cơ thể khác nhiều hơn thì không có. Về phía cậu ta mặc dù thỉnh thoảng cũng có thổ lộ với tôi, nhưng trước sau đều là với cái kiểu nói giỡn đó, chứ chưa bao giờ nghiêm túc cả. Trước đây lúc cậu ta quen Mộc Lan, bởi vì nguyên nhân tôi bị buộc làm bóng đèn, nên cố tình vô ý nhìn thấy không ít lần, biết bọn họ lúc đó vô cùng thân mật, tuyệt đối không giống như kiểu của chúng tôi bây giờ. Cho nên, có đôi khi, cũng khó tránh khỏi hoài nghi, có lẽ trong lòng Đại Oai, thật ra cũng chỉ xem tôi là bạn bè hay là chị em tốt mà thôi, một khi mở miệng nói chuyện gì đó với tôi, thì cả hai đều khó xử không chịu nói, sợ sẽ ảnh hưởng đến tình cảm khó có được này. Cứ nhiều lần tự cân nhắc như thế nên cuối cùng vẫn cảm thấy khi thời cơ chưa đến thì có một số việc vẫn không nói là tốt nhất!

Tốc độ phát triển của thành phố nhỏ này hoàn toàn có thể theo kịp mức độ tuyên truyền của quốc gia, mấy năm không gặp mà đã có rất nhiều cao ốc mọc lên, đường phố chật kín xe cộ, số tuyến xe bus cũng tăng gấp đôi so với ban đầu, ngay cả mấy cái hồ đá nhỏ mà tôi vẫn thường đến chơi khi còn bé cũng trở thành công viên thành phố.

Tất nhiên không thể tránh được chuyện trở về thăm trường học cũ một lần, hai người chúng tôi đến trước trường tiểu học, vô cùng trùng hợp, lại gặp phải cô giáo đã dạy toán cho tôi trước kia, hơn nữa cô thậm chí vẫn nhớ tôi, còn biết cả chuyện tôi nhận được học vị ở Stanford, mà rất vui mừng, dốc hết sức nói muốn tôi dành thời gian đến nói chuyện với mấy đứa trẻ một lần.

Tôi vốn là biết tôi bị cặp ba mẹ bảo bối kia khuếch trương bản lĩnh, có thể so người phi thường cũng được, nên nhúc nhích không thôi, mau chóng nói đã đặt vé máy bay, không thể thu xếp được thời gian, phải nói mãi như thế mới ráng tránh được.

Mãi đến khi cuối cùng đi vào trường trung học Khang Huy, Đại Oai mới mãnh liệt yêu cầu tôi đem chuyện tôi thăm mền cậu ta đến sáu năm vô cùng chói lọi ấy tái diễn một lần, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, bất lực đỡ trán. Nhưng mà cuối cùng, đây cũng là chính là một trải nghiệm quan trọng và tốt đẹp đã qua trong đời. Bất kể lúc đó cảm thấy áp lực e lệ đến đâu, thì hôm nay hồi tưởng lại, vẫn thấy rất tươi đẹp và hạnh phúc.

Tôi kéo cậu ta đi tới một góc sân thể dục, nhìn cái tủ kính để tựa vào vách tường phía đông kia, mặc dù đã tu sửa mấy lần, nhưng chức năng vẫn trước sau như một, vẫn là để trưng bày thành tích rạng rỡ mà học sinh các khóa đã đạt được như trước kia. Ngón tay tôi vỗ lên lớp tủ kính thủy tinh, suy nghĩ một chút, rồi mở miệng, mỉm cười nói: “Em đã từng dùng đá đập vỡ cái tủ kính thủy tinh này, chỉ vì muốn lấy được một tấm hình của anh.....” Vừa nói vừa mở tủ, nhưng cuối cùng lại không được, tôi kéo cậu ta, đi qua hết góc này đến góc khác trong sân trường, mỗi một con đường đều ẩn chứa những kỷ niệm đẹp đẽ và trong sáng.

Dáng vẻ của cậu ta như vô cùng hài lòng, dọc đường cứ nhếch miệng cười suốt, thỉnh thoảng lại nói một câu: “Lúc ấy em cũng dũng cảm quá ha! Tại sao không dũng cảm hơn một chút, trực tiếp tặng hoa cho anh hay gì đó?”

Tôi nghe mà nhin không được bật cười, nói: “Hình như theo hiểu biết của em thì tặng hoa phải là độc quyền của con trai chứ!”

Ra khỏi cổng trường, ngẩng đầu lên liền thấy “Phố ngô đồng”. Dọc theo con phố nhỏ vẫn là hai hàng ngô đồng cao ngất trải dài ra như trước, nhưng mà, nơi này.....

Trong lòng lại có một niềm thương cảm khó tả, tôi vô thức muốn quay đầu, lại nghe thấy Đại Oai mở miệng hỏi tôi: “Đi ăn cái gì đi? Rượu nếp than của quán Anh đúng là không tồi!”

Tôi sững sốt, ngẩng đầu, một lần nữa nhìn về phía phố ngô đồng, thật sự không muốn đi qua, nghĩ đi nghĩ lại một chút, bản thân tôi ngay cả chữ “Anh” cũng không có dũng khí đối mặt, chẳng lẽ còn có dũng khí mà đối mặt với một số kỷ niệm đã qua? Nếu đã quyết tâm từ bỏ, thì tốt nhất không nên để lại trong lòng mình một góc không dám đụng vào, cho nên mỉm cười nhìn về phía Đại Oai, nói: “Ừ!”

Đi tới gần rồi mà cửa tiệm lại đóng, đi lên hỏi mới biết là đã bị người ta mua lại. Chủ quán bánh đúc đậu bên cạnh đã đổi thành con gái đại thẩm trước kia, thấy chúng tôi hỏi thăm, nét mặt liền tỏ ra tiếc nuối nói: “Không biết là ai đã mua, nhiều năm rồi mà vẫn còn nguyên, rồi lại không mở cửa buôn bán. Chỗ tốt như vậy không lấy ra buôn bán thì đúng là đáng tiếc.....”

Đại Oai cau mày, hỏi: “Vậy chủ quán trước kia đã dọn đi đâu rồi?”

Cô gái lắc đầu, nói: “Không biết! Nhưng mà ở đây mỗi khi đến tết âm lịch thì lúc nào cũng có người đến. Cả đồng người luôn ấy chứ, họ cứ đến quét dọn mấy ngày, đến mấy ngày sau lại đóng cửa. Cứ cái kiểu quanh năm không có người ở như thế này thì phòng ốc sớm muộn gì cũng hỏng mất!” Bỗng nhiên nhìn chằm chằm Đại Oai, ngạc nhiên nói: “Có phải cậu là..... người cuối cùng chơi đá banh ở đây đó chứ, hình như tên là cái gì Khương thì phải.....”

Cô gái nhìn có vẻ như cũng trạc tuổi chúng tôi, xem ra, năm đó cũng giống như tôi là một trong những fan trung thành của Đại Oai. Tôi ngẩng đầu, thấy cô nhìn chằm chằm Đại Oai, nét mặt vừa mừng vừa sợ, nhin không được mà núp ở sau lưng Đại Oai che miệng cười, nhỏ giọng nói: “Xem lực sát thương của anh năm đó thâm hậu biết bao.....” Liền bị cậu ta trở tay, hung hăng nhéo cổ tay tôi một cái.

Cuối cùng là ở quầy của cô gái đó ăn bánh đúc đậu, ôn lại khoảng thời gian tốt đẹp trước đây. Không cần phải nói, đã đi qua nhiều nơi như vậy, ăn đủ loại bánh đúc đậu, nhưng dù sao vẫn thấy không có bất kỳ chỗ nào có bánh đúc đậu ngon hơn ở đây.

Ăn xong bánh đúc đậu, Đại Oai hỏi tôi nghĩ đến chỗ nào, tôi hít một hơi thật sâu, mới ngẩng đầu nhìn cậu ta, mỉm cười hỏi: “Có thể cùng mình đến bờ sông Ái Lạp một chuyến không?”

Đại Oai cười, nói: “Không thành vấn đề.....”

Ai ngờ lần này thật là giống như là ma xui quỷ khiến vậy, vừa đi tới gần sông Ái Lạp, thì từ xa xa đã thấy có người đang thi công, đi đến hỏi thăm mới biết hóa ra là bị bán với giá cao, chuẩn bị xây dựng thành biệt thự bên sông.

Trong nháy mắt tôi khó mà nói ra được cảm giác của tôi lúc này đang như thế nào. Chẳng lẽ thực sự tất cả đều là số mệnh đã định, muốn tôi không bao giờ... nhớ lại thời gian đã qua sao?

Đang lúc suy nghĩ mông lung, chợt nghe bên cạnh có người cảm thán: “Hiếm khi có được một nơi có sông có núi, có thể nghỉ chân, vừa chớp mắt đã bị biến thành bất động sản mà đem ra mua bán. Trung Quốc đúng là quá đông dân..... Nước Mỹ người ta.....”

“Nước Mỹ thì có gì tốt chứ! Ở đâu cũng vắng, đi cả ngày cũng không gặp được một người.....”

“Đúng đó, đúng đó! Bây giờ cuộc sống của tất cả mọi người đều đã khá giả, ông Lưu nhà của ông.....”

“Nhà tôi thì đã tính là gì, ông nhìn ông Phương đi.....”

“.....”

Tôi nghe, không nói gì mà chỉ mỉm cười.

Lúc tôi mười hai tuổi, cũng chính là lúc ba mẹ đem hết toàn lực tranh thủ di dân, “xuất ngoại” gần như là đại diện cho thành tựu lớn nhất cũng là huy hoàng nhất của một người. Ba mẹ vứt bỏ tất cả chỉ theo đuổi hư vinh phù hoa đó, đến nay nghĩ đến mình mặc dù không đủ huy hoàng, nhưng nhất định trong suy nghĩ của mọi người tôi vẫn là đối tượng hâm mộ không thể thay thế.

Nhưng thật ra cuộc sống cùng thời gian thay đổi liên tục, thường hay bất tri bất giác mà mài mòn cái bánh răng vinh quang đó; cũng đồng thời, khiến một cái bánh răng mỏng trơn bóng phát sáng. Bản thân xã hội tự nó cũng có cơ chế thăng bằng ở bên trong, một người bất kể huy hoàng thế nào, rốt cuộc cũng chỉ là một giọt nước bé nhỏ trong đại dương xã hội bao la, rốt cuộc cũng không thể thấm tẩm tất cả toàn bộ tài nguyên. 99.9% con người mặc dù không phải là tinh anh, nhưng rõ ràng chỉ phối 99.9% tài nguyên của xã hội, tới tới lui lui cũng tìm được một hai cơ hội ngẩng mặt vươn mình, thay đổi vận mệnh và con đường như vậy.

Tôi nghĩ, bọn họ không trở lại cũng tốt, đỡ phải liều lĩnh như vậy, khổ khổ cực cực đi một vòng, đến cuối cùng mới phát hiện ra thời gian ở tại chỗ mà mọi người đã bỏ đi mới là tốt nhất, cũng không may mắn thua kém ai hết, thậm chí so với bọn họ còn tốt hơn, thì một chút kiêu ngạo duy trì trong lòng bọn họ này cuối cùng e là cũng sẽ trong khoảnh khắc mà âm thầm sụp đổ.

Như thế vừa nghĩ, ánh mắt xuyên màu lam thi công tẩm cách ly, nhìn phía yêu kéo hà, thấy thanh thấu nước, có khác ý nhị đá lờm chớm bờ, bên bờ vẫn còn lục toan tính cao lớn cây..... Sau đó, ánh mắt của tôi liền bỗng nhiên ngưng lại, không... di chuyển được nữa!

Dưới ánh mặt trời, bên bờ đá xanh, một người đàn ông mặc màu áo vest đen ngồi một mình dưới tán cây xanh biếc, lẳng lặng ngắm nhìn nước sông ở phía trước, gió mát nhẹ nhàng thổi, trong ánh sáng nhu hòa rực rỡ, bóng lưng cao ngất mà tao nhã, im lặng mà cô độc.....

41. Chương 41

Tôi không ngờ lại gặp anh ở bên bờ sông Ái Lạp này, bởi vì anh luôn bận rộn, và giờ này khắc này tôi sắp đi tới đây cũng là vì muốn tạm biệt.

Tôi từng ở chỗ này thả xuống một đồng lá cây trần ngập yêu thương, thề rằng như vào mùa hoa, một đoạn tình yêu kia cũng đột nhiên nở rộ, và, tôi cũng hạ quyết tâm mạnh mẽ là sẽ đồng ý trở thành bạn gái anh — trước kia tôi không hiểu rõ anh, nhưng mất anh, thì tình yêu cũng chẳng cách nào mà hiểu được! Lúc anh hôn tôi, tôi cảm thấy một niềm hạnh phúc, một niềm hạnh phúc lớn lao mà trước nay chưa từng có, vậy cũng đủ rồi!

Một đoạn tình yêu đó để lại cho tôi cảm giác ngọt ngào không gì có thể sánh nổi, cùng với đó là niềm đau thương vô nát.

Tôi cũng không hối hận vì đã từng cố gắng, cũng không định tiếp tục mở to đôi mắt đầy u mê hoang mang, mà làm việc không đâu, mà ai oán, mà thê thê lương lương, mà bồi hồi khó khăn từ bỏ, hết lần này đến lần khác quay đầu nhìn lại, cho nên, phải tới lại một chuyến, nhìn mọi thứ đổi thay, nhìn gió mưa bất thường, tự tay chôn cất từng ký ức tốt đẹp mà mình đã trải qua!

Song, cho dù mang theo quyết tâm mạnh mẽ để tới đây, nhưng vẫn không lay chuyển được số kiếp xoay vần. Trong lòng muốn buông tay, thì ngẩng đầu lên lại nhìn thấy anh, ở trong ánh nắng ấy, dưới tàng cây xanh biếc kia, một khối đá nhỏ lên cao, tôi vẫn thường hay ở trên đó mà nhàm chán đưa chân đá vào tảng đá gần đó.....

Muốn xoay người, nhưng ánh mắt lại dường như dính chặt lên đó, không cách nào nhúc nhích được!

Anh chính là một nhân vật vinh quang đến nỗi chỉ cần anh đứng ở trên đỉnh núi là có thể khiến người ta không thể rời mắt, lúc này cũng bình thản như thế, cả người tập trung hết thảy mọi thần thái áp đảo người ta mà lại phẳng phất chút cô đơn. Đáy lòng có một cảm giác ước ướn cuộn lên, tôi phát hiện sức bền và sự kiên nhẫn của mình thật ra không lớn như mình nghĩ.

Một trận gió ào quá, xa xa, vài phiến lá rơi rụng theo làn gió, đậu lên vai anh, sắc vàng nổi bật lên trên lớp áo màu nâu đen, anh vẫn không nhúc nhích, tựa như, căn bản không biết có cái gì đó vừa rơi xuống quanh mình. Nếu đi lên mười mấy bước, đưa tay, là có thể phủi lá rụng trên vai anh xuống, song, giữa chúng tôi là

cả một khoảng cách xanh thẳm, rất nhiều lần tôi không thể nào thuyết phục mình từ bỏ, thản nhiên chấp nhận khoảng cách trong cuộc sống của chúng tôi.

Tôi không biết sao mình vẫn có thể đứng ở chỗ này, đã đứng bao lâu, nhìn bao lâu, nhưng, một bàn tay ấm áp đã tiến tới, nắm lấy tay tôi mà đừng đưa, tôi mơ hồ nghe thấy Đại Oai nói với tôi: “Tây Tây, muộn rồi! Về muộn quá, mẹ anh lại cảm rầm mất.....”

Ánh mắt cầm cự rồi cuối cùng cùng với cả người từ từ di chuyển, tôi hít một hơi, cố gắng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Đại Oai, mỉm cười, nói: “Ừ, bọn mình đi thôi!” Rồi mặc cho cậu ta kéo tay, từ từ xoay người, đi về phía một hướng khác.

Lại có lá cây rơi rụng, đậu lên vai Đại Oai, tôi đưa tay, nhẹ nhàng giúp cậu ta phất đi, rất dễ dàng!

Giữa người với người, có một số khoảng cách và khoảng cách hoàn toàn không giống nhau, chính là như vậy mà thôi!

Một cô gái vội vã đi từ phía xéo bên cạnh chạy đến, bước chân quá nhanh, thiếu chút nữa trực tiếp đụng vào tôi và Đại Oai. Tôi sợ hết hồn, theo bản năng né qua bên, đợi đến khi đứng vững được, ngẩng đầu lên nhìn một cái, nhin không được bật thốt lên một tiếng: “Mộc Lan!” Hóa ra cô gái xinh đẹp mặc áo khoác lông cừu màu xanh chạy ra từ phía xéo kia lại là Mộc Lan.

Mộc Lan dừng lại, nét mặt cũng hết sức ngạc nhiên, chợt ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ mặt tươi cười, nói: “Trời ạ, Tây Tây.....” Gần như là lập tức, ánh mắt của cô liền nhìn thẳng đến hai bàn tay tôi và Đại Oai đang nắm chặt.

Trong nháy mắt, dọc theo ánh mắt kia, tôi rõ ràng cảm nhận được một ánh chớp lạnh lẽo nào đó xuyên qua làn da, nên lập tức buông tay, nhưng lại cảm thấy một sức lực ôn hòa mà kiên định truyền dọc theo lòng bàn tay.

Bạn học Đại Oai nắm chặt tay tôi, căn bản không cho tôi giãy ra, rất tùy ý nói: “Khéo quá ha, Mộc Lan! Sao em lại ở đây?”

“Em, công ty bọn em đang xây một cái biệt thự ở gần đây, lần này là đặc biệt tới đây ký một cái, cái..... hợp đồng chất lượng công trình.....” Mộc Lan nhìn Đại Oai, nét mặt rất mất tự nhiên, dường như có chút cà lăm nói những lời này, tiếp theo vội vàng nói: “Em còn có văn kiện khẩn cấp cần đưa cho anh Lương ký. Hai người chờ chút rồi bọn mình tìm một chỗ nói chuyện.....” Xoay người, vội vàng chạy về phía bờ sông.

Thì ra cái người nghe nói đã ra giá ua mảnh đất này, chuẩn bị xây dựng thành biệt thự ven sông, lại là Lương Trạ! Hèn gì, anh có thể thản nhiên ngồi bên bờ đá xanh như vậy, với dáng dấp lễ loi bỏ mặt thể sự, một mình đối mặt với dòng sông Ái Lạp.

Ở trong ấn tượng của tôi, Lương thị coi như vẫn luôn lấy xuất nhập khẩu làm chủ đạo; hướng chỉ tinh thần và sức lực của anh gần đây đều đặt ở châu Phi, tại sao lại đặc biệt chạy đến cái thành phố nhỏ xa xôi phía nam này mà kinh doanh bất động sản chứ?

Đáy lòng có một đáp án mơ hồ hiện lên, tôi phát hiện suy nghĩ vấn đề như vậy quá mệt mỏi, lắc lắc đầu, ngăn cản mình tiếp tục cái liên tưởng chẳng có ý nghĩa gì này, lại nghe thấy Đại Oai hỏi tôi: “Lương Trạ hình như đang ở gần đây. Em xem..... Rốt cuộc là chúng ta có nên đi qua đó chào một tiếng không?”

“À.....” Tôi giật mình ngẩng đầu lên, nhìn Đại Oai một cái, thấy trong đáy mắt của cậu ta ẩn chứa sự cảm thông, hiểu biết và ấm áp.

Cái tên đáng ghét này, đâu cần phải tỏ ra mình khéo hiểu lòng người vậy chứ, làm cho người ta khổ sở như vậy?

Tôi hít một hơi, suy nghĩ một chút, ngẩng mặt, nhìn cậu ta cười, nói: “Nếu như anh ta chịu tới đây chào, thì bọn mình sẽ tạm thời chờ cho anh ta chút mặt mũi, có thể nói với anh ta đôi ba câu. Nhưng mà hình như, không có cần thiết phải đặc biệt đi qua đó.....”

Đại Oai liếc nhìn tôi một cái, gật đầu, nói: “Hay là chúng ta đi về đi.....”

“Anh không đợi Mộc Lan à?” Tôi nuốt vài ngụm nước miếng, cẩn thận hỏi: “Mộc Lan lúc này hình như có nói, muốn bọn mình chờ cậu ấy ăn cái gì đó mà.....”

“Cô ấy chắc bận nhiều việc lắm!” Giọng Đại Oai rất nhạt, nghe không ra cảm xúc gì, chỉ chốc lát, lại nhìn về phía bờ sông, rồi nói với tôi: “Lương Trạm tới rồi!” Thả tay tôi ra, đi về phía bờ sông chào đón.

Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt, đứng im trong chốc lát, rồi cuối cùng đưa tay, nhẹ nhàng khẽ động khước môi, cố gắng kéo các nhóm cơ trên mặt lên, từ từ kéo ra một nụ cười phù hợp, tiếp đó xoay người, nhìn Lương Trạm quả nhiên là đang đi đến phía sau Mộc Lan.

Anh lúc nào cũng có thể ăn mặc quần áo vô cùng vừa vặn đẹp mắt, nhất là..... áo vest màu đen! Đi ở dưới ánh trăng, liền có mùi vị xuất trần; đi trong ánh nắng lại thấp thoáng ba phần nghiêm túc, trầm tính.

Trong tủ quần áo của tôi, hình như cũng có một cái áo vest tương tự. Lâu rồi không dọn dẹp tủ quần áo, có lẽ sau khi về, phải dọn dẹp, sắp xếp lại, rồi lúc nào đó đem quần áo không mặc đi quyên tặng mới được!

Đi tới gần, ánh mắt Lương Trạm dường như cố tính lại như vô ý xẹt qua mặt tôi, nhìn không ra cảm xúc gì, anh đi đến bên cạnh Đại Oai, nở nụ cười ấm áp vô cùng phù hợp, bắt tay với Đại Oai.

Tôi cũng tự nhiên cất bước tiến lên, cũng không cố ý tránh ánh mắt anh, nghe anh nói với Đại Oai: “Nhiều năm trước đã từng gặp anh Khương một lần. Nếu tôi nhớ không lầm thì anh Khương là bạn học Mộc Lan đúng không? Rất vui được gặp lại!”

Lại có thể gặp nhau với thân phận và phương thức như vậy. Tôi vô thức nhìn Mộc Lan, nghe Mộc Lan dường như là phản xạ có điều kiện, vội vàng giải thích: “Đúng vậy, em, Đại Vĩ và Tây Tây đều là bạn học của nhau. Đại Vĩ anh ấy, anh ấy là... Bạn trai... Tây Tây.....” Giọng càng nói càng thấp, ẩn chứa một sự khiếp sợ dè dặt, rồi vọt tới, khoác vai tôi, nói: “Đây chính là.....”

“Cô Lỗ, rất vui được gặp lại!” Lương Trạm không đợi Mộc Lan giới thiệu xong, đã đưa tay về phía tôi, trên mặt cười như tắm gió xuân, ánh mắt nhìn về phía tôi lại mang theo cảm xúc sắc bén nào đó khó có thể nói hết.

Thật vinh hạnh biết mấy! Hình như đây là lần đầu tiên trong đời, tôi được anh gọi là “cô Lỗ” đấy!

Tôi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của anh, cũng cười đưa tay về phía anh, cười cười nói: “Mộc Lan chắc là cậu quên rồi, mình chính là bác sĩ tâm lý của vợ anh Lương đây! Cho nên mình vốn là có chút quen biết với anh Lương.....” Vốn dĩ cũng không phải là lần đầu tiên ở trước mặt anh nhắc tới Viện Viện, nhưng đúng là lần đầu tiên mặt đối mặt nói đến ba chữ “vợ anh Lương”, trong nháy mắt, tôi rõ ràng ý thức được, thì ra là rất nhiều chuyện, thật sự không phải chỉ cần hiểu, là có thể dễ dàng tiêu hóa. Trong bốn năm qua, tôi gần như chưa bao giờ rời khỏi Viện Viện, nhận thức về thân phận của anh và cô từ lâu đã khắc sâu vào đáy lòng, hết lần này đến lần này cũng cố nó, song dường như cho tới giờ khắc này, đứng ở ngay trước mặt anh, nói ba chữ “vợ anh Lương”, mới chính thức cảm giác được nỗi đau xót lạnh lẽo ẩn chứa sâu bên trong ba chữ kia.

Tay anh cuối cùng cũng tiến tới gần, bắt lấy ngón tay tôi, đầu ngón tay rất nóng, lại có chút run rẩy rất nhỏ. Lực bắt tay không lớn, lại ẩn chứa sự dịu dàng vẫn vương quen thuộc, nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh lãnh đạm: “Mấy năm nay, đều là nhờ cô Lỗ khổ cực chăm sóc cho Viện Viện!”

Chủ đề vĩnh hằng giữa chúng tôi đấy!

Sau này, e cũng là chủ đề duy nhất đó thôi?!

Tôi thăm khe khẽ thở dài, nhẹ nhàng bắt tay anh một cái, rồi buông ra, ngẩng đầu, cười nói: “Nếu thực sự cảm thấy tôi khổ cực, thì đưa ra chút thành ý tới cảm ơn đi!”

Anh cười nói: “Muốn cảm ơn như thế nào, thì xin cô Lỗ cứ nói!”

Tôi không biết vì sao, trong nháy mắt này, bỗng nhiên có một thôi thúc mãnh liệt, gần như là không chút nghĩ ngợi mà thốt ra: “Anh giúp tôi vớt một cái lá từ trong nước lên đây đi..... rồi viết chữ lên đó!” Vừa nói ra, tôi liền thay đổi sắc mặt.

Không, tôi chưa từng hối hận, cho tới bây giờ cho tới bây giờ cũng không hối hận, năm ấy tháng ấy, ở trên lá cây viết xuống một hàng chữ, thả trôi theo dòng nước. Đó cũng không phải là lời lòng tôi thực sự muốn nói. Nhưng vì cái gì mà tôi lại gần như không chút do dự nói ra như vậy?

Ánh mắt của anh chợt dao động, lại cười cười nói: “Cô Lỗ nói đùa rồi!”

Tôi thăm lau mồ hôi, cũng cười nói: “Đúng là đang nói giỡn!”

Ngẩng đầu, hai người nhìn nhau một cái.

Ánh mắt của anh sâu không thấy đáy, hoàn toàn bao phủ ánh mắt của tôi!

Tôi nhìn không hiểu cảm xúc trong mắt anh, giống như, không thể phân biệt khoảnh khắc bắt tay lúc này, mùi vị ở giữa các ngón tay anh quá mức triền miên và tràn đầy nhu hòa.

Mộc Lan thấy hai chúng tôi nói chuyện không được, thì gương mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười nói: “Hiếm có khi nào mọi người lại gặp nhau ở đây. Chờ xử lý xong mọi chuyện, hay là cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa đi..... Mình mời!”

Lương Trạh liếc nhìn tôi một cái, rồi cúi đầu nhìn thoáng qua văn kiện trong tay, khẽ nhún mày không nói, tựa như đang cân nhắc nặng nhẹ.

Đại Oai cũng cười cười mở miệng nói: “Thật ngại quá, mẹ tôi nói hôm nay muốn đích thân xuống bếp chiêu đãi Tây Tây..... Hay là chúng ta để hẹn bữa khác nhé?” Đưa tay, cười cười, lại nắm lấy tay tôi.

Tay của tôi giật giật, có một sự thôi thúc muốn giãy ra, lúc ngẩng đầu lên lại phát hiện Lương Trạh đã trong nháy mắt khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, yên lặng thản nhiên nói không nên lời, tác phong nhanh nhẹn, mỉm cười nói: “Vừa lúc tôi cũng có chuyện quan trọng cần phải xử lý gấp, hôm nay đúng là không tiện!”

Dĩ nhiên, ở trong suy nghĩ của anh, không có gì có thể so sánh với xử lý công việc nhất là những chuyện quan trọng, lúc nào cũng thế, đâu phải hôm nay mới biết.

Vốn đang định rút tay ra, lúc ấy lại ngừng lại, tôi ngẩng đầu nhìn anh, cũng cười cười nói: “Đúng đó, đã đồng ý với trưởng bối là về nhà ăn cơm thì khó mà thay đổi! Hôm nay đúng là không tiện!”

Mộc Lan ngẩng đầu nhìn về phía Đại Oai, ánh mắt phức tạp khó hiểu, hồi lâu, mới lẩm bẩm: “Tay nghề của bác Khương nhất định rất tốt, em nghĩ bất cứ quán ăn nào cũng không thể nào làm ra được món ăn ngon như vậy!” Không biết tôi có bị ảo giác hay không, nhưng trong nháy mắt, lại cảm nhận được từ trong lời cô ấy nói có chút hâm mộ và hối hận than tiếc thầm kín.

Vốn tưởng mấy năm nay, Viện Viện theo tôi đi đến nước Mỹ xa xôi, cô ấy sẽ như ý nguyện mà theo đuổi Lương Trạh, đi theo bên cạnh anh ấy như hình với bóng, vậy chẳng phải là vô cùng hợp ý cô ấy sao, nhưng nhìn tình hình này, hình như không giống với suy đoán của mọi người. Đại khái có thể..... là do Lương Trạh không chịu ly hôn?!

Cái hồ nước này thật sự quá sâu quá hỗn độn, nhanh chóng thoát ra mới là con đường đúng đắn.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, rồi quyết định vẫn nên nhắc nhở Mộc Lan một tiếng, lập tức nhìn về phía Lương Trạh, mỉm cười nói: “Hai ngày trước nhận được điện thoại của bà Hà, hình như bà ấy có ý định đưa Viện Viện về thì phải!”

Lương Trạh bình tĩnh nhìn tôi, không nói gì, nhưng chỉ chớp lát, lại cười nói: “Nếu như Viện Viện chịu về Trung Quốc, tôi nghĩ, nhất định là vì muốn gặp cô!” Khóe môi dần cong lên, một nụ cười thật sâu dần lan ra.

Ông trời ơi!

Vậy mà cũng nói được.....

Nụ cười này nhất định có thâm ý.....

Tình cảm giữa tôi và Viện Viện tuyệt đối không cho phép người khác mặc sức ác ý bề cong như vậy.

Tôi cắn môi, hung hăng nhìn chăm chăm anh, nói: “Nói thì phải nói cho đúng! Viện Viện luôn luôn nghe lời tôi nhất. Cô ấy đã không đến thì thôi, nếu đã tới, nhất định phải sử dụng mười tám loại vũ khí, cho anh được về vang!” Nói ra, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ sức nặng, hoàn toàn không đủ để hình dung cơn phần nộ đang giương nanh múa vuốt trong lòng tôi.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Mộc Lan càng đậm hơn, thấp giọng nhắc nhở Lương Trạ: “Đối tác đang đợi hợp đồng!”

Lương Trạ rút cuộc thu lại nụ cười, đưa tay về phía Đại Oai, chân thành nói: “Hôm khác gặp lại!”

Đại Oai rút cục phải buông tay tôi, bắt tay Lương Trạ, cũng cười nói: “Còn nhiều thời gian mà!”

Hai người đàn ông sau khi nắm tay, liền quay đầu đi theo hai hướng. Mộc Lan bước nhanh theo sát Lương Trạ, tôi đuổi theo Đại Oai.

Đại Oai buồn bực đi đằng trước, không còn cái vẻ thoải mái hơn hớn lúc đi theo tôi nữa.

Tôi lại đi theo cậu ta, cả một đường chạy chậm, nên phải cố nín thở lao lên, chạy được một đoạn thì cuối cùng cũng nhịn không được lớn tiếng nói: “Đồng chí Khương Tuấn Vĩ, tính tình đại thiếu gia của cậu cuối cùng cũng bộc lộ đầy đủ hả?”

Đại Oai đứng lại, im lặng hồi lâu, mới gằn từng chữ: “Hình như anh có chút đoán được, cuối cùng là ai đã mua nhà cũ của em, còn..... phố Ngô đồng nữa!” Giọng nói đầy vẻ thất bại.

Tôi nhịn không được hung hăng đánh vào đầu cậu ta một cái, nói: “Vậy thì sao?”

“Hả?” Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, nét mặt rất là khó hiểu.

“Nếu như một người thành tâm đối xử tốt với em, thì cho dù chỉ cho em một cây kim, một sợi chỉ, em cũng sẽ cảm động và ghi nhớ tấm lòng của người ta, còn rất vui vẻ nữa! Ngược lại, nếu như một người trong lòng có quá nhiều thứ, mà chỉ chịu chia cho em một góc, thì cho dù cái góc này có to như núi Kim Sơn, thì nó cũng chỉ là một góc..... Tại sao em phải thích?”

Đại Oai do dự nhìn tôi, rồi lại do dự hỏi: “em không có ý định gì sao.....?”

“Bây giờ, em chỉ định ăn bữa cơm do mẹ anh dụng tâm nấu cho em! Bởi vì, em có thể cảm nhận được hương vị chân thành từ trong bữa cơm này.....” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, chân thành cười.

“Nhưng mà anh nghĩ.....”

“Em còn yêu anh ấy!” Tôi rút cuộc xoay người, nghiêm túc nhìn Đại Oai, từng chữ từng câu nói: “Nhưng mà yêu, không có nghĩa là thỏa hiệp và từ bỏ. Đầu tiên em phải..... sống cho chính mình đúng không?” Nói ra rồi, tôi cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Không biết rốt cuộc đây có tính là một lời tuyên bố tình yêu đối với chính mình hay không; không biết đây rốt cuộc có tính là một..... cơ hội tốt hay không?

“Ở trước mặt anh mà nói yêu người đàn ông khác, em không sợ anh ghen sao!” Đại Oai chỉ cúi đầu trầm tư chốc lát, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn tôi, nét mặt đủ khoa trương, quả nhiên là đáng vẻ dữ tợn kiểu ăn dấm chua bao nhiêu thì ghen bấy nhiêu.

Tôi cười: “Vậy thì tốt, tối nay khi mẹ anh nấu ăn, có thể tiết kiệm được dấm rồi!” Rốt cuộc lại cùng cậu ta, từng bước từng bước nhảy về phía trước, nhảy về phía trước.....

Trong khoảnh khắc kể từ khi phát hiện anh chính là doanh nhân vô lương khai phá sông Ái Lạp trong truyền thuyết, tôi dĩ nhiên cũng giống như Đại Oai, lập tức hiểu được, cuối cùng là ai đã mua nhà cũ của tôi, cùng với, phố Ngô Đồng. Trong lòng rốt cuộc là có vài phần vui mừng, dù sao biết, ở nơi này trong bốn năm xa cách, người đàn ông đó đối với tôi, rốt cuộc cũng không phải là hoàn toàn vô tâm!

Tôi mặc dù cũng không để ý đến việc mình đang đơn độc chiến đấu trong tình yêu, nhưng nếu để cho tôi phát hiện, vẫn còn có một người ở trong đoạn tình yêu này cùng tôi bế đầu chảy máu thì dĩ nhiên càng tốt hơn!

Thượng đế hãy tha thứ cho tôi, tôi dù sao cũng chỉ là một con người phạm tục, lúc rơi xuống nước lại phát hiện thì ra không chỉ có một mình rơi xuống, mặc dù tình trạng không mấy may mắn sửa đổi, nhưng vẫn có thể

là

42. Chương 42

Ở nhà Đại Oai ăn xong cơm tối, mẹ Đại Oai vẫn như trước kiên trì muốn tôi ngủ lại. Tôi khách khí thoái thác mấy lần, nhưng bất đắc dĩ một miệng không thể nào đánh lại nhiều miệng, bị một tốp các cô các chị khuyên trái khuyên phải, căn bản không có đường nào mà nói lại được, trong lòng cũng hơi mèn cái không khí náo nhiệt hiếm có trong đại gia đình này, quyết kiên trì một hồi rồi cuối cùng cũng thất bại, đành phải ngồi ở trong nhà chính nói chuyện phiếm với một đám chị em.

Mẹ Đại Oai thương tôi, nên sắc trời vừa sẫm tối liền bảo tôi về phòng nghỉ ngơi.

Đưa tôi đến trước cửa phòng, Đại Oai đột nhiên hỏi: “Em có tính trở về bên cạnh Lương Trạ không?” Thấy tôi kiên quyết lắc đầu, liền mở miệng nói: “Vậy rốt cuộc em đang kiên trì làm cái gì vậy chứ.....?” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tôi giật mình sững sờ đóng cửa lại, từ từ cởi đồ, đi vào tắm rửa, mở vòi nước nóng, đứng tắm ở dưới vòi hoa sen, trong lòng cũng bắt đầu tự hỏi mình: “Tôi rốt cuộc đang kiên trì làm cái gì vậy nhỉ.....?”

Mấy năm này, đàn ông xuất hiện ở bên cạnh tôi cũng không phải chỉ có một mình Đại Oai. Hồi ở Stanford, bạn học Aaron cũng từng một lần theo đuổi tôi mãi, ngoài ra còn có bạn học Yuri nữa, sau khi trở về nước, một lần đến nhà giáo sư Lý ăn cơm, còn nghe giáo sư đặc biệt nhắc tới Lâm Giang Dương, nào nói đây là một đàn anh rất giỏi giang sau khi tốt nghiệp thì tự gây dựng sự nghiệp, mở một phòng khám tâm lý tư nhân, kinh doanh rất hiệu quả, chưa tới mấy năm mà đã phát triển không nhỏ, rồi nào là nghe tin tôi về nước, vốn muốn tự đến tìm tôi, nhưng lại không gặp, phải nhờ giáo sư làm thuyết khách, thành khẩn mời tôi đến làm việc tại phòng khám của anh ấy. Nếu không phải lúc ấy, vợ giáo sư Lý cười nói một câu: “Nhiều năm vậy rồi mà Lâm Giang Dương vẫn chưa tìm được bạn gái. Bác muốn giới thiệu một cô nào đó cho nó, thì nó liền nói là phải có dáng vẻ như Tây Tây.....” Một câu làm bưng tỉnh người trong mộng, tôi nghe mà mồ hôi chảy đầm đìa, nếu không chừng chắc tôi đã hồ đồ mà đến phòng khám của anh ta làm việc rồi.

Trở lại bên cạnh Lương Trạ là điều tuyệt đối không thể, điểm này, ngay từ bốn năm trước tôi đã hoàn toàn hiểu rõ. Thế thì mấy năm nay dồn hết sức cự tuyệt tất cả cảnh nhánh tình yêu từ bốn phương tám hướng chia về phía tôi, cố chấp kiên trì tình trạng độc thân, rốt cuộc là đang kiên trì làm gì vậy nhỉ? Chính lúc này đây, trên dưới lớn bé nhà Đại Oai trao cho tôi một sự áp lực lớn như thế mà tôi vì sao ngay cả một chút ý muốn ở lại cũng không có, chỉ chăm chăm tìm cách thoát đi?

Trời ngoài cửa sổ tối dần, mưa bắt đầu rả rích rơi. Đi tới đóng cửa sổ lại, lẳng lặng nằm ở trong bóng tối, điện thoại di động bỗng nhiên reo vang. Bắt máy lại nghe chị họ khóc lóc nói: “Tây Tây, cái tên vô lương tâm kia gọi điện tới, nói lát nữa anh ta sẽ ghé qua một lát. Em có thể tới đây với chị không?”

Tôi lập tức ngồi thẳng dậy, khoác áo vào nói: “Chị, chị đừng vội, em tới đó ngay!” Không dám chậm trễ, tôi vội vàng đứng dậy, nói với mẹ Đại Oai là tôi có chuyện gấp. Mẹ Đại Oai lại muốn Đại Oai đưa tôi đi, nên đến gõ cửa phòng, nhưng không thấy ai trả lời. Khương Hiểu Vân ló đầu vào nói: “Anh họ mới đi ra ngoài rồi ạ!”

Đường đi cũng không xa lắm nên tôi bung dù đi ra ngoài, chạy lên một chiếc xe điện, xóc nảy một hồi, thì đi ngang qua nhà cũ của tôi, bên trong lấp ló có ánh đèn. Tôi bảo bác tài dừng lại một chút, rồi đi xuống, ngẩng đầu nhìn ánh đèn rọi qua ô cửa sổ, không biết ai đang ở bên trong, chắc sẽ không..... phải là anh đó chứ?!

Tôi thật sự rất muốn vào xem, nhưng cứ cố nhịn xuống, cuối cùng thì từ bỏ, tiếp tục lên xe, chạy về phía nhà mới của bác cả.

Bác cả đi ra ngoài cảm tạ bạn bè thân thích đã giúp thu xếp tang sự cho bác gái, lúc tôi tới, chỉ có một mình chị họ ở nhà. Trong mấy tháng này, chị họ liên tục bị những chuyện này đã kích hủy hoại đến người

không ra người, tôi đưa tay gõ cửa một hồi lâu, mới thấy chị ấy mặt mày tái nhợt như tờ giấy, ngo ngoáy xuống giường vội vàng tới mở cửa cho tôi.

Lúc tôi vào, anh họ còn chưa tới. Tên thật của anh ta là Lưu Minh Đường, còn chị họ thì cứ gọi anh ta là “Sân phơi”, ông già hàng xóm thích nói đùa, nói “trò trống gì”[1]. Còn tôi thì rất lễ phép, luôn gọi anh ta là anh rể.

Tôi do dự hỏi: “Chị, anh rể nói sao?”

Chị họ lắc đầu, nói: “Chẳng nói gì hết, chỉ nói một lát nữa sẽ qua. Tây Tây, chị cứ thấy sờ sợ sao ấy?”

Tôi ôm vai chị, nói: “Không có chuyện gì đâu chị! Chuyện ngoại tình xấu xa nhất..., chị cũng đã biết rồi; chuyện đau lòng nhất là xảy thai chị cũng đã trải qua. Những thứ khác, còn có thể tệ đến mức nào chứ? Một khi đã đối mặt với kết quả xấu nhất, thì những cái khác có gì mà đáng sợ chứ, đúng không?”

Chị họ gật đầu, tâm trạng cũng hơi yên ổn.

Tôi thật sự vẫn cho là, hai vợ chồng bọn họ bởi vì yêu mà nên nghĩa vợ chồng, cầm tay đi bên nhau nhiều năm như vậy, dù thế nào cũng có tình cảm, anh rể trong khoảng thời gian này mặc dù trốn tránh không xuất hiện, hết sức kỳ cục, nhưng mà nghĩ kĩ một chút thì e cũng là bởi vì cảm thấy hổ thẹn trong lòng, không dám đối mặt với mọi người. Khi tôi ôm chị họ vào lòng an ủi, thì trong lòng vẫn còn suy nghĩ, chỉ cần chị họ vẫn còn chút xíu tình cảm đối với anh rể như vậy, trái tim còn muốn xoay chuyển như vậy, thì, cho dù người đàn ông đó có sai lầm như thế nào thì tôi cũng muốn áp chế lửa giận xuống trước, ở giữa khuyên khuyên khích khích, có lẽ có thể có cái gì thay đổi cũng không chừng.

Song, vừa nhìn thấy mặt, lại phát hiện sự xấu xa trong tính cách cùng sự việc thật xa vượt quá xa tưởng tượng của tôi. Trên thực tế, tên này tùy ý đập một cái, làm vợ mình sẩy thai, khiến mẹ vợ qua đời mà không hề có bất kỳ một chút biểu hiện đau lòng cho cam. Hôm nay sở dĩ hắn ta về, cũng chỉ là để lấy tiền.

Lúc vào cửa nhìn thấy tôi, hắn kinh ngạc một giây rồi nói một câu: “Tây Tây cô về rồi hả!” Tiếp đó không chút do dự đi vào phòng ngủ chính, một lát sau thì đi ra, mở miệng hỏi chị họ: “Cô để sổ tiết kiệm ở đâu?”

Tôi thật sự cảm thấy cả đời mình cũng chưa từng nghe thấy lời nói nào lạnh lùng và bạc bẽo hơn lời này nữa. Chị họ hiển nhiên cũng bị giật mình, kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn, kinh ngạc hỏi: “Anh nói cái gì?”

Hắn do dự một giây rồi lại có phần không nhịn được nói: “Tôi hôm nay thực sự cần tiền gấp.....”

Chị họ trầm mặc trong chốc lát, dường như là không thể tin được, lại ngẩng đầu hỏi hắn: “Anh về, là vì cái này?”

Lưu Minh Đường nhìn chị ấy một cái, nét mặt rõ ràng không vui, nói: “Lỗ Đông, tôi cho cô biết, đừng có mà tính nuốt sổ tiền này.....”

Chị họ buồn bực trong chốc lát, cố nén tức giận, hỏi: “Anh rốt cuộc muốn tiền làm gì?”

“Cô hỏi tôi làm gì sao?” Lưu Minh Đường bỗng nhiên nhìn chị họ tôi, lớn tiếng nói: “Cô đừng có nói là cô cầm tiền của tôi đi mua hũ tro cốt cho bà già đó rồi chứ? Lỗ Đông tôi cho cô biết.....”

“Thì ra là anh vẫn biết mẹ tôi đã bị anh làm cho tức chết! Vậy anh có biết anh còn giết cả con chúng ta hay không? Tiền tiền tiền, cả ngày chỉ biết đến tiền, để làm cái gì chứ, hay là ngại tiền đưa cho con hồ ly tinh kia chưa đủ nhiều? Vậy sao anh không giết tôi luôn đi cho rồi, vậy chẳng phải toàn bộ sổ tiền này đều là của anh rồi sao!” Chị họ càng nói càng đau lòng, nhịn không được lại gào khóc lên.

Ánh mắt Lưu Minh Đường rõ ràng đã không còn kiên nhẫn, nhìn về phía chị họ rống lên một câu: “Cả ngày chỉ biết khóc, ngoài khóc ra con mẹ nó cô còn có thể làm cái gì khác không?” Xoay người, lại chạy vào trong phòng tìm kiếm khắp nơi.

Tôi ôm chị họ, rút ra khăn tay giúp chị ấy lau nước mắt, vỗ nhẹ an ủi chị, nhưng lại tìm không ra lời nào để mà an ủi chị ấy.

Một lúc lâu sau, hình như vẫn không tìm được sổ tiết kiệm, Lưu Minh Đường lại một lần nổi giận dùng dùi lao ra, hướng về phía chị họ lớn tiếng quát hỏi: “Sổ tiết kiệm rốt cuộc ở đâu, hả? Lỗ Đông cô cố tình

muốn tôi chết có phải không?” Hấn tiến lên, đẩy tôi một cái thật mạnh, rồi nắm bả vai chị họ tôi lay thật mạnh.

Anh ta dùng sức rất mạnh, đẩy một cái mà khiến tôi choáng váng từng cơn, chân mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã ngổ trên đất. Chị họ sức khỏe vốn yếu, bị hấn ta siết ở trong tay dùng hết sức mà lay như vậy trên mặt lập tức hiện lên một mảng xanh đen kinh khủng.

Tôi lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Lưu Minh Đường, thấy dáng vẻ nóng nảy hung ác đó của hấn, mà trong lòng bắt đầu sợ hãi dần lên, làm thế nào cũng không thể tin cái tên đàn ông thô bạo hung ác trước mắt này lại là cái người trung thực năm đó mà tôi gặp. Thấy hấn vẫn đang không ngừng lay chị họ, tôi khê cần môi, xông lên, lớn tiếng nói với hấn: “Anh làm gì vậy? Lưu Minh Đường! Nếu anh còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

Hấn quay đầu lại trợn mắt nhìn tôi một cái, lại nặng nề một tay đẩy tôi ra, hung tợn nói: “Đm, đừng có chõ mõm vào!” Đưa tay, đẩy chị họ tôi ngã lăn trên đất, đập mấy cú thật mạnh, còn lớn tiếng quát mắng: “Sổ tiết kiệm rút cuộc ở đâu, hả? Nói mau, nói mau.....”

Tôi trơ mắt nhìn chị họ hai mắt trắng dã, rõ ràng là có dấu hiệu sắp ngất xỉu, không kịp nói gì nữa, tôi xông qua, nhào vào trên người chị họ, lớn tiếng gào lên với Lưu Minh Đường: “Anh điên rồi sao? Chị ấy là vợ anh đó!”

Một cước thật mạnh trúng vào lưng, ngay sau đó, một con cánh tay duỗi tới vai tôi, níu thật chắc lấy vạt áo của tôi. Tôi thở gấp, cảm giác chân bị người ta đưa lên không, rồi lại bị cái kia tên đàn ông vô lương tâm kia bắt lại, ném thật mạnh qua một bên, cái mông chạm đất một cái thật mạnh, khiến tôi váng đầu hoa mắt từng cơn. Ngẩng đầu, liền thấy Lưu Minh Đường ném chị họ qua bên cạnh bàn trà, vừa đá vừa đánh, không khoan dung chút nào, miệng còn lớn tiếng quát tháo: “Đem tiền của tôi giấu đi đúng không? Có tin là tôi đánh chết cô không hả? Có tin ông đánh chết mày không.....”

Chị họ vốn chỉ nức nở thút thít, lúc này lại bỗng nhiên không im lặng, trong không khí, chỉ nghe thấy một tràng tiếng đầm đã “ầm bốp ầm”, cứ như mưa đá chọi lên ngói cứng.

Tay chị họ tôi, hết lần này đến lần khác gơ lên, bắt lực quơ quào trong không trung trống rỗng. Mấy trái táo trên bàn trà bên cạnh lần qua tay chị họ tôi rồi rơi xuống.....

Một người đàn ông, lại có thể bạo lực, không chút khoan dung, không chút do dự mà đánh đập người vợ kết tóc se duyên với mình như vậy sao!

Đáy lòng có một sự phản nộ ngày càng thiêu đốt, tôi cắn răng, tiện tay cầm một cái đèn pin lên, vội vã chạy tới, còn chưa kịp tới, thì đã nghe trong không trung tuôn ra một tiếng hét cực kỳ thê lương. Lưu Minh Đường bỗng nhiên xông lên, nhưng ngay sau đó té ngã trên đất, hai tay ôm chặt bụng, giữa các ngón tay có máu tươi tràn ra.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt chị họ tái nhợt trong suốt tới cực điểm, trên tay nắm một con dao gọt trái cây, trên mũi dao nhọn đỏ tươi máu. Chị ấy mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn Lưu Minh Đường một cái, lại nhìn con dao gọt trái cây trong tay mình, trong mắt bỗng nhiên lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, tựa hồ không thể tin mình mới làm cái gì.

Tôi cũng bị cái biến cố trong nháy mắt này làm cho kinh sợ, bước chân không tự chủ được mà dừng lại, nhìn từng giọt máu đang rơi xuống từ trên mũi dao, cả người mình cũng không thể nhịn được mà rét lạnh. Muốn tiến lên, lại phát hiện hai chân mình cứ đứng ì ở đó run lẩy bẩy, căn bản không có sức mà hoạt động.

Không khí nhất thời đóng băng, không còn tiếng động nào khác ngoài tiếng hít thở nặng nề.

Một giây, hai giây, ba giây.....

Ánh mắt chị họ đang lúc dần dần có thần thái hơn, giống như cuối cùng cũng hiểu vừa rồi cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, sức lực không biết từ đâu tới, mà bỗng nhiên nhảy dựng lên, điên cuồng chạy về phía cửa, đang lúc chìm trong hoảng sợ, chỉ nghe “cạch” một tiếng, con dao gọt trái cây trong tay thành linh rơi xuống đất.

Lưu Minh Đường bỗng nhiên cũng động đậy, nghiêng thân, một tay ôm chặt bụng, tay kia, lệ làng nhặt dao gọt trái cây rơi ở bên chân, sải bước đuổi theo chị họ, lớn tiếng la: “Con mụ điên, ông chém chết mày.....”

Tôi hoảng sợ nhìn bọn họ, không kịp ngăn người, cũng quăng đèn pin, lê chân, vội vàng đuổi theo.

Một trận gió lạnh thổi ngược vào, chị họ đã kéo cửa phòng ra. Gần như cùng lúc, mũi dao trong tay Lưu Minh Đường cũng tiến gần về phía ngực chị họ tôi.

Trong cuộc đời chưa bao giờ quá kinh sợ như thế, tôi không biết mình cuối cùng làm thế nào mà chạy đến giữa hai người bọn họ, rồi là từ chỗ nào mà có dũng khí cùng sức lực như vậy, tôi chỉ biết là, tôi cũng đuổi kịp, trước khi con dao đâm vào ngực chị họ, tôi một bước nhảy vào giữa bọn họ, hạ thấp người, hai tay dùng sức, túm lấy cánh tay đang cầm dao của Lưu Minh Đường, cố gắng chống đỡ từng chút một.

Dường như thấy trong mắt Lưu Minh Đường lộ ra một tia sắc lạnh nào đó giống như dã thú tàn nhẫn hung bạo; tựa hồ cảm giác được, cánh tay cầm dao kia đang dần dần thay đổi hướng, chúc xuống trán tôi; tựa như nghe thấy hân lớn tiếng rít gào: “Ông giết mày, giết cả nhà chúng mày! Con mẹ nó cả nhà một loại ti tiện.....”

Tiếng gào của hân hân là nên vang ở trên đỉnh đầu tôi, nhưng kỳ quái là, tôi căn bản nghe chẳng phân biệt được rõ, phẳng phất như đang cách thiên sơn vạn thủy; lại giống như, từ đầu tới đuôi, tôi cũng chỉ là rơi vào trong một cơn mơ không cách nào tránh được, thấy đó nghe đó nhưng đều là hư không.

Trên cánh tay tôi dường như bị một ngọn núi lớn đè lên, đau đớn thấu tận xương cốt. Tôi đang nỗ lực, nỗ lực nhô lên khỏi núi lớn, sức lực trên tay cũng biến mất, từng chút từng chút một.

Mồ hôi từng giọt từ từ chảy xuống dọc theo gương mặt, trong đầu có chút choáng váng, tôi lại nghĩ lên lúc nhỏ, bác cả mang bọn tôi ra cửa, có một lần, chị họ thấy thích một cái tượng đất nhỏ bên góc đường, còn tôi lại nhìn trúng một xâu mít quả. Tôi biết phải nhường cho chị họ, cho nên không mở miệng nói, song ánh mắt cũng không theo điều khiển mà nhìn chăm chăm mít quả, bắn khoản lợi hại, một lần rồi lại một lần..... Cuối cùng mua về lại chính là mít quả, chị họ nói, đây là món mà chị ấy thích nhất; Tôi nhớ lúc lên trung học, có một lần được chọn tham gia một cuộc thi ngâm thơ, tôi không có váy, cho nên không có ghi danh, cuối cùng là chị họ giúp tôi báo danh, đem cái váy chị ấy vừa mua vội vã kín đáo đưa cho tôi.....

Giúp chị chặn con dao là đúng. Chị ấy là chị tôi, là người từ nhỏ đã yêu thương tôi che chở cho tôi chăm sóc tôi, trên thế giới này số người quan trọng nhất có quan hệ huyết mạch với tôi không nhiều lắm. Nhưng mà, sức lực của tôi quá nhỏ, không có cách nào chống đỡ tiếp.....

Một lưỡi dao rét lạnh mơ hồ xẹt qua da thịt, một hơi thở đậm chết chóc đập vào mặt. Mồ hôi tí tách chảy dọc theo má, vụn vụn xung quanh đều mơ hồ..... Một chút sức lực trên tay cuối cùng cũng không còn, hai tay mềm nhũn rơi xuống.

Tôi nhắm hai mắt lại, đang đợi một khắc lưỡi dao bén nhọn cực hạn phá sọ mà vào, nhưng đột nhiên, nghe thấy một tiếng vang. Mở mắt, phát hiện Lưu Minh Đường một khắc trước còn hung ác vô cùng đã ở trước mặt tôi âm âm ngã xuống đất, làm bay lên một làn mây bụi mỏng.

Vẫn chưa biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, cả người tôi bỗng nhiên ảm áp, được một vòng tay dịu dàng cực hạn trong nháy mắt bao vây.

Có một người, run rẩy, vươn cánh tay ra, từ phía sau ôm lấy tôi, ôm chầm vào lòng, hết lần này đến lần khác gọi tôi: “Tây Tây, Tây Tây.....”

Trong nháy mắt đã có mắt lệ chảy vào hốc mắt, không cần xoay người, tôi cũng biết cuối cùng là ai tới!

Trên thế giới này, chỉ có một người đàn ông dùng cách thuần thực như vậy, từ phía sau lưng, trong nháy mắt ôm tôi.

Trên thế giới này, chỉ có vòng tay của một người đàn ông, cứ như là có một loại độc dược nào đó khó tả, chỉ cần dính vào người, cũng làm tôi không cách nào thoát khỏi.

Tay chị họ giữ khung cửa, khóc sướt mướt; Lưu Minh Đường té trên mặt đất không nhúc nhích, chắc bất tỉnh rồi.

Trong đầu còn có một chút choáng váng, tôi tính đi qua nhìn chị họ, xoay mặt, cảm lại bị người trong nháy mắt bắt được.

Người đàn ông phía sau, lồng ngực phập phồng, hít thở ồ ồ, thật giống như cảm xúc cả người vẫn ở trong cực hạn khủng hoảng và khấn trương, lại trong nháy mắt tôi xoay mặt, không chút do dự, thuần thực cực kỳ nắm cầm tôi, xoay mặt tôi qua, sau đó, không còn kịp có bất kỳ phản ứng thỏa đáng, anh hôn vắn cứ trực tiếp rõ ràng như vậy, nhẹ nhàng rơi xuống, rơi vào trên mặt trên môi tôi, giống như ngày mùa thu trong rừng, tràn đầy hoa rụng..... Tôi muốn đưa tay đẩy anh ra, nhưng cả người vẫn ở trong cực hạn run rẩy, mơ hồ thấy đung đưa trước mắt, trên ống tay áo màu đen của anh, một cái cúc áo tinh xảo màu bạc khắc hai chữ cái nhỏ nhỏ: LL.

Lương Trạh! Lỗ Tây!

43. Chương 43

Vẫn có một cảm giác ăn ý khó tả như từ ngày đầu tiên quen biết nhau.

Ví như lúc uống rượu chỉ cần là loại rượu mà anh thích thì cũng thường là loại rượu mà tôi thích;

Lúc đọc sách, chỉ cần là câu tôi thích thì thông thường cũng sẽ là câu anh thích; lúc mặc quần áo, bất kể anh mặc quần áo nào, tôi cũng cảm thấy là bộ đồ đẹp nhất trên thế giới; cũng vậy, bất kể tôi diện trang phục, anh cũng thấy tất cả vô cùng xinh đẹp.....

Cho nên, khi tôi mất phương hướng lại liên tục đột ngột xuất hiện, chìm đắm trong nụ hôn không đúng lúc, vất vả lắm mới giẫy dụa ra được, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt lấp lánh, đang lúc không biết làm sao thì anh vẫn như trước vô cùng hiểu ý nghĩ của tôi, lập tức tìm một bậc thang, để cho tôi có thể dễ dàng đứng xuống đất.

Anh nhẹ nhàng buông lỏng môi tôi ra, đưa mắt nhìn về phía khác, nhẹ nhàng hít thở, bình ổn cảm xúc đang cuộn cuộn trong lồng ngực, từng chữ từng câu nói: “Lúc này là em sợ hãi quá, cho nên, chỉ là theo bản năng nào đó mà phòng vệ thôi!”

Được lắm, chính vào giờ khắc này tâm trạng của tôi lại không ngừng do dự, lời chuẩn bị nói ra miệng lại có chút khó nói thành câu! Vì anh mà nói ra, không thể tốt hơn!

Tôi chần chờ nhìn Lưu Minh Đường té xỉu trên mặt đất, thấy anh phát phát tay, nói: “Yên tâm, anh ra tay có chừng mực.” Hóa ra là trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết vấn đề, xem ra lúc gặp phải tình huống nguy cấp, thì bản thân cơ thể con người cũng chính là loại vũ khí hữu hiệu nhất. Tôi dĩ nhiên biết quả đấm của anh có bao nhiêu lợi hại, nắm đó chỉ với một đấm đã đánh cho Lâm Giang Dương phải đau bụng hơn nửa tháng, ôm hận nhiều năm, nhớ mãi không dứt.

Sau đó, anh liền buông tay xuống, đứng thẳng người, lấy điện thoại di động ra, hiệu suất vô cùng cao, trong nháy mắt đã gọi được một cú điện thoại, hình như là phân công đủ loại trợ lý và thư ký của anh đi xử lý các loại vấn đề, bao gồm cả việc phái người tới nhà bác cả chia nhau ra đưa Lưu Minh Đường và chị họ đến hai bệnh viện khác nhau để điều trị; còn trấn an bà con chòm xóm của Lưu Minh Đường và bác cả, giải quyết xong hậu quả vấn đề, tránh cho chuyện này phải vướng vào thủ tục tư pháp; rồi còn tìm công ty gia chánh tới dọn dẹp sạch sẽ phòng ốc trong nhà bác cả; cuối cùng là bố trí một người đi tìm một người phụ nữ tên là cái gì Trần Lily, nghe tên, ước chừng chính là người phụ nữ đã ngoại tình với Lưu Minh Đường.....

Chị họ vốn vẫn còn đang hồn bay phách lạc ngồi dưới đất, nghe thấy anh nhắc tới ba chữ “Trần Lily”, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, lẩm bẩm hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Lương Trạh dẫn do trong chốc lát, nhìn chị họ, nói từng chữ: “Anh Lưu này ở bên ngoài có thiếu một số nợ nước ngoài. Chủ nợ lại có chút địa vị, cho nên trong khoảng thời gian này, anh ta bị ép rất dữ.”

Chị họ lấy làm kinh hãi, hỏi: “Cái gì nợ nước ngoài?”

“Cô Trần Lyli kia vốn là có chút ân oán với nhân vật xã hội đen!” Anh hơi dừng lại chốc lát, rồi nhìn Lưu Minh Đường trên mặt đất, chậm rãi nói: “Cô ta sở dĩ qua bên này, tìm đến anh Lưu đây, tôi đoán, là để ẩn

thân tình nghi là trốn nợ!” Nhìn tôi một cái, lại nói tiếp: “Nếu chuyện này không được xử lý thích đáng, tôi lo, về sau sẽ mang phiền toái đến ấy người.”

Chị họ cúi đầu nhìn Lưu Minh Đường một cái, trong mắt hoàn toàn lộ vẻ hoang đường thất vọng không thể nào tin được, suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu hỏi Lương Trạ: “Tại sao anh lại biết những chuyện này?”

Lương Trạ không trả lời thẳng, mà suy nghĩ một chút, rồi mới chậm rãi nói: “Nếu như chị không có ý kiến, bây giờ tôi sẽ giúp chị tổng cổ cái người phụ nữ tên Trần Lily kia đi, để cô ta vĩnh viễn rời khỏi thành phố Khang Nghi.”

Chị họ hỏi: “Anh tại sao lại muốn giúp tôi?”

Lương Trạ khẽ mỉm cười, vẫn không có trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Dĩ nhiên, nếu như chị không muốn, tôi cũng không thể không nhúng tay vào!”

Chị họ hỏi: “Đuổi như thế nào?”

“Muốn tiền đưa tiền, muốn thứ gì cho thứ đó!” Lương Trạ nhẹ nhàng thở dài, nói: “Trên thế giới này, cũng không có bao nhiêu người hoàn toàn không bị tiền tài mua chuộc dao động..... Trên thực tế, tôi chỉ mới gặp được một người như thế!” Ánh mắt nhìn về phía tôi, trong mắt có bất đắc dĩ, có khen ngợi, cũng có một chút cảm xúc thầm kín mà tôi nhìn không rõ.

Trở lại trong phòng, rất nhanh liền có người lục tục tới cửa đợi Lương Trạ phân công. Trước sau chỉ một hai phút đồng hồ, ước chừng những người này vốn đều đã chờ ở gần đây.

Tôi kéo chị họ, nhẹ nhàng đỡ chị ấy ngồi lên ghế, mang một chậu nước nóng tới, nhẹ nhàng nói: “Chị, em mang đến cho chị rửa mặt.....” Nhẹ nhàng giúp chị ấy lau đi những vết máu đọng tung tóe trên mặt.

Lương Trạ lại nhìn tôi một cái, bỗng nhiên cũng xắn tay áo lên, đi tới phòng vệ sinh, vắn nước nóng, vắt khăn mặt, đi tới trước mặt tôi, không nói một lời, giúp tôi lau mặt lau đầu. Cái khăn lông trong tay anh phả ra hơi nóng, nhẹ nhàng trượt xuống dọc theo khuôn mặt cùng tóc tôi, nhẹ nhàng, ấm áp lại có độ mạnh yếu nhất định nào đó. Lau từ cằm đến trán; từ tóc mái đến gáy, anh bỗng nhiên lại duỗi tay kéo tôi vào trong lòng, gạt tóc của tôi ra sau, rồi nhẹ nhàng lau sạch cổ tôi.

Chung quanh có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm, tôi giật giật, muốn ngẩng đầu, lại bị anh ngăn lại, miệng thì phân phối công việc, còn tay thì cũng không dừng lại, vẫn từ từ mà nhẹ nhàng xoa cổ tôi, từ trái sang phải, rồi từ phải sang trái.

Cho đến khi có người tới cấp cứu vết thương cho Lưu Minh Đường, cẩn thận mang hân ta lên cáng cứu thương, Lương Trạ mới buông tôi ra, nhìn tôi một cái, nở nụ cười nhạt, nói: “Bây giờ thì đẹp rồi!”

Tôi ngẩng đầu nhìn nụ cười của anh, muốn cười nhưng lại phát hiện vẫn rất khó khăn, không có cách nào cười được.

Chị họ tựa hồ đã tuyệt vọng, hoàn toàn ngưng khóc, thấy có người đưa chị ấy đến bệnh viện kiểm tra, không nói một lời liền đi theo.

Tôi đỡ chị họ, đi theo chị ấy lên đến tận xe, xe chạy một hồi lâu, bỗng nhiên nghe chị ấy mở miệng, nói: “Tây Tây, chị nhớ, anh ta trước kia, hình như là bạn trai của em? Vậ Đại Oai.....”

Tôi ngẩng đầu nhìn lướt qua hàng tài xế, không biết nên trả lời như thế nào, suy nghĩ một chút, mới dần dần nói: “Không có đâu chị! Em không có bạn trai. Hai người bọn họ..... đều không phải!”

Chị họ quay đầu nhìn, nét mặt rõ ràng không tin, do dự nói: “Hai người lúc nãy.....”

Tôi cắn môi, từ từ nói: “Anh ta có vợ rồi!”

Chị họ thay đổi sắc mặt, hiển nhiên giờ này khắc này, đối với cái vấn đề thập phần nhạy cảm này, càng không muốn tin, đến cuối cùng tôi ở trong chuyện này sắm một vai ám muội cỡ nào.

Tôi ngẩng đầu, nhìn chị ấy, mỉm cười, nói: “Không có gì đâu chị! Em biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không mà, lúc này thật sự chỉ là đơn thuần bị hù dọa thôi.”

Chị họ trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên ôm tôi một cái, nói: “Xin lỗi em, Tây Tây! Nhiều năm như vậy, vẫn là em không ngừng chăm sóc gia đình chị, vậy mà nhà chị vẫn chưa thực sự có lúc nào quan tâm đến em.”

Trong nháy mắt từ sâu trong đáy lòng tôi không thể kìm được mà cảm thấy chua xót hẳn lên, nước mắt chỉ chực trào ra, hít một hơi thật sâu, mới dùng giọng nói bình thường, từ từ nói: “Chị nói cái gì vậy! Em từ nhỏ đã không có ba thương yêu, không có mẹ chăm sóc, còn không phải đều là nhờ vào mọi người nuôi nấng em lớn lên sao.....”

Cẩn thận làm kiểm tra, chị họ chủ yếu vẫn là cơ thể quá suy nhược, lại suy dinh dưỡng nghiêm trọng, mấy chỗ bị đá tụy bầm tím, nhưng may là không làm tổn hại đến nội tạng, không có vấn đề gì quá lớn. Từ bệnh viện đi ra, tôi đưa chị họ lên chiếc xe đầu tiên đi tới, đang chuẩn bị đi theo chị ấy lên xe, lại nhìn thấy Lương Trạm đi ra từ chiếc xe bên cạnh, nhìn tôi, nói: “Đi theo anh một chút.....”

Chị họ ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

Trong lòng tôi cũng muốn đưa chị họ về, đang do dự thì lại nghe anh nói: “Ngày mai anh sẽ phải đi châu Phi.....”

Thì ra là ngày mai anh sẽ đi! Bao nhiêu năm chưa nói chuyện được gì nhiều, bây giờ lại đi, không biết là có còn cơ hội gặp lại hay không. Nhưng thật ra cẩn thận nghĩ lại, giữa bạn bè, cách một bước chân, nói gì nói nói, cũng chẳng là gì.

Không, không cần cố ý trốn tránh, lại càng không cần thiết phải cố ý trốn tránh, tất cả những chuyện này chỉ là..... một loại trật tự và quan hệ tự nhiên mà bình thường thôi!

Chị họ nhẹ nhàng đưa tay túm lấy ống tay áo tôi, nhìn tôi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tôi suy nghĩ một lát, rồi mỉm cười, nói: “Không có chuyện gì đâu chị! Anh ấy cũng không phải là hùm sói gì, không ăn thịt em được đâu!”

Mưa đã tạnh, nhưng không trăng không sao, bầu không khí vẫn còn đọng một lớp sương dày.

Hai người chúng tôi bắt đầu tản bộ từ cửa hông bệnh viện, mục tiêu đi đâu cũng không cố định, chỉ từ từ sóng vai đi về phía trước. Ban đầu là trầm mặc, song sau khi đi được một đoạn đường, tôi rốt cuộc vẫn nhìn không được mà mở miệng hỏi anh: “Chuyện của Lưu Minh Đường, rốt cuộc là làm thế nào mà anh biết được vậy?”

Anh khẽ mỉm cười, nói: “Chỉ là trong quá trình kinh doanh, tình cờ gặp gỡ!”

Tôi cắn môi, đắn đo nói: “Địa thế của phố Ngô đồng không tệ. Ý tôi là..... cứ bỏ không như vậy thì hơi đáng tiếc!” Nói thì cũng nói xong rồi, nhưng trong lòng thật ra vẫn còn mấy phần lo lắng, không biết cái người mua phố ngô đồng kia có đúng là anh hay không.

Anh cũng không phủ nhận, chỉ nghĩ nghĩ, rồi mỉm cười, nói: “Vậy, anh dứt khoát đem ‘phố Ngô đồng’ cho chị họ em có được hay không?”

Toát mồ hôi à nha! Tại sao lại như vậy? Thật sự đem một cái quán ăn lớn như thế vô duyên vô cớ cho chị họ, vậy tính là cái gì đây? Trong lòng còn đang do dự, lại nghe anh nói: “Dĩ nhiên, quyền sở hữu vẫn là của anh. Thật ra chỉ là mời chị họ em kinh doanh thôi..... Dù sao, giao vào tay người quen, anh cũng tương đối yên tâm!”

Anh trước sau vẫn hiểu được sự băn khoăn và tâm tư của tôi! Không cần cự tuyệt nữa, tôi cắn môi, suy nghĩ một chút, rốt cuộc lại hỏi anh: “Tối nay, sao anh lại trùng hợp như vậy, đúng lúc đến nhà chị họ tôi?”

Anh do dự trong chốc lát, rốt cuộc thì cười nói: “Nhiều năm không gặp, Tây Tây công phu gắng gỏi của em có tiến bộ rồi đó, rất thích hợp làm gián điệp đó!”

“Ách.....” Tôi nóng bừng cả mặt, cuối cùng ngượng ngùng tiếp tục hỏi anh những vấn đề tương tự, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc nói: “Anh thật sự nên bớt chút thời gian mang Viện Viện đi Tây Ban Nha một chuyến.....”

“Đúng ha!” Anh mỉm cười: “Viện Viện trong lòng vẫn nhớ đến Pauleta!”

Tôi thật sự không biết làm thế nào nói chuyện với anh, nên yên lặng một lát, lại nghe anh mở miệng, nói: “Tây Tây, mấy năm nay, anh đã đi rất nhiều nơi, thấy rất nhiều phong cảnh xinh đẹp. Đặc biệt là châu Phi, có thật nhiều thắng cảnh và phong tục tập quán độc đáo, anh kể cho em nghe có được không?”

Lúc trước cũng là như vậy, điều anh thích nói với tôi nhất, đều là những nơi chốn xinh đẹp mà anh từng nhìn thấy!

Tôi biết anh cố ý tránh rất nhiều vấn đề, nhưng không hiểu sao vẫn làm cho người ta trả lời chuyện mà mình không muốn, suy nghĩ một chút, mỉm cười, nói: “Mặc dù em chưa từng đến châu Phi, nhưng đã từng thấy không ít lần trong bách khoa toàn thư. Nếu anh mà nói sai, nhất định sẽ bị em phát hiện.”

Anh sắp xếp lại suy nghĩ, nói: “Châu Phi có rất nhiều nơi rất đẹp, trong đó đẹp nhất là ở những nơi chưa được khai thác, vẫn còn giữ lại được rất nhiều nét tự nhiên chân thật ban đầu!”

Tôi gật đầu, mỉm cười: “Dĩ nhiên! Cái gì càng tự nhiên chân thật, thì càng đẹp mà!”

Anh mỉm cười, kể cho tôi nghe rất nhiều thắng cảnh tự nhiên và nhân văn ở châu Phi, như là mấy đại thảo nguyên, mấy hồ lớn, mấy dãy núi lớn hùng tráng xinh đẹp lại nổi danh nhất. Sau đó là một số kinh nghiệm thú vị, bao gồm từ doanh trại trên sườn núi cao dùng ống nhòm nhìn xuống những con thú săn quần thảo cắn giết nhau trên thảo nguyên; hay ở trên sa mạc ngàn dặm ngắt được một đóa hoa tươi đang nở rộ; dẫn đội vượt qua những bộ lạc nguyên thủy độc đáo..... Mỗi một nơi chỉ cần hình dung thôi đã thấy rất đẹp rồi, dường như mỗi một ngày ở châu Phi của anh trôi qua rất tuyệt. Mà thật ra, điều tôi thật sự muốn nghe, lại là những chuyện khác, một số chuyện từ rất nhiều năm trước vẫn lo lắng, nhưng vẫn chưa có cơ hội hỏi anh.

Loáng thoáng nghe bà Hà từng nhắc tới, anh ở châu Phi, một mặt là tiếp tục làm công việc xuất nhập khẩu của gia truyền; mặt khác, chủ yếu là tìm kiếm dầu hỏa và khoáng sản, là món hàng kinh doanh có lời nhất mà cũng nguy hiểm nhất trên đời này. Bà Hà rất hài lòng với cậu con rể dám xông pha dấn thân mạng này, tôi nghe vào tai, lại cảm thấy kinh hãi, cho nên, suy nghĩ một chút, vẫn là mở miệng hỏi anh: “Anh ở rất nhiều quốc gia khai thác mỏ, hẳn là không dễ dàng! Em thường xuyên xem tin tức, quốc gia nào có trữ lượng kim cương, vàng và dầu hỏa lớn thì thường tình hình rất rối ren.....”

Anh trầm mặc hồi lâu, mỉm cười, nói: “Đương nhiên là từng gặp phải một vài vấn đề, nhưng, cũng không phải là vấn đề lớn!”

Không phải là vấn đề lớn? Tôi nghe bà Hà kể thì hình như không phải như vậy!

Bà Hà nói, bởi vì châu Phi có rất nhiều nước quá nghèo khó, cho nên quan chức cũng tham lam hơn hẳn những quốc gia khác, trên căn bản tất cả thủ tục thông quan đều phải dùng tiền vàng trải đường, hơn nữa bởi vì tình hình rối ren, lựa chọn người hợp tác dường như rất khó khăn, cho nên rất nhiều người biết rõ có thể có lợi, cũng không cách nào kiên trì trường kỳ cố thủ ở bên đó, hơn nữa không cách nào mở rộng quy mô. Song Lương Trạm lại khác, anh trời sinh có tính thích mạo hiểm lại vô cùng thích khiêu chiến, luôn luôn không bị quy tắc và khuôn khổ trói buộc, càng là chuyện khó khăn, lại càng thích nghênh đón khó khăn mà lên, bởi vì quyết đoán, khí thế, thủ đoạn đều đủ, cho nên thường thường có thể biến rất nhiều chuyện không thể có thể, ở trong đường cùng mở ra con đường hy vọng. Cũng chính vì thế mà trên dưới Hà gia đối với người con rể này vô cùng coi trọng, tin chắc anh có thể phát huy công việc làm ăn của hai nhà, phát triển đến một quy mô và trình độ hoàn toàn mới.

Tôi nghĩ nghĩ, rồi ngập ngừng hỏi: “Anh cũng từng gặp phải một số ‘Chuyện nhỏ’ gì đó chứ?”

Anh nghe tôi nhấn mạnh hai chữ “Chuyện nhỏ”, rốt cục nhịn không được khẽ mỉm cười, nói: “Thật ra, phàm là người có thể làm ăn lớn, bình thường cũng tương đối chú trọng chữ tín, cho nên càng là đại thương gia đại thế gia căn cơ lao cổ, thì càng dễ dàng hiểu nhau, sinh ra tin cậy. Bởi vì tất cả mọi người đều rất chú trọng danh tiếng kinh doanh, cho nên thường thường là một lời hứa đáng giá nghìn vàng, cho dù không có văn bản thỏa thuận, thì bình thường cũng sẽ không xuất hiện bất cứ sự cố hay cạm bẫy gì lớn. Nhưng ở châu Phi rất nhiều quốc gia cùng khu vực, chữ tín và danh tiếng kinh doanh ít tồn tại, có rất nhiều thứ đều là quảng một số tiền lớn vào, nếu lỡ xảy ra vấn đề gì, người bỏ chạy, hoàn toàn không có cách nào nói rõ lí lẽ.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Nhưng mà tất nhiên, chỗ có khó khăn mới có sức hấp dẫn. Nếu từ trước em đã biết không có dễ dàng, thì đến sau này, bất luận gặp phải tình huống gì cũng không đến nỗi hoảng hốt lo sợ.....”

“Ừ!” Tôi gật đầu, suy nghĩ một chút, rồi cuộc nhện không được lại hỏi anh: “Em nghe nói, ba năm trước, lúc ở Dim-ba-bu-ê tìm mạch khoáng, anh từng một lần gặp xung đột chủng tộc. Hình như..... bị thương?”

“Đúng là bị thương..... Nhưng, cũng chỉ là một chút vết thương nhẹ thôi!”

“À!” Tôi gật đầu, thật ra muốn hỏi anh cuối cùng là bị thương ở đâu, nghe anh nói như thế, cũng không thể mở miệng. Bản chất của anh không coi là một người vô cùng thành thật, nội tâm lại có chút kiêu căng. Tôi cho tới bây giờ cũng không biết anh sau mỗi một câu hỏi hột, rồi cuộc che dấu kinh tâm động phách như thế nào; cho tới bây giờ cũng đoán không chắc lắm “Vết thương nhẹ” mà anh nói là một khái niệm gì. Mới cúi đầu nhớ, lại nghe anh nói: “Tây Tây, em không phải thích nhất là truy tìm di chỉ lịch sử sao? Anh hay đến xem di chỉ hang động Fei Nuoya, còn có, di chỉ tháp chuông Mo Duomo.....” Hơi dừng một lát, lắng lắng hỏi tôi: “Em có muốn xem không, anh mang từ Dim-ba-bu-ê về làm quà cho em?”

Thì ra anh vẫn nhớ mang quà cho tôi.....

Mấy năm này, lần nào anh đến tặng quà cho Hà gia, thì lần đó cũng không có phần của tôi, làm tôi cứ tưởng rằng mình đời này sẽ mãi mãi tạm biệt những món quà rồi chứ!

Nhưng mà bây giờ, dường như đã không còn món quà nào quý giá còn có ý nghĩa và cần thiết nữa rồi.

Tôi cười: “Trừ phi anh tặng cho em một khối vàng tự nhiên tinh khiết cực lớn, còn những thứ khác, em không thèm!” Suy nghĩ một chút, lại hỏi anh: “Hình như tình hình lạm phát ở Dim-ba-bu-ê rất nghiêm trọng thì phải? Em xem tin tức, truyền thông đại chúng đều đánh giá là cục diện chính trị bên đó đang biến động, giá cả hàng hóa tăng cao, chính phủ không có cách nào kiềm lại được, tiền tệ thì liên tục mất giá..... Kinh doanh ở bên đó rủi ro rất lớn đúng không?”

“Cũng không đến nỗi! Mấu chốt là nước này có nhiều vàng.....”

Đúng là đã lâu rồi không chuyện trò với nhau, lúc ban đầu, hai người vẫn lo lắng tìm đề tài, sợ tẻ nhạt, dần dần, càng nói càng trơn tru, càng nói càng hợp ý. Anh vẫn luôn biết rõ tôi thích đồ gì, cho nên miêu tả đến từng chi tiết khiến tôi không tự chủ được mà bị cuốn vào câu chuyện của anh; còn tôi, dường như, cũng biết rõ cách thức và thói quen nói chuyện của anh, cho nên, bất kể anh nói có nhẹ nhàng bằng quơ cờ nào, tôi cũng vẫn có thể chính xác từ trong vô cùng nhiều chi tiết trong lời anh nói, mà cảm nhận được những phần khích và nguy hiểm, gian khổ cũng không sỡn.

Đoạn đường từ bệnh viện đến nhà Đại Oai cũng không gần, chúng tôi đi gần hai tiếng mới tới nơi, nhưng suốt dọc đường nói chuyện phiếm, nên cảm giác lại trở nên ngắn ngủn chỉ trong chớp lát. Rồi cuộc đi tới gần đó, rẽ vào góc đường chính là nhà Đại Oai, tôi đứng lại, mỉm cười, nói: “Em phải đi rồi!”

Anh bình tĩnh nhìn tôi, im lặng không nói, rất lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Bảo trọng!” Trong nháy mắt, theo ánh đèn đường nhàn nhạt, tôi lại rõ ràng nhìn thấy ẩn sâu trong đáy mắt anh là cảm giác luyến tiếc và u buồn.

Trong lúc nhất thời tôi đã muốn ở lại, song từ đáy lòng lại có một tiếng nói mạnh mẽ hơn không ngừng nhắc nhở tôi: Tuyệt đối không thể! Rồi cuộc tôi cúi đầu, tránh ánh mắt anh, tôi mở miệng, khẽ nói: “Bảo trọng!” Xoay người, kiên định đi về phía góc đường. Nhưng vừa mới rẽ vào góc đường, tôi lại ngẩng đầu nhìn một cái, bỗng nhiên không có cách nào tiếp tục đi về phía trước.

Dưới bóng cửa nhà Đại Oai có một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau.

Không thể trách tôi nhãn lực tốt, thật sự là tôi đối với hai người kia cũng quá mức quen thuộc.

Bóng hai người ngã vào nhau, tuy khó nhìn ra gương mặt, nhưng tôi vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra Đại Oai và Mộc Lan!

Mộc Lan tựa vào lòng Đại Oai, trong không khí, mơ hồ truyền đến tiếng khóc nức nở. Đại Oai đứng thẳng người, nhìn không rõ nét mặt của cậu ta thế nào, chỉ nhẹ nhàng mà vỗ lưng Mộc Lan, dường như đang an ủi cô ấy.

Trong nháy mắt tôi có cảm giác như thời gian đang đảo ngược, dường như một lần nữa trở lại trong sân trường đại học. Khi đó, không biết bao nhiêu lần, tôi ẩn ở trong góc tối, nhìn bọn họ thân mật. Tính cách của Mộc Lan thật ra có ba phần kiêu căng, thường xuyên cố tình gây sự, nhưng vào lúc đó ở trong mắt Đại

Oai, tất cả mọi kiên cường của cô ấy cũng có thể trở thành điểm đáng yêu. Bao nhiêu lần sau khi bọn họ cãi nhau, cho dù là lỗi của Mộc Lan, nhưng chỉ cần Mộc Lan rơi một giọt nước mắt, Đại Oai nhất định sẽ lập tức bỏ hết tất cả, vẫy cờ đầu hàng; cũng không biết rốt cuộc là đã bao nhiêu lần, tôi bị thương ở giữa hòa giải cho bọn họ, cuối cùng khi mọi chuyện đã xong, lại lập tức bị ném qua một bên, vội vã rẽ vào góc tường, quay đầu nhìn qua, đại khái cũng chính là tình hình như vậy sao!

Tôi không dám đi qua, lặng lẽ lui về phía sau, từng bước từng bước lui về phía sau.

Thật là lạnh quá đi, ngẩng đầu cũng chẳng thấy trăng sao, ngay cả không khí chỉ hít nhẹ thôi mà cũng thấy lạnh lẽo.....

44. Chương 44

Cái gì gọi là tiến thoái lưỡng nan?

Đại khái chính là tình huống như trước mắt tôi đây!

Đang đi tới, thì gặp một đôi nam nữ đang quần lầy nhau; lui về phía sau, thì gặp phải một người mà vất vả lắm mới quyết định tạm biệt. Cho nên, vừa không thể đi tới trước quá nhiều, cũng không thể lùi về phía sau quá dài, chỉ có thể khó khăn đi đến chỗ khúc quanh, dựa vào trên vách tường của khúc quanh, trước mắt tránh cho phải chạm vào một số chuyện, vừa tránh gặp phải chuyện khó xử nào đó.

Nhưng thật ra thỉnh thoảng nép ở góc tường, nhìn những màn thân mật đầy màu sắc hình ảnh sống động, cũng coi như là có được một trải nghiệm hoàn toàn mới trong đời, chẳng qua là, thời gian đã không còn sớm, gió đêm thổi qua, chui vào khe vạt áo, xuyên qua mấy lớp áo quần, thấm trực tiếp vào da thịt, nhiệt độ cơ thể còn sót lại cũng không đủ để giữ ấm.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút.....

Không biết người phía trước cuối cùng là muốn hôn tới khi nào mới chịu tách ra; không biết tốc độ bước của người phía sau như thế nào, đã đi xa hay chưa..... Người cảm thấy càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh, tôi rốt cuộc nhìn không được đứng thẳng dậy, dùng bóng mái hiên che thân mình, hai chân khe khẽ không ngừng dẫm lên mặt đất, hết chân này lại đến chân khác, đưa tay úp lên miệng, không ngừng thổi hơi.

“Đến lúc nào đó anh gặp lại em, có thể đừng có bộ dáng đáng thương như vậy được không?” Phía sau truyền đến một tiếng thở dài thật dài thật dài, kèm theo lời nói, trên vai tôi lại có thêm một cái áo khoác lớn màu đen. Tôi muốn xoay người, lại bị người ta ôm lấy. Người đàn ông phía sau duỗi cánh tay dài ra, kéo áo và người lại, vững vàng nhốt tôi vào trong lòng.

Động tác vừa xa lạ vừa quen thuộc, cùng với xa lạ và quen thuộc còn có thân mật!

Tôi biết là nên đưa tay đưa đẩy ra, nhưng lại bị từng cơn nóng lạnh giao thoa bỗng nhiên kéo tới làm cơ thể chần chừ. Một tràng run rẩy thật mạnh, cứ như là từ sâu trong xương cốt phát ra, lan tràn đến da, rồi tràn đến răng. Hàm răng của tôi bỗng nhiên không ngừng va lập cập, hoàn toàn không thể khống chế.

Anh lại một tiếng thở dài thật dài thật dài, kề sát vào lỗ tai tôi, khẽ nói: “Nếu không muốn kinh động đến những người khác, thì chúng ta tốt nhất nên đổi chỗ khác!” Kéo tôi, nhẹ nhàng và lặng lẽ không một tiếng động chuyển sang một hướng khác.

Lòng của anh thực sự quá ấm áp, mà sự quan tâm như vậy.....

Chuyển qua góc đường, rồi đi một đoạn, rằng cửa rốt cuộc cũng thôi không đánh vào nhau nữa, tôi dừng bước lại, nói: “Được rồi, không sao!” Nhẹ nhàng đưa tay, đẩy ra cánh tay anh ra, do dự chuẩn bị vứt bỏ áo gió trên vai, lại nghe anh nói: “Nếu em muốn cởi áo ra, anh bảo đảm, đời này sẽ không để ý đến em nữa!”

Cái này có tính là uy hiếp không nhỉ? Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn!

Đời này, hai người chúng tôi cả đời không qua lại với nhau, anh đi đường Dương quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, đối với mọi người mà nói, không phải đều là lựa chọn lý tưởng nhất hay sao? Không phải là mục tiêu mà bao năm qua tôi vẫn luôn khổ tâm theo đuổi sao?

Vậy mà anh lại lấy nó để uy hiếp tôi?

Sao anh lại dám lấy nó uy hiếp tôi?

Đừng nói bình sinh điều tôi không sợ nhất chính là uy hiếp, huống chi là lại dùng cái lý do buồn cười ấy ra mà uy hiếp!

Tôi muốn lập tức nói: “Tôi sợ à, anh cứ lạnh lùng xa cách đi xem ai còn thật sự thích anh hay không?” Hoặc, dứt khoát một chút, trực tiếp cởi áo ra, tỏ rõ quyết tâm cường đại của tôi không thể nào uy hiếp được. Tốt nhất là trực tiếp ném đồ vào mặt anh, rồi nói: “Không để ý là tốt nhất!” Sau đó quay đầu, tiêu sái xoay người rời đi, từ đó ngày rộng đất rộng, tự do bay lượn.

Trong nháy mắt trong đầu lượn qua lượn lại không biết bao nhiêu câu đối đáp, câu nào cũng đủ biểu lộ rõ ràng thần thái, hãnh diện. Đáng tiếc, vẫn là suy nghĩ thì mãnh liệt mệnh mông, còn hành động rút lui trên thực tế tính ra lại rất khó khăn. Muốn cười nói một câu gì đó có khí thế, nhưng cứ đến khóe miệng, lại nói không nên lời; muốn tự nhiên làm hành động vĩ đại là vứt áo đi, nhưng ngón tay lại nắm chặt cái áo làm nó gần như muốn rách bươm, lại hết lần này đến lần khác bất luận như thế nào cũng không thể cởi áo xuống.

Anh yên lặng nhìn tôi, sắc mặt nghiêm túc, để cho tôi hoàn toàn nhận thức được lời anh vừa mới nói tuyệt đối không phải là tùy tiện nói đùa. Cho nên, tôi cũng ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của anh, cũng dùng ánh mắt nghiêm túc mà diễn đạt lại câu — tôi ghét bị uy hiếp!

Nhất thời tạo thành thế giằng co rất kỳ quái, chỉ vì một câu nói chẳng hiểu ra làm sao ấy.

Anh cúi đầu trừng tôi; tôi ngẩng đầu trừng anh!

Anh nhìn tôi, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc, càng lúc càng nghiêm túc, hai đầu lông mày mờ hồ ẩn chứa cơn giận dữ. Tôi cảm nhận được trong nháy mắt cảm xúc của anh phập phồng biến hóa, cảm giác được một áp lực cường đại nào đó.

Vậy cứ tiếp tục giằng co như vậy, hay là.....

Tôi sợ à! Chẳng phải là cởi áo thôi sao? Thật sự đáng phải tổn hao tinh lực như thế?!

Anh thích rèn luyện sức mạnh giữa mùa đông, là chuyện của anh, suy cho cùng thì đâu có liên quan gì đến tôi đâu?

Tôi rút cuộc cúi đầu, tránh ánh mắt anh, nói: “À..... Trời mùa đông giá rét, chỉ có siêu nhân mới tính cởi quần áo!” Không chút do dự đưa tay cài cái nút áo vừa mới mở ra lại; gần như đồng thời, nghe được anh thở dài, thỏa hiệp nói: “Mới vừa rồi là anh nói giỡn thôi..... Nhưng mà thời tiết thật sự là lạnh quá!”

Hai người cùng nói ra rồi cùng sững sờ. Nhịn không được ngẩng đầu nhìn anh, đối diện với ánh mắt uy hiếp của anh, tôi quay mặt, tính làm bộ như không sao, nhưng bây giờ không cách nào nhịn được nụ cười đang tràn khắp khóe môi. Khóe môi mới vừa khẽ nhếch lên, đã nghe thấy anh cũng không dừng lại được bật cười thành tiếng.

Nụ cười hình như rất dễ lây, mới đầu là anh cười, sau đó là tôi; sau đó nữa, anh bị tiếng cười của tôi lây, lại càng cười lớn tiếng; sau đó nữa nữa, tôi bị tiếng cười của anh đầu độc, cũng không dừng lại được lớn tiếng cười.

Nửa đêm ngã tư đường vắng tanh, trời đất chung quanh vẫn rất lạnh, song, cùng với những làn khói trắng mỏng manh nhàn nhạt phả vào không trung, là một chuỗi tiếng cười đánh vào trong bóng tối, xua tan đi cái lạnh của mùa đông.

Đi tới ngã ba đường, tôi hỏi anh: “Đi đâu đây?”

“Đến nhà anh!” Anh trả lời e là rất trôi chảy, mỉm cười nói: “Nhà anh có rượu ngon!”

“Ngon như thế nào?” Tôi chau mày nhìn: “Anh khó mà tìm được loại mà vua George IV đã yêu cầu năm 1817 với chỉ định very superior old pale (Chú thích: Đây là một rượu cognac được ủ lâu năm chất lượng cực kỳ tốt. Năm 1817 vua George IV đã chỉ định hãng Hennessy sản xuất loại rượu ngự dụng đặc biệt cho hoàng gia Anh).”

Anh cười: “Chỉ có v.s.o.p (loại hiện đại của King George)”.

“Please chỉ đường đến nhà anh ngay đi.....”

“Em tìm không được đường về nhà mình sao.....” Anh nhìn tôi, mỉm cười.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn: “Nhà cũ của em?”

Anh cười: “Bây giờ là tài sản riêng của anh, thuần túy là nhà anh!”

Trong nháy mắt không biết nên nói cái gì, tôi hít một hơi, hỏi anh: “Có thể trả lại những đồ tôi dùng khi còn bé không?”

“Không thể!” Anh đáp rất rõ ràng dứt khoát.

“Tại sao?” Tôi chau mày, nhìn chằm chằm anh.

“Anh thích!” Anh nhìn tôi, cười đến vô cùng thoải mái.

“Anh xỏ lá.....”

“Nói rất đúng, anh đúng là xỏ lá!” Anh nhìn xuống tôi, vẻ mặt đắc ý kiểu “Em làm sao mà lấy từ anh được chứ?”

Thật sự là đã lâu không gặp rồi sao!

Cả hai đều đã già hơn rất nhiều rồi, vậy mà anh còn có thể bày ra cái bộ dạng thiếu niên anh tài thích đùa nghịch trêu chọc này sao.

Trong nháy mắt có chút sần nảo, vừa nhìn không được có chút muốn cười. Tôi nghĩ nghĩ, rồi nói: “Không sao! Đều là đồ cũ rồi, giữ ở trong hồi ức thì cực kỳ tốt đẹp, nhưng khi thực sự nhìn thấy, chưa hẳn là có thể có cảm giác tuyệt đẹp như vậy!”

Chặng đường đi chưa đến nửa giờ, vừa đi vừa nói chuyện, liền nhanh chóng mà đến nơi.

Tôi dừng ở cửa, nói: “Buổi tối lúc đi ngang qua, tôi vẫn luôn nhìn qua đây!”

Anh cười: “Anh đứng ở cửa sổ cũng nhìn thấy em!”

“Ách.....” Bỗng nhiên tôi hiểu ra, vì sao anh có thể anh minh thần võ như vậy kịp thời xuất hiện ở nhà chị họ. Hóa ra vị tiên sinh này là ở bên này nhân rồi không có chuyện gì, cứ ở đây dõi theo bước tôi qua?

Trong nháy mắt có một cảm giác thật ấm áp, tôi ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn!”

Anh thở dài: “Là anh đã tổn thương em quá nhiều!”

Tôi cười: “Đều là chuyện từ hồi nào rồi chứ.....”

“Em không so đo, không có nghĩa là chưa từng có gì xảy ra!” Đột nhiên quay người, tôi mơ hồ nghe thấy trong lời của anh, có chút thở dài thâm kín.

Tôi mỉm cười, tiếp tục đi, không đáp lời!

.....

Đi vào cửa phòng, liền nhìn thấy bên trong đã được sửa chữa, gần như xóa sạch tất cả dấu vết mà nhà bác cả lưu lại, đồ điện và đồ gia dụng cũng hoàn toàn mới, tuy không xa xỉ, nhưng tuyệt đối có phong cách “Lương trạch”, tất cả đều được xếp đặt ngăn nắp, lấy màu xanh làm chủ đạo, đơn giản lịch sự, thoải mái rộng rãi. Duy chỉ có phòng của tôi là còn nguyên, được quét dọn cực kỳ sạch sẽ, tuy không coi là chỉnh tề lắm, khắp nơi đều là đồ đạc của tôi, mơ hồ vẫn là đáng về năm đó tôi rời đi.

Anh quả nhiên dự trữ đủ các loại rượu ngon, rượu whisky, rượu trắng, rượu đỏ, Champagne, Cognac, rượu Sake, Vodka..... Liếc mắt một cái, tuyệt đối không thua gì một cái tủ rượu cao cấp.

Tôi chặc lưỡi hít hà: “Anh một năm cũng chỉ thỉnh thoảng tới đây mấy ngày, sao lại chuẩn bị nhiều rượu quá thế này? Không sợ phí sao?”

“Rượu càng để lâu càng thơm, không sợ hỏng, vậy thì có gì quan trọng? Anh nhớ em đã từng nói, khi còn bé, trong nhà của em chẳng còn gì, chỉ có mỗi cái tủ đựng rượu ngon là khiến người ta cực kỳ hâm mộ.....”

Tôi nhún vai: “Xem ra đúng là số trời định, phòng này chính là nơi sản xuất bọm rượu!”

Người ta thường nói rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, huống chi chúng tôi về mặt uống rượu, vẫn có cùng chung hứng thú và phẩm vị.

Hiếm khi có một cơ hội có thể thoải mái uống rượu ngon, huống chi ngoài trời lại rét lạnh như thế. Từ lúc về quê tới nay, thời gian không lâu, mà có biết bao nhiêu chuyện xảy ra, ở giữa một mớ bòng bong đủ các loại chuyện vất vả chạy tới chạy lui, thật ra tâm trạng cũng vô cùng căng thẳng. Nghĩ như thế, tôi dứt khoát hoàn toàn buông lỏng tâm tình, buông thả tửu lượng, bất kể là loại rượu ngon nào, giá tiền đắt đến đâu, chỉ cần vừa mắt, là mở ra hết ra, không cố kỵ chút nào.

Anh cũng chỉ cười nhìn tôi rót rượu, không ngừng nâng ly, uống đến cực kỳ thoải mái.

Không biết cuối cùng là uống bao nhiêu ly mà cả người cũng nóng dần lên, anh cúi người thay tôi rót rượu, bỗng nhiên thở dài nói: “Anh đang nghĩ, rốt cuộc phải uống tới khi nào mới có thể hoàn toàn khiến em say khướt!”

Tôi cười: “Em vẫn luôn ngăn chén không say. Cả đời chỉ say có một lần..... Một lần cũng đủ rồi!” Cảm giác mặt bắt đầu dần dần nóng lên, có thể sắc mặt cũng đã bắt đầu đỏ lên rồi?!

Anh nhìn tôi một cái, bỗng nhiên đưa tay tới, nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi, rồi lại vào lúc trước khi tôi áp dụng cách phản kháng mà nhẹ nhàng buông tay.

Tôi âm thầm lau mồ hôi, cúi đầu, lại đi lấy rượu, nhưng thấy anh lại một lần nữa đưa tay tới, không hề nhằm vào tay của tôi nữa, mà nhẹ nhàng nâng gương mặt tôi lên.

Tôi hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngón tay của anh bỗng nhiên dùng sức, siết chặt cầm tôi, đôi môi kìm chế, dè dặt, lại vô cùng quyến luyến mềm mại, tràn đầy khao khát, nhẹ nhàng áp xuống.....

Trái tim cũng không chịu thua kém, mất kiểm soát mà đập loạn cả lên. Cái loại ngượng ngùng hạnh phúc chỉ thuộc về cô nữ sinh ngây thơ thuở mới yêu, cùng với cảm giác say chệnh choáng, tựa như băng qua đường hầm thời gian và không gian, tựa như cây tử đằng, từ chỗ sâu trong đáy lòng không thể ức chế mà tràn lan lan tràn..... Tôi gần như là theo bản năng ngửa mặt, theo bản năng hướng về phía bờ môi anh nghênh đón, song, tầm mắt hơi dời chuyển, liền thấy trên cổ tay của anh có một vết sẹo nhọt nhọt.

Không biết là niềm vui thu lại nhanh hơn, hay là sợ hãi ập tới nhanh hơn, tôi gần như là có chút hoảng sợ thốt nhiên cúi đầu, khó khăn hỏi: “Viện Viện từng dùng thủy tinh đâm vào cổ tay anh, đúng không?” Nhẹ nhàng lui về phía sau, đẩy cánh tay anh ra.

Anh không nói, hồi lâu, mới nhàn nhạt trả lời: “Anh vốn là không biết cô ấy ôm một cái bình hoa của Pauleta!”

Tôi gật đầu, nỗ lực, để giọng nói có vẻ tự nhiên, cố gắng nói: “Viện Viện có thể hồi phục, cũng đồng nghĩa là cô ấy đã có thể nhìn thẳng vào quá khứ của mình!”

Trong lòng càng ngọt ngào thì càng đau đớn!

Chỉ những người không che không tránh nhìn thẳng vào quá khứ của mình, mới có thể tiếp tục cuộc sống, tiếp tục kéo dài, ngẩng đầu khởi hành!

Tôi tốn biết bao nhiêu tâm huyết và thời gian, mới đem tất cả ngọt ngào và đau khổ rút thành một cảnh quay mờ nhạt theo năm tháng, cất kỹ vào trong hồi ức và những cuốn sách, không để cho nó ngoi lên, cũng không cố ý cố tình, để nó tan biến!

Tôi hít một hơi, chậm rãi, chậm rãi điều động dũng khí cường đại của tôi bốn năm qua, dũng khí của hơn một ngàn ngày, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn, cố gắng cười nói: “Pauleta đã qua đời, mà tương lai hạnh phúc của Viện Viện đều ở trong tay anh.....” Xoay người, đi về phía phòng mình, nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon!”

Chưa đi được mấy bước, đã nghe thấy bước chân anh.

Tôi gần như nhịn không được nhảy dựng lên, lại nghe thấy phía sau, anh dùng giọng thoải mái nói: “Yên tâm đi! Anh không phải là sói già, không ăn nổi em đâu.....” Xoay người nhìn, vẻ mặt đã trở về bình thường, trong ánh mắt đầy nụ cười thân thiết, nét mặt giống như lúc đối đãi với đại đa số người trên thế giới, thân thiết ôn hòa mà nhàn nhạt xa cách.

Đó là một thời khắc khắc khắc đàn ông mang vô số mặt nạ lên mình, lúc đối với người xa lạ thì luôn khiêm nhường lễ độ, chu đáo khách khí. Tôi ban đầu luôn chê anh lúc sống chung với tôi, là mặt lạnh thừa nụ cười; hành động nhiều ý nghĩa! Đợi đến cuối cùng bị anh lột hết quần áo, cắn lên đầu vai, mới dần dần hiểu ra, giọng nói của anh tràn đầy dễ phòng; nụ cười tràn đầy nguy trang, lúc không nói một lời lấy hành động thay lời nói, ngược lại thường thường mới là bắt nguồn từ chân thật trái tim anh.

Tôi quay đầu nhìn, nhìn anh cười đến càng ngày càng rực rỡ, càng ngày càng xa cách, từ sâu trong đáy lòng, thâm thở dài, rồi cuộc từ từ xoay người, đi về phía anh, cố gắng lắc lắc đầu, mỉm cười, vỗ vai anh, nói: “Hay là uống thêm hai chén?” Chỉ là nhẹ nhàng vỗ một cái vào vai anh, nhưng ngoài dự tính của tôi, lại bị anh chụp được, mất kiểm soát mà khom người xuống.

Từ khi nào, cái tên đàn ông coi trời bằng vung này, cũng sẽ dưới bề ngoài cường đại, nhét vào đó rất nhiều thấp thỏm và khấn trương?!

Tôi tìm lòng không đậu đưa tay bắt lấy anh, lại bị anh trở tay cầm cổ tay.

Anh dứt khoát cúi thấp người xuống, nắm cổ tay tôi, trầm mặc không nói, hồi lâu, mới mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Anh tốn rất nhiều tinh lực, muốn quên em đi, cũng đồng thời, để em quên đi. Anh cố gắng rời xa cuộc sống của em, hy vọng có thể thả em tự do, trả lại em hạnh phúc, nhưng sự thật chứng minh, anh không có cách nào xử trí tốt hết thấy, mà em, hiện tại quả là..... rất dễ dàng bị thương!”

“Ầm” Một tiếng giòn vang, một bình rượu đỏ vốn dựa vào tường bỗng nhiên trượt xuống dọc theo tường, rượu từ miệng bình cuộn cuộn trào ra không dứt, trào ra, va vào mặt đất, tạo thành một đốm một đốm hoa rượu đỏ sậm, nho nhỏ.....

45. Chương 45

Lúc tia nắng mặt trời đầu tiên của buổi sáng xuyên qua cửa sổ mà vào, tôi mở mắt, phát hiện mình nằm ở trên chiếc giường đơn trước đây, trong nháy mắt, có cảm giác thời gian như lùi lại, nhìn mọi thứ quanh mình đều thấy rất thân thiết, rồi lại kỳ dị, theo thời gian mà có một chút xa lạ nào đó.

Tầm mắt của tôi lần lượt đảo qua đủ loại sách giáo khoa cùng tạp chí chất đầy trên giá, ở trên bàn là một cái đồng hồ báo thức nho nhỏ, ống đựng bút hình trụ, đèn bàn hình hoa hướng dương, sau đó, lại thấy ở một góc bàn có đặt một cái khung thủy tinh rất tinh xảo. Bên trong là tấm hình chụp tôi hồi trung học, hình như là tham gia một cuộc thi quan trọng nào đó được giải, cho nên cười cực kỳ rạng rỡ, trong đôi mắt, lấp lánh ánh sáng đặc biệt luôn theo đuổi lý tưởng, tiến về phía trước nào đó mà chỉ có lúc còn trẻ. Chỉ là hình như ban đầu, tấm hình này được đặt ở phía dưới cái khung thủy tinh đặt ở trên bàn, không biết từ lúc nào, lại được người ta trang trí đẹp như vậy!

Chợt nhớ tới căn phòng này đã đổi chủ từ lâu, mà đêm qua.....

Đêm qua cũng không có uống say.

Anh không có, tôi cũng không!

Nhưng rõ ràng, chúng tôi vẫn bị rượu đầu độc nghiêm trọng, cho nên, cái người không bao giờ muốn tùy tiện mở miệng, lại có thể lấy cái bản tính xa cách đó mà mở miệng, thông báo với tôi một phen; cho nên, trước kia đã hạ quyết tâm chia tay tôi, mà lại nhịn không được đưa tay, ôm tôi vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về tóc tôi, một lần rồi lại một lần, mãi mãi không buồn.

Giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, chỉ bằng lãng quên nhau đi thì hơn![1]

Một câu chuyện tốt đẹp dường nào!

Nếu như có thể quên đi, thì anh có thể đơn giản tiếp tục cuộc đời của anh, theo đuổi hết thấy những kế hoạch mà anh đã vạch từ lúc sinh ra, lấy vĩ độ trái đất làm cơ sở có thể vẽ ra một bản đồ quy hoạch với đủ chấm trên mỗi đất nước, mạnh mẽ tràn trề xiết bao.

Nếu như có thể quên đi, thì tôi có thể thật vui vui vẻ vẻ mà đi trên con đường mà tất cả mọi người bình thường đều phải đi, phải kết hôn thì kết hôn, phải sinh con thì sinh con, phải đứng ở chợ cùng người ta cò kè mặc cả thì cò kè mặc cả, phải lên kế hoạch củi gạo mắm muối thì lên kế hoạch củi gạo mắm muối. Mỗi một ngày cũng xòe đầu ngón tay ra đếm tiền; tiết kiệm hết đồng này đến đồng khác, cũng có thể tìm được một niềm vui sống mãnh liệt, một cảm giác thành tựu mãnh liệt.

Song, bất luận đáng cay, tôi vẫn không quên, trước sau đều không quên!

Song, bất luận đông hè, anh cũng không thể quên, từ đầu tới cuối, anh trước sau cũng không thể quên!

Anh vốn là nửa nằm ở trên đất, lúc dựa vào đây, tự nhiên mà đem hai tay vòng qua eo tôi, tựa đầu vào ngực tôi, vẫn như thói quen lúc ngủ của anh trước kia. Không cần cúi đầu cũng có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc của anh, chung quanh đều là cảm giác chênh choáng bao phủ lấy.

Anh vẫn luôn anh tuấn như vậy, hoặc là ít nhất, trong mắt tôi nhìn là vậy, ngũ quan của anh tựa như là đã được trời cao chiếu cố, mỗi một bộ phận đều được tạo hình xuất chúng phù hợp với lý tưởng của tôi. Song, chỉ trong một khắc nào đó, anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, tất cả tình cảm và từng chi tiết trong ánh mắt ấy đều có thể giống như giờ phút này khiến cho tôi có cảm giác trái tim như nổi trống; khiến tôi cảm giác từ xoang mũi đến suy nghĩ trong lòng đều ngập tràn tình cảm, tràn đầy nhiệt độ, tràn đầy năng lượng; khiến tôi xuyên qua ánh đèn hắt trên đỉnh đầu, nhìn tấm thảm màu xanh phía dưới, cứ như thấy từng đóa từng đóa hoa tươi đang nở rộ; lại như, thấy từng bụi từng bụi mầm xôi đang mọc lên.

Trong nháy mắt có một mùi hương ngọt ngào sa đoạ từ sâu trong tim phát ra, dụ dỗ tôi liều lĩnh phát động — nếu như lúc này để mình hạnh phúc một hồi, thì khi bình mình, có phải có thể hùng hồn mà đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên rượu trên người hay không?!

Anh cách bộ quần áo mà hôn tôi, từ từ chậm rãi đứng lên, chậm rãi mà dịu dàng tỉ mỉ hôn từ quần áo lan đến da, lan đến cổ, đến vành tai, đến gương mặt của tôi..... Anh vòng đi vòng lại hôn tôi, nhẹ nhàng dùng răng cửa gặm cắn da tôi, từ bên trái cổ sang bên phải cổ; Từ vành tai bên phải đến vành tai bên trái; từ giữa xương quai xanh đến hõm vai; từ đỉnh cột sống đến cái cằm đầy đặn.

Anh lại từ phía sau ôm lấy tôi, ngón tay từ từ chậm rãi hướng về sâu trong quần áo tôi, từ từ thăm dò. Bàn tay của anh thoảng có chút thô ráp, nhưng trong đời tôi cũng chưa từng có những bàn tay khác để mà so sánh, cho nên tới nay, vẫn vô cùng thích anh sục sùi kích tình lúc hơi thô bạo lúc lại dịu dàng vuốt ve. Loại ma sát như vậy, cứ như là đi chân trần trên sỏi rải đường, cảm giác thô ráp bên ngoài, truyền tới sâu trong nội tâm, lại như những cái xúc tu của bạch tuộc, một loại hạnh phúc đầy mềm mại dẻo dai, khó có thể nắm lấy, không cách nào nắm chặt lại gương nanh múa vuốt.

Run rẩy trong nháy mắt lại kéo theo sự sợ hãi, tôi cách bộ quần áo, cầm tay anh, cố gắng ngăn cản, nhưng sâu trong thân thể, lại có một cảm giác nhớ nhung đồng thời lan tràn, ý chí đã dao động càng không ngừng chống lại, xung đột mâu thuẫn. Bàn tay anh hơi dừng một chút, hô hấp chợt dồn dập, cách quần áo, mà nắm ngược bàn tay tôi, nắm rồi lại thả.

Cánh tay của tôi vô lực rũ xuống, cảm giác tuyến mồ hôi trên toàn thân đang cùng nhau mở ra, vô số mồ hôi đang trào ra, không ngừng không ngừng mà trào ra..... Khuy áo ngực bị tháo ra, anh dùng một tay ôm eo tôi, tay kia chậm rãi, chậm rãi hướng đến trước đỉnh đồi nhạy cảm trước ngực tôi, đột ngột nắm chặt, rồi buông ra; lại một lần nữa nắm chặt, rồi lại buông ra..... Tôi cứ như đang bấp bênh ở nơi núi cao và đất liền; chơi vơi giữa vách núi và biển khơi..... Tôi say đắm trong tần suất vuốt ve rồi dừng lại riêng có của anh, vô cùng thân mật, lại kiềm chế; vội vàng, lại kiềm nén; thô ráp, lại mềm mại..... Tựa như vô số hạt cát tan vào trong biển nước; hoặc như từng giọt nước mưa rơi vào trong chảo dầu, quá ôn nhu lại quá nóng bỏng; quá ngọt ngào lại quá sâu não. Trong đầu như có tầng mây trắng xốp lững lờ trôi, lại có một tia chớp xẹt qua, mang theo sự khổ sở không nói nên lời, lại có loại hạnh phúc mỏng manh đi kèm theo sự trừng phạt.

Anh bỗng nhiên đưa tay ôm lấy tôi, không chút do dự bế tôi vào phòng ngủ của anh, quảng thật mạnh lên giường.

Một cảm giác đầu vầng mắt hoa cùng một nhiệt độ và sức mạnh quá mức quen thuộc ập tới!

Khó khăn cởi bỏ lớp áo đầu tiên, mỗi một hạt nút đều không ngừng giãy dụa ở đầu ngón tay anh và tôi. Mỗi một hạt nút dần được nhẹ nhàng rời lỏng ra, lại cài lại; dùng thêm một chút sức, rời lỏng ra, lại cài lại; dùng sức thêm nữa, lại rời ra, lại cài lại..... Song cuối cùng thì cũng cởi ra được, sau đó là đến lớp thứ hai.

Lớp thứ hai là áo lông cừu, cho nên chiến trường giằng co lần này lại đổi từ nút, sang vạt áo. Nhẹ nhàng vén lên, lại lật xuống; lại dùng thêm một chút sức, vén lên, lại lật xuống; lại dùng thêm sức, kéo ra, lại lật xuống.....

Các bài trí trong phòng ngủ cũng đã quá quen thuộc, tất cả đều giống y như căn phòng trọ nho nhỏ ở phố Kim Dung kia. Một cái tủ quần áo thật to, cái giường cũng thật to, ra giường và căn màu xanh cũng to y như thế. Trên giường sạch bóng không có lấy một hạt bụi nhỏ, cũng không có một vật gì, dựa nghiêng vào đầu giường là hai cái gối lông ngỗng mềm mại êm ái thật to.....

Anh không mở đèn, cũng không nói năng gì, quảng tôi lên giường, không chịu buông tha, mà là cúi người hôn tôi, một nụ hôn rất rất sâu, bắt đầu từ môi, rồi sau đó một đường đi xuống, lần lượt để lại trên cơ thể tôi những nụ hôn đang nở hoa. Vừa hôn tôi, vừa đưa tay, nhanh chóng cởi bỏ y phục của anh.

Tôi không dám đáp lại nhiệt tình của anh, lại không có cách nào cự tuyệt vuốt ve của anh. Mơ hồ cảm thấy anh đang nhẹ nhàng cởi khuya quần của tôi ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên rốn tôi.

Một làn hơi nóng ấm bắt đầu từ từ lan ra dọc theo rốn, tan ra nơi vùng bụng, lôi kéo rất rất nhiều đầu dây thần kinh nhạy cảm, tôi cảm thấy cả người mình đều đang không thể khống chế mà dần khoan khoái hẳn — cho tới bây giờ đều là anh cho tôi khám phá ra một thế giới như vậy, đưa tôi vào một cảnh giới kỳ diệu khó nói lên lời như vậy, cho nên, lòng bàn tay tinh tường của anh vừa lướt qua là những mảnh đất khô cằn lại dường như được tưới mát, mỗi một chỗ nứt nẻ cũng dần dần hồi phục; ốc đảo đã héo úa nay cũng tìm lại được sức sống, từng cây gỗ lại từ dưới đất đâm chồi mà lên ra, lại một lần nữa đứng ngạo nghễ.

Nhiệt độ trong thân thể nhanh chóng phá vỡ rào cản của quần áo, toàn thân trên dưới khắp nơi đồng loạt biến đổi, tôi cảm thấy mình đang bắt đầu đổ mồ hôi, càng lúc càng không ngừng đổ mồ hôi. Mồ hôi nhanh chóng chảy xuống theo gương mặt, dọc theo làn da nhỏ xuống tí tách..... Đến cuối cùng, trên da thịt để trần của anh cũng điểm xuyết những giọt mồ hôi, so với tôi còn nhiều và dày đặc hơn, tràn đầy hơi thở đàn ông!

Tôi không nói một lời, đưa tay ôm lấy anh, ôm thật chặt, bấm cả móng tay vào da thịt của anh, một vết rồi lại một vết, xước rất sâu! Hé răng, cắn mạnh lên cánh tay anh, bả vai anh.....

Lưng quần nhẹ nhàng trượt xuống từng chút từng chút theo lòng bàn tay anh!

Cả người tôi cũng bắt đầu căng thẳng, giống như trở lại nhiều năm trước..... Hai chân xoắn chặt, có cảm giác căng thẳng tràn đầy mong đợi, tôi biết động tác kế tiếp của anh, cũng giống như nhiều năm trước, không chút giấu giếm mà nhanh chóng phá vỡ tất cả lớp vỏ mạnh mẽ thật dày mà tôi ngụy trang bên ngoài.

Tôi hít một hơi thật sâu, răng cắn chặt vào cánh tay anh, phảng phất nghĩ thấy mùi máu tươi.

Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, như thể đang rơi vào địa ngục, sắp vạn kiếp bất phục, rồi lại có loại kích động, muốn chìm đắm một hồi — nếu địa ngục đầy quyến rũ như thế, vậy thì, cứ rơi vào một lần, thử xem sao!

Thân phận của anh, bỏ tất cả những thứ đó ở phía sau anh!

Thân phận của tôi, cũng bỏ lại tất cả những thứ đó ở phía sau tôi!

Không, không cần thấp thỏm như thế, tôi cũng không phải là cô gái chưa trải sự đời!

Không, không cần lo lắng như thế, đã từng gặp những chuyện không thể ngăn cản mà vẫn phải bước tới, vậy thì cứ để cho tôi dưới sự hỗ trợ của rượu mà chìm đắm thật sâu.....

Tất cả mọi thứ đều quên hết, quên đi hết!

Tôi nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng ưỡn eo, chuẩn bị ngênh đón từng dòng nham thạch nóng cháy phả vào mặt.....

Nhưng, bỗng nhiên anh ngừng lại. Trong nháy mắt khi hai cơ thể gắn kết vào nhau kia, anh bỗng nhiên buông lỏng môi ra, thả lỏng người ra, đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, nhẹ nhàng mà thở dài hỏi: “Tây Tây, em làm sao vậy?”

Thật ra cũng không có gì, chỉ là một số chất lỏng đột nhiên không hiểu sao không chịu nghe lời, không nghe lời dặn dò mà vượt qua tuyến lệ, tự mình len lén chạy xuống mà thôi.

Đừng, đừng lo vấn đề đạo đức, cũng đừng quan tâm đến nước mắt!

Hãy làm cho tôi sa ngã đi! Sa ngã đi!

Tôi xoay mặt, tránh tay của anh, song nước mắt lại cứ mãnh liệt như thể là suối phun, khó có thể dừng lại.

Anh lại một lần đưa tay tới, cố chấp siết lấy cằm tôi, đưa tay xoa gương mặt tôi.

Tôi há mồm, cắn ngón tay anh, nói: “Anh làm gì vậy?” Lúc nói ra, mới phát hiện giọng tôi đã đứt quãng nghẹn ngào rồi.

Anh đưa tay, ấn công tắc đèn.

Ánh sáng thoáng cái rơi xuống, tôi bị chói nên theo phản xạ mà nhắm hai mắt lại.

Anh im lặng một lát rồi nhẹ nhàng thở dài, nói: “Xin lỗi, Tây Tây!” Đưa tay, giúp tôi cài lại móc áo ngực, lại giúp tôi kéo quần lên, cài lại khuya quần, kéo áo lông cừu xuống, chỉnh đốn cho gọn gàng, sau đó cầm áo khoác, giúp tôi mặc vào, cẩn thận giúp tôi cài từng cái khuy áo.

Tôi vẫn không mở mắt ra, chỉ cảm thấy vô số cơn lạnh giá đang bò qua mặt.

Anh mặc quần áo xong, lại cúi người ôm lấy tôi, từng bước từng bước rời khỏi phòng ngủ.

Tôi cắn răng, nghẹn ngào nói: “Anh có ý gì?”

Anh đưa tay ôm chặt tôi vào lòng, cũng không mở miệng nói gì, chỉ cúi đầu dùng sức hôn lấy cổ tôi, không ngừng dụi mà lên tóc tôi.

Anh ôm tôi vào phòng của tôi, đặt lên giường, lấy khăn lông ra, giúp tôi lau nước mắt, nhưng không biết tại sao lại có nhiều nước mắt không khống chế được như thế, cứ chảy mãi không ngừng, lau mãi cũng không khô.

Anh quỳ gối bên giường tôi, đưa tay, ôm tôi vào lòng, khẽ vuốt tóc tôi, nói: “Muốn khóc thì cứ khóc đi!”

Tôi cắn răng, nói: “Nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Rồi túm lấy cái khăn trong tay anh, lau loạn xạ lên mặt, rồi đưa tay, đẩy anh ra, nói: “Em vào toilet, không cho anh vào!” Gần như dựa vào trí nhớ lão đạo lần mò vào toilet, tôi mở vòi nước, xả nước ào ào vào trong bồn, ào ào, vung từng vốc nước hắt vào mặt.....

Lần đầu tôi biết nước mắt lại nóng như vậy, thậm chí không có cách nào dùng nước lạnh dập tắt được.

Tôi dứt khoát cúi người xuống, vùi mặt vào trong bồn, để một dòng hỗn độn lạnh như băng xuyên qua da..... Ngâm một lúc lâu, cảm giác cả xoang mũi cũng bắt đầu tắc lại, mới đứng thẳng lên; đến lúc đứng thẳng lên rồi, lại phát hiện nước mắt vẫn còn chảy, liền vốc nước lên, hắt vào mặt! Cứ như vậy hết vốc nước này hắt lên lại đổ xuống; hắt lên lại đổ xuống.....

Vắt và lấm mới thấy những thứ tích tụ trong lòng dần tản bớt, nước mắt cuối cùng cũng dần dần ngưng lại, tôi vắt khô khăn lông, lau vết nước khắp mặt và đầu cổ, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía trước gương, phát hiện anh không biết từ lúc nào đã đi vào, vẫn đứng ở phía sau, yên lặng nhìn tôi. Trên gương dính vô số bọt nước, bóng người và mặt mũi anh phản chiếu trên đó cũng có chút mơ hồ, nét mặt khó có thể hiểu rõ.

Tôi hít một hơi, nói: “Không sao, em không sao đâu! Hay là, anh đưa em về nhà chị họ đi?”

Anh bỗng nhiên đâm một cú thật mạnh lên khung cửa, nhìn tôi, nói từng chữ: “Người cần phải đi là anh. Từ đầu tới cuối, là anh vẫn luôn không ngừng lừa gạt em, tổn thương em, cho tới bây giờ, cũng không cách nào cho em một lời hứa hẹn..... Chuyện duy nhất phải làm, thật ra là, hung hăng đâm anh hai dao!” Bỗng nhiên cũng không quay đầu lại sải bước ra bên ngoài, kéo cửa phòng, đi ra ngoài, rồi đóng lại thật mạnh.

“Rầm” một tiếng nặng nề vang lên, làm chấn động cả trái tim.

Giữa người và người cách nhau thiên sơn vạn thủy, chắc cũng giống không gian này, đã đi qua, thật ra có lẽ, chính là một cánh cửa phòng nhìn như không chịu nổi một đấm, nhưng một khi cửa đã đóng lại, thì anh có muốn bước qua cũng không được, khoảng cách ấy giống như cho dù anh có ngồi hỏa tiễn cũng không thể nào vượt qua khoảng cách một triệu năm ánh sáng.

Một đấm vừa rồi của anh quá mạnh, trên khung cửa còn mơ hồ lưu lại vết máu. Tôi rút khăn tay, đi qua đó, từ từ mà lau vết máu, rồi vò khăn thành một cục, ném vào sọt rác; Sau đó, đi trở về phòng khách, thu dọn từng vỏ chai rượu lăn lông lốc khắp nơi, cất vào một cái thùng giấy trống không; tìm cây chổi, quét những mảnh chai nhỏ rơi ở góc tường; lại tìm khăn lau, cẩn thận lau những vết bẩn do rượu và thức ăn để lại trên mặt bàn. Làm xong tất cả, mới cầm mấy bình rượu lên, đi trở về phòng.

Tôi vẫn luôn không dễ uống say, nhưng khi đã uống đến một mức độ nào đó lại rất dễ ngủ.

Tôi muốn ngủ một giấc thật say, quên hết mọi bước đi không khổng chế được cùng chuyện tối nay, tất cả những lộn xộn không khổng chế được!

Chúng tôi đều là người trưởng thành, cho nên biết thực tế là thực tế, cổ tích là cổ tích.

Lần này trở về, tùy ý liên lạc một cái, phát hiện rất nhiều bạn học cũng đã kết hôn, nhưng thật ra cẩn thận ngẫm lại, tôi thật sự cũng đã không còn nhỏ.

Vậy thì bắt đầu từ ngày mai, đem chuyện kết hôn liệt vào loại kế hoạch quan trọng trong đời. Thừa dịp còn chưa hoa tàn ít bướm, còn có thể lừa gạt lừa gạt ánh mắt, tìm một người đàn ông hiền lành có thể tin yêu tôi mà cưới, hòa thuận quá một đời đi thôi!

Bản tin dự báo thời tiết đang thông báo, lúc mở mắt, nhất định sẽ thấy ánh mặt trời.

Bắt đầu từ ngày mai, lời tất cả nam thanh niên dễ coi, chưa lập gia đình, có tiền đồ ở xung quanh mình ra cẩn thận cân nhắc; bắt đầu từ ngày mai, bất luận là anh bạn nam giới nào gọi điện cho tôi thì chỉ cần anh ta độc thân mà không làm tôi ghét thì toàn bộ sắp lịch hẹn gặp mặt.

Cuộc sống chưa hề dễ dàng, mà từ lúc bắt đầu mười hai tuổi, tôi cũng đã biết rồi, bản thân thật ra cho tới bây giờ cũng không giống như trong mấy câu chuyện xưa có thể không lo áo cơm, chỉ cần ngẩng đầu ảo tưởng, là có thể ngồi chờ hoàng tử đến mang hạnh phúc tràn đầy cho công chúa.

Tôi không có thể dứt khoát độc ác và sôi trào sức mạnh cầm dao đâm người, thậm chí, cũng không có nổi dũng khí hận anh!

Tôi không cách nào áp chế ham muốn trào lên trong lòng, cũng không có cách nào liêu lĩnh đi tới bên cạnh anh, nhắm mắt lại, lừa mình dối người mà tổn thương Viện Viện, tùy ý xâm chiếm hạnh phúc vốn là mỏng manh của cô gái này.

Tôi không có lập trường cùng tư cách bức bách người khác từ bỏ cho kế hoạch cuộc đời mình, từ bỏ ước mơ tha thiết về vinh quang phú quý, lý tưởng mà người ta theo đuổi. Tôi sợ sự hy sinh khổng lồ đến kinh khủng như vậy, sẽ làm người ta bỗng nhiên mất đi màu sắc; sẽ làm tôi không chịu nổi gánh nặng; sẽ đẩy toàn bộ những điều tốt đẹp tồn tại giữa hai chúng tôi đến chỗ tan nát bong tróc, sụp đổ tan tành.

Tôi không có cách nào khắc chế nỗi nhớ trong lòng, cũng không có dũng khí vĩnh viễn đứng yên tại chỗ, vì một hy vọng hư vô mờ mịt không cách nào nắm bắt mà khiến mình đốt cháy hầu như không còn.

Tôi chỉ là một người bình thường, cho nên chỉ hiểu được, bất luận đắng cay bao nhiêu khó khăn bao nhiêu, cũng phải đối mặt để sinh tồn.

Có nhiều thứ, không thể chịu đựng được, thì chỉ có chịu đựng ngay từ đầu!

Có nhiều thứ, muốn quên mà không thể quên, thì chỉ có tự mình quên....ngay từ đầu!

Nhẹ nhàng xoay người, chợt phát hiện, một cái nút áo dính trên mặt đang rơi xuống, phía trên là hai chữ cái tiếng Anh “LL” loang loáng.

Tôi đưa tay, nhẹ nhàng giữ trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng áp lên môi. Trên cái nút áo còn có phảng phất mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về anh. Hãy để tôi trước lúc ngủ, được nắm nó, suy nghĩ một lúc, sau đó ngày mai mở mắt, sẽ đem nó, và tất cả ký ức vĩnh viễn khóa chặt lại!

Xin thương để phù hộ cho con, xin cho ngày mai người đầu tiên gọi điện cho con là đàn ông, là một người đơn thuần dễ mến, không có cuộc sống quá phức tạp quá nhiều ước muốn, chỉ muốn sống cuộc sống yêu gia đình yêu con..... yêu vợ!

.....

[1] Nguyên văn: ‘Tương nhu dĩ mật bất như tương vong vu giang hồ’. Câu này bắt đầu từ điển cổ Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động. Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

46. Chương 46

Bạn học Đại Oai nhất định là đã hồi lộ thượng đế rồi, cho nên mới có thể trong nháy mắt từ lúc tôi đi ra khỏi nhà cũ, đã gọi một cú điện thoại quan trọng như vậy như thế.

Giọng nói trong điện thoại vừa sợ hãi vừa dịu dàng: “Cậu, có thể, đi với, mình đến..... Bắc Kinh không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh nắng đang len lỏi qua những tán cây.....

Trời ạ, trời ạ, trời ạ!

Không đến mức đó chứ! Trong lúc tôi bị bệnh thì thỉnh thoảng trong lúc mơ mơ hồ hồ có đem chuyện lúc trước tôi yêu thầm “Thăng thần thì được khoan hồng” mà nói với cậu ta, lại còn miêu tả mỗi chi tiết rõ ràng như thế, ngay cả giọng điệu đã từng dùng để gọi điện thoại cho cậu ta cũng miêu tả không sai một chút nào như thế?!

Đã gần chín năm rồi, thời gian có thể nghịch chuyển về quá khứ hay sao mà bây giờ tôi có thể lại một lần nữa nghe thấy lời này qua điện thoại thế chứ.

Trong lòng có dòng nước ấm áp từ từ chảy xuôi, tôi cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc hít một hơi thật sâu, nắm điện thoại, dùng giọng nói vô cùng lạnh lẽo, vô cùng thờ ơ, vút cho cậu ta một câu: “Ấy..... Tôi đã đặt vé máy bay rồi, đi chuyến tối ! Còn nữa..... Cậu là ai?”

Nhưng vậy đúng không ta? Đây có đúng là cái câu mà chín năm trước cậu ta đã nói với tôi không ta?

Cậu ta ở đầu bên kia điện thoại cười ha ha, nói: “Không thể nào! Khi đó, anh thật sự lạnh lùng như vậy tàn nhẫn như vậy sao?” Cười xong, lại thân thiết hỏi tôi: “Mỹ nữ à, em đang ở đâu đấy? Anh đang ở nhà bác cả em ăn điểm tâm này, chờ lâu rồi mà không thấy tung tích của bà lớn em đâu, trong lòng đang vô cùng vô cùng nhớ em đó!”

Nghe thấy chữ “nhớ”, trong lòng tự nhiên lại bắt đầu có cảm giác ấm áp ươn ướt. Mỗi khi tôi cảm thấy mình đang rơi vào hố băng, thì cậu ta lại có thể từ một chi tiết nhỏ nào đó mà mang đến cho hơi thở của tôi chút mùi của nắng.

Đúng vậy, mùi của nắng!

Mặc dù dự báo thời tiết chẳng bao giờ chính xác, nhưng hôm nay lại có một dự báo vô cùng chính xác, đúng là trời nắng thật, tôi ngẩng đầu, trên đỉnh đầu đúng là ánh nắng mặt trời rạng rỡ.

Tôi đứng lại, hít thở thật sâu thật sâu cái bầu không khí ngập ánh nắng, ngửa đầu, dưới đáy lòng, luôn tự nói với mình: “Lỗ Tây, mày nhất định phải cố gắng, nhất định phải phấn chấn, nhất định phải ươn ngực ngẩng đầu, nhất định nhất định phải sống thật tốt!”

Không phải là đối mặt với một cái kết quả đã sớm nghĩ tới trăm ngàn lần sao? Có gì to tát đâu! Có nhiều thứ mặc dù đau, nhưng khi cơn đau qua đi, lúc đối mặt, khách quan mà nói, cũng có thể đạt đến hiệu quả thay da đổi máu, cũng không hẳn là chuyện không tốt!

Tôi hít một hơi, cười, nói với quý ông đầu bên kia điện thoại: “Anh thật đúng là mặt dày, cứ như vậy tự giác chạy đến nhà bác cả em tranh điểm tâm!” Suy nghĩ một chút, chợt phát hiện chuyện này đúng là rất không thỏa đáng. Tối hôm qua trong nhà bác cả xảy ra huyết án, tuy là người nào đó đã kịp thời chạy tới, ngăn cơn sóng dữ, hiện trường cũng đã bố trí nhân viên giải quyết tất cả vấn đề, nhưng nói vậy giờ này khắc này, tâm trạng của chị họ vẫn còn rất xấu, làm gì có tâm trạng và sức lực mà chiêu đãi khách chứ.

Nghĩ như thế, không dám chậm trễ nữa, tôi nhanh chóng vẫy một cái xe ba gác máy, chạy tới nhà bác cả, quả nhiên gặp bạn học Đại Oai đang khoanh chân, vô cùng thảnh thơi ngồi ở trong phòng khách uống trà, xem ti vi, ăn trái cây, nhìn thấy tôi, cậu ta đứng lên, cười hì hì nói: “Cô giúp việc em thuê này tay nghề nấu nướng không tệ nha! Nói, em tìm người giúp việc khi nào mà sao anh hoàn toàn không biết vậy?” Bác cả ngồi ở bên cạnh, nghe nói như thế, cũng nói theo: “Tây Tây, con thật là bày vẽ, bác con thật ra vẫn còn làm được việc mà!”

Tôi nghe mà không hiểu gì, không biết phải trả lời như thế nào, suy nghĩ một chút, đành lễ phép nói: “Bác đạo này cũng vất vả quá rồi, cũng nên chăm sóc cơ thể cho thật tốt!” Xem ra, bác cả hình như là hoàn toàn không biết gì về chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Mấy người hàng xóm thích bát quái xung quanh vậy mà lại không có một ai bàn tán chuyện lớn chấn động như thế, xem ra quả nhiên là đã dùng đến tiền của, thì chuyện gì cũng thuận lợi ha! Đang lúc trầm tư, tôi nhìn thấy một người phụ nữ trung niên thoát nhìn rất hiền lành đeo tạp dề, từ trong phòng bếp đi ra, nhìn tôi cười, khép nép chào, khép nép hỏi: “Không biết cô chủ đã dùng điểm tâm chưa ạ?”

Tôi nói liền: “Cháu ăn rồi ạ, cảm ơn!” Tôi nhìn người phụ nữ một cái, trong lòng chợt ra một điều gì đó. Ở nhà Hà Viện Viện, mấy người kiểu như thế này rất nhiều, đều là vô cùng khiêm cung, lúc gặp tôi, đều nhất tề gọi một tiếng ‘có’. Bỗng nhiên nghe chị họ gọi: “Tây Tây!”, tôi ngẩng đầu, nhìn chị họ khoác áo khoác ngoài đi ra, tựa vào cửa phòng ngủ, ngẩng đầu nhìn tôi, liên tục nháy mắt với tôi, ý bảo tôi đi qua đó.

Tôi đi vào, chị họ đóng cửa phòng, ít nhiều có chút lo lắng nói: “Cái anh Lương Trạm, tối hôm qua cả đêm phải người đưa người giúp việc tới đây, nói để cô ấy chăm sóc cho chị, còn nói sẽ đem Phở Ngô Đồng giao cho chị kinh doanh. Chị nói chị không biết kinh doanh thì người đó lại nói Lương tiên sinh đã sắp xếp hết rồi. Tây Tây chị, sao chị cứ thấy sờ sờ thế nào ấy?”

Tôi nghĩ nghĩ, mỉm cười, nói: “Không sao đâu chị! Anh ấy không có ý gì xấu đâu, chỉ là muốn làm mấy chuyện chiếu cố ọi người mà thôi. Dù sao anh ấy cũng không thiếu mấy thứ này, bất kể anh ấy có sắp xếp cái gì, thì chị cứ an tâm mà nhận đi. Chị nhận rồi..... anh ấy sẽ dễ chịu hơn một chút!”

Chị họ ngẩng đầu nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng vẫn nhịn không được nói: “Tây Tây, dù sao chị vẫn thấy, anh ta không cùng một loại người với chúng ta.....”

“Em biết mà, chị!” Tôi gật đầu, nhìn chị ấy mỉm cười, nói: “Em bảo đảm, em sẽ nhanh chóng kết hôn!”

Chị họ ngẩng đầu nhìn kỹ tôi, hồi lâu, mới khe khẽ thở dài, nói: “Tối hôm qua em đã khóc đúng không? Mắt vẫn còn sưng này! Hai người rút cuộc.....”

Trong nháy mắt có chút trầm mặc, tôi hít thật sâu, rồi nắm tay chị ấy, từ từ, nói từng chữ một: “Không có chuyện gì đâu chị! Anh ấy có cái bất đắc dĩ của anh ấy, em có cái không thể chấp nhận của em. Cho dù là như thế nào, anh ấy cũng hiểu được tình cảnh và suy nghĩ của em, trong lòng luôn che chở em, thà rằng tổn thương bản thân cũng không chịu để cho em gặp phải khó khăn, cho nên..... không cần phải lo lắng đâu chị!” Tôi không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, lắc lắc đầu, nhẹ nhàng hỏi chị ấy: “Chị, chuyện Lưu Minh Đường chị tính sao?”

Chị họ im lặng, sau một lát, mới nhàn nhạt nói: “Chị chỉ thấy mình trước đây thật khờ, vậy mà vẫn cứ cho là anh ta chỉ là một lúc bị mê hoặc mà thôi. Bây giờ, chị coi như là đã hiểu rõ rồi, người này, về bản chất chính là một tên đầu heo trái tim toàn đá tảng.....”

Ngồi ở nhà chị họ thêm một lát rồi tôi theo Đại Oai rời đi, chị họ nắm tay tôi, làm sao cũng không nỡ buông ra, nói: “Tây Tây, em nhất định phải thường xuyên về đây!”

Tôi gật đầu, nói: “Chị, chị phải vực Phố Ngô Đồng dậy đấy nhé, đến lúc đó, ngày nào em cũng qua đó kiếm cơm ăn.”

Đại Oai nghe nói như thế thì kinh ngạc nhìn tôi một cái, nhưng cũng không nói gì, cho đến khi rẽ vào góc đường, bóng dáng chị họ hoàn toàn khuất mắt, mới do dự hỏi tôi: “Tối hôm qua, em ở cùng..... anh ta?”

Tôi gật đầu, nói: “Tối hôm qua Lưu Minh Đường đánh chị họ, anh ấy nhìn thấy nên mới ra tay tham dự một chút!”

“Anh ấy đem Phố Ngô Đồng cho chị em?” Giọng nói Đại Oai vô cùng quái dị, chẳng rõ là buồn hay vui.

“Chỉ là để cho chị ấy kinh doanh thôi!” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Em cảm thấy mấy chuyện cướp của người giàu cho người nghèo không cần thiết phải từ chối.”

Đại Oai gật đầu, không nói thêm gì nữa, yên lặng sóng vai đi theo tôi về phía trước, hồi lâu, hình như đã hạ quyết tâm thật lớn, bỗng nhiên mở miệng gọi: “Tây Tây!” Tôi dừng bước.

Tôi định lên tiếng, lại phát giác giọng điệu của cậu ta trịnh trọng bất thường, nên kinh ngạc, xoay mặt nhìn, nói: “Sao vậy?”

Đại Oai hình như rất phân vân, lại yên lặng một lát, rồi nghiêm túc nhìn tôi, đắn đo, từng chữ từng câu nói: “Có một chuyện, có thể em đã hiểu lầm anh ta. Anh thấy nên nói cho em biết!”

“Ừ.....?”

“Cái đêm mưa đó, ở nhà Hà Viện Viện, chúng ta cũng nghe thấy Mộc Lan nhắc đến cái kế hoạch đầu tư RT với anh ta, nhưng trên thực tế, Mộc Lan nói, cái kế hoạch này, cuối cùng là do anh ta tự giải quyết. Anh ta từ chối tất cả mọi sự trợ giúp của Mộc Lan.....”

Ấy.....

Tôi xoay mặt nhìn Đại Oai, lại nghe thấy cậu ta trịnh trọng nói chuyện khác: “Tối hôm qua, Mộc Kan đến tìm anh, từ lúc gặp mặt đã khóc, khóc mãi..... Anh hỏi cô ấy, cái gì cô ấy cũng không chịu nói, chỉ không ngừng nói xin lỗi anh..... Cuối cùng mới nói với anh, ban đầu đúng là bởi vì kế hoạch đầu tư RT, Lương Trạh từng đến tìm cô ấy, định nhờ cô ấy nói lại cho Bộ trưởng Mộc, nhưng cuối cùng, lại không nhận sự giúp đỡ của cô ấy. Ngay cả mấy năm này, Lương Trạh cư xử với cô ấy vẫn trước sau là đồng nghiệp, chỉ cần cô ấy dùng một chút sức mạnh của gia đình thì Lương Trạh sẽ xài số tiền gấp mười lần hoàn toàn lật đổ chuyện này.....” Cậu ta nhìn tôi một cái, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Mộc Lan cho nguyên nhân là vì cô ấy đã đánh Hà Viện Viện, nhưng anh nghĩ, thật ra, phải là.....” Hình như khó có thể tìm được từ diễn đạt, xoay mặt nhìn tôi, cuối cùng thì không nói tiếp nữa.

Đúng là một cái đáp án tương đối bất ngờ, cẩn thận ngẫm lại, thấy cũng hợp lý.

Tên Lương Trạh này vẫn luôn kiêu ngạo, lại vô cùng độc đoán, cũng chẳng sợ người khác công kích và hiểu lầm, bất kể trên lưng đeo cái tiếng xấu hay là hiểu lầm gì, không phải vạn bất đắc dĩ, thì thường cũng không chịu mở miệng giải thích. Mấy năm nay, chuyện có liên quan đến Mộc Lan, thật ra, từ những đầu mối trên mọi phương diện, tôi cũng loáng thoáng có chút phán đoán mơ hồ, chỉ là cuối cùng không cách nào nhìn

thấy toàn bộ. Thật sự không ngờ, cô ấy lại nói với Đại Oai, mà Đại Oai lại càng không chút che giấu nói toàn bộ cho tôi biết.

Không phải không cảm động nha, tôi xoay mặt nhìn Đại Oai, mỉm cười, nói: “Mặc dù không thể thay đổi cái gì, nhưng vẫn rất cảm ơn, cảm ơn anh đã nói chuyện này cho em biết!” Suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Mặc dù em không hiểu chuyện kinh doanh, nhưng nghĩ đến, đời người muôn vẻ, các ngành các nghề, đại khái đều có một nguyên tắc. Bất luận là chuyện gì, có thể không gỡ thủ đoạn mà có được thì chắc chắn sẽ tốt hơn là gỡ thủ đoạn. Thật ra anh ấy vốn là đã đứng ở vị thế cao rồi, thủ đoạn quyết đoán thực lực đều có đủ, có thể dần dần hình thành cách nghĩ, cách làm việc như vậy, cho dù là đối với công ty, hay là đối với Mộc Lan, hay là đối với chính anh ấy mà nói, đều là chuyện tốt.”

Đại Oai nhìn tôi, nét mặt vô cùng kỳ dị, do dự chốc lát, rồi lại mở miệng, từ từ, nói từng chữ một: “Tôi hôm qua anh cứ nghĩ, anh ta có lẽ, thật ra, cũng không phải là người không chừa thủ đoạn nào như chúng ta tưởng tượng!” Hơi dừng một chút, lại nhìn tôi, vô cùng chân thành nói: “Tây Tây, nếu như em thật sự không thể từ bỏ anh ấy được thì anh thấy có lẽ em nên suy nghĩ cho bản thân mình một cơ hội. Anh ấy dùng nhiều sức lực và tinh thần mà mua nhiều nơi như vậy, hẳn là vẫn còn rất yêu em. Cho nên, nếu như em kiên quyết nhiều một chút, có lẽ, anh ấy sẽ nghĩ đến việc ly hôn.....”

Chủ đề của vị bạn học này hôm nay thật sự là..... làm tôi thấy vừa nhức đầu, vừa ảm áp.

Về cái vấn đề này, trong những năm này, tôi đương nhiên là đã từng nghĩ đến, suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, nhưng càng nghĩ càng thấy tuyệt vọng.

Duyên phận giữa người với người là một điều huyền diệu xiết bao, chẳng lý luận khoa học nào có thể giải thích nổi, cho nên trong tình yêu, mới có thể xuất hiện đủ loại kết hợp vô cùng kì quặc, không có gì có thể nói là đúng hay sai. Nhưng nếu như chung sống một thời gian đủ lâu, liệu hai người còn có thể duy trì sự hấp dẫn đối phương, bao nhiêu trong số đó sẽ có lý do, bao nhiêu là theo thói quen mà không muốn xa rời nhau.

Lương Trạch sở dĩ hấp dẫn tôi như thế, là vì anh ấy là một người đàn ông như vậy, tự tin vì có bối cảnh mạnh mẽ chống lưng; có thực lực to lớn chống đỡ cá tính. Tôi không biết tình trạng từ khi còn bé đến khi trưởng thành cuối cùng là như thế nào, nhưng cùng nhau vật lộn đến bây giờ, tôi không hề nghi ngờ, anh từ lâu đã quen hô phong hoán vũ, quen nắm trong tay, quen xem thế giới này là một ván cờ mà ung dung đánh. Đây là điểm đáng ghét; cũng vừa hay lại là điểm hấp dẫn người khác của anh. Nếu có một ngày, anh ấy vì chuyện nào đó mà buộc phải thay đổi con người mình, thay đổi nề nếp của mình, tất nhiên, điểm đáng ghét cũng phải điều chỉnh, nhưng cùng lúc đó, cũng hủy diệt luôn màu sắc rực rỡ nhất trên người anh ấy. Bất kể là vì lý do gì, nếu anh ấy hoàn toàn biến thành một người khác, tôi không chắc lúc đó mình có còn yêu anh ấy nữa hay không.

Về mặt khác, tôi không biết anh ấy ly hôn Viện Viện thì sẽ liên lụy đến bao nhiêu người, bao nhiêu lợi ích, nhưng nếu như chuyện này dễ dàng, anh ấy nhất định đã làm lâu rồi. Anh ấy đến nay cũng không có cách nào giải quyết thì nhất định trong đó phải có một điểm mấu chốt rất nan giải.....

Lui lại một bước, nếu như anh ấy có thể giải quyết được tất cả vấn đề nói trên, vậy, Viện Viện thì sao? Mất đi một sự giúp đỡ lớn từ Lương Trạch, bầy lang sói trong nhà cô ấy có thể đem tất cả lửa giận trút hết lên đầu cô ấy hay không? Cô ấy là một người quá đơn thuần lại quá yếu ớt, yếu ớt đến nỗi căn bản không có khả năng đối phó với bất kỳ một việc mạo hiểm nào trong cuộc sống. Nếu như bất ngờ phát sinh biến cố lớn, chắc chắn, cô ấy sẽ trở thành một vật hi sinh trong cuộc đua tranh toàn bộ vì lợi ích này.

Nếu như bởi vì tôi mà hoàn toàn hy sinh Viện Viện..... tôi không dám làm cũng không dám nghĩ như vậy, cũng không có khả năng gánh chịu hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Vấn đề rất nhiều, rất phức tạp, phức tạp đến nỗi tôi căn bản nhìn không thấy chìa khóa và phương hướng giải quyết vấn đề cuối cùng là nằm ở đâu.

Nhưng dĩ nhiên, có một chuyện tôi hiểu rất rõ, có một số chuyện, cho dù thế nào cũng thể nói với người khác. Tôi thật sự không biết nên trả lời vấn đề của bạn học Đại Oai như thế nào, suy nghĩ một chút, mới mỉm cười nói: “Nếu như vì một phần tình cảm mà buộc mình phải dẹp bỏ tất cả tự tôn, đem hết sức lực, khổ sở cầu xin mới có được, thì em thấy, thật sự..... không có cũng được!”

Lại nói, bạn học Đại Oai trước đây chưa bao giờ thích dò xét chuyện riêng của người khác, hôm nay cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra nhỉ?

Tôi phát hiện mình lại có suy nghĩ muốn đưa tay lên trán kiểm tra nhiệt độ cơ thể cậu ta, vất vả nhịn xuống, xoay mặt nhìn, cười nói: “Được rồi! Em báo cáo xong rồi. Bây giờ, đến phiên anh nói, cậu với Mộc Lan thế nào, có bắt tay thân thiện không?” So với khoảng cách xa xôi gần như khó vượt qua đang chắn ngang tôi và người nào đó mà nói, vấn đề giữa Đại Oai và Mộc Lan đơn giản hơn nhiều. Theo những gì tối hôm qua tôi dán góc tường quan sát được, giữa hai người này chắc là đã có chút tiến triển.....

Mới nghĩ như vậy, chợt phát hiện trên eo tôi lại có thêm một đôi tay.

Bạn học Đại Oai bỗng nhiên đưa tay, ôm chầm lấy tôi, vây tôi ở trong ngực, nói từng chữ: “Nếu như em không có ý định về bên Lương Trạm nữa, vậy, cô giáo Lỗ Tây, bây giờ, anh hết sức trịnh trọng thỉnh cầu em làm bạn gái của anh! Bạn gái thật sự.....”

Cậu ta ôm chặt như vậy, dùng sức như vậy, dụng tâm như vậy.....

Thân thể tôi cứng lại, bất động ở trong ngực của cậu ta không cách nào nhúc nhích, trong đầu lại có vô số sấm sét nổ vang.

Ông trời ơi!

Địa cầu ơi!

Đời người không thể rồi ren như thế chứ!

Cần Khôn không thể xoay tròn như thế sao!

Nhật nguyệt tinh tú đừng có đùa bốn người ta như vậy chứ?

Ai tới nói cho tôi biết, tình hình này gọi là gì?

Tôi thấy đầu mình thật choáng váng, thật vất vả mới hơi khôi phục suy nghĩ, lập tức đẩy cánh tay cậu ta, gượng cười nói: “Đừng có đùa!”

Không ngờ lần này, nét mặt bạn học Đại Oai hết sức nghiêm túc, cử chỉ vô cùng kiên quyết, lập tức lại duỗi tay, không chút do dự lại một lần nữa ôm lấy tôi, từng chữ từng câu nói: “Bây giờ, anh sẽ nói cho em biết về vấn đề em đang thắc mắc. Tối hôm qua, chẳng những anh đã gặp Mộc Lan, mà còn ôm Mộc Lan nữa! Kết quả chính là, lúc nhìn thấy cô ấy khóc, cảm giác lại rất bình thản, chỉ có sự đồng cảm, chứ không có đau lòng, trong đầu trái lại càng không ngừng nhớ tới một cô nàng nào đó.....”

Khụ, khụ khụ, khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ.....

Tôi muốn nói, lại phát hiện cổ họng tắc nghẽn vô cùng nghiêm trọng, há miệng liền bắt đầu ho khan, quả thực ho khù khụ không ngừng.

Đại Oai ôm chặt tôi, đưa tay vỗ lưng tôi, vẫn liều mạng nói tiếp: “Tối hôm qua, Mộc Lan khóc rất dữ, cứ nằm sấp lên vai anh, anh phải an ủi cô ấy, mà trong lòng lại thấy rất đáng tiếc, tại sao người mình ôm vào trong lòng, lại không phải là Tây Tây đáng yêu nhất của mình chứ? Cho nên.....”

Cậu ta cứ ôm chặt như vậy, ôm đến mức tôi hầu như không thở nổi, cho nên hoàn toàn biết rõ cậu ta có thâm ý khác: “Cho nên.....” Ẩn ý sau đó, nhưng mà, trời ạ, cậu ta từ lúc nào đã học được cái cách xưng hô buồn nôn như thế chứ, lại còn dám gọi tôi là “Tây Tây đáng yêu nhất của cậu ta.....”

Tính từ là có thể dùng loạn xạ như vậy sao?

Không tốt lắm đâu!

Không tốt lắm đúng không?!

Đúng là không tốt lắm đâu!

Tôi dùng sức, lại tiếp tục dùng sức muốn thoát ra khỏi ngực cậu ta, nhưng lại một lần bất đắc dĩ phát hiện, phụ nữ muốn thử độ sức với nam giới, vĩnh viễn đều là kết cục tự làm mình mất mặt.

Cậu ta hình như đã hạ quyết tâm rất lớn, càng ôm chặt tôi hơn, luôn miệng nói: “Làm bạn gái anh đi, Tây Tây! Làm bạn gái anh! Anh bảo đảm, nhất định nghe lời ưm nói; Tiền lương mỗi tháng cũng đưa cho em giữ; mỗi ngày sẽ về nhà đúng giờ; mỗi ngày cùng em đi dạo; Nếu phải đi ra ngoài nhất định mỗi ngày đều gọi điện cho em; Nếu như thấy cái gì tốt, nhất định cùng chia sẻ với em; Nếu như em khó chịu, nhất định sẽ là người đầu tiên xuất hiện ở bên cạnh cậu.....”

(Iris : Em đồng ý, tuy anh không giàu, không soái, không có năng lực, không.... Vô vàn cái không bằng anh Lương Trạm, cơ mà Trạm ca là của chị Tây Tây, thấy anh cũng chung tình nên.. *Cười nham hiểm* em đồng ý đưa anh về nhà để anh kiếm tiền nuôi em)

Một phút hâm của bạn Iris các bạn thông cảm nha

Cậu ta nói rất nhiều rất nhiều, vô số cái “mỗi ngày.....”

Tôi không cách nào động đậy được, đành tựa vào ngực cậu ta, dần dần ngưng giẫy dụa.

Điều cậu ta nói thật sự là quá mộc mạc, quá động lòng người, quá thu hút người khác.....

Viễn cảnh mà cậu ta vẽ ra, ấm áp như thế, thân thiết như thế, giống y như bức tranh đời người mà nhiều năm trước tôi đã không biết bao nhiêu lần thêu dệt trong đầu.

Gả cho cậu ta nhất định sẽ hạnh phúc!

Làm bạn gái của cậu ta nhất định sẽ hạnh phúc!

Mỗi ngày đều có ông xã làm bạn quan tâm, cuộc sống thật đáng mong đợi!

Có nên cứ tính như vậy không?

Nếu như, tôi cũng quyết định tìm người kết hôn.

Nếu như, ngay cả lúc ôm Mộc Lan, người trong lòng cậu ta nhớ vẫn là tôi!

Nếu như, tôi cũng quyết định kết thúc một thứ gì đó.....

Nếu như.....

Tôi không cách nào đáp lại lời thỉnh cầu của cậu ta, một chữ cũng nói không ra, nhưng mà, tôi cuối cùng không có đẩy cậu ta nữa, lần đầu tiên trong đời, bằng một loại cảm xúc xa lạ mà phức tạp, tựa vào trong lòng cậu ta, thôi giẫy dụa.

Cho dù là ai cũng sẽ có lúc mệt mỏi!

Cho dù là ai lúc mệt mỏi cũng sẽ khao khát có bờ vai để có thể dựa vào!

Sóng to gió lớn tất nhiên là kích thích, muốn xung phong liều chết thì nhất định phải hung mãnh, sau khi mình đây thương tích, lại mong muốn có được một bến bờ nho nhỏ bình thường mà ấm áp.

Có nên cứ tính như vậy đi không?

Có phải, như vậy, thì gọi là hạnh phúc không?

Như vậy, hai chữ “LL”, trên cúc áo của mỗi người có phải sẽ vì vậy mà đổi thành “LH” hay không?

Hay là, chỉ còn lại một chữ “L” đơn độc, lẻ loi.....

Tôi không phải là chúa cứu thế, cho nên không cách nào đồng thời suy nghĩ đến lợi ích của mọi người, chẳng qua may mắn là, hôm nay trời nắng, nắng đầu lên, trên đỉnh đầu, ánh nắng đang chiếu khắp nơi.....

47. Chương 47

Rốt cuộc nên trước bỏ gừng hay là tỏi trước đây?

Rốt cuộc lúc này nhìn thấy một thìa hay là hai thìa nước tương vậy?

Rốt cuộc nên dùng dầu hạt cải, dầu phộng, đậu nành hay là.....

Tôi thở dài một hơi, rồi ngồi trở lại trước máy vi tính, tiếp tục tiến hành độ nghiên cứu chuyên sâu.

Tối hôm qua chơi đoán câu hỏi liên quan đến một loại ngũ cốc hoa màu, tôi vô cùng mất mặt mà bại dưới tay Đại Oai, cho nên mới đồng ý hôm nay làm sườn xào cho cậu ta, đáng tiếc, thân là con gái đầu bếp quê Hà Nam, từ nhỏ cũng chỉ có làm bún mì, hình như chưa bao giờ tự mình động tay xào rau, khả năng nấu nướng thật sự là rất rất bình thường.

Rất muốn lười biếng dùng mảnh lời mà tiện tay đem toàn bộ đồng xương sườn này ném vào trong nồi, nhưng cuối cùng lại xấu hổ, thấy không thể tùy tiện hao phí một cái thời khắc tôi quan tâm đến người ta như vậy.

Suốt sáu tháng sau khi trở lại Bắc Kinh, mọi chuyện lại dần dần trở lại bình thường.

Lần hội nghị học thuật trước mặc dù không thể tham dự toàn bộ, nhưng may mắn chính là phương án trị liệu của tôi rốt cuộc cũng làm rất nhiều người chú ý đến, sau đó thì không ngừng có người gửi thư mời hợp tác tới nói lĩnh vực mình nghiên cứu có điểm liên quan với tôi, mời tôi cùng hợp tác tiếp tục tiến hành phương án R&D. Đồng thời cũng có công ty tài chính rót một số tiền lớn vào, có thể hỗ trợ tôi mở rộng nghiên cứu thêm một bước. Bởi vì tài chính của hạng mục vô cùng khả quan, khả quan đến tôi hoàn toàn có thể danh chính ngôn thuận dùng một phần “trợ cấp sinh hoạt” trong kinh phí nghiên cứu khoa học mà mua một chiếc xe cỡ nhỏ, cho nên mới dành thời gian đi thi bằng lái, mua một chiếc xe thể thao POLO nhỏ màu vàng. (Vũ: Chiếc này cũng khá đẹp đó)

Ngoài lúc làm việc và nghỉ ngơi thì tất yếu phải ngoài, thì phần lớn thời gian, tôi đều ở một mình trong phòng, ngắt Internet, tắt ti vi, chuyên tâm vào một đồng lớn tài liệu bệnh án mà giáo sư Lý từng trị liệu nhưng chưa kịp chỉnh lý, từ những góc độ khác nhau bắt đầu tìm kiếm các đầu mối, tiến hành thống kê phân tích số liệu chặt chẽ, dùng phương pháp số học xây dựng nhiều mô hình, nhập số liệu ôi mô hình, rồi tiến hành suy luận nghiệm chứng.

Đến Tết âm lịch, lại dành chút thời gian về quê một chuyến.

Chị họ quả nhiên đã vực lại Phố Ngô Đồng, buôn bán vô cùng náo nhiệt, còn bên bờ sông Ái Lạp, ngôi biệt thự xinh xắn cũng đã bắt đầu hiện ra những đường nét ban đầu. Lưu Minh Đường một dạo định dốc hết tình cảm diễn một vở kịch lãng tử quay đầu kinh điển, dùng một cái xoay tới một trăm tám mươi độ, đối xử với chị họ ân cần vô cùng, biểu hiện có thể so với kiểu mẫu khi mới kết hôn, chị họ không chút lung lay, dứt khoát kiên quyết tiến hành thủ tục ly hôn với anh ta.

Chị họ tôi vốn là người nhu nhược, sau khi trải qua chuyện này, bỗng nhiên lại trở nên mạnh mẽ và cứng cổ, cho đến sau khi ly hôn, mới cho biết tôi nguyên nhân chị ấy kiên quyết vứt bỏ Lưu Minh Đường, chị ấy nói: “Có gì đáng nói đâu! Anh ta có một lần lại nói với chị, Lương Trạ điều kiện tốt như vậy, người bình thường mong cũng không được, hay là em khuyên Tây Tây..... Không ngờ anh ta hồi tâm chuyển ý như thế, chỉ là tính bán em, làm cái bệ tiến thân vững chắc ỉnh.....”

.....

Thu hồi dòng suy nghĩ, tôi trở lại trước máy vi tính, tiện tay vào Baidu tra “cách làm sườn xào” một lát, trên màn ảnh lập tức nhảy ra một loạt hình ảnh đẹp mắt: Bí quyết nấu sườn, sườn kinh đô, khoai tây hầm thịt thăn, sườn bạc hà, sườn xào chua ngọt..... Trên miếng thịt thăn thật dày rưới đầy nước sốt, có mấy cái rưới nước tương, có cái thì rải gừng, trên đỉnh, còn có một nhúm hành băm và hành lá xanh biếc.

Chỉ nhìn hình ảnh thôi cũng khiến người ta nhìn không được mà thèm nhỏ dãi, ngón trở lại lăn chuột.

Đáng tiếc, chuyện trên cái thế giới này, vĩnh viễn là nói dễ làm khó.

Bởi vì nguyên nhân từng bỏ sức luyện tập nấu mì sặc, nên công phu dùng dao của tôi coi như được thông qua, nhưng mà còn độ lửa, độ nóng của dầu, chuẩn bị gia vị... và tất cả các nội dung, phương diện quan

trọng cân phải nắm đúng liều lượng trong lúc nấu nữa. Mặc dù đã hạ quyết tâm thật to, còn đặc biệt mua một cái cân tiểu ly về, đem mỗi một loại nguyên liệu cân đo vô cùng kỹ lưỡng chính xác đến từng miligram theo hướng dẫn trên máy vi tính, còn kỹ lưỡng bấm đúng thời gian nấu, không để sai một giây, nhưng mà nếm mùi vị làm ra, vẫn rất quá tay. Cố tình làm lại lần nữa, nhìn thời gian thì cũng gần tới giờ mà vị bạn học kia đã hẹn tôi mỗi ngày sẽ về.

Mới nghĩ như vậy, đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Chạy tới kéo cửa, bắt chước mấy cô gái Nhật Bản lễ phép, cúi đầu, vạn phần tha thiết nói: “ (chào anh đã về)”!

Cậu ta cười ha ha, nói: “Không tệ, không tệ, Tây Tây nhà ta đúng là càng ngày càng hiền thực!” Đưa tay, nắm lấy tay tôi, ôn hòa hỏi: “Hôm nay nghiên cứu có gì đột phá không?”

“Không!” Tôi bất đắc dĩ nhún vai, thở dài, nói: “Anh nói xem mọi chuyện trên cái thế giới này, có phải tất cả đều là ‘Dụng ý trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu đâm chồi’ không? Lúc trước đọc sách giáo khoa, mình căn bản là chẳng hiểu gì, chỉ có một bầu nhiệt tình suy nghĩ phương án trị liệu, còn rất có chút mùi vị nghe con mới để không sợ hổ, vậy mà hết lần này tới lần khác thoáng cái liền đi đúng hướng, triệt để mở ra một phương pháp suy nghĩ và nghiên cứu hoàn toàn mới. Lẽ ra bây giờ, mình về mọi mặt mà cũng nói là đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, đối với việc nghiên cứu chứng sợ hãi cũng tương đối thông thạo, đến lúc phải cho ra thành quả lớn rồi đúng không? Tại sao hết lần này tới lần khác lại đi vào ngõ cụt, không thể nào tìm được lối ra chứ?”

“Lúc nào cũng là quá trình tích lũy chất biến lượng biến mà. Anh thấy vô số nhà khoa học trước lúc làm ra một đột phá trọng đại, chẳng phải tất cả cũng đều từng có lúc mò mẫm vấp phải trắc trở sao!” Cậu ta bỗng nhiên xoay mặt nhìn, nghiêm túc nói: “Xem ra, một nhà khoa học nữ vĩ đại sắp xuyên qua bóng tối trước ánh bình minh, từ trời xuống thế!”

Tôi nghe mà không nhịn được cười, nói: “Anh cứ tiếp tục khích lệ em đi! Cứ tiếp tục như vậy nữa, đúng là em thật sự tính trở về Stanford, tiếp tục học tiến sĩ và chơi đùa gì đó.....”

“Học thì học thôi!” Cậu ta không sao cả lắc đầu: “Mấy năm này, nghe em nói muốn học tiến sĩ cũng không phải là ngày một ngày hai.....” Chợt phát hiện món sườn tôi tỉ mỉ nấu để trên bàn, hai mắt tỏa sáng, bước mấy bước tới, lấy đũa gắp một miếng sườn lên cho vào trong miệng nhắm nháp, sau một lát, mới khoa trương kêu lên: “Trời ạ, trời ạ, trời ạ.....” Sau khi làm cho tôi giật mình kêu to một tiếng, lại nhìn tôi, cười cười nói: “Ăn ngon lắm!”

Tôi tịch thu đôi đũa, trở đầu đũa gõ vào tay cậu ta, nói: “anh còn chưa có rửa tay đâu đấy! Mau rửa tay đi.....”

Cậu ta cười hì hì đưa tay ôm tôi, tựa đầu lên vai tôi, vô lại nói: “Nếu em giúp mình rửa.....”

“Xí!” Tôi cười cười đưa chân đá cậu ta: “Không rửa thì ăn vào đau bụng cũng không phải là lỗi của em!” Nhẹ nhàng đẩy tay cậu ta ra, đi tới trong phòng bếp múc canh, tôi nói: “Nhanh lên đi! Em đi hâm đồ ăn, chắc đồ ăn nguội hết rồi.....”

Cậu ta rớt cuộc thì ngoan ngoãn đi rửa tay, trở về ngồi đằng hoàng trước bàn ăn, đưa đũa, món nào cũng chọc đũa vào, cẩn thận nếm thử mùi vị, cười cười nhìn tôi, hỏi lại một lần nữa: “Thật sự không cần thuê người giúp việc?”

“Đây có phải là lời phê bình trá hình trong truyền thuyết không vậy?” Tôi xoa cằm nhìn cậu ta, nói: “Nếu thực sự muốn chê món ăn em làm không ăn nổi thì cứ nói thẳng.....”

“Anh chỉ sợ cậu mệt thôi!” Đại Oai cười.

“Không sao, cả ngày phân tích số liệu, thời gian lâu cũng thấy nhàm chán lắm. Làm mấy cái việc nhà, vừa để điều tiết cuộc sống, vừa tiện thể rèn luyện thân thể luôn ấy mà!” Tôi ngẩng đầu, xuýt xoa, nói: “Qua một tháng nữa, nếu qua một tháng nữa mà tìm không được điểm đột phá thì em sẽ mặc kệ, bỏ đi tìm một chỗ giải sầu!”

“Đừng nha!” Đại Oai cười: “Cũng đã kiên trì lâu như vậy rồi, cứ tiếp tục kiên trì thêm một chút nữa đi!”

“Ừ!” Tôi gật đầu, nói: “Xương cổ hay đau quá. Lại đây giúp em mát xa chút.....”

.....

Như các bạn thấy đó, bây giờ, tôi và Đại Oai đang sống chung trong căn hộ ba phòng mà cậu ta mới mua ở khu Mộc Tê này, nhưng mà đừng hiểu lầm, cũng không phải là đúng nghĩa sống chung đâu.

Về quan hệ giữa hai chúng tôi.....

Thành thật mà nói, tôi cũng không biết nên định nghĩa như thế nào.

Tôi xác định trong lòng mình vẫn còn hình bóng của một người khác, tạm thời không cách nào vứt bỏ được, cho nên, mặc dù bạn học Đại Oai chân thành như thế, ấm áp như thế, rộng rãi như thế, như thế như thế làm cho tôi cảm động, nhưng cuối cùng, tôi vẫn không có cách nào từ bỏ, mà có hứa hẹn chính xác nào về phương diện có liên quan đến thân phận với cậu ta.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Lúc trong lòng bạn vẫn còn chứa một người, mà lại làm bạn gái một người khác, trừ phi trong lòng đối phương cũng chứa một người, nếu không chuyện này sẽ rất không công bằng, rất không chân chính, rất rất tàn nhẫn, nói ngắn lại một câu — chỉ thích hợp để làm cho kẻ thù chứ tuyệt đối không thích hợp gây ra cho đồng minh!

Nhưng mà, tôi chịu thử kéo gần khoảng cách giữa chúng tôi lại, thậm chí kéo gần đến mức..... sống chung, cùng ăn cùng ở cùng lao động, cùng xem phim cùng đi dạo phố cùng tắm bộ..... Hy vọng có thể qua thời gian dài cùng nhau trải qua cùng chăm sóc cho nhau, qua đủ loại công việc vặt bình thường, mà tìm ra được sự nhất trí hoặc là ẩn ý đối với một bước đi nào đó.

Mặc dù vẫn chưa trở thành bạn gái chân chính của cậu ta, nhưng mà nói không chừng, chúng tôi cứ tiếp tục như vậy, có khi một ngày nào đó, bỗng nhiên có cảm giác, chúng tôi cũng có thể lập tức đi thẳng vào hôn nhân ấy chứ?

Ai quy định hai người phải yêu trước rồi mới có thể tiến tới hôn nhân?

So với việc yêu đương mạnh mẽ kịch liệt, đắng cay ngọt bùi mà nói, hôn nhân là một quá trình đòi hỏi phải có sự kiên nhẫn cùng bao dung, còn cần phải trải qua một loạt những kiểm nghiệm bình thường mà vất vả. Cho nên, thay vì lấy hôn nhân làm mục đích cho yêu thương, thì sao không đảo lại, lấy cuộc sống hôn nhân làm phương tiện để bồi dưỡng tình cảm.

Dĩ nhiên, làm như vậy còn có một điểm tốt, đó là trong lúc này, chúng tôi có thể không bị gò bó bởi thân phận của nhau, đối với cuộc đời tương lai, vẫn còn khả năng chọn lựa và thay đổi.

Cho nên, bạn thấy đó, khi cậu ta giúp tôi mát xa cổ được mười phút thì không ngoài dự tính nhận được một cú điện thoại.

Cậu ta nghe mười giây đồng hồ, sau khi “Alo.....” một tiếng, thì yên lặng một lát, nhanh chóng cúp máy.

Tôi nhin không được cười rộ lên, nói: “Lưu Bích Cẩm hả?”

Cậu ta buồn bực thở hắt một hơi, nói: “Cô ta lại đổi thành điện thoại công cộng!”

Tôi thật sự biết như vậy không tốt, rất không lễ phép, nhưng thật sự nhin không được, vẫn vui mặt vào trong chăn, cười không thôi.

Bạn học Đại Oai vẻ ngoài cao lớn cường tráng, phong độ hiên ngang, khí chất từ trong ra ngoài đều tỏa nức, quang trọng hơn là, cậu ta rất vui vẻ với chuyện giúp đỡ người khác, cho nên cho dù là trường hợp nào, cho dù là ai gặp phiền toái, chỉ cần tìm cậu ta, cậu ta cũng rất vui lòng hỗ trợ. Cứ như vậy mà bất tri bất giác trêu chọc rất nhiều hoa đào.

Mặc dù kể từ lúc học trung học đã biết cậu ta rất có duyên với con gái, ngay cả cô bé tôi đây cũng từng ở trong năm tháng thanh xuân buồn chán mà vô cùng vinh hạnh trúng chiêu, nhưng thật sự, cho đến khi sống chung với cậu ta, tôi mới phát hiện thì ra là sẽ có nhiều cô gái tìm đủ các loại cớ lời kéo làm quen cậu ta, mà cô gái Lưu Bích Cẩm này, lại có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong số đó.

Cụ thể chân tướng giữa hai người bọn họ tôi cũng không rõ lắm, chỉ đại khái biết cô Lưu đó làm việc ở bệnh viện, vô cùng vô cùng tận tâm tận lực theo đuổi bạn học Đại Oai, ngày nào cũng lấy len qua một đồng người hấp tấp tặng cho cậu ta đủ loại quà, từ canh dinh dưỡng đến xà phòng thơm, bàn chải đánh răng, kem đánh răng..... Đại Oai lúc đầu vẫn nói tính tình cô ấy nhiệt tình, nên rất vui lòng nhận lấy, sau lại dần dần cảm thấy tình hình không ổn, liền bắt đầu dùng lời nói dụ dỗ để từ chối khéo, cũng từ chối không nghe điện thoại của cô ấy. Vậy mà cô gái này cứ cứng đầu, đổi đủ loại điện thoại khác nhau, liên tục bấm chuông đường dây nóng gọi cho Đại Oai ca bài tình yêu, tìm đủ mọi cách truyền đạt đủ loại quan tâm ấm áp đối với cậu ta.....

Tôi vất vả lắm mới ngừng cười được, ngẩng đầu nhìn cậu ta, nói: “Thật ra anh thật sự nên cho cô ấy, cũng là ính một cơ hội.”

Cậu ta nhéo một cái, nhéo đau đến nỗi tôi phải ngồi dậy, nhin không được đưa tay đánh cậu ta, bị cậu ta bắt được cổ tay, sau đó vẽ mặt cậu ta dần dần nghiêm túc trầm lắng nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Anh đang đợi em cho anh cơ hội.....”

Tôi chịu không nổi ánh mắt vô cùng nghiêm túc trầm lắng lại vô cùng chăm chú như vậy, không thể làm gì khác hơn là xoay người ngồi dậy, nắm tay cậu ta, nói: “Chúng ta ra ngoài một chút đi.....”

Tối cuối xuân đầu hạ gió mát rười rượi, hai ông cụ mặc áo may ô màu trắng đang ngồi dưới gốc cây tử đằng đánh cờ, trong tiểu khu có những ông bố bà mẹ mang con ra sân chơi, ngoài cửa tiểu khu có người bán hàng rong đẩy xe rao bán món nướng, bên cạnh là một cái quán nhỏ đang trưng bảng quảng cáo “Xả hàng số lượng lớn” màu đỏ tươi.

Giữa hàng lông mày của ai cũng lộ ra vẻ ưu sầu, nhưng trên mặt của ai cũng mang nụ cười!

Bước chân của ai cũng lộ ra vẻ nặng trĩu, nhưng trong mắt ai cũng tràn đầy hạnh phúc!

Đại khái sau khi cởi bỏ hết thấy những hào quang oanh oanh liệt liệt, đi tới cuối cùng, chẳng phải đều là quang cảnh và màu sắc như vậy sao!

Đi một vòng, trở lại chỗ ở, vô cùng ngoài ý muốn, lại nhận được điện thoại của Viện Viện, vẫn là riu rít nói với tôi rất nhiều chuyện, cuối cùng, mới dùng một giọng nói hết sức thân mật, hết sức thân mật mà bắt đầu nói với tôi một câu: “Gần một năm không gặp rồi, Tây Tây! Minh vốn là định đến Trung Quốc thăm cậu, nhưng Lương Trâm bị thương, mẹ muốn mình tranh thủ qua giúp anh ấy.....”

Trong nháy mắt, trái tim không khống chế được mà thắt chặt.....

Anh ấy bị thương sao?

Tại sao lại bị thương?

Đến cùng là bị thương ở đâu?

Đến cùng là có nghiêm trọng không?

Có phải hay không.....

Mồ hôi lạnh không ngừng từ trong lòng bàn tay tôi túa ra, nói không lo lắng là giả, nhưng may là, may là, tôi không có quên mình đến cùng là đang nói chuyện với ai.

Tôi cố gắng hít thật sâu, bình phục nhịp tim chột dồn dập, cố gắng dùng giọng bình tĩnh nói: “Đúng vậy, Viện Viện, cậu nên đi qua giúp đỡ anh ấy! Bị thương đúng không, cậu tốt nhất là nấu cho anh ấy chút cháo, hầm chút canh..... thích hợp cho bệnh nhân ăn.....” Thuận miệng nói một loạt tên canh, không biết bệnh tật ở đâu mà ma xui quỷ khiến thể nào mà tôi còn nói thêm một câu: “À..... Cậu rốt cuộc có thể nấu mì sặc không?” Bỗng nhiên tôi chẳng còn sức mà nói nữa, chỉ nghe thấy, đầu bên kia điện thoại, Viện Viện ngạc nhiên hỏi: “Bệnh nhân rất thích hợp ăn mì sặc sao? Không sao, mình tìm đầu bếp Trung Quốc qua đó.....”

Đúng vậy, Viện Viện vĩnh viễn cũng không thể tự mình ra tay, bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm được những phương pháp khác để giải quyết.

Đúng vậy, cho dù ai bị thương, bị thương ở nơi đâu, thì đã có vợ chăm sóc che chở quan tâm là được rồi..... Vậy là đủ rồi!

48. Chương 48

London Bridge is falling down,

Falling down, falling down.

London Bridge is falling down,

My fair lady.....

.....

Những hiểu biết của tôi với quốc gia Anh quốc này thật ra không ít, lúc còn bé khi lần đầu tiên cái hiểu cái không đọc về thời gian tích lũy tư bản ban đầu, tôi cũng biết đây là một nước từng hùng hực ý đồ hùng bá đưa lá quốc kỳ tung bay trên toàn bộ thế giới, ý đồ đưa bước chân đuổi theo mặt trời, cho nên cho đến ngày nay, bất kể là về chủ quan có thể sẽ chẳng vui vẻ gì, nhưng khách quan mà nói, tiếng Anh đích thật là đang phát huy tác dụng quan trọng không thể thiếu trên phạm vi toàn thế giới.

Đương nhiên, nói đến nước Anh, nói đến London, tất nhiên, trong đầu lại sẽ nghĩ đến tháp đồng hồ Bigbang; tạp chí Times danh tiếng; truyền thống hoàng gia đặc trưng được lưu truyền cho hậu thế; những anh chàng cầu thủ đẹp trai; vô số thân sĩ mũ đen, cùng với, thần tượng Margaret Thatcher mà khi còn bé tôi từng cuồng nhiệt sùng bái.....

Song, trong phút chốc thực sự đặt chân lên mảnh đất này, thì thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi, vẫn là tiếng Anh, là đoạn đầu của bài hát: London Bridge is falling down mà tôi đã từng nghe.....

Đó là vào một chuyến đi rất vui vẻ.

Nghỉ hè, nghiên cứu học thuật của tôi rơi vào bế tắc, vẫn không cách nào tìm được điểm đột phá, trong khi đó một hạng mục hợp tác với Đại học London [University of London, viết tắt là UOL] còn đang trong quá trình trị liệu thì gặp phải vấn đề nghi vấn vô cùng khó xử lý, cho rằng thành quả nghiên cứu của tôi có thể giúp cho bọn họ, nên đã gửi thư mời tới, mời tôi đến nghiên cứu và thảo luận.

Đêm trước khi đi, tôi nhận được điện thoại của Aaron đẹp trai đang học tiến sĩ ở Stanford, biết anh ta cũng được mời. Tha hương gặp bạn cố tri, luôn là chuyện vô cùng khoái trá, cho nên, vội vã thu thập hành lý, cực kỳ hứng thú mà lập tức xuất phát.

Bất kể quy mô lớn nhỏ, mỗi một cuộc nghiên cứu và thảo luận học thuật được tổ chức đều là một trải nghiệm và giao lưu vui vẻ; mỗi một lần quan điểm đối lập nhau cũng có thể gợi ra một số suy nghĩ có liên quan, cho nên trong cả chương trình hội nghị, cảm giác được lợi rất nhiều, mà ngoài ý muốn chính là, sau khi xa cách một năm giờ gặp lại, hình tượng và khí chất của Aaron đẹp trai lại xảy ra biến hóa thật lớn. Anh chàng đến từ đất nước lãng mạn tóc vàng đẹp trai này khoác trên người một bộ áo sơ mi cùng quần sọt màu xanh quân đội, nghiêng nghiêng trên đầu là một cái mũ rộng vành màu nâu, cách ăn mặc vô cùng giống kiểu cao bồi, muốn tàn bạo bao nhiêu thì tàn bạo bấy nhiêu, muốn đẹp trai bao nhiêu thì đẹp trai bấy nhiêu, khiến tôi vừa thấy lại bắt đầu dừng không được mà huyết khí sôi sục với anh ta.

Người tham dự hội nghị đều toàn là tiến sĩ cho tới đồng tiến sĩ, nếu không phải tôi từng có bài viết được đăng chính thức trên tạp chí Science, luận văn thạc sĩ cũng được khen ngợi rục rịch, mới không bị chôn sống trong đồng cá nhân bằng cấp ở đây.

Cuộc nghiên cứu và thảo luận tiến hành trong tổng cộng ba ngày, ngày nào cũng rất kịch liệt, tôi bất kể là có liên quan hay không, đều vui đầu tốc kí các loại suy nghĩ của các chuyên gia, lúc cuộc nghiên cứu và thảo luận đi vào ngày cuối cùng, tôi mơ hồ cảm giác mình sắp bắt được một thứ gì đó quan trọng, rồi lại nhất thời không cách nào từ trong đó mà đưa ra một một nét khái quát gì đó rõ ràng.

Kết thúc cuộc nghiên cứu và thảo luận là một bữa ăn nguội, sau đó thì tham gia hoạt động tham quan London trong hai ngày.

Tôi vừa nhìn chương trình, vừa hít một hơi lạnh. Ngày thứ nhất khởi hành từ quảng trường Trafalgar, sau đó đi qua vô số vô số điểm tham quan, rồi kết thúc tại đại giáo đường St. Paul. Ngày thứ hai cũng tương tự đi từ sáng sớm đến tối muộn, qua các điểm Viện bảo tàng Anh [British museum], khu vườn Covent Garden... cùng một loạt điểm tham quan khác.

Mặc dù chẳng dễ gì được đến Anh một chuyến, nhưng mà cũng không thể đi theo cái dạng này được!

Đi du lịch thì chủ yếu là mình phải thoái mái mới tốt. Tôi nghĩ nghĩ, rồi quyết định tách khỏi nhóm, chỉ chọn lựa một hai điểm mình thấy hứng thú nhất để đến tham quan tường tận, còn lại thì miễn. Hẹn Aaron đi cùng với tôi thì Aaron lại nói có chuyện quan trọng cần phải xử lý, không thể đi cùng với tôi.

OK! Đi du lịch một mình, ai nói là không vui?

Nơi tôi đầu tiên đặc biệt muốn đến thăm chính là tháp London. Xem tài liệu, biết chỗ này là một trong những tòa thành thời Trung cổ được bảo tồn hoàn hảo hiếm có, có viên kim cương nổi tiếng thế giới Koh – I – Noor (còn gọi là “Mountain of Light”) nặng 105 ca-ra; cùng lúc đó, qua thời gian đến mười thế kỷ, tại nơi này đã diễn ra vô số âm mưu có liên quan đến vương thất, cùng với những hình thức giam giữ, tra tấn và hành quyết cực kỳ tàn ác. Tôi thích mấy chỗ như vậy, từng ngưỡng kết những khao khát phồn hoa sáng lạn nhất của con người, lại đồng thời, là nơi khắc ghi lại một xã hội đang chìm sâu trong tầng sâu nhất của đại thảm họa, và, nhân tính tàn khốc.

Buổi sáng 9h30 tôi tới tháp London, đi theo người bảo vệ vào tham quan, nghe anh ta tỉ mỉ giải thích truyền thuyết có liên quan đến con quạ đen, nhìn một cái giá treo cổ đã từng cướp đi vô số tính mạng con người, hôm nay đã trở thành di tích lịch sử, cuối cùng là tới tháp máu [Bloody Tower] tập trung mọi sự tàn khốc. Đã không còn nhìn thấy gió tanh mưa máu nữa, nhưng nhìn những viên gạch trên tòa thành dày, vẫn có thể thấy được một số dấu vết phong sương mờ mờ.

Dòng người lúc này đang chật ních, phải chen đẩy mới tiến tới trước được, tôi liền nảy ra ý định, sau khi ra ngoài thì nán lại một lát, rồi đi vào một lần nữa, nếu vẫn chưa thỏa mãn thì tiếp tục đi vào một lần nữa, tóm lại là đến khi nào thấy hài lòng mới thôi.

Song, mới vừa đi tới phía ngoài, bờ vai của tôi đã bị người ta vỗ mạnh một cái, quay đầu, lại bị một vòng tay ấm áp bao trùm lấy. Người này rất dã man ôm chặt lấy tôi đầu, tựa đầu tôi vào ngực, ôm đến mức tôi choáng váng cả mặt mày.

Điều đầu tiên tôi nghĩ đến là gặp phải kẻ bắt cóc, suýt chút nữa là theo bản năng áp dụng chiêu “chống dê xôm”, nhưng ngay lập tức tôi đứng lúc nghĩ ra cuối cùng là ai đã ôm tôi, lập tức ngừng phản kháng, sâu trong nội tâm, trong nháy mắt dâng lên niềm vui mừng — Viện Viện đáng yêu vô địch nhất của tôi, từ lúc nào, lại học được cái trò đùa dưng cảm như vậy?!

Mặc dù một năm không gặp, mặc dù gặp lại vào lúc này ở nơi đây khiến người ta vô cùng khó hiểu, vô cùng khó tin, nhưng Viện Viện là cô gái mà đời này tôi ôm nhiều nhất, dốc sức nhiều nhất, quả thực so với mẹ tôi còn thân thuộc hơn, cho nên, thật sự không cần phải may mắn hoài nghi còn có ai khác đang ôm tôi.

Trong phút chốc vui mừng như thế, tôi nhanh chóng vùng ra từ trong ngực cô nàng, ngửa mặt nhìn cô ấy, cười mỉm, từng chữ từng câu nói: “Cưng ơi, xin nói cho tôi biết, đây là mơ đi!”

Cô ấy cũng dùng nét mặt cười mỉm mà nhìn tôi, thở dài nói: “Mình cũng thấy giống như nằm mơ vậy, Tây Tây, thì ra là cậu thật sự đúng là đến thăm tháp London.”

Có ý gì?!

Viện Viện biết tôi sẽ tới tháp London?

Cái thế giới này không thể thần kỳ như vậy chứ?!

Tôi cười: “Cậu từ khi nào mà học được thuật tiên đoán vậy hả?”

“Mình biết cậu tới Anh, định điện thoại cho cậu, nhưng anh ấy nói, cậu nhất định sẽ đến thăm tháp London.....” Viện Viện đưa tay, cười cười chỉ vào phía sau, cho nên, xuyên qua bả vai cô ấy, tôi nhìn thấy một người đàn ông.

Có một số người cho dù đứng ở giữa bao nhiêu người cũng có thể bị một người khác tìm ra, chẳng qua là anh, vị tiên sinh này, vô cùng ngạc nhiên, lần đầu tiên, lại không có mặc đồ màu đen, mà mặc áo sơmi màu lam, quần màu vàng nhạt, yên lặng đứng ở phía sau Viện Viện, yên lặng nhìn tôi.....

Thật sự là lần đầu tiên trong đời thấy anh đổi màu sắc trang phục, nhưng dĩ nhiên, vấn đề thực sự là — trong khoảng thời gian ngắn, tôi vẫn không thể thích ứng với việc gặp lại quá đột ngột như vậy, trong giây phút tầm mắt giao nhau, cảm giác như là ánh nắng xuyên qua đỉnh đầu, khiến đại não có cảm giác đột nhiên bóp chặt đến tê dại. Sau đó chỉ chốc lát sau khi nhìn rõ khuôn mặt của anh, thì rốt cuộc không thể nào mà rời mắt được.

Màu da anh vô cùng tái nhợt, hai má cũng gầy xẹp, vẻ mặt rất tiêu tụy, thể hiện rõ ràng triệu chứng thiếu máu, càng làm nổi bật đôi con ngươi sâu đen lầy như vì sao trên bầu trời bao la, sâu thẳm..... Gần hai tháng, tôi vẫn luôn ráng nhìn mặc kệ không hỏi, nhưng lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, cuối cùng mới biết mình từ sâu trong lòng mình, từ lâu đã lo lắng đến trăm ngàn lần.

Mở miệng đã muốn hỏi anh cuối cùng là bị thương như thế nào, lại bị Viện Viện hết sức thân mật kéo tay lại, nói: “Tây Tây, hai ngày trước mình đã nghĩ sẽ trực tiếp đến đại học London tìm cậu, nhưng sợ quấy rầy đến việc cậu nghiên cứu và thảo luận.....”

Tôi sửng sốt, quay đầu lại nhìn Viện Viện một cái, thuận miệng đáp một tiếng: “À!” Ánh mắt tùy ý đảo qua, đáy mắt liền bỗng nhiên xẹt qua một điểm xanh lam.

Tôi lấy lại bình tĩnh, cẩn thận đánh giá Viện Viện một cái, không tồi, trên người Viện Viện là một cái váy màu lam — rất đẹp, kết hợp giữa phong cách Trung Quốc và phương Tây, với cổ áo và cúc áo tròn kiểu Trung, lại có lưng áo, ngực cùng vạt áo kiểu Tây. Trên váy thêu rất nhiều hoa văn tinh xảo màu vàng nhạt, xung quanh đó là những đoạn vải ren mềm mại được tạo hình khác nhau màu lam nhạt.....

Thiết kế rất lạ, càng tôn lên dáng người cao gầy xinh đẹp.

Chàng trai mặc áo sơmi màu lam!

Cô gái mặc váy màu lam!

Trong đầu còn chưa kịp chế biến ra hàm nghĩa chính xác của hình ảnh này, đã thấy anh cất bước, tiến lên, nhẹ nhàng đặt cánh tay lên vai Viện Viện, cúi đầu nhìn Viện Viện, nhẹ nhàng mà vô cùng dịu dàng nói: “Ở đây đông người quá, hay là chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi!”

Trên ống tay áo anh cũng có hoa văn màu vàng nhạt, cùng màu sắc và hoa văn trên váy Viện Viện!

Viện Viện thân mật lắc tay tôi nói: “Tây Tây, đến nhà mình đi được không? Mình có rất nhiều chuyện nói muốn nói với cậu.....”

Được, dĩ nhiên được, vô cùng được!

Tôi vốn là đã nói muốn làm bạn tốt của Viện Viện cả đời!

Trụ sở của tập đoàn Hongshang đóng ở London, nói vậy cảnh trí trong nhà Viện Viện nhất định là rất phi thường.

Chẳng qua là, xin tha thứ tôi vừa mới đi tham quan một cái thắng cảnh vô cùng có tính chấn động, cho nên giờ này khắc này, đại não bỗng nhiên ra khỏi trục trặc, có chút không bắt kịp được.

Hoa văn thêu trên trang phục của bọn họ vô cùng tinh tế, hình vẽ hoa văn không lớn, nhưng cẩn thận phân biệt, vẫn có thể nhìn ra hoa văn phức tạp trong đó — không, thật ra ngoài mặt thoạt nhìn giống nhau, nhưng nhìn kỹ, vẫn là có khác nhau. Trên đồ của Viện Viện thêu chính là hoa văn phượng hoàng bay; còn trên ống tay áo anh thêu hình rồng cuộn.

Phải dùng bao nhiêu tâm huyết mới có thể thêu ra những hoa văn khéo léo tinh tế lại phức tạp như vậy..... Nhưng mà rất đẹp, điệu bộ cũng rất đẹp!

Tôi hít một hơi, nhìn chằm chằm viền ren xinh xắn màu lam bên hông Viện Viện, muốn đưa tay qua sửa sang lại, phát hiện đầu ngón tay lại có cảm giác cứng ngắc khó khăn, lại không có cách nào nhúc nhích — xem ra lần sau, vẫn không thể đến thăm mấy thắng cảnh vô cùng kích thích như vậy. Đời người ấy à, phải

ấm áp một chút mới tốt, cho dù là đi tham quan, cũng nên đi thăm những nơi nguy nga lộng lẫy rực rỡ sáng ngời mới tốt..... Xế chiều, xế chiều tôi nhất định phải tìm một chỗ ấm áp đi dạo một vòng, đi dạo một vòng!

“Tây Tây, cậu làm sao vậy, Tây Tây?” Viện Viện kéo tay tôi, thân thiết mà lắc lắc.

Tôi thật vất vả mới phục hồi lại tinh thần, gần như là vô thức mở miệng, lời nói cũng không mạch lạc: “Không có gì, chuyện gì cũng không có, Viện Viện, mọi thứ đều rất tốt!” Suy nghĩ một chút, rồi lại nói tiếp: “Chỉ là tham quan tháp máu nên bị kích thích chút thôi.....”

“Ách.....” Viện Viện cẩn thận nhìn tôi, nhìn từ trên xuống dưới rất nhiều lần, rốt cuộc lại duỗi tay, ôm chặt tôi, nói: “Mình nhớ cậu lắm, Tây Tây! Mình rất, rất nhớ cậu.....”

Thật ra, tôi cũng rất nhớ Viện Viện, thật sự, rất nhớ, rất nhớ!

Tôi hít sâu, lại hít sâu, rốt cuộc đưa tay, rất chân thành ôm Viện Viện, chân thành nói: “Mình cũng nhớ cậu.....”

Vòng tay của Viện Viện thật ấm áp, điều này có nghĩa một năm này, cơ thể của cô ấy đã khôi phục không ít.

Chuyện này vui mừng biết bao, cô ấy từng tí tiến bộ cũng là chứng minh thành quả điều trị của tôi!

Thật sự, tất cả tất cả chuyện này cũng vô cùng khiến người ta vui mừng, vô cùng khiến người ta mừng rỡ!

Đến cuối cùng là những dây thần kinh nào quản lý nụ cười chứ?

Đến cuối cùng nên dựa theo cái trình tự nào mới có thể chính xác ra lệnh cho thần kinh nụ cười đây?

Hệ thống điều khiển nụ cười có chút không khống chế được, may là hệ thống quản lý tiếng nói vẫn còn hoạt động bình thường, tôi nhìn Viện Viện, tận lực dùng giọng nói bình thường nhẹ nhàng hỏi: “Sao cậu biết mình tới Anh.....?”

Viện Viện còn chưa kịp trả lời, anh chàng phía sau cô đã mở miệng, rất lễ phép lại rất lạnh nhạt nói: “Chào mừng cô Lỗ, Viện Viện vẫn mong cô đến!”

Quả nhiên là như vậy sao?!

Tôi rốt cuộc lại lần nữa biến thành ‘cô Lỗ’?

Không phải, thật ra cũng không phải là lần nữa biến thành, mà là căn bản từ đầu tới cuối, tôi đều là cô Lỗ, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi!

Tôi thở một hơi thật dài, nụ cười rốt cuộc lại trong nháy mắt này một lần nữa bò lên khuôn mặt, ngẩng đầu, lại lần nữa nhìn về phía Viện Viện, từng chữ từng câu nói: “Không tệ, vậy màu lam nhìn rất đẹp!”

Viện Viện mỉm cười, gật đầu, nói: “Cậu thích là tốt rồi!” Sau đó hết sức thân mật kéo tay tôi, luôn miệng nói: “Mình cũng mua cho cậu rất nhiều áo đó Tây Tây! Chúng ta lập tức về nhà có được không? Mình muốn nhìn dáng vẻ cậu mặc chúng quá.....”

“Cậu rời khỏi San Francisco khi nào?” Tôi thật sự không biết tại sao mình phải hỏi cái câu này, nhưng chính là như vậy tự nhiên buột miệng hỏi.

“Anh ấy bị thương, điều kiện điều trị ở châu Phi thật sự không tốt, cho nên qua bên này dưỡng thương!” Viện Viện nhìn anh ấy một cái, bất đắc dĩ cười: “Vết thương rất nghiêm trọng..... Vất vả lắm mới hồi phục!”

“Bị thương ở đâu?” Chợt phát hiện tất cả tính toán đều là dư thừa, không muốn tiếp tục nguy trang, ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

“Bị thương đến.....”

“Đã hồi phục rồi!” Anh nhàn nhạt lướt qua tôi một cái, quay đầu lại nhìn về phía Viện Viện, dịu dàng nói: “Nắng hơi gắt, có cần bung dù không?”

Viện Viện quay đầu lại nhìn, thản nhiên cười, quả nhiên từ trong túi lấy ra một cái dù cực kỳ tinh xảo, bung ra, che trên đầu tôi, nói: “Tây Tây cậu cầm lấy!”

Viện Viện vẫn đối với tôi tốt như vậy!

Tôi hít sâu, cố gắng nhìn Viện Viện, nhìn kỹ mặt mày cô ấy, phát hiện cô ấy đã mập lên không ít, so với năm ngoái còn tươi đẹp hơn. Tôi dùng sức nắm tay cô ấy, dùng sức vạch đám người, nắm tay cô đi ra ngoài — bốn năm qua, hai chúng tôi đã cùng nhau đi thăm quan không biết bao nhiêu nơi, lần nào cũng đều là tôi đi trước mở đường, vì cô ấy mà phá vỡ rào cản.

Nhưng lần này, trong khi tôi đang cố gắng, chợt phát hiện Viện Viện cũng đang cố gắng, cố gắng cho chia sẻ áp lực với tôi.

Viện Viện như vậy làm tôi thấy có chút xa lạ, nhưng, không sai, đây chính là thành quả của tôi!

Dòng người đông đúc chung quanh vô tình đẩy tôi đi lung tung hết bên trái đến bên phải.

Chợt phát hiện bên cạnh mất đi áp lực, ngẩng đầu, lại thấy anh chàng mặc áo sơ mi màu lam kia đi tới phía trước, đưa tay, dắt cô gái váy mặc màu lam ấy, nhẹ nhàng tách ra đám người ra, đi thẳng về phía trước.

Người chung quanh thật sự rất là đông, đột nhiên tôi thấy bước chân mình như hụt hẫng. Bất tri bất giác dừng lại giữa dòng người, xa xa, xa xa về phía trước, là bóng dáng đôi trai gái quần áo xanh lam xứng đôi vừa lứa ấy.

Phía trên là bầu trời xanh, phía dưới lại là hai con người cũng mặc đồ màu xanh trông đến là hài hòa hạnh phúc!

Từ phía xa xa tôi thấy Viện Viện đang quay đầu lại, ở trong đám người, lo lắng đưa mắt tìm bóng dáng tôi.

Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên tôi lại có ước muốn mãnh liệt là lén lút bỏ đi, nhưng qua một chút chần chờ, rốt cuộc lại nhắc chân, rướn người, cười nghênh đón!

Tôi đã nói, tôi muốn làm người bạn thật tốt của Viện Viện cả đời!

Viện Viện rất đáng thương, từ nhỏ đã không có bạn, cho nên nhất định, không thể để cho cô ấy thất vọng; không thể đột nhiên biến mất trước mặt cô ấy; không thể để cho cô ấy..... cảm thấy đau buồn!

49. Chương 49

Dinh thự của Hà gia nằm trên Primrose Hill, mặc dù ở gần khu Camden náo nhiệt và khu Hampshire đặc biệt tĩnh lặng, mà vẫn đặc biệt duy trì được một màu sắc đậm đà pha lẫn giữa thành thị và nông thôn, cảnh vật chung quanh đẹp và tĩnh mịch vô cùng.

Tôi thấy quả thật chỉ có thể gọi nơi này là dinh thự, bởi vì hiển nhiên, đây không phải là một tòa biệt thự, mà là một cái đại viện kiểu truyền thống điển hình của Trung Quốc, một chốn rộng lớn với nhà cao cửa rộng, tường viện sơn son, then cửa là vòng đồng hình con sư tử đục, mái hiên có đoạn đầu củng (một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chĩa ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu) được khắc hoa văn màu.

Chỉ khác là, lúc ở San Francisco, “gia nhân” của Hà gia sẽ chủ động xoay quanh chủ nhân, ngày thường cũng thích bát quái, cảm giác tùy ý một chút, còn ở nơi này, vừa mới xuống xe một cái, liền thấy tay trái một loạt “gia nhân”, bên phải một loạt “nha hoàn” Theo thứ tự sắp hàng, cung kính hành lễ, nét mặt nghiêm túc, yên lặng như tờ, một không khí thập phần trang trọng và nghiêm túc đập thẳng vào mặt.

Bước tới là có ngay một nha hoàn xinh xắn khéo léo đưa khăn lông ẩm lên lau tay, sau đó lại có người hầu dâng nước chanh ấm thơm ngát để lọc miệng. Tất cả bọn họ đều cực độ cung kính nhìn Lương Trạ, trái lại đối với Viện Viện thì ít để tâm hơn một chút.

Một anh chàng gia nhân vội vã chạy vào bấm báo một tiếng, nhưng chỉ chốc lát, liền nhìn thấy một hàng gia nhân theo thứ bậc, nối đuôi nhau đi ra, ngay sau đó, liền nhìn thấy bà Hà theo sau một người đàn ông đi ra, nhìn thấy tôi, bà từ xa đã mỉm cười gật đầu chào, nhưng lại không mở miệng nói chuyện.

Viện Viện dường như là theo thói quen cầm lấy tay tôi, trong lòng bàn tay vẫn có sự căng thẳng hết như trước kia. Tôi đang chuẩn bị nắm lấy lòng bàn tay của cô ấy, thì trong nháy mắt lại thấy cô ấy thả ra, đi tới trước, vô cùng cung kính chào: “Con chào ba!”

Tôi ở Mỹ làm bạn với Viện Viện bốn năm, giúp cô ấy trị bệnh bốn năm, mà chưa một lần nhìn thấy ông Hà, hôm nay âu cũng dịp may hiếm có, tôi ngẩng đầu đánh giá, ông ấy nhìn thì khoảng chừng năm mươi tuổi, trên người khoác âu phục theo kiểu cũ trông vô cùng khuôn phép, bộ râu được giữ vô cùng ngay ngắn, nét mặt trầm tĩnh nghiêm túc, không cười mà uy, đứng ở lối vào nhà chính, thản nhiên dùng ánh mắt vô cùng lạnh lùng sắc bén mà đánh giá tôi từ xa.

Sống lâu như vậy, đây đúng là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy người có khí thế mạnh mẽ như thế. Đáy lòng không cầm được mà có chút khấn trương, rồi trở lại bình tĩnh, tôi đi đến trước, lễ phép chào: “Cháu chào bác!”

Ông Hà tiếp tục im lặng đánh giá tôi hồi lâu, sau đó trên mặt mới lộ ra nét cười và tán dương, đĩnh đạc nói: “Cô Lỗ với Hà gia chúng tôi có đại ân, hôm nay có duyên gặp mặt, quả thật là may mắn!”

Tôi mỉm cười, cúi người chào, nói: “Bác quá khen, cháu không dám nhận đâu ạ!”

Cứ như thế đi thẳng vào, qua tầng tầng lớp lớp sân vườn, phòng ốc hết thảy đều theo kiến trúc Trung Quốc, giữa đình viện toàn là cây cỏ xanh tươi, nhưng lại không thấy có một bông hoa nào, dọc đường đều có người hầu đi qua, từ xa nhìn thấy Hà tiên sinh liền lập tức ngoan ngoãn, đứng xoay sang bên, cung kính cúi người chào.

Rốt cuộc cũng đi đến khoảng sân thứ ba, tiến vào phòng chính, chia ra ngồi xuống, ông Hà ngồi cùng bà Hà ở vị trí của chủ nhà, Lương Trạ ngồi bên trái phía dưới, còn Viện Viện theo tôi ngồi ở vị trí của khách.

Ông Hà mở miệng, khách sáo hỏi: “Không biết cô Lỗ thường ngày thích uống loại trà nào?”

Tôi mỉm cười, cung kính đáp: “Hồng trà hay trà xanh gì cũng được ạ!”

Ông gạt đầu, nhẹ nhàng phát tay, liền có một nha hoàn bưng mâm trà lên, dâng trà, rồi thấp giọng nói: “Trà Sư Phong Long Tĩnh, mời cô thong thả dùng!”

Tôi gạt đầu, nhận lấy chén trà nhỏ, lại thấy chất sứ tinh khiết, điểm xuyết vài bông hoa màu xanh, trong chén nhỏ không thấy lá trà, chỉ có chất nước xanh trong, tỏa hương thơm nhàn nhạt.

Ông Hà từ xa xa nâng chén lên với tôi, tôi không dám chậm trễ, cũng nhanh chóng nâng chung trà lên. Ánh mắt giao nhau từ xa, ông Hà nói: “Mời cô Lỗ!” Ông nâng chung trà lên, dùng nắp chén nhẹ nhàng gạt bọt nước, khẽ nhấp một ngụm.

Tôi mỉm cười, cũng giơ chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Để chén trà nhỏ xuống, ông Hà lại hỏi: “Cô Lỗ đối với điểm tâm có sở thích gì không?”

Tôi mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Cháu cũng không có chú trọng gì lắm đâu ạ!”

Ông Hà gạt đầu, bên cạnh liền có mấy cái nha hoàn đi tới, chia ra mang đủ loại đồ dùng dụng cụ, các loại điểm tâm tinh xảo, bao gồm bánh xốp nhiều tầng kiểu truyền thống Trung Quốc, bánh xốp bạc hà, các loại trái cây khô tuyệt đẹp, mứt hoa quả...

Tôi lễ phép đưa tay từ đó nhặt một cục, khẽ cắn một miếng, bên cạnh liền có người dâng lên một cái khay sứ điểm tâm ba tầng, theo thứ tự “mặn dưới ngọt trên”, từ dưới đi lên sẽ là sandwich tạo hình tinh xảo, bánh sừng bò ở tầng một; bánh xốp Scone và jambon cuộn; tầng ba bày mấy miếng bánh ngọt màu sắc tươi đẹp cùng với tháp trái cây.

Mỗi một loại đều dùng sơ qua vài miếng, ông Hà liền nở nụ cười xin lỗi nói: “Vốn không phải là lúc ăn điểm tâm, nhưng mà hôm nay có chuyện làm ăn quan trọng phải bàn bạc, chỉ có thể sơ sài biểu đạt tâm ý, buổi chiều mới có thể mở tiệc khoản đãi cô Lỗ được, tuy có thất lễ, nhưng xin cô lượng thứ!”

Tôi nhanh chóng cười đáp: “Bác thật sự quá khách sáo rồi, thật ra.....”

Một câu còn chưa kịp nữa nói xong, đã thấy ông đứng dậy chào hỏi Lương Trạ, nói: “Hôm nay có khách quan trọng tới đây, Trạ con theo ta đi qua xã giao một lát!” Xong ông quay đầu nhìn tôi, nói: “Xin cô Lỗ nhất thiết đừng làm như người xa lạ!”

Lương Trạ gật đầu, cũng không nhìn tôi, không nói một lời, đứng dậy, đi đến vị trí đầu tiên sau ông Hà. Bên cạnh có người hầu mang mũ, ba-toong tới cho ông Hà; còn có nha hoàn mang áo vest tới cho Lương Trạ, giúp anh mặc vào, thắt luôn cả cà vạt. Bà Hà đứng dậy, đi tới bên cạnh ông Hà; Viên Viên cũng đứng dậy, đi tới đứng bên cạnh Lương Trạ, đợi ông Hà bước đi, hai mẹ con liền cùng nhau cung kính cúi người chào. Vô số người hầu, nha hoàn cũng từ xa đứng lại, hết thấy cúi người chào.

Đợi ông Hà và Lương Trạ đều đã đi xa, bà Hà mới đứng lên, mỉm cười nhìn tôi, nói: “Cô Lỗ không phải là người ngoài dù sao cũng không nên khách sáo. Tôi đi xem tiệc tùng chuẩn bị như thế nào. Hôm nay rõ là khéo, Lương đại tiểu thư cũng đến đây, buổi tối vừa hay cùng nhau hàn huyên một chút!”

Đợi bà Hà cũng rời đi, Viên Viên mới dám thở dài một hơi, bắt tay tôi, thân mật nói: “Đi, Tây Tây, mình dẫn cậu đi xem y phục!”

Tôi vô thức ngẩng đầu lên hỏi cô ấy: “Lương đại tiểu thư.....?”

“Ừ, là người con gái lớn hiện đang đứng đầu Lương gia!” Viên Viên bắt đầu cười, nói: “Lương gia coi trọng dòng dõi, đặt nặng huyết thống, phép tắc rất nhiều, lễ nghi thì đặc biệt nghiêm, sau khi con trai lớn xảy ra chuyện, thì người được coi trọng nhất chỉ còn lại cô con gái lớn của bà cả này thôi.” Cô ấy dừng một chút, lại lén lút, nhỏ giọng nói: “Các cô con gái nhà Lương gia đều đặc biệt thích bắt bẻ, chỉ cần danh tính, nhà cửa, lễ nghi... lộ ra tí xú sơ hở, cũng sẽ bị các cô ấy vô cùng xem thường. Trước khi đính hôn, mình đã từng qua Lương gia một lần..... Lương Trạ không ở nhà, vậy là các vị tiểu thư Lương gia đi theo mình, một bữa cơm ăn mất ba tiếng, mình chỉ không cẩn thận hóc một cái xương cá, không kịp lấy khăn tay mà ho khan hai tiếng, thế là bị các cô ấy chê cười cho đến bây giờ. Thật sự, mỗi lần mình nhìn thấy các cô ấy là lại cảm thấy sợ.....”

Thì ra là bầu không khí thận trọng như vậy ở Hà gia đã bồi dưỡng cho sự thận trọng đến gần như nhút nhát của Viên Viên, còn có thể bị con gái nhà khác xoi mói cười nhạo như thế.....

Tôi cầm tay Viên Viên, nói: “Đừng sợ, Viên Viên! Một người mạnh mẽ, trước hết là bởi vì nội tâm, chứ không phải bởi vẻ mặt ngoài.....”

Viên Viên lắc đầu, bắt đầu cười, nói: “Mình thấy rất khó chịu, Tây Tây, từ nhỏ đến lớn đều rất khó chịu..... Ở nhà cũng vậy, ra ngoài cũng vậy, mình ít khi dám tùy tiện nói chuyện, không dám đi, không dám cười. Cho nên, mình rất nhớ cậu, Tây Tây.....”

Viên Viên quả nhiên đã mua cho tôi rất nhiều rất nhiều quần áo, đủ loại màu sắc hoa văn, đủ các loại tạo hình, đủ loại kiểu dáng..... Nhiều đến mức quả thực còn nhiều hơn cả số quần áo tôi cả đời có thể mua được. Trong lòng tôi cảm động, đang định mở miệng nói “Cảm ơn”, liền thấy Viên Viên lắc đầu, chân thành nói: “Cậu là người bạn duy nhất của mình!”

Buổi tối tham gia tiệc gia đình, cô ấy tỉ mỉ giúp tôi chọn một bộ lễ phục dạ hội màu cam xinh đẹp, đích thân giúp tôi thay, lại tìm ra một dải lụa, giúp tôi tết tóc, rồi nói: “Trước đây đều là cậu giúp mình, Tây Tây, mình vẫn luôn ao ước là có thể chăm sóc cho cậu.....”

Rốt cuộc tôi vẫn nhịn không được ngẩng đầu, giống như vô tình một lần nữa hỏi cô ấy: “Lương Trạ anh ta..... cuối cùng là vì sao mà bị thương? Thương tích như thế nào?”

Viên Viên suy nghĩ một chút, đúng là vẫn còn mỉm cười lắc đầu, nói: “Cũng qua rồi!”

Quả thật chỉ là một lần tiệc gia đình bình thường, nhưng Lương đại tiểu thư lại mang vô số người hầu tới, tập hợp cùng với vô số gia nhân của Hà gia, thanh thế cũng vô cùng lớn.

Lương đại tiểu thư về ngoài cũng không khác Lương Trạ bao nhiêu, mặt mày tuy không đẹp đẽ bằng anh, nhưng ánh mắt lúc nhìn người ta lại vô cùng sắc bén, mặc dù không cười, khóe môi cũng sẽ khẽ cong lên, mang theo vài phần thần thái cao ngạo xinh đẹp hiếm có phát ra từ trong xương tủy. Mới vừa vào cửa liền nghe thấy chị ấy cùng Lương Trạ cao giọng nói chuyện, dường như là bàn chuyện thú vị của giới đại phiệt

nhà cao cửa rộng truyền thuyết ít ai biết đến, dọc đường cứ cười khanh khách không ngừng, lúc nhìn thấy tôi, tiếng cười đột nhiên ngừng lại, xa xa đứng lại, mỉm cười đánh giá tôi, ánh mắt hết sức kỳ lạ.

Tôi chợt nghĩ đến lời của Viện Viện, liền quyết định không để cho người ta thuận lợi có cảm giác của một đại tiểu thư từ trên cao nhìn xuống, lúc này ngồi yên bất động, tránh ánh mắt của chị ta, chỉ lấy trái cây từ trong đĩa lên, cẩn thận lột vỏ, rồi đưa cho Viện Viện.

Viện Viện muốn tiến lên chào, tôi lại nắm cổ tay cô ấy, mỉm cười nhìn cô ấy, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bất động một lát, nghe thấy Lương đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi: “Vị này chính là cô Lỗ Tây?” Nghe Lương Trạm đáp một tiếng, chị ta liền đi đến, cúi đầu đánh giá tôi.

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn chị ta, muốn xem chị ta sẽ gỡ cái điệu bộ đại tiểu thư nào ra, chỉ thấy chị ta nhìn tôi vài cái, bỗng nhiên đưa tay, nắm tay tôi, nói: “May quá lần này thì tôi được thấy, sinh viên hàng đầu ngành tâm lý học rốt cuộc có bộ dạng như thế nào.....” Lúc đó chị ta ngồi xuống cái ghế gỗ lim ở bên cạnh tôi, đúng là khiêm tốn nhìn không thấy nửa điểm phách lối.

Tôi sửng sốt, chăm chú nhìn chị ta, thấy giữa lông mày chị ta đều là ý cười ẩn sâu, không thể không mỉm cười gọi một tiếng: “Lương tiểu thư!”

Viện Viện rốt cuộc vẫn không chịu nổi, đứng dậy, cung kính chào chị ta: “Chị hai!”

Chị ta mỉm cười nhìn Viện Viện một cái, khẽ gật đầu, vẫn đưa mắt quay trở lại trên người tôi, nhìn kỹ tôi, cười mỉm một hồi rồi nói: “Dáng điệu khép nép đáng yêu như vậy, chẳng khác nào diễn viên phim truyền hình, nhìn thế nào cũng không giống nhà khoa học chút nào..... Ha ha, ha ha.....” Từ đó về sau, cô nàng này liền như từ trong bụng mẹ đã quen tôi, cứ kéo tôi hỏi lung tung này nọ, thân thiết vô cùng.

Tôi thật sự thấy bất ngờ, song kiến thức của chị ta thật sự uyên bác, dốc sức lôi kéo tôi nói chuyện, ngược lại cũng không cần lo lắng tìm đề tài, không khí tương đối hòa hợp.

Viện Viện gọt xong trái cây, đưa cho tôi. Tôi khẽ nghiêng mặt, liền thấy Lương Trạm ngồi ở bên cạnh cô ấy, mở máy vi tính, một tay giữ chuột, không ngừng lăn trên màn hình, dường như vẫn còn tiếp tục làm việc; tay kia lại vô cùng tùy ý khoác lên bên hông Viện Viện.

Nhất thời tôi có chút sửng sốt, sau đó chớp mắt liền bị chủ đề nồng nhiệt của Lương đại tiểu thư gạt trở về. Tôi lấy lại bình tĩnh, chăm chú lắng nghe, cũng mỉm cười trả lời chị ta từng vấn đề, không cho phép tầm mắt của mình di động chung quanh nữa.

Sau một lát, nhìn thấy một đồng người hầu vây quanh ông Hà và bà Hà đi vào, mọi người cũng vội vàng đứng dậy chào, vô cùng – náo nhiệt lặn qua lặn lại như thế xong, bà Hà mời mọi người ngồi vào chỗ ăn cơm, lại thấy Lương đại tiểu thư lắc đầu, mỉm cười nói: “Cháu đã tự ý mời thêm một vị khách, xin bác gái thứ lỗi!”

Sau một lát, có gia nhân thông báo nói người khách Lương đại tiểu thư muốn mời đã đến, tôi ngẩng đầu, là Mộc Lan.....

50. Chương 50

Bạn thời đại học Mộc Lan, là bạn thân của tôi, không chút để lộ thân phận, ngày ngày cùng tôi ăn cơm canteen, cũng mặc T-shirt và quần jean giống tôi, cùng tôi thật vui vẻ ăn bông ngô, xem bộ phim nào đó, có chuyện vui thì sẽ tìm tôi chia sẻ, gặp phải chuyện gì buồn cũng sẽ liều lĩnh mà vẩy nước mắt lên vai tôi.

Sau khi Mộc Lan đi làm, quan hệ giữa tôi và cô ấy dần thiếu vắng những lần nói chuyện với nhau, nhưng làm người ta ấn tượng nhất chính là hình tượng cô ấy cả người trang phục nhẹ nhàng thoải mái già dặn, nghiêm chỉnh hiện đại tao nhã của thành phần nữ tri thức văn phòng.

Lúc này Mộc Lan, cũng mặc lễ phục dạ hội màu đen, đồ trang sức trang nhã chạm trổ tinh xảo vừa phải, cầm theo cái túi xách vô cùng nữ tính chân thành tiến đến, hành xử đúng mực, tự nhiên nền nã, lúc giờ tay nhắc chân lại có sự quyến rũ kỳ lạ, dáng vẻ này tôi chưa từng thấy qua.

Hà gia trên dưới vẫn xem Mộc Lan là kẻ thù, hiển nhiên đối với vị khách này cũng sẽ không cư xử như đã làm trước đó với Lương đại tiểu thư, lúc nhìn thấy Mộc Lan, cũng kinh ngạc như tôi, song dù sao cũng là quan hệ tích lũy từ bao đời giữa các đại gia tộc, chỉ có mấy gia nhân thân cận từng nhìn thấy cô ấy đánh Viện Viện lúc nhìn thấy cô ấy thì rồi rút bước đi, lặng yên không một tiếng động đi tới gần Viện Viện, hiển nhiên là để phòng cô ấy một lần nữa làm hại Viện Viện, trên gương mặt trước sau vẫn duy trì nét mặt bình tĩnh sóng gió cũng không sờn.

Lương đại tiểu thư cười duyên đi ra đón, nói: “Cô Mộc quả nhiên là nể mặt!”

Mộc Lan cười nhạt, nói: “Ai cũng vậy thôi, Lương đại tiểu thư đã đích thân hẹn, tôi há có thể nào không tới!” Sau đó cô ấy quay đầu, nhìn tôi một cái, nói: “Tây Tây sao cậu cũng ở đây?” Hiển nhiên cô ấy cũng không mong chờ câu trả lời của tôi, vừa nói dứt lời, liền khí định thần nhàn như vậy đứng lên, ngẩng đầu, khiêu khích nhìn Lương đại tiểu thư, trước sau không nhìn đến Lương Trạ và Viện Viện, cũng không nhìn vợ chồng ông Hà, đúng là hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của mấy người này.

Lương Trạ ngẩng đầu, nhìn Mộc Lan một cái, khẽ cau mày, tầm mắt quét tới, thản nhiên xẹt qua mặt tôi, không chút ảm áp, lập tức nhàn nhạt mở miệng nói: “Tối nay công ty bên kia có chuyện quan trọng.....”

Lương đại tiểu thư ngắt lời cô ấy trước, cười mỉm nói: “Tôi làm chủ thay cô Mộc xin phép, tối nay, coi như là hoàng đế hạ thánh chỉ, cũng đừng hòng mang khách của tôi đi.....” Sau đó quay đầu, cười duyên nói với vợ chồng ông Hà: “Trừ phi là bác trai bác gái không thích con tự tiện mời khách mà ra lệnh đuổi con thôi.....”

Ông Hà vốn vẫn là một vẻ mặt việc không liên quan đến mình, sóng gió cũng không sợ hãi, lúc này nghe thấy câu hỏi của Lương đại tiểu thư, mới giống như người ngoài cuộc, ha ha cười nói: “Hai nhà chúng ta còn phân biệt bên này với bên kia sao? Lương nha đầu thay chúng ta mời khách, hoan nghênh còn không kịp nữa là!”

Bà Hà cũng cười nói: “Hiếm khi Lương nha đầu mở miệng. Bác cứ tưởng trên thế giới này không có gì là con nhìn vào mắt, vô cùng dễ ý chứ.....”

Mộc Lan vô cùng phóng khoáng, căn bản không chào hỏi như vợ chồng ông Hà, thấy Lương tiểu thư đưa tay mời, cô ấy liền ngồi thẳng xuống.

Tôi nhìn điệu bộ này, trong lòng liền thấy căng thẳng, đưa tay dắt Viện Viện, phát hiện trong lòng bàn tay cô ấy đầy là mồ hôi, tôi vỗ nhẹ nhẹ vài cái lên tay cô ấy, ý bảo cô ấy an tâm, kéo cô ấy, từ từ ngồi vào chỗ.

Cứ tưởng Lương đại tiểu thư sẽ làm loạn trong bữa tiệc, không ngờ cô ấy từ đầu đến cuối chỉ nói chuyện trên trời dưới đất, kể ọi người nghe những chuyện lý thú ít ai biết, làm cho cả bữa tiệc không ngừng tiếng cười, cũng không đề cập đến vấn đề chính.

Tiệc tàn, trở lại phòng khách, Lương đại tiểu thư đưa mắt ra hiệu cho ông Hà, ông Hà liền cười nói với Lương Trạ: “Ồ đây ta còn có chút việc, Trạ con lại đây giúp đi.....”

Lương Trạ ngẩng đầu nhìn về hướng Lương đại tiểu thư, Lương đại tiểu thư ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Trên mặt Lương Trạ hiện ra vẻ bất đắc dĩ, lại nhìn tôi một cái, thần sắc vẫn nhàn nhạt, rốt cuộc xoay người, đi theo ông Hà vào thư phòng. Bà Hà cũng cười nói muốn tìm bạn chơi mạt chược, chậm rãi rời đi, cứ như thế, trong phòng khách rốt cuộc chỉ còn lại nha hoàn người hầu cùng mấy người chúng tôi.

Chia ra ngồi xuống, thêm vào các loại nước trà, điểm tâm ngọt, Lương đại tiểu thư liền vẫy tay ột loạt người hầu và nha hoàn chờ trong phòng khách lui ra, hết sức thân mật nói với tôi: “Tây Tây, phiền cô gọt trái cây.....”

Trong lòng tôi vẫn thấp thỏm, nghe chị ta phân phó, không có lựa chọn nào khác, đành im lặng gọt đầu, lấy ra hoa quả ra chăm chú gọt vỏ.

Lương đại tiểu thư tiện tay cầm mút quả đưa lên miệng ném, lúc này mới từ từ mở miệng, nói: “Tây Tây, tối nhớ năm đó cô đến công ty chúng tôi làm phiên dịch, vẫn còn là một cô sinh viên chưa tốt nghiệp, mà

cũng không phải là đúng chuyên ngành, vậy mà lại có thể có trình độ như vậy, thật là rất giỏi!”

Ách.....

Sao lại khen ngợi tôi nhỉ?

Nhưng mà..... vẫn tốt hơn là đàm luận chuyện khác!

Tôi cúi đầu, mỉm cười nói: “Bất kỳ chuyện gì, không phải đều là do rèn luyện mà ra sao? Tôi khi đó gặp phải nguy cơ chết đói, không dám không tận tâm hết sức, coi như là vô tâm cảm liễu đi.....”

Lương đại tiểu thư cười như không cười nhìn tôi, lại chậm rãi hỏi: “Sao cô học đại học rồi mà cũng không có bạn trai gì gì đó vậy? Phụ nữ ấy mà, nếu muốn khoa trương mà tự mình không kiếm được tiền, thì tìm một người bạn trai có tiền vẫn tốt hơn.....”

Đột nhiên tôi cảm thấy mồ hôi chảy đầm đìa, cũng cảm thấy trong lời chị ta nói có hàm ý khác, tôi cố sức tìm từ để đáp lại, còn chưa nghĩ kỹ, liền nghe thấy Mộc Lan rất tự nhiên nói: “Tây Tây hồi học đại học, từng hẹn hò yêu đương với Kim Quang, tiếc là.....” Cô ấy nhìn tôi, ý tứ trong ánh mắt đó muốn bao nhiêu phức tạp thì có bấy nhiêu phức tạp.

Đáng tiếc tôi không biết chừng mực, quyền rũ Đại Oai, cướp bạn trai cậu chứ gì?!

Tôi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt khó có thể nắm bắt của cô ấy, từ sâu trong đáy lòng dâng lên sự bất đắc dĩ, nhưng ngoài miệng chỉ có thể nhàn nhạt đáp lời, nói: “Kim Quang đối với tôi vô cùng quan tâm, trong lòng tôi, anh ấy chính là một người anh lớn đáng tin cậy!” Mắt thấy Mộc Lan dứt khoát vứt bỏ hết thấy nguy trang, không chút giấu diếm, không chút nể nang nói như thế, tôi bỗng có dự cảm xấu nào đó.

Lương đại tiểu thư lại vòng vo bóng gió một lát, rồi nói: “Đương nhiên, nếu như quen được bạn trai có tiền mà vẫn kiên trì tay làm hàm nhai, thì đúng là phẩm chất cực kỳ hiếm có! Không giống một số người.....” Cười cười nhìn chằm chằm Mộc Lan.

Mộc Lan bật cười, nói: “Đường đường là cô hai Lương gia, từ lúc nào mà nói chuyện cũng giấu đầu lòi đuôi như thế?”

Lương đại tiểu thư lấy trái táo đã gọt xong từ trong tay của tôi, cắn một cái, nói: “Còn nữa, đàn ông thời bây giờ đúng là không được, tùy tiện mở cái công ty rách nào đó cũng tuyển thư ký nữ, thật ra toàn là tình nhân trá hình thôi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, một cây làm chẳng nên non, loại chuyện này, phần lớn là một người nguyện đánh, một người nguyện đau. Nếu không phải có nhiều cô gái ôm “mộng lớn xuân thu” (ý chỉ những giấc mơ hảo huyền) như vậy, cứ tưởng làm thư ký là tiền đồ sẽ tươi sáng, thì làm sao đến nỗi khuyến khích lòng dạ đàn ông thành ra như vậy.....”

Mộc Lan cười nhạt nói: “Bản thân tôi lại thấy mấy người đó là thật lòng thực ý chân thật. Ghê tởm nhất, không gì quá đáng bằng cái mà người ta gọi là gia đình phú quý, lợi dụng địa vị của cả của mình mà tạo ra những cuộc hôn nhân không có tình yêu, sống chỉ là đem người vùi vào trong phần mộ, hài cốt cũng không còn.”

Tôi cau mày, ngẩng đầu nhìn Viên Viên, nét mặt Viên Viên lại vô cùng kỳ lạ, sau một lát, thậm chí còn gật đầu, phụ họa nói: “Hôn nhân không có tình yêu là cuộc hôn nhân không đạo đức.....” Đường như bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, lập tức đỏ mặt lên, cúi đầu, khẽ nói: “Ý tôi là, cho dù là thư ký hay là gì gì đó..... cũng là không đúng!”

Mộc Lan bật cười ha hả, nói: “Hiếm khi cô Hà lại hiểu được điều này.....”

Lương đại tiểu thư cười nhạt, nói: “Chỉ mấy người vẫn chưa lấy chồng như chúng ta đây mới gọi là cô thôi. Cô nên gọi Viên Viên là chị Lương mới đúng!”

Mộc Lan ngẩng đầu nhìn Viên Viên, vẻ mặt hết sức u ám, chỉ chốc lát, lại cười, nói: “Đúng vậy! Thật không ngờ, chị Lương lại phục hồi tốt như vậy, nhớ năm đó ai kia còn gục ở trên bàn công..... Ha ha, mùi vị gặm gạch chắc là không tệ ha.....”

Tôi thật sự nghe không nổi nữa, mở miệng gọi: “Mộc Lan.....” Gần như đồng thời, tôi nghe thấy Lương đại tiểu thư cười cười nói: “Tất cả đều là công lao của cô Lỗ!”

Mộc Lan nhìn chăm chăm Viên Viên, vẻ mặt lúc đó rõ ràng có vẻ khinh thường, nghe thấy tôi gọi cô ấy, thì nhìn tôi một cái, ánh mắt dần dần ảm đạm, nói: “Tây Tây, cậu giỏi thật đấy! Mình đã từng hỏi vô số người, không ai tin cô ấy có thể hồi phục thành như vậy.....”

Tôi thấy cô ấy nói như thế, hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của Viên Viên, nghiêm nhiên xem Viên Viên như một loại hàng hóa mà đem ra bình phẩm từ đầu đến chân, tôi dần dần tức giận, nhìn cô ấy, từ từ, gần từng chữ: “Mình cho là, nhân ái và nhân tâm, mới có thể thay đổi cái thế giới này, và cũng là sức mạnh quan trọng nhất!”

Đúng vậy, có bài học nào cho bằng kinh nghiệm chứ? Năm đó sở dĩ Sa Lợi Văn [Anne Sullivan] có thể bồi dưỡng một Helen Keller lúc được 19 tháng tuổi đã bị mù và điếc sau cơn bạo bệnh thành một tác gia kiêm chuyên gia giáo dục, không phải là nhờ quan điểm giáo dục tiên tiến, mà chính là nhờ tình yêu thương không vụ lợi kéo dài đến 50 năm, chẳng màng đến đáp mà chỉ yên lặng hiến dâng.

Tôi đưa tay, nắm lấy tay Viên Viên, ý bảo cô ấy, tôi sẽ kiên định đứng phía sau cô ấy.

Mộc Lan nhìn tôi, lại nhìn Viên Viên, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ chế giễu, nói: “Nghe thì thấy là thật vĩ đại, rất có đạo lý đó! Đáng tiếc, ai đó biết rõ là bạn trai của người khác, vẫn trăm phương ngàn kế đàn khản quàng cổ gửi tới; biết rõ là bạn trai của người khác, vẫn kiên quyết tiếp cận, cùng người ta đi vào một phòng, cùng ngủ một giường.....” Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi và Viên Viên, đột nhiên cười lạnh nói: “Đúng rồi, mình cũng suýt nữa quên, lúc ấy cậu chẳng phải là đang ở nhà cô ấy sao? Cái tình yêu mà cậu gọi là vĩ đại đó, chính là ở trên giường nhà cô ấy, cùng bạn trai mình bồi dưỡng lên sao.....”

“Bốp.....” một tiếng giòn vang, có người phải chịu một cái bạt tai.

Phản ứng đầu tiên của tôi là che chở Viên Viên, nhưng lúc tôi ngẩng đầu, lại vô cùng kinh ngạc phát hiện, cái tát kia lại là rơi trên mặt Mộc Lan, còn người ra tay, lại là Viên Viên.

Viên Viên đứng lên, mặt đỏ ửng, tức giận nhìn chăm chăm Mộc Lan, tức giận nói: “Mời cô đi ra ngoài.....”

Mộc Lan che mặt, cười ha hả, nói: “Còn học được cả đánh người nữa ha, thật đáng chúc mừng!” Sau đó cô ấy đứng dậy, nhìn chăm chăm Lương đại tiểu thư, nhìn chăm chăm tôi, tàn bạo, từng chữ từng câu nói: “Cắt cái khuôn mặt giả tạo của các người đi..... Một đám đê tiện, khoác áo choàng trắng, tưởng mình là Quan Âm hạ phàm sao? Cởi đồ xuống rồi soi mình cho kỹ, nhìn cho rõ bộ dạng của mình đi.....” Kéo cái túi cầm trên tay, lấy ra một cái phong thư, “xoạch” một cái ném lên bàn, nhìn Viên Viên, gần từng chữ: “Chuyển lời cho anh nhà chị, tôi nghỉ việc!” Tiếp đó trên mặt hiện lên vẻ lạnh lẽo đau xót, nói từng câu từng chữ: “Tôi bất chấp gió mưa theo đuổi anh ấy gần năm năm, vậy mà cũng không bằng cô kêu nha hoàn người hầu chăm sóc anh ấy hai tháng. Tôi địch không lại cô trời sanh tốt số, nhưng vẫn không thể không nói..... Cô thật sự không xứng với anh ấy!” Cô ấy xoay người, ngẩng đầu mà sải bước đi ra ngoài.

Người trong thư phòng rốt cuộc cũng bị kinh động, vội vã đi ra.

Lương đại tiểu thư ngẩng đầu nhìn Lương Trạ một cái, đột nhiên đưa tay, nhẹ nhàng đẩy cánh tay tôi.

Con dao gọt trái cây trong tay quệt một cái, mũi dao cắt vào mu bàn tay.

Chỉ là cắt một vết không sâu, nhưng chuyện xảy đến bất ngờ, tôi không kịp đề phòng mà nhịn không được khẽ la lên một tiếng, thấy vị tiên sinh vừa mới từ thư phòng đi ra kia nhanh chóng thay đổi sắc mặt, bước nhanh mấy bước về phía bên cạnh tôi, gần như là kim lòng không được mà chuẩn bị đưa tay cầm lấy tay tôi, nhưng cuối cùng trong phút chốc sắp chạm tới mu bàn tay tôi thì dừng lại, đưa cánh tay đang ngừng trên không trung đổi theo hướng khác, cầm lấy thư từ chúc Mộc Lan ném trên bàn, ít nhiều có chút mất tự nhiên nói: “Cô ấy, cô ấy từ chúc sao.....”

Lương đại tiểu thư cười nói: “Đúng vậy đó! Vừa la vừa ầm ĩ, không có chút kiềm chế, vừa nhìn đã thấy là người thô鄙 không chịu nổi, không biết cái tính khí đó được nuôi dưỡng từ chốn nào, lại chạy đến đây giương oai. Từ chúc rất đúng lúc, để cái tai được yên tĩnh.....”

Tôi theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn cửa thư phòng, ông Hà nhìn chăm chăm Lương đại tiểu thư, sâu trong ánh mắt kín đáo lộ ra vẻ căm ơn không bao giờ hết.....

51. Chương 51

Viện Viện nói các cô Lương gia đều hà khắc, xoi mói để ý, nhưng theo tôi thấy, Lương đại tiểu thư đúng là làm người ta đưa mắt nhìn, nhưng đối nhân xử thế, giải quyết công việc rõ là thông minh lợi hại. Dù sao tôi vẫn thấy chị ta hình như đã phát hiện được cái gì đó, nhưng đứng cùng với người như vậy, suy nghĩ của bạn sẽ luôn vô tình bị đánh lạc hướng.

Ngoại trừ phương hướng, căn bản không thể nắm được chút dấu vết nào.

Chị ta đối với tôi rất thân mật, không ngừng lãnh giáo tôi đủ loại vấn đề, không ngừng lấy tôi ra trêu chọc, luôn miệng nói với tôi là “vừa gặp đã hợp”, rẽ ngang rẽ dọc muốn mời tôi ở cùng với chị ta mấy ngày, cứ lèo đèo liên tục ồn ào lừa gạt, cuối cùng, cuối cùng làm cho tôi vào ở trong biệt thự riêng theo phong cách Greenwich của chị ta.

Ban đêm Lương Trạm lái xe đưa chúng tôi về, ông Hà nói để ông kêu lái xe đến, Lương đại tiểu thư lại nói đã lâu không có cùng người em trai này nói chuyện riêng, khăng khăng đòi Lương Trạm phải đích thân chở, về mặt Viện Viện có chút lo lắng, nói thương tích của anh còn chưa hoàn toàn hồi phục, lại bị Lương đại tiểu thư mạnh mẽ ép trở lại. Bà Hà cuối cùng cười nói, quả nhiên mọi người đồn chẳng sai, phàm là chuyện mà Lương Á như đại tiểu thư đã quyết định, trên căn bản đã là chuyện ván đã đóng thuyền, không có đường quay lại.

Lương Trạm lái xe, Lương đại tiểu thư nói thích rộng rãi, nhất quyết muốn tôi ngồi ghế phụ, lúc xe đi tới gần biệt thự, Lương đại tiểu thư bỗng nhiên muốn xuống xe, nói là để quên đồ ở Hà gia, phải đi về tìm. Lương Trạm nói để anh về đó tìm, Lương đại tiểu thư lại không đồng ý, chẳng biết đã sắp đặt lúc nào mà vừa dứt lời, đã có một chiếc xe đi đến, trong nháy mắt đã đưa Lương đại tiểu thư rời đi. Tôi sững sờ ở trên xe, không biết chị ta an bài như thế đến tột cùng là có ý gì.

Lương Trạm ngồi ở ghế lái, im lặng không mở miệng nói gì. Lần này gặp mặt, anh trước sau không để ý tới tôi, tôi xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, lại càng không biết nên mở miệng như thế nào.

Không khí bên trong xe vô cùng áp lực, tôi nghĩ nghĩ, rồi nói: “Tôi chưa bao giờ đến đây, nên xuống xe nhìn phong cảnh chút.” Đẩy cửa xe ra, đi chậm chậm dọc theo đường.

Quang cảnh theo phong cách Greenwich tuyệt đẹp, biệt thự của Lương đại tiểu thư ở bên cạnh đài thiên văn hoàng gia, xét về lộ trình thì xuất phát từ nơi này, leo đến đỉnh sườn núi, là có thể thấy một địa điểm thần kỳ vừa ở tây bán cầu, vừa ở đông bán cầu trong truyền thuyết kia. Chẳng qua tất cả chỗ này đã thuộc về sở hữu tư nhân, chung quanh đều là bóng đêm vắng lặng, chỉ có đèn đường thấp thoáng trong bụi cỏ phát ra ánh sáng ảm đạm, dọc đường đi, chỉ nghe thấy tiếng gót giày va vào mặt đất, một nửa tiếng người cũng không có.

Đi chỉ chốc lát, bên cạnh cuối cùng lại có thêm một người. Tôi xoay mặt nhìn, bắt gặp ánh mắt phức tạp của anh.

Bỗng nhiên không biết vì sao lại tức giận như vậy, tôi cắn răng, nói: “Chúng ta nên cách xa nhau đi! Tôi thấy anh thật sự không cần miễn cưỡng đi theo tôi đâu!” Bước nhanh hơn, cuối cùng nghe thấy anh gọi tôi: “Tây Tây.....”

Xoay mặt, nhìn anh, bắt gặp ánh mắt anh phức tạp, nhìn tôi một lát mới mở miệng, nói: “Hà gia ở Luân Đôn thế lực rất lớn, khắp nơi đều có tai mắt.....”

“Tôi cho là chúng ta mặc dù không thể..... cũng coi như là bạn bè!” Tôi nghĩ nghĩ, rồi từng chữ từng câu nói: “Tôi bây giờ..... đang sống chung với Đại Oai!”

Anh im lặng rất lâu, mới nhàn nhạt đáp: “Anh biết.....”

Lại đi về phía trước một lát, anh hỏi tôi: “Mu bàn tay không sao chứ.....”

“Không sao!” Tôi rút cuộc xoay mặt nhìn: “Cuối cùng vì sao anh lại bị thương?” Cẩn thận nhìn anh một cái, lại ánh sáng yếu ớt, mà thấy sắc mặt anh tái nhợt, đáng vẻ vẫn vô cùng tiêu tụy.

Anh nhìn một cái, như cũ nói: “Không sao.....”

Lại chẳng có đề tài gì để nói, ngay cả cảm hứng nhìn ngắm phong cảnh cũng bị ảnh hưởng. Một mỗi lại bước mấy bước, tôi nhẹ nhàng thở dài, nói: “Trở về đi thôi.....”

Ban đêm nghỉ ngơi ở trong biệt thự của Lương đại tiểu thư, tắm rửa xong đi ra, thấy Lương Trạ bị ấn chặt lên trên ghế sa lon phòng khách. Lương đại tiểu thư vừa lột áo của anh, vừa nói: “Tây Tây lại đây giúp đi.....”

Lương Trạ thấy tôi đi qua, theo bản năng mà đưa tay kéo áo, lại bị Lương đại tiểu thư mạnh mẽ đè lấy.

Tôi đã đi qua, thấy cả ngực anh đều quấn băng gạc mà kinh hãi nói: “Sao lại bị thương nặng thế này?” Rồi tôi lấy lại bình tĩnh, hỏi Lương đại tiểu thư: “Giúp thế nào đây?”

Lương đại tiểu thư nói: “Cậu ta bị thương quá nặng, lúc đầu ở châu Phi lại không được chữa trị tốt, cho nên mới bị lan rộng, mấy ngày hôm trước vẫn còn nằm trên giường bệnh đấy..... Mấy ngày qua không biết là đã uống nhầm thuốc gì, mà lại làm như người mạnh khỏe, còn có sức đi loanh quanh ngắm cảnh.” Sau đó lại cười cười nói: “Người thì dơ hầy, một thời gian rồi chưa tắm rửa, lại không thích người khác làm giúp. Tôi cả ngày bận bịu nên không có nhiều thời gian, cô cẩn thận, giúp cậu ta rửa sạch vùng da chung quanh vết thương, cẩn thận đừng chạm vào vết thương đó.....” Chị ta giơ miếng bông thấm còn đưa cho tôi, nói: “Giao cho cô đó! Tôi còn có việc gấp cần xử lý, ban đêm chưa chắc có thể về được.....” Nói xong chị ta cầm lấy túi xách đi ra ngoài. Tôi ngay cả một câu còn chưa kịp nữa nói, đã nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách ở bên ngoài.

Lòng tôi càng lúc càng cảm thấy bất an, cảm giác hành động cử chỉ của Lương đại tiểu thư quá mức kỳ lạ, rõ ràng có vấn đề, nhưng cuối cùng lại bị diện tích băng gạc lớn đến kinh khủng trước ngực anh hấp dẫn sự chú ý, cẩn thận thăm c, giúp anh rửa sạch, tôi nói: “Bị thương thành như vậy, sao lại còn làm việc.....” Bàn tay nhẹ nhàng đụng phải da anh, anh rụt lại, nhìn tôi, cuối cùng không tránh nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Gần lành rồi, đã sắp cắt chỉ được rồi, chỉ tại chị hai anh lo lắng, còn nói phải băng lại.....”

Thoa c, xong, tôi nghĩ nghĩ, nói: “Anh chờ một chút, tôi cẩn thận giúp anh lau người.....”

Vừa chạm vào nước, thì nghe thấy anh nói: “Thật ra tự anh cũng thường xuyên lau người”

Tôi không nói lời nào, để anh ngồi ở trên ghế, đổ nước vào trong chậu, thấm ướt khăn lông, rồi ngồi chồm hổm, giúp anh chà lau từng chút từng chút một. Chà lưng xong, tiếp theo là cánh tay. Tôi nhẹ nhàng kéo cánh tay anh ra, xoa dưới nách của anh, bỗng nhiên người tôi cứng lại, bị anh nhẹ nhàng ôm lấy.

Tim tôi đập liên hồi, song đảo mắt một cái liền cảm giác được anh đã buông lỏng cánh tay.

Tôi âm thầm lau mồ hôi, động tác trên tay cũng nhanh hơn, nhanh chóng giúp anh lau người xong, cầm lấy áo sơ mi, chuẩn bị giúp anh thay, lại thấy anh vô ý nói một câu: “Anh không muốn mặc đồ nghiêm chỉnh.....” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt trong trẻo.

Câu nói này sao mà quen đến thế!

Tôi nhớ, nhiều năm trước, mình từng ở vào một đêm nào đó, đổ b, mắt, thấp thỏm bất an nói với anh: “Tối nay anh đừng mặc đồ nghiêm chỉnh.....”

Đáy lòng bỗng nhiên đau xót, tôi hít sâu, cười hỏi: “Chẳng lẽ anh định mặc đồ ngủ của chị anh sao?”

“Nấu mì cho anh đi..... Tây Tây!” Anh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, từng chữ từng câu nói: “Anh muốn ăn mì s,!” Rồi anh trực tiếp lấy khăn tắm, vắt lên người, s, bước đi vào bếp.

Trong nháy mắt, tôi không khỏi cảm thấy khổ sở, tôi s, mũi, sau đó, mỉm cười, nói: “Hay nha! Anh có thể giúp tôi nhồi bột không?”

Trong bếp của Lương đại tiểu thư có đầy đủ mọi thứ, tôi đổ bột mì ra, đánh trứng gà, mỉm cười nói: “Lâu lắm rồi không động tay, không biết rốt cuộc có còn làm được hay không.....”

Anh không nói một lời, đi đến đây, châm nước, giúp tôi nhào bột, cứ làm như bột mì có thù oán gì với anh mà dùng sức đè nó xuống thật mạnh. Nhào xong một cục, đặt qua bên; lại tiếp tục nhào thêm một cục nữa rồi lại đặt qua bên.....

Tôi nói: “Đủ rồi.....”

Anh làm như không nghe thấy, tiếp tục đổ bột mì, châm nước, nhào bột.....

Lại đổ bột mì, lại thêm nước, lại nhào.....

Mặt tô màu bạc nhanh chóng bị lớp bột sền đặc dính đầy, không còn sáng choang như trước.

Tôi cuối cùng nhịn không được đưa tay, bắt lấy cánh tay anh, tôi nói: “Đủ rồi.....”

Tay của anh dừng lại, hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng, chậm rãi nói: “Lúc mẹ gả cho ba anh, ở Hồng Kông vẫn theo chế độ đa thê. Bà ấy mười sáu tuổi đã được gả đi, nhưng mãi đến hai mươi tám tuổi mới sinh anh. Bởi vì không sinh anh ở trong giai đoạn được cưng chiều nhất, cho nên ngay từ lúc chào đời, anh đã không được cả nhà coi trọng. Bà ấy vì để cho anh có tiền đồ, mà phải chịu khổ, phải hạ mình nhẫn nhịn, nghĩ hết mọi cách lấy lòng bà lớn, cam tâm dùng thái độ của một người hầu mà phụng dưỡng bà lớn. Bởi vì quan hệ nhập nhằng này, mà cả trong gia tộc, duy chỉ một mình chị cả con mẹ lớn này là đối với anh còn có phần tình nghĩa.....”

Anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Mẹ anh vốn là cũng là tiểu thư nhà người ta, vì duy trì thân phận, cả đời cũng không xuống bếp, nhưng bởi vì bà lớn thích ăn mì sặc, mà dành thời gian đặc biệt luyện tập. Cho nên từ nhỏ đến lớn, anh chỉ ăn được đúng một món duy nhất mà bà ấy tự tay làm, chính là món mì sặc này..... Giáng sinh năm đó, lúc gặp em ở trong công ty, anh vừa mới kết thúc một vụ mua bán lớn nhất trong đời, nhưng tối đến anh lại nhận được điện thoại, bảo anh đem toàn bộ vụ mua bán này chuyển cho em năm của anh, bởi vì nó sắp đâm hỏng với con gái một nhà nào đó, cần phải có chút gì đó trong tay. Mẹ anh không cam lòng, tối nhà tìm ba anh cầu xin, lỡ tay làm rơi vỡ một cái gậy như ý của ba, nên bị đánh tới gãy chân.....” Anh từ từ nhắm mắt lại, từng chữ từng câu nói: “Bà ấy đã không thể xuống giường được, nhưng lúc gọi điện thoại cho anh, lại hết sức vui mừng, nói ba anh cuối cùng cũng ở trước mặt bà ấy thừa nhận trong tất cả mấy đứa con, anh là đứa giỏi nhất.....”

Tôi nghe mà kinh hãi, đoán đo hỏi: “Vậy bác gái bây giờ.....”

“Bà ấy không thể đi đứng được nữa!” Anh ngáp ngừng một chút, bỗng nhiên hạ thấp giọng xuống, kẻ sát vào lỗ tai tôi, nhẹ nhàng mà từng chữ từng câu nói: “Sau đó anh lảng máng biết tin, anh hai của anh qua đời, hình như có liên quan đến mấy bà vợ nhỏ, cho nên sau đó, tất cả các bà ấy..... đều không thể đi đứng được nữa!”

Trong nháy mắt có cảm giác lạnh cóng như băng tuyết ở đâu sụp xuống người, tôi cảm thấy mình sắp run lên.

Đây là xã hội pháp chế đó..... Sao bí mật đằng sau những gia đình nguy nga tráng lệ nhất này, lại đầy những đấu tranh kinh khủng và đẫm máu như vậy?

“Anh từ nhỏ đã từ trong bóng tối lớn lên, cho nên cũng không tin tưởng, trên thế giới sẽ có ánh mặt trời thuần khiết như vậy.....” Ánh mắt của anh dần dần trôi xa, giọng nói dần dần trầm thấp: “Bọn họ nói cho anh biết, có một người con gái, từ lúc đầu tiên nhìn thấy Viên Viên, đã không giống những người khác, không hề biểu hiện một chút vẻ khinh thường hay sợ hãi nào. Cô ấy sẵn lòng vươn cánh tay của mình ôm lấy cô ấy (Viên Viên), bảo vệ cô ấy, bất kể sức lực có ít dường nào, cũng sẵn lòng chia sẻ với người khác.....”

Khóe môi anh lộ ra nụ cười nhạt, chậm rãi nói: “Đáng tiếc khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy ở quán trà, cô ấy lại bất ngờ bị một vụ nổ làm bị thương. Là anh đã tự mình ôm cô ấy, đưa cô ấy đến bệnh viện, bởi vì nhìn thấy cô ấy yếu như thế, mà lại có một sức mạnh trong sáng hiếm thấy phát ra từ trong nội tâm, hấp dẫn anh không tự chủ mà tiến tới gần..... Anh đã vô số lần đến bệnh viện nhìn cô ấy, cách lớp thủy tinh, đã nhìn thấy cô ấy cười, nụ cười phát ra từ sâu trong lòng này tràn đầy mùi nắng, cảm thấy chút lưu luyến, lại có chút tự ti; muốn đưa tay bắt lấy, lại tràn đầy khiếp sợ.....”

Tôi vốn đang cố sức xoa mặt, dần dần, lại dừng lại không động đậy.

Anh là đang nói.....

“Anh phải rất nhiều người, thu thập lý lịch trưởng thành của cô ấy, thật bất ngờ, cô ấy thậm chí còn không phải trưởng thành từ trong một hoàn cảnh tràn đầy yêu thương. Anh không thể hiểu, một người sinh trưởng từ trong giá lạnh và cô độc lại có thể tràn đầy rạng rỡ khắp người như thế..... Cho nên, anh tính trực tiếp gặp cô ấy.....” Anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Song, vừa gặp mặt, anh liền phát hiện, cô ấy chẳng những đơn giản chân thật, hoạt bát đáng yêu, kỳ quái hơn là, quý tích trưởng thành giữa chúng tôi chênh lệch khổng lồ, nhưng quan niệm nhận thức về thế giới, về cuộc đời, nhất là về lịch sử và văn hóa lại vô cùng ăn ý, chỉ qua một bữa tiệc rượu, lại khiến anh có cảm giác tri âm.....”

Đúng vậy, ngay từ đầu anh vẫn luôn hiểu tôi; cũng như ngay từ vừa thấy anh tôi vẫn luôn hiểu được anh. Một tối uống rượu kia, tôi cũng vậy, từ trong lòng xuất hiện cảm giác tri âm nào đó!

“Cô ấy uống say, cho nên một lần nữa, anh bế cô về..... Cô ấy vừa mới ở đây đi làm trong quán rượu này hai tháng gần gũi, bà chủ quán rượu lại che chở cô như em gái mình, dọc đường cứ đi theo anh đưa cô ấy đến bệnh viện mới yên tâm, cuối cùng nói với anh, đó là một cô gái không thể tốt hơn, anh nhớ phải chăm sóc cô ấy cho tốt..... Anh lập tức định giải thích cô ấy không phải là bạn gái anh, lời đến khóe miệng, lại nói không ra. Trong khoảnh khắc khẩn trương như thế, anh phát hiện ra mình lại đang bất tri bất giác rung động, nhưng anh thật ra đã có gia đình, từ lâu đã không có tư cách như vậy.....”

Tôi không biết từ lúc nào đưa tay, cầm tay của anh, lòng bàn tay run lên, nhưng không cách nào mở miệng nói chuyện — tôi biết mình đối với anh là vừa thấy đã yêu, chân lún sâu vào bùn, nhưng thì ra là, thậm chí anh còn rung động sớm hơn tôi sao?

“Anh không dám gặp lại cô ấy, ngay cả buổi sáng ngày hai mươi bốn, lúc chuẩn bị cử đi tặng quà ở công ty, bỗng nhiên ở trong đám người lại thấy cô ấy, cảm thấy không khỏi áp lực và căng thẳng, liền tạm thời hủy bỏ quyết định tặng quà..... Song, không ngờ, vào lúc ban đêm, lửa giận bốc lên đầu, lại ở trong công ty, một mình, lại gặp cô ấy.....”

Trước mắt dường như thấy vị tiên sinh nổi giận đá cửa, tôi lại mở cửa, bị anh không khống chế được đá ngã xuống đất.....

“Tối hôm đó, anh chẳng những thấy được cô ấy cười, còn nhìn thấy cô ấy khóc; Chẳng những thấy cô ấy rức rở, cũng nhìn thấy cô ấy cô độc..... Kim lòng không đậu liền ôm cô ấy vào lòng, bỗng nhiên có cảm giác ích kỷ, anh muốn nhìn, trên thế giới có thật tồn tại một cô gái như vậy hay không, không coi trọng thân phận, không coi trọng địa vị, không màng danh lợi, không cần bất cứ thứ gì, chỉ coi trọng chính bản thân, cùng với, những phút giây chung sống vui vẻ.....”

Tôi không biết bắt đầu từ lúc nào, mà không thể thấy rõ cái thế giới này, trước mắt cứ như có mưa phùn lất phất.....

Tôi cũng vẫn biết là mình ngốc, lúc đang yêu, mù quáng theo đuổi cái gọi là cảm giác hư vô mờ mịt, đến lúc mình đầy thương tích vẫn không biết hối hận.....

Song, tôi không có cách nào không ngốc, từ đầu tới cuối, thử qua đủ loại phương pháp, trải qua vô số lần tự kiểm điểm và tự trách, kết quả là, vẫn không hối hận!

Tôi thật sự không biết ngày mai sẽ như thế nào, song giờ khắc này, xin cho tôi, vui vẻ lại vì anh mà nấu mì sặc một lần!

Đây là một người từ nhỏ đã cô độc từ trong bóng tối tìm đường thoát ra, trưởng thành phấn đấu, và món mì sặc, mà từ nhỏ đến lớn là món ăn duy nhất để lại cho anh cảm giác ấm áp và sáng sủa..... Không phải sao?!

52. Chương 52

Mấy ngày sau, có Lương đại tiểu thư làm chủ, Lương Trạ trên căn bản đã bị ép ở lại Greenwich điều trị. Còn Lương đại tiểu thư thì luôn lấy cớ là có việc quan trọng phải giải quyết mà ngày nào cũng để hai chúng tôi ở lại trong biệt thự.

Tôi thật sự không biết chị ta làm như vậy cuối cùng là có ý gì, nhưng thấy anh bị thương nặng như vậy, mặc dù đã ở vào giai đoạn hồi phục, trong lòng vẫn rất lo lắng, cũng cảm kích chị ta đã cho tôi một không gian cùng hoàn cảnh như vậy, để cho tôi có thể có cơ hội chăm sóc anh.

Bởi vì không muốn gây ra phiền phức không cần thiết, cho nên mỗi ngày cũng chỉ loanh quanh ở phạm vi chung quanh biệt thự tư nhân, sáng sớm rời giường, ăn chút cháo loãng cùng bánh bao, sau đó cùng đi tản bộ, hít thở không khí trong lành, trở lại biệt thự, thấy trước cửa có đặt sẵn hoa tươi cùng rau xanh.

Vào cửa, đeo tạp dề, quét dọn vệ sinh, rửa rau, nhặt rau, nấu cơm, giặt quần áo.

Cho dù là tôi đi tới chỗ nào, cũng thấy anh đi theo phía sau, nhin không được mà cười nói: “Anh là không phải là rảnh quá hóa sợ đấy chứ, nếu không thì tìm mấy cục than củi mà rửa đi, xem bao lâu thì có thể trắng xanh ra?” Đuổi anh tới thư phòng đọc sách, cũng chỉ được mấy phút, lại thấy anh đi tới, nhất quyết lẻo đẻo theo sau tôi mãi, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là giao mấy việc vặt phù hợp cho người vốn đang bị thương như anh, hai người cùng nhau làm, lúc này mới dần dần cảm thấy trôi chảy hẳn.

Tài nấu nướng vẫn trẻ như trước, mỗi một món cơm canh đều vô cùng tốn sức, mùi vị rồi tinh rồi mù, nhưng anh lại ăn vô cùng vui vẻ, bữa nào cũng ăn hết sạch thức ăn, ngay cả cơm cũng không để thừa. Đưa anh cái áo sơmi đã giặt hồ sạch sẽ, đặt ở trên cầu ủi, cẩn thận dùng bàn ủi là qua mỗi một đường mảnh trên áo, treo áo lên giá, cười nói: “Khi còn bé em đã đọc không ít tiểu thuyết ngôn tình, cứ tưởng là người có tiền đều không giặt quần áo, mặc bẩn rồi thì trực tiếp quăng đi!” Ngón tay nhẹ tháo cổ tay áo, khẽ kéo khuy cài lên, vẫn thấy trên tất cả khuy áo của anh đều khắc hai chữ “ll” sáng loáng.

Đem một đồng hoa tươi lộn xộn chăm chú cắt sửa, cắm từng cành vào bình sứ Ngọc Hồ Xuân men xanh, xuyên kẽ hoa rách lá, nhìn anh quỳ phục ở trên sàn nhà phía đối diện, đưa tay khảy khảy những cành thừa tôi đã cắt bỏ, trên mặt lại mang theo nụ cười nhạt, nhìn tôi không chớp mắt.

Bỗng nhiên có chút ngưng ngừng, tôi cắn môi, mỉm cười nói: “Em chưa bao giờ nghiên cứu nghệ thuật cắm hoa.....”

Anh mỉm cười, nói: “Có thể trở lại bản sắc tự nhiên mới thật sự là nghệ thuật!”

Chuẩn bị đồ xong xuôi, ngã người lên sa lon xem ti vi, theo lời Lương đại tiểu thư dặn dò không cho anh xem các chương trình liên quan đến đầu tư tài chính và kinh tế, mà chọn một chương trình đời sống. Trên màn ảnh là một mỹ nữ tóc vàng dùng giọng điệu vô cùng khoa trương cùng ra dấu tay dạy đủ loại mẹo nhỏ cuộc sống. Đoán chừng là bởi vì “hiệu ứng biệt thự” mà liên tục mấy đêm, tôi trần qua trở lại không cách nào ngủ ngon, cứ như vậy xem ti vi, lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ, áo ngoài được nhẹ nhàng cởi ra, áo lót và quần lại vô cùng gọn gàng. Kéo rèm cửa sổ ra, thấy sắc trời đã sẫm tối, nhẹ nhàng mang dép đi ra ngoài, lần đầu tiên, lại thấy anh đứng ở trong bếp khua nồi xềng. Ánh đèn mờ nhạt hắt lên lưng anh một vầng sáng ấm áp — thì ra là anh vậy mà lại tự mình xắn tay vào bếp nấu cơm sao? Lúc trước tôi cũng không biết!

Bất tri bất giác mà nhìn đến ngây người. Trong mắt tôi, bóng lưng của anh vẫn chính là cảnh đẹp không gì có thể thay thế. Đứng nghiêm ở cạnh cửa một lát, tôi quyết tâm đem ngày bóng lưng kéo vào ghi tạc trong lòng, làm thành một bí mật vĩnh không nói cho anh biết.

Thức ăn rất đơn giản, một đĩa rau xà lách, một đĩa dưa chuột lạnh, một đĩa khoai tây xào, một đĩa salad trái cây, cộng thêm súp thịt bò tôi đã ninh từ trưa.

Anh quay đầu nhìn tôi, nói: “Tỉnh rồi hả?” Sau đó anh mỉm cười nhìn tôi, nói: “Anh chỉ chuẩn bị được mấy thứ đơn giản.....”

Tôi gật đầu, mỉm cười, nói: “Tài nấu nướng của em cũng chẳng đến đâu.....”

Màu sắc và kiểu dáng đồ ăn quả thật đơn giản, nhưng mùi vị cũng không tồi. Tôi cũng không hiểu sao mình lại ăn ngon miệng hẳn, thậm chí có thể khoa trương bởi thêm một chén cơm nữa, ăn còn chưa hết; lại xới một chén, nhanh chóng ăn; sau đó, tiếp tục, xới một chén nữa.....

Anh bỗng nhiên đưa tay vỗ lưng tôi, nói: “Ăn từ từ.....”

Bị anh vỗ, không biết sao lại bỗng nhiên bị nghẹn, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, cúi người ngồi xổm xuống, muốn nôn mấy thứ đồ ăn ra, nhưng không biết cuối cùng là những thứ gì chần ở bên trong mà cứ nghẹn cứng ở giữa ngực và bụng, khó chịu muốn chết, cho dù thế nào cũng không cách nào nôn ra được.

Nghẹn đến mức nước mắt cũng nhanh chóng chảy ra, tôi đưa tay lấy khăn lông, làm ướt, rồi lau lên mặt, vỗ nhẹ, chậm rãi, chậm rãi, đem những thứ làm người ta khó chịu đẩy trở về.

Anh cũng đi tới đưa một ly nước chanh cho tôi rồi nói: “Cẩn thận một chút!”

Tôi cầm lấy ly nước, uống hai ngụm, nhẹ nhàng nôn ra, cố gắng thuận thuận khí, mỉm cười, ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Được rồi, không sao. Đều tại anh nấu đồ ăn ngon quá mà.....”

Anh yên lặng nhìn một cái, rồi nói: “Anh đi hút thuốc.....” Đi tới bên ban công, tay chống vào lan can, yên lặng nhả khói. Bên ngoài đã tối đen, trên ban công, bóng dáng, nét mặt của anh đều nhá nhem nhạt nhòa, chỉ thấy được một đốm đỏ cháy lên trong bóng tối, rồi lụi tàn.

Rửa xong bát đĩa, lại cùng nhau tản bộ.

Thời tiết vô cùng tốt, chung quanh đều là cây xanh bao quanh, không khí vô cùng trong lành. Lương Trạ nói, cách Greenwich là nơi mà kinh tuyến gốc chạy qua, múi giờ cùng kinh độ ở đó đều lẻ, vô cùng hiếm có, nếu đã tới đây thì không thể không ngắm sao.

Tôi thật sự không hề có chút kiến thức nào về thiên văn học, còn anh lại biết không ít, đi tới đỉnh sườn núi, chỉ vào bầu trời sao, nói từng cái một cho tôi biết, mỗi vùng theo thứ tự là chòm sao gì, có nguồn gốc như thế nào. Tôi vô thức đưa tay chỉ lên bầu trời, hỏi anh: “Là chỗ này hay chỗ đó?”

Anh nói: “Không đúng, là chỗ này..... Tây Tây!” Anh vươn tay trái ra, vô cùng tự nhiên ôm eo tôi, tay phải cầm tay phải của tôi, từ từ giơ lên, chỉ cho tôi bố cục trong bầu trời sao phía xa xa.

Trong vũ trụ mênh mông vô ngần như vậy, có không biết bao nhiêu là ngôi sao. Không biết những ngôi sao đang không ngừng di chuyển trong tầm mắt kia, là nhất định vĩnh viễn cô độc di chuyển, hay là vào một khoảnh khắc nào đó, thế nào cũng sẽ va phải một ngôi sao khác? Nhưng nếu hữu duyên và phải, trong nháy mắt kế tiếp, có phải lại bị đủ loại sức hút phát sinh vô tình đẩy ra, vô tình ngăn cách hay không?

Gió thổi tới làm tôi có cảm giác nóng lạnh giao thoa.

Tầm mắt đột nhiên có chút mơ hồ, bỗng nhiên nhìn bầu trời sao, tôi cười nói: “Về phương diện thiên văn vật lý em rất ngốc, cái gì cũng nhìn không hiểu!” Tôi nhẹ nhàng đi về phía trước mấy bước, thoát ra khỏi ngực anh, vẫn ngửa đầu nhìn bầu trời sao, tránh cho có một số thứ thừa dịp tôi cúi đầu mà trong nháy mắt chảy ra.

Sau lưng là một mảnh yên lặng, hồi lâu, mới lại nghe thấy anh nói: “Hay là chúng ta dùng kính viễn vọng ngắm sao đi!”

“Thôi!” Tôi vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời, mỉm cười nói: “Thứ gì nhìn kỹ quá, sẽ không còn xinh đẹp như vậy nữa. Em thì đặc biệt ghét mấy người đã đi lên mặt trăng, chụp mấy tấm hình trụi lủi như vậy, phá hủy hình ảnh hăng nga, thỏ ngọc, cây quế, cùng với Cung Quảng xinh đẹp trong lòng trong mắt em.....”

Ban đêm trở về, vẫn nấu mì sặc cho anh, nấu xong mới nhớ tới hỏi anh: “Còn ăn được không? Em thấy cơm tối anh ăn cũng không ít.....”

Anh không nói một lời, bưng qua, vui đầu ăn, còn phát cả tiếng xồn xột.

Tôi nhin không được cười nói: “Em nghe Viên Viên nói, nhà các anh đặc biệt xoi mói để ý, ăn uống mà phát ra tiếng lớn như vậy cũng không có vấn đề gì sao?” Nói ra rồi, bỗng nhiên tôi sững sốt, thấy anh ngẩng đầu nhìn tôi, một miếng mì còn đang nhét một nửa trong miệng, rồi cuống không cách nào nhúc nhích.....

Một ngày kia dậy sớm, Lương đại tiểu thư đã tới, nói: “Hai người cứ ở trong phòng buồn bực cũng không phải là một chuyện hay, Tây Tây hiếm khi được tới London một chuyến, hay là đi ra ngoài chơi một chút ha!”

Vốn là tới đây nghiên cứu và thảo luận, thuận tiện đi du lịch, đương nhiên là kế hoạch đi tham quan khắp nơi một chút, nhưng thứ nhất thân thể của anh không khỏe, vết thương chưa được chữa trị hoàn toàn hồi phục; Thứ hai tôi cũng không quên anh đã nói đến cái “tai mắt” đó, thật sự không muốn để lại bất cứ dấu vết và nhược điểm nào, để bị Hà gia và Viện Viện xem là kẻ thù. Trong thâm tâm, thật ra cũng chỉ muốn tận tâm tận lực chăm sóc anh mấy ngày, vì anh làm chút chuyện đủ khả năng làm, ít nhất là nấu thêm mấy chén mì sặc ngon lành cho anh, khách quan mà nói, ngược lại tôi thấy chuyện ngắm cảnh du lịch... cũng chỉ là thứ yếu, nghĩ như thế, tôi cười, chuẩn bị lời nói dụ dỗ từ chối, lại nghe thấy Lương Trạ mở miệng, mỉm cười nói: “Từ nhỏ đến lớn, năm nào cũng tới London mấy lần, nhưng lần nào cũng đều là mang theo công việc đi tới đi lui rồi vội vã trở về, quả thật không có thời gian và cơ hội để du lịch ngắm cảnh.”

Nghe anh nói như vậy, lời từ chối vốn là đến khoe miệng liền nuốt trở về, tôi chỉ mỉm cười nói: “Chẳng qua là làm phiền Lương tiểu thư quá, thật sự ngại quá!”

Lương đại tiểu thư suy nghĩ rất chu toàn, dọc đường cùng chúng tôi đi tham quan, liên tục kéo tay tôi, dẫn dắt tôi nói chuyện, người ở bên ngoài nhìn vào, chắc chắn cho là tôi cùng chị ta rất hợp ý, như thế, thật ra cũng là tránh cho tôi lo lắng không cần thiết.

Bởi vì sức khỏe của Lương Trạ còn chưa tốt, nên chỉ chọn một lộ trình kinh điển. Đầu tiên là tới Vòng quay Thiên niên kỷ. Từ 135 thước trên trời cao quan sát cảnh sắc cả khu vực thành thị, đây không chỉ là một cái đu quay thời thượng mà khổng lồ cao chọc trời mà quả thật còn giống như là một con mắt của thượng đế, chiếu rọi đủ loại kiến trúc san sát và rừng cây rậm rạp khắp xa gần khu vực thành thị London, nhìn từ phía xa xa đập vào mắt là một góc sông Thames, lại giống như một giọt nước mắt rơi xuống nhân gian.

Muốn truy tìm một giọt nước mắt thượng đế kia, cho nên lập tức lại lên bến tàu đi thuyền. Lương đại tiểu thư đặc biệt bao hết một chiếc thuyền, chỉ đem theo mấy người tín nhiệm nhất lên thuyền, từ từ đi dọc theo bờ Nam sông Thames. Ven bờ cảnh trí quả thật lạ thường, dọc đường là tòa Nghị viện, thánh đường St. Paul, tháp London cùng tháp cầu từng cái từng cái vụt qua trước mắt, đồng thời cũng có không ít khu nhà lầu đại diện cho phong cách kiến trúc mới. Các loại kiến trúc mới cũ lộn lạo tạo ra một bầu không khí pha trộn giữa lịch sử và thực tế.

Lương đại tiểu thư đi tới trên bong thuyền hóng gió, vẫn để tôi ở lại trong khoang thuyền với Lương Trạ.

Tôi dần dần cũng quen, không cự tuyệt nữa, đưa tay, bóc trái cây cho anh ăn. Gió thổi qua, có mấy sợi tóc xõa bay trong gió, bỗng nhiên có cảm giác anh tự tay, bắt lấy sợi tóc đang chao nghiêng của tôi, tôi không động đậy, làm như không biết, đợi bóc trái cây xong, mới từ từ quay đầu, từ từ để sợi tóc từ trong lòng bàn tay anh trượt ra, đưa trái cây cho anh, tôi nói: “Từ lâu em đã muốn tới đây tham quan, thật sự không tệ.....” Tôi xoay mặt, thấy anh ngắm nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy cảm xúc và những yếu tố tôi không cách nào hiểu được.....

Ánh nắng rất đẹp, từng mảnh từng mảnh chiếu vào trên bong thuyền, dội ánh vàng khắp nơi.

Miệng vết thương của anh nhất thời vẫn không thể hoàn toàn khỏi hẳn, song ngày tháng cứ như vậy, cuối cùng sẽ không thể tiếp tục kéo dài mãi.

Thượng đế đã mượn bàn tay kiến trúc sư, để lại trong nhân gian một con mắt quan sát trò đời, không có ý mà chỉ làm cho người ta thấy tốt đẹp, phồn hoa và an tường, mà lặng lẽ che giấu sự nghèo túng, khó khăn cùng lo lắng. Song, có mắt thì dù sao cũng sẽ có nước mắt, ngay cả thượng đế còn như thế, thì một con người trần thế vội vàng làm sao có thể hy vọng đến một ngoại lệ nào đó chứ?!

53. Chương 53

Có chút yêu thích lắng đọng nơi sâu thẳm trong lòng, lại liên quan đến những việc vốn có, bất luận như thế nào cũng khó mà phai nhạt; giống như, có chút nếp nhăn nơi đuôi mày khóe mắt, tri kỷ nhìn nhau, bất luận như thế nào cũng khó mà giải thích.

Mấy ngày tiếp theo là lần lượt đến thăm các điểm tham quan nổi tiếng ở Luân Đôn đã chọn trước đó.

Lương đại tiểu thư hỏi chúng tôi: “Còn muốn đi đâu nữa không?”

Gần như là không chút nghĩ ngợi, tất cả đồng thanh nói: “Bảo tàng Anh!” Nói xong, hai chúng tôi ngẩng đầu, liếc nhìn nhau cười một tiếng.

Đương nhiên là bảo tàng rồi!

Khai thác những sóng gió, chìm nổi của lịch sử luôn là lựa chọn thống nhất số một khi hai chúng tôi đi dạo.

Bảo tàng này đã trải qua hơn mười năm “lừa gạt, cưỡng đoạt”, đem di tích của các nền văn minh trên thế giới nhất nhất thu vào trong túi, vậy nên mới tạo thành được một bảo tàng với quy mô khổng lồ hơn 700 vạn hiện vật sưu tập của hôm nay. Từ lúc sáng đi vào mà đến tối mới trở ra, cẩn thận đến xem thật kỹ các loại chai lọ thời tiền sử, sau đó loanh quanh ở trong khu Ai Cập và Hy Lạp một hồi, đặc biệt khi đến chiêm ngưỡng tác phẩm “tư bản luận” của Mark được bày trong sân Great Court, rồi đi lúc, vẫn có cảm giác chưa thỏa mãn.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, thấy sắc mặt anh hết sức tái nhợt, chắc là thể lực đã cạn kiệt quá rồi, trong lòng tôi thấy lo lắng nên nhanh chóng trở về biệt thự, đổ nước nóng, cẩn thận giúp anh chườm nóng từ đầu đến chân. Khăn lông lau đến chỗ nào thì chỗ đó dần ấm lên, bỗng nhiên tôi bị anh ấn tay lại, thở dài hỏi: “Sao em lại chịu đối đãi với anh như vậy?”

Tôi nghĩ nghĩ, rồi thản nhiên mỉm cười nói: “Nếu như đổi lại là Đại Oai hay là Viện Viện thậm chí là Lâm Giang Dương bị thương, nhờ em chăm sóc thì em cũng đối đãi giống vậy!” Tôi cắn môi, nói từng chữ: “Mọi người đều đã thật tâm đối xử tốt với em, cho nên..... em sẵn sàng làm việc này.” Lời tôi nói hoàn toàn là sự thật. Hơn nữa nếu so với mấy năm tôi đã dốc hết tâm huyết vào Viện Viện, thì cho dù có chườm nóng một ngàn lần hay hai nghìn lần cũng không thể sánh bằng, nhưng chẳng biết tại sao, lời nói ra, tôi lại thấy mấy phần chột dạ, cảm thấy hai gò má tự dưng nóng hừng hực, vội vàng cúi đầu, bưng nước nóng đã dùng đi vào trong phòng vệ sinh, từ từ đổ vào trong bồn, đóng nắp bồn rồi mở vòi nước, dùng hết sức vỗ nước lạnh vào mặt, có thể tôi mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Vừa nghỉ ngơi được hai ngày, lại đi bảo tàng đương đại Tate [Tate Modern] vô cùng đặc biệt. Đập vào mắt tôi chính là đại sảnh Turbine [turbine hall] khổng lồ, với đủ loại hiện vật trưng bày hoặc tinh xảo hoặc phóng khoáng, thật sự làm cho người ta thấy sững sờ mất hồn.

Ra đến cửa, Lương đại tiểu thư nói muốn ăn gì đó, liền cùng đi dạo đến khu chợ Borough [Borough Market], chen chúc ở trong đám người, Lương đại tiểu thư vô cùng hưng phấn, hết mua cái này đến mua cái kia.

Tôi mỉm cười, một đường theo sau chị ta chen chúc đi qua, bỗng nhiên tôi bị đụng một cái thật mạnh, người vừa đổ qua một bên thì đã bị anh túm lấy. Lương đại tiểu thư quay đầu nhìn, rồi nhanh chóng đi tới, mạnh mẽ đi tới giữa chúng tôi, nắm tay tôi nói: “Tây Tây bảo vệ tôi.....”

*

Cơ thể của anh hồi phục rất mau, sắc mặt ngày càng giống như thường ngày. Lương đại tiểu thư nói là do công lao của tôi, tôi cười, nói: “Thật sự không dám kể công, chỉ sợ bác sĩ chủ trị cho anh ấy lại mang theo dao mổ đến cửa tìm tôi liều mạng thôi!”

Tháo hết tất cả băng gạc xuống, tôi giúp anh lau người, vô số vết sẹo ngổn ngang trên người anh khiến tôi nhìn mà không khỏi giật mình. Anh đã không muốn nói tình trạng thương tích của mình, thì tôi cũng chẳng thể làm gì khác hơn là tránh đi, chẳng qua là rút cuộc lại không cách nào điều khiển được mà vẫn đưa tay, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mơn trớn những vết thương kia. Cảm giác nham nhám trong lòng bàn tay khiến nơi sâu thẳm trong lòng tôi đau nhói, thế mà anh bỗng nhiên đưa tay, bắt lấy tay tôi, giơ lên, đưa đến bên môi,

nhẹ nhàng ấn một nụ hôn xuống mu bàn tay tôi – hơn hết là đó lại đúng vào vết rách nhọt nhọt do mấy ngày trước bị dao gọt trái cây cắt trúng, đến hôm nay chỉ còn lại một vết nhàn nhạt.

Bờ môi của anh mềm mại mà nóng rực, nhẹ nhàng in trên mu bàn tay, chẳng biết tại sao, trong chốc lát, lại khiến chỗ mềm mại nhất trong tim tôi dường như không được mà mềm mại hẳn ra. Nhẹ nhàng rút tay ra, làm bộ vén tóc bên thái dương, song tay của anh còn nhanh hơn tôi một bước, bỗng nhiên vén tóc tôi lên, nhìn chăm chú.

Tôi có chút kinh ngạc, song liền lập tức ý thức được anh đến tận cùng là đang nhìn cái gì, tôi đưa tay, nhẹ nhàng kéo tay anh ra, mỉm cười nói: “Không có gì, đã nhiều năm rồi, vết sẹo cũng đã mờ hẳn rồi!”

Anh dường như quyết tâm kiên định, lại một lần nữa kiên quyết đưa tay, vén tóc mái của tôi ra, nhìn chăm chăm vào vết sẹo trước kia bị Viện Viện đánh trúng mà tôi che giấu đã nhiều năm.

Đời người luôn khó tránh khỏi va chạm sức đầu mẻ trán, song, mười năm thắm thoát trôi qua, dù dao cũng không thể mãi chìm trong những ký ức nào đó, cho dù như thế nào cũng phải ngẩng đầu ưỡn ngực mà tiếp tục đi về phía trước.

Bất kể từng chịu tổn thương như thế nào, thì cái đã qua, thì vẫn là đã qua!

Tôi dứt khoát đưa tay, anh khẩu trừ thượng áo sơ mi nút thắt, mỉm cười nói: “Nếu đã tháo băng thì chi bằng vào mở nước tắm rửa một cái cho đã.....” Lời đã nói ra, nhưng dư vị vẫn còn, tôi cười cười ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: “Coi như kể từ ngày hôm nay, em có thể thoát khỏi ách lao dịch phải giúp ai đó chà người?”

Anh không đáp lời, chỉ cúi đầu nhìn, bỗng nhiên vươn cánh tay, ôm tôi vào lòng, hôn một cái thật sâu lên vết sẹo trên trán tôi, anh hít thật sâu, rồi vùi tôi thật sâu vào trong lòng mình. Anh vùi chặt như vậy, dùng sức như vậy, khiến tôi nhất thời hít thở không thông, trong hơi thở chỉ toàn là mùi hương sữa tắm nhàn nhạt mà thơm ngát tỏa ra từ ngực anh.

Hơi thở dần ông nóng rực cùng với nhiệt độ cơ thể quen thuộc truyền tới làm người ta có cảm giác cửa ngõ trái tim mình sao mà choáng váng bức bách. Không thể không đưa tay đẩy anh ra, tôi xoay người đi vào trong bếp, ngoài miệng vội vàng nói: “Em đi xem canh đã nóng chưa.....” Hồi lâu, mới nghe thấy tiếng anh cũng đi tới, cuối cùng cũng đổi sang giọng nói thường ngày, mỉm cười nói: “Anh tới giúp em thái rau.....”

Anh vậy mà lại lần đầu tiên trong đời đúng vào lúc ở trong căn biệt thự này phá lệ xuống bếp. Tôi cho dù thế nào cũng không thể tiếp thu được, anh chỉ tùy tiện làm mấy động tác mà còn có thể hơn cả tôi đã khổ luyện nấu nướng lâu nay. Lại ném thử món anh xào, tôi không dám tin hỏi: “Anh rốt cuộc là làm thế nào mà biết rõ về gia vị nguyên liệu vậy?”

“Em thấy rồi đó, anh chỉ là tiện tay làm bữa thôi.....”

“Đừng có khi dễ người khác như vậy, em đã phải từng dùng cân tiểu ly để cẩn thận ước lượng mỗi một phân lượng gia vị đó!” Tôi không phục nói: “Món tiếp theo để em làm.....”

Món ăn đã làm xong, nhưng vẫn không ngon bằng món anh xào, thất vọng trong chốc lát, tôi chu miệng ngồi trên ghế sa lon, bỗng nhiên nhìn thấy anh gơ di động lên, hướng camera về phía tôi, không ngừng chụp.

Tôi nhào tới giật cái điện thoại di động, nói: “Sao có thể chụp nét mặt như vậy chứ.....”

Anh không tránh không né, dường như là đang chờ tôi nhào qua.

Không thể không xoay người ở trước người anh, tôi nghĩ nghĩ, rồi vươn ra ngón tay cái cùng ngón trỏ đặt ở cằm, nhe cái răng khểnh đáng yêu, cười hì hì nói: “Xóa tấm ảnh kia đi rồi chụp lại tấm khác!”

Anh bất động, chỉ bình tĩnh nhìn tôi, sắc mặt yên lặng mà dịu dàng, hai đầu lông mày, bỗng nhiên toát lên nét buồn bã lẫn tấn nào đó khó có thể phát hiện.

Gặp nhau mấy ngày ngắn ngủi, trong lòng tôi cũng hiểu, chẳng qua là, đời người hợp rồi lại tan, có khi hợp tan càng ngắn ngủi thì càng phải quý trọng. Tôi thật sự không muốn phiền muộn như thế, cuối cùng đành phải đi qua dặt tay anh kéo đến cái bàn bên cạnh, kéo anh ngồi xuống, cầm món ăn tôi xào đưa cho anh, nói: “Anh nhất định phải làm bộ như món em xào ngon hơn món anh xào rất nhiều!”

Anh không nói một lời, ăn một miếng lớn đồ ăn tôi xào, ăn vừa nhiều vừa vội.

Tôi lấy đũa bới cơm ra, nhìn dáng vẻ anh cúi đầu dùng bữa, đột nhiên lại có những cảm giác từ từ trào lên mà tôi khó có thể nuốt xuống.....

*

Xế chiều một ngày nọ, Hà gia phái người tới báo tin, nói là buổi tối có bữa tiệc quan trọng, cần phải mời Lương Trạ và Lương đại tiểu thư tham dự.

Lương Trạ không nói một lời liền dẫn tôi đi mua lễ phục. Vừa nhìn nhãn hiệu là tôi đã thấy choáng váng, vội vàng nói Viện Viện đã mua cho tôi rất nhiều đồ rồi, không cần phải tốn kém nữa, lúc ngẩng đầu nhìn anh, bất bất gặp anh đang nhìn xuống tôi, trong mắt có cảm xúc khó nói tích tụ lại, cuối cùng tôi lại không đành lòng cự tuyệt, cúi đầu đi theo anh vào trong cửa tiệm, không nói một lời bắt đầu thử lễ phục.

Đã thử là thử hết cái này đến cái khác.

Mỗi lần từ trong phòng thử đi ra hỏi anh, anh đều không nói lời nào, cho nên lại đi vào tiếp tục thử lại.

Thật sự là không biết cuối cùng phải thử bao nhiêu lần, may là tôi đang ở trong cửa tiệm nổi tiếng, cô phục vụ rất biết kiềm chế, cho dù tôi mặc thử bao nhiêu lần, đều chỉ mỉm cười đứng ở bên cạnh, tốt bụng giúp tôi thu dọn từng cái một, thái độ trước sau đều kính cẩn chan hòa, tuyệt đối không có nét mặt không cần thiết, cũng tuyệt đối không lung tung chen vào cho ý kiến.

Thử quần áo thật ra cũng là một hoạt động cần đến thể lực, sau khi đã thử qua vô số bộ, cuối cùng thì tôi ngay cả đẩy cửa ra ngoài cũng thấy không còn sức, đứng tựa vào khung cửa, mệt mỏi nhìn anh, hấp hối hỏi: “Anh, cuối cùng, cảm thấy, em mặc bộ này..... được không?!” Thấy anh đi tới, nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Sao em mặc bộ nào cũng đẹp hết vậy.....”

Bỗng nhiên tôi xịu lơ trượt xuống đất, ông anh à, ý của anh là thật ra tôi tùy tiện lấy một bộ khoác lên người là được đúng không?!

Bởi vì nguyên nhân đang đảm nhiệm chức vụ giáo viên của nhân dân tổ quốc, tôi không thể chấp nhận những bộ đồ quá lộ, cho nên cuối cùng là chọn một bộ trang phục dạ hội màu tím nhạt không đi kèm bất kỳ đồ trang trí gì, kiểu dáng hết sức bảo thủ, trên căn bản bao bọc đến một giọt nước cũng không lộ.

Theo phản xạ tôi không tìm xem giá tiền, đỡ phải gia tăng cảm giác tội lỗi. Tôi ôm bộ lễ phục ngẩng đầu mà bước ra ngoài, xa xa nhìn thấy Lương đại tiểu thư đang ngồi ở một bên uống nước cam, đi tới, cười nói: “Nhìn tư thế đó, tôi thật tưởng là cậu ta tính toán san bằng cái cửa tiệm này luôn ấy chứ.....”

Bữa tiệc của Hà gia được tổ chức tại một khách sạn, bao cả phòng khiêu vũ vô cùng xa hoa, vừa đi vào là nhìn thấy cảnh quý ông, quý bà ăn uống linh đình, quần áo lộng lẫy, đủ mọi loại màu da với ly rượu trong tay, mặt mày hớn hớn.

Bỗng nhiên tôi ý thức được đây là một bữa tiệc kèm dạ vũ trong truyền thuyết; lại bỗng nhiên ý thức được, giờ này khắc này, tôi chính là đang ở mảnh đất Anh quốc cực kỳ trọng lễ nghi, nhưng ông trời ơi, tôi chỉ biết nhảy có hai bước cơ bản nhất và điệu slow thôi hà..... Suy nghĩ một chút, vai trò tôi ở chỗ này đến ngay cả vai phụ cũng chẳng phải, vậy thì sao phải khiến mình phải quá để ý đến chuyện này; sao phải đặt nặng mấy cái lễ nghi này làm gì chứ.

Nghĩ như thế, tôi dứt khoát tìm một chỗ vắng có thể che khuất mình mà ngồi xuống, tự rót ỉnh chút đồ uống, sau một lúc lâu, đột nhiên tôi có cảm giác có ai đó vô vai mình, tôi quay đầu thế mà lại nhìn thấy Aaron.

Trong nháy mắt tôi vui mừng hết sức, thật sự không ngờ bạn học Aaron lại nằm trong phạm vi được mời. Ở một chỗ không quá phù hợp gặp được một người vô cùng phù hợp, cảm giác thật khoái trá, tôi nhịn không được lấy rượu tới, cùng bạn học Aaron hàn huyên chuyện lúc trước ở Stanford cùng cảnh ngộ của các bạn học, vậy mà lại thấy vui.

Theo âm nhạc biến đổi, dạ vũ dần dần bắt đầu, nhưng đôi nhảy xen kẽ nhau ở giữa sân phần lớn đều là cao thủ.

Tôi xoay mặt, lại bắt gặp Lương Trạm đang dìu Viên Viên khiêu vũ, cho nên đành phải thu hồi tầm mắt, lôi kéo bạn học Aaron uống rượu nói chuyện. Sau một lúc lâu, lại lần nữa nhìn sang, vẫn bắt gặp Lương Trạm đang khiêu vũ, chỉ là đã đổi bạn nhảy mà thôi.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy Aaron nói: “Would you like to be my dancing partner [Nhảy với mình nhé]?” Không đợi tôi trả lời, cậu ta đã kéo tay tôi đứng lên.

Tôi nói tôi không biết nhảy, Aaron lại nói cậu ta sẽ dìu tôi.

Tôi nghĩ nghĩ, hình như nhảy múa, chủ yếu là để bên nam thi thố bản lĩnh, chỉ cần bên nam nhảy tốt, thì bên nữ có thể nói là không sai đi đâu được. Nếu đã như thế thì tôi việc gì phải từ chối, cứ đứng lên đi theo cậu ta hoạt động thân thể một chút cũng được.

Kỹ thuật nhảy của bạn học Aaron ưu mỹ cực kỳ, anh chàng người Pháp đẹp trai này đúng là không tồi ha. Cậu ta chẳng những nhảy giỏi, còn rất biết cách dẫn dắt, cánh tay nâng ngang hông tôi, mỗi bước tiến lui đều có ám hiệu rất rõ ràng. Tôi tiến lùi theo sự chỉ dẫn của cậu ta, dần dần, cũng tìm được một chút cảm giác. Cứ như thế mà hòa nhập với hoàn cảnh, bắt giắc theo cậu ta nhảy đến vài điệu.

Đang nhảy vui vẻ, bỗng có người đi tới, nói: “May i have the honor to dance with you?” Người đó nhẹ nhàng đưa tay, dắt tay tôi từ trong tay Aaron ra.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy người đó là anh thì câu nói đầu tiên nhin không được hỏi: “Sức khỏe của anh không có vấn đề gì chứ?” rồi chăm chú theo dõi sắc mặt anh.

Anh không nói gì, cúi đầu hôn lên mu bàn tay tôi.

Trong lòng tôi nhất thời bủn rủn, không cách nào mở miệng nói tiếp nữa.

Anh đứng lên, bình tĩnh nhìn tôi, vươn cánh tay, nhẹ nhàng đặt bên hông tôi, thật nhẹ nhàng.

Tôi rất cuộc vẫn nhin không được mà hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói: “Cơ thể anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, không nên dùng sức quá mức.....”

Anh không nói lời nào, nhẹ nhàng mà kéo tôi, dẫn dắt tôi, nương theo tiết tấu, tiến tiến lùi lùi, nhẹ nhàng bước trên hai bước.

Làn điệu không nhanh không chậm, ưu nhã tột cùng; ánh đèn trên đỉnh đầu đủ mọi màu sắc, mờ ảo mê ly.

Tôi chưa bao giờ cùng anh khiêu vũ. Trước kia lúc sống chung, anh lúc nào cũng bận rộn, mà tôi, cũng luôn có đủ loại kế hoạch riêng cho đời mình.

Mộc Lan nói không sai, thật ra anh từ nhỏ đã tiếp thu đủ các loại huấn luyện nghiêm khắc, nên từ trong xương tủy đã toát lên ra vẻ ưu nhã của một người đàn ông, chỉ là trước đây, anh chẳng bao giờ để tôi nhìn thấy biểu hiện của anh trong xã hội mà thôi.

Tôi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, theo anh từ từ hoạt động bước chân, cố sức tận hưởng giờ khắc mộng ảo mà chân thật; sáng lạn mà mộc mạc này!

Tôi theo sự dẫn dắt của anh, nghiêm túc đi từng bước nhảy thật tốt; theo sự gợi ý của anh mà từ từ xoay tròn ở giữa cánh tay anh; theo làn điệu cao thấp mà phập phồng điều tiết tâm tình, kiên nhẫn đợi thời khắc khúc cuối cùng tới, song, không biết cuối cùng là ai đã soạn nhạc mà vòng đi vòng lại không biết bao nhiêu lần, thậm chí nghe còn có vẻ sẽ mãi không dừng lại.

Rốt cuộc tôi từ từ mở mắt; hạ quyết tâm, tôi ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng mở miệng, nhẹ nhàng nói: “Em chuẩn bị..... về nước!”

Anh vẫn không nói lời nào, chỉ có cánh tay đặt ở bên hông tôi vô thức tăng thêm sức.

Tôi nghĩ nghĩ, vừa nói từng chữ từng câu: “Anh phải đối xử tốt với Viên Viên.....” bỗng nhiên tôi có cảm giác cái gì đó đang không bị khống chế là tiến sát về phía tôi.....

Trong nháy mắt tôi hoảng sợ mở to mắt.

Trước mắt bao người, mà anh lại cúi đầu, tìm đến môi tôi.....

Tim tôi bất chợt đập dồn dập, nhất thời sợ hãi, song đang lúc đó thì đèn đuốc bỗng nhiên tắt ngúm, trong đám người ồ lên những tiếng ngạc nhiên.

Ở giữa đủ loại âm thanh thì thảo huyền não ấy, tôi cảm giác được bờ môi anh không hề bị ảnh hưởng tiếp tục đè ép xuống, dán chặt lên môi tôi. Tôi cứ như là đang chìm vào trong đáy nước, vô số rong rêu từ khắp nơi ủa tới, ngăn cản tôi hô hấp; lại giống như là đang phiêu du phía chân trời, có vô số mây trắng tung bay, nhẹ nhàng nâng người tôi lên.....

Ở vào lúc hỗn loạn, hoang mang, dịu dàng, ngọt ngào khiến người ta hít thở không thông ấy, tôi nghe thấy anh khẽ sát vào tai tôi, nhẹ nhàng mà vô cùng rõ ràng nói: “Anh yêu em, Tây Tây.....”

Trong hơi thở của tôi bỗng nhiên có hương vị ngọt ngào kỳ quái lan tỏa, đầu óc tôi cũng không thể không chế mà chìm vào bóng tối.

Tôi cảm giác từ bốn phía đều có người tiến tới, bắt lấy cánh tay tôi. Tôi lại cảm thấy hai cơ thể đang dần tách nhau ra, tức thì tôi biết có người đang ở dùng sức tách chúng tôi ra. Tôi muốn mở mắt nhìn, nhưng lại thấy mí mắt thật nặng, không cách nào mở lên được.....

Ý thức cứ dần dần rệu rã, trước mắt có vô số ánh sao lung linh, song tôi biết, anh mới vừa nói: “Anh yêu em, Tây Tây.....”

54. Chương 54

Mở mắt, cả người cảm giác cũng vô cùng kỳ dị, cứ có cảm giác như bị ai đó kéo gì xuống, lại giống như là rơi vào trong một giấc mộng khó mà có thể tỉnh dậy. Từ từ xoay người ngồi dậy, đầu vẫn còn có chút choáng váng, tôi nhìn khắp chung quanh, xác định mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nhưng kỳ quái là tôi lại có cảm giác quen thuộc khó tả.

Đầu óc vẫn còn lẩn quẩn một hồi đột nhiên xuất hiện một mùi hương ngọt ngào kỳ dị, một câu nói dịu dàng không ngừng ní non ở bên tai, chính là cái câu: Anh yêu em, Tây Tây.....

Anh ấy đang ở đâu?

Người nói với tôi những lời này cuối cùng đang ở đâu?

Trai thanh gái lịch cao quý trang nhã trong sàn nhảy..... anh chàng tóc vàng đẹp trai cùng tôi uống rượu nói chuyện phiếm..... Rồi anh đi tới, kéo tay tôi, nhẹ nhàng cúi đầu, nơi hôn khẽ lên mu bàn tay.....

Rất nhiều hình ảnh dần dần tái hiện lại khiến tôi nhất thời không phân biệt được đâu là mộng là tỉnh.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy sợ, tôi lo đầu óc mình lại xảy ra sự cố.

Có phải một màn dạ vũ kia, một câu bày tỏ kia, những ánh sáng đẹp để đủ mọi màu sắc phát ra từ những chùm đèn treo ở đỉnh đầu kia, thậm chí cả khoảng thời gian đẹp để sống ở Greenwich kia thật ra đều là do tôi ảo tưởng mà ra đúng không?

Nhất thời tôi hoảng sợ, hoàn toàn không có dũng khí đi tới cái gương ở phía trước, tôi sợ từ chính mắt mình nhìn ra được điều gì đó bất thường, song rất nhanh, sự chú ý của tôi liền hoàn toàn bị cái gương kia hấp dẫn.

Kiểu dáng của cái gương rất bình thường. Khung gương màu xanh, những đường cong được mài nhẵn, mặt kính bóng loáng, thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng nghe nói cái khung màu xanh này được làm từ một loại khoáng thạch thiên nhiên nào đó chỉ có ở châu Phi, giá trị của nó thật ra vô cùng đắt đỏ.

Tôi biết loại gương này, vì ở trong phòng ngủ của anh ở phố tài chính cũng có treo một cái.

Từng không bao nhiêu lần từ trong cực độ triền miên mỗi một giây dựa đi ra, quỳ gối trên giường, nhìn chăm chăm vào gương, nhẹ nhàng lấy tay sửa sang lại đầu tóc, nhìn trên gương mặt đỏ bừng của mình thắm

đầy mồ hôi; đang lúc nhìn vào mặt gương mờ mờ đột nhiên xuất hiện thêm một người, từ phía sau nhe ra hàm răng trắng dày đặc, bồ nhào tới, cứ như muốn cắn ở trên cổ tôi ra một cái lỗ thật lớn, lúc tưởng như sắp rơi xuống, thì lại là một cái hôn rất khê, giống như là vô số hạt châu tinh tế lọt vào cái khay, răng cửa mài lên trên da tê tê đại đại.....

Vô ý thức tôi nghiêng đầu nhìn về phía bên trái, quả nhiên thấy một cái giá sách. Tạo hình có vài phần tương tự, song chất liệu gỗ so với cái giá sách ở phố tài chính kia lại không giống lắm. Tôi lững thững đi qua, phát hiện trên đó có đủ loại sách vở, lớn nhỏ, dày mỏng khác nhau.

Bởi vì thói quen nghề nghiệp, tôi theo bản năng mà đưa tay đến tầng hai, bởi vì những cuốn sách kia bề ngoài quá giống hồ sơ ghi chép bệnh án của giáo sư Lý.

Tôi cầm trong tay nhìn thật kỹ, thật sự đúng là hồ sơ ghi chép bệnh án. Trong lòng tôi xẹt qua một tia kinh ngạc, tiện tay mở ra, đọc lướt qua mấy tờ, ánh mắt trong nháy mắt liền bị hút lại, cuối cùng là không thể nào dứt ra được.

Đây là một phần hồ sơ ghi chép bệnh án có liên quan đến điều trị chứng tâm thần phân liệt cường độ thấp, mở đầu là phân tích ưu nhược điểm của một số phương án trị liệu, chữ viết rất quen thuộc, đúng là bút tích của giáo sư Lý. Chỉ khác là, trong bộ hồ sơ này có tham khảo thêm rất nhiều ý kiến thảo luận và rất nhiều thứ khác.

Mấy tờ đầu, giáo sư Lý giải thích tỉ mỉ về ưu và nhược điểm của một số phương án điều trị riêng của mình, đầu tiên loại trừ điều trị bằng giải phẫu vì độ nguy hiểm rất cao, hơn nữa sự cần thiết phải áp dụng cũng không lớn. Tiếp theo là điều trị bằng thuốc. Ông trình bày rất kỹ về các loại thuốc thông dụng, ví dụ như quetiapine và paroxetine thường dùng trong tây y, hay mấy phương thuốc điều chế thường gặp trong Đông y. Ông cũng phân tích rất kỹ mỗi một loại thuốc và chu kỳ dùng thuốc đều có thể sinh ra tác dụng phụ gây hại, ví dụ như thường xuyên sử dụng thuốc thần kinh sẽ dễ khiến người ta phát sinh chứng uất ức; nếu như không kiểm soát đủ và đúng liều lượng thuốc thì có thể sẽ dần dần gây tổn thương đến trí thông minh ở một mức độ nhất định. Cuối cùng lại không phải là phương án điều trị căn cứ trên được tính, mà cái chính là phải áp dụng phương pháp khơi thông, phân tán và thay đổi tình cảm vào điều trị, lợi ích lớn nhất của phương pháp này là có thể hạn chế đến mức thấp nhất tính nguy hiểm và tác dụng phụ gây hại của thuốc; tuy nhiên khó khăn ở chỗ, phương pháp đòi hỏi bản thân bệnh nhân phải khả năng chịu đựng và mức độ phối hợp rất cao, nếu như hiệu quả điều trị không tốt, mới chuyển qua giai đoạn điều trị bằng thuốc tốt nhất.

Có một số phương án điều trị phía dưới còn ghi chú rất cẩn thận, tiến hành các loại thăm dò và ghi chú tỉ mỉ, cuối cùng còn ở vòng đỏ ở dòng chữ phương án “điều trị không dùng thuốc”.

Tiếp đó là những địa điểm thảo luận điều trị, từ nước ngoài đến trong nước thậm chí có cả quê của tôi; từ bệnh viện đến đủ loại đơn vị khám chữa bệnh cho tới các điểm phong cảnh danh thắng; cuối cùng chọn cố định viện điều dưỡng Thiên Tân, lại nhìn thấy hàng chữ của ai đấy cho biết, sẽ nhanh chóng thu xếp để cho ai đó mua lại viện điều dưỡng này.

Kế tiếp là các thảo luận và ghi chép tỉ mỉ trong quá trình điều trị, bao gồm biểu hiện bệnh mỗi ngày, phương pháp điều trị cùng đủ các số liệu khác nhau.

Thật sự quá quen thuộc, từng ly từng tý đều là những gì mình đã trải qua. Thật sự hoàn toàn không cần phải hoài nghi những ghi chép trên đó là của một người khác.

Từng ấy năm tới nay, tôi lúc nào cũng xem bệnh án, lúc nào cũng tiến hành nghiên cứu từ đủ các loại số liệu, dĩ nhiên đối với các phân tích bệnh tật cùng tiến triển bệnh trình chỉ vừa xem là hiểu ngay. Nhưng khi thực sự nhìn thấy bệnh án của mình, cảm giác lại hết sức kỳ lạ, giống như là bỗng nhiên từ trong thân thể tách ra một người, đứng ở một thế giới khác, một lần nữa nhìn lại kỹ bản thân mình.

Phía dưới bản ghi chép điều trị bệnh là một tập ghi chép thật dày, nói chính xác thì đó là một phần sổ thu chi. Tôi mở ra xem, bên trong ghi lại đầy đủ tình trạng ăn uống, thời gian ngủ, vận động bên ngoài hàng ngày lúc tôi ngã bệnh.

Thời gian ngắn ban đầu, phần lớn thời gian đều là ở bên trong phòng nghỉ ngơi. Sau đó có một ngày, trong viện điều dưỡng xảy ra một chuyện. Có một cháu bé đi theo ba mẹ đến đây chơi thì đập trúng đỉnh sắt bị

lấp ở dưới cát, tiếng la khóc vọng vào cửa sổ phòng tôi, cho nên chàng vọng ngày hôm đó, tôi cuối cùng cũng từ trong phòng đi ra ngoài, cầm lấy cái bồ cào, cẩn thận cào từ đầu đến cuối bờ cát một lần, cho đến khi sắc trời tối đen lại mới thôi. Cũng bắt đầu từ ngày đó, bệnh tình của tôi rõ ràng có chuyển biến tốt hơn.

Lật qua trang, tôi nhìn thấy một hàng chữ: “Hôm nay cuối cùng cũng được giáo sư Lý cho phép vào thăm sau khi Tây Tây ngủ. Cô ấy gầy đi rất nhiều, vẻ mặt lúc cô ấy ngủ thật bình thản. Rất muốn nhìn vết thương trên trán cô ấy nhưng không có dũng khí.....”

Tiếp tục lật sáng, ở trên bản ghi chép, tôi nhìn thấy hình ảnh mình kiên trì vùi mình trên bờ cát dọn cho sạch cái đỉnh sắt nhỏ; thấy mình cuối cùng từ trong thống khổ giãy dụa đi ra, một lần nữa nở nụ cười; thấy mình cuối cùng có thể ra khỏi viện điều dưỡng, đi tới quán đối diện ăn cái gì đó; thấy mình cuối cùng có tâm trạng mua một cái áo phông màu vàng xinh xắn, trước ngực có in hình một con mèo khổng lồ màu cà phê.....

“Nghe nói Tây Tây bị cảm, không lòng dạ nào mà làm việc, chỉ muốn gặp cô ấy. Chuyển bay nhanh nhất không biết là mấy giờ..... hay là cứ dứt khoát mua một cái máy bay riêng đi nhỉ?”

Lại là một số có ghi chép có liên quan đến cuộc sống thường ngày của tôi. Tôi thấy mình bắt đầu theo chuyên gia làm vườn trồng bonsai, trong bản ghi chép có kèm theo hình ảnh đầy đủ. Thì ra là tôi từng loay hoay với cái bonsai quá xinh đẹp như vậy, năm tháng vội vã đi qua, thậm chí ngay cả mình cũng không còn nhớ nữa.

“Thiên Tân tuyết rơi nhiều, tình hình thời tiết không thích hợp để bay, nhưng hôm nay là sinh nhật Tây Tây, nhất định phải qua đó nhìn cô ấy..... Cô ấy mặc áo lông màu đỏ, ngồi đắp người tuyết ở dưới tàng cây cây cọ, xinh quá.....”

Tôi biết, sinh nhật năm đó, ý thức của tôi vẫn còn trong tình trạng giữa tỉnh và mơ, một mình ở viện điều dưỡng đắp tuyết, chợt nhớ tới mấy năm trước, cũng trong một ngày sinh nhật có tuyết rơi, có một người kéo tôi ra đường, sau đó, cầm lấy cái xẻng, đi tới dưới tàng cây, đắp một người tuyết, nhẹ nhàng đưa tay, kéo tay người tuyết, nhẹ nhàng hỏi: “Em có thể theo tôi đi dạo không? Sao em không nói lời nào.....”

“Hôm nay lúc vào phòng bệnh, đột nhiên nghe thấy Tây Tây nói chuyện, hình như là muốn đi, nghe kỹ thì hóa ra là cô ấy nói ‘Anh rất cuộc tên là gì, honey của em ơi.....’ cô ấy nhẹ nhàng xoay người, khoe môi mỉm cười..... Tôi đã ích kỷ giấu diếm cô ấy như vậy, lừa gạt cô ấy, vậy mà ngay cả sâu thẳm trong giấc mơ, cô ấy vẫn để một góc ấm áp chỉ để bao lấy riêng mình tôi. Đột nhiên tôi rất sợ cô ấy đột nhiên mở mắt; rất sợ lúc nhìn nhau lại phát hiện ở trong mắt cô ấy, chỉ còn lại có sự khinh miệt và thất vọng.....”

Tôi tiếp tục lật từng tờ từng tờ, cứ cách mấy tờ, lại thấy anh để lại đôi câu ở phía sau.

Anh rãnh rỗi lại từ các nơi trên thế giới vội vã chạy tới nhìn tôi. Giáo sư Lý cho rằng tình trạng tinh thần của tôi hết sức không ổn định, cần phải tĩnh dưỡng, cấm anh trực tiếp gặp tôi, cho nên phần lớn thời gian, anh đều là sau khi tôi ngủ mới có thể đi vào phòng bệnh. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng có một hai lần là ở trên con đường tôi cần phải đi qua bên cạnh cửa hàng, hoặc là, trên sườn núi cao.

Tôi cuối cùng từ trong ghi chép mà biết được, hóa ra là vào ngày 18 tháng 1 tôi mua một cái vợt tennis, cửa hàng còn tặng kèm một đôi giày chạy vô cùng chống ma sát. Tôi cuối cùng từ trong ghi chép mà biết được, hôm tôi cùng bạn học Đại Oai đi ra ngoài mua bia, trên đầu đội mũ thái dương màu đỏ.....

“Nghe nói hôm nay Tây Tây đi dạo cửa hàng tổng hợp, cho nên sáng sớm đã chạy tới phòng quan sát ở tầng hai. Đợi hai giờ, rốt cuộc cũng thấy cô ấy tới, từ từ đi tới ngay phía dưới tôi. Tóc của cô ấy đã dài hơn trước một chút, vừa chạm dưới lỗ tai. Mái tóc cứ rối tung lên, giống như là không có cắt sửa, nhưng không cần tu bổ, Tây Tây của tôi vẫn luôn xinh đẹp. Thấy cô ấy xoa tay, có phải là thấy lạnh không.....”

Thì ra đôi bao tay mà giáo sư Lý cho tôi mang là do anh mua, hèn gì vừa y chang.

Bắt đầu từ tháng hai thì ngắt quãng hơn hai tháng, chỉ có ghi chép về các tình hình liên quan đến tôi, mà không thấy chữ viết của anh.

Mãi cho đến tháng năm, mới thấy anh viết lại.

“Cuối cùng cũng xuất viện, nhớ Tây Tây quá. Nửa đêm mới đến Thiên Tân, Tây Tây đã ngủ rồi, nụ cười rất đẹp. Giáo sư Lý nói cho tôi biết, bệnh tình của cô ấy đã chuyển biến tốt trên diện rộng. Không biết rốt cuộc cô ấy mơ thấy cái gì mà cười ngọt ngào đến vậy.....”

Tôi cẩn thận nhớ lại một chút, bà Hà từng nói cho tôi biết chuyện anh bị thương ở Dim-ba-bu-ê. Chắc là không nặng lắm, ở chỗ này anh có nhắc tới nằm viện, chắc chính là lần bị thương mà bà Hà đã nói với tôi. Lần trước bị thương, anh nằm viện hơn hai tháng; lần này cũng thiếu chút mà không thể về. Bỗng nhiên tôi cảm thấy lo lắng tự đáy lòng, không biết rốt cuộc anh ở châu Phi làm những chuyện gì, tại sao lại hết lần này đến lần khác bị thương nặng.

“Giáo sư Lý yêu cầu tôi đưa giấy tờ kế hoạch đầu tư RT cho Tây Tây phiên dịch..... Thật sự có nên đưa cho cô ấy không? Chỉ sợ sau này, vĩnh viễn cũng không cách nào đối mặt với cô ấy nữa.....”

Bản ghi chép thật dày, từng tờ từng tờ, ghi chép tường tận tất cả chi tiết cuộc sống trong một năm tôi ở Thiên Tân.

Sau đó, để bản ghi chép xuống, tôi thấy rất nhiều sách được đóng thành một tập, lúc mở ra là các loại luận văn số liệu cùng báo cáo nghiên cứu tôi đã thu thập ở Stanford, thời gian biểu của tôi, bản kế hoạch của tôi, các bằng khen tôi được tặng.....

Tiếp sau các loại ghi chép, lại nhìn thấy một ít chữ anh viết, song trên trang giấy vẫn còn lưu lại rất nhiều dấu tay, chắc là anh đã lật đi lật lại xem không biết bao nhiêu lần.

Những thứ bình dị trong ghi chép này, không có gì chau chuốt, chính đơn thuần là một cái sổ thu chi. Nhưng giữa những hàng chữ tường tận ghi chép cùng lộ trình sắp xếp gần như chính xác nói cho tôi biết, trong bốn năm chia xa, bước chân anh vẫn đuổi theo tôi.

Khi tôi mang theo Viện Viện đến sân khấu kịch San Francisco xem biểu diễn ca múa, chúng tôi ngồi ở tầng một, còn anh ở ngay trên đầu chúng tôi; khi tôi cùng bạn học Yuri cùng li ở trong quán rượu, anh thật ra ở phòng riêng ngay bên cạnh tôi; lúc tôi cười, hái từng cánh hoa hồng, nhẹ nhàng vứt trả lại cho Aaron đẹp trai, anh ngồi trong quán cà phê phía sau cách tôi chưa tới hai trăm thước; lúc tôi cùng bạn học Đại Oai tay trong tay đi dạo phố, anh thường xuyên từ từ lái xe, đi theo sau chúng tôi..... Lúc tôi đến làm phù dâu cho hôn lễ của Chương Linh Quyên, anh vốn là vẫn còn đang làm một cái kế hoạch kinh doanh quan trọng, bởi vì nghe Mộc Lan xin phép nói phải đi dự tiệc, anh liền lập tức lái xe hai tiếng tới khách sạn.....

Anh vẫn bề bộn nhiều việc, cho nên không thể dành quá nhiều thời gian tới xem, nhưng những ghi chép tường tận đến gần như rườm rà này nói cho tôi biết, chỉ cần không có việc, phần lớn thời gian anh vẫn sống ở bên cạnh tôi.....

Không biết rốt cuộc đã đọc bao nhiêu, chỉ biết là đủ loại ghi chép tường tận này chỉ đọc thôi là không thể nào mà đọc hết được.

Không biết đến cuối cùng đã đọc bao lâu, chỉ biết là ánh sáng bên trong phòng dần dần u ám, bất tri bất giác, nước mắt ướt nhèm cả hai mắt.....

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng cúi đầu thở dài, nói: “Tây Tây, cô dậy rồi?”

Tôi quay đầu, thấy Lương đại tiểu thư.

Tôi ghen ngào hỏi chị ta: “Lương trạm anh ấy, anh ấy bây giờ đang ở đâu.....?”

Chị ta dựa cửa, nhìn tôi, ánh mắt hết sức phức tạp, hồi lâu, mới chịu mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Tây Tây, cô hãy nghe tôi nói, lần này cô tới Anh tiến hành nghiên cứu và thảo luận học thuật, là do tôi tài trợ.” Cô dừng một chút, lại từng chữ từng câu nói: “Cô còn phải ở một thời gian ngắn..... Bất kể thế nào, tôi thấy vẫn nên cho cô biết, ở trên thế giới này, cô từng được một người âm thầm yêu như vậy.....”

Tôi nghe không hiểu ý tứ trong lời chị ta nói, nhưng trong lòng lại có bóng ma sợ hãi xẹt qua, tôi trở bàn tay đưa lên lau nước mắt, ngắt đầu hỏi chị ta: “Tại sao tôi lại ở đây? Đây là đâu?”

Chị ta đi tới, cúi đầu nhìn, trong ánh mắt mang theo vẻ thương tiếc. Sau đó, chị ta vươn tay, vô cùng dịu dàng ôm tôi, từ từ, từng chữ từng câu nói: “Hai người không nên quen nhau, đây là một sai lầm, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn cô, Tây Tây. Cảm ơn cô đã mang đến một tia nắng mặt trời chiếu vào trong cuộc đời tôi”

tầm của nó.....”

55. Chương 55

Kể từ khi sau ngày đó tỉnh dậy gặp mặt một lần, Lương đại tiểu thư liền biến mất, không thấy xuất hiện nữa, mỗi ngày chỉ cho người mang thức ăn thịnh soạn đến cho tôi. Điện thoại di động cũng không có tín hiệu, căn bản là không cách nào liên lạc với bên ngoài.

Lòng tôi lo lắng vô cùng, không biết tại sao Lương đại tiểu thư lại giữ tôi lại, Lương Trạ có phải đã xảy ra vấn đề gì rồi không. Nhưng may là, ở đây có nhiều thứ thuộc về Lương Trạ, bao gồm cả đủ loại sách mà anh đã đọc từ nhỏ đến lớn, hàng loạt bút ký thời đi học, một đồng các bản dự thảo hạng mục quyết sách..., đủ cho tôi lật xem không ngừng, suy nghĩ không ngừng, từ trong những hàng chữ mà không ngừng nắm được quỹ đạo trưởng thành của anh.

Một buổi sáng ngày kia, tôi vừa mới rời giường, lại thấy Lương đại tiểu thư đi vào, trên tay mang theo sữa đậu nành và bánh quẩy, dĩ nhiên là tự mình đưa bữa sáng tới cho tôi, nhìn thấy tôi, chị ấy vẫn hết sức thân mật.

Nhìn ánh mắt cử chỉ của chị, hình như cũng không có gì khác với thường ngày, song kiến thức và kỹ năng chuyên ngành đã rèn luyện cho tôi khả năng nhìn mặt đoán ý, cho nên, chỉ liếc nhìn một cái là lập tức cảm nhận được chính xác không chút nhầm lẫn rằng vẻ mặt ánh mắt của chị ấy đầy áp lực và khẩn trương trước một trận “Mưa gió sắp đến”.

Nhất thời trái tim tôi đập loạn cả lên, tôi hít sâu, buộc mình phải giữ vững bình tĩnh, mỉm cười ngồi xuống, gắng gượng nuốt từng miếng từng miếng.

Ăn xong bữa ăn sáng, tôi giúp chị pha một ấm trà ngon, lặng lẽ ngồi ở đối diện chị, ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào cặp mắt của chị ấy, từng chữ từng câu nói: “Chị muốn nói gì với tôi thì cứ nói.”

Chị ta nghe thấy chữ “chị” thì ánh mắt chợt lóe lên, nhíu mày nhìn.

Tôi gật đầu, thành khẩn nhìn chị ta, từng chữ từng câu nói: “Trong lòng tôi, vẫn xem chị là chị gái!” Thật lòng tôi muốn cảm ơn chị ấy đã sắp xếp tất cả mọi chuyện ở Greenwich cho tôi; thật lòng muốn cảm ơn chị đã cho tôi mở cánh cửa tâm hồn đã đóng chặt nhiều năm qua của anh.

“Cô thật sự rất tốt, Tây Tây!” Chị ta nhìn chăm chăm tôi một lát, vẻ mặt dần bình tĩnh lại, một hồi lâu, mới đưa tay, cầm tay tôi, thở dài nói: “Thành thật mà nói, nếu như cô không có ý chí lớn, chân thành thiện lương như thế; nếu như cô không thanh bạch yên ổn, vô dục vô cầu như thế, thì tất cả cũng đã kết thúc tại cái vũ hội kia rồi Tây Tây à. Giờ này khắc này, cô cũng không thể nào vẫn bình yên tiếp tục ngồi ở đây uống trà với tôi như thế này.....”

Về mặt của chị ta nghiêm túc như thế, khiến tôi cảm thấy sợ cái tin tức nào đó ẩn chứa trong lời chị ta nói, nhận không được thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn chị ta, nói: “Ý của chị là.....?”

“Hà gia có thể dễ dàng tha thứ nhần nhện cô Mộc nhiều năm, giận mà không dám nói gì. Cô Mộc có thể thân nhiên ra vào tư gia của nhà giàu có mà không sợ không hải, chẳng qua cũng chỉ là ý vào phía sau có người chống lưng. Vậy Tây Tây cô thì sao, ngoại trừ tấm lòng lương thiện, ngoại trừ tình yêu vô tư lợi, ngoại trừ yên lặng giữ vững và cố gắng, thì ai có thể vào lúc cô nguy hiểm, không chút do dự chống đỡ cả bầu trời, che gió tránh mưa cho cô?” Chị ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Là một người không có chút bối cảnh gia thế chống đỡ, nếu như vẫn đi ở trên quỹ đạo bình thường, tất nhiên cũng chỉ có giống như mọi người, có thể đạt được cả đời bình an. Nhưng cô lại bị cuốn vào, gặp phải em tư của tôi, giành được toàn bộ tình yêu cùng sự chú ý của nó, cô cho là, một khi thân phận bại lộ, Hà gia thật sự có thể cho cô tiếp tục yên ổn sống tiếp được sao?”

Trái tim tôi bắt đầu không thể khống chế mà tăng tốc, tôi ngẩng đầu nhìn chị ta, không cách nào mở miệng nói chuyện.

“Nếu như cô không phải là một người như thế, Tây Tây à, không cần chờ đến Hà gia ra tay, tôi cũng sẽ thay mặt gia tộc mà xóa sổ cô.....” Chị ta rũ mí mắt xuống, từng chữ từng câu nói: “Cô sẽ từ trong vũ hội mà biến mất không chút dấu tích, một tháng sau, sẽ có người phát hiện thi thể của cô ở trên bờ biển. Dung nhan của cô đã không còn cách nào nhận diện được, toàn thân trên dưới không tìm được bất kỳ một vết thương hoặc là dấu vết nào.....”

Chị ta miêu tả rõ ràng như thế, trong nháy mắt khiến tôi cảm thấy sồn tóc gáy, nhin không được run giọng hỏi chị ta: “Tại sao.....” Cố gắng lấy lại bình tĩnh, vừa há mồm, khó khăn hỏi chị ta: “Hôm vũ hội, là chị phải người ngắt nguồn điện?” Nhớ tới cảnh Lương Trạm ở trước cái nhìn chăm chăm của mọi người liêu lĩnh đặt một nụ hôn lên môi tôi, thì trong lòng tôi cũng mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Trong ánh mắt của chị ta xẹt qua một tia tán thưởng, chợt thở dài nói: “Thật ra, chuyện giữa hai người cũng đã nhiều năm, chỉ có điều thứ nhất những năm gần đây, có thiên kim nhà bộ trưởng Mộc chủ động nhảy vào, bất chấp mưa gió theo đuổi nó, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người, tất cả mọi người mới không nghĩ đến hướng khác; Thứ hai, nó từ nhỏ đã là một người rất quyết đoán, hiểu chiến, quả cảm kiên nghị, cho nên, nếu không phải nó trong lúc vô tình lộ ra sơ hở, thì tất cả mọi người đều không thể tin được, nó lại tự mình làm loạn thế cuộc, đối với cô cố gắng chân tình như thế.....”

Chị ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, rồi nhìn tôi, từ từ nói: “Tình hình phức tạp trong nhà tôi, tôi nghĩ chắc cô cũng biết một chút. Bởi vì quy củ gia tộc trời buộc, nên truyền thống nhà tôi từ trước đều là con trưởng thừa kế toàn bộ gia nghiệp, con thứ chủ yếu chỉ được chia tài sản, hơn nữa suốt đời không được kinh doanh trên cùng lĩnh vực có liên quan đến hoạt động của gia tộc, chủ động rời khỏi cạnh tranh. Anh tôi vốn xuất chúng, hết thảy đều sống với nhau hòa bình yên ổn, nhưng về sau ngàn phòng vạn phòng, vẫn không tránh khỏi tai nạn xe cộ.....”

Chị ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi nói tiếp: “Sau khi anh tôi qua đời, tất cả các bà vợ bé đều trước sau gặp đủ loại chuyện ngoài ý muốn, cả nhà nhất thời sợ bóng sợ gió. Ba tôi không tin nhiệm bất kỳ một đứa con nào, bắt đắ dĩ mới đẩy tôi ra, tạm thời ngồi ở vị trí thừa kế, nhưng tất cả mọi người đều biết, sớm muộn gì nhất định sẽ có một người con trai chân chính đứng ra gác vác gia đình. Vốn là ngoài anh hai tôi, những người con còn lại trên căn bản đều không được can dự vào công việc làm ăn của gia tộc, nhưng dưới tình hình như thế, cho dù ba tôi không thích cũng phải ủy quyền, để cho tất cả bọn họ đều tham gia vào công việc làm ăn của gia tộc, tự mình bộc lộ tài năng. Khách quan mà nói, gia thế mẹ của em tư hơi bình thường một chút, lại không được ba tôi thích cho lắm, cho nên hoàn cảnh so với các anh em khác tương đối xấu hơn. Vốn là trong gia tộc ai cũng không chú ý đến nó. Song một năm kia, nó mới vừa tròn hai mươi hai tuổi, ở Berlin đã gặp được anh hai của Viện Viện, hai người vừa gặp đã hợp ý, nhanh chóng liên minh lại. Trên đà đó nó chấp thuận luôn hôn sự, quả quyết hợp tác cùng Hà gia, nhanh chóng cưới Viện Viện, cứ tưởng là hạ được một bước cờ tốt, thành lĩnh vùng lên, làm người ta phải nhìn lại.....” Chị ta nhìn tôi một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tây Tây, cô đã mất tích mười ngày, để chúng ta xem, thế giới này có thay đổi gì!”

Chị ta nhẹ nhàng rút ra một tập tài liệu đưa cho tôi, phía trên ghi chép tất cả động thái của những người có liên quan ở xung quanh tôi trong mười ngày tôi mất tích.

Phần lớn họ tất nhiên là không có phản ứng gì, bao gồm ba mẹ tôi, trong mười ngày này, chỉ gọi cho tôi một cú điện thoại, nghe Lương đại tiểu thư nói mọi việc đều ổn thì liền yên tâm cúp máy.

Thực sự có phản ứng mãnh liệt đối với việc tôi mất tích chỉ có hai người.

Lương Trạm ở trong vũ hội cũng bị đánh thuốc mê, sau khi tỉnh lại tìm không thấy tôi, liền lập tức dừng tất cả mọi chuyện tình đang tiến hành lại, không ngủ không nghỉ lục tung cả thế giới lên tìm tôi; còn bạn học Đại Oai, sau lần thứ ba gọi điện thoại vẫn không nghe thấy giọng của tôi, đã đặt vé bay đến London.

Nhất thời lo lắng, tôi nhin không được lớn tiếng ngẩng đầu lên hỏi Lương đại tiểu thư: “Chị đưa tôi đến chỗ này rốt cuộc là có dụng ý gì?”

Lương đại tiểu thư vỗ nhẹ bờ vai tôi, thở dài nói: “Tây Tây cô đừng kích động. Đây là chuyện của chín ngày trước rồi. Ngày hôm nay, chuyện đã thay đổi rồi. Em tư của tôi rốt cuộc cũng dần dần trở về bình thường, rất có khả năng đã biết người ra tay với cô là ai, sáng hôm nay, đã chạy về Hồng Kông gặp ba tôi. Khương Tuấn Vĩ cũng đã nhận được tin tức xác nhận cô vẫn bình an, vừa mới trả lại vé máy bay.....”

Đáy lòng của ta vẫn đầy những nghi ngờ, ngẩng đầu hỏi Lương đại tiểu thư: “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Lương đại tiểu thư nhìn tôi, từng chữ từng câu nói: “Nói trắng ra thì mọi chuyện thật ra cũng rất đơn giản. Thứ nhất, ba tôi đã quyết định chọn em tư làm người đứng đầu sự nghiệp của gia tộc cũng là người nối nghiệp, cho nên, bắt đầu từ bây giờ, sẽ từ từ bố trí người mở đường cho nó, dọn sạch tất cả chướng ngại có thể ảnh hưởng đến việc tiếp nhận của nó; Thứ hai, ở phương diện làm ăn, trong phạm vi toàn thế giới, không có gia đình nào có thể quan hệ mật thiết với chúng tôi, có thể mang đến sự trợ giúp về mặt làm ăn cho chúng tôi như Hà gia, cho nên, không thể dễ dàng bỏ qua cho kẻ nào phá hỏng nhân tố ngoại lực kết hợp mật thiết này.”

Tôi nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn chị ta, thành khẩn nói: “Tôi không muốn can dự vào hôn nhân của anh ấy và Viên Viên. Tôi thừa nhận, tôi không cách nào đè nén tình cảm của mình, không thể ở trước mặt anh tỏ vẻ thờ ơ, coi mọi chuyện như không thấy, nhưng tôi quả thật.....”

“Nhưng mà nó thật sự yêu cô!” Chị ta nhìn tôi, từ từ lắc đầu, từng chữ từng câu nói: “Chuyện này thật tức cười quá ha. Để có tư cách thừa kế, từ nhỏ đến lớn nó đã cố gắng biết bao nhiêu. Vậy mà khi tất cả rốt cuộc đã dễ như trở bàn tay, nó lại muốn buông xuôi tất cả, đến Trung Quốc tìm cô. Ba tôi bị nó chọc điên lên, bất đắc dĩ, phải hạ thông điệp với nó, nếu như không thể chấm dứt đoạn tình duyên, thì sẽ ra tay xóa sổ cô..... Tôi nhận được mệnh lệnh, tài trợ cho cô đến Anh, vốn là không có cho nó biết, nhưng cô vừa bước chân lên lãnh thổ nước Anh, nó vẫn là người biết trước tiên, không màng đau đớn, khẳng khái đến tháp London gặp cô. Để che dấu tai mắt người khác, cũng là vì đã cam kết với ba, nó không thể không giả bộ cùng Viên Viên hết sức thân mật, thật ra sâu trong lòng nó hết sức đau đớn.”

Chị ta dừng một chút, trong ánh mắt bỗng nhiên nổi chút dịu dàng, từng chữ từng câu nói: “Lúc ở Hà gia, sau lưng mọi người, tôi thấy nó nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô, dịu dàng như vậy lại khổ sở như vậy, đột nhiên làm tôi thấy không đành lòng. Mặc dù nhất định phải chia tay, nhưng tôi vẫn thấy, hay là cho hai người thêm một cơ hội ở bên nhau, cho hai người biết tâm ý của nhau cũng được.....”

Tôi thật sự không cách nào trong khoảng thời gian ngắn, đem tất cả những việc này nuốt xuống, tiêu hóa tất cả, lúc này tôi chỉ cảm thấy rất nhiều chất lỏng không cách nào điều khiển, từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng trào ra khắp nơi. Suy nghĩ một chút, nén nước mắt, ngẩng đầu nhìn chị ta, nói: “Nhưng mà ban đầu ở trong nước, tôi đã quen với Đại Oai. Cứ như vậy lặng lẽ cắt đứt liên lạc với anh ấy, đối với mọi người mà nói, không phải là..... càng tốt sao?”

“Cô thật sự định cưới Khương Tuấn Vĩ sao?” Chị ta cúi đầu nhìn tôi, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Cô cũng chỉ là tìm một người ngụy trang, một cái lối thoát che kín mình mà thôi..... Cũng như chuyện nó ở châu Phi liều mạng hành hạ mình vậy..... Hai người không quên được, bất luận cách xa nhau bao lâu, hay bao xa, trong trái tim vẫn luôn nhớ thương, cuối cùng là không cách nào quên được!”

“Ba muốn tôi giữ cô mười ngày, để nó thấy nên để cô bình an sống sót, hay là hai người cùng nhau oanh liệt.....” Chị ta nhìn chằm chằm tôi, cẩn trọng một lát, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Dĩ nhiên, nếu quả nhiên chỉ có áp lực trong nhà, có lẽ tôi còn có thể suy nghĩ đứng ra, giúp hai người chống lại tất cả, để hai người hạnh phúc, dù sao trên cõi đời này, khó mà tìm được tình yêu chân thành. Thật sự, Tây Tây, lúc tôi nhìn thấy cô ở Hà gia trong nháy mắt đã có cảm giác giống như là thấy được mình lúc còn trẻ.....”

Khóe mắt chị ta tràn ra ánh lệ, suy nghĩ một chút, rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau một chút, lại từng chữ từng câu nói: “Cô biết nó lộ sơ hở thế nào không? Mấy năm nay, nó ở châu Phi khổ cực khai hoang, tất cả mọi người chỉ nói nó là vì tranh công với ba, cho đến một lần, nó ở Ni-giê-ri-a bị trọng thương, tôi chạy qua xem, mới biết được nó khổ cực chu du qua rất nhiều nơi các thế lực phi chính phủ đang đấu tranh võ trang với chính phủ địa phương, thực hiện rất nhiều mua bán nguy hiểm, từ từ thiết lập một vương quốc thuộc về mình. Tôi đoán từ ngày đầu tiên bắt đầu yêu cô, nó đã bắt tay ngay vào làm việc chuẩn bị. Nó là người có quyết tâm, quyết đoán lại rất có khả năng chịu đựng cực khổ như thế, những năm này, quả thật đã từng bước từng bước thực hiện kế hoạch của mình, song thời gian của nó quá có hạn, căn bản không cách nào làm tốt tất cả.....” Chị ta nhẹ nhàng thở dài, bất lực nhắm hai mắt lại, từng chữ từng câu nói: “Lần này nó bị trọng thương, thời gian hôn mê rất lâu, cứ một mực gọi tên cô, bị vô số người đến thăm nghe thấy. Toàn bộ vương quốc của nó bị ba phái người tiếp quản, khổ cực nhiều năm như vậy..... coi như là uống phí!”

Chị ta tạm thời ngừng lại, bên trong nhà nhất thời im ắng.

Tôi không có cách nào mở miệng, bởi vì chỗ sâu tâm hồn bị vô số thứ đang nghẹn lại.

Hồi lâu, chị ta rút cuộc vừa nhìn chăm chăm mắt tôi, từng chữ từng câu nói: “Nó hai lần bị thương nặng, một lần là lúc cô ngã bệnh ở Thiên Tân; một lần là ở quê cô, lần thứ hai là sau khi gặp lại cô..... Tây Tây cô có thấy, tất cả chuyện này thật sự chỉ đơn giản là trùng hợp không? Ai dám cam đoan, nó tiếp tục mạo hiểm sẽ vẫn có thể sống sót trở về.....”

Vết thương của anh, những vết dọc ngang đó, nhiều đến mức gần như khó có thể phân biệt được vết thương nào ra vết thương nào.....

Tôi bất lực nhắm hai mắt lại, cũng không cách nào mở miệng nữa.

Tôi ở trong cuộc tình này dù từng nếm trải những đắng cay, từng gánh chịu những tổn thương, nhưng vẫn cố gắng dùng thái độ “đi về phía trước, nhìn về phía trước” mà thúc giục mình, không để mình sa vào vũng lầy đau khổ và oán hận.

Tôi yêu anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy đã không thể quay đầu lại, từ đó dù có khổ cực, có bị lừa gạt cũng không oán trách, không hối hận, nhưng, tôi cho tới bây giờ thật sự không dám hy vọng xa vời, trong cuộc tình này anh cũng không nói một lời chỉ âm thầm cố gắng, cố gắng đến mức cố chấp và thậm chí khiến tôi không dám tiếp nhận như vậy.

Tôi không biết nên làm gì mới có thể đáp lại được một tình cảm sâu đậm như vậy.

Tôi không biết nên lựa chọn như thế nào, mới có thể khiến anh không tiếp tục bị thương.

Song Lương đại tiểu thư tìm tôi, dĩ nhiên không phải là để cho vui.

Cho nên, chị ta mới nói với tôi: “Dẫu biết cô có thể trở thành một thứ thuốc phiện mà cả đời này nó không thể nào cai được..... Nhưng Tây Tây à, vì sự an toàn cho tính mạng của hai người, vì tương lai sáng lạn của nó, tôi xin cô, thực sự, tìm một người thích hợp mà kết hôn đi.....”

Lúc đi ra, tôi mới phát hiện mình thật ra vẫn còn ở London, chỉ giương mắt là có thể thấy được cây cầu London nổi tiếng.

Cây cầu này đã giải sầu qua không biết bao nhiêu là nắng mưa, phải trùng tu lại mấy lần.

Từ trên cầu nhìn xuống, khắp nơi dày đặc xe cộ, người qua kẻ lại như mắc cửi.

Từ lâu tôi đã muốn đứng ở trên cầu London mà ngắm nhìn phong cảnh. Tôi nhớ, lần đầu tiên tôi tiếp xúc với tiếng Anh, lần đầu tiên ở biết đến cây cầu nổi tiếng trong truyền thuyết này, là thông qua một bài hát tiếng Anh nổi tiếng:

London bridge is falling down,

Falling down, falling down.

London bridge is falling down,

My fair lady.

Build it up with iron bars,

Iron bars, iron bars.

Build it up with iron bars,

My fair lady

.....

Nếu cầu London quả thật đã từng sụp, thì bất luận bao nhiêu lần, vẫn có thể một lần nữa dựng lên lại, vậy còn lòng người thì sao.....?!

56. Chương 56

Lương Trạh “thấp thân” (uớt người) [1]: Anh phải đứng ở nơi cao nhất mới có thể nhìn xa nhất

Mưa, bầu trời đen đặc khiến người ta có cảm giác áp bức, khó thở.

Mùa đông năm nay mưa cũng nhiều hơn trước.

Tôi gục vào phía sau trụ hiên, lén nhìn qua đoàn người đông đúc, thấy mẹ đang quỳ gối trong sân, bộ sườn xám vải gấm màu xanh ngọc ướt đầm. Đóa hoa cài trên mái tóc bà cũng bị mưa vùi dập cho héo tàn hoàn toàn chẳng còn dáng vẻ tươi xinh như khi vừa mới hái khỏi cành — tên của bà cũng chỉ có một chữ Lài, nghe nói đó là cái tên mà ba đã đặt cho bà khi mới gả vào nhà. Năm ấy bà được gả vào nhà này làm vợ lẽ cũng là năm cuối cùng trước khi Hồng Kông hủy bỏ chế độ đa thê. Lúc đó bà đắc ý vô cùng, bởi vì như vậy về sau cho dù sẽ có rất nhiều rất nhiều những người phụ nữ khác trong cuộc đời của ba nhưng họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được một danh phận mà họ muốn.

Hôm nay là mùng một tháng giêng, theo thông lệ là phải đi tế tổ, cho nên toàn bộ người trong tộc đều theo yêu cầu của ba, từ các nơi chạy tới, tụ họp lại ở nhà tổ. Đây là một kiểu nhà cũ, xây ở trên đỉnh núi, lúc đi vào là tầng tầng lớp lớp nhà đan xen nhau rất thú vị, nhiều vô số kể không thể nào nhìn hết được.

Tôi từ nhỏ đã lớn lên ở căn nhà hiện đại, lần đầu nhìn thấy căn nhà cổ này, cảm giác rất ngạc nhiên. Mẹ nói với tôi, nơi như vậy là biểu tượng ột dòng dõi. Bởi vì phàm là người có tiền thì ai cũng có thể mua được một căn nhà hiện đại, nhưng chỉ có những nhà giàu lâu năm sẫm uất bao đời mới có được loại nhà cổ cả trăm tuổi phong thái khác thường này.

Tổ tiên nhà tôi đều là thương nhân lớn, số người trí thức lại càng nhiều hơn nữa. Trong vòng một đời có đến mấy vị đại quan tiếng tăm lừng lẫy đến tận kinh đô và các vùng lân cận, sau Cách mạng Tân Hợi cả gia từ kinh thành dời về Hồng Kông, mang theo rất nhiều châu báu, sách vở, văn vật, kèm theo đó là những quy tắc của gia tộc và quan niệm huyết thống tích lũy từ bao thế hệ bền chắc đến không gì có thể phá nổi. Tất cả những thứ đó đều là niềm kiêu hãnh trong lòng người trong tộc, cũng là vinh quang mà không một nhà giàu mới nổi tầm thường nào có thể với tới được.

Anh hai lớn hơn tôi mười tám tuổi, bản tính cao cao tại thượng, tất cả anh em đều cách anh khá xa, chỉ cần nhìn thấy anh ấy từ xa là đã cúi người chào, là nhân vật mà mọi người phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy được. Nhưng mẹ tôi suy tính sâu xa lại có thể cực độ tự hạ mình, từ lúc tôi còn nhỏ đã nghĩ đủ loại phương pháp, mục đích để đưa tôi vào dòng con cháu chi trưởng, hết sức khiêm tốn, giành được sự yêu thích của bà lớn. Qua thời gian lâu dài, tôi liền cùng vị anh hai đích tôn này cùng một cô chị đích tôn lớn tuổi hơn tôi bốn tuổi kết tình hữu nghị tương đối khác thường.

Anh hai đi học ở Thụy Điển biết hết mọi món đồ mới mẻ tân thời trên thế giới. Lúc anh ấy vui lại nói cho tôi biết các loại kiến thức mới mẻ trên thế giới; lúc giận lại dùng đủ các loại ngôn ngữ của các quốc gia khác nhau ra dạy dỗ tôi. Anh ấy nhỏ thì dạy tôi chơi patin, rảnh rỗi thì mang tôi đi lướt sóng, đồng thời anh ấy cũng là một tay đua nghiệp dư, bình sinh giỏi nhất là các loại trò chơi kích thích mạo hiểm.

Chỉ là hôm nay, người thanh niên năm ấy dần trưởng thành, từ từ bắt đầu tiếp quản việc làm ăn của gia tộc, sau khi lập gia đình liền dần dần mất đi hết thảy vẻ tung hoành, tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, tiếp tục như thế mấy năm, những tin tức phê bình đối với anh ấy cũng dần dần từ một anh chàng playboy chuyển thành tuổi trẻ tài cao, gương mặt thường xuyên xuất hiện trên trang bìa các loại tạp chí thời thượng. Nhân chuyển về nhà tế tổ lần này, anh ấy cũng lập tức cởi bỏ âu phục, y theo yêu cầu của ba, thay áo dài màu xanh, tay dâng giày vải, kính cẩn đứng ở hàng đầu, cử chỉ nghiêm khắc dựa theo quy định của tổ tiên yêu cầu để biểu thị mình không hề quên lời tổ tiên răn dạy.

Hôm nay là do anh hai chủ trì nghi thức tế tự. Anh ấy thiên vị tôi, nên chỉ rõ là muốn tôi hỗ trợ. Tôi không hiểu quy củ, lúc thượng hương, thấy anh hai đốt lửa khó khăn, liền tiến lên giúp cầm nhang đèn, châm hương vào ngọn lửa đang cháy. Thấy ba nghiêm mặt, tôi vẫn không biết mình đã gây họa, đợi đốt xong

nhang đèn, tôi quay đầu, thấy anh hai sững sờ, liền dứt khoát nhận lấy hương từ trong tay anh ấy, thuận tay cầm nén hương đầu tiên vào lư hương.

Về sau tôi mới biết, chiếu theo quy tắc của gia tộc, nén hương đầu tiên chỉ có trưởng tử đích tôn mới được quyền kính hiến tổ tiên, chuyện này liên quan đến huyết thống thuần túy và chính gốc, những người khác dù thế nào cũng không được nhúng tay.

Chuyện rối loạn tôn ti trật tự lớn nhỏ như thế, lại ngang nhiên xảy ra ở trong nghi thức tế tự khiến tất cả mọi người nhất thời hết hồn, không biết nên phản ứng thế nào. Cũng là mẹ tôi nắm thời cơ rất nhanh, lập tức bỏ nhào tới, quỳ trước mặt ba, dập đầu xuống đất, khóc nói: “Thằng Trạm còn nhỏ không hiểu chuyện, xin lão gia bỏ qua cho nó. Tất cả đều là lỗi của tôi, là tôi không dạy nó đàng hoàng.....”

Sắc mặt ba u ám, nhìn chằm chằm tôi vài lần, thấy mẹ tôi liên tục dập đầu đến nỗi trên trán đã chảy máu, mới phát tay, nói: “Ra sân nhà quỳ chịu phạt đi.....”

Tôi vô cùng lo lắng, muốn qua đó, nhưng thấy mẹ ngẩng đầu, vẻ mặt hết sức vui mừng nói: “Thật cảm ơn lão gia!” Rồi dùng ánh mắt bảo tôi, không được đi qua.

Từ sáng sớm trời đã mưa, lúc này bên ngoài sân đã đọng một lớp nước mỏng, song mẹ vẫn đi qua, không chút do dự quỳ trong nước, xuyên đám người, mỉm cười nhìn tôi, nét mặt lúc này tràn ngập sung sướng.

Vô số người vây xem bà bị phạt, thậm chí to nhỏ, đại khái là nói phạt nhẹ như vậy để che dấu tai họa, ba tôi đã quá mức nhân từ rồi.

Mưa càng rơi càng lớn, tôi xuyên qua đám người nhìn bà, thấy đóa hoa lài kia rốt cuộc cũng dần dần bị gió mưa đánh cho tan tác, mà gương mặt trang điểm của bà, cũng ở dần dần mờ hồ, dần dần âm đạm trong màn mưa.

Trong lòng tôi bà là người xinh đẹp nhất, hơn nữa trong ấn tượng, bà cũng là người luôn luôn coi trọng dung nhan nhất. Nhớ năm đó tôi sáu tuổi, ba nói sắp về, từ sáng sớm bà liền giục bà vú già trang trí cả khu nhà nhỏ thành kiểu hoàn toàn mới, trong phòng ngủ kiểu âu, lại treo đèn lồng nền đỏ truyền thống, so với những lúc lễ tết mấy năm gần đây còn náo nhiệt hơn ba phần. Còn bà ngày đó trái lại chỉ mặc thuần một màu trắng mộc mạc, cài lên mái tóc một đóa hoa nhài, nghe nói năm đó ba vừa ý bà, chính là vừa ý kiểu một màu trắng mộc mạc ấy, ông nói bà có khí chất cao nhã tinh tế, đáng đáp như một bông hoa nhài.

Hôm nay lúc sáng sớm, bà còn cười nói với tôi: “Hà gia mới phải một thợ cắt tóc từ Anh tới đây, mang đến mấy kiểu tóc mới một nhất. Mấy bà vợ bé đều thay phiên nhau làm kiểu tóc mới, nhưng thợ cắt tóc nói, gương mặt của mẹ hợp nhất với kiểu tóc thanh nhã.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ hiểu, nhưng trong lòng có chút cảm giác không được tự nhiên kỳ quái nảy lên. Mặc dù từ lúc nhỏ, đối với rất nhiều thứ không có hiểu rõ lắm, nhưng năm tháng qua đi, tôi cũng đã đại khái hiểu được, bất luận bà có tỉ mỉ trang điểm ăn mặc như thế nào đi nữa, thì qua năm tháng đàng đàng của đời người chôn vùi ở chỗ này e là cũng chỉ đành phải một mình đối diện với gương mà tự cảm nhận số phận cuối cùng.

Ba đối đãi với mọi người cũng không tính là hà khắc, tiền tháng nào phát ra cũng rất dày. Cho tới nay, mẹ con chúng tôi đều không phải lo chuyện áo cơm, chỉ là một năm, khó mà gặp được ba mấy lần. Việc buôn bán của ông trải rộng toàn cầu, ở khắp nơi nuôi phòng ngoài, cả năm không về nhà, thỉnh thoảng trở về, cũng hiếm khi đưa mắt lướt qua người mẹ. Mỗi năm bà có thể được ân sủng rất ít hầu như là không có mấy, thỉnh thoảng có mấy lần, cũng đều là do bà lớn thấy bà kính cẩn hầu hạ mới trăm phương ngàn kế sắp xếp cho bà.

Hôm nay từ lúc sáng sớm, bà đã đặc biệt tìm một bông hoa lài đẹp cài lên tóc, vậy mà ba lại không thèm liếc mắt nhìn bà. Cả lúc ba phạt bà ấy quỳ gối trong mưa, vẻ mặt cũng nhân nhậ, liếc bà một cái rồi không hề để ý tới nữa, tiếp tục bảo anh hai hướng dẫn mọi người hoàn thành nghi thức tế tự. Từ tế rượu đến niệm kinh đến kính cống, khâu nào cũng dài dòng mà rườm rà, xử lý xong tất cả thì cũng đã vào giờ Ngọ. Tôi không dám rời khỏi đội ngũ, nhưng nhịn không được vẫn quay đầu lại nhìn bà.

Trước đó, bất luận đi đến nơi nào, bà vẫn luôn che chở tôi, song giờ khắc này, bà quỳ trong mưa, sắc mặt dần dần tái nhợt, vẻ mặt cũng đã không thể nhìn rõ. Một chốc, bỗng nhiên tôi nghĩ, nếu như có một ngày,

tôi mất bà thì thế giới sẽ thay đổi thế nào. Chung quanh đều là người thân, vô cùng – náo nhiệt, nhiều đến hơn mấy trăm người, nhưng nếu không có bà, ai còn có thể và lúc tôi phạm sai lầm, không chút do dự lao tới che chở tôi, bằng lòng lấy thân mình ra chịu thế?

Tế tự xong, anh hai đi tới gọi tôi, nói: “Ba phạt bà ấy, thì sẽ không phạt em, đi vào cùng mọi người ăn cơm đi!”

Tôi bưng chén lên, xúc từng miếng từng miếng cơm bỏ vào trong miệng, không biết mình đến tột cùng đã ăn những thứ gì. Nhìn ra ngoài, thấy bà thân mình dần dần run rẩy, trong mưa gió, tôi đã dần dần thấy được vẻ mặt bà. Bà hẳn là vẫn nhìn tôi, nhưng mưa gió quá lớn, dần dần ngăn cản tầm mắt.

Ba ngồi ở ghế chủ tọa trên cao, gương mặt nghiêm túc trầm lắng ăn cơm, trước sau không nhìn bà, cứ như đã quên mất sự tồn tại của bà. Tôi ngẩng đầu nhìn ba một cái, lại quay đầu nhìn dáng vẻ bà quỳ gối trong mưa, đột nhiên cảm thấy có sự bi thương không biết tên từ sâu trong lòng phát ra — tôi đã chín tuổi, đã có thể xem hiểu rất nhiều thứ.

Từ nhỏ đến lớn, bà liều mạng bồi dưỡng tôi, giáo dục tôi, hy vọng tôi trưởng thành là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, nếu đã vậy, vì sao họa tôi gây ra lại muốn bà gánh chịu?

Nghĩ như vậy, tôi liền để bát đĩa xuống, đứng dậy, từ từ đi ra ngoài, từ từ đi vào trong màn mưa.

Mưa rơi như trút nước, lúc bước vào khiến người ta có cảm giác ngày trời đất mênh mông mất mát và hư vô. Từng làn nước lạnh buốt dọc theo khe hở của y phục tiến vào vật áo, lạnh thấu xương. Tôi chỉ mới đi trong mưa mấy bước, đã không thể chịu được rét lạnh như vậy, bà đã quỳ ở trong mưa to lâu như vậy, không biết là có cảm giác thế nào.

Tôi nghe thấy anh hai gọi ở phía sau. Tôi vẫn luôn nghe lời anh hai, nhưng lúc này tôi thà không nghe thấy. Tôi bước từng bước xuyên màn mưa, đi tới trước mặt bà, cúi đầu quỳ xuống. Mưa to giống như bàn chải, rào rào rơi xuống, tấp vào da lạnh như băng, đau đớn như thể cầm dao cắt vào thịt.

Bà từ nhỏ đã không cho tôi khóc, lúc này ở giữa cơn mưa tầm tã, quỳ gối trước mặt bà, tôi lại nếm được mùi vị nước mắt mặn mặn lẫn vào trong môi.

Mưa gió đã sớm tẩy đi toàn bộ lớp trang điểm trên mặt bà, cứ như là gọt bỏ hết lớp phấn sắc che phủ những vết rạn trên vòng ngọc, có cảm giác yếu ớt cực độ tái nhợt. Tôi nhìn bà, dáng vẻ rõ ràng là sắp té xỉu, song bà vẫn ngẩng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt đã sớm trống rỗng đột nhiên xuất hiện tia biến hóa thần kỳ. Trong mắt bà xẹt qua một vẻ như là kích động, song chỉ sau một khắc, bà lại bỗng nhiên dương tay, hung hăng vung một bạt tai lên mặt tôi.

Môi bà tím tái, dường như đã không thể tiếp tục mở miệng nói chuyện, song bà đứng là vẫn còn mở miệng, run rẩy nói: “Lòng dạ đàn bà như thế, sao con xứng đáng làm con của ba con được.....”

Thật ra bà đã không còn sức, cho nên cái bạt tai kia vung lên mặt cũng không có chút sức nặng nào. Cũng không đau, song tôi lại bị sự thất vọng trong đáy mắt bà đả thương.

Bà vất vả lắm mới có được tôi, ở vào năm tháng tươi đẹp nhất mà mãi không có thai. Ngược lại sau khi thất sủng nhiều năm, lại vô cùng ngoài ý muốn một đêm ân sủng liền có được tôi, coi như là trời cao ban ơn; bà sinh tôi cũng quá gian nan, từ lúc đầu mang thai đến lúc sinh đều không ổn định, bà vẫn kiên trì không để ý đến an nguy bản thân mà sinh con, thiếu chút nữa là rong huyết qua đời, nguyên khí tổn thương nặng nề, từ đó đến giờ vẫn không khỏi; bà nuôi dưỡng tôi cũng không dễ dàng, vì để cho tôi được cùng đãi ngộ như anh hai con vợ cả, ngày nào bà cũng vây quanh bà lớn bưng trà dâng nước, chẳng khác nào tôi tó.

Tôi không thể, cũng không chịu được việc bà dùng ánh mắt thất vọng như vậy mà nhìn tôi chăm chú.

Đêm hôm đó, bà sốt ê man, được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Ba chưa từng tới thăm bà, nhưng bà cũng không thất vọng, ngược lại bà nhìn tôi, từng chữ từng câu nói: “Anh hai con là đồ vô dụng, vì phụ nữ mà thiếu chút nữa làm loạn cả nhà.” Tôi cũng biết chuyện bà nói này, đại khái là anh hai lúc đi học ở Thụy Điển có yêu một cô gái, từng làm âm lên với cả nhà, song cuối cùng, vẫn cưới chị dâu lớn hiện nay. Tôi lúc đó vẫn chưa hiểu chuyện trai gái, chỉ biết là có một lần đi theo anh hai đến Thụy Điển nói chuyện làm ăn, thấy anh ấy vứt bỏ thư ký và trợ lý đặc biệt, chỉ dẫn theo tôi, cuối cùng lại để tôi ở ngoài cửa, một mình đi vào trong giáo đường, rất lâu vẫn không ra.

Mẹ tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt tôi, hạ thấp giọng, từng chữ từng câu nói: “Con đã có thể cảm nhận hương dâng hương đèn ở trước mặt tổ tiên, nói không chừng trong lòng tổ tiên cũng có ý chọn con. Mẹ khổ cực như vậy mới thu xếp cho con ra vào chính thất, con nhất định phải nghĩ cách đi theo anh hai con học việc buôn bán. Chính thất chỉ có một đứa con trai này, lại là một đứa mềm lòng, cũng không ai biết tương lai sẽ có biến cố gì. Lão gia thông minh cả đời, nhưng thua ở chỗ quá tuân theo lễ thói cũ, mọi chuyện chỉ giao cho thằng con trai lớn, ông ấy lo tương lai lỡ có chuyện ngoài ý muốn, không ai có thể đứng ra chống đỡ đại cục. Hôm nay mẹ đánh con, là muốn con biết, sinh tồn trong cái thế giới này không được phép có lòng dạ đàn bà như vậy. Tương lai nếu có một ngày, Trăm của mẹ có thể ngồi vào vị trí gia chủ, mẹ có chết cũng cam lòng.....”

Tôi mới chín tuổi mà bà đã dám đem tâm nguyện đại nghịch bất đạo như vậy nói cho tôi biết. Bà lo tôi không biết mục tiêu của đời mình, trên đường phấn đấu sẽ vô tình đi nhầm hướng.

Đây là trận mưa to nhất trút xuống đời tôi khiến toàn thân tôi ướt đẫm. Song chính vào ngày này, bà nói cho tôi biết: “Con không nên vì một đóa hai đóa hoa thơm cỏ dại ven đường đời mà tùy tiện có ý nghĩ nghỉ chân. Trên phương diện làm người, con phải lấy ba con làm tấm gương, chứ đừng học theo anh hai con. Con phải nhớ cho kỹ, đàn ông tốt làm việc thiên hạ, chỉ ở bốn phương, chỉ có đứng ở nơi cao nhất, mới có thể nhìn xa nhất.....”

Bà nói đạo lý vẫn luôn chính xác, mặc dù một người phụ nữ, lại biết co biết duỗi mà chịu nhục, thâm hiểu thuật tùy cơ ứng biến.

Chẳng qua là, tôi cúi đầu nhìn thấy trên bàn dài bên cạnh, có bông hoa nhài đã tàn tạ bà đã tự tay lấy xuống, vẫn còn đọng những giọt nước mưa.

Thì ra là, bà từ trước đến nay cũng chỉ xem mình là một bông hoa thơm cỏ dại có thể rất nhỏ bé trên con đường đời của cha, vậy hà cớ gì, từ sáng sớm đã phải rời giường, tốn hao tâm huyết như thế, đem này một đóa hai nhài cố gắng buộc lên tóc?!

57. Chương 57

Tháng tám trời nóng như thiêu như đốt, máy bay vừa hạ cánh, gió nóng từng cơn từng cơn ùa đến tấp vào mặt, gió cứ như móng vuốt của một chú mèo con cào xé, khuấy trộn hết cả mọi phiền muộn trong đáy lòng người ta ra.

Từ trước đến giờ tôi vô cùng ghét loại gió nóng này cuộn khắp chung quanh, nhưng lần này, đáy lòng tôi lạnh lẽo, nặng nề trĩu xuống, mãi từ London tới Bắc Kinh, từ trên phi cơ đến trên đất bằng, mà kỳ lạ là khí nóng vẫn khiến tôi thấy đáng sợ này cũng sinh ra cảm giác mấy phần kỳ dị, giống như từ trong thế giới lạnh lẽo đi vào căn phòng ấm áp, không cảm thấy nóng mà chỉ thấy ấm áp.

Đi ra cửa dừng, nhìn thấy bạn học Đại Oai gạt đám đông qua lại chung quanh, đứng bất động ở phía trước, cười cười nhìn tôi, đợi tôi đến gần, liền giang rộng hai tay, đi tới, ôm chặt lấy tôi, nói: “Trời ơi, Tây Tây! Điện thoại di động của em mãi không gọi được, anh cứ tưởng em bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi chứ, vậy là đặt ngay vé máy bay, còn định cầm vũ khí kiểu mới xông qua tìm em, cướp em từ tay bọn người ngoài hành tinh.” Giọng điệu của cậu ta vô cùng khoa trương, nghe cứ như là đang nói giỡn.

Nếu là thường ngày tất nhiên tôi sẽ phải đáp lại cậu ta một câu: “Sao không thấy anh bay tới nhỉ? Có biết là ngày nào em cũng nhìn trăng, nhìn sao chờ anh đến giải cứu không?”

Nhưng tôi biết, cậu ta không nói giỡn, cậu ta thật sự đã đặt vé máy bay.

Song cả thể xác và tâm hồn tôi đều đã mệt mỏi, hoàn toàn không có tâm trạng để nói giỡn, cho nên, chỉ tựa vào vai cậu ta, lặng lẽ dựa vào.

Cậu ta vỗ lưng tôi, nói: “Sao vậy?”

“Hơi lạnh.....”

“.....”

Tôi biết lúc này mà nói câu đó thì hình như có hơi điên, nhưng, tôi thật sự thấy lạnh, hận không thể lập tức chui vào trong chăn, ôm chặt thêm mấy túi nước nóng vào lòng cho đã.

“Không phải là em ốm đó chứ?” Cậu ta không cười, đưa tay về phía trán tôi.

“Không sao!” Tôi lắc lắc đầu, đứng thẳng lên nhìn cậu ta, nhìn chung quanh ồn ào náo nhiệt rộn ràng.

Vô số người đẩy xe hành lý, lôi kéo vali; rất nhiều người nhận ra người mình đang chờ, nhìn nhau rồi nhìn chung quanh, tươi cười vui vẻ; một cậu bé đang tung tăng đi theo ba mẹ, trong tay còn cầm kẹo que; bà chủ bán bát sứ đồ lưu niệm trong siêu thị sân bay, gương mặt không ngừng tươi cười.....

Thế giới này cũng chẳng có gì thay đổi!

Cho dù tôi có mất tích bao lâu, thậm chí là hoàn toàn mất tích đi nữa thì thế giới này cũng sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào!

Cho nên, cuối cùng tôi đứng thẳng người, mỉm cười nhìn cậu ta, nói: “Cám ơn anh đã tới đón em!” Suy nghĩ một chút, lại hỏi cậu ta một vấn đề rất có chiều sâu: “Hai người kết hôn mà không yêu thì có thật sự hạnh phúc không?” Hỏi xong nói, tôi quay đầu bước đi.

Đương nhiên là không có đáp án!

Vấn đề như vậy, cũng tương tự như chuyện –

Đàn ông yêu đàn ông thì có hạnh phúc không?

Hôn nhân chênh lệch tuổi tác quá lớn thì có hạnh phúc không?

Hôn nhân chênh lệch bối cảnh thân phận quá lớn thì thế nào cũng chỉ có kết quả bi kịch sao?

Môn đăng hộ đối lúc nào cũng là lựa chọn chính xác nhất, lý tưởng nhất sao?

..... và cả đồng vấn đề tương tự như vậy.

Trong tổ hợp của một ngàn người khác nhau, sẽ tạo ra một ngàn loại đáp án hoàn toàn khác nhau, trên thế giới tuyệt đối không tồn tại cái gọi là đúng mọi lúc mọi nơi, mà chỉ có thể tùy theo điều kiện chung quanh mà đưa ra đáp án tiêu chuẩn.

Suốt chặng đường từ London bay về Bắc Kinh, tâm tư tôi xoay chuyển không ngừng, cứ nhớ mãi về nụ hôn đột ngột xảy ra trong màn đêm kia; một sự thân thiết thô kệch mang theo một mùi hương thuốc lá đó; cùng với một khắc đó, tràn ngập đầy mắt anh là sự tỉnh mạch và đơn độc nồng đậm!

Đáy lòng tôi rõ ràng có cảm giác bủn rủn, vì một phần tình cảm rốt cuộc đã sáng tỏ!

Giữa lòng mày có cảm giác cay đắng khó tan, vì một khoảng cách không thể nào chạm đến!

Tôi không phải là một cô bé con ngây thơ, cho nên kinh nghiệm và trực giác nói cho tôi biết, không thể hoàn toàn tin tưởng lời của Lương đại tiểu thư. Theo như lời chị ta thì tình huống nhà họ quá mức phức tạp, cho nên, thật sự không thể đơn giản chỉ nghe từ một phía chị ta nói mà hoàn toàn tin chị ta thật sự toàn tâm toàn ý suy nghĩ, lên kế hoạch cho Lương Trạ.

Tôi không phải là một cô bé con ngây thơ, cho nên hoàn toàn có thể rõ ràng chuẩn xác cảm nhận được một khắc đột nhiên rơi vào bóng tối kia, lúc bờ môi của anh rơi xuống có mang theo một quyết tâm mạnh mẽ từ trước đến nay chưa từng có; dịu dàng phóng khoáng không một chút che giấu, không cách nào ngăn cản!

Tôi cứ như đi trong sương mù, không cách nào thấy rõ ràng tất cả, song, bất luận thế nào, có hai chuyện tôi chắc chắn đáng tin cậy:

Thứ nhất, nếu chị ta có ý định xóa sổ tôi thì thật sự có thể có vô số phương pháp, cũng không phức tạp.

Thứ hai, tình yêu của anh dành cho tôi..... tha thiết sâu nặng, khó có thể đáp đền!

Nếu đột nhiên phải từ bỏ bản thân mới có thể làm anh hạnh phúc, tôi cũng sẵn sàng vui vẻ từ bỏ, không oán trách không hối hận, nhưng cũng không đơn giản như thế, mọi chuyện đã trượt ra ngoài quỹ đạo và không cách nào khống chế được, vượt ra khỏi dự liệu, vượt ra khỏi phạm vi khả năng tôi có thể chịu đựng và xử lý.

Hễ gặp phải vấn đề phức tạp đến không cách nào hiểu rõ ràng như thế này, tôi chỉ có thể thôi không nghĩ nữa, ngửa đầu nhìn bầu trời, cố gắng, hít thở mùi vị cuộc sống nào đó từ trong trời đất, từ nhịp mạch đập mà cảm thấy may mắn mình còn sống, và, thế gian vạn vật thật tốt đẹp.....

Trở lại chỗ Đại Oai, tôi vô cùng ngoài ý muốn, lại gặp mẹ Đại Oai, nghe tiếng chuông cửa vang lên, từ xa đã đi ra đón, bà cười nói: “Tây Tây con đã về..... Cực lắm phải không? Mau tới nếm thử canh bác nấu đi!” Bà vươn tay ra, khoác cánh tay tôi, dáng vẻ không chút khách khí.

Thật sự cảm thấy ngoài ý muốn, đầu óc mơ màng theo bà đi vào, thấy cả căn phòng được dọn dẹp sáng sủa sạch sẽ, so với tôi tự mình dọn thì không biết còn tốt hơn bao nhiêu. Ngay sau đó, một tràng cười lạnh lạnh vang lên, một tiểu nha đầu vô cùng chi nhanh chóng lộ ra, nhăm thẳng vào tôi mà bỏ nhào tới, bình tĩnh nhìn mới thấy, hóa ra là Khương Hiểu Vân.

Khương Hiểu Vân ríu rít mở miệng nói, nhanh chóng kể đủ thứ trên trời dưới đất, đại khái là cô ấy dựa vào giọng hát mình rất hay, đặc biệt đến Bắc Kinh tham gia một chương trình đang tuyển thí sinh, vừa lúc mẹ Đại Oai cũng muốn tới khảo sát tình hình ăn ở của Đại Oai, liền sắm khoải tổ thái độ, tài trợ cô nàng đủ loại chi phí, đưa cô nàng lên thủ đô.

Tiểu nha đầu hưng phấn không thôi, luôn miệng hỏi tôi: “Chị Lỗ Tây, chị nói em tham gia dự tuyển có thành công không? Sẽ thành công chứ.....”

Từ lâu tôi đã nghe Đại Oai nói tiểu nha đầu này bất luận phương diện nào tư chất cũng hết sức bình thường, vậy mà cứ cố không chịu thừa nhận, tự cho là thiên hạ đều ở nắm trong tay, hơi có chút kiêu coi trời bằng vung. Cũng may trong tính cách như vậy lại tiềm ẩn một tinh thần quả cảm không chịu thua cũng không chấp nhận thất bại, mỗi lần thất bại cũng quy là số mình không may, rồi nhanh chóng điều tiết tâm trạng, làm lại lần nữa. Thấy cô nàng hưng phấn nhìn chăm chăm, rốt cuộc tôi cũng không nhẫn tâm nói thật, suy nghĩ một chút, rồi do dự nói: “Chị thấy bất cứ chuyện gì chỉ cần kiên trì thì sẽ có kết quả!”

Cô nàng hưng phấn ôm tôi kêu to: “Em biết chị Lỗ Tây nhất định ủng hộ em mà.....” Rồi lại kéo tôi lại ríu rít một tràng, tiếp đó nhỏ giọng, bám vào lỗ tai tôi, cười hì hì nói: “Thật ra dì em nghe nói chị ở chung với anh họ em nên mới chạy tới đó. Dì em nói, chuyện ở chung này, bây giờ đang thịnh hành trong giới trẻ, cho nên cũng có thể thông cảm, nhưng để truyền ra ngoài dù sao cũng khó nghe. Lần này dì ấy tới, em xem chừng là tính hỏi chuyện kết hôn của hai người đó.....”

Bỗng nhiên tôi lại thấy nhức đầu, tôi ngẩng đầu nhìn về phía mẹ Đại Oai, vừa lúc ánh mắt bà cũng quét tới, dù có ý hay vô tình vẫn là nhìn chăm chăm bụng của tôi.

Bà ấy, bà ấy, bà ấy, không đến nỗi cho là chúng tôi..... cái đó cái gì đó chứ?!

Một cảm giác lạnh lẽo lúc đó hóa thành mồ hôi lạnh nhè nhẹ toát ra, tôi phát hiện từ lưng đến cổ mình đều ướt đẫm mồ hôi hột đang không ngừng toát ra. Gần như là theo phản xạ giải thích một câu: “Thật ra bọn chị vẫn ở phòng riêng mà.....” Tôi xoay mặt, thấy Khương Hiểu Vân đỏ bừng mặt, trong ánh mắt có tia hưng phấn tò mò chớp động, hạ thấp giọng nói: “En đang chờ gọi chị là chị dâu đấy.....” rồi nhảy vọt vào bếp hỗ trợ.

Một lát sau lại mang nồi cánh đã nấu xong ra, là canh tuyết lê đậu nành hầm thủ lợn, mẹ Đại Oai cười cười nói: “Tây Tây nếm thử xem mùi vị có ngon không này. Bác vẫn còn chưng nữa đấy, chờ con tắm rửa xong rồi ra ăn.....”

Nhanh chóng đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng cầm lấy thìa múc một thìa bỏ vào miệng, nước canh vừa trong vừa thơm, vừa vào miệng là đã thấy ấm. Để xuống thìa, tôi thấp giọng nói: “Ngon quá, cảm ơn dì.....” Rồi vội vã đi vào toilet mở nước, tôi đúng là không có dũng khí tiếp tục đối diện với ánh mắt đong đầy lo lắng dụng tâm kín đáo của bà.

Lúc ăn cơm chiều, tôi lại nghĩ đến lời của Khương Hiểu Vân, quyết định tiên hạ thủ vi cường, đợi xối cơm

xong, cụp mi mắt xuống, bình tĩnh nói: “Phòng ký túc bên cạnh phòng cháu đang sửa chữa, ồn ào quá làm cháu không thể nào mà nghiên cứu khoa học. Lần này trở về, nghe nói nhà đó cũng đã sửa xong, cho nên, hai ngày nữa con tính về đó ở lại. Nửa năm này con đã làm phiền Đại Oai quá rồi.....”

Mẹ Đại Oai đột nhiên đưa tay, ấn mu bàn tay tôi, cười cười nhìn tôi, nói: “Tây Tây, con đừng nghĩ nhiều quá. Ở Bắc Kinh bác còn có một chỗ ở khác, sẽ không ở chung với hai đứa đâu.....”

Toát cả mồ hôi! Sao bà ấy lại hiểu vấn đề theo cái nghĩa này chứ?!

Tôi lại phải vội vàng giải thích: “Không phải đâu dì! Cho tới nay, con với Đại Oai vẫn chỉ là bạn bè tốt bình thường thôi ai, từng đó tới nay con vẫn luôn được cậu ấy quan tâm.....”

Mẹ Đại Oai dứt khoát nhìn về phía Đại Oai, nói: “Đại Vĩ, đến nước này rồi mà con còn không mau chóng đi cầu hôn Tây Tây?” Tiếp đó bà nhìn tôi, hết sức trịnh trọng nói: “Tây Tây con yên tâm. Thành Đại Vĩ này da mặt mỏng, ngại mở miệng, nhưng cả nhà bác đều đã xem con như cháu con trong nhà nên dù thế nào cũng sẽ thay con làm chủ.....”

Một tiếng “choang” bỗng nhiên vang lên, Đại Oai lỡ tay làm rớt chén cơm xuống bàn.

Mẹ Đại Oai trừng mắt liếc cậu ta một cái, dứt khoát lôi đề tài này ra nói thẳng: “Con xem con để con gái nhà người ta cứ như vậy ở chung với con, ngày nào cũng mua đồ ăn nấu cơm giặt giũ, lo toan việc nhà cho con vậy mà chẳng có danh có phận gì là tính làm sao hả?”

Đại Oai hình như bị sặc, ho khù khụ suốt.

Tôi quả thực không biết nên ứng đối tình huống này như thế nào, nhanh chân vọt vào trong toilet vắt khăn lông chạy ra đưa cho cậu ta, đưa tay vỗ lưng cậu ta, nghe mẹ Đại Oai vô cùng kiên quyết nói một câu: “Chuyện này cứ định như vậy, sang năm, mẹ đi kiếm nhà hàng tổ chức đám cưới cho hai đứa!”

Tôi nhất thời kinh ngạc, rồi vội vàng mở miệng nói: “Dì ơi, dì thật sự hiểu lầm rồi.....”

Đại Oai vẫn còn ho rất dữ, không cách nào mở miệng, nghe thấy lời này, liền lập tức đưa tay bắt lấy tay lạ, trong mắt lộ rõ vẻ bất đắc dĩ và khẩn cầu. Tiếc là, bác gái Khương vô cùng kiên quyết, liếc nhìn bụng tôi một cái, rồi nói: “Chẳng lẽ phải thực sự đợi tới lúc có con mới chịu cưới? Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, lát nữa mẹ đi xem ngày cho hai đứa.....” Hình như rất không hài lòng với thái độ của Đại Oai, bà trừng hai mắt nhìn cậu ta, lại đặt bát đĩa xuống, nghênh ngang bỏ đi.....

58. Chương 58

Bác Khương dù sao cũng là chủ công xưởng, công việc bận rộn, ở chưa tới hai ngày đã vội vã chạy về thị xã Khang Nghi, trước khi chia tay, bà lại nói với tôi, chị họ tôi kinh doanh phố Ngô Đồng rất đúng cách, làm ăn rất thuận lợi, rõ ràng rất nhiều người có khiếu buôn bán, chẳng qua là mình chưa có lúc thử nên không thể biết đó thôi.

Tôi biết bà nói bóng nói gió một vòng cũng không ngoài mục đích khuyên bảo, hy vọng có thể thuyết phục tôi theo Đại Oai về thừa kế gia nghiệp, thấy bà nhất quyết phản quan hệ của tôi và Đại Oai “chắc chắn là vợ chồng”, cho dù giải thích thế nào cũng khó mà xóa tan chấp niệm của bà, thôi thì chẳng thể làm gì khác hơn là chú ý chùng mà nói với bà, cố ý lơ đi sự thất vọng trong mắt bà, kiên định biểu đạt quyết định và quyết tâm mạnh mẽ cả đời hiến thân cho nghiên cứu khoa học của mình.

Đêm đó tôi lập tức mang hành lý về trường, dọc đường Đại Oai đưa tôi về cả hai đều chẳng nói với nhau câu nào.

Ngẩng đầu, thấy cậu ta trầm mặc, cuối cùng tôi lại thấy không đành lòng, lúc tạm biệt cậu ta lại nhìn không được mở miệng nói: “Em vẫn đang duy trì tập nấu ăn, hay là sau khi anh tan ca lại tới chỗ em ăn cơm đi?” Lời nói ra, lại thấy có gì không ổn. Tôi dọn ra khỏi nhà cậu ta cũng là vì muốn tháo gỡ quan hệ của nhau, nếu đột nhiên ngày nào cũng để cậu ta tới đây ăn cơm, chẳng phải lại mắc mứu lấy nhau sao?!

Một trái tim đã hoàn toàn để lại ở London, chuyện cho tới bây giờ, tôi đã không có lòng tin sẽ một lần nữa toàn vẹn lấy trái tim này về. Ban đầu tôi sống cùng Đại Oai là vì mong có thể thông qua việc này mà có được một sự ăn ý cùng tiến cùng lùi nào đó, song mọi chuyện lại nhiều lần thay đổi, sự chấp nhất và đề phòng đối với tình yêu của tôi sau khi trải qua vô số lần kiểm điểm và gây dựng lại, lại lần nữa đạt đến một điểm khó có thể giải thích, vậy, nếu quả có một ngày, vạn bất đắc dĩ, phải tìm một người để kết hôn thì người này tuyệt đối không phải là Đại Oai, bởi vì cậu ấy đối với tôi quá tốt, cũng đã trả giá quá nhiều, như thế quá bất công.

Song cậu ta lập tức ngắt đầu, nói: “Ừ, mỗi ngày anh sẽ tới đây ăn cơm!”

Nhất thời tôi cảm thấy khổ sở, nhịn không được đưa tay, nắm lấy tay cậu ta, tôi cười, rồi dùng giọng tếu táo nói: “Đợi khi nào anh mang bạn gái cùng đến kiểm cơm đấy!”

Cậu ấy ngắt đầu nhìn tôi một cái, bỗng nhiên nở nụ cười, đưa tay ôm tôi, nói: “Tây Tây, anh chỉ muốn cho em biết, trên thế giới này, không có mình em biết cố chấp!” Nói xong, xoay người rời đi, bước chân kiên định, bóng lưng thẳng tắp.

Trời vừa xẩm tối, nắng chiều vàng óng phết vào trên lưng cậu ta một vầng sáng nhàn nhạt. Tôi chợt nhớ đến rất nhiều rất nhiều năm về trước, tôi từng hao tổn không biết bao nhiêu thời gian, ngày nào cũng dò la lộ trình của cậu ta, vất vả không muốn người khác biết, ẩn núp xấu hổ dán vào góc tường lén theo dõi hoạt động của cậu ta, tất cả tất cả mọi cố gắng, thật ra, đều chỉ là vì muốn nhìn thấy một cái bóng lưng như vậy sao?!

*

Một ngày kia, ở phòng ký túc của tôi cùng nhau ăn cơm xong, lúc tiễn Đại Oai đi, nghe cậu ta nói muốn đi siêu thị, mua vài thứ. Tất nhiên là không thể để cho người khác đành lập tức theo cậu ta đến siêu thị mở ở gần cửa Đông chọn đồ.

Bởi vì lúc này đã không còn sớm, thêm vào đó thời tiết cũng không được tốt nên người trong cửa hàng cũng không quá đông, thưa thớt chỉ vài người. Theo cậu ta chọn xong đồ, đi tới cửa mới phát hiện trời đã đổ cơn mưa to. Con người tôi vốn luôn sợ ý, còn Đại Oai thì chuyên môn “trời trong cũng mang dù, ăn no vẫn mang lương khô”, lập tức lấy cây dù từ trong túi mở ra, rồi vô cùng tự nhiên đưa tay vòng qua eo tôi, chuẩn bị che cho tôi về ký túc.

Chẳng biết tại sao, sau lưng lại có cảm giác là lạ, cứ như bị ai đó nhìn chăm chăm, nhịn không được quay đầu lại, phát hiện quả nhiên là có một người cô đơn đứng một mình ở góc cửa, bình tĩnh nhìn hai người chúng tôi.

Nhìn rõ dáng vẻ của người này, tôi nhịn không được mở miệng chào hỏi: “Mộc Lan!” Phát hiện toàn bộ gương mặt trang điểm cô ấy đã nhòe nhoẹt hết, khó mà nhìn ra dung nhan thanh thủy, tóc tai rối bù xù, ăn mặc quần áo vô cùng đơn giản, trong lúc bất chợt, lại có mấy phần dáng vẻ của năm tháng còn đi học.

Nghe thấy lời tôi chào hỏi, Đại Oai rốt cuộc cũng xoay người lại, nhìn Mộc Lan, lập tức mỉm cười nói: “Trùng hợp quá!” Nụ cười rất niềm nở, chân thành tha thiết, nhưng cánh tay choàng ngang hông tôi vẫn không có ý buông ra.

Nét mặt Mộc Lan rất lạ, bình tĩnh nhìn chăm chăm hai chúng tôi vài lần, ánh mắt cuối cùng quay trở lại gương mặt Đại Oai, nhìn cậu ta, rồi lại nhìn cậu ta, trong ánh mắt dần dần lộ vẻ đau thương gợn gợn, nói: “Em chỉ là muốn trở lại nhìn, những chỗ trước đây đã không chú ý!” Nói xong bỗng nhiên cô ấy không quay đầu lại chạy vào trong màn mưa, sải bước chạy đi.

Về đau thương trong mắt cô ấy chợt lóe lên rồi biến mất theo ánh mắt trực tiếp dồn ép trái tim người khác, khiến tôi thấy sợ hãi, nhanh chóng đẩy Đại Oai ra, nói: “Mau đi qua đó xem đi!” Thấy cậu ta chần chờ, tôi lại giục: “Em thấy sắc mặt cô ấy không ổn, nhanh đi.....”

Cậu ấy như hiểu ra, liền thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: “Được rồi, anh đi qua đó xem. Tây Tây, em chờ nhé, anh sẽ trở lại ngay!” rồi che dù đuổi theo.

Tôi xoay người đi trở vào siêu thị, hoàn toàn chẳng có mục đích lững thững rong chơi giữa một loạt kệ hàng. Cái TV LCD trên đầu, không ngừng vang lên tiếng của đủ loại chương trình ti vi, cứ như là có người đang

đổi kênh, nội dung không ngừng đổi tới đổi lui. Lúc đầu tôi cũng không để ý, nhưng trong giây phút nào đó, tôi bỗng nhiên dừng bước, phát hiện mình lại vào lúc này tại nơi đây, từ trong ti vi thu được một giọng nói hết sức quen thuộc.

Kinh ngạc ngẩng đầu lên, tôi phát hiện kênh lại bị đổi.

Không biết sức mạnh từ đâu ào đến, bỗng nhiên tôi bất chấp nhảy đến quầy thu ngân, đoạt lấy cái remote từ trong tay một cô thu ngân, vội vàng hỏi: “Cô mới vừa xem kênh nào vậy? Kênh nào?”

Cô gái kia kinh ngạc, lắp bắp nói: “Hình như là, là, tin tức.....”

Đúng rồi, là kênh tin tức. Lập tức bấm tới, tôi lập tức nhìn thấy mấy vị quản lý cấp cao của công ty Lương thị đang ngồi, hiện trường có rất nhiều phóng viên đến phỏng vấn, giống như đang tổ chức một buổi họp báo. Còn cái người mới vừa nói kia đã rời đi, trên màn hình TV, chỉ nghe thấy Kim Quang nói: “Ông Lương Trạm có việc gấp phải đi trước, tiếp theo, để tôi trả lời câu hỏi của mọi người.....”

Chẳng qua đã muộn một bước mà thôi, chuyển kênh rồi, mà cũng không thể nhìn thấy anh.....

Nhất thời kích động, tôi gần như là không chút nghĩ ngợi, lập tức để remote xuống, lấy điện thoại di động ra, dùng ngón tay ấn một dãy số. Thật ra có lẽ đã bốn năm năm tôi không gọi đến số điện thoại này; thật ra cho dù là bốn năm năm trước, bởi vì anh bận rộn, không dám quấy rầy công việc của anh, cho nên suốt thời gian bên anh căn bản đều là anh gọi điện thoại cho tôi, chứ hiếm khi nào tôi gọi cho anh; thật ra trong mấy năm này, tôi đã đổi số điện thoại mấy lần, rất có thể, ngay từ bốn năm năm trước, anh cũng đã đổi số.....

Song tôi vẫn cứ như vậy không chút nghĩ ngợi gọi tới!

Nhưng vậy mà không có bất kỳ sự trì hoãn nào, trong nháy mắt điện thoại lại có người bắt máy, nghe thấy chuẩn xác không có lầm là anh ở đầu dây, mở miệng, hơi kinh ngạc vừa hơi lo lắng hỏi: “Là em sao? Tây Tây.....”

Dĩ nhiên, anh chắc là biết số điện thoại mới của tôi, vậy ngay cả tôi đã đổi một cái túi xách mới cũng biết.

Tại sao lại đột nhiên gọi điện thoại cho anh, muốn nói cái gì chứ?

Ngực tôi đột nhiên bế tắc, đầu óc có chút hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí không cách nào mở miệng nói chuyện. Vội vã cúp máy, tựa vào trên cây cột, hít thở thật sâu. Chỉ chốc lát sau, anh đã gọi điện tới, giọng nói bình tĩnh hẳn, dịu dàng, lại một lần nữa hỏi: “Là em sao? Tây Tây.....”

Tôi dùng sức hít vài hơi, rồi mới mở miệng, hướng về phía điện thoại, nói từng chữ từng chữ một: “Em ở trên ti vi nhìn thấy anh.....”

Anh hơi sững sờ, nói: “Tây Tây chắc là em xem chương trình tường thuật rồi..... Chỗ của anh đã là nửa đêm rồi!” Tiếng nói vừa dứt, đã nghe thấy trong điện thoại truyền đến một giọng nữ đầy ngạc nhiên: “Đã trễ thế này rồi mà còn có điện thoại.....”

Dĩ nhiên tôi sẽ không nghe lầm, đây là giọng của Viện Viện, tôi đã quá quen cái giọng này rồi!

Cuối cùng cũng có thể mở miệng, tôi cố gắng nói: “Xin lỗi.....” Chẳng biết tại sao, tôi phát hiện giọng mình lại có chút nghẹn ngào.

Nhất thời trầm mặc, chỉ chốc lát sau, anh rút cuộc lại mở miệng, nói: “Em khỏe không, Tây Tây?”

“Dĩ nhiên, em rất khỏe!” Tôi phát hiện giọng mình ngoài nghẹn ngào, còn có cả run rẩy.

“Em.....”

“Không quấy rầy anh nghỉ ngơi, ngủ ngon!” Nước mắt bỗng nhiên không khống chế được mà từng giọt lớn lăn xuống, không cách nào kiên trì được nữa, tôi vội vã cúp máy.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động lại một lần nữa reo lên, tôi không có cách nào nghe, vội vã bấm tắt; điện thoại lại leo lên, tôi nghĩ nghĩ, rồi soạn một tin nhắn gửi qua: “Em rất khỏe, đừng nhớ em!” rồi dứt khoát tắt máy.

Không biết là tôi đã đi khỏi siêu thị lúc nào, vô thức bước dưới cơn mưa. Dù sao cũng là ngày mùa hè, nước mưa rơi lên người lên mặt cũng có cảm giác mát mẻ.

Cõi đời này, luôn có những chuyện, những khoảng cách bất kể ở trong lòng đã chuẩn bị bao nhiêu thời gian, bao nhiêu lần, cũng vĩnh viễn không thể ung dung; vĩnh viễn không thể nào tiếp tục đối mặt.

Tôi biết anh yêu tôi, cũng vì yêu mà anh đã trả giá rất nhiều, cố gắng rất nhiều, song tình yêu dù sao cũng không phải là tất cả, anh có trách nhiệm mà anh phải gánh vác, có con đường mà số mệnh đã định anh phải đi.

Tôi biết tôi yêu anh, vì yêu anh tôi đã phải chịu đựng rất nhiều, kiên trì rất nhiều, song vận mệnh dù sao cũng không phải là một cuộc chơi dễ dàng, nếu mở đầu đã sai lầm, thì sau đó bất luận có cố gắng bao nhiêu, cũng chỉ là càng sai nhiều hơn thôi!

Rốt cuộc vào lúc mưa nặng hạt nhất, tôi lững thững đi tới giữa quảng trường, nhất thời thấy vui mừng, vì vậy mà thật sự trống trải. Rốt cuộc tôi từ từ ngã ngối trên mặt đất, giữa màn mưa đang tung tóe khắp nơi; rốt cuộc từ từ gục đầu xuống, tựa vào đầu gối, lấy tay che kín khuôn mặt; rốt cuộc cũng có thể khóc thành tiếng, khóc cho thật to, mặc sức tuôn trào.

Buồn bực quá lâu, chịu đựng quá lâu, vậy cho nên, mặc sức tuôn trào cho đáng một lần!

Trong nháy mắt lướt qua màn hình TV, cũng chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng thật ra tôi đã thấy rất rõ ràng, tiêu đề của buổi họp báo kia là “Tương lai phát triển của tập đoàn Lương thị dưới tình hình mới”; còn trên cái chỗ chủ tọa trống không kia, có đặt bảng tên anh, chức vụ trên đó là — chủ tịch tập đoàn Lương thị!

Tất cả cũng chỉ là theo tâm ý và lẽ thường ở lại ra đi, sau đó đi tới cuối cùng, vẫn có nước mắt để tuôn trào như thế, thật ra, trái tim vẫn còn sống thì tương lai đời người mới đáng trông mong!

*

Tôi dần dần thấy yêu việc lên lớp dạy học, mỗi tiết 45 phút giảng dạy, tranh thủ dùng 9 tiếng đồng hồ để soạn bài, lúc làm slide, mỗi chi tiết đều cần nhắc tới lui, cần thận cần nhắc. Cũng không hi vọng có thể mô tả hết tầng tầng lớp lớp cấu trúc tư tưởng của con người, chỉ mong có thể đem càng nhiều kinh nghiệm thành bại cùng cảm nhận về đời người thẩm thấu qua thời gian, hy vọng có thể làm một cái gậy chống vào lúc người ta phân vân nơi ngã ba đường.

Giữa tháng mười hai, bạn học Đại Oai nhận được mệnh lệnh của nhà phải về quê một chuyến. Tôi biết mẹ cậu ta quả thật đã bắt tay vào thu xếp hôn sự của chúng tôi, nên nhức đầu không thôi, thừa dịp cậu ta về quê, mới khéo léo súc tích bám theo cả buổi, qua mấy lần thoái thác, xin cậu ta nhân cơ hội này, làm sáng tỏ chân tướng.

Cậu ta vươn tay ôm tôi, oán hận không thôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lấy anh thật sự khiến em khổ sở như vậy sao?”

Tôi đành phải cười nói: “Em chỉ lo anh nhất thời không suy xét, mới thấy một gốc cổ thụ siêu vẹo mà đã vội bỏ qua cái cây xanh tươi um tùm thẳng tắp đang chờ ở phía sau.....” Kết quả cậu ta nói: “Đây ngược lại vừa khéo là lời anh muốn nói với em!”

*

Tuổi càng nhiều, thật ra càng không thích sinh nhật, cho nên ngày 24 tháng 12 đến, tôi liền vội vã vào phòng thí nghiệm của trường từ sớm để phân tích số liệu, cố ý lờ chuyện này đi, đợi mãi cho đến khi đêm khuya vắng người mới trở về.

Vặn mở khóa cửa, tôi đi vào, theo thói quen ấn công tắc, nhưng vẫn tối đen, không có phản ứng gì.

Tôi nghĩ nghĩ, đèn pin chắc là ở trong ngăn kéo tủ đầu giường, nên cẩn thận nhớ lại phương hướng và không gian trong đầu, tôi dẫn đo, lần theo vách tường, cẩn thận đi về phía phòng ngủ.

Từng bước từng bước đi tới, thật kỳ lạ, sao trước mắt lại lấp lánh một ánh sáng hồng.

Tôi nhất thời kinh ngạc, song ánh sáng cứ dần dần sáng lên, tôi chăm chú nhìn lại, ở giữa phòng khách, lại nhìn thấy một cành hoa tươi màu hồng nhạt đang nở bông chím chím cắm trong bình thủy tinh. Một nụ hoa vốn đang e ấp, lại ngay vào lúc tôi đến gần mà từ từ, nở ra từng cánh từng cánh một.

Trong lúc tôi vẫn còn đang không ngớt kinh ngạc nhìn đóa hoa trước mắt, bất ngờ một giọng nói từ trong nhụy hoa vang lên, dịu dàng chậm rãi, lại rõ ràng không gì sánh được: “Lúc em nghe thấy tiếng hoa nở, thì hãy tin, đó là một người yêu em đang tỏ tình với em.....”

Tôi nhất thời chết đứng, trời ạ, trời ạ, trời ạ.....

Tại sao lại là những lời này?

Tại sao trên thế giới này, lại thật sự tồn tại một đóa hoa tươi biết nói như vậy?!

Sau khi kinh ngạc đã đi qua, tôi cẩn thận đánh giá một lát, phát hiện cắm ở trong bình hoa, hóa ra còn có một mấy bông hoa nhỏ nhân tạo, có thể trong nhụy hoa có giấu loa mini, sau đó tôi nhẹ nhàng di chuyển tầm mắt, một tờ giấy viết thư màu hồng nhạt đã hoen ố theo năm tháng dãi dầu ngay lập tức đập vào mắt.

Đáy lòng hiện lên một điều gì đó khiến người ta khó có thể tin được, nhịp tim tôi đột nhiên có hơi tăng tốc, nhẹ hít một hơi, tôi đưa tay, nhẹ nhàng bóc lấy tờ giấy viết thư, từ từ mở ra, trên trang giấy là một hàng chữ hơi có vẻ trẻ con, nhưng chữ viết trên đó thì có thể nói là rất chăm chút: Lúc cậu nghe thấy tiếng hoa nở, thì hãy tin, đó là một người yêu cậu đang tỏ tình với cậu. Phía cuối thư là một câu lạc khoản rụt rè, run run – lớp 10/6, Lỗ Tây!

Tôi nhin không được đưa tay, lấy tờ giấy viết thư xuống, nhẹ nhàng dán lên mắt, trong nháy mắt, dường như suy nghĩ ngập màu hồng cùng năm tháng thiếu nữ đã lạc mất nhiều năm này đều xuyên qua đường hầm thời gian, quay trở lại đây, mang theo sự âm áp đặc biệt, sự chua xót gờn gợn và hương thơm tao nhã.

Cứ tưởng cuộc đời này sẽ không bao giờ khóc nữa, vậy mà trong khoảnh khắc này, lại cứ có nước mắt trong suốt im lặng chảy dọc theo má!

Đây là câu mà tôi đã từng cho là hay nhất trên thế giới, cho nên mới viết lên giấy gửi cho cậu ta!

Đây cũng là câu mà tôi đã từng cho là xáo rỗng nhất trên thế giới, cho nên sau này lớn lên, mỗi lần nghĩ đến là tôi lại thấy xấu hổ!

Đây là câu mà tôi phải dùng cả một xấp giấy viết thư, viết hết lần này đến lần khác, vất vả lắm mới viết được!

Đây là tờ giấy đã khiến tôi nửa đêm còn trợn tròn mắt nhìn trần nhà, sáng sớm đã rời giường chạy vội tới phòng học của lớp bên cạnh vội vàng giấu vào đó.

Thời gian đã lâu, trang giấy đã ố vàng!

Ký ức dài quá, rất nhiều đoạn ngắn, cứ như cuộn cuộn giữa muôn nghìn việc hệ trọng, vượt qua một ngàn một vạn hình ảnh, ai trong đó cũng đẹp lóa mắt, đáng vẽ ai cũng đều như xưa!

Sao lại có thể, sau khi để cho tôi sau khi đã từ từ trải qua bao năm tháng lại một lần nữa gặp lại?!

Phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một người đàn ông từ trong bóng tối bước ra, từ từ đi về phía tôi, vươn tay, ôm tôi từ phía sau lưng, từng chữ từng câu nói: “Tây Tây, chúng ta giảm giá được không? Anh muốn nói, bấy ngày nữa là anh đã chờ em đúng sáu năm.....”

59. Chương 59

Gần tới nghỉ đông, tôi muốn đi mua vài thứ mang về quê tặng cho người thân.

Vịt quay Bắc Kinh tôi đã tặng không biết bao nhiêu lần, ngay cả chè trà dầu và giày vải hồi năm ngoái về nhà tôi cũng đã chia ra gửi về hai lần. Muốn mua quà nhưng trong đầu nhất thời lại nghĩ không ra rốt cuộc

nên mua cái gì. Nói cho cùng, một loại đồ có thể tăng lên là vì một chỗ đặc sắc nào đó, nhất định trải qua quá trình tích lũy lâu dài, đơn giản mà không dễ dàng gì tạo thành, trái lại thưởng thức nó lại rất nhanh, vì vậy không nên vô ý, nhanh chóng làm hết sạch, phải tinh tế nghiêm ngặt, mới có thể lấy ra được mấy phần tình cảnh gọn sóng được mắt của đời người.

Giờ này ngày này, đối diện với một bạn học Đại Oai miễn cảm như vậy đang tới gần. Cái đó có thể gọi là hoa kia cứ như là một nữ thần ấm áp đi gieo hạt giống trong nhân gian, trong một phút chốc lơ đãng, vô tình mạnh mẽ đào ra một cái lỗ trong cõi lòng đóng băng đã lâu của tôi.

Tôi cùng cậu ta vốn là người cùng một thế giới, đi theo cùng một quỹ đạo mà trưởng thành dần lên, về nhân sinh quan, giá trị quan và cách sống, có một sự ăn ý không cần cố ý bồi dưỡng vẫn tự nhiên tồn tại, như thế, một khi tâm tình thoải mái, dần dần thể nghiệm được một sự ấm áp và hạnh phúc rõ ràng bình thản, dần dần làm tôi tin, cứ tiếp tục tiến tới như vậy, có lẽ có thể thật sự đi đến một con đường mới.

Một buổi tối, tôi ra khỏi phòng thí nghiệm, đi đến chỗ rất tối, không cẩn thận va phải người đối diện, bèn mở miệng nói: “Tôi xin lỗi!”

Nghe thấy đối phương tới gần tôi, hạ thấp giọng, từng chữ từng câu nói: “Lương đại tiểu thư nhờ tôi mang quà cưới đến cho cô Lỗ!”

Đầu tiên trong lòng tôi dâng lên cảm giác sợ hãi, sau đó lại nhanh chóng bị cảm giác căm ghét cực độ thay thế. Sau khi từ Anh trở về, gần nửa năm, Lương đại tiểu thư dùng đủ loại phương thức mà lạnh lẽo xuất hiện quan tâm và ân cần thăm hỏi, lúc nào cũng là những tình huống thần bí, xáo trộn khiến tôi đối với chuyện này không phiền cũng chỉ có phiền. Tôi yêu Lương Trạ, sẵn sàng suy nghĩ cho tiền đồ của anh là một chuyện, còn bị người ta uy hiếp cưỡng bức lại là một chuyện khác; tôi cảm thấy Đại Oai là một người chân thành tha thiết, đáng tin cậy, sẵn sàng thật lòng thật dạ suy nghĩ đến việc tay trong tay là một sự việc, còn bị người ta coi như kết quả của thỏa hiệp hòa theo lại là một chuyện khác.

Lương đại tiểu thư năm lần bảy lượt lấy lý do là quan tâm, sử dụng tình cảm, cưỡng bức dụ dỗ, vội vã lại kiên trì bền bỉ hy vọng tôi lập gia đình, thật sự đơn giản chỉ là vì chị em tình thâm?!

Tôi lướt qua người kia, từng bước từng bước đi trở về ký túc xá, thấy trước cửa quả nhiên có đặt một món quà, suy nghĩ một chút, tôi cầm lên, thẳng tay ném vào trong thùng rác, không nói một lời, quay người vào nhà, đóng cửa lại, lập tức phát hiện mình đi đứng có chút bủn rủn, nhẹ nhẹ run lên — thì ra là mỗi một hành động anh hùng phóng khoáng đều thử thách tính tình, dày vò ý chí như vậy, xem ra nhân vật anh hùng thật đúng là không phải ai làm cũng được!

Tôi lại nhận được điện thoại thúc dục chuyện cưới xin của bác gái Khương. Tôi biết với chuyện này, bất luận thế nào cũng không có cách nghiêm túc nói chuyện rõ ràng với bà, tôi cẩn thận cân nhắc lại cân nhắc, rốt cuộc mới cẩn thận, úp úp mở mở nói: “Có một số việc còn chưa chuẩn bị ổn thỏa.....”

Bác gái Khương hỏi: “Chuyện gì còn chưa chuẩn bị ổn?”

“Ba mẹ con.....”

Muốn lấy con gái nhà người ta làm vợ, đương nhiên là không thể ngay cả ý kiến của ba mẹ đối phương cũng không hỏi tới một tiếng. Nghe câu trả lời chắc chắn như thế, bác gái Khương hết sức chấp nhận còn không ngừng trách mình sơ sẩy.

Rốt cuộc cũng tạm thời coi như vượt qua cửa ải khó khăn. Lần này vạn bất đắc dĩ phải đem ba mẹ ra làm bia đỡ đạn, để điện thoại xuống, đáy lòng tôi chảy mồ hôi ròng ròng, năm tiếng sau, tôi nhận được một bài học cả đời khó quên, sâu sắc hiểu ra rằng, loại bia đỡ đạn này, thật đúng là không thể tùy tiện xách ra dùng lung tung được.

Lúc ăn cơm tối, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ Mỹ. Tôi bắt đầu cảm thấy mình đang nghe chuyện một lễ ngàn đêm, mười giây sau, tôi bắt đầu sụp đổ, bắt đầu phát điên, bắt đầu rơi lệ đầy mặt, bắt đầu hối hận không ngừng mà vội vã đặt vé máy bay — mẹ của tôi tính ly hôn dưỡng, đi khắp nơi nhờ người tìm kiếm tung tích của ông ta, vất vả lắm mới nhận được tin nói ông ấy từng xuất hiện ở Florida, vậy là lập tức cùng ba tôi chạy qua đó tìm ông ấy, vừa đúng lúc, ngay đêm hôm đó, ông ấy bị sát hại trong một ngõ

hẻm của Florida. Cảnh sát lần theo đầu mối, đương nhiên, xem cặp ba mẹ “sống chung phi pháp” của tôi là người tình nghi phạm tội quan trọng.

Đến khi tình tiết thường xem vô số lần ở trên ti vi, rạp phim chân thật phát sinh ở trên người mình thì mới hiểu ra ảo tưởng và thực tế đến tột cùng có thể chênh lệch bao nhiêu. Trong nháy mắt trời nghiêng đất ngã, lúc bò lổm ngổm ở trên bàn trà, tôi mới sâu sắc hiểu rằng thì ra là mỗi tình tiết tục cũ rích cũng có thể trong nháy mắt bức người ta tiến đến vực sâu.

Đại Oai công việc ngập đầu, nhất thời không thể xin nghỉ phép, liên tục an ủi tôi, nói cậu ta thu xếp xong sẽ qua đó tìm tôi. Tôi nhanh chóng nói không sao, cũng may bên Mỹ tôi cũng có nhiều bạn học, có lẽ chuyện cũng không đến mức tuyệt vọng như tôi nghĩ.

Lúc nói ra hai chữ “tuyệt vọng”, tôi mới phát hiện ra sâu trong lòng mình đúng là tràn đầy tuyệt vọng sợ hãi, suốt chặng đường bay sang New York, tôi lo lắng vô cùng, chỉ nhắm mắt lại là lại thấy khắp nơi đều là máu tươi khiến tôi hoảng hốt nhanh chóng mở mắt, phát hiện trong suy nghĩ của mình vẫn chôn giấu vô số hình ảnh đáng sợ. Mãi đến khi máy bay hạ cánh, cả người tôi vẫn có cảm giác choáng váng.

Không kịp ăn gì, tôi y theo bản đồ chỉ vội vã chạy tới sở cảnh sát, thấy từng người từng người mặc đồng phục cảnh sát vội vã đi qua bên cạnh, trong đầu có chút hỗn loạn, hoàn toàn không biết phải hỏi những gì, làm những thứ gì. Một phút đó thấy mờ mịt thất thố đó khiến tôi rõ ràng cảm nhận được cuộc sống nhiều khó khăn, số phận nhiều biến cố cùng với sức người nhỏ bé và bất lực.

Song, tôi cũng chỉ ngơ ngác sưng sốt chốc lát, liền thấy một người đàn ông trung niên đi tới cùng tôi bàn bạc, mở miệng hỏi: “Xin hỏi là cô Lỗ Tây đúng không?” Nhận được cái gật đầu của tôi, ông ta liền lập tức chuẩn xác cho tôi biết, đã có người làm thủ tục nộp tiền bảo lãnh cho ba mẹ tôi, sau đó cũng sẽ có người tiếp tục theo vụ án của ba mẹ tôi, nên tôi không cần phải lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên có luật sư đến, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt cho tôi biết tình hình cơ bản, chỉ dẫn tôi ký vào các giấy tờ và thực hiện các thủ tục có liên quan. Cứ như vậy, sau hơn mười mấy tiếng tràn ngập lo sợ không yên cùng bối rối, hải hùng suốt chặng đường đến đây, tôi liền tỉnh tỉnh mê mê, ù ù cạc cạc nghe thông báo là mọi chuyện đều không sao hết. Sự đột nhiên dễ dàng như thế này cứ như là vung ra một quyền thật mạnh, kết quả lại không trúng vào đâu, khiến sức nặng bắn ngược trở lại, dường như có thể trực tiếp làm cho người ta bay ra khỏi mặt đất.

Từ trong trại tạm giam đi ra, mẹ già nhìn thấy tôi, lập tức xông lại, ôm chầm lấy tôi, vừa khóc vừa gào, nước mắt nước mũi giàn giụa. Tôi một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể dùng sức lớn lớn nhất ôm lấy mẹ già, vỗ thật mạnh lưng bà, không ngừng an ủi bà: “Không sao, không sao rồi!”

Vất vả lắm mẹ già tôi mới hơi dịu lại, ngẩng đầu, thấy có xe lướt qua rồi dừng lại. Một cô gái mặc váy hoa Tây Ban Nha lớn vô cùng xinh đẹp, từ trong xe chui ra, đi tới bên cạnh tôi, cầm tay của tôi, vừa dịu dàng vừa áy náy nói: “Xin lỗi, Tây Tây, mình nhận tin hơi trễ!”

Ngẩng đầu nhìn cô ấy, dĩ nhiên, không phải là ai khác, mà chính là Viện Viện thân ái của tôi.

Mấy năm này, ba vẫn luôn làm công việc điều chế rượu cho Hà gia, cho nên sau khi ông bị bắt, Hà gia liền nhanh chóng biết tin. Nhưng mà tin tức từ tầng dưới chót vẫn truyền tới nơi ông Hà, lại còn đưa Viện Viện đến đây, vẫn phải trải qua một quá trình xử lý vô cùng phức tạp. Viện Viện vốn đã về sống ở San Francisco, nghe được tin, liền lập tức mang theo đại đoàn luật sư cố vấn tài giỏi của Hà gia chạy tới New York, chuẩn bị từ trên xuống dưới, sắp xếp xong xuôi tất cả.

Lòng bàn tay của cô ấy thật ấm, đáng yêu tốt đẹp như vậy xem tôi là điều quan trọng nhất trên đời. Giờ khắc này, tôi đột nhiên cảm thấy những nỗ lực trong mấy năm tất cả đều xứng đáng, lòng người suy nghĩ hiền hòa nhìn đầu cũng thấy hoa tươi nở rộ.

Ban đêm mọi người dùng cơm ở nhà ba mẹ tôi, mẹ già tự mình xuống bếp, bảo là muốn cảm ơn Viện Viện.

Viện Viện hết sức thân mật kéo tôi nói đông nói tây, tâm tình có vẻ vô cùng tốt, rõ ràng là hoạt bát hơn trước rất nhiều.

Đợi mẹ già tôi cuối cùng xử lý xong mọi thứ, tôi mới nhanh chóng vào bếp giúp, bưng tất cả những món ăn ngon lên bàn cơm, lúc vô tình xoay mặt, lại vô cùng bất ngờ nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục

màu đen, thất cả vạt màu xám đậm lằng lằng đứng ở cửa, bình tĩnh nhìn tôi, anh tuấn không gì sánh bằng, ánh mắt dịu dàng, chỉ có vẻ mặt là có chút mỗi một khó có thể che giấu.

Tôi ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt anh, cảm giác một giây đó đột nhiên đánh úp vào trong lòng tôi, vừa ngọt ngào vừa thương cảm, vừa bất đắc dĩ vừa tuyệt vọng — ánh mắt của anh sâu lắng như đáy giếng, yên lặng mà dịu dàng, mang theo tình cảm khó có thể nói nên lời, khiến trái tim tôi đập liên hồi, vẫn khiến cho người ta trầm luân.

Để thức ăn trong tay xuống, tôi vô ý thức cất bước, từ từ nghênh đón, song Viện Viện ở bên cạnh còn nhanh hơn tôi một bước, đi lên ôm anh, nói: “Cám ơn anh đã đặc biệt tới đây!”

Anh vỗ nhẹ lưng Viện Viện, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Viện Viện.

Ba mẹ tôi nhìn thấy anh thì quá sợ hãi, vội vàng đứng dậy, chạy tới cửa nghênh đón. Tôi bất đắc dĩ, chỉ đành phải cúi đầu, đi theo sau ba mẹ, yên lặng đi ra phía trước.

Anh lễ phép bắt tay ba, hàn huyên hai câu tỏ vẻ ân cần thăm hỏi, rồi do dự một chút mới vượt qua mọi người, đi tới, vươn tay ôm chặt tôi vào lòng, ghé vào lỗ tai tôi, nhẹ nhàng nói: “Làm em sợ rồi, Tây Tây!” Mọi anh không bị khống chế mà nghiêng qua, nhẹ nhàng áp lên má tôi.

Xuyên bờ vai của anh, tôi nhìn thấy Viện Viện thiện ý mà dịu dàng mỉm cười.

Trong lòng anh rất nóng, vì vậy mà từ ấm áp biến thành nóng như lửa đốt.

Nhanh chóng đứng thẳng lên, thoát ra khỏi ngực anh, cười lớn nói: “Anh Lương thật là nể mặt tôi quá!” Biết nét mặt mình thật sự mất tự nhiên, tôi đành phải cúi đầu, xoay người đi vào bên trong, vội vàng nói: “Tối đúng lúc quá, mẹ già tôi vừa nấu xong một bàn thức ăn ngon.....”

Viện Viện đúng là hoạt bát, trên bàn ăn, vô cùng hứng thú thì thăm hỏi thăm mẹ già tôi cách làm đủ các loại món ăn. Anh ngồi đối diện với tôi, nhẹ nhàng rót rượu, cùng ba tôi đối ẩm, thái độ cung kính mà khiêm tốn hiếm có. Ba mẹ tôi lại lần nữa gửi lời cảm ơn, anh mỉm cười nhìn về phía Viện Viện, nói: “Thu xếp rất tốt!”

Viện Viện đỏ mặt xấu hổ cười, nói: “Luật sư đều có sẵn rồi!”

Vươn đưa ra gấp thức ăn, không biết ăn ý thế nào mà lại không trước không sau, hai đôi đũa đồng thời gấp lên một miếng cá hồ. Tôi ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhẹ nhàng buông đũa, nhưng anh lại gấp cá hồ lên, nhẹ nhàng bỏ vào trong chén của tôi.

Một lúc sau, Kim Quang đi vào tìm anh, nói là phi cơ đã bay tới, chỉ còn chờ anh đến.

Có lẽ là chuyện rất khẩn cấp, tôi nhanh chóng đứng dậy, cười nói: “Anh Lương, anh bận thì.....”

Anh không nói, yên lặng nhìn tôi, rốt cuộc vẫn là đứng dậy bắt tay chào tạm biệt ba tôi.

Viện Viện đứng lên, kéo cánh tay anh, nói: “Em tiễn anh!”

Yên lặng đứng dậy, yên lặng theo sau.

Lúc này đã không còn sớm, bóng người trên mặt rất rõ ràng, theo ánh sáng di chuyển, càng kéo càng dài. Giữa hai người cái bóng người sánh đôi, rốt cuộc lại dứt khoát thêm một bóng người nữa, thêm vào đột ngột như thế, hấp dẫn như thế, làm xáo trộn cả ba cái bóng người.

Ánh sáng lại một lần nữa di chuyển, rốt cuộc, cái bóng ba người lại một lần nữa tách ra, hai người song song phía trước, còn một người đi phía sau.....

*

Chẳng khác gì inh một kỳ nghỉ đông sớm, chờ đến khi tôi rốt cuộc giải quyết xong chuyện của ba mẹ, lúc trở lại trường thì đã hết học kỳ cuối cùng, trường cũng đang tổ chức lễ bế giảng. Trong buổi lễ, viện trưởng Lý trịnh trọng công bố, năm nay học viện sẽ tiến hành xây dựng nông thôn mới, muốn cử một thầy cô giáo tích cực tham gia vào công tác ý nghĩa này, nên hô hào mọi người chủ động ghi danh tham dự.

Nhất thời có vô số ánh mắt quăng về phía tôi, đương nhiên, luôn luôn đều là những người mới được phong hàm giáo sư trở xuống.

Song viện trưởng Lý cười ha hả mở miệng nói: “Năm nay không thể! Lỗ Tây phải kết hôn.....”

“Ôi!” Một tràng thở dài và đủ các loại giọng nói đan xen nhau.

Đến tốt cùng là khâu nào có vấn đề, vì sao viện trưởng lại lấy giọng nói tự nhiên như vậy mà công bố tin tức cưới hỏi của tôi?

Ban đêm nhận được điện thoại của mẹ già, tôi mới biết ba mẹ Đại Oai đã bàn chuyện với họ. Bà cao hứng vô cùng, cứ trách tôi vì sao lại giấu bà chuyện trọng đại như vậy suốt!

Chuyện này hình như càng diễn càng thật, vậy có nên dứt khoát hay không, hay là cứ cúi đầu như vậy, tiếp tục diễn?

Tự nhiên là có lòng tin giữ vững lòng trung thành sau hôn nhân, cũng đem hết toàn lực trở thành người vợ hiền thực của bạn học Đại Oai. Duy chỉ có một thiếu sót, chính là một chút tình cảm mãnh liệt không cách nào ức chế như khi đối mặt với ai đó mà thôi.

Mọi người đều nói hôn nhân chẳng gì khác ngoài mắm muối củi gạo, vậy, thật ra cũng không cần cái loại tình yêu nồng nhiệt, oanh oanh liệt liệt để tô đẹp và xây dựng đâu nhỉ?!

Có thể cứ như vậy nắm tay đi hay không?

Rốt cuộc có thể hay không?!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cảm thấy chuyện này quá mức vội vàng. Mặc dù không thể hủy bỏ toàn bộ tình cảm mãnh liệt, cũng ít nhất chờ tôi điều chỉnh lại tâm tình thích hợp, có thể lấy càng nhiều nhiệt tình và tâm sức tương đương để báo đáp bạn học Đại Oai cho phải!

Rốt cục hạ quyết tâm chắc chắn, tôi quyết định nói chuyện thẳng thắn với Đại Oai một lần nữa, cho nhau một thời hạn, để tôi cởi bỏ tất cả, rồi mới dùng tư thế người yêu chân chính mà sống với cậu ta, cố gắng bồi dưỡng tình cảm, tranh thủ có thể đi qua một cuộc thử nghiệm tôi luyện tình cảm hoàn toàn mới, cuối cùng tiến tới kết quả là yêu nhau.

Song tôi chưa kịp tìm Đại Oai, bác gái Khương đã đi một bước trước tìm đến tôi.

Một ngày kia, ở trong trường học kiểm tra xong phòng làm việc, cất kỹ toàn bộ đồ đạc, dán giấy niêm phong lên mấy phòng thí nghiệm tạm thời không dùng đến, lúc trở lại ký túc xá, đã thấy bà đứng chờ ở cửa, dáng vẻ lo lắng đi tới đi lui.

Không biết bà đến Bắc Kinh khi nào nữa; không biết bà gặp phải chuyện gì mà lại lo lắng như vậy. Tôi nhanh chóng đi tới chào hỏi, thân mật nói: “Thật là ngại quá, để dì đợi lâu rồi!” Tôi đưa tay qua, định kéo tay bà, nhưng vừa đưa đến gần lại phát hiện bà run run lên, theo bản năng mà lảng tránh.

Vậy là sao?!

Nhất thời căng thẳng, tôi mau chóng mở cửa đi vào, pha trà, cung kính đưa cho bà, cố gắng bày ra cái vẻ ôn hòa, yên lặng, thanh tao, lịch sự mà bà thường yêu thích.

Bà nhìn tôi một cái, rồi thở dài thật dài, ánh mắt hơi mất vẻ nhu hòa, cuối cùng cũng theo tôi vào nhà ngồi xuống, ánh mắt không rời khỏi người tôi, quét nhìn từ trên xuống dưới.

Tôi cúi đầu ngồi đối diện với bà, lại bị bà trái nhìn một lần, phải nhìn một lần như vậy, dần dần cảm thấy sống lưng vả mồ hôi, suy nghĩ một chút, rồi đứng dậy tìm trái cây, dù sao nhất định cũng phải có cái gì đó trên tay, tránh phải lúng túng như thế. Song mở rổ trái cây ra lại không thấy một quả nào.

Cảm giác càng khó xử hơn, tôi đành phải đổi lại qua chỗ ngồi khác bên cạnh, thấp giọng hỏi bà: “Không biết dì có muốn xem ti vi một lát không?”

Vất vả lắm mới nghe thấy bà mở miệng nói: “Không cần!”

Áp lực trùng trùng đang đè nặng đáy lòng tôi hơi giãn ra, tôi rút cuộc mới nhớ trong tủ treo quần áo còn có chút mứt, bèn nhanh chóng tìm chén đĩa tới, mở túi mứt ra, cẩn thận dùng muỗng lấy ra, xếp trên từng đĩa một.

Cuối cùng cũng bày mứt xong, tôi đưa cho bà, mỉm cười hỏi: “Không biết dì thích vị nào?”

Bà lại nhìn tôi vài lần, ý tứ hàm chứa trong ánh mắt hết sức phức tạp, một hồi lâu, mới mở miệng, vô cùng khó khăn hỏi tôi: “Tây Tây, dì nghe nói..... thật ra lúc học đại học, con với Đại Vĩ cũng không phải là bạn bè?”

Tôi nhất thời ngơ ngẩn, thật sự không nghĩ tới bà lại mở miệng nhắc tới chuyện này. Suy nghĩ một chút, dường như đoán được kế tiếp bà muốn nói gì, tâm tình tôi lại bình ổn hẳn, tôi gật đầu, thần nhiên nói: “Lúc học đại học, bạn gái Đại Vĩ là bạn cùng phòng của con, con cũng có..... bạn trai khác!”

“Dì nghe nói khi đó..... con thường xuyên đến ngủ lại nhà người bạn nam kia?”

Tôi vẫn không bị khống chế mà bình ổn. Ai nói cho tôi biết, cuối cùng là bà nghe những thứ này từ đâu vậy?!

Song chuyện đã xảy ra rồi cũng không cần thiết phải giấu diếm. Tôi gật đầu: “Khi đó, tình cảm của con và bạn trai rất tốt!”

“Tại sao chia tay vậy?”

Chuyện này thuộc về đời tư cá nhân, tôi thấy không có cần thiết phải trả lời. Song xuất phát từ sự kính trọng đối với trưởng bối, tôi vẫn đáp một câu: “Mỗi người lại theo đuổi mục tiêu khác nhau!”

Lại là một thời gian dài trầm mặc, bà gật đầu, nói: “Việc này, sau khi nghe thấy, dì cảm thấy buồn lắm. Bởi vì Tây Tây, ở trong lòng trong mắt dì, con vẫn là một cô gái trong sáng!”

Hóa ra một người trong sáng hay không, chỉ dùng tiêu chí như vậy để cân nhắc.

Tôi cúi đầu, cắn môi, không nói lời nào.

“Dĩ nhiên, dù sao thời đại thay đổi, mặc dù buồn, nhưng dì vẫn thấy có thể hiểu được.....” Nói chữ ‘hiểu được’, giọng nói của bà cũng càng lúc càng nghiêm trọng, khiến tôi qua chữ hai chữ “hiểu được”, dường như chạm đến một áp lực nào đó trùng trùng khó có thể trì hoãn hay tiêu tan.

Rất khó khăn mới hé miệng, tôi thật sự không biết nên lấy tư thái và nét mặt nào cho phải, suy nghĩ một chút, mới thấp giọng nói: “Cám ơn dì!”

Bà nhìn tôi, bình tĩnh nhìn tôi, trong ánh mắt dần dần lộ ra vẻ nặng nề bi ai, hồi lâu, rốt cuộc mới mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Có một vấn đề về mặt bệnh tâm lý, Tây Tây, dì muốn con trả lời dì.”

Tôi ngẩng đầu nhìn bà.

“Nếu như một người từng có tiền sử tâm thần phân liệt, tương lai có phải sẽ có thể có khả năng tái phát không?” Giọng của bà trầm mà chậm chạp, vô cùng bình thường nói cứ như chỉ là trăm ngàn chuyện tâm phào thường ngày, song mười mấy chữ này vang lên, lại giống như búa tạ, từng chữ từng chữ gõ thẳng vào trái tim tôi.

Cuối cùng tôi từ từ tựa vào vách tường, gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Dạ!” Giọng nói truyền vào lỗ tai, có cảm giác hư ảo ngay cả mình cũng không dám tin, cứ như là đến từ một không gian thời gian khác vậy.

Bỗng nhiên bà đứng dậy, tôi cứ tưởng là bà muốn đi, không ngờ lại là đi mấy bước tới trước mặt tôi, bỗng nhiên khụy xuống, tiếp đó mở miệng, khóc nói: “Dì biết là rất có lỗi với con, Tây Tây! Nhưng cả nhà ba Đại Vĩ và dì tính ra có hơn mười đứa con, nhưng chỉ có một mình Đại Vĩ là con trai. Dì xin con, Tây Tây.....”

Dĩ nhiên, trên thế giới này, không có bất kỳ một người mẹ nào có thể chấp nhận một người từng có quá khứ tình cảm không trong sáng cùng tiền sử bệnh tâm thần phân liệt giống như tôi làm con dâu!

Suy nghĩ của bà cũng không có gì khó hiểu, hoàn toàn có thể lý giải và chấp nhận!

Thật ra, tôi đã sớm tự giác biết chuyện sẽ như vậy. Vậy mà lại trầm luân đến nỗi để một người mẹ phải lấy phương thức như thế nhắc nhở mới kịp phản ứng, dùng là đáng chết mà!

Thật ra, có phải vẫn nên nói cho bà biết, chẳng những tôi thời đại học đã sống chung với bạn trai, mà người bạn trai đó còn là chồng của một người khác hay không.....

Trong lòng tôi sáng như gương, trong nháy mắt tái hiện tất cả những chuyện đã qua, toàn bộ chân tướng, song phía sau gương, chỉ chít toàn là căng thẳng chết lặng cùng chua xót. Cho là có nước mắt sắp tuôn rơi, thì khi mở mắt, lại rõ ràng rõ ràng nhìn thấy chùm tia sáng lướt qua, chiếu sáng từng đường nét trên hạt bụi, tựa như mỗi hạt là đại biểu ột chỗ trống rỗng vô vọng.

Sao lại để một người lớn tuổi hiền lành than thở khóc lóc quỳ gối trước mặt tôi như vậy?

Sao lại chịu chấp nhận áp lực nặng nề như vậy!

Tôi biết mình nên lập tức cúi người, đỡ bà dậy.

Nhưng tôi không nhúc nhích được, tựa vào trên vách tường, lẳng lặng dựa vào, ngẩng đầu nhìn trần nhà, yên lặng nhìn. Trong phòng vô cùng yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng kim giây trong đồng hồ treo tường khe khẽ sột soạt!

Tôi không thể nghiêng đầu, bởi vì nếu nghiêng đầu, sẽ nhìn thấy trên cửa sổ, trong một bình hoa thủy tinh, một đóa hoa nhỏ có thể nói.....

60. Chương 60

Nhìn về phía đồng hồ báo thức, cũng đã gần đến giờ Đại Oai tan sở, cho nên, tôi mặc lễ phục dạ hội màu tím nhạt vào, đem hoa cài ngực chẳng bao giờ lấy ra xài đeo lên, lái xe đến nhà hàng Pháp Mark Asim gần Sùng Văn Môn.

Tối hôm qua lúc lái xe ngang qua đây, tôi chỉ thuận mồm nói với Đại Oai là cũng lâu không có ăn món Pháp, vậy mà sáng sớm liền nhận được tin nhắn của cậu ta, nói đã đặt xong chỗ ở bên kia.

Một người đàn ông sùng sịnh phụ nữ, mặc dù có thể có đủ loại phương thức cùng biểu đạt, không nhất thiết phải chuyển thành vật chất, nhưng khi một người đàn ông coi trọng nguyện vọng của vợ, sẵn sàng vì một cái ý nghĩ tùy ý bạn mà đặt chỗ ở nhà hàng thì cảm giác thật ra dĩ nhiên cũng tương đối tốt.

Cả phòng ăn từ phong cách trang trí, bố trí cảnh vật cho tới khâu phục vụ đều toát lên vẻ quy củ, có mấy phần tư tưởng nước ngoài. Theo cô nhân viên phục vụ đi vào phòng đã đặt trước, đẩy cửa ra liền thấy Đại Oai. Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi một cái, ánh mắt sáng ngời, bên trong có ánh sáng màu lưu chuyển – cảm xúc mừng rỡ giống như một cậu bé khi nhìn thấy món đồ chơi trong lòng mình ngưỡng mộ nhất cuối cùng cũng có thể chạm tay vào vậy!

Quả nhiên đáng vẻ ăn mặc của một người vẫn rất quan trọng đúng không?

Cho dù là người sớm chiều cùng hẹn hò gặp mặt như thế!

Cậu ta đứng dậy đón, trên nét mặt rõ ràng lộ vẻ tán thưởng, lúc mở miệng, lại nói: “Tiểu thư cô không phải đi nhầm chỗ rồi chứ?”

Cười cười nhìn tôi.

Dĩ nhiên, cho dù là đến nhà hàng Pháp danh tiếng không tôi đã tồn tại lâu đời này dùng cơm; cho dù kiểu dáng bộ lễ phục này của tôi chắc chắn hết sức bảo thủ, nhưng dù sao cũng là bộ lễ phục ai đó đã dùng nhiều tiền mua cho tôi, số lượng có hạn, chất vải được chế tác rất khéo, hướng chỉ còn có một bông hoa kim cương sáng lóa mắt tô điểm trước ngực, lúc đi vào trong phòng ăn vẫn thu hút không ít ánh mắt.

Người đã quen với kiểu bình dân thường không thích bị chú ý quá nhiều. Mặt ít nhiều nóng lên, tôi cúi đầu, lờ tịt ánh mắt của mọi người, trực tiếp đi tới trước mặt cậu ta, lúc này mới mỉm cười nói: “Tiên sinh có chịu thanh toán hóa đơn ột cô gái xa lạ không ạ?”

Cậu ta cười: “Còn phải xem cô ấy đẹp đến nhường nào!”

Cười một tiếng, ngồi xuống, gấp một tảng thịt bò, ốc sên, gan ngỗng, súp bơ nấm... một đồng lớn thức ăn, các món ăn đều mang điển hình của nước Pháp, mùi vị không tẻ, không khí cùng cảm giác ăn cơm cũng rất thoải mái.

Cậu ta gần đây không hài lòng, tranh cãi với cấp trên, ngày nào ăn cơm cũng đều than phiền với tôi một trận. Còn tôi, dĩ nhiên sẽ phải thường xuyên lấy tư thế sở trường nhân sĩ chuyên nghiệp nào đó ra tùy ý khuyên cậu ta một phen.

Hai người già nua chúng tôi lúc cùng ăn cơm, đối với hình thức nói chuyện này đã rất quen thuộc, do đó, cho dù không cố ý bồi dưỡng tư tưởng nào đó, thì đến khi ăn được bảy tám phần, cậu ta rốt cuộc vẫn là nhin không được mở miệng, bắt đầu nói với tôi về chuyện hôm nay ở đơn vị, chuyện lãnh đạo chèn ép cậu ta như thế nào.

Nhìn nét mặt cậu ta ủy khuất, trong nháy mắt, lại thấy mấy phần đáng yêu. Đáy lòng tôi có cảm giác chua xót khó nói, theo lệ mà an ủi cậu ta vài câu, làm như vô tình hàn huyên mấy vụ cướp bóc tương đối chấn động dạo gần đây. Trong khoảng thời gian này, có người thường xuyên đến khu vực gần trường chúng tôi cướp giật, liên tục xảy ra chuyện mấy cô gái bị khống chế cướp dây chuyền vàng.

Rốt cuộc thì thuận lý thành chương đưa chủ đề tới cái hoa cài trên ngực tôi, cậu ta nhìn chăm chăm vài lần, bỗng nhiên hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói: “Cho dù thế nào cũng đừng nói với anh cái nạm trên hoa cài này của em là kim cương đấy nhé!”

Tôi mỉm cười, nhìn cậu ta một cái, thấp giọng, song vô cùng rõ ràng, từng chữ từng câu nói: “Đúng là kim cương đấy!”

Cậu ta sững sốt, ngẩng đầu nhìn tôi, dường như muốn xác định là tôi có nói giỡn hay không, cho nên, tôi nhìn cậu ta, mỉm cười, vô cùng nghiêm túc nói: “Đại Oai, đời này em..... tính không kết hôn!”

Cậu ta sững sốt, nhưng ngay sau đó cười lên, nói: “Được rồi! Em lại nghiêm túc nói một lần đi thì anh sẽ tin!”

Tôi gật đầu, nhìn cậu ta, kéo dài giọng nói từng chữ từng câu: “Em không có ý định kết hôn..... Bởi vì, em chọn tình yêu!”

Một câu nói vô cùng mâu thuẫn, song cậu ta nghe lại hiểu, nụ cười trên mặt thoáng cứng ngắc, dần dần rút lui, nhìn chăm chăm bông hoa trên ngực tôi vài lần, buồn bực chốc lát, rồi từ từ mở miệng, từng chữ từng câu hỏi: “Anh ta tặng bông hóa đó cho em?”

Cùng người thông minh nói chuyện, quả nhiên bớt lo! Cậu ta không tốn chút sức nào đã nắm được trọng điểm.

Tôi nói không rõ cảm giác trong lòng mình đến tột cùng là nặng trĩu hay là thoải mái, cố gắng mỉm cười, đưa tay, cầm tay cậu ta, từ từ nói: “Cho tới nay, mỗi khi em gặp phải lúc khó khăn, anh vẫn luôn ở bên cạnh em.....”

Cậu ta cười nhạt, ngắt lời tôi, nói: “Cũng không phải là quay phim võ hiệp nên khó có thể vẫn chơi motip ‘Lấy thân báo đáp’ đúng không?” Sắc mặt cậu ta dần dần trầm xuống, nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu hỏi tôi: “Anh ta vẫn không định ly hôn?” Thấy tôi lắc đầu, cậu ta liền xoay mặt nhìn ra bóng hoàng hôn nặng trĩu ngoài cửa sổ, thở một hơi thật dài.

Đáy lòng có chút lo lắng, tôi nhẹ nhàng mở miệng, gọi cậu ta: “Đại Oai!”

Cậu ta quay đầu nhìn, cúi đầu, vừa nhìn thoáng qua cài ngực kim cương trước mặt tôi, nhẹ nhàng cầm chai rượu lên, rót đầy rượu cho tôi, nói: “Đến đây đi! Chúng ta uống hai chén đi. Hình như từ trước tới giờ uống rượu, anh chưa lần nào có thể thắng được em.....”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tôi nay em không thể uống quá nhiều! Chút nữa... còn có một bữa tiệc.”

Cậu ta sững sốt, hai mắt cẩn thận nhìn chằm chằm bộ lễ phục của tôi, trong mắt dần dần lộ vẻ đã hiểu ra điều gì đó, sắc mặt trầm hẳn xuống, một hồi lâu sau mới bưng chén rượu lên, nốc cạn, rồi ngẩng đầu nhìn tôi, suy nghĩ một chút, rồi cuộc vẫn nhin không được hỏi tôi: “Em có chắc là biết bản thân đang làm gì không đấy? Lỗ Tây, em là giảng viên đại học đấy....”

Tôi lẳng lẳng nhìn cậu ta, nói: “Mấy năm qua, em dần dần hiểu ra một đạo lý. Cho tới nay, điều cản trở hành vi của chúng ta thật ra chỉ có một, đó chính là trái tim chúng ta. Chỉ cần trái tim mình có thể vượt qua để tiến về phía trước, thì phần lớn chướng ngại trên thế giới này thật ra đều có thể thoải mái mà vượt qua.” Tôi dừng một chút, rồi lại nói tiếp: “Chỉ cần không để ý đến ánh mắt của người khác, thì ánh mắt của họ sẽ không thể làm tổn thương em được!”

Cậu ta không nói, lại đưa tay rót một chén rượu, ngửa đầu uống cạn, rồi nói: “Anh ta có cái gì tốt chứ?” Cậu ta dừng lại suy nghĩ một chút, rồi lại nhin không được mà lớn tiếng nói: “Từ lúc bắt đầu, anh ta đã lừa gạt em như vậy. Đến bây giờ, anh ta cũng không hề lấy bất kỳ thành ý nào ra để giải quyết vấn đề, để em phải ở vào thế khó xử như vậy.....” Cậu ta lướt hoa cài ngực áo của tôi một cái, rồi thất vọng nói: “Chỉ một cái hoa cài ngực nạm kim cương là đủ lấy lòng em rồi sao?”

Tôi nhìn cậu ta, không nói.

Về mặt cậu ta lại dần dần giãn ra, cúi đầu, nói: “Anh xin lỗi!”

Tôi đưa tay, cầm tay cậu ta, nói: “Đại Oai, em thấy nếu mỗi người nhất định phải có cùng một điểm chung; nếu quá trình là quan trọng...; nếu mỗi người đều sống vì bản thân mình, vậy..... tại sao không thể nghe theo trái tim theo đuổi thứ mình thực sự muốn chứ? Tại sao phải bị những thứ tiêu chuẩn đạo đức của con người trói buộc?”

Cậu ta ngẩng đầu, cảnh giác nhìn tôi một cái, nói: “Tại sao bỗng nhiên em lại nghĩ như vậy? Có phải đã có chuyện gì xảy ra rồi không?”

“Không có!” Tôi lắc đầu, bình tĩnh nhìn cậu ta, nói: “Anh biết đó, đâu phải là tự nhiên mà em nghĩ như vậy. Em vẫn luôn chờ anh ấy, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thật ra vẫn hy vọng anh ấy sẽ giải quyết vấn đề, hy vọng anh ấy cho em một kết quả trọn vẹn. Mà cho đến bây giờ, em mới dần dần phát hiện, rất nhiều thứ vượt ngoài khả năng của anh ấy, cho nên, nếu như em không thể vượt qua những chướng ngại về thân phận cũng như quan niệm thì vĩnh viễn cũng không thể đến bên cạnh anh ấy được.....” Tôi dừng một chút, nhìn cậu ta, từng chữ từng câu nói: “Nhiều năm qua, em đều không thể từ bỏ đoạn tình cảm này, mà thời gian thì không dừng lại, cứ từng ngày từng ngày trôi qua. Nhân lúc bây giờ vẫn còn trẻ mà chịu một chút uất ức về tâm chí còn hơn là để về sau già rồi lại hối hận. Cho nên, em quyết định..... không từ bỏ.....”

Trong lòng bàn tay tôi lúc này run lên rất khê, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, sắc mặt có hơi tái nhợt. Cậu ta yên lặng chốc lát, rồi mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Đúng vậy! Em vẫn luôn chờ anh ta, cho nên bất luận anh có làm gì, em cũng coi như không nhìn thấy.....” Trong giọng nói của cậu ta dần dần lộ ra một chút nặng trĩu những nỗi mệt.

Tôi chưa bao giờ thấy cậu ta thất vọng như vậy, cho dù là năm năm trước, ở trong đêm mưa đó, lúc cậu ta tóm lấy Mộc Lan lớn tiếng chất vấn, mặt cũng chỉ là tức giận, chứ không hề lộ ra vẻ vô cùng tuyệt vọng và thương tâm như vậy. Trong nháy mắt, tôi bỗng nhiên có một suy nghĩ rất mãnh liệt, muốn mở miệng nói chúng ta dừng xa rời nhau, song cuối cùng tôi cũng chỉ có thể cười nói: “Cần gì phải thương cảm như vậy chứ. Chẳng lẽ anh muốn ép em phải tuân ra mấy lời thoại kinh điển đó mới cam tâm hay sao?” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, nắm tay cậu ta, mỉm cười nói: “Được rồi! Nghe cho kỹ lời kịch kinh điển của em ha – anh xứng đáng được hưởng những điều tốt đẹp hơn; anh đáng được một người nào đó yêu toàn tâm toàn ý; anh đáng giá được một cô gái tốt nhất trên thế gian này yêu anh. Một ngày nào đó, anh sẽ tìm được một người còn tốt hơn cả em. Em chờ anh mang theo toàn bộ hạnh phúc trên thế giới này đi tới trước mặt em, dùng hạnh phúc rực rỡ nhất, chói mắt nhất ra đâm cho em toàn thân tan nát, máu chảy thành sông.....”

Giọng của tôi bỗng nhiên đứt quãng, bởi vì cậu ta bỗng nhiên đứng lên, khom lưng, cách cái bàn, nâng gương mặt của tôi lên.

Không một chút rụt rè, né tránh, nụ hôn của cậu ta đã rơi xuống, nặng nề áp lên môi của tôi.

Cả người tôi cứng đờ, lưng bị đè chặt vào cạnh ghế khiến tôi thấy hơi đau.

Nụ hôn của cậu ta nhanh mà sâu lắng, lúc áp xuống có chút khiến người ta bất ngờ không kịp chuẩn bị, nhưng trước lúc tôi kịp phản ứng, thì đã nhanh chóng rời đi.

Nhịp tim tôi có chút không khống chế mà đập dồn dập, hai tay tôi vô thức nắm chặt hai bên tay vịn ghế, buộc mình phải bình tĩnh.

Rồi lại ngẩng đầu, thấy cậu ta đã trở lại chỗ ngồi, nhìn tôi, thấp giọng, từng chữ từng câu nói: “Tại sao, ngay từ đầu em không đến trước mặt anh mà nói em thích anh? Lúc em mười bốn tuổi, mười lăm tuổi, mười sáu tuổi, lên đại học cũng vậy.....”

“Bởi vì em sợ bị tổn thương!” Tôi không chút nghĩ ngợi mà thốt ra câu này, sau đó hít thật sâu, cố gắng hít thở, cố gắng nặn ra vẻ mặt tươi cười, nhìn về phía cậu ta, từ từ mở miệng, một chữ một chữ nói tiếp: “Kiểu tình cảm thăm mền thời còn học sinh này rất nhiều người cũng đã trải qua, thật ra nó..... cũng chẳng là gì!” Giọng tôi càng nói càng thấp, càng nói càng miễn cưỡng.

“Đúng vậy, chẳng là gì!” Cậu ta nhìn tôi, từ từ mở miệng, chậm rãi, từng chữ từng câu nói: “Chắc em đã quên năm thứ tư vào một ngày trước khi tốt nghiệp, cuối cùng em đã nói với anh những gì? Em nói từ lúc mười bốn tuổi, ngày nào tan học cũng dán vào vách tường, lặng lẽ đi theo sau anh; em nói em vốn có thể thi vào một trường đại học tốt hơn, nhưng sau khi nghe ngóng được nguyện vọng của anh, lại dứt khoát kiên quyết thi vào cùng trường; em nói ngày nào em cũng ở trong vườn ươm dưới ký túc xá của anh học từ vựng tiếng Anh, chỉ vì muốn gặp anh một lần; em nói em vì tham gia tiệc sinh nhật anh mà xài hết tất cả tiền tiết kiệm để mua một cái váy; em nói em bật đèn pin thức đêm đan một cái khăn quàng cổ, kết quả lại bị chính anh cắt nát.....” Bỗng nhiên cậu ta trở tay, cầm tay tôi, nói: “Tại sao em có thể, không nói một lời, cứ như vậy trơ mắt nhìn anh cắt nát cái khăn quàng cổ đó hả?”

Thì ra là tôi đã nói nhiều vậy sao!

Thì ra là trong tiềm thức, tôi lại không cam lòng như vậy, cho nên vất vả lắm mới bắt được cơ hội, liền nhịn không được hướng về phía cậu ta tha hồ giải tỏa. Cậu ta nói không sai, cái khăn quàng cổ kia là một cái kết. Tôi nhìn cậu ta cắt nát cái khăn quàng cổ, cắt nát tôi tâm huyết cùng tình cảm thăm mền của tôi, mà một câu cũng không thể nói. Khăn quàng cổ nát rồi trái tim tôi cũng chết theo.

Nhưng mà, tình này cảnh này, tôi có thể nói như thế nào, nên nói cái gì nữa đây?

Cậu ta là bạn trai Mộc Lan, là bạn trai của chị em tốt nhất của tôi. Tôi vốn là không nên đan cái khăn quàng cổ đó tặng cho cậu ta, không nhìn thấy cậu ta cắt nát nó, có thể sao?

Từng mảnh khăn quàng cổ nhỏ bé từ những năm tháng xa xôi tái hiện lại theo hồi ức, đầy lòng mơ hồ chua xót, thật vất vả mới mở miệng, khó khăn nói một câu: “Anh cũng biết, lúc nói những lời đó, thần chí em không được tỉnh táo.....”

Cậu ta dường như đã dồn nén rất lâu, không nói thì khi nói thoải mái, nhanh chóng ngắt lời tôi, từng chữ từng câu, nói tiếp: “Lúc ở trại an dưỡng, em đau khổ như vậy, giam mình trong phòng, cự tuyệt tất cả mọi thứ chung quanh, vậy mà sau khi nghe thấy một đứa bé bị đinh đâm vào chân, lại cầm lấy cái cào, đem trộn bờ cát từ đầu tới đuôi cẩn thận rà soát một lần. Giáo sư Lý không cho anh tới giúp em, ông nói đây là một mốc và bước đi cực kỳ quan trọng khác, nhất định phải để em một mình tự hoàn thành, tự mình đi tới. Em có biết tổng cộng em đã rà soát bãi cát bao nhiêu lần không, Tây Tây? Từ sáu giờ chiều cho đến khi sắc trời đen kịt, suốt bốn tiếng đồng hồ, một tắc một tắc em tìm kiếm đinh sắt, từng giây từng phút cũng không chịu lơ là.....”

Đúng vậy, quãng thời gian đầu mới tới viện điều dưỡng, mỗi một phút, tôi đều không ngừng giãy dụa chìm nổi giữa bóng tối và ánh sáng, đối với thế giới chung quanh tôi có cảm giác rét lạnh trước nay chưa từng có, còn chuyện rà soát bờ cát, là điều duy nhất lúc ấy có thể khiến tôi toàn tâm tập trung tinh thần, vứt bỏ mọi suy tư.

“Khi đó, anh cũng cảm thấy thất tình và thất vọng thật đau khổ, nhưng anh nhìn em, trơ mắt nhìn em giãy dụa từ từ đi ra khỏi đau khổ, thì lại thấy một sự khích lệ lớn lao. Anh cứ tưởng là mình đã mang đến sự

Ấm áp cho em, nhưng thật ra chỉ là không ngừng hút lấy hơi ấm từ trên người của em. Trong một năm, anh tận mắt chứng kiến em từ chỗ không chịu mở miệng đến mở miệng, mỉm cười rồi đến cười vui..... Giáo sư Lý nói, trong cuộc đời ông đã điều trị cho vô số bệnh nhân nhưng chưa bao giờ thấy bất cứ người nào có tâm chí cùng sức lực dẻo dai, ương ngạnh như em. Mỗi ngày anh đều cảm nhận được em đang dần dần trở lại vui vẻ, cũng từ đó hút lấy vui sướng. Thời gian thấm thoát trôi qua, anh chẳng bao giờ ngẫm nghĩ cho tương tận, cho đến khi em bình phục, bỗng nhiên trong lúc chia tay, anh mới đột nhiên hiểu ra rằng, trong một năm qua, anh đã dần dần thích ứng với niềm vui này, cũng vô tình mà sinh ra quyến luyến. Em rời đi, anh liền thấy cô đơn, đấu tranh thật lâu, mới quyết định đến San Francisco tìm em. Dù sao anh cũng cho là, điều gì đó lúc còn trẻ mình không cần thận bỏ quên, vẫn có thể thông qua cố gắng mà một lần nữa tìm về.....”

Hóa ra là vậy sao?

Cậu ta đến Mỹ du học, thậm chí không có bất kỳ những lý do nào khác, thật sự chỉ đơn thuần là vì tìm tôi!

Thì ra là từ suy đoán và lý giải của ba mẹ tôi đến ba mẹ cậu ta rồi đến cả cô nàng Khương Tiểu Vân đều không sai, chỉ có tôi, mới là người duy nhất trong mọi người không nhìn thấy rõ ràng.

Không biết nên nói cái gì, tôi khó khăn lắm mới mở miệng, cố gắng dùng giọng thoải mái nói: “Anh còn không biết xấu hổ mà trách em không thổ lộ. Không phải anh cũng như vậy, kể cả giấu diếm em.....”

Song về mặt cậu ta vẫn không có chút nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn tôi, trong ánh mắt ngoại trừ đau đớn không cách nào che giấu, cũng dần dần toát ra một tia cảm thông, chậm rãi, từng chữ từng câu nói: “Nếu em đã chọn cuộc sống không thể lộ ra ngoài ánh sáng bên anh ta, vậy, để anh tặng cho em một món quà cuối cùng nhé, Tây Tây!”

Cậu ta đứng lên, nhìn tôi, từng chữ từng câu nói: “Vào cái đêm em bị thương ở nhà Hà Viện Viện, là anh đã bế em từ trên ban công đi ra ngoài phòng, nhưng anh ta liền nhanh chóng đuổi theo. Cuối cùng là anh ta đưa em đến bệnh viện. Em vẫn còn hôn mê bất tỉnh, mà anh ta thì cứ cúi đầu hôn em. Anh thấy tức không kềm được, liền nhịn không được mà ra tay đánh anh ta, anh ta cũng đánh anh. Anh đuổi anh ta ra khỏi phòng bệnh, không cho anh ta đến gần em nữa. Đêm hôm đó mưa rất to mãi không ngừng tuyết. Sáng sớm lúc anh đi ra ngoài, thấy anh ta còn đứng tại đó, dưới màn mưa. Từ lúc đó, anh biết anh ta thật sự yêu em. Anh vẫn nghĩ, em đã không bỏ được anh ta, vậy, nếu như anh ta có thể giải quyết xong tất cả vấn đề, che chở cho em thật tốt, cuối cùng cũng có một ngày, anh sẽ đích thân trả em lại cho anh ta. Nhưng mà, không ngờ, đã nhiều năm như vậy mà vẫn là một kết cục như vậy.....”

Trên môi còn lưu lại mấy phần hơi rượu lạnh lạnh, phảng phất trong hơi thở cậu ta.

Rốt cuộc tôi cũng thành công đuổi một người đã bầu bạn với tôi sáu năm đi!

Tôi biết ngày mai, cậu ta cũng sẽ bị đơn vị đuổi. Sau đó, rất nhiều chị họ em họ của cậu ta sẽ thay nhau xuất hiện, dùng tình thân ấm áp vây lấy cậu ta, cho đến khi thành công trói chặt cậu ta đưa về quê thừa kế gia nghiệp.

Trong nửa tháng, cái người đáng thương mà đơn thuần này, ở trong đơn vị liều mạng làm việc mà vẫn luôn bị chèn ép, cũng chỉ cho là mình gặp vận xui quấy. Mấy năm này, tất cả người nhà cậu ta đều nói cậu ta ở lại Bắc Kinh là vì tôi, nhưng tôi chưa từng tin, cho tới giờ khắc này.....

Rốt cuộc tôi đưa tay nắm chai rượu, từ từ đổ đầy ly, một ly, lại một ly. Màu rượu trong suốt, sóng sánh giống như là không nhiễm bụi trần, chiếu đến trên bông hoa cài ngực lấp lánh mà Viện Viện đã tặng tôi. Hai kiểu rực rỡ rét lạnh mà thuần túy va chạm trong không khí, một đầu là ước muốn khải vị mà người đời yêu thích, một đầu là của cải.

Ra cửa trước, vừa vặn qua cuộc điện thoại với Viện Viện, biết cô sắp đi châu Phi thăm Lương Trạ, bởi vì hai nhà Hà Lương lại vừa đạt được một thỏa thuận mới trên phương diện khai khoáng, quan hệ tiến thêm một bậc. Viện Viện trước sau như một quan tâm tôi, ở đầu bên kia điện thoại cười đến vui vẻ, luôn miệng nói nếu bắt được một con vật hoang nhỏ nào đó từ châu Phi thì lúc về sẽ tặng tôi làm quà.

Trên đời người yêu tôi rất nhiều, nhưng vòng qua vòng lại cũng chạy không khỏi số mệnh ly hợp.

Lúc này đã không còn sớm, trời có chút lạnh. Hay là uống chút rượu làm ấm người đi!

Rốt cuộc đưa tay, giơ chén rượu lên, từ từ uống, một ngụm, lại một ngụm.....

61. Chương 61

Năm nay mùa đông có hơi lạnh.

Đại Oai dưới sự liên kết sắp đặt của người nhà, mà sau khi đấu tranh một khoảng thời gian, cuối cùng cũng thuận lý thành chương trở về quê. Trong nửa tháng không có chút liên lạc, song trước khi chia tay, cậu ta vẫn chưa từ bỏ, cuối cùng vẫn nhịn không được gọi điện hỏi tôi có về quê ăn tết hay không. Giọng điệu của cậu ta hết sức bình thường, nhưng khi tôi nghe qua điện thoại, lại rõ ràng cảm nhận được ngập tràn trong hơi thở cậu ta là những căng thẳng.

Vì thế mà tôi lại vô tình thấy khổ sở, chỉ đành phải kín đáo uyển chuyển nói cho cậu ta biết, mùa đông năm nay, tôi muốn đi nghỉ ở một chỗ nào đó ấm áp. Cậu ta trầm mặc trong chốc lát, rồi lại nói, quê hương của bọn tôi cũng rất ấm áp. Tôi không thể không cười nói, trong khi chúng ta bên này là mùa đông thì ước chừng bên kia Nam bán cầu là vào mùa hè rồi!

Cậu ta trầm mặc hồi lâu, dường như cuối cùng cũng hiểu rõ ý tôi, cuối cùng nói một câu: “Nam bán cầu hả..... Hai người chơi cho vui đi!” Nói xong liền cúp máy.

Tiếng vọng từ trong điện thoại ù ù ở bên tai, tôi im lặng trong chốc lát, rồi gấp điện thoại lại, đi vào bếp nấu ăn, chợt phát hiện nấu ăn một mình, thật ra đúng là một chuyện rất phiền phức. Làm nhiều, ăn không hết, lại vô cùng lãng phí; cho nên tôi chỉ làm đúng một món, nhưng cảm thấy hết sức kỳ quái, suy nghĩ một chút, rốt cục thì đun một nồi nước sôi, bỏ mì sợi vào trong đó.

Học sinh đã được nghỉ hết rồi nên trong sân trường vô cùng yên ắng, trong phòng ngoài phòng không có một tiếng động, rất thích hợp để nghiên cứu khoa học. Cho tới nay, tôi làm sao cũng thấy không có đủ thời gian, lúc này rốt cuộc cũng có khoảng lớn thời gian rỗi để dùng, nhưng không hiểu sao, tôi lại thấy không khí tĩnh lặng và nặng nề quá mức.

Không thể không thừa nhận, một người sống bên mình một thời gian dài, bất chợt chia lìa, quả thật có một chút xáo trộn nào đó dần dần vô tình tạo thành tiết tấu cuộc sống, trong giây lát, khiến người ta thấy bối rối không nắm bắt được, hơn nữa loại tiết tấu này vốn là thông qua một thời gian dài ngưng tụ mà thành.

Phương pháp đánh bại nặng nề và bối rối chỉ có tự mình lên kế hoạch, cho nên, ở trong đầu lập tức tiến hành một loạt sắp xếp chu đáo chặt chẽ. Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày dậy sớm chạy vòng quanh sân tập một vòng, tiếp sau đó chậm chạy dọc theo đường, chạy mãi đến mấy quây ăn vặt gần miếu thành hoàng gọi ít bánh quẩy. Lý do chọn chỗ này không có gì đặc biệt, chỉ là được uống sữa đậu nành tặng miễn phí mà thôi. Ngồi ở chỗ phía trước cửa sổ ăn bánh quẩy, ngắm phong cảnh, ra cửa đến quây báo ở khúc cua mua một tờ báo hoặc là một cuốn tạp chí. Trở lại ký túc xá, nghe một chút tin tức, bắt đầu phân tích số liệu, buổi trưa không nấu ăn nữa mà đến tiệm thức ăn nhanh kiểu tây gần đó gọi chút đồ ăn, rồi sải bước đi bộ dọc đường làm mấy động tác vươn vai, rèn luyện xương cốt; đến trưa thì ngủ một giấc, xế chiều viết bài, cơm tối biến thành những món ăn khẩu phần nhỏ, hay là tranh thủ làm mấy món màu sắc và hoa văn khác nhau. Sau bữa cơm chiều đến sân tập tản bộ, sau đó trở về tắm rửa, đọc tiểu thuyết, luyện yoga.

Chiều nay, nhiệt độ chợt xuống thấp, hệ thống sưởi vừa hay lại trở chứng. Trong phòng mà cứ rét run run, mở lò sưởi ra đốt mà vẫn thấy lạnh. Mấy nhà hàng xóm cũng đã nhân dịp nghỉ đông mà ra ngoài du lịch hết, cho nên, xuất phát từ lo lắng cho sự an nguy của bản thân, mà từ sớm đã móc khóa, đóng cửa phòng. Tắm rửa xong, chọn một quyển tiểu thuyết giả tưởng rất nổi tiếng tiện tay lật xem, đọc được mấy tờ lại thấy tình tiết quái dị, rất vô nghĩa, cho nên lại đổi sang một quyển tiểu thuyết ngôn tình. Mới vừa lật ra mở đầu, liền thấy một câu: “Nàng là thanh mai, mà hắn, quyết định làm trúc mã của nàng.” Như vậy có được hình dung là thanh mai trúc mã không nhỉ? Tôi nhịn không được lại cười, tiện tay lật vài tờ, mới biết thì ra nữ chính tên là Thanh Mai, nam chính vì nữ chính, mà đặc biệt đổi tên thành Trúc Mã. Như vậy xem ra, cái nói này, cũng coi là chuẩn xác.

Chợt nghe chuông cửa reo vang, trong lòng tôi thềm kinh ngạc, lê dép đi qua. Đèn khẩn cấp ngoài hành lang đã hỏng mất tiêu, chỉ có thể dựa vào một vầng sáng nhạt mờ manh chiếu rọi, mà qua mắt mèo nhìn quanh bên ngoài, nhưng lại chẳng thấy gì.

Ngày hôm sau dậy sớm lại phát hiện ngoài cửa bị ai đó quăng một con mèo bị người ta cắt cổ chết, máu tươi chảy đầm đìa, tứ chi hướng lên trời, tình trạng chết rất thảm. Bộ lông vốn dĩ trắng như tuyết bị máu tươi bết thành từng nhúm từng nhúm, vô cùng kích thích tuyến mắt.

Chung quanh yên lặng không một tiếng động, tôi bắt đầu thấy chân mình như nhũn ra. Vất vả lắm mới miễn cưỡng chỉnh đốn lại tâm trạng, tìm báo giấy, chổi, bọc mèo con vào trong tờ báo đem đi giải quyết, rồi tạt nước sạch lau sàn. Lòng bàn tay tôi có hơi run nhè nhẹ, tôi biết mình rất sợ.

Lúc chiều, có người đưa thư tới, bên trong là một tấm card do đích thân Lương đại tiểu thư viết: Tây Tây cô có khỏe không?

Kể từ khi thấy con mèo chết, tôi vẫn luôn buồn bực trong lòng, lúc này nhìn thấy tấm card, tâm trạng của tôi lại thấy trấn định. Ngay cả tôi một thân một mình, không chỗ nương tựa như vậy. Dù sao thì lực lượng cũng cách nhau quá lớn, hơn nữa quyền thế của Lương đại tiểu thư bất luận như thế nào cũng không cách nào chống lại được, nếu đã như thế, thì thà dứt khoát khỏi phản kháng. Ý định thật sự chị ta muốn làm như thế nào, tôi cũng không điều khiển được, cùng lắm thì trở về tay không chẳng có gì vướng bận, nghĩ vậy tôi khóa cửa, đi xem phim. Không muốn kích thích tâm tình của mình, đặc biệt tìm một bộ phim xưa ảm áp bình dị một hơi xem hết sạch.

Mấy ngày sau, vẫn thường có đủ loại quấy rầy, tôi đều xem như không tồn tại, cho dù ngoài cửa có xuất hiện cái gì cũng chỉ xem như tro bụi mà quét đi.

Chiều nay, lại là nghe thấy chuông cửa vang lên, không thể không nhìn, song cũng chỉ liếc mắt nhìn mà thôi. Không ngờ vừa ghé vào mắt mèo một cái, lại nhìn thấy người bên phòng bảo vệ của trường, tôi nhớ mang máng hình như là phó phòng bảo vệ họ Lưu. Mở cửa, hàn huyên vài câu, vị phó phòng Lưu này liền nói: “Cô giáo Lỗ, cô gặp phải tình huống như thế mà sao không nói một tiếng?” Rồi nói với tôi vài câu, đại khái là nói có người phát hiện tôi bị làm quấy rối, cũng bắt được kẻ quấy rối, bây giờ đang ở phòng bảo vệ.

Tôi vừa nghe liền thấy lo. Lương đại tiểu thư chú ý tôi lâu như vậy, vẫn không dám hành động, trong lòng tôi mơ hồ có cảm giác chị ta sợ phản ứng của Lương Trạ, không thể không ép tôi, lại không dám ép quá. Nếu như làm ầm to tới trường học, lại không tránh khỏi chuyện bị xé ra quá lớn.

Nhanh chóng đi qua, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông ngồi trong phòng bảo vệ, chính là người đã từng đưa đồ cho tôi. Đối diện với ánh mắt của anh ta, tôi cau mày, tự hỏi phải nói cái gì, không ngờ phó phòng Lưu ở bên cạnh lại sốt ruột nói: “Chính là vị Đường tiên sinh đã phát hiện ra người quấy rối cô.....”

Chuyện phát triển thật sự ngoài dự tính, sau đó, vị Đường tiên sinh kia khẽ xoay người, tôi nhìn lướt qua, vẻ mặt nhin không được mà đại biến. Một cô gái mặc đồ bình thường đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế sa lon, ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt, lại có cả một tia oán hận. Là Mộc Lan!

Tôi làm thế nào cũng không dám tin chân tướng sự việc lại là như vậy, nhìn Mộc Lan, tôi cảm thấy từ trái tim đến đầu ngón tay đều ngập đầy khổ sở. Song cô ấy nhanh chóng mở miệng, khinh khinh nhìn tôi, từng chữ từng câu nói: “Lỗ Tây cô có bản lĩnh thì thực sự đấu với tôi này! Cứ sau lưng tôi dám thọc lăm gì chứ?”

Xin tha thứ cho đầu óc tôi chậm chạp, thật sự không cách nào hiểu cô ấy đến tột cùng là đang nói cái gì.

Phó phòng Lưu đi tới, nhìn chằm chằm Mộc Lan nói: “Nói chuyện khách khí một chút!”

Mộc Lan quét mắt nhìn ông một cái, sự khinh thường trong mắt càng tăng lên, từng chữ từng câu nói: “Tôi muốn một mình nói với Tổ Tây vài lời. Có cần tôi mời hiệu trưởng tự mình gọi điện thoại cho ông không?”

Mộc Lan quả thật đã thay đổi, hoàn toàn biến thành một người khác đến tôi cũng nhận không ra. Song nhiều năm như vậy, quả thật có một số chuyện, bọn tôi cần phải nói rõ với nhau.

Phó phòng Lưu bị lời của Mộc Lan kích động, mặt nhanh chóng đỏ gay lên, nhìn là biết sắp nổi điên rồi. Tôi nhanh chóng tiến lên, ngăn cản ông, khuyên can mãi, vất vả lắm mới khuyên ông tạm thời ra cửa, để một mình tôi nói chuyện với Mộc Lan.

Chủ đề vừa bắt đầu, quả thực khá mơ hồ, tốc độ nói của Mộc Lan rất nhanh, giống như là một cái súng máy đã lên đạn vậy, vừa mở miệng là chỉ trích chuyện tôi cướp Đại Oai, song nói đi nói lại, tốc độ nói của cô ấy lại thay đổi, thậm chí còn nhìn tôi, đau thương nói: “Đại Oai nói với tôi, cô lựa chọn làm nhân tình.....”

Thì ra là cô ấy đã gặp Đại Oai!

Mà sao, cô ấy lại tới đây chủ trì công đạo cho Đại Oai nhỉ?

Đối mặt với tràng dài chất vấn của cô ấy, tôi chỉ cảm thấy ngực mình nghẹn lại phát sợ, song lại không biết nên trả lời như thế nào. Bị bác gái Khương một quỳ nhờ cậy, trong lòng tôi đã thật sự không muốn tiếp tục không rõ ràng, tiếp tục làm trề nải Đại Oai như vậy nữa, vất vả lắm mới dùng lý do “nhân tình” để đuổi đi, nhưng nếu lúc này tôi phủ nhận, thì từ lời nói gió bay của cô ấy truyền ra ngoài, chẳng phải là lại khiến chuyện càng thêm phức tạp sao?

Cuối cùng tôi chỉ có thể im miệng không nói, song cau tiếp theo của Mộc Lan lại khiến tôi hoàn toàn chấn động.

Cô ấy nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt càng lúc càng căm hận, từng chữ từng câu hỏi: “Thật ra ngay từ đầu, người bạn trai mà cô nhất quyết không cho bọn tôi gặp mặt chính là anh ấy đúng không?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, thấy cô ấy bắt đầu trào nước mắt: “Thật buồn cười, theo anh ấy nhiều năm như vậy rồi mà tôi đến giờ tôi mới biết, hai chữ LL trên nút tay áo của anh ấy, thì ra là có ý này!” Cô ấy ngẩng đầu, nén nước mắt, song rất hung dữ nhìn chăm chăm tôi, từng chữ từng câu nói: “Phàm là thứ tôi thích, cô đều cướp đi hết! Tôi hận cô, Lỗ Tây! Đời này, người tôi hận nhất chính là cô, chính là cô.....” Bỗng nhiên cô ấy nhào tới trước mặt tôi, nắm lấy vạt áo trước ngực tôi, dùng hết sức lay động.

Tôi bị cô ấy lay đến váng đầu hoa mắt, lại còn bị lời nói oán độc của cô ấy sát thương.

Cửa phòng bảo vệ mở ra, mấy người bảo vệ xông tới, nhanh chóng tóm lấy Mộc Lan.

Phó phòng Lưu hung hăng nhìn chăm chăm cô ấy, dáng vẻ như chuẩn bị tra khảo cô ấy, song có người đã chạy tới đón cô ấy. Người nọ vội vã đi vào, đi lên trước bắt tay với phó phòng Lưu, ghé vào lỗ tai của ông ấy nói nhỏ vài câu. Trên cái mặt dài của phó phòng Lưu lộ ra vẻ kinh ngạc, cuối cùng chỉ đành phải để người ta đưa Mộc Lan nghênh ngang rời đi.

Mộc Lan rời đi trước, vẫn không cam lòng, lại quay đầu lại, hướng về phía tôi lớn tiếng nói: “Tôi hận cô, Lỗ Tây...” Tiếng nói xông vào giữa hành lang, vang vọng khắp nơi!

Trở lại ký túc xá, lặn lội qua lại mà ngủ không được, trong suy nghĩ vẫn luôn trở về thời gian tốt đẹp những năm cùng học đại học.

Mới mấy năm mà sao lại thành ra cục diện như vậy?!

Ngày hôm sau tỉnh dậy, cảm thấy trong đầu có chút hỗn loạn.

Ngộ nguậy muốn đứng dậy lại thấy choáng váng. Rút nhiệt kế ra đo, biết chắc là mình bị sốt nên tôi vào trong tủ treo quần áo lấy vài viên thuốc hạ sốt nuốt vào, lại mê man bò lên giường tiếp tục ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, tôi cảm thấy khát nước, sau đó, lại thấy anh!

Anh mặc y phục màu đen, đứng ở cao cao trên vách núi, cầm lấy một cái muỗng gỗ, đút từng giọt từng giọt nước nhỏ từ trên vách động xuống cho tôi.

Giọt nước nhỏ rất chậm, miệng vẫn cảm thấy khô.

Vất vả lắm mới có chút mát mẻ trượt vào môi, thoáng qua rồi biến mất.

Nhiệt độ cơ thể quen thuộc mà ấm áp bao vây lấy tôi, giống như lúc ở trong căn hộ trên phố tài chính. Tôi uống một hộp nước, chưa kịp nuốt vào, anh đã cúi người hôn tôi, liều mạng cướp đoạt nước trong môi tôi, dùng sức cướp lấy ướm át ngọt ngào trong miệng tôi.

Tôi muốn cười, nhưng sợ hụt hơi, chỉ đành phải liều mạng chịu đựng, từ từ hôn trả lại anh, đưa nước dọc theo đầu lưỡi, từ từ chậm rãi đẩy qua.

Cảnh trong mơ quá ấm áp, sắc thái quá kiều diễm, khiến tôi không nở tỉnh dậy.

Nếu nhất quyết không tỉnh thì vẫn sẽ thấy anh ở nơi đó đứng ở trên tầng đá, dùng muống gỗ hứng nước, từng giọt từng giọt, đút cho tôi!

Hoặc là..... Cúi người, dùng sức, cướp đoạt nước trong miệng tôi!

Tôi tựa như là ngồi ở trên đám mây, từ từ chậm rãi bay ra ngoài, chung quanh tất cả đều là bóng dáng của anh, mùi vị của anh!

Tôi ôm lấy anh thật chặt, nói: “Không cho đi, không cho đi.....”

Chỉ có trong mơ, tôi mới có thể nói như vậy!

Cho nên, nói mãi, nói mãi, chỉ sợ không cẩn thận, mở mắt, thực tế cuộc sống sẽ ập đến, cảnh kiều diễm trong mơ sẽ trong khoảnh khắc mà vỡ ra từng miếng!

62. Chương 62

Có lẽ trong tiềm thức mỗi người đều tiềm ẩn một sự cố chấp và ký ức không muốn mất đi. Đặc biệt là khi ký ức này có sắc thái ấm áp ngọt ngào rõ ràng, mà đằng sau ngọt ngào, lại giống như mụn nhọt ở trong xương, nhẹ nhẹ phát ra mùi vị tuyệt vọng.

Từng có lúc làm thí nghiệm trên lớp, tôi đã hỏi học trò, nếu như cho các em hai đường, một đường thẳng tắp, một đường lượn sóng, các em muốn chọn đường nào để đại biểu cho cuộc đời mình?

Ngạc nhiên là đáp án của mọi người đều như nhau, gần như tất cả đều chọn đường lượn sóng, bởi vì đường lượn sóng có đỉnh sóng và bụng sóng, có phát triển và thăng trầm. Có đau đớn nơi bụng sóng, mới có ngọt ngào nơi đỉnh sóng; Có ngăn trở so sánh, mới có đỉnh lúc mừng như điên. Không ai không sợ vấp ngã, song so với vấp ngã mà nói, thật ra xui chèo thuận lợi quá mức đối với mỗi người cũng là một thứ sợ hãi, liếc mắt một cái là có thể nhìn tới cuối đời người bạc phách.....

Tôi biết mình đang sốt rất cao, bởi vì cả cơ thể và tinh thần đều rơi vào tình trạng vật lộn giữa lúc nóng lúc lạnh. Cứ thế mà đến, cứ như là bị cắt ra làm năm làm bảy, lại như ở trên cánh đồng tuyết trên núi cao, biển lửa băng trong cốc luân phiên xuyên qua đủ loại cảm giác kỳ quái lạ, phá hình ảnh trong giấc mơ thành từng mảnh nhỏ.

Xuyên qua các loại hình ảnh kỳ dị, tôi nhìn thấy anh, cảm giác kỳ lạ như mình đang ở trong lòng anh, cảm nhận được nụ hôn cùng nhiệt độ của anh. Cảm giác nụ hôn loáng thoáng nhẹ nơi cổ của tôi, ghé vào lỗ tai của tôi, nhiều lần nỉ non, nhẹ nhàng hết lần này đến lần khác gọi tôi: “Tây Tây, Tây Tây.....”

Cảnh trong mơ quá chân thật, cứ như đưa tay là có thể chạm vào. Lời nói ngọt ngào xuyên qua màng nhĩ, từng ly từng tý xuyên thủng trái tim. Song bởi vì từng trải qua kinh nghiệm tâm thần phân liệt, từng có cảm giác hoang mang chìm vào trong cái vòng ảo tưởng và hiện thực không ngừng dày vò, cho nên mặc dù đang ở trong mộng, nhưng lúc nào cũng vẫn duy trì một phần tỉnh táo, không ngừng từ đáy lòng nhắc nhở mình: “Tôi chỉ là đang nằm mơ. Tất cả thật sự thật sự đơn giản chỉ là một giấc mơ mà thôi!”

Tôi muốn tiếp tục chìm vào trong mộng, nhưng lại có một giọng nói ngược lại không ngừng nhắc nhở chính mình, nếu cứ phóng túng ** cùng cảm xúc của mình như vậy, kết quả cuối cùng chỉ có thể là vĩnh viễn sống ở trong mộng, không thể tỉnh lại.

Tôi biết tôi quyến luyến vòng tay của anh, song tôi cũng quyến luyến bầu trời xanh lam tinh khiết kia, ánh mặt trời ấm áp đọng trên nụ cười trong sáng thân nhiên, hơi hột bình thường trên gương mặt mỗi người kia.....

Nếu như có thể chọn cả hai thì cuộc đời này đã quá hạnh phúc rồi, song không thể nào như thế, tôi phải lựa chọn. Tôi biết mình đang đấu tranh, không ngừng không ngừng đấu tranh, trên người lại lạnh run từng cơn, cứ như rớt vào hầm băng vậy; sau đó lại đột nhiên thấy nóng như đón nhận ánh mặt trời chói chang gay gắt.

Bên cạnh vang lên những tiếng ồn ào, tôi dường như nghe thấy rất nhiều người đang nói chuyện, loáng thoáng, lại không cách nào nghe rõ được. Không biết rốt cuộc qua bao lâu, cái kiểu nóng lạnh từng cơn này cuối cùng cũng dần dần biến mất, tư duy từ sâu trong ủ rũ dần từ trong bóng đen dày đặc mà xuất hiện, bao bọc lấy tôi, kéo tôi rơi xuống, không ngừng rơi xuống vực sâu.....

Không biết ngủ bao lâu, thính lực của tôi dần dần bắt đầu rõ ràng. Trên mí mắt vẫn rất nặng, song tôi biết mình đã tỉnh, lỗ tai đang ở trạng thái hoàn toàn thanh tĩnh tiếp nhận được tín hiệu thanh âm nào đó: Cách lộp cộp!

Từ xa xa, âm thanh từ cửa phòng truyền tới, nhẹ vô cùng. Giống như là hai bánh răng đang bực bội dùng sức cắn nhau, hoặc như là một cái thớt nhẹ nhàng lướt qua miếng sắt. Mông lung nghe thấy không tính rõ ràng, nhưng chắc chắn rõ ràng vang ở bên tai. Rốt cuộc tôi bị âm thanh này đánh thức, vất vả lắm mới mở được mắt, cầm điện thoại lên nhìn, thì đã là nửa đêm.

Trên người bọc chăn bông thật dày, toàn thân trên dưới đều là mồ hôi nóng ẩm. Cứ như bị người ta từ trong nước sâu mò ra ** vậy. Trong đầu có cảm giác bất lực trống rỗng, song cái cảm giác cực độ phiền muộn lúc trước khi ngủ vẫn chặn ngực giờ cũng giảm đi. Xoay người, bên gối dường như vẫn lưu lại mùi hương của anh.

Thì ra là nhớ một người, khi nhớ đến cực điểm, ngay cả khứu giác cũng sẽ sinh ra ảo giác nào đó lừa gạt mình.

Đưa tay ấn đèn đầu giường, lại không thấy sáng. Trong miệng vẫn hơi khô. Tôi xoay người, ngọ nguậy đầu, ánh trăng ảm đạm ngoài phòng chiếu tới, nhìn thấy bình giữ ấm ngay trong tay, đưa tay tính cầm lên, lại phát hiện trong lòng bàn tay không còn chút sức lực nào, mà bình nước lại đầy.

Chẳng lẽ trước lúc tôi ngủ còn đổ nước vào?

Trong lòng ngập tràn cảm giác kỳ quái, tôi cẩn thận nhớ lại một lần, vẫn nghĩ không ra mình đã đổ nước hồi nào.

Lại có tiếng “Cách lộp cộp” rất nhỏ truyền tới, giống như là tiếng giọt nước nhỏ lên đáy thùng cứng vậy, giống y như tiếng đồng hồ đã làm tôi tỉnh lại từ trong mơ, nhưng gần hơn rất nhiều. Hơi sững sờ, trái tim của tôi đột nhiên xoắn lại.

Có người đang mở khóa!

Bây giờ là nửa đêm, có người đang dùng sức nhẹ vô cùng vặn mở khóa cửa nhà tôi. Mới vừa mở chính là khóa cửa chính, giờ phút này cũng đã đi tới phòng ngủ.

Dĩ nhiên không thể thiên ý lý giải thành có người đặc biệt nửa đêm chạy tới đây đưa quà cho tôi, huống chi trong khoảng thời gian này, thật sự bị quấy rối không ít. Cái phòng này, chỉ có Đại Oai với tôi là có chìa khóa, mà nếu như cậu ta trở lại, thì dù sao trước đó cũng sẽ thông báo với tôi, không thể nào làm thỉnh mà tới như vậy.

Tất nhiên là không thể tùy tiện lao vào hòng súng của địch, tôi hít một hơi, ép mình gắng giữ tinh táo, nhẹ nhàng xuống giường, khoác áo khoác ngoài, xỏ dép, nhẹ nhàng cầm lấy gậy bóng chày. Bước chân đạp xuống đất, lại như dẫm phải bông, thân thể vừa động dậy liền thấy choáng váng.

Từ nhỏ đến lớn, đầu phải tôi chưa từng sốt, nhưng chưa bao giờ yếu giống như vậy. Tôi dắt lấy điện thoại di động, nỗ lực khống chế căng thẳng trong lòng, đi về hướng bệ cửa sổ, định trước hết là núp sau rèm cửa sổ gọi 110; sau đó mở cửa sổ, hướng ra phía ngoài mà la to; sau đó nữa, tranh thủ đem cái gậy bóng chày bên cạnh cầm cấp dùng hết sức đánh về phía đối phương..... Chưa hoàn toàn nghĩ xong, đã cảm thấy có người từ một góc tối khác trong phòng đứng lên, vô cùng nhanh chóng nhích tới gần tôi.

Thật sự không ngờ trong phòng lại vẫn có người bên cạnh. Tôi nhin không được muốn bật thốt lên sợ hãi, song người nọ nhanh chóng hành động, từ phía sau ôm lấy tôi, bịt kín miệng tôi.

Muốn giãy dụa, song trong nháy mắt tôi nhận ra anh.

Là anh!

Không phải là mơ, mà đúng là Lương Trạm!

Mặc dù không biết vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng được anh ôm lấy thì mọi khấn trương lo lắng đều dường như tìm được hướng giải quyết, trong nháy mắt mà thấy được an ủi. Trái tim đang đập gấp gáp, vì sự bất ngờ này mà kinh sợ cùng vui mừng chấn động, có cảm giác căng thẳng khó có thể gọi tên.

Tôi vẫn sợ, rồi lại cảm giác mình thật hạnh phúc.

Người ở phía ngoài đã mở xong khóa cửa, dường như đang suy nghĩ gì đó nên nhất thời không có hành động, còn anh thì lặng im che chở tôi, nhẹ nhàng lùi đến phía sau rèm cửa.

Cửa phòng khẽ mở, có người tiến vào, đẩy cửa ra, từng bước từng bước nhẹ nhàng đi tới, sau đó trong bóng tối, chợt hiện lên một mảng sáng như tuyết. Người nọ nhào tới, dùng thái độ cực kỳ quả quyết, không chút do dự đem một con dao găm nhỏ sáng lóa đâm về hướng giường của.

Con dao găm vào trong chăn, êm ru không một chút tiếng động, sau đó, “tách” một tiếng vang lên, có người đã ấn công tắc đèn trong phòng. Theo một tiếng hét, hai người đàn ông cao lớn dưới đất bật dậy, trong nháy mắt ấn cái người cầm dao kia xuống giường.

Thì ra trong phòng tôi lại có nhiều người như vậy!

Ánh sáng chợt bừng lên khiến tôi có chút chói mắt. Trái tim vẫn còn không khống chế được mà đập rất nhanh, tôi ngẩng đầu nhìn một cái, nhanh chóng nhắm hai mắt lại.

Thà nhìn thấy một tên cướp hung dữ ác độc, cũng không muốn nhìn thấy cái người xinh đẹp như thế đang cầm con dao nhỏ dùng hết sức găm vào giường của tôi. Một phút đồng hồ đó tôi có cảm giác như là đang xem một bộ phim chiến tranh, hai bên liên tục giằng co, giằng co, cho đến thời khắc đối kháng kịch liệt nhất thì thuốc nổ trong nháy mắt nổ tung. Tất cả cùng nhau chôn vùi, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Tôi không biết còn có thể mở miệng nói với cô ấy những gì nữa, chỉ biết là giờ này khắc này, chắc chắn có rất nhiều thứ đang nổ tung trong đáy lòng tôi, ví dụ như mức độ và đường cơ sở của nhân tính lạnh lẽo; ví dụ như tình hữu nghị đáng giá ôn hoà vỡ tan; ví dụ như hận thù lạnh lẽo bám rễ và điên cuồng nảy sinh.....

Mở mắt, người tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là Mộc Lan!

Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn là cô ấy, không thể giả được.

Cô ấy bị hai người đàn ông cao lớn ấn xuống giường, không thể động đậy. Một người trong đó nhìn về phía Lương Trạ, dường như được anh cho phép, mà hơi nhẹ tay bớt, trong cổ họng Mộc Lan phát ra một tiếng “khục khục” nhỏ, lúc này mới từ từ đứng lên, thở hổn hển.

Không khí trong nhà nhất thời tĩnh lặng, tôi cảm thấy ánh đèn trên đỉnh đầu sáng chói lợi, đầu óc cứ cảm thấy choáng váng.

Dường như cảm nhận được sự yếu ớt của tôi, cánh tay anh vòng qua ngang hông tôi nắm thật chặt, bọc tôi thật sâu trong ngực, cũng không nhìn Mộc Lan, chỉ thấp giọng hỏi tôi: “Khó chịu lắm hả?”

Mộc Lan nghe thế, rút cuộc ngẩng đầu nhìn về phía chúng tôi, trong ánh mắt lần lượt hiện lên vẻ căm hận, thương tâm, buồn bã..... rồi dần dần bình tĩnh. Cô ấy rút cuộc mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Thì ra là người anh thích đúng là cô ta!”

Lương Trạ vẫn không để ý tới cô ấy, đưa tay, khẽ vuốt tóc bên thái dương của tôi, thật nhẹ nhàng, rồi lại hỏi: “Khó chịu lắm hả?”

Anh từ trước đến giờ đều là người thích thì làm, không bị cảnh vật chung quanh quấy nhiễu, còn tôi thì không cách nào thần nhiên như anh được, coi tất cả mọi thứ như không có. Tôi biết chuyện này hiểu lầm chồng chất, cảm sào sâu khó nhỏ, đến giờ đã không có cách nào giải thích được, nhưng quan hệ yêu đương

giữa tôi và Lương Trạm là chân thật, không có cần thiết phải phủ nhận, ngẩng đầu nhìn về phía cô ấy, từng chữ từng câu hỏi: “Cậu hận mình, hận đến mức phải tự mình ra tay giết mình sao?” Thật sự không hiểu nổi, cho dù ở giữa có chút gút mắt thì cũng đâu đến mức phải như này chứ!

Cô ấy bình tĩnh nhìn tôi một hồi lâu, trên mặt đột nhiên lại kéo lên một nụ cười cổ quái, từng chữ từng câu nói: “ Dĩ nhiên, nếu như là người khác thì tôi sẽ không tới, có thể kêu người, cũng có thể dàn dựng một chuyện ngoài ý muốn. Nhưng mà hết lần này tới lần khác là cô, Tây Tây. Nếu như tôi không tự mình đến một chuyện thì sao mà đáng với cô được.....”

Trong nháy mắt khổ sở như thế. Tôi nhìn về phía cô ấy, từng chữ từng câu nói: “Phải chính cậu ra tay, lấy mạng mình, cậu quả là nể mặt mình. Nhưng mà Mộc Lan à, giữa chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu thâm cừu đại hận đáng để cậu như vậy chứ?”

“Nếu như đổi lại người khác gạt tôi, cướp đồ trong tay tôi, tranh giành với tôi, thì tôi sẽ quyết đấu tới cùng, thật sự đấu không lại, cũng không muốn buông tay! Nhưng mà, hết lần này tới lần khác là cô, Tây Tây. Tôi đã rất coi trọng cô! Tôi từ nhỏ đến lớn nhân duyên đều rất bình thường, tôi cũng không quá quan tâm. Thành thật mà nói, cho dù là Quyên Quyên, cho dù là tình cảm của bọn tôi không tệ, nhưng thật sự trong lòng tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng thực sự coi cậu ấy là bạn tri kỷ. Chỉ có cô, Tây Tây, từ nhỏ đến lớn, chỉ có cô là bạn mà tôi thực sự coi trọng. Tôi tưởng cô là thật tâm thành ý cùng tôi chia sẻ tất cả mọi thứ, sẵn sàng vui với tôi, sẵn sàng nghe tôi kể khổ, hơn nữa quan trọng nhất là, cô sẽ không giống mấy người khác ghen tỵ với tôi, dùng đủ loại vẻ ngoài ngọt ngào như mật, nhưng giọng nói lại chua lết ra nịnh bợ tôi.....”

Cô ấy nhìn tôi, giọng nói bỗng nhiên lại gay gắt hẳn lên, từng chữ từng câu nói: “Nhưng thì ra cô mới là người giở nぐỵ trang nhất, dối trá nhất trong tất cả mọi người. Tôi phát hiện cô đang đan khăn quàng cổ. Tôi phát hiện cô lại đem khăn quàng cổ gửi cho Đại Vĩ. Tôi quyết định cho cậu cơ hội, cho nên để anh ta ở ngay mặt cắt nát cái khăn quàng cổ. Nhưng là cô lại không từ bỏ ý định, cô vẫn quyến rũ anh ta. Lúc ở nhà Hà Viện Viện nhìn thấy hai người cùng từ trong phòng đi ra, cô có biết tôi thất vọng thế nào không? Tôi đem chuyện cô bị tâm thần phân liệt nói cho người nhà Đại Oai biết, lúc đó tôi thậm chí, tôi cuối cùng cũng coi như là thu lại một chút tiền vốn! Song không ngờ, cô còn vụng trộm với anh ấy, cả anh ấy nữa.....” Cô ấy ngẩng đầu nhìn Lương Trạm một cái, buồn bã nói: “Tôi sớm biết trong lòng của anh ấy nhất định đang giấu một ai đó, song bất luận như thế nào cũng không nghĩ là cô. Cô thì có cái gì tốt? Rốt cuộc cô có cái gì tốt? Luận về dung mạo, gia thế, phẩm chất, đến tốt cùng thì cô làm sao bì được với tôi? Tại sao bọn họ cũng thích cô, tại sao, tại sao.....?” Càng nói càng nhanh, càng nói càng kích động, bỗng nhiên cô ấy bỏ nhào tới, hất những người đang ghì mình ra, một phát rút con dao đang găm lên giường, đâm mạnh vào bụng mình.....

“Phập” một tiếng, con dao chuẩn xác đâm vào người cô ấy.

Nhịn không được la lên một tiếng, tôi trơ mắt nhìn bụng của cô ấy trào máu tươi, đột nhiên cảm giác bụng của mình cũng bắt đầu quặn đau. Trong đầu trong nháy mắt bay qua rất nhiều hình ảnh, dường như đã thấy cô ấy xoay người trên giường, đôi mắt ngái ngủ mông lung nhìn về phía tôi, cao giọng một tiếng: “Mỹ nữ, dâng cơm!”; Hoặc là nhào lên quật tôi, hỏi tôi cái máy mp4 cô ấy vừa mua rốt cuộc có đẹp hay không; hoặc là đưa tay chống cằm, ngồi ở trước mặt tôi, nhìn tôi, từ từ, từng chữ từng câu nói: “Lỗ Tây, xế chiều hôm nay, mình nhìn thấy một anh chàng rất rất đẹp trai.....”

Tôi nhìn cô ấy té nằm trên đất, bụng dần dần bị vết máu thấm ướt, răng cửa không không ché mà run lên va vào nhau cầm cập, nhịn không được tiến lên bắt tay cô ấy, từng chữ từng câu nói: “Mộc Lan, mình biết cậu sẽ không tin nhưng mình vẫn phải nói với cậu là mình cho tới bây giờ thật sự không có ý gạt cậu; không có có chủ tâm cướp lấy bất kỳ ai hoặc là bất kỳ thứ gì; hoàn toàn không có.....”

Cô ấy từ từ nhắm hai mắt lại, xoay mặt, hiển nhiên không muốn nghe tôi nói bất kỳ một chữ nào nữa.

Xe cấp cứu nhanh chóng chạy tới. Mấy nhân viên cấp cứu ào xuống, cùng hai người đàn ông trong nhà mang Mộc Lan lên cáng cứu thương.

Tôi định theo sau, nhưng mới đi hai bước, trước mắt lại tối sầm choáng váng, bỗng nhiên dừng không được mà ngã về phía sau, được Lương Trạm ôm lấy, nghe anh ghé vào lỗ tai tôi, nhẹ nhàng nói: “Em đã hôn mê

hai ngày hai đêm, Tây Tây à! Cho dù có bác sĩ tới truyền nước biển cho em, nhưng bây giờ, em thật sự biết điều một chút quay về giường nằm, rồi ăn một chút gì đó cho anh đi.” Nói xong anh cúi người ôm lấy tôi.

Nhịn không được mở miệng hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

“Chị hai anh nói, có người quấy rối em.....”

“Chị ta cũng luôn quấy rầy em.....”

“Chị ấy thì khác!” Lương Trạh nhẹ nhàng thở dài, sải bước, ôm tôi, đi thẳng đến thả tôi vào giường, nói: “Ngoan, cái gì cũng đừng nghĩ, ngủ một giấc thật ngoan!” Anh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán của tôi.

Thì ra hai ngày qua, anh thật sự ở bên cạnh tôi. Như vậy những nụ hôn ngọt ngào trong bóng tối kia, những cái vuốt ve cùng lời nói khẽ..... Nhiệt độ cơ thể của anh vẫn quen thuộc mà ấm áp, nhưng lúc tôi dựa vào anh, lại thấy sâu trong lòng mình dường như có khối băng đang dần tích tụ, mỗi một tảng băng đang tan ra từ từ chảy xuôi trong mạch máu, hồi lâu, rốt cục vẫn là nhịn không được mở miệng, nhìn xuống anh, từng chữ từng câu nói: “Nếu để Viện Viện biết, giờ này khắc này, anh lại ở chỗ của em, có phải cô ấy sẽ còn thất vọng hơn cả Mộc Lan hay không?!”

63. Chương 63

Tôi vẫn cảm thấy, người như Lương Trạh, nếu như đổi nghề làm đầu bếp, nhất định sẽ tương đối có tiền đồ. Cho nên, sau khi ăn xong ba bát cháo anh nấu, tôi rốt cục vẫn là nhịn không được mà nói với anh: “Anh thật sự không nghĩ đến chuyện lấy tư cách đầu bếp gì đó ra chơi đùa đấy chứ?”

Hai ngày nay, vị này đã tóm lấy một đầu bếp tay nghề cao nhất đẩy vào bên cạnh, làm chuyên gia cố vấn cho anh, đến khi học nấu nướng được rồi thì mỗi ngày đều tự mình trở tài chuẩn bị thức ăn cho tôi, thật ra cũng không phải là làm món gì kinh thiên động địa, tất cả đều là vô cùng đơn giản, vô cùng tầm thường, nhưng mà cái nào cũng ăn cũng rất ngon, nhìn thể nào cũng không giống một người chưa từng bước chân vào bếp đã làm. Cứ như thế liên tục mấy ngày sau, tôi dần dần bắt đầu cảm thấy anh không cố gắng tiến thân vào nghề đầu bếp quả là lãng phí nhân tài.

Cứ tưởng là anh sẽ không vui, song anh chỉ nhìn tôi cười, nói: “Giấy chứng nhận tư cách này chỉ có thể do em cấp!” Anh đưa tay, đón lấy chén cháo từ trong tay của tôi, dùng muỗng cẩn thận múc muỗng từng muỗng dứt cho tôi, anh nói: “Bắt đầu từ hôm nay sẽ xác định đẳng cấp. Đến lúc nào em cảm thấy khả năng nấu nướng của anh có tiến bộ thì cho anh lên một cấp.”

Anh nói cứ như anh là đầu bếp riêng của tôi vậy. Nói thật giống như là thời gian chúng ta có thể gặp nhau rất dài, rất dài, dài đến cả đời!

Tôi đáng lẽ nên lập tức bóc mẽ anh nhưng có một số việc, nếu thật sự vạch trần thì đôi bên đều sẽ rất khó xử. Huống chi người này ý chí kiên cường, không muốn trả lời câu hỏi của mình, vĩnh viễn đều có thể bình tĩnh thản nhiên lựa chọn không để ý. Nếu bề ngoài anh quan điểm rõ ràng, tuyên bố lần này đơn thuần chỉ là báo đáp tôi đã từng chăm sóc anh lúc bị thương, thì ngược lại cũng không tiện nghiên cứu quá kỹ!

Chẳng qua là tính tình của bạn học này rất không phúc hậu, sau vài phút lại mở miệng, không chút do dự đem lời tôi từng nói vút trở lại: “Em đều là thật tâm đối xử tốt với anh..... Cho nên, anh tình nguyện làm việc này!” Lúc anh nói, còn cố ý bắt chước cả giọng điệu của tôi lúc đó, lại vừa giả như nửa ông nửa bà, khiến tôi từ đầu tê dại đến chân, nhịn không được thẹn quá hóa giận tiếp đó thì phì cười, rất có cảm giác sâu sắc cái gọi là ân hận lúc đầu đã làm sai.

Lập tức ngẩng đầu nhìn anh, tôi cười một cái, nói: “Em ở phương diện này yêu cầu rất cao, rất biến thái, muốn tăng một cấp cũng phải trả một cái giá lớn khó mà tưởng tượng.”

Anh khẽ mỉm cười, nói: “Cam đoan đánh không phản đòn, mắng không mắng lại!”

“Có thật là đánh không phản đòn không?” Ánh mắt tôi sáng rực lên, đám một đám qua, thấy anh quả nhiên không tránh không né, ngay cả chén cháo đặt trong tay cũng không buông đưa một cái, thì không thể không cố gắng thu lại độ mạnh yếu trước khi quả đám đánh lên người anh, ít nhiều có chút khó xử nói: “Thấy anh khổ cực nấu cháo, tạm thời tha cho anh một lần!”

Anh khẽ mỉm cười, dùng cái muỗng múc cháo, dứt cho tôi, dáng vẻ khí định thần nhàn.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh một cái, thấy trong vẻ mặt bình tĩnh của anh thấp thoáng sự sắc sảo, trong lòng tôi lại dần dần thấy phiền muộn – anh vẫn luôn hấp dẫn tôi, một cái nhìn mà một nụ cười một động tác cũng có thể tác động đến thần kinh của tôi. Nhưng nếu thời gian có thể quay trở lại, lặp lại một lần nữa, biết rõ trước mắt là một cái tình kiếp, thì có thể thành công chống đỡ sự hấp dẫn khổng lồ này ập thẳng đến hay không?

Ăn cháo xong, anh rút khăn giấy ra cho tôi. Tôi đưa tay ra đón, nhưng lại không bắt được, tờ khăn giấy đã lướt qua tay tôi, trực tiếp nhẹ nhàng rơi lên trên khoe môi của tôi. Qua lớp khăn giấy, vẫn có thể mơ hồ cảm giác được một sự dịu dàng thân thuộc khó có thể nói tràn khắp các đầu ngón tay anh. Trong lòng khẽ nhúc nhích, tôi nhìn anh cười một cái, đưa tay cầm lấy chén trà, nói: “Hôm nay là giao thừa, hai ta dù sao cũng phải ứng với hoàn cảnh mà ăn một bữa bánh chẻo đi!” Nhẹ nhàng xoay mặt, để khăn giấy rơi xuống.

Anh buông khăn giấy ra, dường như vẫn chưa hiểu, cười cười nhìn tôi, nói: “Đến xem anh đã chuẩn bị cái gì trong phòng bếp!”

“Thật sự đã chuẩn bị trước như vậy sao?” Tôi mỉm cười, vén chăn lên, ngẩng đầu hỏi anh: “Mấy ngày qua tại sao anh nhìn có vẻ rảnh rỗi quá vậy?”

Anh cúi đầu nhìn tôi, bỗng nhiên nở một nụ cười, nói: “Hiếm khi bắt gặp dáng vẻ em hấp hối như vậy, không mau chạy tới nhìn cho đã rồi chụp ảnh lưu niệm, chẳng phải là đáng tiếc sao!”

Đúng là vẫn bị anh chọc cười, tôi nhịn không được đưa chân đạp anh, nói: “Muốn chết hả!” Bị anh bắt được chân, vô cùng tự nhiên khom lưng cầm lấy dép của tôi, nhưng chậm chạp không có mang vào cho tôi.

Bàn chân nằm trong lòng bàn tay anh, có cảm giác ấm áp ngựa ngựa tê dại. Đủ để nhiệt độ từng phân từng tắc tràn lên khắp nơi, nhanh chóng xông lên mặt. Tôi nhẹ nhàng rút chân ra, cười cười nói: “Cùng nhau làm vãn thần đi?”

Anh khẽ mỉm cười không nói, rốt cuộc cũng xỏ dép vào cho tôi.

Đưa tay với lấy áo khoác ngoài, song anh vẫn nhanh hơn tôi một bước, xách tới mặc vào cho tôi, khom lưng, cẩn thận giúp tôi cài từng nút một.

Đầu tôi nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực anh, chỉ trong khoảng cách ngắn ngủn. Tôi phát hiện mình vẫn say đắm vòng tay của anh như vậy, rất có cảm giác không màng tất cả mà lao vào lắng nghe nhịp tim đập của anh**. Mới nghĩ như vậy, đã phát hiện anh đưa tay, ôm chặt tôi vào lòng, ấn một nụ hôn lên trán tôi, rồi cúi đầu nhìn tôi một cái, bỗng nhiên lại cúi người thả tôi lên giường, đưa tay, lại cởi từng cái nút áo khoác ngoài của tôi.

Động tác trên tay anh nhanh như vậy, gấp rút vội vã như vậy, xuyên qua không khí, tôi rõ ràng cảm nhận được trái tim anh đập mạnh mẽ như thế. Nhất thời bối rối, nhịn không được đưa tay đẩy anh ra, tôi nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Lương Trầm!”

Tay của anh dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khẽ thở dài, rốt cuộc ngồi thẳng dậy, xoay người, nói: “Anh đi trước chuẩn bị nhân bánh chẻo!”

Trong ý nghĩ có chút bối rối, tôi cố gắng hít thở, vất vả lắm mới điều hòa được hô hấp, đứng dậy đi vào bếp, thấy anh quả nhiên đang nặn nhân bánh chẻo, đều chẳng chặn. Tôi nhịn không được mà ngẩng đầu lên nhìn, lại bắt gặp thần sắc anh vẫn như cũ. Đấy lòng hơi ổn định, tôi cười nói: “Ngàn vạn lần đừng nói với em đây là lần đầu anh chuẩn bị nhân bánh chẻo đấy!”

“Đáp án chính xác, thêm một vạn phần!” Anh quay đầu lại nhìn tôi một cái, khẽ mỉm cười, thần sắc dần dần khôi phục thành cái vẻ lạnh nhạt im lìm.

Vỏ bánh chẻo là anh dùng tay cán chuyên dùng của đầu bếp mà đưa cán, đợi anh nặn xong nhân, thì chính là một quá trình tổng hợp, hai người chúng tôi cùng nhau ra tay, nói chuyện một chút nói một chút, thật ra cũng rất thuận lợi trôi chảy.

Dù sao cũng mới vừa ăn cháo xong, cũng không đói. Tôi đã buồn bực ở trong phòng mấy ngày, đợi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, liền nhẹ nhàng hỏi anh: “Cùng ra ngoài một chút đi?”

Anh cúi đầu nhìn vài lần, nói: “Hay là đổi áo lông đi! Bên ngoài tuyết vừa mới rơi, lạnh lắm!”

Tuyết đã ngừng, hoàng hôn nặng nề ụp xuống đầu, nhìn ra ngoài, mọi vật đều hiện lên một hàm ý rất đặc biệt, mơ hồ đầy mộng lung. Vốn là một mình đi tới, song lúc gió thổi qua, cái mũ của tôi lại kích động muốn đi theo làn gió, cứ như vậy đưa tay với lấy một cái mũ, thì tay của anh đã tới, giúp tôi nhẹ nhàng ấn chặt mép mũ, sau đó, thuận thể bắt được tay của tôi, song sau khi nhìn tôi một cái, cuối cùng lại nhẹ nhàng buông ra.

Vai sóng vai đi tới phía trước, trước mặt lại có học trò tới đây, gọi tôi một tiếng “cô giáo Lỗ!” Thần sắc tôn kính, nụ cười nhạt. Trong nháy mắt tôi liền đỏ mặt, cúi đầu, nói: “Hay là về đi thôi!” Anh khẽ mỉm cười, bỗng nhiên chuyển hướng, nói: “Đi ngắm hoa mai một chút đi!” Xoay người, sải bước đi về phía trước, nét mặt và bước tiến đều cực độ buông lỏng, thanh thản như đang đi dạo trong hậu hoa viên nhà mình.

Cái gọi là hoa mai, rải rác ở góc Tây Bắc sân trường, cũng chỉ dăm ba gốc, cũng may địa điểm hẻo lánh, xác suất gặp phải người quen giảm xuống rất nhiều. Anh ngẩng đầu nhìn hoa mai, nhẹ nhàng khen: “Hoa mai ở đây mặc dù không nhiều lắm, nhưng tư thái không tầm thường!” Hồi lâu, rốt cuộc quay đầu, nhàn nhạt nói với tôi một câu: “Anh chưa từng chạm vào Hà Viện Viện. Biết thế nào em cũng không có lòng như vậy, biết thế nào em cũng không có tâm tư như thế!”

“Ách.....” Thật sự không ngờ anh lại nói ra một câu như vậy. Nhưng thật ra, cũng không cần thiết phải nói cho tôi nghe mà!

Bỗng nhiên có cảm giác đổ mồ hôi trán, tôi ho khan hai tiếng, nói: “Đây là ** cá nhân của anh, em thấy.....” Lời còn chưa dứt, lại thấy anh mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Anh cho tới bây giờ chưa từng yêu cô ấy, cô ấy cũng chưa từng yêu anh. Trong lúc vô tình kéo cô ấy vào một cái cọc hôn nhân thuần túy trao đổi lợi ích như vậy, ở trong đó cô ấy hoàn toàn vô tội.” Anh khom lưng, vốc một đồng tuyết trắng muốt trên mặt đất lên, đặt ở trong lòng bàn tay vo thành một quả bóng tuyết, ném mạnh đi, đập vào vách tường, rồi mở miệng, nói tiếp: “Ồ trên vấn đề hôn nhân, anh từng phạm sai lầm, lẽ ra phải trả giá cho sai lầm của mình, bất luận trả giá đắt thế nào cũng phải. Nhưng trong cái giá đắt này, không nên bao hàm tương lai cùng hạnh phúc của cô ấy. Cho nên, về vấn đề của cô ấy, em không cần lo lắng!”

“Ách.....” Nhẹ nhàng mà đáp một tiếng, đủ mọi tư vị cùng nhau nẩy lên trong lòng, tôi thật sự không biết nên đáp lại như thế nào, suy nghĩ một chút, mới ngẩng đầu, cẩn thận hỏi anh: “Viện Viện, cô ấy rốt cuộc có biết chúng ta từng không.....?”

“Cô ấy biết thì sao mà không biết thì sao?” Anh tiếp tục khom lưng vốc một đồng tuyết lên, rồi lại ném vào vách tường, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tôi một cái, lộ ra nét mặt đã hiểu ra gì đó, cười nói: “Anh biết. Thật ra tình cảm giữa em và cô không hề đơn giản, đã sớm vượt ra khỏi phạm vi tình bạn, cho nên em lo một khi cô ấy phát hiện quan hệ giữa chúng ta, có nhin không được mà nổi cơn ghen, ra tay tổn thương anh!”

Cái gì với cái gì vậy! Chuyện gì mà rối tinh lên vậy!

Lại nói, người này đã sớm không phải là lần đầu tiên vũ nhục chà đạp tình cảm giữa tôi và Viện Viện như vậy. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, bắt gặp dáng vẻ anh vui vẻ không thôi, rốt cuộc nhin không được nhắc chân tới, đập anh một cái thật mạnh.

Một cước bay qua, anh nhảy qua, vẫn cười thoải mái. Cho nên, tôi liền như vậy một cước lại một cước, nhắm mắt đuổi theo đá anh. Anh trái tránh một cái, phải tránh một cái, toàn bộ đều tránh được.

Anh cười vui vẻ như vậy, từng bước từng bước cao cao nhảy lên, giống như là cậu chàng mười bảy mười tám tuổi hừng hực thanh xuân chạy nhảy trên sân vận động. Tất cả vẻ lo lắng gánh nặng hằn trên mặt của anh, đè trên vai của anh trong khoảnh khắc đó cũng dường như tan biến tựa hư không.

Niềm vui của con người, đại khái chính là như vậy! Không phân chức vị cao thấp, của cải nhiều ít, chỉ có lúc có thể phát ra nụ cười thoải mái ngọt ngào từ nội tâm, mới là hạnh phúc.....

64. Chương 64

Đã là mong đợi vĩnh hằng,

Nhất thời mong đợi vĩnh hằng, thật muốn cứ như vậy tiếp tục đuổi bắt anh, mãi mãi giữ lại hình ảnh nụ cười ở trên mặt anh.

Những lớp tuyết đập dưới lòng bàn chân một lúc lâu đã bắt đầu có chút ít lọt vào trong giày gây ra một chút ẩm ướt. Đột nhiên, bàn chân trượt một cái, cả người tôi cũng không điều khiển được mà bổ nhào xuống phía đằng trước.

Anh quay đầu nhìn thấy, liền đưa tay tới đây kéo tôi, mắt thấy bắt không được, bèn nhanh chóng lao xuống mặt đất, khó khăn lắm mới đi trước một bước che chắn ở dưới người tôi.

Tôi cứ như vậy bất ngờ nhào lên lưng anh, môi của tôi vừa vịn để lên gáy anh, như có một ký ức xa xôi nào đó ập đến dẫn đường cho hàm răng của tôi tìm kiếm bờ vai anh.

Tôi theo phản xạ muốn há mồm ra cắn, thật vất vả mới nhịn xuống được thì lại nghe thấy anh rớt cuộc lại mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Em không biết anh thật sự rất ghen sao? Trong thời gian dài đến bốn năm mà em ngày nào cũng đi theo Viện Viện, đối xử với cô ấy tốt như vậy.”

“Không phải là anh đặc biệt tìm em đến chữa bệnh cho cô ấy sao?” Nói thật, ở trong chuyện này, tôi thật sự rất bị lừa gạt, rất bị lừa gạt. Cứ dựa vào bản tâm bản tính mà điều trị cho Viện Viện, lúc quay đầu lại mới biết, tất cả đều là ai đó cố ý lên kế hoạch.

“Anh thật sự cảm thấy tình cảm của Hà Viện Viện dành cho em rất không bình thường. Thành thật mà nói, anh rất cuộc ở chỗ nào, sống chung với ai, cụ thể đang làm những chuyện gì, cô ấy đều không quan tâm lắm, nhưng lại hết mực quan tâm đến hạnh phúc của em. Thật ra, từ lần trước anh bị thương ở châu Phi, anh đã cùng cô ấy nói chuyện rõ ràng nghiêm túc, cũng hứa là sẽ vào lúc thích hợp mà để cho cô ấy quyền lợi cũng như tự do theo đuổi hạnh phúc, cho nên, nửa năm này, cô ấy đồng ý phối hợp với kế hoạch của anh, ở nơi đồng người cùng anh diễn kịch.” Anh hơi dừng một chút, rồi lại tiếp tục mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Cô ấy vẫn nhớ một câu nói của em.....”

“Câu gì?” Tôi nhịn không được ngẩng đầu nhìn.

“Em chẳng phải từng đã nói với cô ấy, sự tự do quan trọng nhất của một người là tự do về tâm hồn; điều dừng cản nhất của một người là dám cho khiêu chiến với điều hèn nhất nhất trong lòng mình!”

Đúng là tôi đã từng nói như vậy. Trước khi chia tay Viện Viện, tôi từng nói với cô ấy: “Nếu có một ngày * Viện Viện của tôi học được cách thần nhiên đối diện với tất cả mọi điều cuộc sống đã giao cho chúng ta, có can đảm thừa nhận khó khăn và đau khổ thì cũng có nghĩa là quá trình điều trị của tôi cuối cùng đã thành công!”

“Chuyện giữa chúng ta, anh không biết cô ấy cụ thể biết được bao nhiêu, nhưng mỗi lần cô ấy nhìn thấy anh đều luôn không ngừng nhắc tới em, nhất mực lo lắng cho hạnh phúc của em.” Anh nhìn một cái, lại mở miệng, cười cười nói: “Bao gồm cả lần này, cần cô ấy đến châu Phi công khai bộc lộ quan điểm, ban đầu cô ấy cũng không muốn, nhưng nghe anh nói em muốn có một con thú hoang châu Phi làm thú cưng thì cô ấy không chút do dự mà xuất phát.”

“Em nói muốn có một con thú cưng hồi nào?” Tôi rốt cục vẫn nhịn không được há mồm, hướng về phía cổ của anh, hung hăng cắn xuống. Ai đó có phải nên bớt phóng túng đi một chút không nhỉ, đừng có lúc nào cũng thể hiện cái bản chất gian thương lợi dụng người khác từ ngón chân cho đến sợi tóc như thế này chứ.

Anh đau đến cả người cũng không điều khiển được mà co rụt lại, rớt cuốc từ từ xoay người, kéo tôi từ trên lưng xuống, ôm vào lòng, từ từ ngồi thẳng người, nhìn đầu cành hoa mai, nhẹ nhàng nói: “Anh dù sao cũng cho là Tây Tây của anh nhất định sẽ trở thành nữ bác sĩ. Anh dù sao cũng cho là chờ Tây Tây của anh học xong tiến sĩ thì tất cả cũng nên giải quyết thôi.....” Anh nhẹ nhàng thở dài.

Nhất thời sửng sốt, tôi nhin không được hỏi anh: “Anh chuẩn bị làm gì?” Lại không thấy anh trả lời.

Chắc chắn là có chuyện gì đang ở xảy ra, hoặc là, sắp xảy ra. Nếu không anh đã không chủ động mở miệng nói với tôi nhiều như vậy; sẽ không quyến luyến như vậy; sẽ không tận tâm tận lực làm cơm cho tôi mỗi ngày như vậy.

Tôi hiểu anh, cho nên biết, hễ anh cười trong sáng thì đó đều là lúc tâm sự nặng nề. Lúc trước, mỗi lần phải ra một quyết định quang trọng, anh thế nào cũng tới tìm tôi, lúc ở trên giường càng hung dữ mạnh mẽ thì cũng đồng nghĩa với việc cần ra quyết định càng quan trọng.

Anh nói cứ cho là tôi sẽ trở thành bác sĩ, có thể thấy kế hoạch của ai đó đã được bắt đầu chuẩn bị từ rất nhiều năm về trước rồi, lại nhớ đến lời anh nói là sẽ giao hạnh phúc và tự do cho Viện Viện thì một đáp án sống động nào đó mơ hồ hiện ra trong lòng tôi.

Tình hình trước mắt, anh và Viện Viện không thể nào ly hôn, nguyên nhân bên trong rắc rối khó gỡ, tranh chấp lợi ích liên quan thật sự quá nhiều quá lớn. Cho nên, nếu như trên thế giới thật sự tồn tại một cách có thể hoàn toàn tháo gỡ gông xiềng trói buộc trên người mọi người, giải quyết tất cả những điểm mấu chốt, trừ phi là.....

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, thử thăm dò, nhẹ nhàng hỏi: “Anh ở châu Phi khai thác cái vương quốc kia, thật ra có bị ai đó nắm được điểm yếu, hoặc ít nhất là, chỉ ở bên ngoài bị ai đó nắm được điểm yếu hay không?”

Anh cúi đầu, khẽ hôn lên gương mặt tôi một cái. Xoay mặt nhìn, trong ánh mắt lộ ra ý tán thưởng, nhẹ nhàng chậm chậm nói: “Lúc mới đầu, cái vương quốc kia thật ra là anh hai anh khai thác. Lúc anh ấy đi học ở Thụy Điển đã yêu một cô gái, biết rõ sẽ không thể nào được gia đình cho phép, nên để cưới cô ấy, anh đã lặng lẽ âm thầm chuẩn bị. Đáng tiếc, còn chưa tìm cách vẹn toàn thì anh ấy đã bị người ta hại chết. Trước khi lâm chung, anh ấy đem rất nhiều thứ giao cho anh, còn nói với anh, nếu có một ngày, gặp được người đáng tình vứt bỏ tất cả để yêu, mà nếu lại không thể phá tan lực cản, thì đến châu Phi, tìm một người tên là Lâm Đan Châu. Mới đầu anh cũng không hiểu ý anh ấy lắm, cho đến khi cuối cùng cũng gặp được em. Sau khi ở bên bờ sông Ái Lạp cùng em ước định yêu nhau, anh đã sang châu Phi, tìm được Lâm Đan Châu. Cô ấy vốn là bạn gái của anh hai anh, sau khi anh hai qua đời, cô ấy vẫn một mực yên lặng mà khổ cực kiên trì ở châu Phi kinh doanh vương quốc của anh hai. Cô ấy đem tất cả những thứ anh hai đã khổ tâm chế tạo giao hết cho anh, cô ấy nói với anh là chuyện anh hai anh không thể làm được thì hy vọng anh có thể làm được!”

Anh dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng, từng chữ từng câu nói: “Còn có chị hai anh nữa, chính là chị hai anh vẫn luôn phách người quấy rối em. Chị ấy cũng từng có một thời yêu đương oanh liệt, song sau đó, người yêu của chị ấy lại mất tích, không để lại chút tăm tích hay dấu vết nào. Chị ấy muốn báo thù, lại hoàn toàn không tìm được đối tượng để báo thù, từ đó mới quyết tâm, lập lời thề tuyệt đối không bán đứng mình, tuyên bố cả đời không lấy chồng! Chị ấy bức bách em, một mặt là bắt đắc dĩ, mặt khác, chưa từng bỏ ý định ở bên trong bảo vệ em.” Anh đưa tay, xoa tóc tôi, nhẹ nhàng thở dài.

“Cho nên anh.....” Trái tim tôi lại bắt đầu không tự chủ được mà đập thật nhanh, dường như bọt nước trong không khí cũng âm thầm mà biến thành áp lực.

“Anh hai anh bị hại bỏ mình, tìm không được kẻ thù, chỉ mơ hồ biết là có liên quan đến các bà vợ bé; mẹ anh vì vậy bị đánh gãy chân, mất đi khả năng vận động, nhưng vẫn tâm tâm niệm niệm ngóng trông tiền đồ của anh; chị hai anh đau đớn vì mất người yêu, từ đó giam mình trong phần mộ lỏng lẻo ấy, cự tuyệt âm áp. Sau đó là anh, sau đó là em, sau đó là Hà Viện Viện..... Bề ngoài, chúng ta mỗi người đều ở trong vòng quay sinh mệnh xoay chuyển khôn lường riêng của mình, nhưng thật ra, suy nghĩ cẩn thận thì tất cả đều xuất phát từ một nguồn chúng có đúng không?”

“Không phải là anh định..... cùng ba anh.....?” Ý nghĩ đột nhiên xuất hiện này khiến tôi không hiểu sao lại thấy choáng váng. Theo lời anh nói, anh thân là tân chủ tịch tập đoàn Lương thị, rõ ràng là tính đối đầu

với vị thái sơn bắc đầu của tập đoàn Lương thị kia rồi.

“Không phải là ba anh, mà là một số thứ đã lưu truyền từ xưa tới nay.” Anh duỗi cánh tay, ôm chặt tôi, nhẹ nhàng mà từng chữ từng câu nói: “Thời đại tiến bộ, mà có nhiều thứ, mang theo hào quang vinh quang lâu đời, từ lúc vừa sinh ra, đã lặng lẽ đi vào đầu óc từng người trong Lương gia bọn anh. Nó sáng chói như ý chỉ thần linh, trên thực tế là huyền âm ma quái, cướp đoạt lòng trí người ta. Nó giống như là một cái vòng xoáy tràn đầy mật ngọt quyền rũ, hấp dẫn người ta bước vào, cuối cùng lại bóp người ta đến thịt nát xương tan. Tất cả những thứ này, đã đến lúc nên được thay đổi hoàn toàn.”

Bỗng nhiên tôi hiểu anh vì sao cố gắng như vậy, cho dù như thế nào cũng phải tiến tới vị trí gia chủ.

Muốn phá tan truyền thống hùng mạnh cường thế bao phủ mọi thứ trong trăm năm qua thì phải có đủ gan dạ sáng suốt, quyết đoán, tiền tài, nhân mạch, cùng với sức mạnh và tài nguyên đủ để ngang hàng, đồng thời, còn cần cả thân phận cùng địa vị danh chính ngôn thuận. Song. Một khi một thứ gì đó có thể đứng vững vàng qua cả trăm năm không ngã, thì bản thân nó đã có sức sống cực kỳ mạnh mẽ; một khi nền móng đã dao động thì khó tránh được việc tổn thương đến lợi ích thiết thân của rất nhiều người.

Tôi muốn mở miệng hỏi anh, có phải nguy hiểm lắm không, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy mình hỏi vậy cũng thừa.

Tất nhiên là nguy hiểm, nếu không tại sao lại có hai lần trọng thương, và rất nhiều vết sẹo kia!

Lương đại tiểu thư nói, anh hai lần trọng thương đều là do tôi quấy nhiễu, không khỏi vô cùng xem trọng tôi, nhưng tôi hiểu, nếu một việc mà anh đã lên kế hoạch rất nhiều năm thì sẽ không dễ dàng để chuyện này giữa đường chết non.

Anh vốn là người đàn ông như vậy, lấy trời đất làm bàn cờ, bằng sông núi làm kinh độ vĩ độ, có khí phách thay đổi càn khôn, cũng có toan tính mạnh mẽ được ăn cả ngã về không. Từ trước đến nay, chỉ cần là việc anh đã hạ quyết tâm phải làm, thì không ngoại lực nào có thể dễ dàng lay chuyển. Nếu đã như thế, nói càng nhiều chỉ càng náo động càng lớn!

Rất nhiều suy nghĩ trong nháy mắt lướt qua đầu khiến tôi chỉ muốn mở miệng giữ anh lại, song nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có thể đưa tay, khẽ vuốt ve gương mặt anh, nhẹ nhàng hỏi: “Sang năm còn có thể đến ngắm hoa mai cùng em nữa không?”

Anh không nói, ôm chặt lấy tôi, nắm lấy cằm tôi, nâng mặt tôi lên, từ từ cúi đầu, môi thắm thiết rơi xuống, nặng nề để lên môi tôi.

Mùi vị trang trọng trong trẻo mùi hoa cỏ lan tràn khắp kẻ răng, khoe môi có cảm giác ngọt ngào như nước, dập dờn xoay chuyển, dần dần khuếch trương dần dần sâu sắc. Đã rất nhiều năm chưa từng có phút giây nào hạnh phúc như thế, vứt bỏ tất cả, chỉ có ôm anh, hôn anh.

Chợt thấy pháo hoa bùng nổ trên bầu trời, từng quả từng quả pháo từ mặt đất bắn lên bầu trời, từng đóa lại từng đóa hoa nở rộ, nhanh chóng tô điểm khắp vùng trời, tựa như bức rèm che pháp phối, lại như những ngôi sao trong khắp bầu trời cùng nhau vung tay, gieo hy vọng vào chốn nhân gian.

Hôm nay vốn là đêm giao thừa, qua rạng sáng, vừa đúng là một mùa xuân mới.

Theo truyền thuyết thì diện mạo con người vốn là có bốn tay bốn chân, bị buộc chia làm hai nửa, rồi ném xuống những xô xỉnh khác nhau ở dưới hạ thế, cho nên từ lúc vừa sinh ra, mỗi người đã bắt đầu nỗ lực, không ngừng tìm kiếm một nửa khác của mình, song chỉ cần đi tới thế gian, sẽ tránh không được bị nhu cầu ăn, mặc, ở, đi lại ràng buộc, thất tình lục dục quấy nhiễu. Có một số người cuối cùng cũng tìm được nguyên dạng; có một số người mặc dù tìm được, nhưng đã phát sinh biến hóa; lại có một số người cứ tìm kiếm ở trong biển người mê mông, tìm mãi mà vĩnh viễn vẫn không tìm thấy!

Dưới người vẫn có một lớp mỏng tuyết đọng, đầu cành có bông hồng mai đang khai nhị, hương thơm đọng lại trong những giọt sương.

Không thể mở miệng nói câu ly biệt, cũng không được hỏi ngày quay lại.

Không thể đưa tay kéo anh, không được ngăn cản bước tiến của anh!

Không biết lần xa cách này có còn được đoàn tụ hay không, song thật may mắn biết bao, kiếp này để cho tôi gặp anh, được lọt vào mắt xanh của anh!

Yêu có chờ đợi thiên trường địa cửu, cũng có nở rộ chói lòa trong nháy mắt, tôi không nhìn rõ ngày mai sẽ như thế nào, song dù sao tôi cũng nhớ được, ở đây trong ngày này, chúng tôi đã gặp tuyệt vời mai, ngắm pháo hoa như những đám mây giăng khắp trời.....

65. Chương 65: Vĩ Thanh

Lúc xuân về hoa nở, tôi rất cuộc nhận được một nhiệm vụ vô cùng vinh dự, đại diện cho trường xuống cơ sở, tham gia xây dựng nông thôn mới theo định hướng chủ nghĩa xã hội. Tôi trước giờ đều thích thiên nhiên trong lòng của vùng nông thôn, hướng hồ đầm phải xây dựng lần này lại là một làng chài nhỏ ở Thiên Tân, lưng tựa núi mặt hướng biển, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần.

Lúc đi ngang qua viện điều dưỡng, nhìn cảnh cửa chính từng vô cùng quen thuộc, tôi nhất thời cảm khái muôn trùng, chuẩn bị quà riêng mà đi vào, thăm từng người đã từng chăm sóc tôi lúc tôi khốn khổ nhất, đi tới ven hồ, thấy Mộc Lan đang từ từ bước chậm dọc theo bờ cát, trong ánh mắt vẫn còn hoang mang nan giải, nhưng sự thù hận thì đã giảm đi rất nhiều. Viện điều dưỡng này vốn là tài sản riêng của Lương Trạ, sau khi anh đi, liền chuyển cho giáo sư Lý dành riêng để ông tiến hành một số nghiên cứu điều trị bệnh tâm lý khó xử lý có tương quan.

Một lần nữa gặp lại, tất cả mọi người đều vô cùng mừng rỡ, hàn huyên đến quên cả trời đất. Thu hoạch bất ngờ là lúc tôi rời khỏi viện điều dưỡng lại mang theo một cô bé tên là Điền Mỹ Mỹ.

Cô bé này mắc chứng sợ hãi nghiêm trọng, lúc bị kích thích sẽ quỳ rạp trên mặt đất, liều lĩnh gặm góc tường, giống y như Viện Viện hồi trước. Lúc tôi đi vào, đúng lúc thấy cô bé phát bệnh, cô bé mang theo gói diên cuồng xua đuổi tất cả những người đang cố gắng tới gần cô bé.

Rất quen thuộc nhào tới, tránh khỏi cú đánh chính diện, tôi dễ dàng ôm lấy cô bé, vỗ nhẹ bả vai bé, từng chữ từng câu nói: “Đừng sợ, có chị đây, mọi chuyện đã có chị đây!” Trong nháy mắt cô bé bình tĩnh lại, một đôi mắt đen trắng rõ ràng bình tĩnh nhìn tôi, trong ánh mắt ẩn chứa sự tín nhiệm.

Xuống đến làng chài liền được lãnh đạo địa phương nhiệt liệt chào đón, thật ra với phương diện chuyên môn của tôi mà nói, sự trợ giúp mà chính phủ địa phương có thể mang đến thật sự có hạn, cũng là nhân cơ hội này, rốt cuộc xâm nhập thực tế mở mang kiến thức về cảnh tượng diên viên, ngũ cốc hoa màu.

Chương Linh Quyên đã làm mẹ, sinh hạ một em bé béo tròn núc ních, xem trong ảnh thì tướng mạo giống y chang ba nó, mà không có chút nào thừa kế được đáng vẻ xinh đẹp của Quyên Quyên. Nghe nói, bởi vì chuyện này, đồng chí lão Phương đáng thương bị buộc phải ở trước giường phạt quỳ đêm giờ, chịu đòn nhận tội.

Bạn học Viện Viện hết lòng tuân thủ lời hứa, quả thật từ thảo nguyên châu Phi mất nhiều công sức vượt đại dương mang về cho tôi một con thú hoang. Tôi vừa mở ra nhìn liền nhìn không được mỉm cười — trong lồng là một con chuột châu Phi lông vàng, hoạt bát nhảy lên nhảy xuống dưới mặt đất, thoạt nhìn cũng là rất thông minh đáng yêu.

Tôi thay bộ đồ thường ngày nhẹ nhàng, mang theo Mỹ Mỹ, vào nhà này nhỏ một đám rau hẹ, vào trong nhà kia hái một bó hoa tươi. Từ đầu thôn ăn đến cuối thôn, vào từng nhà tán gẫu, rảnh rỗi thì ngồi ở bờ biển ngắm cảnh, ngắm thủy triều lên xuống, nhìn sóng lên sóng xuống * cũng không có cố ý coi là sống, song mỗi ngày đều trôi qua yên bình mà phong phú.

Chợt có một ngày, nghe được tin, nói có người đặc biệt từ Bắc Kinh tới thăm tôi, lúc đẩy cửa ra lại nhìn thấy Lâm Giang Dương.

Anh ta sau hai lần yêu đương thất bại, không biết có vấn đề ở đâu, rốt cuộc lại nghĩ tới tôi, vừa thấy mặt liền đi thẳng vào vấn đề: “Chúng ta đều nghiên cứu tâm lý học, đoán tới đoán lui lãng phí thời gian. Tây Tây, lần này tôi tới chỉ hỏi em một câu nói, có đồng ý làm bạn gái tôi không?”

Rốt cuộc nên đánh giá chuyện này như thế nào đây?

Đúng là tôi nghiên cứu tâm lý học, nhưng về bản chất đầu tiên tôi là một cô gái. Là con gái thì đều sẽ chú trọng đến tình cảm nam nữ lãng mạn, mặc dù kết cục đều giống nhau, quá trình biến hóa không thể nào tính lược được!

Chỉ một cái này thôi đã phong kín tất cả khả năng tương lai của anh ta, song lúc ngẩng đầu nhìn anh ta, tôi vẫn rất lễ phép, cười cười, từng chữ từng câu nói: “Tôi đối với việc đi thẳng tới hôn nhân còn tương đối thấy hứng thú! Còn cảm giác người yêu trai gái... thuần túy lãng phí thời gian.” Rốt cuộc cũng thành công dùng tư tưởng bảo vệ vượt mức quy định để hoàn toàn trấn áp anh ta.

Anh ta rốt cuộc lại trở về Bắc Kinh, trước khi đi, nhin không được nhìn tôi, cười nói: “Làm sao em lại phơi nắng thành bộ dáng như vậy chứ, nhìn như dân tị nạn châu Phi vậy!” Một câu nói làm lòng tôi mềm mại càng mềm mại hơn. Mỗi ngày ngồi ở trên bờ cát phơi nắng, lại phơi nắng, lại phơi nắng, tất nhiên không phải là không có chút hiệu quả, mà trong chủ ý của tôi, thật ra thật sự rất hy vọng được trực tiếp chạy tới châu Phi, cho dù là đi làm dân tị nạn!

Rốt cuộc lại một lần đón tuyết trắng xóa, ngắm trăm hoa xơ xác tiêu điều hết sức, vậy mà đoá hồng mai đầu cành vẫn đứng ngạo nghễ.

Rốt cuộc, lại là một đêm giao thừa.

Không biết đúng phải cái số phận gì, sáng sớm mới vừa rời giường liền nhận được điện thoại của bạn học Yuri ở nước Nga xa xôi, cậu ta kêu gào nói là đã hoàn toàn tỉnh ngộ, quyết định đến Trung Quốc cưới tôi. Vừa nghe giọng của cậu ta cũng biết, lần này bạn học ấy lại say rượu!

Thật vất vả cười cười đuổi vị bạn học này đi, thì chỉ chốc lát, lại một lần nữa nhận được điện thoại của Lâm Giang Dương, nói anh ta trải qua suy nghĩ cặn kẽ, cho rằng lời của tôi rất có đạo lý, quyết định tiếp thu đề nghị của tôi — tôi đến tốt cùng đã đề nghị cái gì với anh ta? Nhìn trời.....

Sau đó, trong vòng mấy giờ, bắt đầu từ ba mẹ tôi, cho đến Aaron đẹp trai, Hà Viện Viện xinh gái, rồi đến các loại thân thích, đồng nghiệp, bằng hữu, gia đình bệnh nhân..... Dù các loại điện thoại chúc tết vẫn an liên tục không ngừng ập tới, quả thực nghe đến nỗi tôi môi khô lưỡi khô, miệng sùi bọt mép.

Thật vất vả đến giữa trưa, điện thoại mới hơi tĩnh lặng, sau khi mãnh liệt uống một ly nước, rốt cuộc lại nhận được một cuộc điện thoại tôi phải hết sức coi trọng.

Sau khi xa cách được hơn một năm, bạn học Đại Oai rốt cuộc lại gọi điện thoại cho tôi, hết sức trân trọng nói: “Tây Tây, mẹ anh đã đem toàn bộ chân tướng nói cho anh biết. Thật ra em cũng không có làm tình nhân của Lương Trạ đúng không?”

Nghe giọng của cậu ta, có sự ầm ập lâu rồi không gặp, nhin không được hạ thấp giọng, tôi nhẹ nhàng hỏi cậu ta: “Anh khỏe chứ?” Nghe thấy cậu ta nói: “Đến khi anh tìm được em thì chắc là khỏe!” rồi dứt khoát kiên quyết cúp máy.

Nghe đầu bên kia điện thoại đột nhiên không còn âm thanh, trong lòng tôi dâng lên một cảm giác ầm ập và nhàn nhạt bất đắc dĩ — lại muốn một lần nữa bắt đầu sao?

Đi dạo loanh quanh, tâm tình kể ra đủ loại biến hóa, hết thấy thật sự còn có thể một lần nữa xảy ra?!

Cứ tưởng hôm nay nhất định phải thành đường dây nóng luôn chứ, thế mà đến đây, điện thoại lại như ngủ thiếp đi, không vang lên nữa.

Trong phòng rất lạnh, đốt bếp lò cũng không ngăn được gió rét. Ngoài cửa sổ, một cây hồng mai đang thi nhau nở bông tươi đẹp, hừng hực khí thế.

Tôi đặc biệt chọn căn phòng có thể nhìn thấy hồng mai này làm phòng ở, song từ đầu tới cuối, cũng không có người đã từng hứa với tôi, năm nay nhất định sẽ tới đây cùng tôi ngắm hoa mai!

Từ xa có tiếng sóng biển vỗ vào bờ len lõi tới, từng tiếng từng tiếng sóng.

Tôi rất cuộc cát bước, xoay người, đi vào trong phòng, dạy bạn học Điền Mỹ Mỹ đang ở trong quá trình thuận lời bình phục qua từng ngày đọc thơ dài:

Từ ngày mai trở đi, làm một người hạnh phúc

Cho ngựa ăn, chẻ củi, chu du thế giới

Từ ngày mai trở đi, quan tâm lương thực cùng rau dưa

Tôi có một căn nhà, mặt hướng về biển rộng, xuân về hoa nở

Từ ngày mai trở đi, sẽ gửi thư cho gia đình người thân

Nói cho họ biết về hạnh phúc của tôi

Tia chớp hạnh phúc đó nói cho tôi biết

Tôi lại nói ọi người

Đặt ối con sông mỗi ngọn núi một cái tên thật ấm áp

Người xa lạ, tôi cũng chúc cho anh

Chúc anh có một tương lai sáng lạng

Chúc anh người hữu tình sẽ trở thành thân thuộc

Chúc anh đang trần thế này có được hạnh phúc

Còn tôi chỉ nguyện hướng mặt ra biển rộng, ngày xuân về hoa nở!

66. Chương 66: Phiên Ngoại

Đầu tiên phải nói rõ: trong kết cục của bộ truyện đợi ngày trời trong lại ngắm biển đã xuất bản, Viện Viện bỏ trốn, Mộc Lan thì chết, cho nên, cho nên ở trong này phiên ngoại mới này, toàn bộ đều dựa theo kết cục và số mệnh của tất cả các nhân vật để tham khảo. Phần sau sẽ có phần liên quan đến Đại Oai và Viện Viện, phần này cũng lấy kết cục của bộ truyện xuất bản để làm nền tảng, cảm ơn!

Bộ dao nĩa tinh xảo bằng kim loại quý ở dưới ánh mặt trời lại đặc biệt phát ra ánh sáng lóng lánh; viên kim cương cực lớn được nạm ở giữa hoa văn trang trí màu vàng, lấp lánh nổi bật dưới ánh đèn màu, khắp chung quanh là những đóa hoa xếp chồng lên nhau, rực rỡ như mây.

Đôi giày thủy tinh thanh tú được người ta chế tạo đặc biệt nên nhìn rất lung linh xinh xắn. Ngay lúc này, tôi cũng đang mang một đôi giày thủy tinh giống như trong chuyện cổ tích, đứng ở trong đám mây ngũ sắc khoác lên mình một bộ áo cưới mộc mạc trắng như tuyết.

Bốn vách tường giáo đường đều là những bức phù điêu được khắc theo những câu chuyện cổ tích, tạo hình khoa trương mà đầy căng thẳng. Phía trên là mái vòm giáo đường rộng lớn, được lợp từ những tấm kính cường lực màu lam, màu kính xanh tựa màu bãi biển mà rất lâu trước kia tôi đã ngồi một mình chờ trên bãi cát.

Lễ nhạc vang lên, tôi nhìn thấy anh mặc áo đuôi tôm màu đen, mỉm cười đi về phía tôi —— trang phục quá mức đẹp đẽ, trong nháy mắt, lại làm tôi mông lung nảy sinh ảo giác, mơ hồ thấy người đang mỉm cười đi về phía tôi là một người xa lạ không có chút liên quan gì với tôi!

Hàng loạt hàng loạt khách khứa bỗng nhiên cứ như từ dưới đất chui lên chúc mừng, trong nháy mắt đã chật ních tất cả không gian chung quanh tôi. Tôi nhìn anh đi đứng bắt đầu trở nên tập tễnh và gian nan. Tôi

chần chờ một lát, muốn đưa tay qua, cầm lấy tay anh, nhưng mà đám người rộn ràng cứ như dòng nước, triệt để tách chúng tôi ra.

Tôi thấy trên mặt anh lộ vẻ hoảng sợ, liều mạng chạy tới phía tôi.

Ngay trong nháy mắt này, nhìn thấy anh khẩn trương, tôi bỗng nhiên cảm thấy mũi mình cay cay, chắc hẳn đó là anh.

Cái vẻ quen thuộc kia của anh đã trở lại —— trong cuộc chiến theo đuổi tình yêu quá mức buồn chán này, cái tôi thấy nhiều nhất chính là anh sợ hãi, bất đắc dĩ và khẩn trương!

Chẳng lẽ chỉ có khi khẩn trương và sợ hãi, anh mới là người đàn ông mà tôi không tiếc mọi giá muốn nắm ở trong lòng bàn tay sao?

Tôi còn chưa kịp nghĩ sâu xa thì bước chân đã không tự chủ được mà chạy về phía anh.

Người xung quanh rất nhiều, họ chen lấn xô đẩy khiến tôi gần như không thở nổi, nhưng nhìn thấy anh khẩn trương, tôi lại dồn hết máu trong người để biến thành động lực đẩy tôi đi tới. Rốt cuộc, tôi cũng từng bước lại từng bước đến gần anh. Tôi đưa tay, muốn bắt lấy anh, nhưng mắt cá chân của anh bỗng nhiên bị người phụ nữ bên cạnh chụp lấy —— đó là một người phụ nữ lớn tuổi, mặc sườn xám đỏ thẫm, đường nét ngắn gọn, nạm vàng nạm bạc. Bà ấy đi đứng bất tiện, phải ngồi xe lăn, từ trên mặt mày dường như còn có thể nhìn ra vài dấu vết của một mỹ nhân đặc biệt xinh đẹp. Bà ấy quay sang, lạnh lùng quét mắt liếc tôi một cái, vẻ mặt hàm chứa sự xem thường không chút dấu giếm, tiện đà hơi hơi nghiêng mặt, một bông hoa nhài màu vàng nhạt cài bên thái dương bà liền lộ ra, phía trên cánh hoa vẫn còn đọng giọt sương trong veo.

Tôi nhìn thấy anh vẫn đang cố gắng chạy tới chỗ tôi, nhưng người phụ nữ này bắt lấy rất nhanh. Anh giãy dụa vài cái, rồi nhào về phía trước một cái, ngã lăn xuống đất, còn những người chung quanh lại như không hề thấy anh ngã sấp xuống mà vẫn mang vẻ mặt vui mừng, chen về phía anh, một đôi giày da thô to vô tình đạp lên người lên đầu anh.....

Tôi kinh hãi không thôi, lớn tiếng gọi tên anh, “Lương Trạm.....” Tiếng vọng thật dài cùng những tiếng cười chế nhạo thật lớn nổi lên chung hợp thành một thứ tạp âm đáng sợ, vang vọng bên tai tôi khiến tôi cảm thấy mình như muốn điếc cả lỗ tai.

Nước mắt của tôi từng giọt từng giọt rơi xuống xuống dưới, nhưng đột nhiên, tôi phát hiện mình đã đi đến bên cạnh chiếc xe lăn.

Ngón tay của tôi rốt cuộc cũng chạm được ngón tay anh.....

“lách cách lách cách.”

Khung vòm thủy tinh màu lam bỗng nhiên mở tung, rơi xuống từng mảng.

Tôi không có chỗ nào để trốn, trở mắt nhìn thấy thủy tinh như lưỡi dao sắc nhọn bổ vào người tôi.

Tôi thấy trên người mình xuất hiện vô số lỗ thủng, còn máu tươi thì giống như sóng lớn từ trong lỗ thủng không ngừng dâng mãnh cuộn cuộn tiến ra. Tôi nhịn không được cao giọng hét chói tai..... Bỗng nhiên, thủy tinh kia lại biến thành nước biển màu lam, từ bốn phương tám hướng tuôn tới, bao vây tôi, bên tai còn có mơ hồ vang lên từng tiếng sóng.....

Ở trong mờ hôi lạnh mở to mắt, tôi ngồi dậy, thấy mình vẫn đang ở trong cái phòng nhỏ ven biển kia, còn Lương Trạm đã không còn bên cạnh.

Tôi cầm lấy đồng hồ, thấy chỉ mới ba giờ sáng. Nửa đêm, trời có hơi lạnh. Tôi cầm áo ngủ lên, khoác vào người, vặn mở đèn màn, cầm lấy ly nước nốc ừng ực, cảm xúc cũng dần dần bình ổn lại.

Tôi lại mơ thấy hôn lễ; lại mơ thấy đám đông như nước đè ép tôi; lại mơ thấy mẹ Lương Trạ —— tôi đến tận bây giờ chỉ mới nhìn thấy bà trong ảnh, trong bức ảnh bà rất thích mặc sườn xám gấm màu đỏ thẫm ngồi ở trên xe lăn, trên thái dương lúc nào cũng cài một đóa hoa nhài, toàn bộ dáng vẻ lộng lẫy mà lạc hậu, tươi đẹp mà tang thương!

Không cần trưng cầu ý kiến của người khác, tôi học tâm lý học, cho nên biết, trong khoảng thời gian này, sợ hãi tôi liên tiếp mơ thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy là do stress!

Cái hôn lễ mà tôi sợ hãi kia đã sắp đến; tôi sợ hãi phải nhận lấy ánh mắt dò xét của hàng vạn hàng nghìn người; tôi sợ hãi đối mặt với mẹ chồng tương lai — món quà mà bác Khương đã tặng này tôi sẽ suốt đời khó mà quên được! Tôi vĩnh viễn không thể quên được bà thấp giọng hỏi tôi: “Nếu một người đã từng có tiền sử bệnh tâm thần phân liệt thì tương lai có phải vẫn sẽ có thể tái phát đúng không?” Tôi vĩnh viễn không quên được bà đã quỳ trên mặt đất, than thở khóc lóc cầu xin tôi tha cho Đại Oai một con đường sống.

Đó là tiền sử bệnh tồn tại thật sự, tôi không biết trên thế giới đến tột cùng có bao nhiêu người mẹ có thể chấp nhận thử thách nặng nề như vậy, lại đến tột cùng có bao nhiêu người mẹ có thể vì bảo vệ con mình mà không tiếc biến tình mẫu tử thành lưỡi dao sắc bén, không chút do dự cắt vào thể xác và tinh thần của tôi.

Một người mẹ nhân hậu như bác Khương còn như thế thì mẹ Lương Trạm cả đời sống trong danh lợi, lúc nào cũng chỉ vì cái trước mắt sẽ như thế nào đây?!

Tôi biết anh có bao nhiêu vất vả mới đến được bên cạnh tôi.

Tôi không thể cự tuyệt sự dịu dàng của anh, cũng không thể chấp nhận chuyện phụ bạc những nỗ lực của anh. Nhưng tôi cũng biết, mỗi một điểm khác biệt và khoảng cách về thân phận đều sẽ qua thời gian rèn giũa mà bất tri bất giác biến thành một sức mạnh vô hình tác động đến cuộc sống tương lai, làm phai nhạt tình nghĩa.

Nếu có thể, tôi thật hy vọng sẽ mãi yêu anh mà không cần nói đến chuyện kết hôn.

Tôi là một người nhát gan, chỉ muốn hưởng thụ sự sung sướng của tình yêu, lại sợ hãi hôn nhân và thân phận tất yếu mang đến những chênh lệch cùng áp lực.

Trong lòng còn đang lo lắng, tôi ngẩng đầu, đã thấy Lương Trạm nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Anh thấy tôi ngồi trên giường thì hơi hơi sưng sốt, lập tức đi tới ôm lấy tôi, áy náy nói, “Anh xin lỗi! Tây Tây, lại đánh thức em!”

“Không có!” Tôi ôm lấy thất lưỡng anh, mỉm cười: “Tại em mơ thấy ác mộng!”

“Ác mộng gì vậy?”

“Em mơ thấy mình bơi mãi trong đại dương mà không thoát ra được, còn anh thì ung dung vút bỏ em.”

Anh ha hả cười rộ lên, xoa tóc tôi nói, “Sao thế được!”

Anh nói rất nhẹ, nhưng tôi đã sớm lĩnh giáo được quyết đoán cùng quyết tâm làm việc của anh.

Anh không thích nói chuyện tùy tiện, một khi đã nói, thì đó chính là hứa hẹn.

Anh nói sẽ không vút bỏ tôi, thì tôi sẽ tin.

Tôi sợ mọi thứ sắp tới, sợ đến nỗi gần như ngày nào cũng bừng tỉnh từ trong ác mộng, nhưng khi tỉnh lại lại có thể nhìn thấy anh. Giờ này khắc này, anh đang ở ngay bên cạnh tôi. Tôi có thể tựa vào lòng anh, an tâm thả lỏng, hoàn toàn không áy náy — so với những năm tháng trống vắng trước kia mà nói, hiện tại đã là hạnh phúc xa vời không dám hy vọng rồi. Giấc mộng nhiều năm đã trở thành sự thật, tôi không thể tham lam quá mức, yêu cầu quá nhiều.

Tôi tựa vào lòng anh, dùng đỉnh đầu vuốt ve cằm anh hỏi: “Sao nửa đêm lại thức vậy?”

“Hiện tại công việc làm ăn đã mở rộng ra cả thế giới, mà trên trái đất lại toàn chênh lệch múi giờ!” Anh cười có chút bất đắc dĩ.

Trong nháy mắt tôi lại thấy đau lòng, nhịn không được nhẹ nhàng hôn anh một cái: “Nhiều tiền đến một mức nào đó cũng chỉ là khái niệm một vài con số mà thôi. Sao anh không thể từ bỏ một số chuyện buồn bán đi?”

“Bởi vì một khi em đã bắt đầu rồi thì chỉ có thể cố gắng đi đến chỗ cao nhất.”

“Tại sao nhất định phải đi đến chỗ cao nhất?”

“Bởi vì không đi đến chỗ cao nhất thì không thể cười Tây Tây của anh được!” Giọng của anh nghe vừa thoải mái lại sung sướng.

Áp lực lại tới nữa rồi! Cái người đáng chết này, lặng thinh lên kế hoạch mười năm, gây xích mích chiến tranh một hồi đáng sợ như vậy trong giới kinh doanh, vất vả lắm mới có thành quả thắng lợi, cuối cùng, lại đem hết thầy trách nhiệm đổ lên đầu tôi. Nhưng mà, đây lại là một chuyện không thể phản bác. Cho dù thế nào, kết quả trực tiếp của trận chiến trên thương trường này là anh đã trở về — trong sự chờ mong của tôi mà quang minh chính đại trở về!

Tôi thật sự chịu không được áp lực cực lớn như vậy, nhịn không được ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt anh, oán hận nói: “Cuối cùng thì khi nào anh mới chịu chính thức cưới em về?” Ông trời làm chứng, tôi thật sự nằm mơ cũng sợ hãi một hôn lễ vĩ đại diễn ra trước mắt bao người như vậy, nhưng qua N năm tích lũy tri thức tâm lý học nói cho tôi biết, đối với những nỗi sợ hãi của bản thân thì phương pháp tốt nhất chính là vượt lên từng bước tiếp nhận, chiếm thế chủ động, vượt qua sợ hãi.

Anh nắm tay tôi, thần nhiên nói: “Anh đang đợi em cầu hôn anh!”

“Ách..... Thì ra là thế!” Tôi chớp mắt, ngẩng đầu nhìn anh, còn nghiêm túc hỏi: “Em cầu hôn, anh sẽ đồng ý hả?”

“Có lẽ vậy.”

“Thật không?”

Ánh mắt anh rất chân thật.

Vì thế mà tôi ngồi xuống, quỳ một gối xuống giường, nghiêm túc nói: “Xin hỏi Lương Trạ tiên sinh, anh có thể.....”

Tôi còn không có cách nào sáng khoái nói cho hết lời thì miệng đã bị chặn lại.

Hơi thở anh ulla vào khoang miệng, dần dần chảy vào trong đầu. Trong suy nghĩ, tôi dùng toàn bộ cảm xúc tích tụ lại thành một nếp nhăn lặn tẩn trên mặt khi cười — anh vẫn là Lương Trạ mà tôi quen thuộc, làm sao có thể để mất đi quyền chủ động trong chuyện trọng đại như cầu hôn được?

Hôn được mấy cái thì cơ thể anh bắt đầu biến hóa, còn cảm xúc của tôi thật ra vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi cơn ác mộng đáng sợ kia.

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh, vừa thở hổn hển vừa cười nói: “Bây giờ không được, em vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc.”

Anh không để ý tới tôi, tự mình đẩy áo ngủ của tôi, bắt đầu công thành chiếm đất.

“Ồ!” Tôi vỗ nhẹ đầu đỉnh anh hai cái, bắt đắ dĩ cười cười, quyết định đón nhận.

Về cái chuyện này, anh trước sau đều ngang ngược. Nếu đã phản đối không có hiệu quả thì chỉ bằng cứ hưởng thụ. Có một số chuyện, tôi đều đã nhìn thấu. Tôi cố gắng điều tiết tâm tình, phối hợp với anh, dần dần, từ cơ thể đến trái tim đều khoái trá hẳn lên — có lẽ là do tuổi tác, sau khi gặp lại, tôi lạ kỳ phát hiện ra ở trên phương diện sinh hoạt, chúng tôi đã tiến vào một trình độ hoàn toàn mới. Tôi phát hiện mình tham lam mà yêu cầu vô độ — phải biết rằng, nhiều năm trước, người yêu cầu vô độ kia thường thường là anh!

Anh rất vất vả, mồ hôi đổ như mưa.

Tôi giúp anh tắm rửa, cầm vòi hoa sen chậm rãi phun nước lên người anh.

Ánh mắt anh sáng ngời, ngồi dựa vào bờ bồn tắm bằng đá, cười nhìn tôi, nói trống không: “Phục vụ thuốc!”

Tôi cười, châm thuốc lá đưa cho anh: “Anh thật sự không sợ em lại hít phải khói thuốc chứ!”

Tôi chỉ là nói giỡn thôi nhưng trong nháy mắt anh liền dụi tàn thuốc, nói: “Sorry!”

“Oh!” Tôi nghiêng vòi hoa sen qua: “Không sao!”

“Lỡ em có thai thì sao?” Anh khẩn trương nhìn chăm chăm bụng tôi.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy thẹn thùng, nhắm vùi hoa sen vào ngay mặt anh, không để anh nhìn thấy tôi đỏ mặt.

Trong tiếng nước ào ào, tôi nghe thấy anh không nén được cười. Từ sau khi gặp lại, hai chúng tôi đều không áp dụng biện pháp an toàn, mang thai thật ra là chuyện bình thường. Tôi nhịn không được đập bộp bộp vào bờ vai anh, sau đó nhanh chóng cao giọng hét âm lên — anh cần bản không để ý đến áo ngủ của tôi, bắt lấy cánh tay tôi, trực tiếp kéo tôi vào trong bồn đánh đòn.

Chúng tôi ngồi đánh nhau trong bồn tắm. Bọt nước văng tung tóe khắp nơi, tôi cần bản không nhìn rõ anh. Nhưng giờ khắc này, tôi bỗng nhiên không hề sợ hãi — về áp lực của anh, về ánh mắt xa lạ của anh, những lời đồn đãi về anh, tôi sẽ gả cho người đàn ông mà tôi yêu này, còn chuyện những người khác vui hay không, không liên quan đến tôi!

Vòi hoa sen bị anh đoạt lấy, ném qua một bên. Tôi nghe thấy anh cúi người ôm cổ tôi, ở bên tai nhẹ giọng hỏi tôi, “Tây Tây muốn khi nào thì cử hành hôn lễ nhỉ?”

Tôi nói, “Sau bình minh!”

Sau khi bình minh, chúng tôi vẫn ở mũi Hảo Vọng, nơi vẫn được người ta xem là chân trời góc biển.

Lương Trạh khai hoang ở Phi Châu, sản nghiệp có mặt ở rất nhiều quốc gia và khu vực, nhưng chỗ thường trú cũng chỉ có Cape Town ở Nam Phi. Quốc gia này từng trải qua lịch sử bị thực dân đô hộ hơn 300 năm, cho nên bất luận là phong tục, dân tình hay là phong cách kiến trúc đều rất độc đáo hấp dẫn mê người. Sau năm 1994, quốc gia này bước vào một thời đại hoàn toàn mới, trong khoảng thời gian gần hai mươi năm, kinh tế vẫn luôn duy trì được đà tăng trưởng tương đối tốt hiếm có, bởi vậy, hấp dẫn toàn bộ giới thương nhân chen chúc nhau mà đến. Tuy rằng cục diện chính trị của rất nhiều quốc gia trên lục địa châu Phi này quanh năm chìm đắm trong trạng thái hỗn loạn, nhưng Nam Phi lại là quốc gia ngược lại tương đối an toàn phồn vinh.

Anh cả Lương Tỳ đã mất nhiều năm của Lương Trạh tầm nhìn rất rộng, trong giai đoạn đầu đã đầu tư vào Nam Phi rất sớm, rồi vô tình mà dẫn thân vào trong trào lưu cải cách chính trị ở Nam Phi, ở thập niên 90 trở thành một trong những lực lượng thương nhân quan trọng bí mật thúc đẩy tiến trình dân chủ ở Nam Phi. Sau khi Nam Phi cải chính thành công, Lương Tỳ ở Cape Town giành được giấy phép kinh doanh đặc biệt cho rất nhiều lĩnh vực buôn bán.

Lâm Đan Châu – chị dâu cả có ý nghĩa thực sự của Lương Trạh khi cư trú ở đây vài thập niên đã xây dựng được một mạng lưới kinh doanh qua internet khổng lồ cực kỳ phức tạp, trở thành thương gia có thực lực và sức ảnh hưởng nhất trong toàn bộ khu vực Nam Phi, thậm chí còn có thể thao túng cả quyết sách thương mại của chính phủ địa phương.

Lâm Đan Châu cùng con trai Lương Văn Hạc sau thời gian dài mãi vẫn không được Lương gia thừa nhận nên gần như cũng không qua lại gì với người của Lương gia nữa. Trước khi Lương Tỳ hấp hối, vẫn sợ mẹ con họ sau khi mất đi sự bảo vệ của anh sẽ không thoát khỏi lối xâm lấn loại trừ dần dần như tằm ăn rối của Lương gia, nên đã chọn Lương Trạh thay anh bảo vệ cho họ, cho nên trong một khoảng thời gian rất lâu, Lương Trạh là người duy nhất trong Lương gia duy trì liên hệ mật thiết với mẹ con họ, sau đó lại theo sắp xếp trong di chúc của Lương Tỳ mà dần tiếp quản sản nghiệp kinh doanh nửa đời của anh ấy ở châu Phi cũng như phát huy nó thêm nữa.

Đúng là bởi vì hoàn cảnh có chút phức tạp mà rõ ràng này, sau khi gặp lại, tôi cứ nghĩ Lương Trạh sẽ đưa tôi về Hongkong, nhưng anh lại mang tôi tới trạm thứ nhất, cũng là mũi Hảo Vọng của Nam Phi.

Về mũi Hảo Vọng, tôi từ lâu đã từng nghe rất nhiều câu chuyện kể về ngành hàng hải cùng với sự hưng suy của chủ nghĩa thực dân, còn mũi Hảo Vọng trước mắt này đại bộ phận địa vực thuộc loại khu bảo tồn thiên nhiên, ngoại trừ xe du lịch ngắm cảnh, các loại xe khác còn lại đều không được phép tiến vào.

Lương Trạh ở bên cạnh có xây một phòng làm việc, sau khi tới đó, đều có người an bài cho xe chúng tôi đi vòng vèo quanh khu bảo tồn, cuối cùng đóng quân ở gần một cái trấn nhỏ khá náo nhiệt ở ven biển.

Nơi này vốn là làng chài hoang vắng, nhưng nhờ vị trí địa lý đặc thù mà các thương nhân mới cố gắng cùng cán bộ chính quyền địa phương cẩn thận thăm dò cải cách, tình hình trị an được cải thiện rất nhiều, hai

năm này, nhờ vào khách du lịch mà kinh tế rất khởi sắc.

Nơi này đại bộ phận phong cách kiến trúc tương đối nguyên thủy, ngã tư đường hẹp nhỏ, hai bên chật ních nhà dân. Bởi vì nhiều năm trước, rất nhiều đế quốc thực dân lần lượt tới quá nơi này, cho nên ở giữa đủ loại nhà dân thấp bé lại có mấy tòa kiến trúc kiểu âu khá bề thế, nhưng qua mấy trăm năm mưa gió tẩy trừ, dường như từng nét bề thế cũng hiện lên vẻ tang thương.

Người bản địa ở địa phương vẫn chưa có quan niệm vệ sinh hiện đại văn minh, ở đâu cũng có thể thấy những em bé răng trắng nhớn, nước mũi lòng thông “Lạch bạch lạch bạch” chạy tới chạy lui dọc theo tảng đá mặt đường. Những cái hố nông sâu khác nhau rải rác trên đường, khắp nơi tràn ngập rác rưởi, nhưng nhìn chung thì người dân nơi đây tương đối thuần phác, thân thiện.

Sáng sớm rời giường, tôi mặc bộ đồ may bằng vải lanh thô bện bằng tay vô cùng sáng khoái, thay một đôi giày cói hình cá rất đặc biệt, đi theo Lương Trạ qua chợ tự do, ăn món bánh cá đặc sản nổi tiếng, mua mấy chuỗi vòng vỏ sò sắc thái sắc sỡ đeo lên cổ, sau khi tìm gần ba tiếng, đi theo anh dạo quanh đường núi.

Tới gần giữa trưa, chúng tôi mới tới một sườn núi trống trải, cúi đầu sóng lớn vỗ bờ. Phía dưới lớp nước dày đặc, dường như là một cái hồ sâu, dòng nước chảy xiết, từng tảng bọt nước lớn cuộn cuộn, chỉ một con sóng nhỏ cũng cao hơn 3 mét, hung hăng nện vào vách đá đen như mực khiến người ta không tự chủ được mà thấy sợ hãi.

“Chỉ có tới nơi này, anh mới thực sự thấy mình gặp được biển rộng. Rất giống như lần đi Xy-ri đàm phán, trên đường gặp phải phản quân, tuy rằng bị thương, nhưng lúc tỉnh lại, anh bỗng nhiên cảm thấy sinh mệnh trở nên mạnh mẽ.....” Lương Trạ đứng ở trên bờ sườn núi ngắm một cảnh hoa, nói một câu nghe rất hào hùng.

Tôi nhìn sóng lớn cuộn trào cùng với bờ sườn núi hiểm trở phía dưới lại thấy có vài phần sợ hãi, nhịn không được cười khổ nói: “Em là một cô gái bình thường sẽ chỉ nuôi cá vàng ở trong bình thủy tinh.....” Lập tức cắn răng, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh xác định mình thật sự không tìm nhầm người?”

“Trên đời này người thích ngắm cá vàng rất nhiều, nhưng người chịu chữa lành vết thương cho cá vàng rất ít. Nếu khi một con cá vàng bị trọng thương, rất nhiều người sẽ ngại phiền toái mà dễ dàng vứt bỏ nó, nhưng Tây Tây của anh lại không tiếc công sức mà chăm sóc nó, làm cho nó khôi phục sức sống.....” Lương Trạ đi tới, từ phía sau lưng ôm lấy thắt lưng tôi, khẽ hôn cổ của tôi một cái, rồi dịu dàng nói: “Cưới một cô gái giúp anh tiêu tiền thì quá đơn giản. Tìm một người có thể cùng với anh trải qua hoạn nạn thì cần phải có sự may mắn!”

“Ách!” Tôi bị anh khen đến ngượng ngùng, giả cái mặt quỷ, nhe răng cười, lập tức chân thành nói: “Em thấy chị Lâm Đan Châu mới là kỳ nữ thực sự!” Trong khoảng thời gian này, tôi lần lượt nghe Lương Trạ kể lại chuyện của Lương Tỳ và Lâm Đan Châu, tự đáy lòng vì tình yêu không thể xuất hiện trước ánh sáng của bọn họ mà cảm thấy thương xót.

“Cho nên hôm nay, anh mới đưa em tới đây!” Lương Trạ hơi hơi ngừng lại rồi nghiêm túc nói: “Hai ngày nữa, anh sẽ đưa em đến gặp chị cả.”

Tôi hỏi Lương Trạ: “Chị ấy và Tiểu Hạc..... hiện giờ vẫn không được Lương gia thừa nhận sao?”

“Chị hai anh sao có thể là một cô gái hủ lậu chứ.” Lương Trạ mỉm cười: “Với thành tích và địa vị hiện nay của chị cả ở châu Phi, thật ra chỉ cần chịu cúi đầu, sẽ nhanh chóng nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của cả gia đình, đối với suy đoán của anh, cho dù ba anh có tự mình tới cửa cầu xin chị ấy, chị ấy cũng chưa chắc sẽ để cho Tiểu Hạc nhận tổ quy tông. Nói thật, anh thấy tự đáy lòng chị ấy cũng không thêm để ý mấy thứ này.....”

Trong lòng tôi đối với Lâm Đan Châu càng cảm thấy tò mò —— có được trí tuệ, thủ đoạn cùng quyết đoán như vậy thì sẽ là một cô gái truyền kỳ như thế nào đây? Chị ấy mới đầu là bị Lương gia cự tuyệt cản trở, hiện giờ cũng đối tác hợp tác buôn bán quan trọng được cả Lương gia coi trọng nhất, cậy vào nhất. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cảm thấy vài phần cảm khái: địa vị con người, vốn là dựa vào năng lực và công trạng của bản thân tích lũy dần, vĩnh viễn trông cậy vào người khác thương xót thì đến cuối cùng chỉ sợ là cái gì cũng không có ngoài chuyện đánh mất nhân tố quan trọng nhất bên trong.

Ăn xong bữa cơm trưa đơn giản, Lương Trạm tiếp tục đưa tôi đi dọc theo con đường núi uốn lượn phía trước. Đi chừng nửa giờ thì đường dần dần bằng phẳng, hai bên đường dần dần bắt đầu xuất hiện bãi cỏ, nhìn qua có thể biết ngay là có người đã trồng, nhưng nhiều năm không được chăm sóc tốt nên cỏ dại cứ thế dần dần lấn chiếm. Đi chỉ mấy chỗ ngoặt, lại thấy hai bên đường rải rác mấy tảng đá hình trụ đã bị sét mẻ gần hết, mơ hồ như là đèn đường, nhưng đáng vẻ như bị thời gian mài mòn mà mất đi vẻ sáng rõ.

Càng đi về phía trước, tôi càng thấy ngạc nhiên, nhìn không được ngẩng đầu hỏi Lương Trạm, “Phía trước là một di tích cổ sao?”

Lương Trạm kéo tay tôi, lại chuyển qua một cái khúc ngoặt, trong không gian mờ ảo, một tòa giáo đường đá nhỏ xinh dần đập vào mắt. Giáo đường có vị trí khá đặc biệt, từ chỗ chúng tôi đứng nhìn sang cứ như tựa vào vách đá nhám nhai vô cùng chắc chắn, lúc bước chân vào lại phát hiện một mặt tòa giáo đường này đối diện với biển.

Vùng biển này tương đối yên bình, tầm nhìn rộng lớn, mà khiến cho người ta giật mình chính là một người đang tươi cười đứng trong giáo đường nhìn tôi.

Người con gái trước mắt mặc âu phục màu trắng, đầu đội một cái nón cói rộng vành, khí chất cao sang rực rỡ, vẻ mặt long lanh. Cô ấy mỉm cười đi về phía tôi, đưa tay ôm lấy tôi, nhẹ nhàng nói: “Tây Tây yêu dấu, mình nói rồi, khi cậu kết hôn, cho dù có ở chân trời góc biển, mình cũng sẽ chạy tới chúc phúc cho cậu!”

“Viện Viện!” Trong lòng tôi thầm gọi tên cô, nhưng không cách nào mở miệng được. Tôi muốn hỏi Viện Viện thân yêu, sau khi kết hôn mọi chuyện có ổn không? Cuối cùng là đang sống ở đâu, làm việc gì, cuộc sống có hạnh phúc hay không..... Nhưng tôi một chữ cũng nói không nên lời, thậm chí muốn ôm cô ấy thật chặt — mới đó mà cô gái yếu ớt suốt ngày dựa vào tôi này đã trở nên tự tin mạnh mẽ như vậy, mà tuổi trẻ và quá trình trưởng thành của tôi mỗi một bước đi đều in đậm dấu vết cùng bóng dáng của cô ấy. Thật ra trong những năm tháng dang dở ấy, đâu chỉ có cô ấy ỷ lại tôi, mà chính tôi cũng từng rất ỷ lại vào cô ấy. Mỗi lần khi tôi cổ vũ cô ấy thì cũng là tôi đồng thời cổ vũ chính mình; mỗi lần nhìn thấy cô ấy cất bước về phía trước, tôi cũng sẽ trở nên tràn ngập dũng khí.

Tôi đã lâu lắm rồi không gặp cô ấy, mà hạnh phúc của cô ấy, vẫn là kết quả và mong ước lớn nhất trong lòng tôi!

Đại não của tôi bỗng nhiên lại đứng sững, thật lâu sau, mới buông Viện Viện ra, lúc này mới dần dần hiểu ra lời vừa rồi cô ấy nói, cho dù xa ngàn dặm cũng phải tới hôn lễ chúc phúc cho tôi..... Nhưng..... hôn lễ của tôi?!

Đúng vậy, đây là hôn lễ của tôi.

Tôi ở trong tình huống không hề chuẩn bị, đi vào một giáo đường xa lạ, trong giáo đường đã có mục sư đang chờ cử hành nghi thức kết hôn cho chúng tôi.

Lương Trạm đứng ở bên cạnh mục sư, đưa tay về phía tôi, cười nhẹ nhàng.

Trên đời có cô dâu nào mãi đến khi đi vào giáo đường, mới biết thời gian cùng địa điểm hôn lễ cơ chứ? Cẩn thận ngẫm lại, thế này lại phù hợp phong cách hành sự nhất quán của người họ Lương nào đó.

Hôn lễ này hoàn toàn không giống như tôi tưởng tượng, không có vòng cổ kim cương, không có giày thủy tinh của cô bé lọ lem, không có khách khứa, cũng không có mẹ chồng tương lai soi xét. Thậm chí, tôi cũng không có mặc áo cưới, nhưng cứ như vậy, đột nhiên, tôi giẫm đôi giày cói từ trong ngôi giáo đường đá đã hoang phế từ lâu ở trên mũi Hảo Vọng Nam Phi bước vào hôn nhân, trang nghiêm tuyên thệ ở trước mặt thần thánh.

Tôi sinh ra ở một nước không có tôn giáo tín ngưỡng, chưa bao giờ tin thờ thượng đế, mà giờ phút này lại chân thành, nguyện ý nói lời thề của tôi cho thần linh chứng giám.

Tôi là một người bình thường, tôi cũng biết hôn nhân cách biệt về dòng dõi ẩn chứa rất nhiều nguy cơ, cho nên tôi luôn sợ hãi cái gọi là hôn lễ nhà giàu có. Nhưng mà sự thật chứng minh, tất cả lo lắng của tôi đều là dư thừa, chỉ vì người mà tôi lấy là một người đàn ông cực kỳ không tầm thường — anh giống như nhìn thấu lòng tôi, vì thế, mới lấy phương thức bất ngờ như vậy, cho tôi một hôn lễ quá sức đơn giản mà tràn ngập thành ý.

Anh nói: “Hai chúng ta yêu nhau liên quan gì đến những người khác?”

Tôi nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Không liên quan đến ai, trừ Viện Viện!”

Nhưng mà giờ phút này, Viện Viện cùng chồng cô ấy, đang nắm tay đứng ở đằng sau chúng tôi, nhận nhiệm vụ làm chứng duy nhất cho hôn lễ đơn giản này.

Anh vì thế, lại một lần bình tĩnh nhìn vào mắt tôi, chân thành nói: “Tôi muốn kết hôn với Tây Tây, một nữ bác sĩ tâm lý học tương lai, cô ấy luôn cố gắng phấn đấu, tính tình lại lương thiện ôn hòa..... Cô ấy nhất định phải có được sự nghiệp của chính mình, cũng hi vọng cuộc sống của mình sẽ phong phú. Lúc này, tôi trình trọng tuyên bố, sau khi kết hôn, cô ấy không cần đi theo tôi tham dự các loại tiệc tùng không cần thiết, cũng không cần phải ủy khuất chính mình để giả làm người khác.....”

Tôi nghe hiểu lời anh nói, đột nhiên, hốc mắt có chút ươn ướt.

Tôi đã từng nghĩ, nếu gả cho Lương Trạ thì sẽ không thể tránh được việc phải điều chỉnh thế giới và sở thích của mình; tôi thậm chí còn nghĩ, có lẽ phải từ bỏ việc học và sự nghiệp của mình. Nhưng mà, trên đường đi tới, quá gian khổ, cho nên, cuối cùng chỉ cần có thể nắm lấy tay anh, thì cho dù có hy sinh lớn đến mấy, tôi cũng sẵn sàng chấp nhận. Nhưng mà giờ phút này, nghe thấy anh nói: “Tôi muốn kết hôn với một Tây Tây xinh đẹp, toàn vẹn, cùng bắt đầu cuộc sống tương lai. Tôi không cần một cô vợ hiền khéo buôn bán, cũng không cần một bà chủ nhà giàu có mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Tôi chỉ cần một người phụ nữ khi đói khát có thể nấu mì cho tôi, cũng là một người mẹ yêu thương con cái..... Có thể không?”

Cho dù có hy sinh nhiều, tôi cũng nguyện ý trở thành vợ của anh, hướng chi anh đã lo lắng chu toàn như vậy.

Chỉ là, chỉ là aizz chỉ là, phụ nữ ai chẳng tham hư vinh, tôi cũng là phụ nữ, hẳn là nên được quyền biết trước hơn nữa là an bài hôn lễ của mình.

Cho nên, tôi cuối cùng vẫn hung hăng đập anh một cước, lôi chiếc nhẫn trên ngón tay anh ra, liếc xéo anh, dùng giọng điệu kiêu căng không thèm để ý nói: “Kết hôn thôi mà, đâu cần nói nhiều lời như vậy chứ. . . .”

Bên ngoài lan can đá, trời âm trắng, sóng nước lăn tăn.

Ngôi giáo đường này đã có mấy trăm năm lịch sử, từng là nơi Lương Tỳ muốn cùng Lâm Đan Châu cùng nắm tay nhau đi đến. Anh ấy từng từ trên cột hàng lang giáo đường, đưa tay khắc một đóa hoa sen trắng cho Lâm Đan Châu. Cuối cùng anh vẫn không thể thực hiện nguyện vọng của mình, ôm hận lìa đời, còn giờ phút này, tôi lại cùng Lương Trạ tay trong tay, đứng ở dưới bông hoa đá này.

Hôn lễ chấm dứt, Lương Trạ đưa vé máy bay cho tôi, nhắc nhở tôi thời gian nghỉ kết hôn sắp chấm dứt, tôi nên nhanh chóng trở về về Bắc Kinh tiếp tục công việc khắc nghiệt hiện tại.

Tôi nắm vé máy bay, ít nhiều có chút hoang mang hỏi anh: “Hôn lễ của chúng ta..... xong rồi hả?”

“Hay là..... làm lại một lần nữa?” Anh chần chờ liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi đi tới, tính toán gỡ cái nhẫn trên ngón tay tôi xuống.

Tôi lập tức nắm tay lại, dùng khủy tay đẩy anh, hung tợn nói, “Mơ đi!”

Anh ha hả cười rộ lên, kéo tay tôi qua, túm chặt lấy bàn tay, tiện đà cúi người hôn tôi. Những suy nghĩ, ác mộng cùng áp lực về hôn lễ cùng với nhà giàu có liên tục quấn quanh tôi lâu nay đột nhiên tan biến thành hư không.

Hôn lễ như thế nào mới là yêu?

Nó có thể rất long trọng, cũng có thể rất đơn giản; nó có thể dùng kim cương chói mắt để trang trí, cũng có thể chỉ có một đôi giày cỏ thô ráp làm bạn; nó có thể là được thân hữu hai bên chúc phúc, cũng có thể, chỉ có trời đất cùng bạn bè thân nhất chứng kiến..... Quan trọng là... nó phải khiến bạn thoải mái, khiến bạn thấy tràn ngập hạnh phúc và khát khao đối với tương lai, chứ không phải là nơm nớp lo sợ như đang đi trên miếng băng mỏng.

Anh hứa với tôi một cuộc hôn nhân nhà giàu có không cần chịu áp lực.

Tôi chỉ mong, tương lai có thể lấy cuộc sống chất phác tràn ngập nụ cười để bồi đắp.

Nhưng mà, chuyện tương lai có ai nói chắc được?

Cũng may, giờ phút này, chúng tôi đã tay trong tay, cho dù thực sự là mưa gió cản trở gì, cũng là hai người cùng sống vai chiến đấu.

Theo truyền thuyết, Dịch Á Sĩ dẫn đầu hạm đội nhiều lần gặp phải bão táp, từ xa xa nhìn thấy một cái doi trắng lệt mà hung hiểm, khi đã đặt chân lên đó thì đặt lên là “Mũi bão táp”. Sau đó vua Joao II lại đổi tên “mũi Bão Táp” thành “mũi Hảo vọng”, ý chỉ, vòng qua mũi đất này, sẽ có hy vọng đi tới bến bờ hạnh phúc trong mơ.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-dang-ban-xin-goi-lai-sau>